

Thesaurus graecae
linguae ab Henrico
Stephano constructus :
in quo praeter alia
plurima quae primus
praestitit vocabula [...]

Estienne, Henri (1528?-1598). Thesaurus graecae linguae ab Henrico Stephano constructus : in quo praeter alia plurima quae primus praestitit vocabula in certas classes distribuit, multiplici derivatorum serie... ([Reprod.]). 1572.

1/ Les contenus accessibles sur le site Gallica sont pour la plupart des reproductions numériques d'oeuvres tombées dans le domaine public provenant des collections de la BnF. Leur réutilisation s'inscrit dans le cadre de la loi n°78-753 du 17 juillet 1978 :

*La réutilisation non commerciale de ces contenus est libre et gratuite dans le respect de la législation en vigueur et notamment du maintien de la mention de source.

*La réutilisation commerciale de ces contenus est payante et fait l'objet d'une licence. Est entendue par réutilisation commerciale la revente de contenus sous forme de produits élaborés ou de fourniture de service.

Cliquer [ici pour accéder aux tarifs et à la licence](#)

2/ Les contenus de Gallica sont la propriété de la BnF au sens de l'article L.2112-1 du code général de la propriété des personnes publiques.

3/ Quelques contenus sont soumis à un régime de réutilisation particulier. Il s'agit :

*des reproductions de documents protégés par un droit d'auteur appartenant à un tiers. Ces documents ne peuvent être réutilisés, sauf dans le cadre de la copie privée, sans l'autorisation préalable du titulaire des droits.

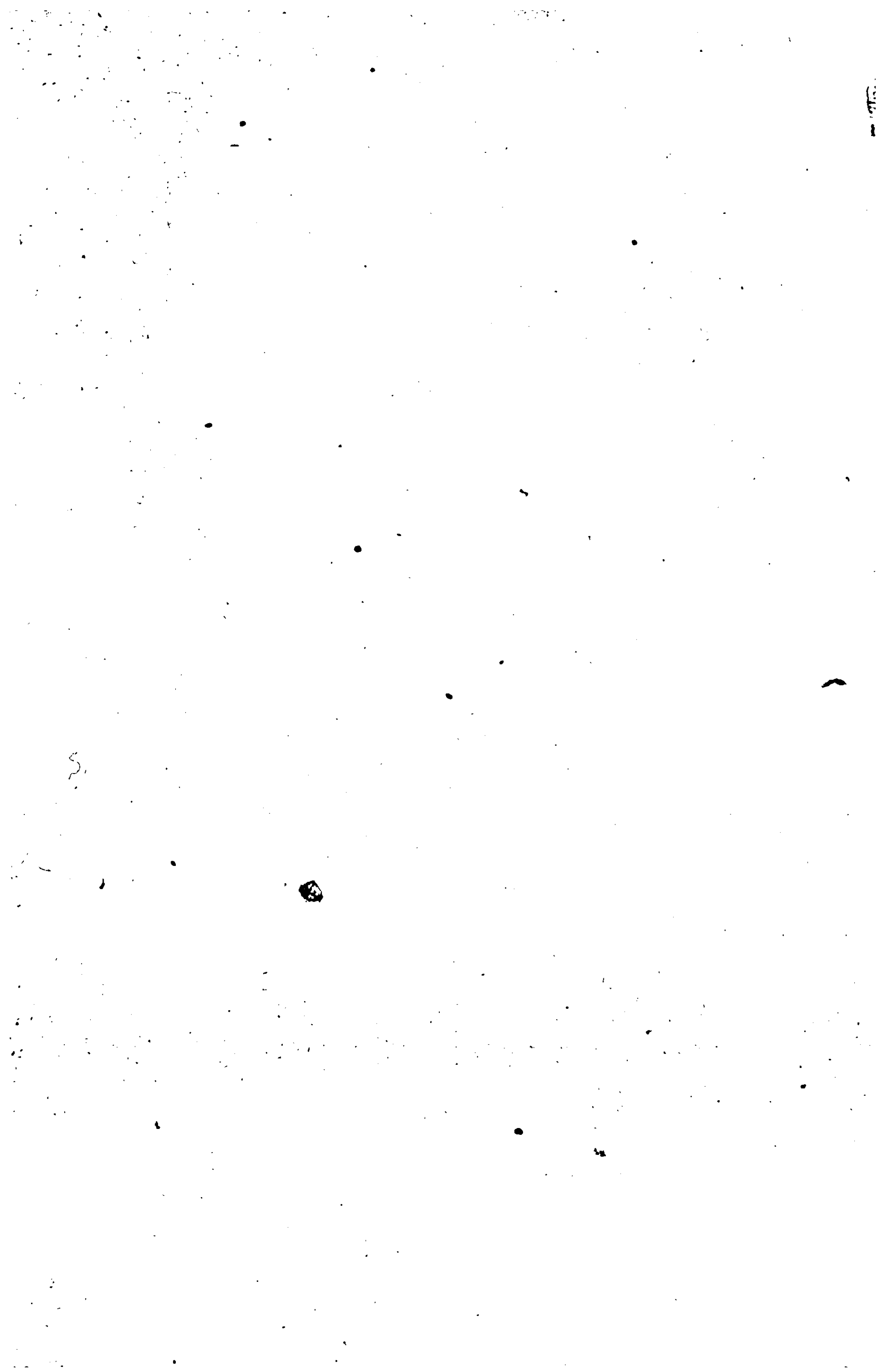
*des reproductions de documents conservés dans les bibliothèques ou autres institutions partenaires. Ceux-ci sont signalés par la mention Source gallica.BnF.fr / Bibliothèque municipale de ... (ou autre partenaire). L'utilisateur est invité à s'informer auprès de ces bibliothèques de leurs conditions de réutilisation.

4/ Gallica constitue une base de données, dont la BnF est le producteur, protégée au sens des articles L341-1 et suivants du code de la propriété intellectuelle.

5/ Les présentes conditions d'utilisation des contenus de Gallica sont régies par la loi française. En cas de réutilisation prévue dans un autre pays, il appartient à chaque utilisateur de vérifier la conformité de son projet avec le droit de ce pays.

6/ L'utilisateur s'engage à respecter les présentes conditions d'utilisation ainsi que la législation en vigueur, notamment en matière de propriété intellectuelle. En cas de non respect de ces dispositions, il est notamment passible d'une amende prévue par la loi du 17 juillet 1978.

7/ Pour obtenir un document de Gallica en haute définition, contacter reutilisation@bnf.fr.

THE SAVRI
linguæ Græcæ
ab Henr. Stephano constructi

TOMVS III.

torum pro creatio. Plut. De educ. puerorum, πῶς ἵσταται ὁ παιδὸς οὐκ ἔστιν ἄλλοις πατρὶς γυναιξὶν, ve liberis operam dent. εἰ τὸ Παιδοποιεῖν. Liberos procreo, Liberos operam do. Aut simpliciter Gigno, Genero. Xenophon οὐ γὰρ ἀφροδίτης ἐνέχεα παῖδες οὐκ ἔστιν ἄλλοις πατρὶς γυναιξὶν. Lucianus, οὐ γὰρ ἡμεῖς, οὐ παῖδες οὐκ ἔστιν ἄλλοις πατρὶς γυναιξὶν. Sic in Stoicorum dogmatibus hæc duo coniunguntur, ὅς γὰρ ἡμεῖς ἐστὶν παῖδες οὐκ ἔστιν ἄλλοις πατρὶς γυναιξὶν. Vbi Cic. hoc verbum inde interpretatur Liberos procreare. Sed dicitur εἰ τὸ Παιδοποιεῖν αὐτ. voce, vt apud Luc. ὁ παῖς οὐκ ἔστιν ἄλλοις πατρὶς γυναιξὶν. Et vicissim πῶς ἵσταται apud Demosth. passiva ve voce, ita etiam lignis. pro Sulceptus est, Generatus est: quum tamen alioqui & ipse actiue alibi vsurper. εἰ τὸ Παιδοποιεῖν, οὐδ', Liberos procreator, in vulgatis lexicis. εἰ τὸ Παιδοποιεῖν ibidem, vt παῖδες οὐκ ἔστιν ἄλλοις πατρὶς γυναιξὶν ex Bud. epist. Operam dare liberis procreandis.

C. Παιδοποιεῖν, q. d. Liberi transitum præbens, vt παῖδες οὐκ ἔστιν ἄλλοις πατρὶς γυναιξὶν in Epigr. Vulva, quia per eam trāsiliens facies in lucem prodit. Exponitur & Genitale aruū, ex Virgilio.

C. Παιδοποιεῖν, ὡς, Liberos procreo, Liberos gigno. Ad verbum, Liberos semino. Afferit autem hunc locum Budæus, non citans auctoris nomen, ἀλλ' ὅτι οὐδ' ὁ παῖς οὐκ ἔστιν ἄλλοις πατρὶς γυναιξὶν. Pollux ait hoc verbum esse καὶ ὅτι τὰ πᾶσι γυναιξὶν: & ita sumitur generaliter pro Gigno, Genero.

C. Παιδοποιεῖν, οὐδ', εἰ τὸ Παιδοποιεῖν, οὐδ', Qui pueros exercet, Prætorius pueri exercendis, (corporis exercitacionibus) Gymnasi magister, vt Cam. interpretatur, scribens πᾶσι inter alia significare vsum & peritiam. Sed ab ipso verbo παιδω, nō à nomine παιδῶν, hoc compolitum aliāque similia deduco. A Politiano redditur Παῖστρα magister apud Plutarchum in Am. narr. Alex. Aphr. Probl. i, dicit athletas, antequam lustrum veniant, oleo pramolliri πᾶσι παιδοποιεῖν. (Hinc παιδοποιεῖν exponitur etiam ἀλκίτης, vt mox docebo, rursumque in παιδοποιεῖν) Basil. παιδοποιεῖν καὶ γυμναστικήν, πᾶσι παιδοποιεῖν καὶ γυμναστικήν. Vide apud Budæum pag. 961 παιδοποιεῖν officium ex Platone. Vbi etiam docet παιδοποιεῖν ab Antiphonte vocatum, qui pueros ad iaculum exercebat. Mfrum est autem παιδοποιεῖν à Suida pariter & Hesychio exponi nō solum ἀλκίτης, sed & γυμναστική, quā alioqui ab auctoribus hæc duo distinguuntur, sicut & γυμναστική ab ἀλκίτης ab Aristotele distinguitur. videmus. Παιδοποιεῖν, Præceptor, Doctor, Ludimagister. S. d. x. x. x. Bud. ibidem ex Luciano. Theodoritus autē in 4 Hist. eccles. dixit de quodam, παιδοποιεῖν ὁ δὲ πᾶσι παιδοποιεῖν ὁ δὲ πᾶσι παιδοποιεῖν.

Παιδοποιεῖν, pro eodem. Plato in Axiocho, (iur quicunque huius dialogi est auctor) καὶ γυμναστική καὶ παιδοποιεῖν. Luc. ἀγροῦντες καὶ παιδοποιεῖν οὐκ ἔστιν ἄλλοις πατρὶς γυναιξὶν.

Παιδοποιεῖν, οὐδ', Ad paedotribam seu paedotribas pertinet. Et Παιδοποιεῖν, sub. πᾶσι, cuius officium erat pulchros & validos homines facere. Vide Budæum pag. 961, vbi etiam affert locum Aristotelis in quo ostēdit quid παιδοποιεῖν, item quid γυμναστική præstet. n. i. c. Παιδοποιεῖν, Motu paedotribarum. Vel, Vt decet paedotribas seu paedotribas. Apud Aristoph. in Equitibus, quum dixisset chorus, ἔχοντες ἀλκίτης πᾶσι παιδοποιεῖν, ἔχοντες ἀλκίτης πᾶσι παιδοποιεῖν, respondit ἀλλὰ πᾶσι παιδοποιεῖν, ἀλλὰ πᾶσι παιδοποιεῖν. Vbi schol. exponit ἀλκίτης: addens, παιδοποιεῖν διὰ τοῦ ἀλκίτης καὶ γυμναστικής. A Παιδοποιεῖν apud Pollucem ex Archippo comico videtur quidē esse idem quod παιδοποιεῖν, sed non perinde vilitatum.

Παιδοποιεῖν, Locus in quo pueri exercentur. At vulg. lex. malē Παιδοποιεῖν.

Παιδοποιεῖν, ὡς, Pueros exerceo, vt qui paedotribæ appellantur. Sed accipitur etiam metaphorice pro Instituto, Formo, & generaliter pro Exerceo: vt docet Budæus pagina 961, vbi exponit etiam Educare & Promouere

in quodam Plutarchi loco. Obseruandum est autem Basilium dixisse ἀλκίτης καὶ παιδοποιεῖν: πᾶσι παιδοποιεῖν, quod Gregor. dixerit παιδοποιεῖν καὶ πᾶσι παιδοποιεῖν. (nam Basil. in or. de pietate, de ipsius Christi seu uo loquens, scribit, ἡμεῖς παιδοποιεῖν καὶ ἀλκίτης καὶ παιδοποιεῖν καὶ ἀλκίτης: πᾶσι πᾶσι παιδοποιεῖν καὶ ἀλκίτης. Gregorius autem oratione ex Κυπριανῶν, καὶ πᾶσι πᾶσι παιδοποιεῖν καὶ ἀλκίτης. διὰ τοῦτο, οὐκ ὅτις πᾶσι πᾶσι παιδοποιεῖν καὶ ἀλκίτης. Budæus tamen vult hic quoque παιδοποιεῖν esse Excitare, Animare, Animum addere.

C. Παιδοποιεῖν, οὐδ' & n. Puerorum educator, seu alior.

V. N. D. E. Παιδοποιεῖν, Puerorum educatio. Plato plurimum numero etiam est vsus, scribens, ἀλλὰ πᾶσι παιδοποιεῖν καὶ ἀλκίτης καὶ παιδοποιεῖν καὶ ἀλκίτης. (nam Basil. in or. de pietate, de ipsius Christi seu uo loquens, scribit, ἡμεῖς παιδοποιεῖν καὶ ἀλκίτης καὶ παιδοποιεῖν καὶ ἀλκίτης. Budæus tamen vult hic quoque παιδοποιεῖν esse Excitare, Animare, Animum addere.)

C. Παιδοποιεῖν, οὐδ' & n. Puerorum corruptor, (si tamen Corruptor pro Stuprator dici potest) Exponitur & vno verbo Παῖδο, item Cinxidus. Sic vocatur & Puerorum perditio, id est occisor. n. i. c. Παῖδοποιεῖν, Puerorum Stuprator. Item Puerorum occisor, Puerorum cædes. εἰ τὸ Παῖδοποιεῖν, Pueros stupro. Vel, Pueros occido.

C. Παιδοποιεῖν, οὐδ', v. Παιδοποιεῖν, (quod apud Pollucem habetur) Puerorum amator. Pro paedicone ponitur, sicut & παῖς, necnō παῖς, item παῖς, quod tamen inrequētius est. n. i. c. Παῖδοποιεῖν, Puerorum amator sum, Paedico sum. Vfus est autē patrua voce παῖς, sicut Plato comicus, de puero qui amatur, & quidem à paedicone fortasse.

C. Παῖδοποιεῖν, οὐδ' & n. Puerorum occisor, Puerorum interfector, aut etiam liberorum. V. N. D. E. Παῖδοποιεῖν, Puerorum occisor, vt παῖδοποιεῖν H. d. d. apud Gregorium Nazianzenum. Interdum verò Liberorum occisor.

Composita in quorum singulis ὁ quod est in præcedentibus, amittitur, ob sequentem vocalem.

C. Παῖδοποιεῖν, οὐδ', Paedagogus, Pueri institutor, seu puerorum, Qui educationis pueri seu puerorum curam gerit, & est eorū quasi educator. (intellige autem & de his qui magis sunt adulti) nam ἀγῶν in hoc composito sequitur significationem nominis ἀγῶν, quam habet cum alibi, tum apud Plutarchum, inscribentem quendam suum libellum ἀπὸ παιδῶν ἀγῶν. Male igitur nonnulli παῖδοποιεῖν interpretati sunt Duellorem pueri, seu puerorum. & in vulg. lex. παῖδοποιεῖν, sequor pueros: at contra rectē quidam Pueri morum formator. Nec tamen inficior solitos esse eos qui paedagogi dicebatur, sequi seu comitari pueros, (vnde apud Virgilium Æneidos lib. 5, per custodem comitemque impubis Iuli intelligere possumus παῖδοποιεῖν) sed hoc fiebat vt in ipsa etiam via morum formandorum curam gererent, quod apparet cum ex alijs plerisque locis, tum verò, & quodam Plutarchi loco quem in Παῖδοποιεῖν proteram, & ex hoc eiusdē, (in opusculo quod ἐπὶ τῷ παιδὶ καὶ ἀλκίτης, inscribitur) καὶ αὐτὸς διδάσκει τοὺς παῖδας καὶ ἀλκίτης. (Aristophanes autem in Nubibus dixit, de eisdem loquens, εἰ παῖδοποιεῖν καὶ ἀλκίτης ἀλκίτης εἰς ἀλκίτης) Ibidem verò Plutarchus subiungit multa ad eam quam vulgò appellamus ciuitatem morum pertinētia, quæ etiam à paedagogis tradebantur. Addit enim, εἰ ἀλκίτης πᾶσι παιδοποιεῖν, (nisi potius pro ἀλκίτης aliud scripsisse putandus est) διὸ πᾶσι παιδοποιεῖν καὶ ἀλκίτης πᾶσι παιδοποιεῖν καὶ ἀλκίτης. Caterum possumus nomen hoc παῖδοποιεῖν vno verbo Latino & quidem Terentiano reddere, Magister. (nam à Terentio ita restringi alicubi huius nominis significationem, ex Donato discimus. Plutar. de virtute morali, ὡς πᾶσι καὶ ἀλκίτης πᾶσι παιδοποιεῖν καὶ ἀλκίτης. (Quod dictum alibi commemorat idem Plutarchus, vultur verbo παῖδοποιεῖν, scribēs, A. m. m.)

Alia composita, ea videlicet in quibus nomen
παῖς postponitur.

C. *Δ' γλαῖος παῖς*, Pulchros liberos habens, seu egregios: aut
pulchros pueros. vide supra inter composita ab Αἰλίας,
post *Δ' γλ' αν*, Tomi primi col. 143. Fortasse autem verti
etiam potest Splendidus libens, seu Cui splendorem
affertur liberi, seu pueri. Simile epithetum habes col.
143, *Δ' γλαῖος παῖς*.

C. *Δ' ἰστέος παῖς*, (q. d. Viripuer) id est Puer aliquid virile præ
se ferens. Vide & alia de huius vocis significatione, su-
pra, inter composita ab Αἰν, columna 434 Tomi
primi.

C. *Δ' ἰστέος παῖς*, & *δ' ἰ*, Puer iam adultus. Puer qui puber-
tati est proximus. Plutarchus in Philopœmene, ἡ δ' ἰσ-
τέος παῖς αἰνέσας ὅτις. A quibusdam exponitur,
ὁ δ' ἰστέος παῖς τὴν ἡλικίαν, id est, Egressus pueri-
lem ætatem. Lucianus in Somnio, ὡς παῖς μάλιστα ἰστέος
αἰνέσας ἰστέος. A Budzo αἰνέσας explicatur Adole-
scens siue Puer, in hoc Plutarchi loco, ὡς δ' ἰστέος αἰ-
νέσας ἰστέος, οὐκ ἔστιν ἰστέος παῖς ὡς ἰστέος. Sed
quid valeat præpositio αἰν in hoc nomine grammati-
ci, non declarant.

C. *Δ' ἰστέος παῖς*, Ætas eius qui pubertati est proximus. Expo-
nitur & Pubertas.

C. *Δ' ἰστέος παῖς*, Puer adultus. Quam significationem sequē-
do, fuerit *Δ' ἰστέος* idem qui αἰνέσας. Sed in vulg. lex.
habetur illa significatio non nominato eius autore, &
sine ullo exemplo.

C. *Δ' ἰστέος παῖς*, Libens carens, (pro quo Tertull. dicere
ausus est Illiberis) Cui nulla est proles. Et αἰνέσας βίος in
Anthologia Epigramm. Vita eius qui libens caret.
Interdum autem additur genitiuus huic nomini: ut ap-
ud Xenophontem Pz d. 4, αἰνέσας δ' ἰστέος παῖς, Nulli
mihī sunt liberi masculi, seu Careo prole mascula.
Sic Isocrat. Κίερος παῖς ὅτις αἰνέσας παῖς. Pro
qua significatione affertur ex Platone, αἰνέσας τ' αἰσθάν-
ex Herodoto autem αἰνέσας ἰστέος γένου: qui dixit αἰνέ-
σας τ' αἰσθάν ἰστέος γένου. Animaduert-
endum est autem, quom adduntur hi genitiui, tunc
αἰνέσας significare simpliciter Carentē seu Expertem.

C. *Δ' ἰστέος παῖς*, Carete libens. & q. d. Carentia liberorum. ut αἰ-
νέσας dicitur Qui caret libens.

C. *Δ' ἰστέος παῖς*, Cur est ἰστέος filius. In v. l. affertur ex Nonno.

C. *Δ' ἰστέος παῖς*, Qui est ipse quodammodo puer. Quæ expo-
sitiō habetur ad verbum apud Hesych. ita scribentem,
Δ' ἰστέος παῖς, ὡς π' ἰστέος παῖς. Sed ad hoc signifi-
candum non video cur necesse foret pronomen ipsi
nomini per compositionem annexere: ac suspicor esse
potius αἰνέσας, In quo ipsissima pueritia cernitur, seu
in cuius moribus. Q. d. Qui tam puerilibus est mori-
bus, ut in iis ipsissima pueritia conspiciatur.

C. *Βούπαις*, q. d. Grandis puer (particula βου habente vim
intendendi) vel Qui iam grandi est pueritia. Reddi po-
test, Puer iam adultus, vel Puer iam adultæ pueritiæ.
Exponitur etiam Adolescēculus, necnon Adolescens.
Aristoph. grammaticus apud Eustathium, πάλαι &
αἰνέσας, item μάλιστα pro eodem poni tradit.
Scholiastes Aristophanis in hunc eius locum, qui
in Vespis legitur, — ὅτι τὸν ἀρμόδια φαῖνται ὡς βούπαις
ἰπ' εἰς δ' ὡς αἰνέσας ἰστέος παῖς, scribit βούπαις si-
gnificare, ἰστέος, ἰστέος, μέγας παῖς, ὡς πάλαι αἰνέσας. Legi-
mus verò & apud Theophyl. in epist. αἰνέσας τὸς ἀκμή-
δ' ἰστέος παῖς, καὶ τὸ βούπαις ἰστέος παῖς.

C. *Βούπαις*, Bonus filius, Boue natus, vide supra inter co-
posita ex nomine Βού, Tomi primi columna 776.

C. *Δωδεκάπαις*, Duodecim filios habens. Ex Epigr.

C. *Εὐδιδρόπαις*, Cui filii sunt liberi. Ex quo intelligitur
Libert. ut εὐδιδρόπαις δίδωμι. Affertur & hoc ex Epigr.

C. *Εὐμπαῖς*, Quæ infantē vtero gestat, Gravida, Prægnans.
Hesych.

C. *Εὐπαῖς*, Bonos habens liberos, seu bonæ indolis. Vel,
Cui probus est filius, aut proba filia. Apud Eurip. autē
εὐπαῖς γένος, pro bona prole, seu bono filio. Datur
verò & tertia significatio huic nomini à schol. Aristoph-
phanis, de eo videlicet qui probi patris est filius. Nam

exponens hunc Aristoph. locum in Pluto, Αἰσθάνου
παῖς εἶναι ἢ καλὸν ἢ κακὸν παῖδα, vel καλὸν παῖδα
quibus addit (ἐκ μόνου ἢ γὰρ τὸς ἰστέος ὅτι τὸ κα-
λὸν παῖδα, καὶ τὸ κακὸν παῖδα ἰστέος) ἢ τὸ καλὸν παῖδα.

C. *Εὐπαῖς*, Habere bonos liberos. Seu, Felicitas quæ est in
habendo bonos liberos. Vel, Felicitas quam afferunt
boni liberi. Isocr. καὶ τὸς μὲν ἡμετέρας εὐπαῖδας τὸς δ' ἡμέ-
τερας εὐπαῖδας αἰνέσας. Idem in Euagora, αἰνέσας εὐ-
παῖδας αἰνέσας καὶ καλὸν παῖδα τὸν καλόν.

C. *Καλὴ παῖς*, Cui pulchri sunt liberi. Basil. & τ' *Καλὴ παῖς*
ἰστέος, Habere pulchros liberos.

C. *Οὐκ ἰστέος παῖς*, Cui pauci sunt liberi. Plato De leg.

C. *Παλὴ παῖς*, pro παλιν παῖς, iterum puer. Id est, Reptel-
ascens senex. Luc. in dialogo qui τὸς καλὸν ἰστέος
dicitur, αἰνέσας τὸν καλὸν παῖδα ἰστέος παῖδα, ἢ καλὸν παῖδα
ἰστέος καλὸν παῖδα. Præbuit autem occasionem co-
positioni huius vocabuli proverbium, Παλιν παῖς ὁ
καλὸς, id est, iterum pueri, senes. Pro quibus vñtatiū
est Δι' ἰστέος, ὁ καλὸς, id est Bis pueri senes.

C. *Παλὴ παῖς*, Cui multi sunt liberi. v. n. d. & Παλὴ παῖς
ἰστέος, Multitudo liberorum. Vide in altero ex locis Iso-
crat. citato in Εὐπαῖς.

C. *Συκώπαις*, Qui puerosum instar sicis gaudet. Vide Era-
smum in voce Sycophanta, quam inter proverbiales
ponit. Scribitur & τ' *Συκώπαις*, sed magis proba-
tur altera scriptura.

C. *Τρεῖς παῖς*, Cui tres sunt liberi. vnde τρεῖς παῖς πρῶτος, Plut.
in Numa, pro αἰνέσας τρεῖς παῖς, (id est quas conse-
quuntur αἰνέσας) quod Lat. lustrium liberorum.

C. *Φιλόπαις*, Qui pueros amat. τὸν φιλόπαιδα χέλω, in E-
pigr. Quæ amat puerosum cæcum, idēque libetē so-
nat inter illos, ut quidam interpr.

C. *Φιλόπαις*, Puerorum amator, Puerorum amōti dedi-
tus, in malā partem, sicut & τὸν φιλόπαιδα seu τὸν φιλόπαιδα,
necnon τὸν φιλόπαιδα, quod vñtatiū est. Athen. φιλόπαις
δὲ τὸν φιλόπαιδα καὶ Αἰσθάνου ὁ βασιλεὺς.

C. *Παιδίον*, v. d. Puerilis. ut παιδίον μαθήματα apud Platonem
De leg. libro 5 circa finem. Apud eundem in epist. παι-
δίον παιδὸς μαθήματα. Sed in quodam loco eiusdem πα-
δίον παιδὸς Facinus vertit Honorū qui disciplina præ-
ditis datur. vulg. lex. Vide Suidam. & τ' *Παιδίον*, poe-
ticè per dialysin, idem pro Puerilis.

C. *Παιδίον*, v. d. Pueritia, Puerilis ætas. De hac tamen voce
dubitat Budzus, quippe qui ita scribit, Παιδίον pro æ-
tate puerili Plato posuisse videtur, in 9 De legibus.

C. *Παιδίον*, v. d. Puerilis, Ad pueros vel puerum, seu ad
pueritiam pertinens. Item Pueris seu pueritiz conue-
niēs. παιδίον ἱμάτιον, Indumentū puerile, Indumentū
quo pueri veuntur. παιδίον ἡλικία, Puerilis ætas, Pue-
ritia, apud Plutarchum, καὶ διὰ τὴν, vbi refert di-
ctum Bruti, dicentis, τὸν καλὸν προὔρον παιδίον ἡλικίας.
Apud eundem, παιδίον ἱμάτιον, amor puerorum, passi-
vè. Et παιδίον ἀρχαῖα, Aristot. Pol. 8, Pueriles & iudi-
ciae exercitationes. Item παιδίον ἀλγύματα apud Plut.
Plut. De Alex. fort. οὐδ' ἔστιν αἰνέσας παιδίον, ὅτι αἰνέσας, Nihil
puerile, Nihil puerilē simplicitatē præ se ferens. Itē
Παιδίον φάρμακον nomen quoddā cataplasmatidis apud
Gal. l. 4. τὸν αἰνέσας (quod & εἰνέσας à quibusdam nomi-
natur) ad omnē oculorum fluxū & lippitudinem. Cor.
Παιδίον (sicut Latine Puerile) Inceptum, Absūdum,
Quod puerilem quandam stultitiā præ se fert. Interdū
autem αἰνέσας καὶ παιδίον copulantur, sicut ab Aristot.
Ethic. l. 10. Sic à Plutarcho αἰνέσας & παιδίον. Et αἰνέ-
σας & παιδίον, Pueriliter, Puerorum more, Ut de-
cet pueros. Plato opposuit etiam τὸν αἰνέσας.

C. *Παιδίον*, v. d. Puer qui amatur ab eo qui παιδί-
ον appellatur, Amasius, Catamitus puer. Et genera-
lius etiam de eo qui amatur licet puerilē ætatem, aut
iuvenilem etiam excefferit. Thuc. lib. 1, παιδίον πρὸς
αἰνέσας. Aristoph. Vespis, αἰνέσας ἰστέος καὶ παιδίον πα-
δίον ἱμάτιον, suum amasium. Possis autem reddere
etiam suos amores. At Polit. apud Plutarchū in Am.
narr. ὁ ἰστέος αἰνέσας παιδίον, verut Cuius florem æta-

historia, τὸν μὲν οὖν παλαιότερον (ὅτι γὰρ πάλαι ἀνέπαλοι τῇ ἱστορίᾳ) ἐν γὰρ οὐκ ἐπαίρει. Accipit autem hoc ex Thucydide, apud quem non semel legitur ἀνέπαλοι τῇ ἱστορίᾳ καὶ διανοίᾳ. Idem Thucydides, ὁμοίως δὲ πολλὴν μαγνητικὴν οὐκ ἐπαίρει, καὶ οὐκ ἐπαίρει αὐτὴν τὴν μαγνητικὴν. Id est, Eius magnitudini respondentibus, inquit B.

Ανέπαλοι etiam dicunt interdum absolute, pro virium seu potentia equalitate. Inuenitur τὸ ἀνέπαλοι, pro τὸ ἀνέπαλοι apud Thucydidem, ἐν τῇ ἀνέπαλοι καὶ ἱστορίᾳ. Ad æquum martem devenimus. Legitur etiam ἀνέπαλοι adverbialiter positum pro ἀνέπαλως, i. e. quo Marte: ut ἀνέπαλοι ταυμαχίᾳ πα.

Ανέπαλως, adverb. pro ἰσπαλως, Æquis viribus in luctu. Generaliter pro Æquis viribus, Æquo Marte. Thucyd. lib. 8, οἱ γὰρ καὶ οὐ τὴν παρὸν ἀνέπαλως μάχονται ὑποβίβειν τὸν τὴν ταυμαχίᾳ καὶ δόξῃ.

C. Διπαλός, ὁ δὲ ὅτι, Difficilem luctum præbens, seu asserens, Nō facile eluctabilis, seu expugnabilis. nam exponitur διπαλός, seu δύσκολος. Sed Eustathius apud Pindarū haberi διπαλός ait quod sit ἀπώλως.

C. Εὐπαλός, ὁ δὲ ὅτι, Ut ἀπώλως ἀπαλός apud Apollonium, C. Cerramina luctum facilem habentia.

C. Ἰσπαλός, ὁ δὲ ὅτι, Ἰσπαλός, Æquas vires habens in luctu, Æqualis in luctu, seu par. Interdum pro Par in pugna. Et generaliter etiam pro Par viribus. Thucydides libro 2, dixit etiam ἰσπαλός κινδύνους pro partibus certaminum periculis. Ἰσπαλός (A. T. Ἰσπαλός ab ἰσπαλός) Æqualibus viribus in luctu, seu in pugna. ἰσπαλός ἀπώλως Bud. apud Paul. venit Ancipiti Marte pugnare.

Παλαίω, Luctor. Homerus Iliad. φ, — οὐ γὰρ πῶς γὰρ μάχη περὶ οὐδὲ παλαίης, οὐδὲ τὸ ἀνέπαλως ἐδύσασιν, οὐδὲ τὸ ἐδύσασιν. Lucianus in Hermotimo, πῶς καὶ περὶ τῆς παλαίης, ἢ παγχαπαλῆς. Sic autem & alibi hæc duo coniungit. Metaphoricè interdum ponitur: ut quid dicit Heliodorus in Ergatis, Αἰεὶ δὲ ἀνέπαλως ἀνέπαλως παλαίης, Luctatur cum damnis, Certat cum damnis. id est Multum laborat in damnis à se prohibendis seu arcedis vel, Damna varia illum velut oppugnant, à quibus vix se potest defendere. Sic & apud Xenophōtem in metaph. παλαίης καὶ ζημιῆς, ubi redditur Multat damnis. Apud Chrysostrōnum item πῶς παλαίης ἐξέρχεται, Cum extrema paupertate luctari, Summa inopia consistari.

Τὰ παλαίῳ, (tanquam à παλαιο Παλαίῳ) pro Luctu conatus & labores, Budæus pagina 1074 affert ex Gregorio.

Παλαίωμα, αἷς, τὸ, q. d. Luctamentum. (Apud Xenophontem pro Luctatio, seu Lucta, in Laced. pol.) Παλαίωμα Ἀρτίσιον luctationis ad supplantandum aduersariū, Ἀρτίσιον luctandi, seu eluctandi, vel Ἀρτίσιον luctatio. his enim modis exponit Budæus in isto Æschini loco, pagina 78, μὴ δὲ ἀγνοεῖν τὸ παλαίωμα οὐτ' ἐν δικαστηρίῳ. ubi videmus metaphoricè poni. Quidam interpret. Astuta luctatio fori. Sic & apud alios scriptores pro artificio, pro callido consilio, seu techna. A Suida exponitur στρατηγία, (in hoc Aristophanis loco, Φοινίκου παλαίωμα) ab Hefychio κακοπαιγία. Xenoph. ἀπομ. 2, τὸ πᾶν τὸ πᾶν ἀγνοεῖν τὸ παλαίωμα. Et Sophocles in Oedip. tyranno, τὸ καλὸς ἔχον πᾶν παλαίωμα. ubi si dicamus in bonam partem accipi, nimis angustam esse iudicabimus Hefychii expositionem.

Παλαίωσις, ὁ δὲ ὅτι, Luctatio, παλαιο. Hom. Odyss. θ, Οἱ δὲ παλαίωσις ἀλγυνὴς πειρήσασθαι. sicut ibidem πειρήσασθαι cum datione πᾶν, ut dictum est in πᾶν.

Παλαίης, ὁ δὲ ὅτι, Luctor, Aduersarius in luctu. Homerus Odyss. θ, οὐ γὰρ πῶς γὰρ μάχη περὶ οὐδὲ παλαίης. Plutarchus in libello περὶ ἀδελφείας inscripto, οὐ δὲ οἱ ἀδελφοὶ οὐ μὴ τὸν παλαίῳ φέρονται ἐπὶ τοῖς ἀδελφείοις.

Παλαίωσις, ὁ δὲ ὅτι, Ad luctatorem seu luctatores pertinens, seu ad luctationem aut palæstram, Palæstricus. Et παλαίωσις πύχνη, Pausan. in Atticis, Ars luctatorū, Ars palæstrica, Palæstra. Item Artis luctatorum peritus, seu breuius, lucta. item Studiosus luctu. Vultur Aristot. Vide Παλαίωσις.

C. Διπαλός, ὁ δὲ ὅτι, Vix eluctabilis, Vix superabilis, Superata difficilis. Ex Euripide affertur etiam pro Ineluctabilis, διπαλός τὸ γὰρ. At ex Æsch. διπαλός τὸ γὰρ, pro Opus arduum atque difficile.

Παλαίστρα, αἷς, ἢ, Palæstra, Lucta, vel Lucta locus. Theocr. in Pharmac. 1, καὶ Διὰ τὸν ἰδὸν καὶ ἐς τὸ δῶμα πρὸς τὴν Μαιευτικὴν ἱατρικὴν, ἀπὸ τῆς παλαίστρας. Vbi plane dicitur λιγυρὰ παλαίστρα sicut ab Ouidio Vincta palæstra. Xenophon De Laced. pol. 2, οὗτος δὲ πᾶν πᾶν ἐς διδασκαλίαν μαθητοὺς καὶ γυμνασίου καὶ μόνον καὶ τὰ ἐκ παλαίστρας. Herodianus libro 5, παλαίστρας πᾶσι καὶ τοῖς ἀθλοῦν γυμνασίοις ἐστὶν. Idem verò Plutarchus hæc copulavit in Quæst. Rom. Idem Sympos. libro 2, de huius nominis significatione ita scribit, probl. 4, τὸν οὖν τὸν οὖν οὐ γυμνασίου τῆς οἱ ἀθλητῆς, παλαίστρα καλοῦσι, τὴν παλαίωσις καὶ τὴν παλαίωσις, ὅτι καὶ τὴν παλαίωσις καὶ τὴν παλαίωσις. Sic enim legendum puto, non ἐκ παλαίστρας. Ita igitur παλαίστρα generaliter etiam usurpatur pro loco in quo certant qui athletæ vocantur. Significat παλαίστρα & decentiam illam qua status motus flexusque corporis ac omnes omnino habitus venustatem quandam leporis et præ se ferunt. quam qui non didicerūt, ἀπὸ παλαίστρας ab antiquis didici sunt. Hæc Bud. Ann. post. in Pand. afferens ex Cicrone in Oratore perfectio. Ut enim athletas, nec multo secus gladiatores videmus nihil nec vitando facere cautè, nec petendo, vehementer, in quo non motus hic habeat palæstram quandā, ut quicquid in his rebus fiat viriliter ad pugnam, idem ad aspectum etiam sit venustatis: sic oratio nec plagam gravem facit, nisi petitio fuit apta: nec satis rectè declinat impetum, nisi etiam in ceden- do quid deceat intelligit. Alioqui certe Palæstra apud Latinos quoque vel pro lucta, id est luctatorum certamine, (ut expon. Budæus in hoc eiusdem Oratoris loco in Bruto, scribentis de Phalereo, Sed non tam armis institutus quam palæstra) vel pro loco certaminis ponitur.

Παλαίστρα mulieris nomen proprium Luciano in Asino.

Παλαίστρα, (idem qui & παλαίης supra) Palæstra. Plut. in Probl. Rom. 2, οὗτος γὰρ ἡλικίαν ἡλικίαν καὶ ἀγῶνα καὶ ἀγῶνα, ἀπὸ τῆς παλαίστρας καὶ ἀπὸ τῆς παλαίστρας. (nisi forte legendum καλὸς ἀγῶν, ut certe suspicor) Observandum autem hic obiter ὅτι τὰς ὀπποσύναις παλαίστρας, aut certe ab illis distingui, sicut in loco Ciceronis quem modò protuli in Παλαίστρα, Armis & Palæstra. Quinetiā illud ἐκ τῆς παλαίστρας ὅτι παλαίωσις idem apud Plut. dicitur propter γυμνασίου & παλαίστρας, ut ibi videbis. Ceterum si antiquū non esse παλαίστρας (sed pro eo in vñ fuisse παλαίστρας) verè à Phrynico scribitur, idem & de παλαίστρας iudicandum esse crediderim.

Παλαίωσις, ὁ δὲ ὅτι, idem quod παλαίωσις, de quo supra. παλαίωσις ἀπὸ τῆς παλαίστρας, quod Plut. Palæstricū exercitium. Et παλαίωσις ὁππότε, Aristot. quæ Palæstrica ars Fabio. Interdum verò Palæstræ peritus, sicut & παλαίωσις. Plut. Symp. lib. 2, probl. 5, in fine, quid dixisset, δὲ τὸν οὖν δὲ τὸν οὖν τῆς ἡλικίης καὶ ἀγῶνα οὐ γὰρ ἔστιν, ὡς καὶ τὸ πᾶν καὶ τὸ πᾶν τῆς ἡλικίης, subiungit, ὡς δὲ μάχης καὶ τῆς ἀθλητῆς τῆς Σπαρτιάτης καὶ τῆς ἡλικίης παλαίωσις ὅτι τὸν καὶ τὸν οὖν τῆς ἡλικίης.

Palæstricus apud Fabium Palæstræ magister: ut Budæus in hoc eius loco exponit, qui habetur libro 2, capite 8, Sic discernet hæc dicendi magister, quomodo palæstricus cursorem faciet, aut pugilem, aut luctatorem, aliudne quid ex iis quæ sunt factorum certaminum. Sed ego nequaquam assentior Budæo exponenti Palæstræ magister, existimoque potius accipi generaliter pro Palæstræ peritus. Imo verò id affirmari etiam potest ex præcedentibus huius Fabii verbis, Ut si quis palæstræ peritus quum in aliquod plenum pueris gymnasiū veniet, expectus eorū omni modo corpus animūque discernat cui quisque certamini præparandus sit: ita præceptorem eloquentiæ &c. Quem igitur vocat hic palæstræ peritū, nō dubium est quin

tur autem Iliad. a. illa verba κλέος πεπλάσθαι, in hoc ver-
bu, κλέος τοῦ πεπλάσθαι ὁμοειδές, ὡς καὶ λέχυσ. vbi tamēn
alii hunc ἰ μ ρ ε ρ α τ ῖ ν μ Παπλάσθαι: ἢ Γάμο-
μας formare maluerunt. Sic autem & πεπλάσθαι Od.
1, Διὸς τοῦ αἰῶνος κλέος πεπλάσθαι αἰῶνος. [At Πα-
λάσθαι in altera illa significatione (quæcūq; in ea sit ori-
go huius verbi) non est infrequens, præsertim verò pas-
siva vox, ut Iliad. 5. — πεπλάσθη δ' αἴματι Σωΐξ. Et II. 2.
— λυβρεὶ δ' ἐπιδάσσετο χέρας ἀνδρῶν. Et Olyll. 2, Αἴματι δ'
λυβρεὶ πεπλάσθη. Alibi, ὡς γὰρ παλός πεπλάσθη. Vultur
& Hesiodus in Erg. Μηδ' αἰδὲ γὰρ πεπλάσθη ὄφρα.

C. ΔΑΠΑΛΩ, Vibro, Quatio, Concutio, vel Emibro. (In o-
ratione soluta frequentius usurpatur quàm simplex
παλῶ) Hinc est P. A. R. T. I. C. Αἰμπαλῶν apud Homerū
Iliad. H. 2, καὶ αἰμπαλῶν πορτοῖν δολιχόσκιον ἔχον. pro
αἰμπαλῶν, in aor. 2. Item Olyll. 2 non procul à hinc, Αἴ-
ματι δ' αἰμπαλῶν πορτοῖν δολιχόσκιον ἔχον. vbi annotat
Eustathius significare (sicut & in altero illo loco) αἰμα-
νίσσας: formari autem ab ἔπαλον aoristo secundo, cuius
participium παλῶν, & Ionica reduplicatione πεπλάσθαι:
& cum præpositione, factaque syncopē, αἰμπαλῶν.
Αἰμπαλῶν aoristum primum, Budæus apud Plutarchū
exponit Vibrare, dicens pro eodem poni ab eo κρᾶδαι
τεν. Ab eodem citatur & hic Aristotelis locus in libro
D: mundo, vbi de terræ motu loquens, ait, οἱ δὲ αἰ-
μπαλῶντες, καὶ τῶν. οἱς ἐκείνοι ἐκάλειον καὶ αἰμπαλῶντες δι-
κον. ὡς αἱ τὸν ποταμὸν, πεπλάσθη αἰμπαλῶν. A Suida αἰμπαλῶ
exponitur etiam αἰμπαλῶν & αἰμπαλῶν. Idem αἰμπαλῶν,
αἰμπαλῶν explicat, asserens huius significationis ex-
emplum. Αἰμπαλῶν, Pass. Vibror, Quatio, item αἰμπαλῶ-
ν, videtur enim vox passiva potius hanc significationem
habere quàm Suidas acrius tribuit Iliad. 2, — αἰμπαλῶ
Ἀχαιοὶ δ' αἰμπαλῶν αἰμπαλῶν. Strabo, αἰμπαλῶν τῶν ποταμῶν
αἰμπαλῶν καὶ τῶν ποταμῶν. Eustathius αἰμπαλῶν αἰμπαλῶν
ait de equo dictum se in pedes erigente, ob pauorem.
Αἰμπαλῶν, 2, 3, Vibratio, Euibratio, Concussio. Bud. ex
Aristot. Habetur in Aristot. loco proximè citato.

C. ΑΡΟΠΑΛΩ, Euibro, Etaculor, cum accusativo. Suidas
tamen dicit genitiuo iungi. Αἰμπαλῶν παλῶν passiva vox,
Euibro. Diog. Laert. πῶς δὲ ἔδωκεν, οἷον οἱ πῶς αἰμπαλῶν
τὸ αἶμα. Basil. in Hexametris, καὶ τῶν αἰμπαλῶν
καλῶν τὸ φῶς μετὰ τὸν ποταμὸν καὶ τὸν ποταμὸν τὸν
ὄψα περ.

Αἰμπαλῶν, 2, Circumflexum pro αἰμπαλῶν. vnde αἰμπαλῶν
apud Hippocratem quod Erotianus exponit
σελάσθαι καὶ σφάσθαι κατὰ.

Π Α Λ Α Μ Η, 2, 3, Palma, Manus, secundum quosdam.
Vnde & hoc ipsum Latinum vocabulum Palma or-
tum esse putatur, ut dicta sit Palma quasi Palama. Sed
in exemplis quæ afferuntur, hoc nomine significatur
generaliter manus: nec aliam esse eius significationem
quidam censent. Est autē poeticū & quidem cum a-
pud alios poetas, tum apud Homerum frequens. Od.
2, — παλάμη δ' ἔχει χεῖρας ἔχον. Et Iliad. 7, Εἰλετο δ' αἰ-
ματι ἔχον οἱ παλάμη φιν δάριον. vbi schol. exponit τὴν
χείρα, addēs esse λέγειν ὡς δάριον ἀφ' αὐτῆς. Afferitur verò
& pro οὐ τῆς χεῖρος. Vultur autem sepius in plur. ut II. 2,
ἔν παλάμῃς φερίοντο. Et Iliad. 2, Τέκτονες δὲ παλάμῃς δαί-
μονες. Item παλάμῃς aliquot locis. Subiungo autem
Παλάμη verbo Παλάμη, quoddā etymologites ab hoc ver-
bo deductum esse velut illud nomen. cui tamen alio-
qui hac in re vix assentiri possum.

Παλάμη metaph. Ars seu via, aut ratio qua aliquid
efficitur. Pro commento & astutia excogitata atque
machina Bud. ab Aristophane accipi ait, asserens ex
eius Vespis, Αἰ δὲ οὐ ποταμὸς κλέων οἷς ἀπὸ βέλῃ παλάμῃς.
Vbi παλάμῃς reddere possis & Fabricas. Apud Theo-
gnidem quoque παλάμῃς exponitur Rationes excog-
itatae, seu Adminicula & subsidia inuenta, in hoc ver-
bu, Παλάμη δ' ἀρίστη καὶ βέλτερος παλάμη. A Cam. autem
Rationes & artes. Idem apud Pindarum Olymp. 2,
τὸν αἰμπαλῶν interpr. Ope digna.

C. Αἰμπαλῶν, vide in Αἰμπαλῶν.

C. Εἰμπαλῶν, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000.

Παλαμῶν, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982,

ΜΟΝΟΣΥΛΛΑΒΟ Μᾶ, addit, secundum quod. A
dam, Syracusanam vocem esse Πάμμα, ex qua per αἰ-
διπλάσιον (id est reduplicationē) factū sit Πάμμας.
Sed planē mēdosum esse videtur prius illud Πάμμα, quū
ex eo Πάμμα cum vlla reduplicatione factum dici non
possit. Videndum igitur num potius reponi debeat
παῖς quod apud eundem Eustathium legitur pro voce
infantium. Loquens enim de παῖς, dicit esse ὁρι-
σμός ὁρῶντων, ὡς παῖς. vnde esse παῖς, nec
non παῖς, significans patrem, pro quo παῖς, dicit
Πάς monosyllabē καὶ ὁρίζων ὁρῶντων. Testatur etiā
scripsisse quosdam ex antiquioribus, Πάμα Romana
lingua significare patrem: & in hac quidem barytonē,
at in Græca circumflexē proferri. Inuenitur certē au-
pās apud Iuvenalem, in hoc satyræ 6 loco, Mordeat au-
te aliquis quicquid porrexerit illa Quæ peperit: timi-
dus prægustet pocula pappas: sed hic non dubium est
quin pro nutritio accipiat, qui etiam patris quodā-
modo locum obtinet, vnde nostrates nutritis quoq;
matrium vocant *pape nutritier*. Fuerunt tamē qui cu-
stodem pueri seu prædagogum significare dixerint.
Quod autem ad hunc vsum nominis παῖς, pro
pro nutritio videlicet, sciendum est legi apud Eust.
Rhetorico lexico, παῖς ὁρίζων, παῖς ὁρίζων ἑλίου καὶ ἡ.
Παῖς, Pappa dico, Compello patrē hac voce, Adblā-
dior patri vocando pappam. Hom. Iliad. 1, Οὐδὲ πᾶν
παῖς πᾶν γυναικὶ παῖς, ὡς παῖς ἑλίου καὶ ἡ. vbi Eu-
stathius ait esse πᾶν γυναικὶ ὡς παῖς ἑλίου καὶ ἡ. Al-
ludēs autem ad ista verba Callim. πᾶν γυναικὶ παῖς
ἑλίου, dicit, - παῖς ὁρίζων ἑλίου καὶ ἡ. Παῖς ὁρίζων ἑλίου
καὶ ἡ, ὡς παῖς ἑλίου καὶ ἡ, ὡς παῖς ἑλίου καὶ ἡ. Legimus Pappare & apud Persium Satyra 3, vbi quidā
hanc πᾶν γυναικὶ παῖς ἑλίου καὶ ἡ. significationem ei tribuit: alii (qui-
bus potius assentior) infinitiuum pro nomine positū
existimantes (vt in aliquot aliis huius poetæ locis) ex-
ponunt Cibum, quum ex Plauto Pappare afferatur iti-
dem pro Cibū sumere, seu edere: & extēt hæc Varronis
verba, ex libro de liberis educandis, Quum cibum ac
portionem, Buas ac Papas docent, & matrem Mammas,
patrem Tatam, vel potius (vt alii legunt) Quum cibū
ac portionem Papas atque Buas vocent, & matrē, &c.
Mirum autem videri nobis non debet quod dicat pue-
rulos cibum appellasse Papas, (quum id alioqui non
cibum sed patrem significaret non solum Græcis pue-
rulis olim, sed significet hodiēque Gallis, compellati-
bus patrē voce ista Papa, sicut matrē, Mamma: nec solum
Gallis, sed & aliis nonnullis, si bene memini) nihilo
videlicet magis quā quod apud Aristoph. videmus
V O C E Μ Μάμμα puerulo non matrem sed cibū, &
quidem nominatim Panē significare: in Nub. vbi scri-
bit, Εἰ μὴ γὰρ ὡς ἑπὶ πᾶσι, ἔχον γοῖς αὐτῶν ἑπὶ πᾶσι. Μάμμα
δὲ αὐτῶν πᾶσι πᾶσι φέρων αὐτῶν. Καὶ αὐτῶν αὐτῶν
φῶν φέρων, καὶ γὰρ λαλῶν δὲ φέρων. Εἰς φέρων αὐτῶν
φῶν φέρων. In huius itaque vocis Μάμμα significatione
nō aduenit Gallis puerulis cū Græcis, sed cū Romanis:
vt vicissim in significatione vocabuli Pappa consen-
sentiūt illi nō cū Romanis, sed cum Græcis. Atque vt
Græci pueruli vocabulo matrē significante abusi sunt
ad significandū panē, sic Romanos appellatione pa-
tris ad significandū vel panem, vel aliū quemlibet cibū
abuso esse, nequaquam mirum nobis videri debet.
Quod autem ad I L L V D Κακάι attinet, retinue-
runt & hanc vocem nostrates pueruli, sed abiecta vlti-
ma litera, dicētes Caca: apud Rom. autem atque adeo
Latinos viri quoq; utebantur verbo Cacare, vt nemi-
ni non notū esse potest. Sed libet & de prima illa V O
C V L A Βρῶ quid sentiam dicere. In ea certē non pa-
rum miror literam, balbutientibus pueris minimē cō-
uenientem, vel potius à qua prorsus balba illorum lin-
gua abhorret. Quidni verò abhorreat quum Demo-
sthenis non amplius pueri, sed iam viri linguā vix tan-
dem illius literæ pronuntiationi assuefieri potuisse
sciamus? Sed & memini me Parisiis iam grandiusculū
puerum aliis itidem iam grandiusculis colludere qui
literam hanc pronuntiare nullo modo poterant, quum
alioqui cæteras omnes & quæuis etiam vocabula apta
pronuntiatione exprimerēt. Hæc certē faciunt vt cre-

dam, vel potius suspicer non Cacu, sed Caw scribendum
esse sine ρ. Tunc autem aliqua ex parte conueniet Græ-
cis puerulis cum Romanis, illis Caw, his Buas ad v-
nam eandēque rem significandam dicentibus.

Aliqua ex parte conueniet, inquam, quum v in v mu-
tari solitum à Latinis, notissimum sit. At vero Gallis
longē aliam significationem habet vocula Bria. Ab
illo autem παῖς est V E R B A L E Παῖς, μῆς.
Compellatio patris, vocādo illū παῖς. vt παῖς ἑλίου
Suidas exp. παῖς ἑλίου. Eidem παῖς ἑλίου est ὁρι-
σμός ὁρίζων ἑλίου καὶ ἡ. παῖς ἑλίου καὶ ἡ.

Παῖς ἑλίου & Anseres, Poll. At Latine gratitant.

Παῖς ἑλίου & Παῖς ἑλίου, forma diminutiva vtrunque,
pro Paterculus. Sunt autē blādiētis hæc diminutiva,
apud Aristoph. in Vespis. Sed vnico τὰ sibi sciē-
dum est in vulg. editionibus: quum Eustath. ex Rhet.
lexico afferat παῖς, in quo ait scribi, Ἀττικὸς hoc
nomine ὡς παῖς ἑλίου καὶ ἡ. Hinc V E R B V Μ
Παῖς, Paterculum appello, Patri blandior, vocan-
do cum paterculum. Habet tamen Eustath. ex eodem
illo lexico, παῖς ἑλίου esse etiā vocare παῖς, quod non
probo. Nili fortē hæc verba, παῖς ἑλίου καὶ ἡ. παῖς ἑλίου
καὶ ἡ. παῖς ἑλίου, ita debet accipi, παῖς ἑλίου vocare etiā παῖς
παῖς, i. pro παῖς dicere etiā παῖς, cōpellādo patrē.
(Παῖς ἑλίου pro παῖς ἑλίου. vnde apud Theocritū pro
παῖς ἑλίου scribi etiā παῖς ἑλίου testatur Eustath.
de qua scriptura dicendum erit in Παῖς ἑλίου)

Dicitur & T I A Μ Ἀππα, abiecto primo π, pro παῖς.
Callim. hymno in Dianam, inducit eam his verbis v-
tentem apud patrem Iouem, Δὲς μοι πατρίῳ αἰώνιον
ἀσπα φῶς ἀσπῶν, καὶ πλουτομήλου. (præcedentia autē ha-
bes suprā in Παῖς ἑλίου) vbi tamen quardā exemplaria
habent ἄππα non Ἀππα. Apud Eustath. Aristoph. gram-
maticus tradēs esse varias compellationes παῖς ἑλίου
& ὡς παῖς ἑλίου (nam apud Eust. pro ὡς παῖς ἑλίου
repono ὡς παῖς ἑλίου) pro exemplis affert primū ἄππα
πᾶσι, ei subiungens παῖς. Quibus addit H A E C, Μάμα
μα, & T Μάμμα, & T Μάμμα. I T E Μ Τίττα, & T Ἀππα.
Sic autem (inquit) & παῖς appellat ætate prouectos.
itidēq; μῆτες mulieresq; sunt ætatis prouectæ:
quāuis nulla sint vel his vel illis cōsanguinitate iuncti.
Quæ autem prouectiores etiam sunt senectute, ab illis
D I C V N T V R Μάμα & T Τίττα. Vicissimque iu-
venes à senibus V O C A M T V R Γάλας & T Τίττα.
(Huc certē pertinet quod quidam annot. de vocabulo
παῖς apud Soph. nimirū esse nomen beneuolentiæ)
Quibus additur ex eodē Aristoph. grammatico, Hom.
quoque his ὡς παῖς ἑλίου καὶ ἡ. παῖς ἑλίου καὶ ἡ. qui p-
pe qui animum vocet μάμα, vetulum autem, παῖς. Hæc
autē verba referūt in hunc versum Iliad. 9, Φοινὴ ἄππα
γῆραι παλαῖς, &c. Sic autē in quodā Callim. epigr.
ἀππα cum γῆραι iungitur Ἀππα γῆραι, δειὸς μακαλὸν γάμος.
Legitur porro hæc eadem vox Od. 7, aliquoties. Ibi e-
nim dicit Telemach. Εὐμχο, ἔσθ' ἡ γῆραι ἄππα, ἔσθ' ἡ γῆραι
πᾶν πᾶν ἑλίου καὶ ἡ, vt vicissim Telem. ab Εὐμχο vo-
catur πᾶς & πᾶς. Quum tamen Eustath. in altero illo
loco Il. 9, annotet ἄππα esse compellationē ἀπὸ πᾶν ἑλίου
γῆραι: hic magis peculiare vsum vocis illi tribuēs, di-
cit esse ὡς παῖς ἑλίου καὶ ἡ. παῖς ἑλίου καὶ ἡ. Alibi
idem grammaticus vult vocabulo ἄππα compellari πᾶν
γῆραι, sicut V O C A M T V R Τίττα cōpellari πᾶν γῆραι.
Vt autē & vocis huius πᾶν vsum explicē, sciēdū est, in
hoc versu Hom. Il. 9, Τίττα, πᾶν πᾶν, ἑλίου καὶ ἡ. παῖς ἑλίου
καὶ ἡ, esse ὡς παῖς ἑλίου καὶ ἡ. παῖς ἑλίου καὶ ἡ. παῖς ἑλίου
καὶ ἡ, vt annotat Eustathius, siue ὡς παῖς ἑλίου καὶ ἡ. παῖς ἑλίου
καὶ ἡ. παῖς ἑλίου καὶ ἡ. παῖς ἑλίου καὶ ἡ. παῖς ἑλίου καὶ ἡ.
Sed Eust. addit, quosdā putasse
vt βαπῖς, βαπῖς, sic dici τίττα, πᾶν πᾶν, τίττα, vnde
de vocatiuū τίττα. Fuisse verò & qui crediderint τίττα
esse γῆραι πᾶν, i. indignationis significatiuū, per apoco-
pē factū ex τίττα. Sunt qui exponāt O amice: sed quū
gramm. nō dicāt hac voce signif. φίλος, sed cōpellari eū
qui sit φίλος, existimant potius eā vim habere quā
habet particula Mi vocatiuo proprii nominis ἑλίου:
quæ alicubi non solum blandimenti vim habere, sed
simul & ἑλίου esse, nonnullis videtur.

Π Α Γ Π Ο Σ υ, i. Auus, & quidem siue paternus, siue
maternus. Sed ad discernendum, vocatur παῖς ἑλίου
C c. i.

tratiuquum παρ' ὧν ἀπὸ τοῦ ὁλίγου, nihil aliud sit A
quā παρ' ὧν ὁλίγου ὁλίγου, id est Propemodum inte-
rūti, vel Parum absit quin interites. Sic autem
& Thucydides iunxit verbo ἀπὸ τοῦ ὁλίγου, quod idem va-
let: scribens libro 8, pagina 253, ὅτι πᾶς χαλεπὸς πᾶσι δὴ
τοῖς παρ' ὧν ὁλίγου ὁλίγου, ὁ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου. ubi vertit Val-
la, Atque nāque exiguum intra spatium aut fugie-
bant, aut trucidabantur. Quæ ego ita reddi ve-
antea non probavi, quum illam eius interpretationem
edidi, ita nec in præsentia probare queo, imò a-
perte mendosam esse dico. Sic tamen ut non omnino
stem iis quæ in margine annotavi eregione illius loci,
repetens videlicet παρ' ὧν cum ἀπὸ τοῦ ὁλίγου: sed planè
existimè παρ' ὧν tractum esse, atque ad ἀπὸ τοῦ ὁλίγου
pertinere, perinde ac si dictum fuisset, ἀπὸ τοῦ ὁλίγου
παρ' ὧν, ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου. nihilque aliud significare ἀπὸ
τοῦ ὁλίγου παρ' ὧν, quā quod dicit Euripides παρ' ὧν
ἀπὸ τοῦ ὁλίγου ὁλίγου. Est igitur hic sensus, Aut parū aberāt à
morte, exitum ad euntes viræ periculum, aut etiam
monebantur. Quod Gallicè dixeris, *Ou ils demeurèrent en
la place, ou ils se débarrassèrent belle*. At vero is qui Gallicè
reddidit, (quæ Lascaris iunisse fertur) ita vertit, *Pour être
petite occasion se sauvent, ou s'échappent difficilement*. Sed παρ' ὧν
accipiendo pro Leui occasione (id enim sonat *Pour
être petite occasion*) nec sensum idoneum haberemus, nec
significationem daremus illis verbis, quā villo posse
confirmari exemplo putem. Sed quid tandem signi-
ficabit hic παρ' ὧν ὁλίγου, si ad verbum interpreta-
ri oporteat aut saltem si verbi ἀπὸ τοῦ ὁλίγου significatio ex-
primenda sit? Credi Jerim ita posse reddi, Euadebant
quum alioqui parū à morte absuissent. Et hæc quidē
hactenus, quæ fortassis improba non fuerint dum
aliis meliora excogitarit. Ceterum inuenitur etiam
s c a r t v m Παρ' ὧν, una voce. Quod & de altero
intelligendum est quod huic oppositum esse dixi.
nam alicubi l u o i t v r Παρ' ὧν cōiunctim. Ha-
betur certe utraque scriptura & in v.l. Ibi enim asser-
tur ὅτι παρ' ὧν, pro Multo deterius, seu Lōgè de-
terior: sed & diiunctim ὅτι παρ' ὧν ex Dioscoride, cum
comparatio in idem, παρ' ὧν παρ' ὧν (id est ὁλίγου) Et ὅτι παρ' ὧν
diiunctim ex Aristoph. Pluto, δὴ τὸ παρ' ὧν, παρ' ὧν παρ' ὧν
ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου ὁλίγου. Item eum genitium ex Philost.
in Heroicis, pro Longe, id est Procul, ὅτι ὅτι παρ' ὧν ὁλίγου
ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου. Non procul à veritate.

Ut verò dicitur παρ' ὧν seu ὅτι παρ' ὧν cōiunctim
pro Multo, i t i d e m Παρ' ὧν παρ' ὧν s i v e ὅτι παρ' ὧν
pro Tanto, seu Viqueadeo. Greg. οὐκ ἀποχαιρόμεθα
βασιλεῖ παρ' ὧν παρ' ὧν ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου. Non pudet
nos tanto Christianis esse inferiores? vel Viqueadeo
esse inferiores. Plut. in Cic. παρ' ὧν παρ' ὧν τῷ λόγῳ κατε-
στάναι ὅτι παρ' ὧν, viqueadeo dicendo ab eo victos se in-
telligebant. Sed aliam etiam habet significationem
παρ' ὧν, obtinente videlicet præpositione παρ' ὧν
eūdem vsum quæ & in Παρ' ὧν. quod quidē Παρ' ὧν
μικρὸν persuasum habeo respondere ad verbū nostru A
p r e s, significati idē Propemodum. Eadem autem
ratione παρ' ὧν παρ' ὧν significabit A c e l a p r e s. (Sic & supra
παρ' ὧν apud Dem. dixi mihi videti sonare, A c e l a
p r e s. Quū enim ita loquimur *ils s'échappent les plus forts à cela
pres*, significamus *ils se sont échappés que cela qu'ils ne fussent les
plus forts*. Adiungitur autē & hic verbum ὁλίγου. Thuc.
lib. 3, παρ' ὧν παρ' ὧν ὅτι ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου. Tātulum
absit quin Mitylene euerteretur, ut reddit Bud. Ego
verò ut Gallicè ad verbum reddi posse existimo, *Elle
n'est à cela près du danger, vel à tant près du danger*, (aut alia
construptione, *Elle n'est en danger à cela près*) sic Latine ita
potius verterim, Tam prope à periculo absit Mityle-
ne. Est autem eodem vsus loquendi genere Thucydides
lib. 7, παρ' ὧν παρ' ὧν ὅτι ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου. Ideo
autem hanc vim præpositioni παρ' ὧν inesse hic adducor
ut credam, non solum quod παρ' ὧν nonnunquam ὅτι παρ' ὧν
declaret, sed & quod A d v e r b e s. Ergo, id est Pro-
pè, sic vsurpari videam, ut & tibi manifestum fiet ex-
emplis quæ suo loco protuli, videlicet Tomi primi co-
lumna seu semipag. 386. quibus exemplis addere &
hoc potes ex Synelio, ὅτι τῷ ὁλίγου ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου.

ἀπὸ τοῦ ὁλίγου. Non ignoro interim, fore aliquos qui
vnum idēque valere παρ' ὧν non solum in his ac nō-
nullis sequentibus formulis, sed & in superioribus il-
lis παρ' ὧν & παρ' ὧν, existimaturi sint: quibus e-
go non valde repugnabo, sic tamen ut facilius illa quā
hic tribuo præpositioni παρ' ὧν significatio, accommo-
dari posse videatur superioribus exemplis quā supe-
rior illa istis. Sed hæc de re non vacat pluribus differe-
re: accertè ad sternendam alius viam hæc possunt esse
scitis. Vsum igitur horum loquendi generum exem-
plis declarare contentus, pergā primū de παρ' ὧν
sūm agere. Affertur & hoc exemplum eiusdem con-
structionis, ex Gregorio Naz. μὴ παρ' ὧν παρ' ὧν ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου
τῷ ὁλίγου ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου pro Ne tantum absit quin accedamus
ad æqualitatem diuinam. Vel, Ne minus accedamus
ad æqualitatem diuinam. Alia autem forma dicitur ab
Herodiano, παρ' ὧν παρ' ὧν ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου
ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου, quod Polit. vertit, Tantum igitur absit Ma-
crinus quo minus persequutores effugeret. Bud. autē,
Tantulum modò absit quin euaderet eos qui eum
petebant. Hoc est, Penè euasit. (Obserua autem addi
hic negationem, quum Lucianus dixerit absit nega-
tione, παρ' ὧν παρ' ὧν ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου, pro Tantum absit ut
effugerit, seu ἀπὸ τοῦ ὁλίγου: nam & hoc modo scribitur)
Ex Thucydide autem citatur, ὅτι παρ' ὧν παρ' ὧν
μὴ παρ' ὧν τῷ ὁλίγου ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου pro Parum absit quin in-
cideret in Athenienses. Nisi potius reddi debet, Tan-
tum absit: aut, Tantulum modò absit, ut in illo He-
rodiano loco. H V I C R E S P O N D E T Παρ' ὧν
s e v Παρ' ὧν, ut apud Greg. παρ' ὧν παρ' ὧν ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου
ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου, παρ' ὧν ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου
τῷ ὁλίγου ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου, quū interim uterque à prima sorte ter-
renæ beatitudinis tantū abesset, quantum uterque veri-
tate obstatat quominus primas partes ferret. Et in alio
eiusdem loco, παρ' ὧν παρ' ὧν ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου
παρ' ὧν παρ' ὧν ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου, nihilque propius sit quam ut à no-
bis pedibus conculcentur, nisi quatenus eorum conta-
gione formidamus. B. At verò apud Aristidem παρ' ὧν
παρ' ὧν παρ' ὧν ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου reddi-
tur (ut antea docui) Omnes naues accipiunt præter-
quam quas destruxerunt. Apud Herodianum autem
legitur παρ' ὧν præcedente παρ' ὧν, ut ostendi supra,
quum agerem de παρ' ὧν significante Propter. Cate-
rum ut in posteriore illo Gregori loco παρ' ὧν reddi-
tur à Budæo Quatenus, ita & alibi reddi sciendum est,
ubi illud παρ' ὧν minimè præcedit, ut apud Lucia-
num, ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου, παρ' ὧν ἀπὸ τοῦ ὁλίγου τῷ ὁλίγου. Sic &
apud Plutarchum Quatenus pro Quoniam & Propter-
ea quod, sicut & Quatenus apud Latinos. qua de re
consule Bud. pag. 145.

Legitur e t i a m Παρ' ὧν ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου, ut παρ' ὧν ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου
ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου, sed significatione eadem quā
habet illud, non hoc. nisi quod παρ' ὧν ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου aliquid
amplius significat quā παρ' ὧν ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου: ideoque red-
ditur Nihil propius factum est quā ut. Vide Bud.
pag. 144, ex Aschine & Plutarcho. Habet autem &
aliū vsum παρ' ὧν, de quo dixi in παρ' ὧν significan-
te Propter. Antequam autem ad tertium vsum hu-
ius παρ' ὧν veniam, dicam e t d e Παρ' ὧν, s i v e Παρ' ὧν, quod & ipsum eadem verbo iun-
gitur, ac potius synonymum est τῷ παρ' ὧν, quā
præcedens illud παρ' ὧν. Isocr. παρ' ὧν παρ' ὧν ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου
ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου, Parum absit quin interierim. (sed scribitur &
ὅτι παρ' ὧν cōiunctim) Sic Chryl. De sacra, ὅτι παρ' ὧν
παρ' ὧν ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου, εἰ μὴ ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου
ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου. Et cum infinitivo pass. apud Isocratem
rursū, παρ' ὧν παρ' ὧν ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου, in Areo-
pag. Iungit verò & verbo ὁλίγου, (quod obseruandum
est) ut παρ' ὧν παρ' ὧν ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου. quod ni-
hil aliud est quā παρ' ὧν παρ' ὧν ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου. Sed ut dicitur παρ' ὧν
παρ' ὧν ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου, vel ὁλίγου, sic etiam παρ' ὧν παρ' ὧν ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου
ἢ ἀπὸ τοῦ ὁλίγου, breuius: alioqui eadem significatione, quum
hic παρ' ὧν, seu ὅτι παρ' ὧν sit illud cui & antea mē-
tionem feci, docens significare Propemodum, ac pla-
nè videri respondere Gallico *À peu près*. Luc. ὅτι παρ' ὧν

xit πῆν δὲ τὴν, subiungens & συμφορὰς αὐτῆς, in Solo-
ne, pag. 172. per editionis scribens: αὐτῆς δὲ τὴν
αὐτῆς εἰς πῆν δὲ τὴν εἰς συμφορὰς αὐτῆς εἰς πῆν δὲ τὴν
Idem in Publicola dixit τὸ Λουκρητίας πῆν, pag. 177.
Apud eundem habemus αὐτῆς & πῆν in eadem pe-
riodo, pag. 181, τὸ δὲ τὴν εἰς αὐτῆς εἰς πῆν δὲ τὴν
χρῆμα, πῆν μάλιστα. εἰς αὐτῆς εἰς πῆν δὲ τὴν
appellavit non humanæ vitæ fragilitatem, (ut quidā
interpr.) sed quod humanæ fragilitati accidit: vel po-
tius, quod accidit homini utpote fragili. (Apud eun-
dem in Romulo sunt qui πῆν δὲ τὴν de diuino fu-
rore exponant) Ut autem dicimur πῆν, ὑπὸ πῆν, ita
inuenitur dictū & πῆν: ὑπὸ πῆν: ut apud Plar. de rep.
εἰς πῆν δὲ τὴν Κρόνου εἰς πῆν δὲ τὴν πῆν δὲ τὴν
Apud Arist.
De mundo, αὐτῆς πῆν πῆν πῆν πῆν πῆν πῆν πῆν
Bud. venit, Naturæ facinus. (sunt verò qui Euen-
tū reddere malint) Idē, πῆν, sicut πῆν, ac πῆν, &
à Platone De leg. lib. 9, pro eade poni testatur.

Πῆν, Morbus, Affectio corporis (ut dicitur Affe-
ctum corpus, eius qui aegrotat) vel, Infirma corporis
affectio: ut vicissim firmam corporis affectionem di-
cit Cicero de eo qui valet. Celsus affectus quoque di-
xit pro morbis. Si tamen verbum verbo exprimendū
sit, potius ἀφῆν, respoñder Latinæ voci Affectio, (quod
nō liceat Dispositionem usurpare eo modo quo Galli-
cē dicim⁹ La disposition du corps, & Mal dispoñe, Bien dispoñe)
at πῆν, Passio. δὲ τὴν πῆν πῆν. Cicero in Epicuri epi-
stola vertit Viscerum morbi, ista enim illius verba,
ἐν τῇ σπύγῃ τῇ πῆν πῆν πῆν πῆν πῆν πῆν πῆν πῆν
αὐτῆς οὐκ ἀπολείπει, ita interpretatur, Tanti autē mor-
bi aderant velicæ & viscerum, ut nihil ad eorum ma-
gnitudinem posset accedere. Sunt verò qui πῆν ver-
terint etiam Cruciatum, ut καλῶς πῆν ipud Galenum,
indēque δὲ τὴν πῆν. Ex Pand. Gr. affertur hæc inter
πῆν & πῆν distinctio: ut πῆν sit longum & conti-
nuum corporis impedimentum, at πῆν infirmitas
corporis temporaria. Inter πῆν autem & πῆν ac βλά-
τες sunt qui hoc discrimen statuerint, ut βλάτες quidē
& πῆν sit exterior alicuius in corpore partis læsio: at
interior totius corporis læsio, πῆν. At verò de πῆν
ac δὲ τὴν differentia, itēque de aliis ad explicatio-
nem vocis huius πῆν pertinentibus, ita Corr. ex Gale-
no & aliis, Prisci, motus omnes, etiam qui naturaliter
se habent, nisi actui sint, πῆν nominant: sicut ipsos
etiam actiuos motus, actiones. Eo pacto & Plato sen-
suum alterationes πῆν & πῆν πῆν appellavit, in visu
quidem eas quæ ab albo, nigro, flauo, & cæteris colo-
ribus fiunt: in tactu, quæ à calido, frigido: humido, sic-
co: molli, duro, cæterisque id genus. atque ad eundem
modum in singulis reliquorum sensuum. Sed & vo-
luptatem passionem vocat. Et paulo post, Quandiu
enim aliquid mouetur, patitur: quum desit moueri,
non amplius patitur, sed affectū esse dicitur. Differt enim
πῆν & πῆν δὲ τὴν, (hoc est, passio ab affectione, siue
dispositione) solo motu. Quippe cessante eo quod al-
terabat, alteratio quæ in passio iam remanet, δὲ τὴν
hoc est affectio, eius est. Iam ergo non in ipso fieri, ut
πῆν, sed in eo quod manet, & in subiecto corpore post
motum referuntur, δὲ τὴν constat. Hæc quum à vete-
ribus ita distincta fuerint, nunc tamen per abusum, et-
iam ipsæ δὲ τὴν quæ ex passione iam prouenire, nec
amplius in motu sunt, πῆν appellantur. Quum autem
omnem, etiam qui naturaliter se habet, motum, πῆν
veteres dixerint, postea tamen quidam id nomen ad
eos tantum motus contraxerunt qui præter naturam
accidit. Alii verò ne de his quidem omnibus dici vo-
luerunt. Eas enim præter naturā affectiones quæ mor-
bū præcedit causæque rationē obtinent, causas tan-
tum dicimus, nō πῆν: quæ verò illū sequuntur, si actio
nō offensa sunt, & συμπτώματα & πῆν vocamus, sicut
& immodicas vel inanitiones, vel retentiones. Si verò
affectiones sint, hoc est, si in corporū affectu consistant,
veluti vitiosus color, supra πῆν & συμπτώματα appel-
lationē, etiā δὲ τὴν, (hoc est affectus siue affectiones)
vocamus, ita nimirum ut sunt. Itaque propriè πῆν, &
morbi & eorū symptomata à medicis appellantur, hoc
est, omnis δὲ τὴν contraria naturali corporis nostri cō-

stitutioni, nō tantum ubi aliquid alicui parti præter na-
turam accidit, sed ubi etiam deest quod secundum na-
turam influere consuevit &c.

Πῆν, Morbus, sed Morb⁹ animi. Cicero tamē πῆν
de animo dictū, mauult interpretari Perturbationem.
pro quo dicit etiā Turbatū motū animi, & Turbidū in
animo motū, & Motū cōcitari animi. Item Motū ani-
mi rationi nō obtēperantē. (Sed & Permotiones ani-
mi vocat πῆν, in Acad. scribēs, Atque illi quidem etiā
utiliter à natura dicebant permotiones istas animis
nostris datas: metū, cauēdi causā: misericordiā, ægri-
tudinēque, elemētā: ipsam iracundiā, fortitudinis
quasi corē esse dicebāt) Atq; ut hic metū inter permo-
tiones animi numerat, sic Permotiō metū interdū di-
cit. Aliquādo porro & Permotiō sine adiectione ab eo
ponitur pro πῆν: cuius vsus exemplū proferā in Me-
tem. πῆν) Existimat tamē πῆν in hac significatione
sonare ad verbū idem quod Morbus. Ita enim scribit
Tusc. 3, Num reliquæ quoque perturbationes animi,
formidines, libidines, iracundiæ & hæc enim ferē sunt ei-
usmodi quæ Græci πῆν appellant. Ego poterā morbos,
& id, verbū ellet ē verbo: sed in consuetudinē nostrā nō
caderet. Nam misereri, inuidere, gestire, lætari, hæc o-
mnia morbos Græci appellant, motus animi rationi nō
obtēperantes: nos autē hos eisdē motus cōcitari ani-
mi recte (ut opinor) perturbationes dixerim⁹, morbos
autē nō satis vsitatē. Quū autē dicit, Hæc omnia mor-
bos Græci appellant, intellige vocari ab illis πῆν, quod
ad verbū sonet morbos. Idē De fin. 3, Nec verò per-
turbationes animorū, quæ vitā insipientiū miseram a-
cerbāque reddūt, quas Græci πῆν appellant. (poterā e-
go, verbū ipsum interpretās, morbos appellare, sed nō
cōueniret ad omnia, quis enim misericordiā, aut ipsā
iracundiā morbū solet dicere? at illi dicūt πῆν. Sit igitur
perturbatio quæ nomine ipso declarari vitiosa vi-
detur) nec hæc igitur perturbationes ut aliqua naturali
mouētur: omnesque hæc sunt generē quatuor, partibus
plures: ægrotudo, formido, libido, quāmq; Stoicis cōmu-
ni nomine corporis & animi ἀσθένεια appellant. Idē Tusc.
lib. 4, Quoniā quæ Græci πῆν vocāt, nobis perturba-
tiones appellari magis placet quā morbos. Paulo
post, Est igitur Zenonis hæc definitio, ut perturbatio
sit quod πῆν ille dicit, auersa à recta ratione, cōtra na-
turā, animi cōmotio. (Quibus verbis hæc Zenonis in-
terpretatur, πῆν δὲ τὴν ἢ ἀλλοτρίῃ ἢ ἐναντίῃ τῇ φύσιν κίνησις)
Subiūgit autē, Quidā breuius, perturbationē esse appe-
titū vehementiorē dicūt. (ubi appetitū vehementiorē
vocat quod Græci dixerūt ἐπιθυμία πῆν πῆν) Sed vehe-
mentiorē eū volūt esse qui longius discederit à naturæ
cōstātia. Earū autē perturbationum nomina esse dicit
hic quoque libidine & lætitiā, metū & ægrotudinem:
& esse illas ex duobus opinatis bonis, sicut has ex duo-
bus opinatis malis. Idē tamen Tusc. quæst. πῆν in-
terpretatur Morbū, sed ita ut statim expositionē sub-
iungat quæ interpretationē illā veluti molliat. Dixe-
rat autē verbis proximè præcedētib; ægrotudinē id
esse propemodū verbū quo Græci omnē animi pertur-
bationē appellant. Sed totū locū proferre præstat, utpo-
te in quo cēseat Latinos ægrotudinis nomine rectē v-
sos esse, ab ægris corporibus id sumētes: at nō tamē de
omni perturbatione itidē dici posse. His igitur verbis,
Itaq; præclarē nostri, ut alia multa, molestia, sollicitudi-
nē, angore, propter similitudinē corporū ægrotū ægri-
tudinē nominauerūt: his inquā subiūgit, Hoc prope-
modū verbo Græci omnē animi perturbationē appel-
lāt, vocāt. n. πῆν, i. morbū, quicūq; est mot⁹ in animo
turbidus. Nos melius ægris. n. corporibus simillima est
animi ægrotudo: at nō similis ægrotationis est libido,
nō immoderata lætitia (quæ est voluptas animi elata
& gestitēs). Ipse etiā mer⁹, nō est morbi admodū similis,
quāquā ægrotudini est finitimus. Sed propriè, ut ægro-
tatio in corpore, sic ægrotudo in animo nomē habet nō
seuētū à dolore. Et paulo post, Est igitur causa omnis
in opinione: nec verò ægrotudinis solū, sed etiā reli-
quarū omniū perturbationū. Libuit autē totos hosce
locos asserre, ut sub vnū aspectū (ut ita dicā) eos lector
habēs, inter se conferre posset. Ad me quod attinet, à

Cicerone hic omnino dissentio. in eo quod παῖς morbos quidē significare, nec tamē ita licere interpretari dicit: praesertim verò quum eam quā aegritudinē Latini vocant, (quae vox nihil aliud sonat quā morbum) inter perturbationes numeret. Quid enim obstat quominus ceterae ut communem cum illa appellationem perturbationum habent, sic & communem morborū habeant? At aegritudo (inquit) in animo nomē habet non seorsum à dolore. Hoc certē si spectemus, merui saltem tribui morbi appellatio poterit. quis enim metum doloris experirem fingere sibi possit? Ve autē alia omittā quibus Cicero refelli posse videtur, ipsemet Tuscul. 3, hac scribit, Quia nomen insanīe significat mentis aegrotationem & morbum, id est insanitatem, & aegritudinem animi, quam appellant insaniam. Omnes autem perturbationes, animi morbos philosophi appellant; negantque stultum quēquam his morbis vacare. Qui autem in morbo sunt, sani non sunt: & omnium insipientiū animi in morbo sunt, omnes insipientes igitur insanunt. Sanitatem enim animorum, positam in tranquillitate quadam constantiaque censebant. His rebus mentem vacuam appellant insaniam: propterea quod in perturbato animo, sicut in corpore, finitas esse nō possit. Et paulo post, Qui enim animus est in aliquo morbo, (morbus autem, hos perturbatos motus, ut modō dixi, philosophi appellant) non magis est sanus quam id corpus quod in morbo est. Et paucis interiectis, Eos enim sanos intelligi necesse est, quorum mens motu, quasi morbo, perturbata nullo sit. Hae si vera sunt, Cicero, (merito dixerit quispiam) cur perturbationes appellare morbos non audeat? Cur tantopere Latina ista insanīe appellatio tibi placet, Graeca autem παῖς non item? quum utraque de perturbato animo dicatur? Praeterea si hoc vetum est, animum qui est in aliquo morbo, id est perturbato motu, non magis esse sanū quā id corpus quod in morbo est, cur libidine, immoderatam latitiam, similem aegrotationis esse negat? Sed de his tamen quae à me proferantur de istius nominis interpretatione disceptantur, alii per omnia iudicant. Idem Cicero certē primo libro De inuentione affectionem appellauit quod Graeci παῖς, scribens, Affectio, est animi aut corporis ex tempore aliqua de causa commutatio: vel latitiam, cupiditas, metus, molestia, morbus, debilitas, & alia quae in eodem genere reperiuntur. Sed & Gellius lib. 1, verbis hisce claudit, Nam ut aliorū omnium quos Latini philosophi affectus, vel affectiones, Graeci παῖς appellant, ita huius quoque motus animi, qui quum est viciōsae causae seuior, ita dicitur: non priuatione esse vitē cēssit, quā Graeci παῖς dicunt, sed mediocritate, quā μετρώτης illi appellant. Hae ille, cuius alibi locū huc pertinentē proferam infra in Αἰσθησι. Mihi certē in quodam Pauli loco, vbi παῖς (quod nihil aliud est quā παῖς) cum παῖς copulat, magis placere, reddere Vitiosos affectus quā simpliciter affectus, aut Vitia, cum veteri interprete, docui supra.

Παῖς, Morbus: sed in ea significatione qua dixit Horatius i Carm. ode 37, Cōtaminato cum grege turpi Morbo virorum. Paulus ad Coloss. ca. 3, v. 5, καὶ ὁ σαπὼν τοῦ μέλιτος ὅτι τῆς γῆς, περιεὶται, ἀκαθάρτου, παῖς, ὁ παῖς καὶ κακῆς, &c. Nam de hoc loco plane Erasmus assentior, & cū eo existimo παῖς hoc esse ex quo pathici dicti sunt, ac reddi debere molliem: posse verò & morbum Latine dici, ex isto Horatii loco. Non ignoro tamen exponi hic & de morbo animi, sicut & in isto eiusdem Horatii loco, Sityra lib. 1, Vt si qui aegrotet quo morbo Barrus. vbi tamen fortasse itidem notatus videri possit Burrus tanquam pathicus, hac morbi appellatione. Est alioqui multos apud hunc etiā poetā locos vbi morbus de animi morbo intelligatur, in eius lectione versatis ignotum esse nō potest.

Παῖς habet & eam affectus significationem quae rhetoribus frequens est. Fab. lib. 6, cap. 2, (simul nominis Παῖς & Νόσος) Hic significationem declarans) Horum autem [affectuum] sicut antiquitus traditum accepimus, duae sunt species, alteram Graeci

παῖς vocant, quam nos rectē vertentes ac propriē, affectum dicimus: alteram νόσος, cuius nomine, ut ego quidem sentio, caret sermo Romanus, Mores appellantur. atque &c. Paulo post, Affectus igitur hos concitatos, παῖς: illos mites atque compositos, νόσος esse dixerunt. In altero vehementer commotos, in altero lenes: denique hos imperare, illos persuadere: hos ad perturbationem, illos ad benivolentiam praevalere. Aliquanto post, Quin illud adhuc adicio, παῖς atque νόσος esse inter se ex eadem natura: ita ut illud maius sit, hoc minus. ut amor, παῖς: charitas, νόσος. Interdum diuersa inter se, sicut in epilogis. namque παῖς concitat, νόσος solet mitigare. Idem Fab. lib. 5, cap. 12, His quidam probationes adiciunt quas παῖς καὶ νόσος vocant, ductas ex affectibus. Hae ille. Hinc autem dicitur & παῖς καὶ νόσος, oratio in qua commouentur affectus. quod Aristoteles vocauit παῖς καὶ νόσος, Rhetor. libro tertio, καὶ ὅταν παῖς καὶ νόσος, μὴ ἀλλὰ ἀντιμαχόμενα. Vide autem & Ciceronis locos quos protuli in Παῖς καὶ νόσος. Idem autē haec à praecedentibus seorsum in quibus παῖς ex Gellio & aliis dicebā itidē esse affectus seu affectiones, quod ibi agatur παῖς καὶ νόσος nō rhetorum, sed philosophorum, apud quos morbi potius significationem retinere videri potest haec vox, ut ibi docui.

Παῖς praeterea vocare consuevit Aristot. quaecunque alicui rei adesse dicuntur extra tamen ipsius essentiam. Sic dixit Rhet. lib. 1, καὶ γὰρ ματαίᾳ παῖς καὶ νόσος. Idem autē haec à praecedentibus seorsum in quibus παῖς ex Gellio & aliis dicebā itidē esse affectus seu affectiones, quod ibi agatur παῖς καὶ νόσος nō rhetorum, sed philosophorum, apud quos morbi potius significationem retinere videri potest haec vox, ut ibi docui.

(Dicitur ΕΤΙ ΑΜ Παῖς, tam. gen. sicut & alia quaedam neutro pariter & serm. genere efferuntur. Sed ex significationibus nominis παῖς, itēque nominis νόσος, remittit eam potissimum qua ponuntur pro eo quod cuiuspiam accidit, seu Casus, Calamitas, Clades. Herodot. in Chione, καὶ ὅταν δὲ παῖς καὶ νόσος τῶν ἰσχυρῶν παῖς. Suidas ex Sophocle citat pro συμφορᾷ, id est Calamitates. Apud eundem in Atace, καὶ παῖς καὶ νόσος καὶ νόσος παῖς, vbi exponitur Quae illic acciderint. Greg. inter ea quae iambico versu scripsit, Εἴ ποτε δὲ καὶ νόσος καὶ νόσος παῖς παῖς. Itē παῖς pro κακῶς, Bud. ex Platone in Philebo, καὶ νόσος καὶ νόσος παῖς. Ab eodem pro eade ponitur De leg. lib. 9, sicut παῖς ac νόσος. Aliquit autem exempla vsus nominis huius, hanc & apud Suidam)

C. Αἰσθησι, ὁ παῖς, ὁ καὶ ὁ, Contrariam affectionem habens, Obliuendi vim habens, p. contrariam videlicet affectionem. At in Anthol. epigr. αἰσθησι καὶ νόσος, simpliciter Contraria fama exponitur.

Αἰσθησι positum pro substantiuo, Remedium aduersus aliquid. A Budaeo vertitur Obliuēs, & Remedium, ἀνταρμαχόν. Citat autem locum hunc Plut. in Antonio, πῶς δὲ καὶ ἡμεῖς ἀνταρμαχόντες ὁμοῦ, ἀνταρμαχόντες αἰσθησι καὶ νόσος. Citatur & ex Diosc. lib. 4, c. 113, ἀνταρμαχόντες καὶ νόσος, pro Aduertatur venenosis.

Αἰσθησι αἰσθησι, Repugnantia inter aliquas res ob contrariam affectionem, ut inter ignem & aquam. Plur. De primo frigido, καὶ ὁ παῖς καὶ νόσος αἰσθησι καὶ νόσος. Quae Turn. vertit, Sexcentae profecto sunt aeris & terrae repugnantiae & dissensionēs. Est etiam αἰσθησι, Vis obliuendi seu auxiliandi quam res aliqua habet, per contrariam affectionem. Alex. Aphrod. probl. ultimo lib. 1, καὶ ὁ παῖς καὶ νόσος αἰσθησι καὶ νόσος. Quae Gaza ita vertit, Quae vi suae naturae contra venenata omnia genera omnemque illam iniuriā auxiliatur. Politianus autem sic, Quae naturalem quandam mutuam affectionem habent, quā αἰσθησι καὶ νόσος dicūt, aduersus quoduis venenosum animal. Plin. lib. 34, cap. 15, Ferrum à rubigine vindicatur cerussa & gypso & liquida pice. haec est temperatura à Graecis antipathia dicta. Sed hic locus aliter à multis legitur. In v. l. ex Aristoph. pro αἰσθησι, id est remedium.

Ec. ii.

δυσπαθής cum καρπώπῳ copulari vides.

Δυσπαθής, ὡς Graui ægitudine afficior, seu vehementi mœnore. Plutar. in Pericle pag. 309 meæ editionis *δυσπαθῆτος* ὡς τὸ πῶμα. In v.l. *δυσπαθῆτος* τῶς συμφοραῖς, Calamitates ægrè fero. Budzus quoque exponit simpliciter *Ægrè fero*, in hoc eiusdem loco, *μυμφομένοι καὶ δυσπαθῆτος ἐν πῶματι*. Affert verò & hunc Gregorii locum de martyribus, *καρποπαθῆτος τὸ δυσπαθῆν ἐστὶ τὸ κατὰ μέτρον*. Addit autem accipit Plutarcho & pro Confliari, ut ægrotus in lecto irrequietus.

C. *Εκπαθής*, Qui nihil passus est, Illæsus, Incolumis quasi *ὁκπῆς πάθος*. Vide Suidam.

Εκπαθής, Immodicè affectus. ut Alciphro. *ματὶ τὴν Καλλήμεν κατὰ χροὸν Μένανδρον, ἐκπαθῆς ἔσθ' ἡδονῆς ὅμοιο*, Vix præ lætitia mei compos eram. B. Item *ἐκπαθῆς τῶν ἀκρασιῶν*, Suid. ex Aliano. A D V E R B. *Εκπαθῆς*, Cum immodico affectu.

C. *Εμπαθής*, Cui insunt affectus, seu perturbationes, Affectibus seu perturbationibus obnoxius. Plut. τὸ μὲν πρὸ ψυχῆς, τοῖον καὶ λογικόν τὸ ἴδιον, καὶ ἐμπαθῆς. A Budzo autem exponitur, Affectu percitus, vel cōmotus. quæ significatio huic potius eiusdem Platonis conveniet loco in lib. aduersus Col. *ἐμπαθῆς ὡς τὰ θῆλα δὲ ἐν πιδύον ἄμα καὶ εὐδῶν καὶ εὐσπῆστις*. A D V E R B. *Εμπαθῆς*, Cum affectu, seu cum affectibus, Non sine perturbationibus, vel Non carendo perturbationibus. Plut. in Conolano, pag. 423 meæ editionis, *πῆς ἑστὶ δυνάμεις ἐμπαθῆς ὡς τὸ ἴδιον ἄλλ' ἐμπαθῆς ἔχει*. In v.l. ex Herm. *ἐμπαθῆς*, ἔχει pro Affectibus moueri, seu Affici. Apud Plutar. Sympol. lib. 4, *ἐμπαθῆς*, Maximo cū affectu.

C. *Ἐπαπαθῆς*, Alterius partis vexatio, ut exponitur à Marc. Virgilio in hoc Dioscorid. loco, lib. 2, ubi de sinapi hæc scribit, *ἀρμόζει ὡς ἡμάδα καὶ ἀσπίς καὶ κατὰ τὸν αἵμα καὶ τὸν ἀλγῶνα, ἵππου ματὰ τὸν πῆκα τὸ βλάθῃς ἐν τῷ ὀστέοντι βυλόμενα τὰ πῆς ἑπαπαθῆς λογῶν*. Ita enim vertit Marcellus Virg. Quum ex alto in summam eutem, ut sit per alterius partis vexationem, trahere aliquid vulerimus. Ruellius autem sic, Quum permuandæ valetudinis causa ex alto vana extrahenda sunt. Quidam *ἐπαπαθῆς* liberior interpret. Illud curandi genus quo dolor ex vna parte in alteram euocatur.

C. *Ευπαθής*, Qui facile patitur, Qui facile afficitur, ut *δύπαθῆς σῶμα*, Corpus quod facile & ex re leui iniuriam patitur. Corpus iniuriis expositum, cui opponi *δυσπαθῆς* vidisti supra. Et *εὐπαθῆς ἀνθρώπος* Galeno ad Glauco. dicitur (inquit Budzus) Qui corpore tenero est, & facile affici potest. Cui opponitur *δυσπαθῆς*. Dicitur verò de eo qui facile afficitur, & in alia significatione, ut apud Plut. in Solone, *εὐπαθῆς ὡς ὁμοίους*, Cuius animus facile afficitur amore concordia, Propensus ad concordiam. Idem alicubi iunxit genitiuo: alicubi autem dattiuo: (quæ constructio rationi magis videtur consentanea) ut in lib. De primo frigido, *ψυχῆς γὰρ ὡς ὁμοίους καὶ εὐπαθῆς τὰς ἀντιθέσεις*. vbi Turu. vertit Aeri magis obnoxia.

Εὐπαθῆς, v. l. *Ευπαθῆς*, Natura quæ facile affici potest, Illa corporis constitutio qua sit v. t. iniuriis obnoxius sit, sequendo eam interpretationem quæ adiectiuo *εὐπαθῆς* data fuit, ut apud Alex. Aphr. lib. 2. Probl. 1. *τῆς δὲ πολλῶν ἔχουσιν εὐπαθῆς καὶ ἑστὶν τῆς φύσεως*. Sed in aliis signif. frequentius accipitur, quæ manant ab altera aduerbiū & signific. Interdum enim accipitur pro felicitate. ut apud Greg. *ὡς φιλοπόνη*. pag. 67, oppositum τῇ *δυσπαθείᾳ*. Interdum pro beneficio, (intellige autem quatenus quis eo afficitur) ut apud Aristot. in Ethic. Interdum pro bona corporis habitudine, (quæ & *δύζια* vocatur) quam tamen significationem sine exemplo Bud. affert. Sed multis exemplis confirmari potest ea quæ huic valde vicina est, nimirum ea quæ ponitur pro voluptaria vita. Philo, *ἀλλ' εἰς ὃ βίος ὡς εὐπαθῆς πᾶσι καὶ ἴσους*. Sed & in plurali: ut apud Herodotum, *ὡς εὐπαθῆς ἐστὶν*, pro Indulgere genio, Curare cuticulam. Xenoph. autem in Apol. dixit etiam *εὐπαθῆς* ἐφορὶ sibi comparare, id est delicias. Vide *Ἡδυσπαθῆς*. *Εὐπαθῆς*, ὡς Facile patior, seu afficior, Obnoxius sum iniu-

niz. vel potius, Expositus sum iniuriæ, seu Expositum iniuriæ corpus habeo. Itē Felicitate fruor. Itē, Afficior beneficio. Necnō pro Fruor voluptate, seu Genio indulgeo. (sequor autē hic ordinē significationū quæ nomini *εὐπαθῆς* data fuerunt) Plato Polit. lib. 1. *ὅτι πρὸς ἡγεμονίαν τὸ ἀρχαῖον, οὐχ ὡς ἐπ' ἀγαθὸν ἰδίους, εὐδ' ὡς εὐπαθῆτος ὡς αὐτῶν, ἀλλ' ὡς ἐπ' ἀγαθὸν ἑστέον*. Vbi *εὐπαθῆς* est quod vulgò dicimus, *Se donner du bon temps*. Vide *Ἡδυσπαθῆς* paulo post.

C. *Ἡδυσπαθῆς*, ὡς, & n. Voluptarius, Voluptati deditus. Helych. exponit *ἐμπαθῆς*. Athen. 12, *ὡς εἰς τὴν καὶ Πολύαρχον τὸν ἡδυσπαθῆτα καλοῦσιν*.

Ἡδυσπαθῆς, (sicut & *εὐπαθῆς* in vna ex iis significationibus quas ei dedi) Voluptas, Voluptaria vita, Vita mollis, Mollities. Vel, Luxus, Delicia. Xen. Pxd. 7, *ὅτι νομίζουσιν τὸ μὲν περὶ ἀγαθῶν τὸ δὲ ἀπείως βιοῦσιν, ἡδυσπαθῆς*. Item in plurali, apud Athen. 12, *ὡς εἰς τὴν καὶ τὴν ἡδυσπαθῆς*. quæ Bud. vertit, Sic erudit & docti erant in luxu & rebus voluptariis.

Ἡδυσπαθῆς, ὡς (sicut *εὐπαθῆς*) Voluptate fruor, Genio indulgeo, Molliter me curo, Delicatè & molliter viuo. Xenoph. Pxd. 7, *τὸ μὲν περὶ ἀγαθῶν τὸ δὲ ἀπείως βιοῦσιν, ἡδυσπαθῆς* *μυμπαθῆς* ὡς Μήδους ἐστίν. Philo, *ἐν μὲν ὡς τὸ μὲν περὶ ἀγαθῶν τὸ δὲ ἀπείως βιοῦσιν, ἡδυσπαθῆς* *μυμπαθῆς* *καὶ ἀγαθῶν*. At verò hic comp. *Ἡδυσπαθῆς* & *Κατ' ἡδυσπαθῆς* vide post *Ἡδυσπαθῆς*, in *Ἡδύς*, col. 1432.

C. *Μετρεπαθῆς*, ὡς, & n. Cui sunt mediocres perturbationes, Qui modum tener in perturbationibus, seu in affectibus. In vulg. lex. *μετρεπαθῆς* exponitur Qui modicè perturbatur: & additur ex Aristotele, sapientē esse *μετρεπαθῆ* quidem, at non *ἀπαθῆ*. A Bud. autem exponitur Modicè affectus, id est (inquit) qui modum in ira non excedit. Exponit etiam Moderatus & Clemens.

Μετρεπαθῆς, Mediocritas perturbationum, seu affectuum, Modicæ perturbationes. Plutarch. in Coloten, *ὅτι ἡδὺς ὁρῶντα τὸ ψυχῆς ὡς ἀντιθέσεις καὶ μετρεπαθῆς*. Synes. epist. 140, *ἐν φιλοστονίᾳ καὶ βέλῳ οἱ δὲ ἀπείως αὐτῶν, αἱ μὲν αὖ δὲ εἰς μετρεπαθῆς ἵκανται, τὴν ἀπείως αὐτῶν ἡδὺς παθῆναι τὸν χρόνον τὸν χρόνον*; Cicero hanc ipsam vocem exprimere voluit, ut opinor, quum dixit, In omni peremotione naturalem quēdam modum ita scribens in Lucullo, Sed quæro quando ista fuerint ab Academia veterē decreta, ut animum sapientis commoueri & cōturbari negarent. Mediocritates illi probabant, & in omni peremotione naturalem vōlebant esse quendam modum. Vbi obiter obserua etiam vocari *παθῆς* peremotionem.

Μετρεπαθῆς, ὡς, In quadam perturbationum seu affectuum mediocritate versor, Sū mihi mediocres seu modicæ perturbationes, vel modici affectus. Aut, Modicè afficior, ut Budzus vertit. Sed apud autorem epistolæ ad Hebræos cap. 5, v. 2, *μετρεπαθῆς δὲ ἀνθρώπος τῆς ἀγορεύσεως καὶ παρηγορίας, ἵπτι καὶ αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν, ἀντερε quidem interprete redditur, μετρεπαθῆς δὲ ἀνθρώπος, Qui condolere possit: ab Erasmo, Qui placabilis esse possit: à Beza, Qui quantum satis est miserari possit vidē. Illacertē Erasmica interpretatio nimis remota esse mihi videtur: qui planè existimo *μετρεπαθῆς* hic nouē ab Apostolo vsurpatum fuisse, & noua etiam constructione, pro eo quod in finē præcedentis epistolæ dixerat *συμπαθῆναι*, eadem de re loquens, (ὡς γὰρ ἔχουσιν ἀρχιερεῖς μὴ δύνασθαι συμπάσχειν τὰς ἀδελφὰς ἡμετέρας) vel potius pro *συμπαθῆναι* *μετρεπαθῆς*.*

C. *Ὀμοπαθῆς*, v. l. *Ὀμοπαθῆς*, Cui similes sunt affectus, seu eadem aut similes perturbationes, Iisdē affectibus obnoxius, seu perturbationibus. Aristot. Ethic. 8, *ὡς τὸν ἡμετέρον* loquens, *οἱ πῶτον ὁμοπαθῆς καὶ ὁμοπαθῆς ὡς ὁμοπαθῆς*. Vfus est Lucas Actorum cap. 14. In vulg. lex. ex Theophr. *ὁμοπαθῆς τῶν κατὰ τὴν*, Quæ simili fructuum ratione afficiuntur. Fortasse reddi possit, Qui bus accidunt similia iis quæ & fructibus. Vel eadem quæ &c. A D V E R B. *Ὀμοπαθῆς*, v. l. *Ὀμοπαθῆς*, Cum similitudine affectuum, vel Iisdem affectibus.

Ὀμοπαθῆς, Affectuum similitudo, Similes affectus, seu iidem. Aut Eadem perturbationes. Item figura, vel virtus oratoria, à similitudine affectuum ducta, vt, *Ec. iiii.*

Interdum vero adiunctum casum habet, accusativum
videlicet: ac tum redditur potius Excremo. vt apud
Galenum, *in morbo acuto* ~~in morbo acuto~~ *in morbo acuto*
in morbo acuto ~~in morbo acuto~~ *in morbo acuto*
Merda, Stercus.

Ἀντίπατος, ὡς, Secessus quem petimus ad exonerandum
 ventrem, Locus ubi venter exoneratur. Aristophanes
 Acharn. Ἀντὶς ἀντίπατον ὄρεον, γραπὰ λαβὼν, Κά-
 ρηεν ἐκ τῷ μύλων ὅτι χυνοῖτο ἔρπον. Non ignoro tamen
 Suidam exponere πῶς μύλων ἔρποντος, (id est euacua-
 tionem ventris, & exonerationem) eodemque modo
 à scholiaste accipi: sed huic loco aptiorum esse puto
 significationem illam qua ponitur pro secessu in quo
 ventris onus deponimus. Hanc autem agnoscit alio-
 qui & ipse Suidas, quum scribit, ἀντίπατον καὶ ποταμὸν
 λέγουσι. (Fateor alioqui posse dici ὄρεον εἰς ἀντίπα-
 τον, pro Ad exonerationem ventris profectus est,
 id est fuit exoneratum ventris: sicut ὄρεον εἰς ἀντίπατον,
 profectus est ad deambulationem, fuit deambula-
 tum. Cæterum quæ de πῶτος & πῶτων dixi, quod ad
 ordinem attinet quo collocari debent, eadem & de his
 compositis ἀντίπατος atque ἀντίπατων dicta existimari
 debent.

C. K. A T Απατίω, ὃ, Conculco, vel potius Proculco: si
quidem velimus in hoc Lat. verbo præpositionē esse
ἐπιπαπλήν, (quum aliqui alium esse eius vsum qui-
dam tradant) addic enim vehementiam significatio-
ni præpositio κατῖ. Thucydides libro septimo, ἐπι-
παπλήν τι ἀλλήλοις καὶ κατῖ πάντων. Et metaphorice (sic-
ut de simplici πατῖν dictum est) Homerus Iliad. εἰ,
εἰς ὁ ἑβλον Τρώες, κατὰ δ' ὄρνια πατῖν πάντων. vbi Eu-
fathius, Quod antea (inquit) παμῶντα ὄρνια & ἀλλή-
σταται dixerat, hic dicit ὄρνια πατῖνται, quod est ὀρι-
μώτερον quàm illa. Et addit, hoc verbum indicare ma-
gnum contemptum: idem valens quod ὀρίαν quasi
εἰς πάντων, id est πείσον, & ἐπιμύωμαι ὀρεστικῶς. Sed mi-
ror Eufathium non animaduertisse, Homerum cum
non simplici πατῖν, sed composito κατὰ πατῖν vti. Li-
cet aliqui non me lateat idem de hoc quoque dici
posse: præsertim quum Arrianus eadem metaphora
ipsum vsurpare cum eodem vocabulo, (scilicet cum
ὄρνια, quod nihil aliud est quàm ὄρνια) scribens, καὶ
ὄρνια πατῖνται αὐτῶν. Lucianus quoque μεταφορι-
κῶς vsus est hoc verbo, scribens in Lexiphane, κατὰ
πατῖντα κατὰ πατῖν, ζῆλον δὲ τοῦ ἀρχαίου τοῦ ἀδελ-
φείου.

Καταπάτημα, ατος, η, Quod conculcatur. Sonar enim q.d. Conculcamentum, sicut & πατήμα. Α Τ Καταπατης, Conculcatio, id est ipsa conculcandi actio. Expōnitur tamen καταπάτημα in vulg. l. nomine hoc Conculcatio.

CA NT *παύω*, Vicissim calco, seu conculco, Eum conculco à quo sum conculcatus. At in vulgaris lexicis perpetam exponitur Obstrepo, confundendo cum *αὐτῷ*.

C. ΕΚ πατῶν, ὁ, (q.d. ἔξω πατρὸς περιβόηται, Extra viam tri-
tam gradior) Euagor, Spatior, Inambulo. v. Budaeus
exponit apud Laetium in Epimenide, vbi scribit, ἐπὶ
τῷ οἰμῷ καὶ πατρὶ ἡμῶν πρὸς λήθησιν, ἀλλὰ χρεῖον πᾶσι ὁ κατὰ
σοφίαν ἀπολύνειν τοὺς ἐρηπτομένους.

C. Π Ε Ρ Ι πατῆς, ἢ Ambulo, Deambulo, Obambulo, Vel,
 Spatior. Herodotus libro quarto, πῶς πατῆς ἢ αὐτῆς
 αὐτοῦ διὰ τὸ πᾶν, αὐτῶν ἀμαρτῆς ἢ ἵππου ἐπιβαίνων.
 Ex Aristophanis autem Lysistrata affertur, ἑλκῶν
 αὐτὸν κατὰ πτό Cursitare fursum deorsum. | Arve-
 nō quum dicitur à Paulo apostolo ἑλκῶν ἀλῆος
 πικρῶν, & ἑλκῶν ἀλῆος, item ἑλκῶν ὁ ἀ-
 λῆος: itidemque quum dicit Lucas ἑλκῶν πῶς
 ἦν, & Marcus ἑλκῶν κατὰ πτό τοῦ σώματος ἡ ἀρετῆς
 τῆς, his omnibus in locis, atque aliis huiusmodi, ver-
 bum ἑλκῶν, ἢ εἶναι & περιεῖναι in nonnullis, quod
 magis ad verbum est Incedere) metaphoram habet nō
 Græcam, sed Hebræicam, id est ex Hebræico loquendi
 genere petita, cum enim Hebræi suo פָּרָה, quod propriè

significat Ambulare, vtuntur pro Vitam instituire. Quz tamen metaphora non valde ab vsu Græcz nec Latinæ linguæ abhorret, quum illa βίον ὁδὸν & τείνον, hæc autem viam (quod ei significatione respondet) dicat pro vitæ instituto seu vitæ genere quod aliquis tanquam viam sequitur. Posidippus in Anthol. epigr. Πότῳ τίς βίοντιο ἄμαρ τείνον; (Sed & ὁδὸν ὅτι τὸν βίον τρέπτου) legitimus apud Xenophontem ἄπομ., libro 2, οὐ ἦ οἱ τοιοῦτῳ αὐτοπαράπορος γεγρόσμενος δαλῶσιν ἐπὶ πτω δὲ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τρέψονται ὅτι τὸν βίον, εἴτε πτω δὲ κακίας, quæ Cic. 11a est interpretatus, Quod tempus à natura ad deligendum quam quisque viuendi viam sit ingressurus, datum est Vitæ viam autem dixerunt cum alii tum Horatius: vt quum dicit Epist. 17 libro 1, Contrà, quem duplici panno patientia velat, Mirabor vitæ via si cōuersa decebit. Id est noua vitæ ratio.

Ἰπερπατος, ὁ, Ambulatio, Deambulatio. Plur. Symp. lib. 1, αὐτὸν οὕτω πολλὰν ἀφροντίζαν ὅτι παύει μὲν ὁ ᾄδων, ᾄδων τῆς δὲ ὁ ᾄδων παύειται ἡδονὴν ἔχειν. Lucian⁹, ὁππότεναι μὲν τὴν περὶ πατος, Acceleremus deambulationem. Id est, magis celeri seu citato gressu ambulemus. Et apud Xenoph. in Symposio, ὁ ᾄδων τῆς περὶ πατος, surrexit ad deambulationem, seu ad deambulandum. Sic apud autorem dialogi qui Axtiochus inscribitur, παύει δὲ ἐπὶ τῷ ἐς Κνωσσάδας, ὁ ᾄδων τῆς περὶ πατος, ἐπὶ τῷ ἐδύρο μυστικῇ ἡδονῇ. Et philosophorum ᾄδων τῆς περὶ πατος, de quibus dicam paulo post. ¶ Sed hoc sciendum est, ᾄδων τῆς περὶ πατος appellari locum etiā ipsum in quo ambulamus, sicut & Latini nomini Ambulatio hanc quoq; significationem tribuunt, ambulationem dicentes pro ambulatione. Habes autem hunc vocis ᾄδων τῆς περὶ πατος vsum cum apud alios, tum verò apud Plutarchum & Athenazum. ita enim quidam apud hunc libro 5, παύει δὲ τῷ αὐτῷ τῷ παύειν γυμνασίου τῷ ᾄδων τῆς περὶ πατος, ἀντιμῆτις ἔχοντες τῷ κατασκευῇ τῷ παύειν γυμνασίου. id est (Budæo interprete) Summa pars nauigiū gymnasium habebat ambulationē, & quæ laxa proportione magnitudinis suæ.

Περὶ τῆς, Disputatio philosophica, seu disceptatio, aut dissertatio: aut etiā sermocinatio, quæ videlicet fit ἐν τῷ περὶπατῶν, id est inter deambulandum. Aut breuius, Disputatio ambulatrix. Qui erant cum Aristotele, (inquit Cicero) περὶπατῶν, dicti sunt, quia disputabant inambulantes in Lyceo. Illi autem qui Platonis instituto in Academia (quod est alterum gymnasium) cætus erant & sermones habere soliti, e loci vocabulo nomen habuerunt. Gellius libri vicesimi capite quarto, de Aristotele loquens, Huic disciplinæ quam dixi ἀρχαία περὶπατῶν, tempus exercendæ dabat in Lyceo matutinum. Nec ad eam quæquam temere admittebat, nisi quorum antè ingenium & eruditionis elementa, atque in discendo studium laborémque explorasset. Illas verò ἑσπερινὰς eodem in loco vespèri faciebat, easque vulgò iuuenibus sine delectu dabat: atque eam, διατρίβην περὶπατῶν appellabat: illam alteram suprà, ἰωδύον, utroque enim tempore ambulans disseribat. Hæc ille.

Possumus autem (ut opinor) *ἀντιπαιδία* hac in signifi-
catione scholam etiam interpretari ex Fabio : quip-
pe quita scribat libri tertii capite primo, Pomeri-
dianis scholis Aristoteles præcipere artem oratoriam
cœpit. Solitos autem fuisse & cæteros philosophos
disputare in suis deambulationibus, ex multis mul-
torum scriptorum locis discimus. Quas deambula-
tiones, id est quos *ἀντιπαιδίας*, festiuiussem tridet Ba-
ton comicus in his senariis, *Τῶν φιλοσόφων τὰς ἀντι-
παιδίας ἐστὶν αὐτῶν, τοὺς ἀντιπαιδίας αὐτῶν ἐν δίδοντες οὐδὲν ἴσως
τοὺς τῶν φρονιμῶν ἰσχυρῶς ἐν τῶν ἀντιπαιδίας καὶ τῶν ἰσχυ-
ρῶς, ὡς ἐστὶν ἀντιπαιδίας.* Vbi inter alia animad-
uertere copulari *ἀντιπαιδίας* cum *ἰσχυρῶς*, quod certe
nobis comprobare potest expositionem scholiasta
Aristophanis, in hoc Ranarum versu, *Οὐ γὰρ ἀντι-
παιδίας ἰσχυρῶς ἀντιπαιδίας.* hic enim *ἀντιπαιδίας* ex-
ponit *ἰσχυρῶς*. Dicitur autem *ἀντιπαιδίας* *ἀντιπαιδίας*
item *ἀντιπαιδίας* *ἰσχυρῶς*. Plato in Phædro, *ἀντιπαιδίας* *ἰσχυρῶς*
F. f. i.

attonitam habet. ὁ δὲ παλαιότερος καὶ ἰμωρότερος, (ut inquit Eustathius) ὁ παλαιότερος καὶ ἰμωρότερος, ὁ δὲ κλύων, ὁ δὲ κλύων.

¶ Πατρὸς, ὁ, Streptus, Frigor, Crepitus. Alicubi etiā Fremitus. Homerus Iliad. φ, circa principium, Εἰ δ' ὅππῃ μὲν πατρὸς βροχὴ δ' αὖτ' ῥέει. Vbi annotat Eustathius, poetam data opera τραχυῶν τῶν λέξεων τῶν πατρὸς ὡς ὅτι πατρὸς τῶν λέξεων τῶν πατρὸς. Idem poeta alibi vñs est hoc vocabulo de arboribus quæ violente venti impetu franguntur. Vbi quin aptissime reddi possit voce Frigor, minime dubium esse debet: quum eam à rebus quæ franguntur esse sumptam constet. Locus autem is habetur Il. π, Φοῖβ' ἦ τι, μαλ' ἔτι, τὰυφλοῖν τι κραδίαν, Αἴψ' ὥς αἰχμῆς ἰσχυρῆς τῶν πατρὸς ὡς ὅτι πατρὸς τῶν λέξεων τῶν πατρὸς. (Sic autē & de fragore tonitruum apud Aristoph. & Aristotelem.) Sed pro crepitu vñs est idem Homerus, appellans πατρὸν ὁδόντων, crepitum dentium. Pro fremitu autem apud Philonem. Inuenitur & οἱ πατρὸς. Πατρὸς, cum alibi rum apud Dionys. De situ orbis, qui vñtur hac voce, de quibusdam mulieribus orgia bacchica celebrantibus loquens: pag. 93 editionis patris mei, πατρὸς δὲ λυγροῦς ὁρῶνται. Vbi annotat Eustathius hoc vocabulum πατρὸς quidem ἐξ ἡμετέρας, sicut ἀλλοτρῶν: at Herodotum βαρύνειν, dicentem fieri non à πατρὸς (alioqui debere ἐξ ἡμετέρας, ut ἀλλοτρῶν) sed à πατρὸς, cuius femininum πατρὸς. Sunt autem qui ibi interpretentur voce Plautus: sed hæc mollior esse mihi videtur quàm vñ Græcæ vel hoc loco respondeat: at certe si eligendum sit vñ ex his quibus πατρὸς sum interpretatus, malim Fremitus.

C. Πατρὸς δὲ μοῖς, ὁ δὲ ἦ, Fragorem edens in cursu seu inter currendum, ut apud Orpheum πατρὸς δὲ μοῖς αὐδῆ, Vox fragorem habēs in cursu, Vox stridens in cursu. (si tamen voci stridens satis inesset vehementiæ) Locus Orphi est in hymno Διὸς ἀσραπῶς, pag. 106 meæ editionis, Ἀσραπῆς δὲ σίλας ἰσχυρῆς πατρὸς δὲ μοῖς αὐδῆ, quæ pulchra est tonitruum periphrasis.

Πατρὸς, ὁ, Strepo, Strepto, Fragorem edo, Crepito. Aristoph. in Nub. loquens de ipsis nubibus, — ἦτοι βαρύνει εἰς ἀλλήλας ἰμωρότερος ἢ ἰμωρότερος καὶ πατρὸς. Et πατρὸς πατρὸς πατρὸς apud Suidam. Sophocles autem dixit πατρὸς ἀπὸ πλῶν ἀγῶν. Cum quo loco conuenit πατρὸς, de merula dictū, pro Strepto, ut quidem annotat Budæus. Ceterum in vñ habetur & Πατρὸς, cum duplici ἦ, itidemque πατρὸς, & πατρὸς. Sed quin mēdola sit hæc scriptura, minime mihi dubium est, quum primam nominis πατρὸς syllabam passim corripi videamus, itidemque verbi πατρὸς ab eo derivati: cuius verbale est πατρὸς. Atque adeo quum πατρὸς à πατρὸς esse constet, quod itidem primam corripere, vel ex his quos prouti Homeri locis satis superque notum esse possit. Adde etiam (si altius repetenda est origo) quum πατρὸς & πατρὸς, vñ ipsi πατρὸς derivatum existimatur, breuemetidem habeat primam. Quinetiam quum πατρὸς apud Hesychium videmus, eo minus fidem huic scripturæ nos adhibere par est, quod ibidem sequatur πατρὸς, vñico τ scriptum.

Πατρὸς, ὁ, Streptus, &c. ut dictum est in Πατρὸς. Sed dicitur & de homine garrulo, ac veteratore. Πατρὸς (inquit Suidas) ἀπὸ πλῶν καὶ πατρὸς. Cui expolitioni subiungit hoc exemplum ex Menandro, αἰὼν πατρὸς ἦκεν.

C. ΑΝΤΙΠΑΤΡΩ, ὁ, Contra strepo, Vicissim strepo, seu Fragorem edo. Plutarchus ἀντιπατρὸς cum ἀντὶχῶν copulauit.

C. ΕΠΙΠΑΤΡΩ, ὁ, q. d. Super strepo. Fortasse autē & Obstrepto reddi alicubi potest.

C. ΣΥΜΠΑΤΡΩ, ὁ, (q. d. Constrepto) Simul strepo, aut fragorem edo, seu crepitum, aut etiam fremitum: sequendo significationes datas nomini πατρὸς. Exponitur etiam Collido, Palma aut vola aperta quatio. quod Hesychius συμπατρὸς explicauerit verbo συνιχρόμεν: addens etiam, συνιχρόμεν καὶ χιόρας πατρὸς.

πατρὸς.

Π Α Τ Η Ρ, Pater. Genit. πατὴρ, & per contra-

tionem πατρὸς, itidemque in datiuo & accusatiuo. Sed contractis duntaxat vñtur prole scriptores, vñtisque autem poetæ, sicut & in aliis nominibus. Homer. Od. θ, Εἴτ' ὅμοι' ὅ, τὶ σὺ καὶ ἐγὼ μὴ τὸν πατὴρ. Apud eundem plenique in locis habetur istud hemistichium, πατὴρ καὶ πάτνια μήτηρ. Et πατρὸς πατὴρ apud eundem, Patris mei pater. (Pro quo πατρὸς πατὴρ dictum postea fuit composita voce πατρὸς πατὴρ) Apud eundem, πατρὸς ἔσθ' ἀγαθὸς ἦμος εἴη. (ut Gallicè dicitur *Estre fils d'un bon pere*) Iliad. ε, Πατρὸς δ' ἔσθ' ἀγαθὸς καὶ ἐγὼ ἦμος ὅ, γένοιτο εἴη, Τυδίδος. Ab eodem dicitur Ζῷ πατὴρ, Iupiter pater. ut Iliad. η, Ζῷ πατὴρ, ἢ Αἰὼν λαχόν, ἢ Τυδίδος γόν. Sic πατρὸς Διὸς Iliad. ε. Alicubi verò addit genitiuum, dicens, πατὴρ αἰδῶν τὸν ἡῶν, non addens Ζῷ. ut Iliad. ο, εἰς φάσμα μαιδῶν δὲ πατὴρ αἰδῶν τὸν ἡῶν. Qua appellatione & ab Heliado insignitur: ut in Aspidē, πατὴρ δ' αἰδῶν τὸν ἡῶν π' Ἀλλῶ μὴ π' ὕδατος μὴ π' ὕδατος. Idem Virgilius dixit Hominum sator atque deorum. (& quidem vñ in loco cum vocabulo Subridens: Æneid. libro primo, Olli subridens hominum sator atque deorum. ut in loco quem modò prouti, cum illo πατὴρ αἰδῶν τὸν ἡῶν π, habes μαιδῶν) Alioqui ab eo diuūm quidem pater, at hominum rex vocatur. ut Æneidos libro primo, — nanque tibi diuūm pater atque hominum rex Et mulcere dedit fluctus, &c. Et in 2, — ex quo me diuūm pater, atque hominū rex Fulminis affluit ventis, & contigit igni. Reuocat autem mihi in memoriam nomen istud rex, quæ scribit Aristoteles de ratione propter quam Iupiter ab Homero vocatus est πατὴρ αἰδῶν τὸν ἡῶν π. scribit inquam duobus in locis, nimirum & in Ethic. & in Politicis. Nam Ethic. libro octauo, capite decimo, scribit, ἢ μὴ γὰρ πατρὸς ὡς ἡγεμονία, βασιλείας ἔχοντα. ἢ τίς τινος γὰρ πατρὸς μέλει. ὅπου δὲ καὶ Ὀμηρος τὸν Δία πατέρα ὡς πατὴρ. πατρὸς γὰρ ἀρχὴ βούληται ἢ βασιλεία εἶναι. Id est, Patris enim cum liberis societas quandam regni speciem præ se fert. liberorum enim curam gerit pater. Quam ob causam & Homerus Iouem patrē appellat. vult enim regnū esse paternū quoddā imperiū. Politic. autem libro primo, capite octauo, hæc ab eo scribuntur, ἢ γὰρ τίς τινος ἀρχὴ, βασιλεία. τὸ γὰρ ἡγεμονία, καὶ κατὰ εἰρήνην ἀρχὴ καὶ κατὰ πόλεμον ὅτι. ὅτι βασιλεία εἶδος ἀρχῆς. διὸ καλῶς ἔμαρτυρον τὸν Δία ὡς πατὴρ εἶναι, — πατὴρ αἰδῶν τὸν ἡῶν π, τὸν βασιλῆα τῶν πάντων. οὗ γὰρ τὸν βασιλῆα ἔξαφρον μαιδῆς, τὸν ἡγεμόνα εἶναι τὸν αἰνῶν. ὅτι τίς τινος τὸ ἀρχεῖν ἔστι τὸν ἡγεμόνα, καὶ ὁ ἡγεμόνας ὡς τὸν ἡγεμόνα. Id est, Imperium autem in liberos, regium est. Quod enim procreauit, id & amicitia ergo & prerogatiua ætatis, imperium obtinet. quod regi species est imperii. Quare aptum nomen Ioui tribuit Homerus, quum dixit, — hominum pater atque deorum, de eo loquens qui vñuersitatis rerum est rex. Natura enim regem differre oportet, at genere eundem esse. quod vñuenit seniori erga iuniorem, & procreatori erga suam prolem. Hæc autem Aristoteles. sed quæ huius appellationis ab eo affertur ratio de Ioue vbi itidem aliis minoribus diis tribuitur, (ut certe illis quoque Latinos poetæ eam tribuere docebo) locū fortasse habere haud itidē habere posse videatur. Ve autē prius ad Virgili locum redeam, nullo modo assentior illi qui rex seorsum accipientes, iungunt nomen pater cū utroque genitiuo: ut conueniat hæc appellatio cū Homericæ πατὴρ αἰδῶν τὸν ἡῶν π, sed adiunctā habeat vocē Rex. Minime inquit illis assentior, cū aliis de ceteris quod alibi idem Virgilius Iouem vocet paterem, cū seu diuūm, omisso proutus altero illo genitiuo. ut Æneid. 10, Sic pater ille deūm faciat, sic altus Apollo. Et libro 9, Aut tu magne pater diuūm miserere. Quin etiam vocat magnum patrem, non adiecto genitiuo, (sed referendo ad Mercuriū) Æneid. 4, — ille patris magni parere parabat Imperio. Alicubi dicit & summū

Fili.

cum ἡς, dicit enim πῶς quidem ἀεὶ λόγος vertisse tenuem in aspiratā, quod aspietur ἴσως: at in ματρὶς idem factum non fuisse, sed ματρὶς scribere placuisse: quæ scriptura ex Ionicæ aut Æolicæ linguæ consuetudine manarit. Quibus verbis innuit, vel potius aperte indicat, scribendum fuisse ματρὶς (quod itidem de ματρὶς ac πατρὶς iudicandum est) sicut πῶς, per θ. Verum ad me quod attinet, prorsus ab Eustathio de illa terminatione in ῶς dissentio, eam nō ex compositione cum ἡς, sed simpliciter ἐκ τῆς ῶς esse, seu καὶ τῆς ῶς ita effecti existimans.

Vox autē ΛΑΤΙΝΑ est Πάτρων, meo quidē iudicē (sicut εἰς Πατρὶς) id est ἡ Latina Patronus facta. Nec me quisquam de hac sententia deducet, nisi qui aliquem vsum huius nominis πατρὶς apud quempiā perantiquum scriptorem Græcum (antiquiorem quidem certe quā ut ē Romano sermone mutatus id videri queat) mihi ostenderit. Nihil enim me mouet quod scribit Pollux, nimirum πατρὶς ἀρχαῖος ἡμῶν, seu ἀρχαῖος πατρὶς, qui etiam ἡμῶν πατρὶς appellatur, (Latine generis auctores, ex Virgilio) dicit etiam πατρὶς. Hoc inquam minime me mouet, quod nequaquā apud vllum ex vetustioribus scriptoribus inuenisse eū hanc vocē existimem. Multo verò minus his scholiastæ Euripidis verbis moueor, ἀπαδὲ ἡμῶν δὲ, ὁ ἀρχαῖος πατρὶς, καὶ καλῶνται πατρὶς. Est enim hic vltus nominis πατρὶς, non (ut ille quem affert Pollux) remotus aliquātum ab eo quem habet apud Latinos Patronus: sed cum eo prorsus conueniens quē apud illos interdum habuisse, ex Plutarcho etiam discimus. Is enim in Fabio Maximo, postquam scripsit, οἱ δὲ πατρὶς πατρὶς πατρὶς, addit, πῶς δὲ εἰς πατρὶς ἀπαδὲ ἡμῶν πατρὶς. Alio qui πατρὶς sonare idem quod πατρὶς, & relationē habere ad καλῶνται (clientem) quod sonat πατρὶς, ex eo discimus in vita Romuli, pag. 44 meæ editionis. Vbi docet etiam à Patrone quodam nomen hoc ortum habuisse. Ibidem εἰς Πατρὶς, quod perinde est ac si dicas Patronatus. (magis enim respondere huic nomini existimo, quā nomini Patrocinium) & ab eo exponitur itidem πατρὶς. Alterum quoque nomen ΛΑΤΙΝΑ Πατρὶς (vnica quidem certe litera à Latino Patricius differens) in eodem Plutarchi loco habetur: ita ut eadē opera de vtroque doceri ab eo possis. Sed vide ut ex duabus deriuationibus eam sequaris qua nomē hoc à patris appellatione deducit, non autem eam qua ἀπὸ τῆς πατρὶς: quā vel terminatio huic deriuationi aperte refragetur. Ceterum quanto manifestius est πατρὶς merē Latinum esse pro Patricius, tanto magis miror Budæum duobus in locis aurem Suidæ nugis præbuisse, scribentis, πατρὶς, πατρὶς καὶ καλῶνται, quasi videlicet Patricius dicatur ex eo quod sit velut Communis pater reipublicæ. Nam quæ magis violenta esse etymologia potest si literas spectes, contrā verò terminationē illam nominis Patricius Latinam esse, alia quamplurima eodem modo terminata vocabula testantur.

Π Α Υ Ω. Finem impono, Finio, Cessare facio, seu desistere. Xenoph. Pæd. 8, pag. 13 meæ editionis, τῶν ἡμῶν πῶς λέγει, Tūc finem imposuit suæ orationi, Tunc finit orationem suam. (quod Finio ponitur & pro Cessare facio) Sic quum iungitur participio, commodē reddi potest Finem impono. ut apud Isocr. πῶς δὲ τῶν πῶς, Vrbis calamitatibus finem imponere. (quod perinde est ac si diceretur πῶς δὲ τῶν πῶς) Eadem cōstructione dixit in Panegyrico, αὐτὸς δὲ αὐτὸς οὐκ ἔστιν πῶς, ὅτι οὐδὲ λέγει δυνάμει, πῶς δὲ τῶν πῶς. Vt finem imponā huic eorum opinioni, Vt desistere faciam ab hac opinione. Ad verbum, Vt desistere faciam hanc opinionem habentes, pro Desistere ab hac quam habent opinione. Itidem, ὅρα τῶν πῶς, αὐτὸς δὲ αὐτὸς apud Demosth. Et πατρὶς ἀρχαῖος apud Lysiam, (nisi quis ἀρχαῖος loco nominis habere malit) q. d. Facere desistere à magistratu, Sed redditur potius Abrogare alicui magistratū,

vel Abrogare imperium magistratui. Παύω cum aliquibus accusatiuis, commodius redditur Reprimo, Coerceo: ut quum dicitur παύω τὴν ὕβριν à Demosthene, Reprimo insolentiam, seu Coerceo, aut etiā Compesco. (quæ multo significantius dicuntur quā Finē impono insolentiae, aut Cessare facio insolentiam) Sic apud Homerum παύειν ἰόν ῥόν, & aliquoties παύειν χόλον, ac ῥήσας, Reprimere iram, seu Cohibere. Nisi malis Sedare iram. Sed hoc obseruandum est, quū dicitur, παύω τὴν ὕβριν, seu τὸν χόλον σου, seu τὸν ῥήσας σου, tunc, si aliquo istorum verborum vti nō velimus, sed potius magis ad verbum reddere, esse dicendum, Facio vt cesses ab ira, aut desistas ab ira: siue Impono finem iræ tuæ: at quum dicitur, παύω ἑμὸν χόλον, seu ἑμὸν ῥήσας, reddi Cesso ab ira, vel Desisto ab ira: nec solum Impono finem iræ meæ, sed etiam Finem facio iræ. Sic Iliad. α. v. 183, Ἀπείδῃ σὺ δὲ παύει τὸν ῥήσας, Desiste ab ira, Finem fac iræ tuæ, &c. Vtrique autem loco cōuenit verbum Sedo, quum dici possit παύω τὸν ῥήσας, sedo iram tuam: itidēque παύω ἑμὸν ῥήσας, (vel simpliciter παύω ῥήσας, aut παύω χόλον, ut Iliad. τ. Νῦν δὲ ἡπὶ ῥήσας παύω χόλον) Sedo iram meam. Cui simile est, παύω τὸν ῥήσας, Tuam sedato iram. (Vt verò licet & verbis illis, Reprimo, Cohibeo, aliusue huiusmodi) Sed eodē illo verbo Sedo aptissime reddemus apud eundem hoc παύειν, iunctū accusatōi, ἡ. τ. Ἀπείδῃ παύειν ὀδυνάς, sedauit dolores. (Legitur autem & παύειν ὀδυνάς, apud eum: de qua cōstructione dicam infra) Item cum accusatiuo αἰμαίνω, Od. κ. vbi verbo ὀρνυῖν opponitur, Κῆρυξ δὲ ἑμὴν αἰμαίνω πῶς Κρονίω. Ἡ δὲ παύειν αἰμαίνω ὅτι ὀρνυῖν ὅτι κ. ἔχλησι. (hic enim cum ὅτι κ. ἔχλησι oportet αἰμαίνω repetere ἀπὸ τῆς αἰμαίνω. Sunt porro & accusatiui cum quibus reddi potest Aboleo: ut παύω τὴν τυραννίδα, aboleo tyrannidem. In alia autem cōstructione reddi & verbo Abrogo, (sicut in loco quem protuli supra) discēs ex sequentibus.

Παύω habet & alias cōstructiones, quarū vnæ est, & ea quidem frequentissima, (nisi me fallit memoria) παύω σὺ πύπυ: (pro quo interdum & παύω σὺ ἐκ πύπυ.) altera, παύω σὺ πῶς πύπυ, vel παύω σὺ πῶς. Sed & cum passiuo infinitiuo, præcedente particula μή. Quod ad priorem attinet, videlicet παύω σὺ πύπυ, sciendum est, quemadmodum docui dixisse Demosth. παύω τὴν ὕβριν, (quod fuerit exemplum πῶς παύω τὴν ὕβριν) ita dixisse Isocratē παύω σὺ τῆς ὕβρις, (quod fuerit exemplum πῶς παύω σὺ τὴν ὕβριν) ita scribentem in Panegyri. καλῶνται δὲ ὕβρις παύω σὺ τῆς ὕβρις. Est autem παύω σὺ τῆς ὕβρις, Facio vt desistas ab insolentia, vel Impono finem tuæ insolentiae. Aut, vtendo quopiam significantiore verbo, Reprimo tuam insolentiam, aut Coerceo, seu Compesco. (si quidem structuræ orationis non habeatur, sed sensus duntaxat ratio:) alioqui dicendum esset, Reprimo ab insolentia, aut Coerceo, seu Compesco. Sed Latinitas patietur potius, vt opinor, Refræno te ab insolentia: quum & Cicero cōstructionem hanc isti verbo dederit. Quod si quis hoc nō libenter vtatur, quod ei plus vehemētiae inesse putet (idem autē fortasse & de tribus illis proximē præcedentibus iudicabitur) quā verbo παύω: aut dicat, Deduco te ab insolentia, aut Depello: aliudve huiusmodi verbū, sed aptius tamen, quærat. Dicerem autem Prohibeo, (quo hoc ipsum verbum exponitur apud Thucydidem lib. 3, βουλὰς αὐτοῖς ὅτι αὐτὸς ἔκω ἐν μακρῇ ἡμῶν παύω, ὅτι παύω τὴν βουλὴν Βουλῆς παύω κατὰ τὴν ἑσπερίαν) sed prohibere dicimur quempiam non tam ab ea re à qua desistere eum volumus, (quæ inest verbo παύω significatio) quā m ab ea quam facere seu aggredi parat. At verò quum dicitur παύω σὺ τὴν ὕβριν, locum fortasse habere potest illud Deduco: vt dicamus videlicet Deduco te à cupi ditatibus: sed non minus aptū iudicabunt alii fortasse vel Libero, vel Vindico. Est autem eoloquendi genere vsus Xenophon ita scribens, τῶν ἡμῶν δὲ αἰμαίνω τὴν θυμὸν παύω σὺ τῆς αἰμαίνω. Eiusdē generis est, παύειν τὴν θυμὸν apud Isocratē, cui opponit παύειν τὴν θυμὸν παύειν: scribens in Archidamo, δύο ἑσπερίαι τυχέσιν ὅτις οἱ καὶ παύειν τὴν θυμὸν παύειν τὴν θυμὸν.

εἰδόν. Plato autem dixit etiam παύειν πρὸς τὴν λυγρίαν, in Symp. scribens, ὡς εἰρήνημα καὶ δίκαιος εἶναι παύειν τὴν λυγρίαν, καὶ λέγειν ὡς εἰρήνημα καὶ δίκαιος εἶναι παύειν τὴν λυγρίαν. Vbi non minus apud verbo Liberare vti possumus. Obserua autem vno eodemque in loco vsum πρὸς παύειν & πρὸς παύειν. Hanc autem constructionem saepe habet & in abrogandi significatione, vt enim dicitur παύειν ἀρχόντα & παύειν στρατηγόν (de quibus supra) sic etiam παύειν πρὸς τὴν ἀρχήν, & παύειν πρὸς τὴν στρατηγίαν. His simile est παύειν τὴν βασιλείαν, (pro quo παύειν τὴν βασιλείαν Iouicē apud Herodotum) item παύειν πρὸς τὴν ναυαρχίαν apud Thucyd. quibus in locis παύειν non incommode redditur verbo Priuare. Xenoph. Hell. 6, παύειν αὐτὸν ἀπὸ στρατηγίας, ἡ δὲ κράτις αὐτοῦ αὐτοῦ, Quum priuasset illū imperio, vel (mutando constructionem) Quum abrogasset illi imperiū. Sic παύειν πρὸς τὴν βασιλείαν, Priuare regno. Vbi tamen & illo verbo Deducere vti possis, si cum Hirtio dicere velis Deducere ex regno. Quiddam certe inter. Adimere alicui regnum. Sciendum est autem, Homerum quoque saepe dixisse non solum παύειν πρὸς, sed & παύειν πρὸς πρὸς, vt plurimum tamen hunc personae accusatiuum subaudiendum nobis relinquendo: vt quum dicit παύειν δὲ ἄρχοντα, & παύειν δὲ στρατηγόν, subaudiens αὐτὸν. Et Iliad. 2, φάρμακον καὶ παύειν μάχης ὁδὸν αὐτοῦ. At Odyl. 5, iunxit accusatiui rei pro accusatiui personae, in hoc versu, παύειν ἀπὸ κράτους πρὸς τὴν δόξαν, παύειν δὲ μάχης. Sophocles interiecta praepositione ἐκ dixit παύειν ἐκ κακῶν ἐμῶν. Quod autem attinet ad illam verbi παύειν cum infinitiuo constructionem, qua videlicet dicitur παύειν πρὸς πρὸς, legitur apud Thucydidem, lib. 2, pag. 69 in editionis, βουλόμενοι πρὸς αὐτὸν, ἵνα δύναιτο, μεταπαύειν τὴν Ἀθηναίων ἐνυμαρχίαν, & ἐξουσίαν ὅτι τὴν Περσέως, οὐκ ἐξουσίαν. ἢ Ἀθηναίων πολιτείας, καὶ παύειν, βούλει πρὸς αὐτὸν, καὶ ἡ πόλις αὐτοῦ, ἵνα ἐκείνου περὶ ὧν καὶ ἐκ. Vbi παύειν non cum infinitiuo iungitur, (alioqui enim esset παύειν pro παύειν, & tres infinitiuo simul) sed immediate cum βουλόμενοι, vt sit, Volētes efficere vt desisteret a ferēdis suppētibus, vel Vt desisteret ferre suppētibus. Proferā autē minimē cōtrouersum huius cōstructionis exemplū, nō quidē in hoc simplici παύειν (nullū enim mihi in praesentia suppetit) sed in composito ἀπαύειν: quum vtriusque quod ad hanc cōstructionem attinet, eadem sit ratio. Ita igitur ille Odyl. 5, ὅς πρὸς τὴν ἀρχὴν ἀληπύειν ἀπὸ παντός. Et quoniam docui παύειν aliquibus in locis reddi posse verbo Compescere, (sic & Reprimere, aliisque huiusmodi) hoc addo, inueniri hoc ipsum Compescere infinitiuo indē iūctū apud Plautū in Bicchid. Caue malū, & compesce in illū iniuste dicere. (Vbi si mendum non est, merito quis miretur factum ex actiuo verbo neutro, quod verbo παύειν indē vsuuenire interdū mox docebo) Verū additur interdū huic verbo & negatio μὴ, vel μήτις, vt apud Luc. ἵππου μὴ ἐπὶ λαιμῷ πρὸς αὐτὸν, pro ἵππου λαιμῷ αὐτὸν, Illis finē pestis imposuit, vel Finē pestis attulit. Aut, Eos a peste liberauit. Apud Aristoph. cum μὴ sequente enī passiuo infinitiuo, παύειν πρὸς μὴ ἵνα παύειν.

Παύειν neutraliter pro Finem facio, Cesso, Desisto, Delino, pro qua signif. ex Hom. affertur cum genitiuo, παύειν ἀέθλων, pro Finem certandi fecerunt. Obseruaui alioqui hunc verbi istius vsum in imperatiuo potius: vt apud Hesiodum in Aspidē, Ἀλλ' ἀνὰ παύειν μάχης, μὴ δ' αἰπὸς ἵππων ἐμῶν. Sic Aristoph. in Ranis, παύειν πρὸς λόγους. Et cum participio apud eundem, παύειν ὁρμαίνοντες. Inuenitur autem παύειν & sine adiectione, & quidem pro Tace, apud Aristophanem, quae significatio datur indē imperatiuo Desine a Latinis comicis. Sed libet hoc lectori nostrae linguae studioso expendendum proponere, annon verisimile sit nos quum aliquem tacere iubentes, dicimus Pax, potius ex Graecis παύειν (nā & ita geminatum hoc verbum extat apud Aristophanem) quā ex Latino Pax pax mutuari. Mihi quidem certē non fit verisimile nos iubentes aliquem tacere, vti nomine quod pacem significet, (licet alioqui pacē appellemus Pax) ac non potius eo cui ipsa tacendi inest significatio, id est τὸς παύειν. Neque verō mouere quē-

quam debet hae diphthongi αυ in nostram ai mutationem, quum & in aliis quibusdam vocabulis e sermone Graeco sumptis ea utamur.

At vox τὰς τὰς. Παύειν in significatione neutra, est Finem facio, Cesso, Desisto, Delino. Iungitur interdum genitiuo, interdum participio, idque apud utrosque scriptores. Sed hae constructiones (nisi me fallit memoria) solutae orationi, illa carmini visitator: vel potius vtrique in soluta oratione frequēs, at in carmine rara est altera, videlicet cū participio. Primum igitur genitiuo iūctum παύειν, in carmine quidē, vt apud Hom. Iliad. 2, Παύειν παύειν παύειν δὲ ἀρχόντες. Et Iliad. 6, — παύειν πρὸς μάχης. Rursum Iliad. 2, παύειν μάχης καὶ δυνάμεις. Legitur verō apud eundem & Παύειν καὶ αὐτὸν γρῶν, Odyl. 5. In soluta autem oratione, vt παύειν τὴν ἀρχήν, Desisto ab ira, ita finem facio, Desino irasci, apud Lyliam. Item Herodian. lib. 7, τὴν πρὸς τὸν δῆμον ἐπαύειν. Sic & apud Demosthen. παύειν τὴν ἱστορίαν, vbi scribit, οὐδ' ἂν ὑπολαμβάνω πρὸς τὴν ἐκείνου πύξιν καὶ τὴν παύειν τὴν ἱστορίαν. (vbi tamē Bud. παύειν, non verbo neutro sed passiuo est interpretatus, sic reddens hunc locum, Ita huic litem non minoris a vobis aestimandam esse censeo quā quantā pœna depensā, ab iniuria postea inferenda coerceatur) Et cum genitiuo ἐπαύειν, pro Desisto a ferendo subsidio. Item cum genitiuo γρῶν, necnon τὰς τὰς apud Xenophontem. Ex Platone autem cum genitiuo κακῶν, sed παύειν κακῶν apud eum exponitur perinde ac si esset pro παύειν positum: videlicet Finem imponere calamitatibus. Ad quam interpretationem nisi quid nos confugere cogat, quum hunc vocis παύειν vsum nullo alio exemplo confirmari videam, malim exponere, Finem habere malorum, vel Finem inuenire in aliorū. Hoc alioqui fateor, quemadmodum dixi, παύειν in quibusdam locis posse reddi Finem facio, Cesso, Desisto, quae sunt propria vocis passiuæ τὰς τὰς: ita vicissim esse vbi τὰς τὰς reddi possit finem impono, Finio, quae alioqui proprie actiuæ vocis τὰς τὰς conueniunt. Vt videlicet quum dicitur τὰς τὰς πρὸς δρόμου, hoc enim reddere potes non solum, Finem facio currendi, vel, Desisto a cursu, sed etiam (resolueno orationem in aliam structuram) Finem impono cursui, Finio cursum, aut etiam Sisto cursum. nam qui dicit τὰς τὰς πρὸς δρόμου, i. Finem facio currendi, seu Desisto a cursu, aut Desino currere: nō aliud dicit quā τὰς τὰς πρὸς δρόμου: vt vicissim qui ita loquitur, τὰς τὰς τὴν ἐμὴν ὁρμήν, id est Finem impono irae meae, perinde est ac si diceret Finem facio irascendi, seu Desino irasci. At verō in τὰς τὰς κακῶν idem non spectatur, quum is qui dicit τὰς τὰς κακῶν, id est Finem habeo malorum, non continuo dicere possit τὰς τὰς κακῶν, id est Finem impono malis: nihilo certē magis quā is qui dicit Cōualefco ab hoc morbo, vel Sanat' sum ab hoc morbo, dicere potest itē dē, Sanaui me ab hoc morbo. Ceterum affert B. ex Synelio τὰς τὰς cum genitiuo τὴν ἀρχήν, explicatum actiuo indē verbo, videlicet Abdico, cum accusatiuo Me. nam τὰς τὰς τὴν ἀρχήν redditur Abdico me magistratu. Simul tamen verit hoc verbum & neutro Abeo: interpretans, Abeo magistratu. Vt porro τὰς τὰς genitiuo iunxit Sophocles, iuncta praepositione ἐκ, sic τὰς τὰς Aristoph. vbi dicit τὰς τὰς ἐκ μαχάρας ἀρχῶν, quod τὰς τὰς redditur rursus passiuo verbo Recreor.

Παύειν in altera constructione, videlicet cum participio, pro se potius quā carmini visitatum. Xenophon P. d. 2, ἀκούσαντες τὰς τὰς οἱ Χαιρὶ ἀνὴρ ἰδιώτης πρὸς ἱππῶν παύειν ὁρμαίνοντες. (vbi obserua τὰς τὰς ὁρμαίνοντες eadem significatione qua habuisti supra παύειν τὴν ἀρχήν) Tale est τὰς τὰς διδῶν apud eundem. Et τὰς τὰς εὐδῶν apud Thucyd. Plato quoque dixit De republica lib. 1, ἐπιδὲν αἱ δὲ τὴν παύειν καὶ τὴν πρὸς καὶ χαλαρῶν. Iungitur verō & participio passiuo, vt παύειν βασιλῆος, Desino torqueri, apud Antiphontem. Pro quo & παύειν σφίλινος apud eundem, ἡ τὴν πρὸς τὸν παύειν σφίλινος ἐπὶ εἰπὸς τὴν πύξιν δὲ κακῶν. Sic Παύειν ὁδὸν αὐτοῦ, Plato De rep. lib. 9. Et παύειν τὴν ἐκ τὸν Plutarch. Solone, Desino turbari. Cg. iii.

Crassus apud Terentiū. Respondet alioqui illud *Gros* A potius nomini Corpulentus. qua etiam voce redditur *παχὺς* apud Gal. Quod alioqui nihil aliud est aliquādo quam *πυλὴς*, seu *πύων*. atque adeo nomen hoc *πύων* & illud *παχὺς* eodem in loco eadem omnino in significatione posita inuenies infra in *Παχύτι*. At Corn. Celsus *παχὺς* apud Hippocr. redditur Plenissimis: ut videbis in loco quem mox proferam, vbi de superlatiuo gradu agam.

Παχὺς metaphoricè ad animum relatum, (ut Crassus interdum ac. Pinguis, apud Latinos) pro Stupidus, Hebes, Tardus. Aristophanes, *Γνώμη δὲ σαυτὸν ὡς ἀμύθητος ἔχει παχὺς*. Vnde autem *παχὺς* hanc significationem accepit, docet Plutarchus, apud quem legitur etiam *παχὺς* παρὰ τὴν ἀμύθητον, de asino dictum. Ceterum *λεπὸς* vicissim de subtili & acuto dici, translatum inde ad animum, suo loco docui.

Παχὺς alia metaphora, Opulentus, Diues, Locuples. (quam metaphoram interdū habet in lingua vernacula idem *Gros*, item *Εμπύρσις*. quæ ad verbum sonat *παχὺς* & *παχυνθίς*) Vltus est autem hac in signif. Herodotus: & post eum Aristophanes, in cuius Vespis legitur, *Καὶ δὲ αὐτὸ παχὺς ἦν καὶ ὁ Περσέδωτος τὰ πὶ Ὀρακρῶς*. Vbi schol. *παχὺς* δὲ (inquit) ὁ πλούσιος. addens, ἔστιν ὁ λεπτὸς appellari *λεπὸς* πένικτος, id est pauperes. Vbi obserua obiter & hunc metaphoricum vsum *ΝΟΜΙΜΕΙΣ* *Λεπτοί*: similem enim quem habet nomen *Tenuis* apud Latinos.

Gradus *COMPARAT*. *Παχύτες*, Crassior, Spissior, &c. sequendo significationes datas positio *Παχὺς*. Et aduerb. *Παχυτέρη* Crassius, &c. quod exponitur etiam Crassiore Minerua, seu pinguiore. Itē Rudius (Sed pro *παχύτερος* dicitur *ΕΤΙ ΑΜ Πάσσων*, ab Homero, Od. θ. v. 20. *Καὶ ἄν μιν μακρὴν ἔσθῃ πάλαια Στῆν ἰδέσθαι*. vbi *πάλαια* reddiderim Corpulentorem. Formari autem tradunt grammatici *παχύνει* & *παχύνω*, ex quo *παχύνω* sit hoc *πάσων*. Et tale esse βεβαιῶται à *βερύχης*, vel *βερύξ*. Fuit autem tales comparatiui & ab aliis positui, id est aliam terminationem habentibus) *ΣΥΝΕΡΓΑΤ*. *Παχυτέρας*, Crassissimus. A Celso redditur Plenissim⁹, quā hæc verba Hippocratis, *ὅτι παχύνει τὴν πύων καὶ τὰς κοιλίας σκληραὶ ἔχουσιν τὰ δὲ συμβαίει μάλιστα*, vertit, Quæ pericula plenissimi cuiusque sunt, & cui maximè venter adstrictus est.

C. *Παχυδέρμος*, *υἱὸς δὲ ἡ*, Qui est cute crassa. Afferitur autem ex Timone Luciani pro fatuo seu stupido: (quā signif. & simplex *παχὺς* habere, docui paulo antè) vbi dicit, *ἀπυρόκαλος καὶ παχυδέρμος ἀνθρώπος*. sed Bud. exponit, Rusticus & illorū (qualidusque).

C. *Παχυκαυλός*, vide in *Καυλός*.

C. *Παχυμήρης*, *υἱὸς δὲ ἡ*, Cui sunt pingues suræ. Aristoph. Pluto, *μαστράδες καὶ παχυμήρεις καὶ πίνες*. ΑΤΥΕΡΟ *Κνημοπαχὺς* alia signif. habebis ex Theophrasto post *Πάχης*.

C. *Παχυμάρης*, vide cum *Λεπτομάρης*, in *Μέρος*.

C. *Παχυός*, *υἱὸς δὲ ἡ*, Qui crassa est mente, seu crasso ingenio. Composita cetera vide cum suo substantiuo singulari, id est, cum substantiuo cum quo componuntur. *Παχύτης*, *της, ηῖ*, Crassitudo, Crassities, Corpulentia. Item, Obesitas, Pinguitudo. Aristoteles De hist. anim. lib. 9, capite 5, de ceruo, *ὅταν ᾄδῃται παχὺς (γίνεται δὲ σφόδρα πύων ὁ πύων αὐτὸς) οὐδὲ μὲν πύων εἰσὶν φερόν, ἀλλ' ἐκ τῆς ζῆας ἐξεί τῶ παχύνει δὲ αὐτὸς αὐτὸν*. Interdum metaphoricè pro stupiditate, seu hebetudine: qua in signif. vsus est Gregorius.

Πάχυνος, Crassus. A quo derivatum *ΑΔΥΝΕΒ*. *Παχύνος* vsitatus est: quod significat Crasse, id est Crasso modo & minimè subtili: vel Crassa Minerua. Aristot. lib. 1, cap. 3, *ἀγαπᾷ τὸν αὐτὸν, καὶ τοῦτον καὶ ἐκ τοῦτον λέγονται, παχύνος καὶ τῶν παλῶν δὲ δεινύουσαι*. vbi *παχύνος* ἢ τῶν ἀπὸ τοῦ redditur Rudem quandam rei formam adumbrando.

Παχύνω, Crassum reddo, Apud Polybium pro Crassius & plenius reddo, oppositum τῷ *λεπτύνω*. Idem pass. *Παχύνωμαι*. Crassus reddor, seu fio, vel Crassescō. ut *παχύνεται σῶμα*, Gal. Crassescit, seu Augetur corpulentia.

Παχύνω, Crassum reddo, Apud Polybium pro Crassius & plenius reddo, oppositum τῷ *λεπτύνω*. Idem pass. *Παχύνωμαι*. Crassus reddor, seu fio, vel Crassescō. ut *παχύνεται σῶμα*, Gal. Crassescit, seu Augetur corpulentia. Budzus vertit Plenior & crassior reddor, afferens ex Polybio, *τὸ μὲν σῶμα παχύνεται, τὸ δὲ ὥμας λεπύνεται*. Potest autem *παχύνω* verti etiam Spissum reddo: sicut *παχύνω* Plin. apud Aristot. vertit Spissari. Apud quem in lib. De mundo *παχύνω* redditur etiam Addesctus à Bud. hæc eius verba, *ὁ μὲν γὰρ ἔχει κατ' ἐκπεσὺν ἑρπυλῶν δὲ μάλιστα παχύνω*, sic interpretante, Imber sit expressione nubis magnopere addensctus. Alioqui *παχύνω* redditur etiam Concrelescere. Ponitur autem *παχύνω* pro Obesum reddo, Pinguescacio, ut in isto Platonis loco, De rep. lib. 1, *τὸ ἄλλ' ὅσον ἀγαθὸν κατὰ τὴν καὶ παχύνει αὐτὴν ἢ περὶ αὐτὴν*. Idem *παχύνωμαι*, Obesum reddor, Pinguesco, seu Pinguesco.

VND E *Πάχυνος*, Ipsa actio reddendi crassum, seu efficiendi crassum. Aut etiā Crassescencia (si forma re mihi licet verbale hoc à verbo Crassescō) At in v. l. affertur vocabulū aliud, videlicet Crassatio, ex Gaza, apud Theophr. De caus. plant. l. 6, c. 15, *αἱ δὲ μὲν οὐ μὴ ἐν τῇ ὁλῶς λεπτοῦς, ἢ πύων, ἢ αὐτὴ μὴ πολλὴ, μὲν δὲ σῶμα τῶν δὲ, πύων ἐν γένει καὶ αὐτὴ παχύνει*. Legitur hoc vocabulū & apud Aristotelem Meteorol. libro 4, ἢ γὰρ *παχύνει*, ὅταν ὁ αἰὲρ γέννηται, τὸ ἐν τῷ δὲ σῶμα αὐτοῦ.

Παχύνω, *πύων*, *υἱὸς δὲ ἡ*, Vim habens reddendi crassum. pro quo alii dicunt incrassandi. A quo fingere etiam possis Incrassatiuus.

Πάχης, *της, ηῖ*, Crassities, Crassitudo. Thucydides lib. 3, *ἐκ τῆς παχὺς τῆς πύων ἐκ τῆς πύων*. Idem lib. 1, *τὸ παχὺ, τὸ πύων*. Interdum verò *πάχης* redditur Crassamentum, (quod & Crassamē Columella) ut *πάχης πύων*, apud Diosc. Crassamentum purulentum, id est, pituita & crassus humor qui frigore in pectore puris modo albescens concreuerit, ut tradit Marc. Virg. *Πάχης* dici etiam de crasso ingenio, tradunt v. l.

C O M P. *Υποπαχὺς*, *υἱὸς δὲ ἡ*, *ΕΤ Κνημοπαχὺς*. Est autem *υποπαχὺς*, Æque crassus, Æqualē crassitiem habēs, seu parem. ΑΤ *Κνημοπαχὺς*, Suræ crassitiem habens. Vide post *Κνήμη*.

Π Α Ω, *Πάσσω*, Possideo. Est *πάσσω* (inquit Eustath.) *πύων*, vnde *ἀπὸ τοῦ ἐκ τῶν πύων*.

Hæc autem antecedit verbum *Πάσσω*, significans *κτῶμαι*, vnde & *πύων*, item *πύων*, qui est ὁ *ἀπὸ τοῦ ἐκ τῶν πύων*. Item *πύων*, quod sonat vel ὁ *πύων*, vel ὁ *πύων*. Hæc ille. Ceterum existimatur esse Doricum illud *πύων*, cuius alioqui nullum affertur exemplum. At verò *ΠΑΕΤΕΡΙΤΙ Πάσσω*, à *ΠΑΣΣ*. *Πάσσω*, aliqua inueniuntur: & quidē positi in sign. præsentis (sicut *κτῶμαι*) pro Possideo, ut apud Aristoph. in Aulibus, vbi ad Pindaricā quædam alludit, *ὅς ὅτε τὸ δίνει τὸν οὐ πύων*. Sic apud Solonem *κτῶματα πύων*, pro *κτῶματα* *κτῶματα*, Pecunias possidere: vbi canit, *Κτῶματα δὲ κτῶματα δὲ κτῶματα δὲ πύων*. *ὅς ὅτε τὸ δίνει τὸν οὐ πύων*. At in vulg. lex. affertur *πύων* ex Epigr. & in signif. præteriti, videlicet pro Possedimus. Ibidem exponitur & aliis verbis, & quidē tā in præf. quā in præteriti significatione. nā *πύων* ibi redditur etiam *Πάσσω*, & statim post affertur ex Euripide, *πύων* pro Acquirere generū. Tradit porro Ammonius *πάσσω* in hac signif. habere à *λόγος*, at in altera, breue. Scribi certē & *πάσσω* in altera significatione ad producendam syllabam, docebo infra.

Πάσσω, *αἱ, ηῖ*, Possessio, ut à *κτῶμαι* dicitur *κτῶμα*, hanc ipsam significationem habens. ΗΙΜΕ *Πολυπάμω*, Cui multæ sunt possessiones, Multa possidens. Ex quo intelligitur *Διπες*. Hom. Il. 2, *ὡς τὸν πολυπάμωτος αἰδώς ἐν αὐτῇ Μυρία ἐστὶν ἀμείλιχον γὰρ λαλῶν*. Vbi Eust. ann. *πολυπάμωτος* vocari τὸν *πολυκτῶτα*: quod *πάμωτος* *Δορες* appellēt *κτῶματα*. Sed mox eò delabitur ut Æolicā vocē potius esse putet. ut videbis pag. 495 & 496. ΑΤΥΕΡΟ *Πάσσω*, quod & ipsum hinc derivatur, remotius est. Dicitur autē *πάσσω*, Affinis. ὁ *ἀπὸ τοῦ ἐκ τῶν πύων*, ut inquit Eust. id est, Propinquus: Is autē possessionum nostrarū pars factus est, ut ita loquar. Nic. in Ther. v. tertio, *ὅτι ἔρμηναι αὐτῶν, παλῶν*.

ἰδιόμας, splendidis mēsis. *Columella* autē dicit *Mēsa* pretiosis dapib⁹ opulētata. *Luc.* in *Nigr.* εἰλας ἀφ' ἧν τραπέζην. v. r. apud *Cic.* *Mēsa* conquisitissimis cibis exstructa. Et *Philox.* ἀπὸ τῆς βράτης paulo antē dicit v. *Catull.* Pingues linquere mēsis. Item à regionū lautitias. *Luc.* τράπεζαι ὑπὸ τοῖς ὄρεσιν. *Thuc.* ἰ. α. τράπεζαι *Μηδίων* περιπλήθη, mēsam *Perfico* more instructam. *Idem* *Athen.* lib. 3, τοῖς *Σικυοναῖς* καὶ *Σιδαρηναῖς* καὶ ἰταλικαῖς τραπέζας, ὅθεν δὲ καὶ *Χίος*. Contrā *Herodian.* 1. 4, βράτης ἡ ἀπὸ τῆς περιπλήθη. Et apud *Plur.* *Symp.* 8, probl. 9, αἱ ψυχραὶ καὶ λευκαὶ τραπέζαι. Sed & διὰ τὴν εἰρηνην βράτης & ξυνοῖα sive ξυνοῖα. *Asch.* τοῖς τοῖς πάλαις αἰσας καὶ τὴν δημοσίαν βράτης. quæ verba *Budæus* sic interpretatur, *Legationis* societatem, & *sodalitii* publici, quale est eorum qui *legationem* simul obeunt. *Idem*, ἐφ' ὅθεν τοῖς τοῖς πάλαις αἰσας ἀπὸ τῆς εἰρηνης πεισισατο τοῖς ξυνοῖα τραπεζας. *Idem* apud *Athen.* 1. 4, καὶ τὸν συμμαχικὸν οἶκον ἀποδοῦναι ἀπὸ τῆς δούξ τραπεζαί, ξυνοῖα καὶ λευκαὶ, ὡς οὗτος καὶ ἔστι τῆς ξυνοῖα. οἱ παῖδες, mēsa hospitales. *Homerus* *Odysseu* dicit ξυνοῖα τραπεζα. Item δι' ἡμῶν τραπεζα (v. *Latinis* *Secunda* mēsa) quæ & δι' ἡμῶν, quum apponuntur fructibus & τραπεζα. *Plur.* *Sympol.* 5, αἰσας ματα πὲρ δόσαν ὅτι περὶ αἰσας, ὅθεν δι' ἡμῶν τραπεζας φησὶ ὁμοῖοι. *Athen.* lib. 14, ἀπὸ τῆς ἡμῶν καὶ αἱ δι' ἡμῶν καὶ λευκαὶ τραπεζαί. *Id.* lib. 4, πάλαι αἱ εἰσὶν ὅτι δόσαν τραπεζαί. De his mēsis secundis multa idē *Athen.* libro 14. Item τραπεζα, *Naz.* *Sacra* mēsa id est *Altare*. Τραπεζα dicitur etiam mēsa argentariorum seu nummulariorum. v. & apud *Cic.* *Spendium* militibus mēsis palam propotitis esse numeratum. *Menander*, ἅλ' ὅτι τραπεζα ἡ ἀπὸ τῆς πάλαι ἀπὸ τῆς αἰσας. *Ei* παρ' ἡμῶν καλὸν ὅτι δομαστικὸς id est quos versus hic reddidi, *Mēsa* que doctem imponeret quidem sedulo, v. nummuli explorētur an fiet probi. *Demosth.* ὅτι πάλαι τραπεζα ἡ ἀπὸ τῆς αἰσας. *Plato* in *Apolog.* *Socr.* αἱ ἀπὸ τῆς αἰσας ὅτι τραπεζα, in foro & apud mēnsarios. *Plur.* de quodam qui pecuniā mutuam dabat amicis, δι' ἀπὸ τῆς αἰσας καὶ τραπεζας ἐπὶ τῆς συμβολαίων. Et οἱ ὅτι τραπεζαί, mēsa, οἱ τραπεζαῖοι. *Hec.* τῶν ἀπὸ τῆς συμβολαίων ἀπὸ τῆς αἰσας ὅτι τῶν τραπεζαίων αἰσας μαρτυροῦν τῆς. *Hec.* τραπεζα à *Poll.* vocatur & τραπεζα λογιμα. Est etiam archirettonicum vocabulum. *Ctesibius* de catapulta, καλὸν τὸ πῆμα τὸ συμβολαίων ἐκ τῆς αἰσας καὶ τῆς αἰσας καὶ τῶν αἰσας καὶ τῶν αἰσας, τραπεζα id est, *Mēsa* interior est & media inter duas hinc & inde scapulas, constātque regulis & diapegmatis & tabula inter regulas & diapegmata collocata, estque in summo & imo capitulo, v. & ἀπὸ τῆς. *Turn.* lib. 1 *Aduerf.* c. 5. Τραπεζα apud *Aristoph.* pulpitu aut locus editor, in quo venæ & mēcia venum exponebantur omnium oculis. *circus* verò fori in quo extructa erat hæc τραπεζα, D I C E B A T V N Κύκλος. v. *Pol.* lux restatur 1. 7, ὅθεν τὸ αἰσας οἱ δὲ αἰσας ἀπὸ τῆς αἰσας, τῶν τραπεζαίων ὁ αἰσας καλὸν. Ab aliis vocari *μονοπαλίας* dicit, ab *Hyperide* *Μονοπαλίας*. Τραπεζα dicuntur etiam scapularum partes latiores circa dorsum, τῶν ὁμοπαλίων τῶν ἀπὸ τῆς αἰσας καὶ τῶν αἰσας. *Poll.* *Hepatis* quoque ea pars quæ latior est instar mēsulæ, τραπεζα nominatur. *Nicand.* *Alexiph.* ἡ πάλαι ἀπὸ τῆς αἰσας καὶ τῶν αἰσας, τῶν τραπεζαίων ὁ αἰσας καλὸν. in quæ locū quæ annotat schol. vide suprà in Ὀρῶ. Τραπεζα vocatur etiam τὸ αἰσας τῶν αἰσας, v. restatur *Pollux* 1. 3, cap. ἀπὸ τῆς αἰσας.

[illegible]

τῆς ἀλλῆς ἐκείνης ἐστὶν ἡ μὲν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ. Ibidem, καὶ τῆς ἀλλῆς Πλάτωνος [πρὸς τὴν ἑαυτοῦ] μὲν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ. His certe in locis τῶν μὲν nemo non videt incommode minimeque ex Latinæ linguæ consuetudine reddi posse Persuadere nam si dicam, Cogo milites, persuadens mercede, quis me ita loquentem ferat? Sed nec iis assentior qui τῶν μὲν verbo Solicitare in huiusmodi locis interpretantur. Qui enim quempiam sollicitavit mercede, seu pretio, (ut Cicero loquitur) non continuo dicitur eum quem sollicitavit, pellexisse. multos enim sollicitamus quidem & spe & pretio, & aliis etiam modis, quos tamen pellicere non possumus, & in nostram sententiam atque adeo voluntatem adducere. quod nihil aliud est quam Persuadere ut faciant quod ab illis petimus. Hinc fit ut verbo Pellicere utendum potius existimem. sic tamen ut fatear aliis quibusdam locis aptius videri posse (etiam qui de iure huic verbo adiunctum non habent) quam istis Thucydides ut quum ita scribit Xenophon Pæd. 6, διὰ τὸ μὴ μὴ δαπάνῃ μισθῶν, πείθον τὴν δὲ δαπάναν, καὶ ἴσθαι αὐτῶν. Nam hic πείθον aptius reddi non posse existimo quam Pellicere, aut etiam Ad se pellicere: quum Cicero de muliere itidem sit ita loquutus. At quum de militibus agitur quos mercede conducimus, non dubium est quin simpliciter sit πείθον quam pellicere. Ideoque existimo posse nos etiam ablativo Mercede contentos esse, ex Latinæ linguæ consuetudine, qua dicitur Accerso milites mercede, (aut etiam sine accusativo illo) ubi Thucydides non contentus dativo μισθῶν, addedit τῶν μισθῶν. Idemque dicitur aliqui militare mercede, id est μισθῶν πείθον. Denique non dubito quin ubi dicit Thucydides μισθῶν πείθον, diciturus fuisset Latinus scriptor simpliciter, Mercede conducebat: & pro illo, πρὸς τὴν μισθῶν πείθον, Sexcentos mittunt mercede conductos: Aut etiam vno verbo, Mercenarios. Alioqui, si non ita utriusque linguæ consuetudine spectare, quam singulorum verborum significatione exprimere velimus, & eundem potius Mercede adductos. Verum hoc quoque loquendi genus an locum habere hic possit ignoro. quauis paulisper dicatur aliquis Mercede adductus facere quiddam. Quod si quis actiuum Græcum actiuo Latino reddere velit, & pro μισθῶν πείθον dicere, Quum eos mercede adduxisset, multo etiam longius à Latinitatis consuetudine recessurum illum existimo. Sed de his hastenus. At verò accusatio iunctum πείθον, peculiarem quandam interpretationem poscit, si quidem Budzum sequamur: qui πείθον iunctum vertit Arbitror. Sed ego non video quid vetet quo minus ad verbum interpretemur, quum Cicero locis aliquot dicat, Ita mihi persuadeo. ut Epist. ad fam. lib. 3, Sed mihi ita persuadeo, (potest fieri ut fallat) eam rem laudi tibi potius quam vituperationi fore. Et alibi, Tibi ita persuadeas. Item, Quo modo mihi persuadeo. Alioqui reddi etiam queat Persuasus sum, vel Persuasum mihi est: quorum utroque & Cicero utitur: sed hoc posteriori frequentius, si bene memini. At in vulg. lex. ex Dem. affertur iunctum πείθον pro A meipso adductus. In finituum autem iunctum Πείθω (cuius constructionis exempla ex Homero nulla suppetere mihi dixi) optimè conuenit cum verbo Persuadeo, iuncto particula Vt, cum optatiuo vel subiunctiuo. ut, πείθω σε ἀδελφεάτις ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν, apud Isocratem, Persuadeo ut aggrediaris. Herodianus lib. 1, πείθω σε πρὸς τὴν ἐπιστολήν, καὶ Κόμμοδον ἀποπείθω, persuaserunt adolescenti ut ingressus Commodum stragularet. (Inuenitur autem & particula ὥς iunctum apud Platonem, item particula ὥς apud Thucydidem) Latinum autem Persuadeo, aut eam habet quam dixi constructionem, aut etiam infinitiuo iungitur, sicut πείθω, sed in his loquendi generibus, (aut aliis huiusmodi) Persuadet mihi ita esse, Persuadet hoc fieri posse, Persuadet neminem me chariorem sibi esse. Verum legitur πείθω negationem quoque habens ante infinitiuum: ut apud Aristophanem in Ranis, καὶ οὐδὲν γὰρ αὐτῷ πείθω ἀφροσύνην καὶ μὴ οὐκ εἶδέναι ὅτι οὐκ ἔστιν. In cuius loci interpretatione datur Latino Persua-

deo constructio cuius exemplum desidero: ita enim redditur, Nemo mihi persuaserit quominus ad illum eam. Alioqui eadem significatione dici posset, Adduci non possum quin eam. Nam & actiuum Adduco pro Persuadeo ponitur: ut Adducis me ut tibi assentiar.

Πείθω, Suadeo, Persuadere conor. Xenoph. Hellen. 6, καὶ ἡμεῖς μὲν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ἀποφασίζοντες, καὶ οὐκ ἔχοντες ἑαυτοῦ. Sic apud Isocratem, πείθωμεν ἑμὰς ἀφροσύνην. Sed & apud Demosthenem oratione in Midiam, ubi loquuntur testes. (Sunt autem qui & Latinum Persuadeo pro Suadeo inueniri tradant, afferentes ex Terentii Andria, Et is mihi persuadet, nuptias quantum queam, ut maturem: sed in aliis exemplis quibus meritis plus fidei habebimus, legitur, Et is mihi suadet) At verò πείθω in suadendi significatione cum accusatio personæ iunctum, apud Paulum habetur cap. 1 ad Gal. ἀπὸ γὰρ ἀφροσύνης πείθω, καὶ πρὸς τὴν ἑαυτοῦ: pro Nunc enim utrum homines an deum suadeor? Quo autem id sensu ab eo dicatur, fusc docet doctissimus interpres.

Πείθω, Persuadeor, Oratione flector, (de quo apud Homerum vsu dicam in seq. ememate) & quum Isocrates πείθωμεν opponit τῷ βεβαιώσασθαι: sicut πείθω & βεβαιώσασθαι opponi vides supra. Aristophanes Vespsis, καὶ οὐδὲν αὐτῷ λόγῳ πείθωμεν, ἀλλὰ μόνον τῷ μὴ φέρειν τὸν λόγον, Μηνὲ δὲ εἶναι δόξαν. ὁ δὲ οὐκ ἐπείθεται. Vbi obserua οὐκ ἐπείθεται, videlicet τῷ ἀναπείθοντι, Non persuadebatur, Persuaderi non poterat (vel adduci) ut id faceret. Alicubi autem videtur commode redditum in In animum induco. Interdum certe additur datiuus λόγῳ, vel λόγῳ, cum hoc verbo πείθω, (sicut & cum ἀναπείθω) estque ita vsus Xenoph. Plutarchus autem dixit etiam εἰς λόγον πείθω. Quinetiam πείθωμεν ἐν λόγῳ ex eodem affertur in Romulo. Πείθωμαι, Adducor ut credam, Credo. Plato in Cratylo, οὐκ ἔχω ὑμῶν κρατὶς, ὅπως χρὴ πρὸς ἀλήθειαν ἐκταπεινωθῶ. ἵσως μὲν οὐκ ἔστιν ὅτι οὕτως λέγεται πείθωμαι. Idem De republ. 1, πείσασθαι, καὶ οὐ πείθωμαι. (Itidem verò πείσασθαι pro Credo, seu Credo credo, Confido, ut docebo infra) Dicitur etiam πείθωμαι τῷ, Persuadeor hanc rem, Mihi res hæc persuadeetur. Demosth. ἐν τῷ περὶ τῆς ἐκείνου πείσασθαι. Si quis illud persuasus est, vel si quis illud persuasum habet. Aut, Si quis illud credit. Plutarchus in Numa, ἵστω τὴν πείσασθαι, Hoc difficile est creditum. Et quidem interdum cum dativo personæ. Quale est quod affertur ex Platone, τῷ περὶ τοῦ πείθωμαι, pro De his tibi non credo. Sed malim eandem constructionem tribuens verbo Credo, quam habet πείθωμαι, interpretari, Hæc ego tibi non credo: quum & Terentius hanc ei constructionem dederit. Budæus tamen & ipse pro dativo personæ vsus est genitiuo, quum hæc eiusdem Platonis De leg. lib. 4, σκοπεῖν διὰ τὴν πείθω, πείθω, πείθωμαι ἀποφασίζω, vertit, An credemus hoc eius dictum. Intellexit enim esse itidem pro πείθωμαι ἀποφασίζω τῷ περὶ τὸν λόγον: quum alioqui ἀποφασίζω possit etiam referre τῷ λόγῳ. (At verò cum dativo rei, vel solo, vel habente & accusatiuum, est potius quod dicimus Latine Adduco. ut χρῆμα πείθωται: apud Thucydidem, Pecunias adductas. Itidem quoque δαίμον πείθωται apud eundem. qualem vsu esse & actiuum cum dativo, supra docui. Quinetiam adiunctum habet accusatiuum rei apud eundem. ubi dicit πείθωται χρῆμα τῷ ἀνὰ χροῖον δόξαν, ad verbum Persuasus esse pecunia recessum, pro Recessisse pecunia persuasus, vel potius adductus. Sed interdum pro dativo ponitur præpositio ὑπὸ cum suo genitiuo. ut πείθωται ὑπὸ δαίμονι (pro πείθωται δαίμονι. ut Thucydides dixit δαίμονι πείθωται) apud Platonem. qui dixit etiam πείθωται ὑπὸ τῷ μωροῦ τῆς οὐκ ἀρχῆς. Iungitur & accusatiuo quem sequitur præpositio ὅτι cum suo genitiuo: ut apud autorem epist. ad Hebr. cap. 6, καὶ πείθωται ὅτι ὁ μωρὸς καὶ ἀπιστῶν, Persuasi sumus de vobis meliora. Aut etiam, Sed de vobis meliora nobis persuasimus. Sed & cum infinitiuo, (sicut Latine Persuasus sum) Demosthenes Pro corona, ἀλλ' οὕτως ἐπιπείσμεν μέγα τὴν κατὰ νόμον εὐδαιμονίαν τῷ πόλει. Idem, καὶ πείθωται οἱ μὲν οὐκ ἔστιν.

[At verò sine vlla adiectione positum participium πείθωται apud Dionys. Areopagitā, de illis peculiariter

δυσπείθης hanc interpretatio, ut infra docebo. Hinc A
A D V E R B. Δυσπείθης, ut δυσπείθης ἔχων, Difficile ob-
sequi, seu agere. At in v.l. δυσπείθης redditur Incredi-
biliter. Et affertur ex Plutarcho δυσπείθης ἔχων, pro Ad hanc incredulus est. De qua interpretatio-
ne dicam in adverbio Δυσπείθως. Et s v b t a n t. Δυσπείθης, ut μὲν δυσπείθης, Non facile parendo, Agere
parendo, seu obsequendo.

C. Εὐπείθης, ἰός, ὁ & ἡ, Qui facile parer, seu obsequitur, Qui
non agere obsequitur. Redditur & vno verbo Obse-
quens: item Obsequiosus, quod vocabulum Plauti-
num est. Dicitur autem εὐπείθης ἰός, vel ἴη, aut
ἰάων, παρὲς ἑνὶ πρὸς πρὸς, ut apud Xenoph. Præd. 1. αὐ-
τὸν παρὲς ἑνὶ πρὸς πρὸς ἀρχαί, καὶ ἰθαλόποιον καὶ οἰκονο-
μῶν. Apud Chrysost. autem εὐπείθης ἴη, πρὸς ἡγεμονίαν.
Interdum sequente præpositione πρὸς, habente accu-
sativum rei. ut εὐπείθης πρὸς ἀνθρώπων, Platon. De leg.
Sed & cum præpos. ἐν, ut ἐν πείθῃ, apud Ga-
lenum, ubi metaphorice usurpatur: & redditur, Mate-
ria ad quidvis sequax. Ponitur aliqui metaphorice
& ubi suum dativum habet: ut apud Plutarch. Symp.
lib. 4. αὐτὰ καὶ ἡ δὲ πόρῃ τῶν ἀλλήλων ἑσθλῶν, καὶ ὡς εἰ δὲ δὴ
εὐπείθης καὶ μαλακώτερος τῶν πρὸς. A D V E R B. Εὐπεί-
θως, Obsequenter, seu Obsequiose, ut εὐπείθως ex Plau-
to redditur Obsequiosus. In v.l. exponitur Facili per-
suasione, ut videlicet idē valeat quod εὐπείθως. s v b
s t a n t. Εὐπείθης, Obsequela, ut quidam interpr.
ex Plauto. Nam quavis Obsequiosus dicat, durum
nimis esset ex eo deducendum substantivum Obsequio-
sitas. A quibusdam redditur & Obsequium, item O-
bedientia. Et v e r b v m Εὐπείθω, εὐ. Facile parco,
seu obediō, Non agere obsequor, Sum obsequens, &c.
ut in εὐπείθης dictum est. Cicero tamen εὐπείθην ver-
tit simpliciter, Obtemperare obediēque, in quodam
Charondæ loco, ut videbis pag. 421 mei Cic. lexici.

C. Νεπείθης, ἰός, ὁ & ἡ, Qui recens parere cepit. In v.l.
Recens persuasus, ex Nonno: ut sit pro νεπείθης.

C. Τεχπείθης, ἰός, ὁ & ἡ, Qui cito parer. Sed à Theocrito
accipitur pro eo cui cito persuadetur aliquid, & credit.
vnde redditur Credulus à Marone apud Theocritum in
hoc idylli 7 loco, Καὶ γὰρ ἔχῃ μοιστὶ κατὰ τὸν νόμον κῆμα
λῆρον Πάρις αἰδὼν ἀρῶν, ὅς τις οὐ τεχπείθης. Ita e-
nim ille, — & me fecere poetam Pierides, sunt & mihi
carmina. me quoque dicunt Vatem pastores. sed non
ego credulus illis. Vfus autem est nomine τεχπείθης
hac in significat. none & Nonnus.

(A T V E R B O Δυσπείθως, εὐπείθως, persuasione si-
gnificationem habent, & quidem passivē. id est, per-
suasione qua quis persuadetur, non qua persuadet. Est
enim Δυσπείθως, Qui difficile persuadetur seu persua-
deri potest, Qui agere sibi quicquam persuaderi pati-
tur. Aristot. Ethic. lib. 7, cap. 9, εἰς δὲ πρὸς οἱ ἑμμενέοντες
τῇ δόξῃ, εἰς δὲ οὐ καλῶς ἐν ἰσχυρογνώμοις, οἷον δυσπείθως καὶ
οὐκ εὐμεινέοντες. (Et paulo post, ἐπὶ δυσπείθως, ὅπου τὴν
ἰσχυρὴν γνώμην.) Sed quædā exēpl. non habet εἰς δὲ ante
οὐ καλῶς. Hinc A D V E R B. Δυσπείθως, ut Δυσπείθως
ἔχω, Vix possum persuaderi, Agere mihi persuaderi pa-
tior, Vix possum adduci ut credam. Ilocrat. in Paneg.
non procul à principio. Λακιδάμοις δὲ ἐν τῷ λόγῳ οὐκ
πείθως ἔχοντες. παρὰ τὴν ἀσπίδα δὲ λόγον αὐτῶν ἡγεμονίαν
παρῶν. Dixerat autem paulo ante, ἐκείνοις οὐκ ἔχοντες ἡ-
γεμονίαν. adeo ut δυσπείθως ἔχω, perinde sit ac si dixisset, οὐ
πείθως τὸν λόγον αὐτῶν πείθωμαι, videlicet ἰσχυρογνώμῃ &c.
id est, Vix hoc persuaderi possunt, Vix adduci possunt
ut credant id sibi esse faciendum. Alioqui Δυσπείθως
ἔχω, alicubi legisse mihi videor pro εὐμεινέοντες ἔχοντες,
id est, Nullo modo de sententiā deduci posse. c o n-
t r a. Εὐπείθως, Qui facile persuaderi potest, &c. ut εὐπεί-
θως ἰός in illo Aristot. loco quem modò protuli. Et
A D V E R B. Εὐπείθως, ut εὐπείθως ἔχω, Facile persua-
deor, seu persuaderi possum, &c. At in v.l. εὐπείθως ex-
ponitur etiam Moriger: ut videlicet accipiat & pro
εὐπείθης, quod εὐπείθης vicissim ibi redditur etiam Per-
suasus facilis, tanquam significationem habens πρὸς εὐ-
πείθως. Iudēque εὐπείθως, Facili persuasione, tanquā

idem significans quod εὐπείθως. Eodēque modo
Δυσπείθως interpr. Cui agere persuaderi potest, & Δυσπεί-
θως, Incredibiliter. Ideo autem hanc quoque inter-
pretationem admittunt hanc cōposita in θῆς desinen-
tia, itēque alia quæ paulo ante habuisti, quod πείθω-
μαι non solum Parco significet, & Moriger sum, sed
interdū etiam Persuadeor, & Credo. (Quoniam tamē
hac in signif. frequentius dicitur πείθεσθαι seu ἐπει-
θεσθαι, non dubium est quin cōpositis quæ in θῆς desin-
unt, magis conveniat persuasionis significatio) At
vicissim positi εὐπείθως pro morigero, exemplum de-
sidero. His s v b i v n g o Πείθω, εὐπείθως, & τὸ πείθεσθαι, quoniam eadem est horum formatio. Si-
gnif. autem πείθω, (cuius rarus est vñs) Persuasor. A
Suida tamē exponitur εὐπείθως. A τὸ πείθεσθαι est Per-
suasorius, Vm persuadendi habens, Ad persuadendū
accommodatus. ut πείθεσθαι λέγει apud Euripidem.
Quam signif. habet & τὸ πείθεσθαι, quod non ita
poeticū est ut illud. Plato in Gorgia, καὶ τὸ πείθεσθαι
τὸ πείθω, καὶ πείθεσθαι, ὡς ἔστιν ἡ πείθω. Sed & Dionys. Halicarn.
de oratione Lyliz utrunque dixit. In vulg. lex. πείθεσθαι
exponitur & Qui facile persuadet, & Obediens. quæ si
significatio si vñquam reperitur, conveniet cum ea quā
Suidas dat nomini πείθω, quæ & ipsa videri nova alio-
qui possit. Ceterū sicut à tertia persona singul.
præf. pass. πείθεσθαι formata sunt ista, sic à prima πεί-
θεσθαι formata sunt substantiva ΝΟΜΙΝΑ Πείσμα
& τὸ Πείσμα. Significare autem πείσμα Philostrato Fi-
duciam aliquid aggrediendi, autor est Budens. In v.l.
exponitur Firmamentum, Refugium, Cōtentio. quæ
remota esse videntur. Additur tamen his expositioni-
bus autoritas Etymologi: sed apud eum aliquid dun-
taxat quod ad tertiam illam significationem perti-
neat reperio. ubi videlicet scribit, v e r b v m Πεί-
σμα significare tria, videlicet εἰς τὸ πείθεσθαι, vnde esse πείσος. Et
εἰς τὸ πείθεσθαι: vnde esse πείσμα. At per π. (perperam enim in
vulg. editionibus habetur εἰς τὸ πείθεσθαι, pro εἰς τὸ πείθεσθαι) signifi-
care πείσμα. De duab⁹ autē illis prioribus significationi-
bus nihil quicquam apud eum reperio. nisi quis pu-
tet has significationes, esse eas quas ille τὸ πείθεσθαι
tribuit, quoniam ita scribit, Πείσμα, εἰς τὸ πείθεσθαι, καὶ
εἰς τὸ πείθεσθαι, καὶ εἰς τὸ πείθεσθαι, καὶ εἰς τὸ πείθεσθαι.
Eustathius certe πείσμα & πείσμα testatur εἰς τὸ πείθεσθαι
καὶ εἰς τὸ πείθεσθαι, sumpta metaphora ἀπὸ τῆς πείρας
τῆς ναυς. Ab hac autem nominis πείσμα signif. est ad-
iectivum πείσμα πείρας, de quo dicā quoniam de altera quæ
passim vñsata est, distulerō. Eam intelligo qua ponit-
ur pro fune nautico quo naus religatur. (ut dicit Vir-
gilius, Gramineo ripæ religant ab aggere classem. Et
Naso, Metamorph. 13, Littore Threicio classem reli-
garat Atrides. Et Fast. lib. 4, Nox aderat, querno religat
in stipite funem. Cui versui hunc mox opponit, Lux-
erit, & querno soluit à stipite funē. Idē Retinacula vo-
cauit, dicēs, Soluit retinacula: item, Puppis retinacula
prærupere: ut Homerus, ἀπὸ τῆς πείρας τῆς ναυς, in lo-
co qui mox proferetur Hom. Od. 1, ἐν δὲ τῇ ναυὶ ἑσθλῆς
ἢ οὐ χρῆται πείρα πρὸς ἑσθλῆς, οὐτ' ἀπὸ βαλάν, οὐτ' ἀπὸ μῆ-
ναις. (quem locum imitatus Virgil. dixit, — hic fe-
stas non vincula naues Vlla tenent, vñco non alligat
anchora morsu) Eiusdem Odys. 12, — εὐπείθως τῶν ναυ-
νῶν Κίρκος ὅσα φασ μαχάρε, &c. Sed & pluralis nu-
merus πείσμα τῶν apud eundem, cum alibi tum Odys. 12,
τῶν δὲ πείσμα τῶν ναυῶν καὶ οὐκ ἀπὸ μῆναις. Eadem autem
vocantur & τὸ πείσμα, ut Iliad. 2, εἰ δὲ ἀπὸ
ἑσθλῶν, καὶ δὲ ἀπὸ μῆναις ἑσθλῶν. ubi annotat Eustathius
ἀπὸ μῆναις dici τὰ ἀπὸ τῆς γαλίας, id est, funes quibus na-
uis ἀπὸ τῆς γαλίας, (id est, ad terram religatur) & qui-
bus velut πείραται, (id est, parer) vnde πείραται quoque
nominari. Suidas itidem, postquam dixit πείραται esse
τὰ ἀπὸ τῆς γαλίας, addidit nominari καὶ τὰ πείραται.
legitur tamen apud eum καὶ τὰ πείραται δι' αὐτῶν τῶν
ναυῶν, non autem καὶ τὰ πείραται αὐτῶν τῶν ναυῶν. quod
alioqui eundem sensum efficit. nam his funibus reti-
nentur naues, & ita per eos naus velut parer gubernā-
tori. Vocari autem & Retinacula, paulo ante admo-
nuī. Sed hoc sciendū est, πείσμα generalius pro ἀπὸ

cubi etiam simpliciter reddunt Persuadeor. Xen. Hel. 7. *μακάρις ὁ ὅστις οἱ Ἀθηναῖοι μαθητεύουσιν*. Isocrad Nicodem *οἱ μαθηταὶ τοῦ ἰησοῦ* καὶ *μαθηταὶ σαρδηνεύωντες*, *τοῦ ἰησοῦ μαθηταὶ* εἰσιν. Vitur & Aristoph. *Τὸ μαθητὴν* εἰσιν. Mutatio sententiae.

Miserere, Cui aliud persuasum est, In aliam sententiam
& persuasionem adductus. Cuius tamen usus nullum
exemplum affertur. A T **Miserere**, fuerit, Qui potest
à sententia dimoueri, Cui aliud persuaderi potest.

C. 2. *Ἀμαρτίτης*, Qui de sententia deduci nequit, Cui aliud persuaderi non potest, Cui persuasio quam semel induit, eximi non potest. At *Ἀμαρτίτης ἀνάνη* apud Aristot. interpretari etiam queas Inexorabilis, vel Indeprecabilis, ut Gell. loquitur. Τὸ *Ἀμαρτίτης*, Nulla persuasione flexibile. Item substantiue, Nulla persuasione à semel cōcepta sententia dimoueri posse. A D V E R B. *Ἀμαρτίτης*, Ita ut à sententia non dimouearis, More eorum quibus persuasio semel induta eximi nequit. Plutarch. ad Colot. μὴ δὲ *Ἀμαρτίτης* πῶτα μὴδ' ἄλλω τὴν σφίγ. quod vnum esse dicit ex Epicuri dogmatibus. Et *Ἀμαρτίτης ἔχει*, nullo modo de sententia deduci posse.

c. 1. Διμύκτης, Qui de sententia dimoueri xgrè potest.
Cui o p p o s. Εὐμύκτης, quod habes in Δύκτης.

C. ΠΑΡΑΠΙΣΩ, Persuadeo, Persuadendo fleto & permo-
ueo. Ἰλ., ὡς εἶπὼν παρίστιν ἀδελφεοῦ φρένας ἄρως. At Ἰλ.
ψ., Σπουδὴ παρπιπιδοντες ἰατροῦ γούργρον κῆρ, schol. expon.
μῶλις καὶ ματὰ πολλή. κακοπαθῆναι πισπτης. vbi etiā N O-
T A Παρπιπιδοντες Ionica anadiplosi vlturpatum pro πα-
ρπιπιδοντες, licet καὶ μῶν pro καμῶν. Apud Aristot. verò
lib. 4 Ethic. cap. 3, οὐδ' αὖτε τ' αἰ' ἀμείλει μαρλοφάτω φού-
ρη ἀδελπισσιν. vbi Argyropylos ἀδελπισσιν interpr.
Pericula aggressus: Arcetinus, Lacellens: vetus inter-
pres, Commoneuens: Victorius legit ἀδελπισσιν, & sub-
audit χῆρας. Quam lectionem sequitur Lambinus, i-
stum locum sic interpr. Neque porro magnanimo
conueniat dimissis manibus fugere. vt Plaut. Immo si
audias meas pugnas, fugias dimissis manibus domū.
Graeco autem verbo ἀδελπισσιν vititur idem Aristoteles
in lib. De ingressu animi. οἱ ἥτορες, διὰ τοῖς ἡτοις ἀδελπισ-
σιν ταῖς χεῖρας. Vitur & in Problem. περὶ κούρου. [Πα-
ρπιπιδοντες exponitur etiam Fallum persuadeo, Falsa per-
suasione decipio. vt Od. ξ, ὡς μ' ἄρα παρπιπιδον ἦσσι φρεσίν,
dictum existimatur pro ἀδελφολοσιμῶος.

C. ΣΥΜΠΕΙΘΩ, Vnā persuadeo. Item simpliciter pro Persuadeo, Adduco, Persuadendo permoueo & fleō. Xenoph. *πῶς συμπεῖθαι*, πῶς δὲ βιάσασθαι. Demosth. Pro corinthiis *πῶς Οὐρανίου καὶ πῶς Οὐρανίου συμπεῖθαι βαδίζοντες ἐν ἡμῶς*. Plutarch. in Cicerone, *συμπεῖθαι*: ὁ δὲ τὸν καμνίζοντα *ὡς πῶς ἀνθρώπων πείσσει*. Patl. *Συμπεῖθαι*, Persuadeo, Adducor, Persuasione fleō & permoueor. Plutarch. in Themist. *ὁμοσε συμπεῖθαι*: ὡς πῶς καὶ τὸν προσηνέων, Ab accusatoribus persuasus. Alii sic, In delatorum sententiam veniens: quemadmodum ex Luc. quoque *συμπεῖθαι* affertur pro Admittuntur. Exponitur etiā Cōsentio, Idē sentio. Plut. in Pyrrho, p. 70 & me. edit.

¶ I S T I S, *ἡ* Fides, Si tamē derivationis nominis hu-
ius ratio habēda esset, *πίστις* scribendū foret cū *η*. At *πι-
στις* eum deduci dico. Assentitur autē mihi de hac
derivatione Budæus: nisi quod primam personam nō
tertiam ponit, ad exactum formationis modum non
respiciebat. Theognis, Πῶς ἔχεται ἄλυσσιν, ἀπὸ τῆς δὲ πί-
στεως, id est, Fidem habendo, pecunias amisi: at fidem
non habendo, salus mihi manserunt. Ideo autem dico
Fidem habēdo, non simpliciter Fide, (quod sonat da-
ctylus *πίς*) ut interpretatio oppositi nominis ἀπί-
στου respondeat. Alioqui dicendum fuerit Fide pro
πίς, & Dissidentia pro ἀπίστω. At Fiducia, quo utitur E-
rastus, interpretans, Fiducia pecunias amisi, mihi nō
placet. Quæritur duo hæc vocabula ante Theognidē
Hesiod. inter se opposuit, sed plurali utēs, ut videbis in
Αἴτια. Sunt alioqui minus vīrata poetis quādam pro-
le orationis scriptoribus hæc nomina. Dicitur autē
nō solum *πίς* personæ, sed & rei. & *πίς* quæ quis cre-
dit rem aliquam, & *πίς* rei alienius, quæ creditur. Luc.
De salt. *ἡ δὲ ἀρετὴ ἐστὶν πίστις* ἢ *ἡ δὲ πίστις ἐστὶν ἀρετὴ*. Synes.

αὐτῶν. [Περπύρα] apud Plut. in Numa exp. Rubiginē cō-
traho, vt annot. in vi. A Περπύρα autē (quod format
fuit. in hōm) ε σ τ Περπύρα, α τ ς, indumentum fibu-
latum, Euripidi. Suid. dicit esse ἑίδος ὄρεον. A τ Ε-
πέρπυμα s i v ε Επέρπυμα dicitur id quod supra fi-
bulam est. Sic enim Hesychius, Επέρπυμα, τὸ πῦλον τῶς
πέρπυ: subiungens, καὶ ὅτι ἰσχυρὸν ὁ πῦς χαλμύδας συνί-
χουσα πέρπυ, id est, fibula qua equites chlamydem strin-
gunt. Deriuatur autem hoc Επέρπυμα à πέρπυ. vnde
Περπύρα, id est, significante cum πέρπυ & πέρπυ. vnde
de apud Suidam Περπύρα, φελοῦδα, id est, Fibulari.
Επέρπυμα autem est à πέρπυ, pro quo Doricē ο ι-
ε ι τ ς Επέρπυμα, teste Eustathio pag. 905, vbi ex
veteribus grammaticis exponit ἡ τὴν ἀσπίδα ἐν ὁσπίς.
quæ fibula esse videtur qua citharædi instrumenta sus-
pensa sustinent. Plato comicus apud Poll. lib. 10, c. 51,
ἀσπίς πῦς ἐνδὲν καὶ ὁπέρπυμα: vbi & ipse dicit esse ἀσπί-
δα ἐνδὲν σπῆδος. Vnde & Plutarchus in Alex. pag. 114, non
pro citharistica fibula, sed vel pro fibula vel pro orna-
mento quod fibula imponitur in veste: ὁπέρπυμα ὃ
ἐστὶν, τὴν ἀσπίδα σπῆδος. vbi antiquus liber ha-
bet ὁπέρπυμα, per ω, non per α. In lexico meo veteri
de hoc vocabulo & de πέρπυ sic, πέρπυ μὲν ὁ πῦς ὁ ἀσπί-
δα χαλμύδας συνίχουσα ὁπέρπυμα δὲ, τὸ ὅτι τὴν ἀσπίδα
σπῆδος ἀσπίδα ἔχουσα ἡ ἀσπίς. Eiusdem significa-
tionis ε σ τ Επέρπυς, quod à πέρπυ potius deriuatū
est quàm à πέρπυ. Vnde autem eo Callim. hymno in
Apollinem, Χρυσὴ τῇ πῶλον τὸ τ' ἀσπίδα ἡ τ' ὁπέρ-
πυ. vbi scholiastes exponit ἡ ἀσπίς, id est, fibula. vt Vir-
gilius dicit, Aurea purpureâ subnectit fibula vestem.
τ τ ε μ Εκπέρπυ (s i v ε Εκπέρπυ) Fibulo, Fibula
subnecto. vnde Εκπέρπυ, vel sine augmento ἐκ-
πέρπυ, Fibulatus. Εκπέρπυ Hesych. & Suidas ex-
ponunt ἐκφλοῦδα. P R A E T E R A Εμπέρπυ
s i v ε Εμπέρπυ, Infibulo, Fibula alligo seu subnecto.
Ab εμπέρπυ est εμπέρπυ Ionicē pro εμπέρπυ, apud
Herodotum lib. 7, εμπέρπυ εἶματα, Vestes fibulis sub-
nectæ erant. Antipho, διὰ τὰ εἶματα εμπέρπυ, de senibus.
Plutar. σαχὲν εμπέρπυ, quod Suid. exponit συνβάλλ-
α, Hesychius φελοῦδα: apud quem etiam εμπέρπυ
μα legitur, diciturque esse ὑπὸ σπῆδος: sed reponen-
dum puto v b ε Εμπέρπυ v b ε Εμπέρπυ.
τ τ ε μ Περπέρπυ s e v Περπέρπυ, Fibula anne-
cto, Fibula affigo. v n d ε Περπέρπυ, Fibula
annexus, Fibula affixus. Item, Quasi fibula affixus,
nimirum quum additur darius instrumenti. A schy-
lus Prometh. pag. 13 meæ edit. — ἐστὶ δὲ Οἰφ δὲ σπῆ-
δος πέρπυ.

Πέρπυ, ὁ, Transitus, Traiectus, à πέρπυ, (id est, Traſco,
Tranco) ita deriuatum sicut ἀπέρπυ ex ἀπέρπυ τῶ-
μα ex πέρπυ, seu πέρπυ. II, β, in catalogo nauium, καὶ ὅροι
Αλφειοῦ πο, ον, traiectum Alphei, seu Vbi Alpheus flu-
uius trālii & vadari potest; Alphei vadum. Vbi anno-
tat sch. Alphei de sententia Homeri esse πέρπυ, co-
π πέρπυ significet πέρπυ, Et alibi, Αλφειὸν δὲ πέρ-
πυ ἐστὶν ὁ ὅρος πέρπυ, ad vadū vbi trālii potest. Itidē
Thu. p. 160, l. 7, κρατὶσταις τὴν πέρπυ, ὁ ὅρος ἐς τὴν πέρπυ.
vbi quod πέρπυ dicit, paulo ante πέρπυ nominat, ἐπι-
δὴ πέρπυ ὅτι τὴν πέρπυ τὴν Ἀναπύ πέρπυ. Et pag.
sequenti, φελοῦδα πέρπυ, ὁ ὅρος ἐς τὴν πέρπυ.
πέρπυ, quam βίασται δὲ πέρπυ πέρπυ. Apud eundē
pag. 113, lib. 6, ἐς τὴν πέρπυ καὶ πέρπυ (ὁ) αὐτῆς τῆς
Σιυλίας, schol. πέρπυ exponit πέρπυ, vt sic, Ea parte Sici-
liæ qua ex Graeciā in eam transitur. Sed & maris πέρπυ
dicuntur loca per quæ minori periculo transiri potest.
Οἰφ, οἰφ πέρπυ ὅς ἐστιν ὁ ὅρος πέρπυ ἀπὸς ὁ ὅρος.
Et Heliodus Theog. πέρπυ πέρπυ, Emenſus iter
Oceanī, Loca Oceanī qua trālii queunt. At Aristopha-
nes dicit, πέρπυ πέρπυ ὁ ὅρος πέρπυ; pro Qua transi-
bis atque transies. Herodot. pontē quoque cuius o-
pe fluuen transitur, πέρπυ appellauit: quippe qui dicit
πέρπυ, quod alii γέφυρα λύνει, pontem soluere, seu
intercidere. Interdum redditur Via: quemad-
modum Suidas quoque exponit πέρπυ nō solum πέρπυ
πέρπυ, sed etiam πέρπυ, πέρπυ: & Hesychius non modo

πέρπυ, sed & πέρπυ, quomodo locus Hesiodi paulo an-
te ex Theogon. citatus, πέρπυ πέρπυ, redditur;
Eumenſus iter Oceanī. Itidem ex Apollonio Argon. πέρ-
πυ ἀπὸς, pro Vix atque meatus maris. Alias ipsa e-
tiā aqua perfluens per eiusmodi πέρπυ, hoc est vias vel
meatus & canales, πέρπυ vocatur. (quomodo & ab He-
sychio exponitur πέρπυ.) Afferturq; in hac si-
gnific. ex Dionysio De situ orbis. Sed & apud Soph.
πέρπυ ἀπὸς πέρπυ à Suida esse dicuntur πέρπυ ἐς τὴν πέρπυ
ἀπὸς πέρπυ, qui etiam πέρπυ exponit πέρπυ & πέρπυ
πέρπυ. Locus est in Aiace, pag. 15 meæ editionis; πέρπυ
ἀπὸς πέρπυ πέρπυ τ' ἀπὸς, fluuii in mare cum murmu-
re & strepitu influentes. Metaphoricē quoque pro
Via accipitur. vt Eurip. Med. πέρπυ ἀπὸς πέρπυ
πέρπυ. Virg. Fata viam inuenient. In eadem fabula, πέρ-
πυ πέρπυ πέρπυ τ' ἀπὸς. [Πέρπυ, Meatus, Ca-
nalis, Alueus: cuius significationis paulo ante quoque
mentio facta est. Item Fistula redditur à Plinio, quip-
pe qui hæc verba Aristotelis de spongiis, ἀπὸς δὲ ὁ ὅρος
ἀπὸς πέρπυ συνίχουσα, sic interpretatur, Sunt & aliæ
fistulæ, sed supernæ, concretæ. Rurſum quod Aristot.
de eo spongiarum genere scribit quæ ἀπὸς nomi-
nantur, πέρπυ τὸ μὲν δὲ πέρπυ πέρπυ, quia elui non pō-
sunt, πέρπυ δὲ πέρπυ πέρπυ πέρπυ, τὸ δὲ ἀπὸς πέρπυ
δὲ πέρπυ, sic interpretatur est. In quibus magnæ sunt fi-
stulæ, & reliqua densitas spissā. Eodem modo reddidit
hæc eiusdem Aristotelis verba, πέρπυ πέρπυ πέρπυ πέρπυ
καὶ πέρπυ πέρπυ πέρπυ πέρπυ, Adhæret spō-
gix, nec parte, nec tota. intersunt enim quædā fistulæ
inanes. In corpore quoq; humano πέρπυ sunt. Πέρπυ,
(inquit Gorr.) Meatus: id dicitur per quod aliquid in-
fluit vel effluit, siue id spiritus sit, siue aer, siue humor,
siue excrementum. Proinde oculorum nervi πέρπυ vo-
cati sunt ab Herophilo. Similiter & in auribus ἀπὸς
πέρπυ. Ad hæc meatus tum per quos cibus vel in ven-
triculū subit vel ab eo exit, tum quibus chylus, h̄ se-
cur effunditur, aut bilis in suam veticulam ingreditur,
vel ex ea effunditur, πέρπυ appellantur. Præterea & exi-
gua illa foramina per totam dispersa cutem, quæ cor-
poris vniuersi perspirationem moluntur. Sunt autē
in vniuersum duo pororum genera: alii sensibiles, alii
insensibiles. Illi, magni & patentes sunt, quales in ven-
tre, tectore, hene, intestinis, venis, arteriis, & reliquis
eiusmodi instrumentis visuntur: hi verò, parui & vi-
sum fugientes, non solum quidem partium superfi-
ciem occupantes, sed per totam etiam carnis, ossium,
cartilaginum, nervorum, ligamentorum, membra-
narum, & cūis substantiam disseminati. his foramini-
bus totius corporis perspiratio fit, quæ constat & fri-
gidit aeris intermissione, & subiginosorum, quæ in sin-
gulis partibus colliguntur, excrementorum vacuatio-
ne. Hæc inter alia Gorræus. Sic πέρπυ apud Aristote-
lem, Plenus eiusmodi meatum & foraminum. Itidē
Alexander Aphrod. in Probl. πέρπυ πέρπυ, πέρπυ πέρπυ
πέρπυ πέρπυ πέρπυ πέρπυ πέρπυ, infantes humi-
di sunt in meatibus & solidis corporis partibus. Plutar-
chus Sympol. 3, πέρπυ πέρπυ πέρπυ πέρπυ πέρπυ.
Et Sympol. 7, πέρπυ πέρπυ πέρπυ πέρπυ πέρπυ. Ari-
stot. πέρπυ πέρπυ πέρπυ, meatus eius aperiuntur. Gregor.
πέρπυ πέρπυ πέρπυ πέρπυ πέρπυ πέρπυ πέρπυ, aperiuntur enim &
dissoluantur per voluptatem in corpore foramina
eorum qui ex iucundo auditu hilaritate diffunduntur.
Et πέρπυ πέρπυ πέρπυ, apud Dionysium Longin. quos
Plato appellat πέρπυ. Herodianus lib. 1, πέρπυ πέρπυ
πέρπυ πέρπυ, meatus sensuum. At Plutarchus aduersus Co-
lor. ἀπὸς πέρπυ πέρπυ πέρπυ πέρπυ πέρπυ. Rurſum Aristot.
De gener. anim. lib. 1, cap. 14, πέρπυ πέρπυ πέρπυ, meatus quo
corus perficitur. Galeno, πέρπυ πέρπυ πέρπυ, meatus per
quos semen defertur. qui apud Athen. lib. 7 πέρπυ πέρπυ.
Itidem, πέρπυ πέρπυ πέρπυ, meatus seu fistula urinaria.
[Πέρπυ dicitur etiam Ora maritima. Thucydides lib. 1,
pag. 18, πέρπυ πέρπυ πέρπυ πέρπυ πέρπυ πέρπυ πέρπυ,
id est ὁ ὅρος πέρπυ, vt scholiastes exponit: dicens
πέρπυ ibi vocari τὴν αὐτῆς. nam ex eiusmodi locis
crebrò mare transitur, & aduehūtur cibaria & merces.

ρευσίωσι. **Ε** **Τ** Εὐπορίῃ, iam non dubitare, Certius cognoscere veritatem. Idem in 1, ὅσα δὲ φέρωνται τῶν ἀπορήτων αὐτῶν, ἐπὶ τῇ αὐτῇ πάλιν. πῶς γὰρ αὐτῇ ἀπορήσειν πάλιν τὰς αὐτὰς ἀπορίας. Hæc Bud.

Ε **Υ** πορίω, Facilem transitū vel viā nanciscor. Sed huius signif. desideratur exemplum. At Thuc. lib. 5, p. 215, καὶ ὡς ἔασι διπλοῦσαι, ποταμίζοντες τὴν ἑσπέρην, schol. expone ite ἵτουχον διπλοῦσαι. **Ε** **Υ** πορίσας αὐτῶν ἐκάπερον ὁ ἦν δὲ, Ad utrunque consequendum ex his abunde tibi adiumenta suppetent, Aristot. in Rhetor. quod pertinet ad Εὐπορίαν significans Est mihi copia & facultas, Abundē possum, vel etiam simpliciter Possum. nam oppositum ἀπορίω pro ἀδυνατίω etiam accipi, supra docui. Plato De legibus, καὶ ὅσον ἀπορίῃς, Pro facultate sua. Quantum potest. Synes. epist. 125, διὰ τὸν χρόνον οὗ ἀπορίωμαι ποταμίζοντες ἀλλήλους ἀγέλας ἀμείβονται, propterea quod abunde possumus. malis mutuo munus remuneri: vel etiam Facile possumus, quomodo exponitur apud Platonem De leg. ἀπορίῃς, facile possum dicere: & ἀπορίῃς γινώσκω, facile possum cognoscere. Item Copia mihi est, Suppetit mihi, Habeo. Aristot. **Ε** **Υ** con. 2, οὐκ ἀπορίῃς ἀργυρίου, Quum ei pecunia non suppeteret, Indigens pecunia. Idem in Polit. ἀπορίῃς χρημάτων ὀλίγον, paucas habere pecunias. Lucian. ἀμειψόμενος ἀπορίῃς. Alexander Aphrod. lib. 2 Problem. ἀπορίῃς ὀργάνου ἀκράτου, habere instrumentum bene constitutum. At Galen. lib. 2 ad Glauconē, ἀπορίῃς ἰατρίας, pro Facile tibi curatio suppetet. Item Abundē habeo, Abundo, Magna mihi copia est. Plutarch. Themist. ἀπορίῃς ἡμετέρας, abundare viatico. Lucianus in Toxari, ἀπορίῃς ἡμετέρων, abundē habere mala. Et ἀπορίῃς τῆς ἑσπέρης, Abundē pasci, Abundare pabulo. Est ubi commodius exponere possis, Abundē nanciscor, Multum mihi comparo, Magnam mihi copiam congero, vel simpliciter, Comparo mihi, Acquirō, περὶ ὧν, quō referre potes quod ex Demosth. affertur, ἀμειβόμενα ἀπορίῃς. & ex eodem, ἀπορίῃς περὶ ἀπορίας. Interdum pro Ditesco capitur. Xenoph. αἰχρὴν ἀπὸ τῆς ποντοπόρου ἀπορίῃς, labore improborum hominum disciscere. Demosthenes, ὅτι πύπυ καμνίσαντες ἡμετέρας ἀπορίῃς, quum ab isto iam locupletato creditum seruaturus foret. [De ἀπορίῃς autē quo philosophi peculiariter vtuntur pro iam non dubitare, Certius cognoscere veritatem, vide quæ ex Bud. in Εὐπορία annotavi.

Ε **Υ** πορίομαι, ὀψμαι, pro ἀπορίῃ vsurpatur, sicut ἀπορούμαι & ἀφ' ἀπορούμαι pro ἀπορίῃ & ἀφ' ἀπορίῃ. At. Apostol. cap. 11, καὶ τῶν ἀπορίῃς, Prout cuiq; suppetebat, Quisq; pro sua facultate. Et ἀπορούμενη ἀδυναμία, Abundē suppetens quies. Bud. Idem Bud. ἀπορούμαι interpr. Affluo rerum copia, Opulentus sum, Non deficior nec pecunia, nec alia re. Item cum genit. pro Abundo, Abundē mihi suppetit, Abundē habeo. Aristot. **Ε** **Υ** conom. lib. 2, συνίσταται ἀπορίῃς ὡς ὁρατῶνται τῇ ὁπτιῳ.

Ε **Υ** πορίω in v. l. exponitur Bene administrans vel distribuens. Significaret tamen potius (si mendosum non est) Cuius copia facile nobis sit, Abundē suppetens.

Ε **Υ** πορίω, αὐ, idem cum ἀπορίῃ quod significat Comparo. Plato lib. 10 De leg. ταῦτα δὲ πάντα διδάσκει πάλιν ὁπτιῳ τῶν χρημάτων ἑξ ἀπορίῃς, Comparare, Copiam auxiliarem facere. Bud. p. 319. Alii interpr. Suppedito, Suggesto.

Ε **Υ** πορίω, αὐ, Præterea mihi comparo. Interdum etiam pro Abundē suppetit mihi. quo significatu pass. quoque vox accipitur. Demosthenes contra Timocratem, καὶ τῶν χρημάτων καὶ τῶν βουλήν καὶ τῶν ἰσχυρίων καὶ τῶν χρημάτων ἀλλήλων, ὅτι ἡ δὲ ὁρμή οὐ ποτὶς ἀπορίῃς, vt abunde suppetant nobis.

Ε **Υ** πορίω, αὐ, Vnā comparo, Adiuuo aliquē in comparando seu acquirēdo. Συμπορίῃ, inquit Bud. p. 328, dicitur qui operam accommodat amico ad pecuniam conficiendam & inueniendam. cuius exemplum subiungit ibi ex Demosthene. Item & hoc ex eodem, ἐδὲ τὸ μὲν περὶ τῶν χρημάτων συμπορίῃς, vt conficerem sibi seu curare, nimirū ὡς πάλιν ἀφ' ἀπορίῃς τὸ ἐφελκόμενον. Sic

Dinarchus, συμπορίῃς καὶ ὅσον διδάσκει τῷ τῷ ἐφελκόμενον τῶν χρημάτων. Antipho pro Conferre dixit, ὅς τις αὐτῶν τῶν χρημάτων συμπορίῃς ὡς ἡ δὲ ἰδὼν συμπορίῃς. Bud. ibidem.

Σ **Υ** πορίω significat etiam generaliter Operam meam accommodo alicui. Vel, Operam meam alicui suppediro. Plut. in Lycurgo, τὸ μὲν δὲ τῶν χρημάτων καὶ τῶν συμπορίῃς ὅπως αὐτῶν καὶ τῶν χρημάτων αἰσθάνοιτο συμπορίῃς, sponfa moliente & vnā suam operam accommodante, seu suppeditante, quo tempestiuē & clam conuenirent. quomodo accipi posset etiam locus paulo ante ex Dinarcho citatus.

Σ **Υ** πορίομαι eadem significatione vsurpatur qua συμπορίῃς, sicut ἀπορούμαι & ἀπορούμαι eadem qua ἀπορίῃς & ἀπορίῃς. Isocrates in Paneg. καὶ μὲν αὐτῶν συμπορίῃς. sic enim legendum esse tradit Bud. pag. 319.

Ο **Ξ** ύπος, Qui citò transit: oppositum τῷ βραδύπος. vt apud Columellam libro 12, cap. vlt. Moretum oxyporū, vel (vt alii) oxygarum, quemadmodū cōponas. Quod ibidem docet in olla noua seruatum, quum exegerit vsus, aceto & garo dilui. Sic oxypora medicamenta & antidota. Plinius libro 20, cap. 13, de fœniculo, Condimentis propè omnibus inferitur, oxyporis etiam aptissimè. Idem libro 24, cap. 8, lumperis miscetur antidotis oxyporis. In priori autem loco Oxyporis sine adiectione dixit, pro Oxyporis medicamentis. sicut & Dioscorides libro 3, capite 58 de ligustico, μίγνεται δὲ ἡ ρίζα καὶ τὸ σπέρμα χυμῶν καὶ τῶν ὀξυπόρων καὶ τῶν πικρῶν διδάσκει. Idem Stat. dixit Oxyporum pro Oxyporū condimentum: libro 4, sylu. Non sal, oxyporumue, caesue. A Galeno usq; qui eū sequuti sunt, frequentius **Ο** **Ξ** ύπος **Υ** **Ρ** **Α** **Τ** **Υ** **Α** **Ο** **Ξ** ύπος quàm **Ο** **Ξ** ύπος. **Ο** **Ξ** ύπος medicamenti genus est tenuium partium, & facile venas subiens ac permeans: vt nomen ipsum indicat, a cita penetratione inditum. Est autem facultate concoctorium, iis cōstans quæ cum tenuitate partium calore prædita sunt. Eiusmodi est, τὸ δὲ περὶ τῶν πικρῶν, τὸ δὲ καλαμίνης, τὸ δὲ κινδύων, τὸ δὲ πικρῶν: quæ habentur apud Galenum in lib. De sanie. tuenda, & alia permulta ab Aetio descripta lib. 3, cap. 97, 98: & lib. 5, cap. 68, & lib. 6, cap. 10. Exhibetur vel in putu ante cibum tum mane, tum vespere, vel in condimento, ad ciborum concoctionem digestionēque procuradam. Materia autē hæc ferè deligitur, fœniculū, apium, ligusticū, ammi, piper, zingiber, ruta, cuminum, fœseli, rhytmus, calamintha, cinnamomū, & reliqua eiusdē generis, de quibus apud Aet. lib. 9, cap. 24, vbi de cruditate ex Galeno dissentit. Quibus etiam aliquid quandoque adici potest quod purgandi vim habet: ex quo ὀξυπόρος καθάρσις fiet, quemadmodum apud Aetium lib. 3 cōtinetur. Hæc ille. Vtitur hoc vocabulo Oxyporū Marcellus quoque Empiricus.

Ο **Π** ούπος, Multos meatus habens. Exponitur etiā Locuples, Diues, ὀψπος.

Ο **Σ** πύπος, Meatus angustos seu arctos habens: vel Angustus, Arctus. Eurip. σπύπος ἰχθός. Thucyd. τὸ σπύπος τῶν χωρίων, angusta loca. Aristoteles De mundo, ὅτι τῶν σπύπων δύνανται σπύπων σπύπων, in angustis autem faucibus, quæ ad occidentem vergūt, apertius. Alexander Aphrod. ὁ σπύπος αὐλός, ὁ σπύπος, tibia angusta acutum sonum edit. Et σπύπος ὁ φθλαμῶν, oculi arctos meatus habentes. Ionicè verò & metri plerunque causa à poetis **Ο** **Ξ** ύπος **Υ** **Ρ** **Α** **Τ** **Υ** **Α** **Ο** **Ξ** ύπος, vt σπύπος τῶν, Locus angustos meatus habens, seu Locus angustus, Locus arctus. Oppositum huic Σπύπος **Ε** **Σ** **Υ** **Ρ** **Ι** **Π** **Ο** **Σ**, Latos seu amplos meatus habens. Exponitur etiam Habens lata vada.

Ο **Τ** ῥάπος, Quatuor meatus seu foramina habens. Quadriforis, Plinio.

Ο **Υ** γόςπος, Qui humida permeat, Per humida gradiēs. vt sunt animalia ὑγρόσια, quæ in aquis degūt: item naues & nautæ. **Υ** **Ν** **Δ** **Ε** **Υ** γόςπος, Humida loca permeo, Per humida gradior. Epigr. lib. 4, καὶ τῶν ὑγρόπων, per humida ibant naues.

Ο **Υ** ψίπος, Per ardua loca gradiens, Loca sublimia permeans. Nonn. ὄρμας ὑψίπων, per cacumina currens.

Ο **Ω** ῥόςπος,

Πλάτων. Plato verò epist. 7, πλησάζειν ἑγγύτα πρὸς, pro A Proximè ad aliquid accedere, vbi metaph. significatio est pro πλησύνειν. Plinius interpretatur Interuenire, in hoc loco Aristot. dicentis de camelis ἀποχρῶντες ἑγγύτα πρὸς τὴν ὁρίαν, ἢ οὐκ ἔστι πλησύνειν, nam sic vertit, Solitudines aut secreta certa petunt, neque interuenire datur sine perniciē. Πλησάζειν, Accedere familiariter ad aliquem, Congredi familiariter, Familiariter vti aliquo, ὁμιλεῖν. Aeschines cōtra Ctesiph. πρὸς Ἀλέξανδρον ἔποτρυνε, καὶ πλησάζειν ἐκέλευε. Isocrates γίνου ὥστε τοὺς πλησάζοντας ὁμιλεῖν. Πλησάζειν, Secāri. Luc. ὁ πᾶσι πολλοὶ πρὸς τὴν ὁρίαν πλησάζουσιν. Athenaeus, πρὸς τὴν ὁρίαν πρὸς Πυθαγόρειον, Secātor, Auditor, Discipulus: quomodo & Plutarchus vtitur. Quò refer πρὸς τὴν φιλοσοφίαν, quod & σπουδάζειν & ὁμιλεῖν: Secāri studium philosophiæ, seu Versari in studio philosophiæ. Plato lib. 6 De rep. ὅπου δὲ αὐτοὶ πλησάζοντες ὁμιλεῖν φιλοσοφίαν μὴ κατ' ἀξίαν. Et Isocr. ad Nicocleῆ, πρὸς λόγους πλησάζειν, In literis versari, Animum ad bonas literas applicare. Πλησάζειν, Consuescere, Rem habere, Concumbere: de re venerea. Demosth. τῇ δὲ τῶν μὴ πρὸς Πλάτωνα ἐπὶ τὴν ἀρετὴν ἐπὶ τὴν ἀρετὴν, Consuetudinem habebat, Concumbebat. Plut. τὰς διὰ τὴν ἀρετὴν πρὸς τὴν Κλωδίαν, id est, συγγινώσκων, vbi ibidem loquitur. Idem in Thel. Πασφάν πλησάζων. Aristot. De gen. anim. lib. 3, cap. 1, πλησάζειν τὸ ἀρετὴν. Isocr. ad Nicocleῆ, διὰ τὴν ἀρετὴν πρὸς τὴν ἀρετὴν πρὸς τὴν ἀρετὴν. Conuenit autem hæc verbi πλησάζειν significatio cum significatione nominis Πλάτης & Εὐπλατεια, de quibus pag. præcedente.

Πλησασμός, ὁ, Familiaris consuetudo & sectatio. In primis verò de re venerea dicitur, significans Coitus. Quam vocem licet Poll. reiciat & improbet, vtitur tamen ea Aristot. in 4 De hist. anim. ὅς τ' ἔκαστος τῶν ζώων ἰδίᾳ φωνῇ πρὸς τὴν ὁμίαν καὶ πρὸς τὴν πλησασμῶν. pro quo paulo post dicit ὁμίαν. Accipitur & in propria significatione pro Appropriatio, Accessus. Greg. ἀπὸ τοῦ πλησασμοῦ καὶ τὸ ἀποχρῶντες, καὶ ἀπὸ τοῦ πλησασμοῦ, accessus planetarum & recessus. Bud.

Π Ε Λ Ε Κ Υ Σ

ἰσός, ὁ, Securis, Bipennis. Od. 4, Δὴ μὲν οἱ Πύλαιον μέγαν ἀνδρῶν ὁ πάλαιον Χάλαον, ἀμφοτέρωθεν ἀναχαιδόν. Iliad. 4, Οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμους Πύλαιος ὁ καὶ ὁ ἰσός: vt Xen. Præd. 6, Πύλαιον ἵσαντες ξυλοῦσιν. Iliad. 9, Εἰς τὸν Πύλαιον νηῖον. Iliad. 9, Οἱ δ' ἴσαν δὲ Πύλαιον καὶ ἀξίον μαχόμεν. Et Xenoph. Hell. 3, pag. 289, πολλὰς ὡς μαχόμεν, πολλὰ δὲ ξίφη, πολλὰς δὲ ἰσούς, πολλὰς δὲ Πύλαιος καὶ ἀξίον, καὶ πολλὰ ἀπὸ τῶν. Synes. epist. 108, Πύλαιος ἐπὶ τὸν σῶμα πρὸς τὸν ἰσόν. Et ἀπὸ Πύλαιος, pro Securi. Plut. in Apophth. de Lycurgo loquens, ἐκείνου δὲ τὰς οἰκίας ποιεῖν ἀπὸ Πύλαιος καὶ ποιοῦντες μόνον. Idem in Problem. Rom. de eodē, ἀπὸ ποιοῦν καὶ Πύλαιος καὶ ὁ σῶμα, τὸ σῶμα τῶν οἰκίας ποιεῖν καὶ τὰς οἰκίας. Sic & in vita Lycurgi, ὅπως οἰκία πᾶσα πρὸς τὸν ὁρῶν ἀπὸ Πύλαιος ἐργασθεῖν ἔχον, τὰς δὲ οἰκίας ἀπὸ ποιοῦντες μόνον. Apud eundem in Quæst. Roman. leges cur τὴν στρατηγίαν αἰρεῖσθαι σιωπῇ δὲ οὐκ ὡς ποιοῦντες τὴν Πύλαιον φέρονται. Vtebantur Πύλαιον in victimis quoque cædendis, necnon decollandis fontibus: quò idē pertinet hæc, Securim infligere, Securim impingere, item Securi percutere, Securi ferire. Apud Athen. lib. 10, πᾶσι τὰς Πύλαιον. vbi etiam gniphū quendam affert ex Simonide in quo Πύλαιος vocatur Διονύσιον βουφόνος θεοῦ. Herodian. lib. 8, ὡς ὁ ἀπὸ τοῦ σῶματος Πύλαιον τὴν αὐχλὴν ὅτι κείνου, quasi ceruicibus imminuentem securim excussissent. Idem apud Plut. in Polit. præcept. πολλοὺς ἀπὸ τῆς δεινῆς καλαρῆς Πύλαιος αὐχλὸς ποιεῖ. Cic. dicit, Securibus hospitibus suis ceruices subicere. Dionys. Halicar. lib. 9, Πύλαιον τὴν αὐχλὴν ἀπὸ τοῦ σῶματος, Ceruices eis securi amputatae sunt, Securis ceruicibus eorum impacta, vel breuius, Securi percussi sunt. Apud Hesych. legitur etiam accus. Πύλαια, pro Πύλαιον. At Siminix Rhodii Πύλαια, est poemation, cuius ἔχει bipennis seu securis ancipitis formam expriment. Addi solet Theocriti poematis in fine, vñ cum σέγγρι & βουμῇ, & οἷδ. Hesychio Πύλαιος est non solum ἀξίον δέσμιος, sed etiam σιδηρεῖον ἔχον, ἀπὸ

χαίον: vel, secundum alios, ἀπὸ τοῦ σῶματος. Idem Eustathius pag. 1878, Πύλαιον μὲν οὐ καὶ σιδηρεῖον. δὴ καὶ ὁ ἰσός ὁμοσημῶς λόγῳ, καὶ τὸς Πύλαιος, καὶ τὸς σιδηρεῖον καὶ Κρήνη ἔχοντες ἢ δεικνύοντες. Vide & Ἡμπίλαιον.

C. Πύλαιος, ὁ, Qui securim gestat, Bipennifer Ouidio.

C. Πύλαιος, ὁ, ὁ καὶ ἡ Securis seu bipennis formam habens. vt Πύλαιος ὁ καὶ ἡ apud Proclum.

C. Ἀμφίπαιος, ὁ, ἡ Securis anceps, Bipennis. Πύλαιος δὲ σῶμα, vt Hesych. exponit. apud quem tamen perperam ἡ α β ε τ ν α Ἀμφίπαιος. Aristarchus autem accipit pro ὁ τὸς ἀξίον σῶμα, id est Manubrium seu capulus bipennis, Lignum quod securis foramini inditur. Pro bipenne verò vsurpant Cyrenæi. Sed scribendum fortasse vel Ἀμφίπαιος vel Ἀμφίπαιος, de quo infra.

C. Ἡμπίλαιος, ὁ, ἡ, Securicula, Dimidiata securis. id est, Securis unicam tantum pennam habens, Securis quæ bipennis & anceps non est, quæ ἐπὶ τὸν σῶμα Πύλαιος à Synesio nominatur. Eustathius expon. μονόσῶμος Πύλαιος, item μικρὸς Πύλαιος, annotans in eo vocabulo geminari propter metrum. Iliad. 4, καὶ δ' ἐπὶ τὸν σῶμα μὲν Πύλαιος, δὲ καὶ ἡμπίλαιος. Vt et alibi. Apud Suidam habetur ε τ ι α μ Ἡμπίλαιος in eadem significatione. Apud Hesychium verò ε γ ι τ ν α Ἡμπίλαιος, Πύλαιος μονόσῶμος. pro quo fortasse reponendū Ἡμπίλαιος (aut Ἡμπίλαιος) Πύλαιος μονόσῶμος.

Idem α ν α σ ν s Ἡμπίλαιος adiectiuè exponit, τὸ μὴ ἑκατέρωθεν ἐστὶν ὡς ἀδελφῶν. Adiectiuè itidem Ἡμπίλαιος expr. πρὸς τὸν σῶμα ἢ πρὸς τὸν σῶμα: eo quod Paphiogr. lingua τὸ δεικνύον vocetur Πύλαιος. ι ο ι τ ν α Ἡμπίλαιος Hesych. significabit Ab vna tantum parte acutus in modū Πύλαιος μονόσῶμος: itē Quinque minas pendens. In vulg. l. habetur ε τ ι α μ Ἡμπίλαιος, Securicula.

Πύλαιος, Pro quo poeticè & metri causa ν s ν α ρ α τ ν α Πύλαιος, ὁ, F. ἰσός, Securi cædo vel complano. Od. 4, de lignis iam cæctis, Πύλαιον ἡ δὲ χαλκῷ, ἔστιν ὅτι πρὸς τὸν σῶμα καὶ ὅτι σιδηρεῖον. Nam securi prius crassiora refecantur, deinde poliuntur ad perpendicularum, seu ξίον τὸς σῶμα, ascia. Passium Πύλαιος, Securi cædor. Vt et Theophrast. Hist. plant. lib. 3, cap. 10, πούτων τὸ σῶμα ἔστιν, καὶ καὶ ἀλλοτρίως τὸς σῶμα, ὁ καὶ τὸς Πύλαιος. Quæ verba Gaza sic vertit, His enim detractis, medullæ relictæ securis adigitur. ἡ ι ν c Πύλαιος, ἀπὸ τὸς, Quod securis inter cædendū aut cōplanandum abstulit, Segmina quæ bipenni auferuntur è ligno quod cæditur aut complanatur: sicut Ramentum, quod lima aut radula, Scobs, quod ferar: quorum illud, σῶμα & ξύμα, hoc, σῶμα nominatur. Aetius lib. 8, cap. 3, Πύλαιος καὶ καὶ σῶμα καὶ σῶμα ἐλάω ἐφῆσας, ἀλλοτρίως τὸ σῶμα. Geopon. lib. 9, cap. 11, τὸ σῶμα ἐκκῶστας Πύλαιος καὶ καὶ τὸ σῶμα πρὸς τὸν σῶμα. In his tamē locis non per scriptū est Πύλαιος, s e d Πύλαιος per u. quod mendosum est. nec enim Πύλαιος aut Πύλαιος dicitur, sed Πύλαιος: vnde Πύλαιος vt σῶμα & σῶμα.

ε τ Πύλαιος, ὁ, ἡ, Sectio vel dolatio quæ securi sit. Theophrast. Hist. pl. 3, c. 10, αὐτὸν τὸν ἀπὸ τὴν Πύλαιος καὶ βραχίον, καὶ ἐπὶ τὸν σῶμα μᾶλλον, καὶ δειρῶν, καὶ τὸν σῶμα μᾶλλον, τὸ δὲ σῶμα, δὲ μᾶλλον. Vnde Plinius, Lignum maribus durum, & in fabrilis opere contortum: fæminæ mollius: publico discrimine in securibus. Idem Hist. pl. lib. 5, καὶ ἐπὶ τὸν σῶμα καὶ τὸν σῶμα τὸν σῶμα. Idem, τὸν δὲ Πύλαιον αὐτὸν γίνεσθαι τὸν αὐτὸν.

Πύλαιος, ὁ, Qui securi dolat, Qui bipenni cædit vel complanat.

Πύλαιος, ὁ, Qui securi dolatus est, Bipenni cæctus vel vide apud Kirch complanatus. Item, Qui securi cædi potest, Qui bipenni dolari complanarique potest: Dolatilis, vt quidam interpretantur. Πύλαιος ξύλα, Quæ securi dolantur & complanantur. Theophr. Hist. plant. lib. 5, cap. 7, τὸ δὲ ξύλον τὸ μὲν καὶ τὸ δὲ Πύλαιος, τὸ δὲ σῶμα, Lignorum alia findi solent, alia securi dolari. Vel, Talia sunt vt findi debeant, &c. Vide & Ἀππύλαιος.

C. Ἀππύλαιος, ὁ, καὶ ἡ, Qui securi dolatus complanatus

Παραπομπή, *h*, Deductio, Comitatio: qua lateri alicuius adiuncti eū deducimus. Aristot. (Econ. 2, *ἡ δὲ πομπήν διδόναι*, Comitatum præbere, Adungere qui deducat. Budæus interpr. Præsidium deducens aliquem, in hoc loco Demosth. Pro cor. p. 103, *τὸ ματ' αὐτὸ ἀποσταλέντα σκάρη ὅτι τὴν πομπήν τῆ αὐτοῦ εἰς Ἑλλήσποντον*. Sed addit exponi tamen posse Traiectio, quemadmodum ab Hesych. quoq; exponitur *ματακομδή*, Traiectio. Alii verò interpr. Aducho, Importatio, sicut *ἡ πομπή* pro Aducho, Importo, accipi paulo ante docui. Sic apud Aristot. libro 7 Polit. *ὡς τὰς τοῦ γαροφύλων καρπῶν πομπάς*, Fructuum importationes, seu venditiones. Idem Xenophon Hell. 7, pag. 367, *ἐκείνη ἡμέρα πομπὰν ἐγίνοντο*, Aducebantur seu importabantur commeatibus. paulo ante dicit, *καρφοῦντες τὰ ζῆζυα καὶ τὰ ὑπερῶνα πάντα καὶ σπυρίσματα, εἰς τὴν Φλιουμένην πόλιν*. Sed *ἡ πομπή* (sicut *κομδή*) dicuntur etiam ea ipsa quæ aduehuntur seu importantur, Commeatus. ut initio eiusdem pag. *ἡ δὲ πομπή παρὰ τὸν ἀποσταλόντα, Χάρητα δι' ὡς ἐξ ἡμετέρας πομπῆς τὴν πομπήν*, Commeatus aduehere. Sic accipiendum videtur & in hoc loco Aeschini De malè obita legatione, *ὡς τὴν ἐν Ἑλλάδι στρατὸν τὴν ἐν οἷς μέγα καλοῦσθαι καὶ συμπομπήν ματ' ἡ κακίωτον καὶ τὴν ἀλλοτρίαν ἐστὶν τὴν εἰς Φλιουμένην πομπήν*. ut significet, Vnà cum aliis deducens commeatibus qui in Phliuntem importabatur, vel, Vnà cum aliis commeatibus Phliuntem aduehens. Nam de re eadem loqui ibi Aeschin. videtur & Xen. loco citato, ut patebitis qui conferre volent. Vide & sequens nomē. Παραπομπή, *h*, *h*, Qui lateri alicuius adiuncti eum deducit, Comes, seu Deductor (ut Cic. dicit, Salutatores, deductores, affectatores) idē cum *πομπή*. Hesych. in Παράχοι, ait, Παράχοι, παραβάται, παραπομπὴ ἢ οἱ συμπομπόντες τῇ πομπῇ ὅτι τὸ ζῆζυον καὶ ὡς αὐτοὶ. In eadem signif. scem. gen. vltus est Polyb. l. 1, *τὴν ἐπὶ τῷ ὑπατάμῳ ἐστὶ τὴν ἀδύναμιν τοῦτον, τὰς τὸν στρατὸν παρακομίζοντες τὰς τὴν ἀδύναμιν τοῦτον, καὶ τὰς ἀλλὰς χορηγίας τὸν στρατὸν δὲ καὶ παραπομπὰς τοῖς πομπῇ ἀνέχουσιν*, Sexaginta naues quæ eos deducerent, potius quàm quæ eis commeatibus adueherent. Vbi etiam obiter *ΠΟΤΑ*, Παρακομίζω poni synonymiως *ΠΟΤΑ* Παραπομπή, id est Aducho. *ΠΟΤΑ* Χορηγία *ΠΟΤΑ* nominari *ΠΟΤΑ* Xenophon paulo ante appellat.

ΠΟΤΑ Συμπομπή, Vnà deduco, Vnà prosequor, ut in funere. Greg. in Julian. inuect. 2, *ὅτι τὸν παρὰ συμπομπήν τὸν ἀνέχοντα*, qua de re *ἡ πομπή* quoque usurpatum habes paulo ante in *ΠΟΤΑ*. Συμπομπή idē pro Vnà deduco, vel Vnà aduecho, Vnà importo, habes in Παραπομπή ex Aeschine.

ΠΕΡΙ πομπή, Dimitto circum. Alii, Ad inquisitionem mitto.

ΠΟΤΑ Prior mitto, Mitto ante, Prius mitto. Thucyd. libro 1, pag. 18, *ἡ δὲ πομπή αὐτῶν ἡ δὲ πομπή αὐτῶν ἡ δὲ πομπή αὐτῶν*, prius ad Athenienses mittere, & periculum facere. Et lib. 8, pag. 187, *ὡς τὸν πομπήν τὸν ἀνέχοντα*, nam nuntium ad eum prius ea de re miserant. Aethia voce Plut. quoque vitur in Pyrrho, p. 717 meæ edit. *ἡ δὲ πομπή αὐτῶν ἡ δὲ πομπή αὐτῶν ἡ δὲ πομπή αὐτῶν*, (nimirum ad prælium) *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, missio prius caducatore ad Romanos, qui videlicet peteret ut se arbitro vterentur. Item pro simplici Mitto. II. 2, ad Chrysen, *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, misit me ut filiam ad te perducerem. Item Deduco, Prosequor, Comitator: idem cum præcedenti *ἡ πομπή*: licet quidam illud de his propriè dici velint qui in comitatu latus stipint: hoc verò de his qui præeunt, ut sunt qui anteambulones & *ἡ πομπή* vocantur, quamobrem sic interpretantur, Anteambulonis vice fungor in aliquo deducendo, Honoris causa alicui præeo, & operam rogatam præsto, qua signif. & *ἡ πομπή* usurpatur. Sed promiscuè de omnibus dicitur qui comitantur & deducunt, siue illi præeant, siue la-

tus stipent, siue à tergo prosequantur, ut ex sequentibus patet. Eurip. *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, concomitamini me extra solum hoc. Aristoph. Ranis, *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, verba Plutonis Aeschylum ex inferis dimittentis. Xen. Pæd. 1, *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, Herodian. lib. 1, *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, lignis sublati impositisq; illius imaginibus, deducere hominē tendebāt, Pol. Aliquādo post, *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, imperatores enim, simulac creati erant, deducere milites prætoriani & cetera multitudo faustis acclamationibus prosequi solebat. At Synes. epist. 55, *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, oculis vos prosequutus sum quousque eis peruenire concedebatur. Mortuorum quoque funera *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, id est, Deducimus & prosequimur. Luc. *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, Pass. Προπομπή, Deduco honoris causa. Plutarchus in Coriol. *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*. Sed apud Greg. in Julian. inuect. 2, *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, accipiendum illud *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, videtur potius li qui honoris causa præmittuntur, Anteambulones, *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, sicut *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν* quoq; accipitur pro Honoris causa præire alicui, apud Luc. *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*. Alias Προπομπή adiuu quoque ponitur pro Deduco, Prosequor, ut ipsum *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*. Sic redditur apud Xen. Pæd. 5, *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, deducebat.

Προπομπή, *h*, *h*, Quo prosequimur & deducimus aliquem abeuntem, ut apud Greg. *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, Laus qua funus alicui prosequimur, Laus qua inhumandum prosequimur in suo funere, quales multæ sunt eius orationes, qui etiam *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν* appellare *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν* videtur (inquit Bud.) preces & exhortationes in morientes effusas: pag. 117, *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*.

Προπομπή, *h*, *h*, Præmissio Plutarchus in Galba, *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, Tabellarios qui præmittuntur. Item Deductio & comitatus quo præuia turba in pompis solennibus anteit ferculis pomparum. Plutarchus Num. 2, *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, Thucydides libro 6, pagina 16, *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, Eadem pagina dicit *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, adeo ut *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν* pro eodem accipere videatur.

Προπομπή, *h*, *h*, *h*, ut *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, quum honoris gratia alicui præuius & deducimus. Greg. inuect. 2 in Julianū, de funere Cōstantini, cui obuiam effusa ciuitas eum ad tumulum vique deduxit pompaticæ, *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*. *ΠΟΤΑ* Προπομπή, sicut *ΠΟΤΑ* Προπομπή, ipsam deductionem significat, quum honoris causa alicui præuius. Suidas annotat compositum *Προπομπή* scribi per *ΠΟΤΑ* ve rò per diphthongum. Afferitur tamen & *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν* per diphthongū ex Hermogene προχρησμονα. *ΠΟΤΑ* Προπομπή pro *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν* usurpatum legitur apud Theophylact. epist. 51, *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, Præibat, Deducebat.

Προπομπή, *h*, *h*, Anteambulo, Prauius, vel Deductor, ut *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, vel etiam Prauius deductor. Sic autem scribenda sunt, non *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*. Xenoph. Pæd. 4, *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*. Plut. in Cat. maiorē, pagina 616 nieæ edit. *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, à quib' deduceretur, ut Polyb. dicit *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*. Idem Plut. Symp. 2, *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, *ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν ἡ πομπή αὐτῶν*, Anteambulones & custodes sui corporis petebat, ne insidiis opprimeretur. Vel Deductores & stipatores. Cui similem

quo aduerbio utitur Plin.

C. Πενταπάλαιος, Qui quinque παλάμῃ seu palmorum est. Alii apud Xen. πενταπάλαιον exp. Quod habet quinque pedes: de lancea venabuli.

C. Πενταπύλος, Quinque folia habens. idem cum πενταφυλλος. E T Πενταπύλον herba apud Nicandrum in Ther. v. 839, quæ alio nomine πενταφυλλὸν à quinque foliis nominatur, vt & scholiastes annotat. Vocatur E T Πενταπύς. Plin. lib. 15, cap. 9, Quinquifolium nulli ignotum est, quum etiam fraga gignendo commendetur. Graeci vocant pentaperes, siue chamæzelon, siue pentaphyllon.

C. Πενταπύχης, Qui quinque cubitorum est. Athen.

C. Πενταπύρος, Quinque meatus seu alueos aut canales habens. Pro Quinquifluus affertur ex Dionysio De situ orbis.

C. Πενταπύχης, Quinque versibus vel ordinibus constans.

C. Πενταπύρος, Quinque ora seu ostia habens, vt liser. Herodot.

C. Πενταπύχης, Qui quinque funium est. Πενταπύχης Hefychius exp. πενταπύχης, forsan quod quinque πύχης longum esset.

C. Πενταπύχης, οὐδ', Vnus de quinque milibus. Plato De legibus.

C. Πενταπύχης, Quinque chordas seu fides habens. Vnde πενταπύχης, instrumentum musicum apud Poll. lib. 4.

Πενταπύχης postponitur: V T Δεκαπύχης, Quindecim: E T Εικοσιπύχης, Viginti quinque: E T Τεσσακοσιπύχης, Triginta quinque. I T I D E M Q V E Τετρακοσιπύχης, Quadraginta quinque, & sic deinceps. Interdum etiam inuerso ordine, & interposita copula καί, dicitur πύχης καὶ ἑκατοστί, & sic deinceps.

Πεντα, αὐτὸς, Quinarius numerus, id est Quinque, cuius exemplum habes in ipso πέντε. Gaze vero dixit ὀφθαλμὸς πεντάδα ὁφθαλμῶν ὅτι πενταπύχης pro his Tullii De senectute, Directos in quincuncem ordines. Vnde C O M P. Πενταπύχης S I V E Πενταπύχης, οὐδ', Qui quinque viris præest. Philadelphus vertit Quincunio: quod ea forma dicitur vt Decurio, Centurio. Vnde Xenoph. Pæd. 1, illo πενταπύχης. Ab eodem D E R I V A T V M Πενταπύχης quod ex Hero loti lib. 5 affertur à Polluce pro Quinque minæ. Adiciunt vero acceptum significat Quod quinque minarum est: V T Εκατομύχης apud Lysiam, Qui viginti minarum est. Diuersa autem forma dicuntur Δεκαμύχης, & similia. I T E M Πενταπύχης, οὐδ', Quinarius, vel Pentade constans. A T Πενταπύχης, idem cum πενταπύχης: Pro quo in v. l. perperam legitur E T I A M Πενταπύχης, Quinternio.

Πενταπύχης, Quinquies. Vnde C O M P. Πενταπύχης, Quinquaginta millia. vt πενταπύχης Ρωμαίων. E T Πενταπύχης, Quinquies mille, Quinque millia. Plato De leg. πενταπύχης οὐκ ἔστι.

Πενταπύχης E T Πενταπύχης, Quinquifariam, Quinque modis. Legitur E T I A M Πενταπύχης apud Homerum Iliad μ, Πενταπύχης κοσμηθῆναι ἀμὲν ἡμῶν ὡς ἔπος ἐστι. Vbi πέντε κοσμηθῆναι exponitur πενταπύχης καὶ ἑς πέντε πύχης, in quinque ordines distributi. Sed Πενταπύχης etiam inuenitur.

Πενταπύχης, Quingenti. Πενταπύχης, (vt habent v. l.) Athenis peculiariter vocabatur magistratus quidā, secundū ab Areopagitis locum obtinēs: cuius officium erat ciuilia munera actionesque de quibus quotidie inter populares lis erat, iudicare. Latine Quingentiuiri dici possunt, vt Centumuiui, Decemuiui, Triumuiui. I N D E Πενταπύχης, Qui quingentorum medicamentorum est. Poll. Πενταπύχης, medicamentorum veterū Athenis dicebantur, οἱ ἐν ἑσπέρῃ ὁμῶς καὶ ὕχρῳς μετὰ πέντε πύχης ποιούμεναι, vt Plutarchus in Solone docet, pag. 160 meæ editionis. Item Aristoteles eorum meminit Pol. 2, c. 10, necnon Poll. & Harpocration. Quingenti autem apud Thucyd. Πενταπύχης exponitur, Qui quingentis medicamentis centi erant. At apud Synesiu libro De insomnia. Πενταπύχης, Qui ex suis fructibus reficit medicamentis quingentos. E T Πενταπύχης, οὐδ', Quingentesimus.

Πενταπύχης, Quinquaginta, vltima breui, apud Home-

rum Il. 5.

C. Πενταπύχης, Quinquaginta habens capita: Cerberi epitheton apud Hesiodum.

C. Πενταπύχης, Quinquaginta quatuor.

C. Πενταπύχης, οὐδ', sub. τῶς, Quinquaginta remorum nauis, seu Nauis actuaria quinquaginta remorum. Citatur ex Herodoti lib. 7, & aliunde. Ex quo Herodoto Baysius affert non Πενταπύχης, S E D Πενταπύχης, quod ea forma dicitur quæ τεσσακόντης & ἑκακόντης, licet πενταπύχης magis ad etymon accedat, nimirum τῶς ὡς πενταπύχης ἐστὶν ὁπλὴν, nauis quæ à quinquaginta remigibus agitur: vt Thucydidis scholiastes exponit posterioribus πενταπύχης. Legitur autem id πενταπύχης tum apud Thucydidem sexenunero, tum apud Dioscorum Siculū & alios. Quod si exēpla desideremus, apud Bayf. inuenies, qui πενταπύχης interpr. Quinquaginta remorum actuariz. In nauis.

C. Πενταπύχης, οὐδ', Qui quinquaginta militibus præest, vt πενταπύχης, qui quinque. Quo modo centuriones vocantur qui centum præfunt militibus, & chiliarchi qui mille. quos nos tribunos appellamus ab eo quod præfunt tribui: sic in Israelitico exercitu quinquagenarii vocabantur qui in capita erant quinquaginta militum. Hæc ex comment. Hieronymi in 4 caput Esaiæ. Πενταπύχης exponitur apud Thucydide, non solum ὁ πενταπύχης ἀρχὴν, sed etiam ὁ πενταπύχης ἀρχὴν. Idem πενταπύχης dicitur etiam πενταπύχης. V N D E Πενταπύχης, αὐτὸς, Munus & dignitas quæ quis militibus quinquaginta præest. Alii, Quinquaginta virorum principatus. Ex libello De vocabulis militibus exponitur Præfectura militū sexaginta quatuor. Pro præfectura nauis pentecontori affertur ex Platone De leg. Idem D I C I T V R Πενταπύχης, Quingentorum militum præfectus. Plut. Alex. p. 131.

Πενταπύχης, οὐδ', Quinquaginta militū præfectus, Qui quinquaginta militibus præest. idē cum πενταπύχης Xenoph. in Laced. rep. de his loquens qui sub πολιάρχῃ μέρη continentur, πολιάρχῃ ἑκά, λοχαγῷ πέντε, πενταπύχης ὅκτωι. Affertur idem & ex schol. Thuc. ex ipso autem Thuc. C I T I T V R Πενταπύχης.

Πενταπύχης, οὐδ', Quinquagesimus. vt πενταπύχης ἑκὼς ἀρχῇ, Quinquagesimum annū agere, apud Galenum libro 1 ad Glaucanem.

Πενταπύχης, οὐδ', Quinquagesima, sub. ἡμέρα, id est Dies. In sacris literis πενταπύχης, quinquagesima dies à festo paschatis. vel Festum quod eo die agitur. Vt A. B. Apost. c. 1 & 10, ἡμέρα τῆς πενταπύχης, dies pentecostes, nā & Latini theologi id vocabulum retinent. Item Quinquagesima pars, vel simpliciter Quinquagesima, vt dicitur Decima. Alii, Tributū quinquagesimæ bonorū partis. Frequēs apud prole scriptores. V N D E Πενταπύχης (vt δεκαπύχης) Quinquagesimā soluo, Quinquagesima à me exigitur. τὴν πενταπύχην ἀρῶμαι, vt Harpocration exponit. At verò, οἱ πενταπύχης ἀρῶντες, dicuntur πενταπύχης, de quo in proximè sequenti ordine. In vulg. lex. perperam P O N I T V R Πενταπύχης, cum hac expof. Quinquagesimam partem exigo.

C. Πενταπύχης, οὐδ', Qui quinquagesimam partem colligit, seu exigit. Alii, Quinquagesimæ partis redemptor. Vnde Demosthenes contra Midiam pag. 231. V N D E Πενταπύχης, Quinquagesimā colligo seu exigo. Poll. ex Philonide. Legitur apud eundem Poll. Πενταπύχης, poniturque sub παλαιῇ, ἐκλογῇ, veluti sub genere.

Πενταπύχης, οὐδ', Qui quinquagesima die aliquid facit. vt πενταπύχης βλαστῆναι, quinquagesimo die germinare. Πενταπύχης, οὐδ', ordo militaris qui σμικρὰ καὶ ἀπὸ ἀνδρῶν ἑκατὸν ἑκακόντες habens sedecim ὁμοπύχης, vt tradit schol. Thuc. lib. 5, p. 18.

Πενταπύχης, Aolica dialecto pro πέντε, Quinque, vt testatur Hefychius & Fust. atque alii.

C. Πενταπύχης, Qui quinque obolorum est, Quipque obolis valens. idem cum πενταπύχης, seu πενταπύχης, teste Suida. Πενταπύχης S I V E Πενταπύχης dicuntur etiam verba in quinque muctones bis. Hefych. πέντε.

φίλων δὲ μὴ ἰδόντων τοὺς ἰσχυροὺς. Iliad. 2. 25. οἱ δὲ πολεῖσθαι κατὰ
ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Simile ex eodem exemplum attuli in
Odis. At Iliad. 9. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

ro, Doleo. cuius significationis exemplum ex Galeno
habes in Παρεξέλιξι. Interdum additur accusativus eius
partis quæ laborat seu dolet. pro quo Latini dicunt La
borare ex. ut Cicero Laborare ex reñibus, Laborare ex
intestinis. Item Dolere ex. Aristoteles lib. 3. De part. a
nim. πόνος ἐκ τῶν ὀστέων. quod etiam reddi potest, Labora
re vitio reñu. Aristoph. πόνος ἐκ τῆς ἀνίας. Pass. Πορεύμεθα.
Laboro, Ægroto, itidem ut πόνος. Thucyd. 1. 2. πόνος ἐκ
τῆς ἀνίας καὶ τῆς πονεύσεως ἐκ τῆς ἀνίας, & morientem & labo
rantem miserabantur.

Πόνος, ἔργον, Labor, Opus. Epigr.
Πόνος, Laborandum est.
Πόνος, ἔργον, Ad laborandum promptus. Vel, Ad laborē
perferendum aptus, Laborifer, Laboriosus.
C. Ἀπόνος, οὐκ ἔργον, Illaboratus. Vel etiam idem cum ἄ
πονος. Vnde Ἀπονη, Sine labore, Nullo nego
tiodem cum ἀπόνος, seu ἀπὸ πόνου. Et ἀπονηπία, Mi
nimo cum labore, Minima cum difficultate.
C. Ἀυτοπόνος, Per se elaboratus. Ex Epigr. αὐτοπόνος ἔργον
μακάριον.

C. Τελεπόνος, Ter elaboratus, Ter textus. Epigr.
C. Ἀμφίτερος, seu Ἀμφιτερούμαι, Satago circa, Occupor cir
ca idem quod ἀμφιτερούμαι. Il. 4. 7. Τὸν μὲν Τυδείδης δουρὶ καὶ
τῷ ἀμφιτερούμῳ, Θαρσύνων ἱππῳ. Exponitur etiam
Absumo, afferturq; ex Plutarcho ἀμφιτερούμῳ, pro Con
sumpsit, Depastus est. Qui huius verbi usus mihi valde
insolens videtur.

C. ἈΠΟΠΩ, ὡς, Finem laborandi facio, Laborare desino,
A labore seu laboribus desisto. Sicut enim Suidas ἀπο
πώνας exponit ὡς πόνον ἔλκεσθαι. itidemque Ἀποπώνας, τὸ
πόνου ἔλκεσθαι: citans hunc locum, ἀλλ' ὅτι ἐν τῷ ἑνὶ ἀπο
πώνας ἔλκεσθαι πόνου καὶ ἔλκεσθαι.

C. ΔΙΑΠΩ, ὡς, & Διαπώμαι, οὐμαι, Elaboro, Expolio, Cō
ficio. cuius significationis exemplum ex Isocrate ad
Philipp. affert Budæus pag. 751, in quo copulantur ἔλ
κεσθαι & διαπώμαι. Ibidem annotat, Platonem sæpe uti
pro Excolo. subiungens ex Xenophonte, ἐκ τῆς ἀνίας
καὶ τῆς πονεύσεως, id est Summo labore efficientes. It
tem Operam do: vel etiam Exerceo, Facito. Plato 1. 3.
De legibus, δύο δὲ ἑκάστην ἐκείνην ἢ δύο τίχας ἀνθρώπων δια
πώσας, καὶ οὐδὲν ἑκάστην φέρει καὶ οὐδὲν ἀνθρώπων. Plutar
chus Pericle, Ἀριστοτέλης καὶ Πλάτωνος ἡ μοῖρα αὐτῶν
καὶ τῆς ἀνίας φησὶ, muticæ operam dedisse. Idem De
educ. lib. 1. πῶς ποιεῖς ἐκ τῆς ἀνίας καὶ τῆς πονεύσεως, καὶ τῆς
ἀνίας, His operam dare, Hæc exercere & satagere. In hæc
incumbere. Itidem Xenophon, ὡς αὐτῶν οὐκ ἔστι διαπώ
σαι τὴν ψυχὴν καὶ τὴν σφύρα καὶ τὴν ἀνίαν, talia si
exercueris & in huiusmodi operam posueris. In qua
significatione dicitur etiam διαπώμαι ἐκ vel ἐκ τῆς, licet
ut πόνος quoque usurpatur. Plato in epist. eis ἀνίας καὶ
πόνος καὶ ἀφροσύνη ἀνθρώπων καὶ τῆς ἀνίας, computationi
bus & veneri operam dare. Aristoteles lib. 3. De gener.
anim. διαπώσας τὴν ψυχὴν καὶ τὴν σφύρα. Idem, πῶς γὰρ ὅσα ἀν
θρώπων οὐκ ἔστι πῶς, καὶ τῆς ἀνίας οὐκ ἔστι διαπώ
σαι γένος, Satagunt & cum labore occupata sunt, Prolis
causa laborem suscipiunt. Adde ex Plutarcho, διαπώ
σαι τὴν ψυχὴν καὶ τὴν σφύρα καὶ τὴν ἀνίαν, in armis tractandis operam ponere. [A
superiori significatione non multum alienum est δια
πώσαι πῶς, quod ex Aristotelis Ethic. 9. affertur pro
Bonum ago. Item Labore pario, seu quæro. ut δια
πώσαι τὴν ψυχὴν, meo labore victum mihi paro. Itē
Cum labore conficio. vel simpliciter Conficio. At verò
διαπώσας ἢ ὅτι, conficitur cibis, id est concoquitur. In
simili loquendi genere ἀπονη quoque usurpatur.

Item Exerceo, in alia significatione quàm suprà. id
est γυμνάζω. vel etiam Excolo. Plutarcho Lycurgo, καὶ
τῆς ἀνίας καὶ τῆς πονεύσεως ἀνθρώπων καὶ τῆς ἀνίας διαπώσας, Exer
cuit, Excoluit, ἔκλεψε. Idem in Mario, pag. 754. meæ edit.
ὡς δὲ τῆς ἀνίας τὴν ψυχὴν διαπώσας, καὶ τῆς ἀνίας, καὶ τῆς
ἀνίας καὶ τῆς πονεύσεως καὶ τῆς ἀνίας, quò referri po
test quod ex Luciano affertur, καὶ τῆς ἀνίας καὶ τῆς πονεύσεως
καὶ τῆς ἀνίας, καὶ τῆς πονεύσεως. Exponitur etiam Conor,
Cum labore suscipio. in hoc loco Isocratis, καὶ τῆς ἀνίας
καὶ τῆς πονεύσεως καὶ τῆς ἀνίας, καὶ τῆς πονεύσεως. [Neu
traliter quoque accipitur pro simplici πόνος, id est La
boro, Labores adeo seu perfero. Plato epist. 7. καὶ τῆς
ἀνίας καὶ τῆς πονεύσεως καὶ τῆς ἀνίας καὶ τῆς πονεύσεως.

μαίε. Idem, καὶ τὰ Περικλέους, καὶ Περικλέους ἀπὸ τοῦ Ἀπολλ. A libro 1 Argon. etiam cum genituo, καὶ πᾶσα πέραιη Ὀρνίθες, id est, πᾶσα ἡ οὐρανία χώρα τῆς Ὀρέας, Regio illa tota quæ ultra Thraciā est, Thraciæ obiecta & opposita. Π Ε Ρ Περαιῶν, Ex vltiori parte: vt πέρην. Quod verò Aratus dicit, Περαιῶν ἡμῶς ἀπὸ τοῦ πέραιον ἀπὸ πέραι, Cic. vertit, Et iamiam toto processit corpore virgo. Α Τ Περαιῶν, ὁ, piscis de genere capitonum, apud Aristotelem Hist. anim. libro 8, capite 2: cui opponitur ὁ ὀρεῖος. Gaza vertit Transitoranus. Sed apud Athenæum 1 ε γ ι τ ν α Φεραιῶν.

C. Αἰπέραιος, Ex aduerso seu è regione situs. vt αἰπέραια γὰρ apud Apollon. Rhod. Apud Homerum autem Il. β, αἰπέραια exponunt τὰ ὅτι ἐν αἰπέραια καὶ ὁρα: secundum quosdā, Loca ex aduerso sita. Vide Eustathium. Πρὸς αἰπέραιαν ν ε λ Περαιῶν ἀπὸ τοῦ πέραιον coniunctim citatur ex Dionysio De situ orbis, pro αἰπέραια è regione.

Περαιῶν, Transmittio seu transueho εἰς τὴν πέραιαν. Transicio in vltiorem oram, Transporto. Et Περαιῶμαι, ὁμαι, pass. signif. In vltiorem partem transior, Trans flumen, lacum, aut fretum vehor. Lucianus De ludu, περαιῶν τὴν λίμνην εἰς τὸν λιμένα ὑποδύχεται, Paludem traiectos, Quum in vltiorem paludis ripam transuecti sunt. Alias Περαιῶμαι neutraliter etiam redditur Transicio, Transmittio, Transco. quod & πέραιω. Herodotus, 1 τ ε α ὡ δὲ τὸν ποταμόν, transmissi fluium. Thucydides, 1 τ ε α ὡ δὲ τὸν ποταμόν, Ionii maris sinum traiecerunt. Idem dicit περαιῶν καὶ τὰ λαλασσά. vbi schol. exponit πέραιος: sed reddemus potius Trāsmittentes mare, vel Transfretantes.

C. ΔΙΑΠεραιῶν, idem cum πέραιω, vt δὲ πέραιω ἀπὸ τοῦ πέραιον idem cum πέραιω ἀπὸ τοῦ πέραιον. Plutarchus Sylla, pagina 857 meæ edit. μάλο: τὸς ὅτι πέραιω ἀπὸ τοῦ πέραιον, Traicere, Transportare. Vnde δὲ πέραιω τὸν ποταμόν, Flumen transuectus, vel Qui flumē transiit. At Sophocles Aiace inproprie— εἰς ποταμὸν ἤλθον ὡς πέραιω καὶ χερσὶν Κουλιῶν ἐρυσά διπέραιω τὴν ξίφος, pro Vt & è vaginis districi fuerint enses. Ab hoc Διαπέραιω est ν ε λ α λ ε Διαπέραιος, εἰς, ἡ, Transuectio, Traiectio, seu Transmissus, Traiectus.

Πέραιω, Ionicè pro Πέραι, Trans, Ultra. Idem cum genituo. Il. ad. β, — τὰς πέραιας τῆς Εὐβοίας. Α Τ Πέραιον, Ex vltiori parte, seu De vltiori parte.

C. Αἰπέραιω, Ionicè pro αἰπέραι. Apollon. Rhod. Α Τ Αἰπέραιον, idem cum πέραιον, Ex vltiori parte, Ex opposita regione.

Π Ε Ρ Α Ω, ὦ, Fur. ἄστυ, & ἄστυ, (quod in prosa potius vsitatum) Transleo, δὲ τὰς αἰώνας, idem cum πέραιω. vnde & de iuuatū esse putant nonnulli: alii à πέραι vel πέραι, vt idem sit cum πέραιω. Il. ad. u, de fossa ampla, — οὗ τ' ἀπὸ τῆς πέραιας ὁ δὲ πέραιος πέραιον, Quam nec trāsilire nec transire facile erat, Nec transileu nec transiui facilis. Paulo ante dicit, τὰς πέραιας τῶν δὲ τὰς πέραιας: accipiens synonymos πέραι & δὲ τὰς πέραιας: quibus opponitur τὰς πέραιας siue τὰς πέραιας, siue superare. Il. ad. 1, ὁ δὲ πέραιος πέραιας, ὡς αἰὲς πέραιας, vt portas Plutonis trāscam. nam arcebat a cæteris animabus. Itē πέραιαν fluium dicimur pro Transire. Il. ad. φ, de subulco ὅτι πέραιαν ἀπὸ τοῦ πέραιαν πέραιαν, quem torrens oppresserit hyeme transuectum. Solent enim hyeme propter crebriores & maiores imbres, torrentes esse violentiores & transiui difficiliores. Plutarchus Camillo, οὐκ ἔστι πέραιαν πέραιαν, transiri fluius non poterat. Ex Xenophonte autem, ὅτι πέραιαν δὲ τὰς πέραιας πέραιαν, Agre per senectutem transedentes, Agre senectutem transmittentes: vel etiam Transigentes, vt dicitur Transigere vitam, & Transire vitam, apud Sallustium. Telum quoque πέραιαν dicitur, idem vt πέραιαν. Sic Stat. — longo perlata tenore Trāsit hasta duos. Il. ad. φ, πάλιν δὲ τὰς πέραιας ὁ δὲ πέραιος πέραιαν πέραιαν, Nec transiit, seu Nec transiit, Nec penetravit. At Il. ad. λ, πέραιαν δὲ τὰς πέραιας πέραιαν, vbi nota πέραιαν. Cum infinitiuo quoque constituitur. vt Nonnus, ὁ δὲ πέραιαν πέραιαν δὲ τὰς πέραιας πέραιαν πέραιαν, Nec amplius huc transcam haustum aquam ex profundis laucibus. Vel simpliciter Huc veniam. nā vox

δύο ei addita significationem aliquantulum mutat. Sic enim Ioannes dixerat, μὴ δὲ ἐρχομαι εἰς τὴν αἰτλήν. Idem alibi, εἰς τὴν πέραιαν, ad te veniet. Idem quum dicitur πέραιαν εἰς reddidit tantummodo Exi. Sophocles, πέραιαν εἰς δὲ τὴν πέραιαν, Prodi ex ædibus, Exi è domo. Homerus dicit etiam πέραιαν ὅτι οὐρα πέραιαν pro δὲ πέραιαν seu πέραιαν, Traicere, Transire, δὲ τὰς πέραιαν. Item Supero. Soph. ὅταν θυμὸς πέραιαν, Vbi furorem superaris & veluti trāseris. ὅταν ὅτι πέραιαν εἰς τὴν πέραιαν. Epigr. 1. 2, εἰ πέραιαν, Si te effugero, Si te euasero, & veluti transiero: titulo εἰς λαμάρους. Πέραιω, interdum est μεταβιβάζω, & significat Transporto, Traicio. peculiariter vero de iis qui transportant vt vendant. Il. ad. φ, καὶ πέραιαν μὴ μὴ Ἀθηναίων εἰς πέραιαν Νηλεὺς ἀγῶν, ἀπὸ τοῦ εἰς τὴν πέραιαν εἰς τὴν πέραιαν, transuecti vt venderet. Eustathius exponit, πέραιαν ἀπὸ τοῦ πέραιαν, καὶ δὲ τὰς πέραιαν πέραιαν: itidemq; alibi dicit, πέραιαν significare πέραιαν μεταβιβάζω, In vltiore regione vendere, seu In vltiora loca trāsferte vt vendas. à quo πέραιω deriuat πέραιαν: & πέραιαν, à quo πέραιαν, de quibus infra. In eadem significatione Odyss. ο, Ἀδριανὸς δὲ τὰς πέραιαν πέραιαν πέραιαν, εἰς πέραιαν τὸν δὲ αἰδρὸς πέραιαν δὲ τὰς πέραιαν πέραιαν, vendiderunt me transuectum ad huius viri domum. Et in pass. — εἰς Ἀθηνας πέραιαν, in Lemnum trāsfuectus & venditus: quod Eustathius ex eodem Hom. affert. Quum vero ei iunguntur aduerbia motum in loco significantis, simpliciter redditur Vendo. vt Odyss. ξ, καὶ δὲ μὴ πέραιαν πέραιαν, καὶ ἀπὸ τοῦ πέραιαν εἰς τὴν πέραιαν, vt ibi me venderet, πέραιαν, vt schol. exponit. Sic Il. ad. δ, Διὸς καὶ πέραιαν πέραιαν ὅτι πέραιαν πέραιαν, se vincturum & venditurum me in insulis longinquis. Vbi etiam nota πέραιαν (seu πέραιαν poeticè) vsurpatū Attico more pro πέραιαν, vt εἰς πέραιαν pro εἰς τὴν πέραιαν. Ad πέραιαν autē significans simpliciter Transfere, pertinet quod ex Euripide affertur, πέραιαν πέραιαν πέραιαν, pro E tentorio profert pedem. Poeticè vero D I C I Τ Ν Α Πέραιαν pro πέραιαν, (vt εἰς πέραιαν pro εἰς τὴν πέραιαν) quod legitur in Epigr.

Πέραιαν, α, π, τ, Traiectus, Transitus. Vtitur hoc vocabulo scholiastes Homeri, πέραιαν exponens τὰς δὲ πέραιαν πέραιαν πέραιαν.

Πέραιαν, εἰς, ἡ, Transitus, δὲ τὰς πέραιαν, δὲ τὰς πέραιαν: de ipsa transundi actione. Theophr. De caus. pl. libro 1, cap. 10, ὅταν δὲ πέραιαν, (hoc est ὅταν πέραιαν, scalpta seu incisa) καὶ πέραιαν εἰς εἰς τὴν πέραιαν καὶ πέραιαν πέραιαν, καὶ τὸ πέραιαν εἰς τὴν πέραιαν. vbi tamen non πέραιαν scriptum est s ε δ Απέραιαν, mendosè. Πέραιαν βίου pro πέραιαν, Finis, Exitus, vt Suidas exponit in hoc loco, ὅτι βίου πέραιαν καὶ πέραιαν πέραιαν.

Πέραιαν, εἰς, ἡ, Transmeabilis, Qui transiri potest, Vadus, vt Cæsar loquitur. Arrianus de fluminibus Indix, χερσὶν ὁ δὲ πέραιαν πέραιαν καὶ πέραιαν πέραιαν πέραιαν, Vado pedibusque trāsiui possunt. Vbi tamen mendosè scriptum ε s τ Παραπέραιαν.

Πέραιαν, εἰς, ἡ, idem cum πέραιαν, Permeabilis, Per quem transitus patet, Qui transiri potest. Plut. Pyrrho, pagina 714 meæ edit. τὰς πέραιαν πέραιαν. ν ε δ Απέραιαν, Qui transiri & permeari nequit, Imperuius, Immeabilis, Innauiabilis. ε τ Διπέραιαν, Transitu difficilis. Apud Euripidem διπέραιαν αἰών, Ætas quæ difficulter transigitur. Vbi annotant legi ε τ ι α μ Διπέραιαν, quod fuerit potius à πέραιαν quàm à πέραιαν, sicut ἀπέραιαν.

Πέραιαν, εἰς, ἡ, Peregrinus, q. d. Transiui. v. l. At Πέραιαν Suid. accipit pro πέραιαν, vt infra videbis.

Πέραιαν, εἰς, ἡ, Ionicè pro πέραιαν, vt πέραιαν pro πέραιαν. Herodotus, πέραιαν πέραιαν πέραιαν, Fluius qui nauibus trāsitur, Fluius qui non nisi nauibus potest traici.

Πέραιαν, εἰς, ἡ, Quo perforare & transodere aliquid possumus. Sic dicitur ab Hippocr. Terebra recta & acuta, diuersa à modiolis, recte Galeno in Lex. Hippocrates πέραιαν exponit πέραιαν τὰς δὲ τὰς πέραιαν: subiungens, ὅτι γὰρ εἰς τὴν πέραιαν, ἡ χερσὶν.

C. ΑΠΟΠέραιαν, Traicio alicunde. Plutarchus Mario, pagina 780 meæ edit. ἀπὸ πέραιαν εἰς τὴν αἰπέραιαν πέραιαν.

C. ΔΙΑΠέραιαν, εἰς, ἡ, Pertransleo, Traicio, idem cum πέραιαν, sicut δὲ τὰς πέραιαν cum πέραιαν. Isocrates, πέραιαν δὲ τὰς πέραιαν,

καταρτίζω, id est funditus euersas seu dirutas aut excitas. Idem in Archidamo, καταρτίζω δὲ τὰς πόλεις. Ex Aristophane, καταρτίζω σπαραδά, actua significatione pro Depopulans.

Εὐερτής, ὠς, ε, Euerzio, Vastatio, Populatio, Depopulatio: vel etiam Direptio. Ab Hesychio exponitur ἐρημώτης, ἐρημώτης, ὁ ἄνθρωπος. Vixit Hermog.

Πορστής, ὠς, ε, Euerfor, Vastator, Depopulator, seu Populator, Quid.

C. Δευστής, ὠς, ε, Non vastatus, Non euersus & dirutus. (Hesychius, δευστής exponit ἀδυσμένον, ἀναρχμένον) Alioqui potest etiam significare Qui vastari & dirui non potest.

C. Διπρῶς, ὠς, ε, Deuasto, Depopulo, Diripio. Idem cum διπρῶς, Iliad. β, Λυρῶν δὲ διπρῶς. At quum homo aliquis διπρῶς dicitur, reddas potius Euerfus esse. Sophocles Atace, εἰς χῶμα, ἀλλὰ διπρῶς.

C. Εὐερτής, ὠς, ε, Deuasto, Euerio, id est cum ἐρημώτης: vel Depopulo, Diripio. Plato, πόλεις ἐκέρχυν, vastare & diripere urbes, ἀναρτῶν.

Εὐερτής, ὠς, ε, Euerfor, Vastator, Depopulator. Euripides, ἐκέρχυν πόλιν.

Π Ε Ρ Ι, C V M G E N I T. De Hesiodus in Aspide,

Δεῦν ἔχον ἀντιπύον, Contentionem habebant de iis qui cadebant, id est, Contendebant de iis &c. Sic in soluta quoque oratione dicitur ἐλὼν ἀντιπύον, & ἀμφισβητῶν ἀντιπύον, ut à Platone in Protagora, ἐλὼν ἀντιπύον ὡς Πρωταγόρας πρὸς Σωκράτην ἀλὼν ὡς Σωκράτης, ἔχον ἀντιπύον, ἀλλὰ οὐκ ἀντιπύον, ἐλὼν ἀντιπύον, quæ Cicero vertit, Nunc à vobis Protagora & Socrates postulo, concedatis alter alteri, & inter vos de huiusmodi rebus controuersimini, non concertetis. Huic affine est, ἀντιπύον ἀντιπύον, & ἀντιπύον ἀντιπύον, ut apud Aristotelem Polit. γ, γίνονται ἀντιπύον ἀντιπύον, ἀντιπύον ἀντιπύον, ἀλλὰ οὐκ ἀντιπύον. Item, ἐρωτᾷ ἀντιπύον, Interrogare de aliqua re. Et ἀντιπύον ἀντιπύον, Dicere de aliqua re, Verba facere de re aliqua. Vel ἀντιπύον ἀντιπύον, ut apud Demosthenem Pro cor. ὡς ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον, ἀντιπύον ἀντιπύον. Et βουλευόμενος ἀντιπύον, Deliberare de aliqua re, aut etiam de homine quopiam, ut Plutarchus in Apophth. πῶς πῶς ἀντιπύον ἀντιπύον βουλευόμενος, ἀντιπύον ἀντιπύον. Quinetiā πῶς ἀντιπύον, ut in hoc Xenophontis loco, ἐρωτᾷ πῶς ἀντιπύον ἀντιπύον, ἀντιπύον ἀντιπύον, ἀλλὰ οὐκ ἀντιπύον. Alio etiam sensu Thucydides libro 2, μὴ δὲν ἐρωτᾷ πῶς ἀντιπύον ἀντιπύον. Sed hi duo loci aliter potius quàm ad verbum Latine reddi debent. Alicubi certe commodè additur accusatiuus ante præpositionem De in Latina interpretatione: ut quum dicit Thucydides libro 1, καὶ πρὸς τὴν Ἀθηναίων πῶς ἀντιπύον ἀντιπύον, πῶς ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον, possumus vertere Mittite ad Athenienses legatos de Potidæa. Quæ tamen interpretatio ferri & ipsa potest. Sic autem & Xenophon verbo πῶς ἀντιπύον, cum alibi, tum Pæd. 6, πῶς ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον. Sed & apud ceteros scriptores huic verbo sæpe adhibetur hæc præpositio. Adhibetur autem & aliis multis (sic Latina præpositio De) quæ tibi leōio eorum facile ostender. Sed hoc sciendum est, interdum in hac significatione ἀντιπύον ἀντιπύον, ut ἀντιπύον ἀντιπύον, Hæc dicentes de Hercule. Sic μὴ πῶς ἀντιπύον, Herodot. De vna virgine. Item cum genitiuo logius ab ipsa præpositione remoto, ut apud Platonem in Apolog. ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον. Πῶς ἀντιπύον, Pro, ut exponitur in hoc loco Homeri, II. v. 437, — ἐπὶ γὰρ ἀντιπύον ἀντιπύον. (vbi tamē & aliter reddi potest) Affertur idem ex Platone De leg. ἀντιπύον ἀντιπύον, quod redditur Pugno pro anima. Sic autem orationem Demosthenis, ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον, quibusdam placuit Latine appellare orationem Pro corona: aliis tamē alioqui reddentibus De corona. At de hoc loquendi genere ἀντιπύον ἀντιπύον, quod redditur Pro nihilo duco, dicam paulo post. Πῶς ἀντιπύον, Ob, ut apud Euripidem in Phœnissis, — τὴν ἀντιπύον ἀντιπύον, Propter tyrannidem, Propter regnum. Vel Regnandi gratia, ut Cicero ver-

tit pag. in mei Cic. Lex. perinde ac si dictum esset ἰνυα. quod aduerbium reddi solet Gratia, seu Causa. Idem certe ἀντιπύον ἀντιπύον, apud Thucydide, ἀντιπύον ἀντιπύον. Sed & apud Aristophanem exponitur ἰνυα, in hoc Nubiū loco, ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον. At verò apud Ioannem capite 10, ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον, Ob bonum opus, artius quàm Boni operis gratia. Πῶς ἀντιπύον ἀντιπύον cum genitiuo quoque, pro Circum, Circa, ut ἀντιπύον ἀντιπύον, quod ex Homero affertur pro Circa specum. Apud eundem legimus, ἀντιπύον ἀντιπύον, pro ἀντιπύον ἀντιπύον, id est πῶς ἀντιπύον ἀντιπύον. quibus verbis significat, ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον. Apud Hesiodum verò ἀντιπύον ἀντιπύον exponitur ἀντιπύον ἀντιπύον. Πῶς ἀντιπύον, Præ, Ultra, sed poeticus est hic quoque vsus, ut Iliad. α, Νῆα δ' ἄμα τ' ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον. Idem est, ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον, inquit Eustathius, Latine reddideris, Præ omnibus, vel Ultra omnes, aut etiam Plus quàm omnes. Et ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον, Præ omnibus te honoro. Idem Iliad. φ, Καὶ ἀντιπύον ἀντιπύον, ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον. vbi etiam exponitur ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον, dicente significare aperiē ἀντιπύον. Quidam certe ex hoc ipso ἀντιπύον ἀντιπύον per syncopen factū esse crediderunt. Sed & hoc sciendū est, his in locis inueniri etiam ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον. Quam ego scripturam dederim potius vltimo illi loco (vbi per se ponitur, & sine calu, sicut & in aliis eiusdem poetæ locis) quàm ceteris duobus. At verò quum dicitur ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον, item πῶς ἀντιπύον ἀντιπύον, seu πῶς ἀντιπύον, aut ἀντιπύον ἀντιπύον, seu ἀντιπύον ἀντιπύον, & ἀντιπύον ἀντιπύον, in his in quā ac similibus loquendi generibus, præpositioni ἀντιπύον nulla seorsum datur interpretatio in sermone Latino: qui genitiuo contentus, pro ἀντιπύον ἀντιπύον, & ἀντιπύον ἀντιπύον, & ἀντιπύον ἀντιπύον, dicit Magni facio, Plurimi facio, vel Maximi facio: idemque ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον, seu ἀντιπύον ἀντιπύον, Nihili facio, Nihili duco, ut dicitur Parui duco, & Minoris duco. Fateor alioqui dici potius, Pro nihilo duco, ac certe si in ceteris idem vti possemus præpositione hac Pro, idem valere ἀντιπύον ἀντιπύον in illis quod Pro apud Latinos in huiusmodi loquendi formula, dicendum foret: sed contra si interpretationem respiciamus, quæ ceteris conuenit, habēs nimirum solum genitiuum, vacare potius dicemus præpositionē ἀντιπύον.

Πῶς ἀντιπύον, C V M D A T I V O, Circum, Circa, ut ἀντιπύον ἀντιπύον apud Homerum, Circum pectora: Iliad. κ, εἰς ἑστῶν ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον. Idem Odysse, Σπινθόωρος ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον. Idem Iliad. α, Κρίσιν δ' ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον, Nidor qui circa sumū voluebatur, Nidor qui sumo circumuoluebatur, seu obuoluebatur: aut circuolutus seu obuolutus. (sicut & ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον, quædam cum verbo iungentes, exponunt ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον, atque ita in aliis plerisque locis iungi solet verbo hæc præpositio vbi datiuum habet) Sic autem & in soluta oratione ἀντιπύον ἀντιπύον interdum datiuum habet pro Circa, & quidem in certis loquendi generibus, alioqui enim magis vsitata est cum accusatiuo constructio. Plato De rep. libro 1, ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον. Herodot. ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον. Xenophon ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον. (ut apud Homerum ἀντιπύον ἀντιπύον) Philostratus in Heroclis, ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον. Dioscorides, ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον. Apud Thucydidem autem, ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον. vbi nō assentior iis qui præpositionem vacare existimant. Πῶς ἀντιπύον, In, ut ἀντιπύον ἀντιπύον, ἀντιπύον ἀντιπύον, apud Homerum. Sed πῶς ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον ἀντιπύον, id potius est quod Latini dicunt, Amare ex animo. At μαχόμεθα πῶς ἀντιπύον ἀντιπύον, apud eundem poetam Odysse, β, exponitur non solum μαχόμεθα πῶς ἀντιπύον, sed & μαχόμεθα πῶς ἀντιπύον, de quo loco consule Eustathium. Hoc certe addendum videtur iis quæ de πῶς ἀντιπύον pro In: nimirum oō solum accipi pro In habente ablatiuum, sed & pro In habente accusatiuum: id est, non solum pro ἀντιπύον ἀντιπύον, sed & pro ἀντιπύον ἀντιπύον, ut apud Apollon. πῶς ἀντιπύον ἀντιπύον, Cadetia in sese. alii tamen, Inter sese, itē Alia super alia. Quū autē verbo φερόμεθα, aut δίδωμεθα, seu δίδωμεθα, aliue synonymo iungitur πῶς ἀντιπύον, tūc reddi solet De, perinde videlicet

ceu fungus, dependet.

Πιπασίδης, *ου, ο, και η*, idem Petasi speciem gerens. Et πιπασίδης Plantæ, quæ folia habent ampla in modum petasi, quemadmodum Theophr. Hist. plant. lib. 4, c. 10, dicit fabam Ægyptiam gestare folia quæ sua magnitudine referant πλάσι Θιβαλικῶν. i. pileum seu galerum Theffalicū. Et Diosc. *εἶναι φύλλον μέγα ὡς πίπασον*. Plin. Habere folia ampla. Talis est ὁ πίπασος, de quo iam dictum fuit. Sic Athen. lib. 9, ex Phaniz libro 1 Historiæ plantarum, *πιπασίδη πῶς ἦν ἀπὸ μαζῶν ἀπὸ ἀλλοῦ φύλλου ἀριστοῦ, μάλιστα, καὶ οὐλῆτος, καὶ χαλκῆς, καὶ ῥιζῆς, καὶ ὁλοῦ, σπυγῆς*. nā harum herbarum summum caput est quædam veluti umbella in qua semen continetur. adeo ut πίπασος herbarum sint quæ umbellam ferunt.

Π Ε Τ Α Λ Ο Ν, *υ, π*, Folium: propriè folium quod est in amplitudine expansum. Eust. πίπασα exponit ἀσπίδα, ἢ πλάσι φύλλα, ἢ πίπασα denians. Od. τ, de luscipia, *Διὸς ἰδὼν ὅν τι πάλαι καὶ Σέξω δὴν πυκνῶς*. Iliad. β, *ὅτε ἔτ' ἀπὸ τῶν φύλλων ὑπὸ πίπασος*. Epigr. libro 2, *δρῶ σπῶν ἐκ πίπασον στέφανος, κορὴν βόων ἑλκῶν δαΐα*, *εἰ καὶ μέγα καὶ πάλαι, folio hederæ*. Dioscorides libro 1, capite 44, *πίπασα χέλια ἢ ῥόδων*, folia mille rosarū. alii Mille rosæ. Πίπασον dicitur etiam τῆς ὀπὶ γλωσσίδος τῆς καλῆς σῆμα, teste Hesychio: apud quem geminato λ, *σ κ ι β ι τ ν α* Πίπασον: itemq; Πίπασα, φύλλα. Πίπασον, Lamina, Bractea. Philo De vita Mosi libro 1, *πίπασα ῥῆς ἀπὸ τῆς περὶ κατὰ μέθετα πᾶσι τῆς ἡμέρας συνφραγῆς*. id est, (Turn. interpr.) Nā bractæ in tenuissima capillamenta sectæ licis omnibus contexebantur. Itidem Exod. 18, *πίπασον χρυσοῦ*, Lamina aurea, Bractea aurea. Apud Dioscoridem quoque 1, 5, cap. 91, *λεπιδῶν, αἷς ἀπὸ τῶν φύλλων καὶ χρυσῶν πίπασα ἐλαύνεται*, è laminis quibus bractæ auri conclusæ malleo ducuntur, Ruell. interprete. At Marc. Virg. πίπασα χρυσῶν ibi vertit Aurea coronarum folia. Πίπασον capitur etiam pro petaso, seu galero, id est pileo latiore in modum folii ampli. *πίπασμα δὲ ἐξ αὐτοῦ πλάσθιν* exponit Suidas, citans hoc Epigr. *Σοῖν πλάσθιν δὲ ἄλ' ἵππου τοῦ χεῖρος ἀμφοῖν ἔρμα*. Καλλιπλῆς ἐκρίμασιν πίπασον. Mihi tamen πίπασον masculino genere usurpatum eo loco insolens videtur, idè quæ existimo scribendum πίπασον. erat enim πίπασος peculiare Mercurio gestamen capitis.

C. *Εκ πίπασος, υ, ο, και η*, Amplius passusque in modum folii, ut ἐκ πίπασα πίπασα, Eustathius pagina 119, τὰ πλάσι, ὅπῃ τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα πλάσια. quo vocabulo pateras significare videtur. Athenæus libro 1, exponens quid ἀμφοτέρωθεν σημαίνει significet Homero, *ὡς ποτιέρον λέγει, ἀλλὰ χαλκῶν π καὶ ἐκ πίπασον λεγόμεναι*. Et paulo post, *ὡς καὶ πῶς σημαίνει ἡ χαλκῶν ποτιέρον καὶ ἐκ πίπασον λεγόμενα ψυχρὸν ὕδωρ*. Eodem libro non procul ab initio, rursus explicans quid sit σημαίνει αὐτί-
 ρος, ait, *εἰ δὲ χαλκῶν ἐκ πίπασον, λεγόμεναι, ὅτι ποτιέρον ἔχον ποτὶ ὕδατος ψυχρῶν ὑποδραχῶν*. Vultur etiam comparatio ἐκ πίπασος eodem libro ex Moscho, *τραδὲν λιπαρὸν εἶναι καὶ ἡμεῶν ὡς ἀφ' ἑαυτῶν τῶν λεγόμενων πῶμα πῖναι, ἐκ πίπασον δὲ*. Et ἐκ πίπασα κερὰ, cornua lata in modum folii vel bractæ. Vide in Πίπασος.

C. *Παρεπίπασος, ου, ο, και η*, Folius obiectus, Folius obtentus & operatus. Apud Suidam, *αἱ δὲ περὶ τῆς ἡμέρας ἀσπίδος, ἀργύρεα π καὶ ἱμβρα καὶ χρυσῶ καὶ σπυγῆς*. ὅτε πίπασον. ubi ipse Suidas exponit. *πίπασος ἐκ πίπασος* μα. Videtur certe reddi debere Bracteis seu laminis aureis obductæ.

C. *Εμπίπασος, ιδος, η*, Hesychio *ἰδίωμα δὲ τυροῦ σιδεράζομα* - foras quoniam folius obductus coqui solebat, quia erant etiam τῆς ἡμέρας, quæ folius siculis inuoluta coquebantur.

Πιπασίδης, *ιδος, η, και η*, Folio vel laminæ similis. Πιπασίδης οὖρον, Foliosavrina, dicitur ea in qua folius similia siue squamis aut laminis subsident. At d i c v n t v a Πίπασα (inquit Actuar.) quæ & longitudine & latitudine habent, non etiam evidentem profunditatem. Eodem (inquit ille) donata sunt nomine instrumenta quædam ad lanificia comparata. Quine-

A tiam lapis quidam Πιπασίδης dicitur, quasi ἑς πίπασα, hoc est in laminas, solutus. ex quibus omnibus πίπασα ἢ πίπασον considerare oportet.

Πιπασίδης, In folium mutari. Apud Hesychium verò ita legitur, *Πιπασίδης, ἢ πίπασος, ἢ πίπασος, ἢ πίπασος*. v n d v Πιπασίδης, ἢ, ο, Folius. Idem Hesychius *πιπασὶν* exponit *ἀκμαῖοτατον, & ἀσπιδότατον*.

Πιπασίδης, Folia decerpo: item Folia emitto, Germino. Hesychius enim *πιπασίδην* exponit *βλαστῆν, & σπυλλογῆν*. v n d v Πιπασίδης, ὅ, ο, quod idem exponit, *ὁ δὲ φύλλον ὁρακισμός*: foras quum laminis inscribentur nomina eorum quos commune suffragium relegandos censebat: ut testulis fiebat ὁρακισμός.

Πιπασίδης, ου, ο, Folium referens, ut πίπασος, qui petasum. v o e m. Πιπασίδης, ἢ, ο, apud Nicædum de herba quædam. Vide & πίπασος.

Πίπασον dicuntur *οἱ μὲν, ἀπὸ τῆς κατὰ τὸν, ὅτι αὐτὰ ἐκ πίπασα ἔχουσιν*, inquit Athenæus libro 9. v n d v Πιπασίδης, ut per metaphoram apud Achæum, quemadmodum Eratosthenes *πῆς οὐκ ἀριστερῶς* vocavit, *ματρηγῶν καὶ αὐτῶν ἀπὸ ἀριστερῶν βόων*. Itidem Hesychius quum citasset *Πιπασίδην ὕδωρ*, quod legitur apud Athenæum in loco Achæi quem citat, subiungit, *κατὰ τὸν ἢ μὲν, πίπασον δὲ ὕδωρ λέγεται*. Vbi etiam n o t a Πίπασον scribi pro πίπασον, quod apud Athenæum legitur. Videtur dici de tenera adhuc ætate vitulorum & porcellorum.

Πιπασίδης, ἢ, ο, m. a πίπασος, significare videtur Tenera, vñ folia & germina quæ recens ab arbore emissæ sunt. In Epigrammatis, *πιπασὶν μικροῦ μου*, puellæ seu iuvençulæ: nisi potius (ut Lascaris putavit) sit nomen proprium. Rursus ex Epigramm. *πιπασὶν μακρῶν*, pro Folia papaveris. foras reddendum Papavera tenera & quæ recens folia emisserunt.

Πίπασον metri causa dicitur pro πίπασον, Folium, seu Folium latum, Folium amplum. Vultur Hesiodus. Item Nicander, dicens *ἀπὸ πίπασον*.

C. *Καλλιπίπασος, ου, ο, και η*, Pulchra habens folia. idem cum ἀπίπασος. In Epigr. *καλλιπίπασον λείον*.

C. *Πενταπίπασος, Quinquæfolius, πενταπύλλος*. de quo & supra.

C. *Τριπίπασος, Trifolius*. Et *Τετραπίπασος* herba quædam quæ synonymos τριφύλλων nominatur, Latinis Trifolium: à tribus foliis.

C. *Υψίππασος, Folia in cacumine gerens, ut ὕψιμος*, In cacumine comatus. Vel Altus, Excelsus. nam ὕψιππασον in Lex. meo veteri exponitur ὕψιλος. Dicitur *ε τ ι α μ* Υψίππασος, eodem significato quo ὕψιππασος. Athen. libro 9 ex Polyzelo, *ὕψιππασος πικρῶς*.

C. *Εὐπίπασος, ου, ο, και η*, Bene foliatus, Folius decorus, Pulchra habens folia. Alii, Frondens, Virens. Epigramm. *Εὐπίπασον* verò fructus nomē: *ἀφ' ἑαυτῶν* alio nomine vocant: habens multos ramulos *φυλλοφόρος*, teste Dioscoride, libro 4, capite 148. de quo Plinius libro 15, capite ultimo, id quoque quod daphnoides vocatur, genus, in nominum ambitu est. Alii enim Pelasgum, alii ἀπίπασον: alii σιδερόν. Ἀλ' ἑαυτῶν vocant. Et hic frutex est ramosus, crassiore ac molliore quàm laurus folio, Item ἀπίπασος λίθος. de quo idem Plinius lib. 37, cap. 10. Eupetalos, quatuor colores habens, cæruleum, igneum, minium, mali.

Π Ε Τ Α Κ Ν Ο Ν, *ς ι ν ε* Πίπασος, Poculum latum & tenue, ut patera, & τὰ ἐκ πίπασα ποτήρια. Athenæus libro 11 Πίπασον esse dicit ποτιέρον ἐκ πίπασον, afferens ex Aristophane, *πῶς δ' ἴδωι ποτιέρον*. Vbi signif. videtur Potant ἐκ τῆς πίπασος. Vtriusque scripturæ meminit Hesychius, nimirum Πίπασος & Πίπασον, dicēs esse ποτιέρον, quod & ἐκ πίπασον. adeo ut apud Athen. pro ἐκ πίπασον reponendum putem ἐκ πίπασον.

Π Ε Τ Ρ Ο Σ, *υ, ο*, Lapis, Saxum. idem cum λίθος & λίθς. Iliad. π, *ἐπὶ τῇ δὲ λαζῇ πύργῳ*. Sic Iliad. *εἶσα δ' ἀπὸ τῆς ἐκ βαλὼν μολομένη πύργῳ*. Xen. Hellen. 3, *ὅτι τῆς λαζῆς ἐκ πύργῳ πύργῳ ἐς τὸ κατὰ πύργῳ, saxa devolvebant*. Item nomen proprium pri-
 Oo.iii.

l. 24, c. 7. Idē tamen alibi pro picea quoque accipere videtur. At in hoc loco Theophr. lib. 1. Hist. pl. c. 16. ἀκανθώδεις δὲ οὗτοι ἀκρὸν φύλλον ἔχοντες πύκνους καὶ πύκνους καὶ ἐλαττοὺς, ἐπὶ δὲ κλάδου: quem sic interpretatus est lib. 16, capite 24, Pungentia pino, picea, abietis, larici, cedro: ambigua πύκνους accipiat pro picea an pro larice. Pro picea accepisse, ex hoc Theophrasti loco colligo: Hist. plant. lib. 1, c. 13, ὁ δὲ δένδρον δὲ ἐλάφου, πύκνον, κάπρος. Vnde Plinius lib. 16, cap. Quaedam individua, ramosa, ut picea: quibusdam ramorum ordo, ut picea, oliua. Præterea quod Theophrastus eodem libro, cap. 16 dicit, τὰ δὲ ὡς τῶν ἀκανθώδων, καὶ τὰ πύκνα, τίς τινος, κίβη: idem sic transferat, lib. 16, cap. 10, Picea rariora folia. Sed afferā discrimen quod inter laricem & piceam facit loco citato. Picea minus alta quā larix. Illa crassior, leuioresque cortice, folio villosior, pinguior, & densior, molliorque flexu. At picea rariora succioraque folia & tenuiora, ac magis argentea: toraque horridior est, & perfusa resina. Lignum abietis similis. Larix vltis radicibus non repullulat, picea repullulat. Quibus verò notis πύκνη & ἐλάτη distinguantur, apud Theophrastum vide, lib. 3. Histor. plant. c. 10. Minus proprie Ennius Abietem interpretatur, hos Euripidis versus initio Medæ, Μὲν δὲ τὰ πύκνα Πηλίου πύκνῳ τῷ Τμήδω πύκνῳ, sic transferens, At utinam ne in nemore Pelio securibus Cæsa cecidisset abiegnā ad terram trabes. Aristoteles, histor. animalium lib. 5, cap. 19, ἡ πύκνη δὲ ἀδονα πύκνη οὐκ ἔστι. Plutarchus Sympol. 5, probl. 3, de pinu, id est τῶν πύκνων, loquens, καὶ ὅτι αὐτὴ καὶ τὰ ἀδονα δὲ δρῶ, πύκνη & ἑρδωίαν, τὴν ἑλὼν παρὰ τὴν πύκνην, πύκνης τὴν ἑρδωίαν αὐτοῦ. Vbi & ipse piceam intelligere videtur: quæ sicut à Pix denominatur, ita πύκνη à πύκνῳ deducit existimo, quo tamen vocabulo non picea, sed pinus significatur. Accipitur interdum pro face seu taxa ex picea execta. Aristophanes Nubibus, αὐτὴ πύκνης σπύλας, quod scholiastes exponit, ματὰ δὲ ἀδονα καὶ λαοπαδων. Idem apud Archemum lib. 15, ἐκφύει πύκνης κατὰ δὲ τὰ τὰ φασφύρας, nam πύκνη arbor est ex genere τῶν ἀδονων, ut tum ex prædictis patet, tum ex Plutarcho Sympol. 3, probl. 1, τὰ ἀδονα καὶ πύκνη τῶν φασφύρων, μάστιγα πύκνης & ἑρδωίαν, ἐκφύει οἱ ἑρδωίαν & πύκνην, καὶ τὴν πύκνην τῶν φασφύρων. Apud Euripidem in Phædra ponitur pro pugillarib' siue codicillis ē picea seu larice factis ante repertum chartæ vsum. δὲ λαὸς οὐ πύκνου ἑλὼν, Eustath.

Πύκνη οὐρία apud Dionys. De situ orbis, Mōtes in quibus multæ πύκναι nascuntur, nam in locis montosis, nasci solere docet Plutarchi locus paulo antè citatus in Πύκνῳ.

Πύκνος, ου, δ, Piceus, Qui est ē picea arbore, ut πύκνη ῥήνη apud Dioscoridem lib. 1, cap. 93, Resina picea, Relina quæ ē picea arbore manat, Relina quam picea profundit, nam ἡ πύκνη παρὰ τὴν πύκνην καὶ ῥήνην ἀλοφύω, ut patet ex quodam Plutarchi loco in Πύκνῳ citato: τῆς μὲν τῆς ἑρδωίαν, ἡ μὲν δὲ ἑρδωίαν καὶ ἐλαττοῦ, ἡ δὲ πύκνην, ἡ δὲ πύκνην. Vnde Plinius lib. 24, capite 7, posteriora tantum duo, sed inuerso ordine exprimens, Siccā ē pinu & picea sit: liquida, ē terebintho, larice, lentisco, cupressso. Et apud Euripidē πύκνους δάκρυ, lacryma quā picea fundit, id est ἡ πύκνη ῥήνη. Et lib. 3. Regum, c. 5, πύκνη ἑλὼν, ligna ex picea vel larice. Nam ibi perperam redditur Abiegnā ligna.

In sequentibus Πύκνη amaritudinis quandam significationem habet.

C. Ἐμπύκνης, ου, δ, καὶ ἡ, Amarus, v. l.

C. Ἐμπύκνης, ου, δ, καὶ ἡ, Amarus. Illa, Αὐτὰρ ἐπεὶ αὐτὸς βίλος ἔχεται βίλος ἐστὶν Βάλλε. Vbi Eustathius ἔχεται expōit τὸ ἔχει πύκνης, nimirum πικρὴν, nam πικρὸν ἐστὶ τῆς πύκνης τὸ δάκρυον. Vnde fortassis (inquit) τὸ πικρὸν πύκνην παρὸν ματὰ: quo βίλος πύκνης δάκρυον, καὶ ἔχεται, id est ἔχεται πικρὸν, secundum antiquos, nam ἔχεται τὸ βίλον πύκνη. (vbi πύκνη accipiendum pro resina ipsa quā fundit arbor picea). Alii ἔχεται accipiunt pro ὀσμίνῃ, καὶ οὕτως τὸ βίλον τὸ βλάπτει, δίδωκε πύκνης, ἀπὸς οὐκ ἔχεται οὐκ ἔπ βλάπτει. quod confirmatur his Plinii verbis, (ἡ πύκνη pro larice accipiamus) lib. 16,

cap. 10, Larix vltis radicibus non repullulat, picea repullulat. Simile narrat de pinu Herodotus, ut in Πύκνῳ dicitur.

C. Πύκνης, ου, δ, καὶ ἡ, Peramarus. Iliad. λ, ἐκ μὲν δὲ μὲν ματὰ ὅν βίλος ἔχεται βίλος. Vbi Eustathius annotat πύκνης habere epitalm τὸ ἔχεται βίλος, de quo nunc dictum fuit.

Πύκνης, ου, δ, Amarus, πικρὸς, ut Eustathius exponit lib. 1, initio, ἡ πύκνη πύκνης μὲν τὸ πύκνης πύκνης. Alii πύκνης ibi exp. πικρὸς πύκνης: nonnulli ἐλάφου, Eximio, Lethiferi: quoniam ἡ πύκνη excisa τὸ repullulat, videm sic quod nonnullis ἔχεται βίλος. Α τ Πύκνης, ου, δ, καὶ ἡ, Erubescens seu Erubescens, dicitur ὁ πύκνης οὐκ ἔχεται γὰρ γὰρ, inquit Eustathius, etiam ipsa nomen sortita ab amaritudine. De qua Theophrastus Histor. plant. lib. 9, cap. 15, & Dioscor. lib. 3, cap. 93, apud quem non πύκνης legitur, ut apud Theophrastum, s e d Πύκνης. Plinius Peucedanum nominat.

Πύκνης, ου, δ, Amarus, vel Cautus, Prudens. Iliad, — ἰός ἀνδρὸς ὅς τ' ὅτι πολλὰ Γάλας ἐπὶ πύκνης, πύκνης ἀνδρὸς ὅς τ' ὅτι πολλὰ Γάλας ἐπὶ πύκνης. Vbi Eust. annotat quod dā expōit πύκνης καὶ σωφρονιστὴς: per πύκνης intelligentes τὸ πύκνης οὐκ ἔχεται πύκνης, καὶ μὴ πύκνης πύκνης δίδωκε, μαλὶχρὸν καὶ μαλὶχρὸν. Idem Eustathius apud eundem Homerum lib. 5, de Mercurio, ὅς τ' ὅτι πύκνης ἀνδρὸς, expōit πύκνης, σωφρονιστὴς. alii etiam φρονίμοις. ut πύκνης ἀνδρὸς sit Solers mens, seu prudens, quæ expōitio aptior loco esse videtur.

Πύκνης, ου, δ, s i v e Πύκνης, i t e m Πύκνης, s e v Πύκνης, F. ξω, Cōpingo item

Fabricor, Struo, Compingendo struo & fabricor. Iliad. λ, δ, ἡ πύκνης ἔχεται, id est τὰς καποκρίσεις, vel ἐνο verbo ἔχεται πύκνης, naues edificauit, ut Livius loquitur. Itē paulū voce, signif. tamen actiua: Heliod. Diebus, πύκνης δὲ ἔχεται πύκνης πύκνης ἀνδρὸς. Sic τῆς ἀνδρὸς πύκνης, Naues fabricari, Quā naues compegissent & fabricassent. At Gregor. μὴ πύκνης πύκνης πύκνης, ut altos toros struamus. Rursus actiua terminatione πύκνης πύκνης, struo tabernaculum. (vel etiam Figo, de qua significatione dicitur infra) Et rursus pass. voce, Greg. ἀνδρὸς πύκνης πύκνης πύκνης, Aratrum compingit, Aratrum compingendo fabricatur. Idem, καλὰς ὅρις πύκνης, nidum compingit, seu Componit. Pro eo verò quod Basil. de ape dicit, καλὰς πύκνης, Columella & Plinius, Cellulas confingit: alii Fauos fingit & concinnat.

Pro Coagmento, in paulū diuerso loquendi genere: cuius exemplum vide in Κομπίσῃ. Adde ex Dioscorid. lib. 4, πύκνης τὸ δάκρυον, Dissipata cogit, ut Ruell. ver. ut. Præter m e d. Πύκνης, Cōpactus sum, Coagmentatus sum, vel Fixus sū. σωφρονιστὴς. Chrysostomus, σῶμα δὲ πύκνης σωφρονιστὴς καὶ πύκνης, vbi observa copulari σωφρονιστὴς καὶ πύκνης, ut in loco Plut. ad quem remisi, copulantur σωφρονιστὴς καὶ πύκνης. Item Concrefcere facio, Cogo, Coagulo, Congelo. Plato in Tim. πύκνης καὶ βερμύς, πύκνης πύκνης πύκνης, quæ verba Cic. sic interpretatur, pagina 38 nci Lex. Cic. Quæ vim habent frigoris & caloris, cōcretionis & liquoris. (Vbi nota, causam antecedentem cōcretionis, esse frigus. Vnde & Lucan. — adstrictum frigore pontum dicit, & Quid, per metaphoram Adstrictum gelido frigore peius erat) In Geopon. ὁ πύκνης ὁ πύκνης πύκνης πύκνης, pro his Columellæ, Fici ramulis glaciatus cæsus. Sic Dioscorid. lib. 4, πύκνης γάλα, Lac cogit, Lac coagulat: pro quo Hom. dicit συμπίπτει, ut videbis in Ὀπῃ, vbi & alia quædā synonyma habes. Pass. Πύκνης, Cōgor, Coagulator vel Concrefcio, Congelo, Conglacio, Cocio. Aristot. De part. anim. πύκνης δὲ τὸ πύκνης πύκνης πύκνης πύκνης, Citius concrefcit, Citius congelat, seu congelatur. Cicero dicit Frigore congelare, ut Athen. l. 8, πύκνης πύκνης πύκνης πύκνης πύκνης, sicut & Plut. De primo frig. καὶ πύκνης πύκνης πύκνης πύκνης πύκνης, Frigore enim congelant multa. Rursus Aristoteles de melle thymoso, πύκνης πύκνης πύκνης πύκνης πύκνης, Non cont. Idem de lacte, πύκνης πύκνης πύκνης πύκνης πύκνης, pro quibus Plinius, Omne lacigne spissatur. Idem Aristoteles de ouo, πύκνης πύκνης πύκνης πύκνης πύκνης.

Derivata ab αοιστο & Επαύλω.

C. Αρεπαγής, ἰός, ὁ καὶ ἡ, In summo fixus. Ex Nonno.

C. Α' παγής, ἰός, ὁ καὶ ἡ, Qui compactus & concretus non est, αὐτοκρής. Plutarchus De primo frig. αὐτὸ μὲν γὰρ καὶ ἰαυτὸ πὸ ὑδαρὸς ὁρίζεται καὶ ἀπαγής καὶ αὐτοκρής ἐστίν. id est, (Turnebo interpr.) Humor enim suapte naturaliquefactus & dilapsus diffunditur, omni concretionē vacuus & solititate.

C. Αρπαγής, ἰός, ὁ καὶ ἡ, Recens compactus & coagmentatus. Ex Nazian. verò ἀρπαγής ὡς ἀσβέστης, pro Nuper pietati connexa.

C. Εὐπαγής, ἰός, ὁ καὶ ἡ, Bene compactus & coagmentatus, Solidus. (Pro quo dicitur etiam ἀπαγής in metro) Virtutis Eustath. in παγός.

C. Ημπαγής, ἰός, ὁ καὶ ἡ, Semiconcretus. Vide in Πάγην.

C. Νισπαγής, ἰός, ὁ καὶ ἡ, idem cum νισπηγής & ἀρπαγής, Recens compactus & coagmentatus, Recens costructus.

C. Πρωπαγής, ἰός, ὁ καὶ ἡ, Qui primus compactus & coagmentatus est. Vel, Qui primus fixus & depauctus est.

Vnde apud Suidam, Πρωπαγὸς, ὁρῶντας πινυρόμε. Apud

Homerum ὁρῶντας πινυρόμε, Currit nunc primum

compactus & fabricatus. quemadmodum Hesychius

quoque ὁρῶντας πινυρόμε exponit, οἱ ὁρῶντες πινυρόμε, καὶ οἱ ἰλ. ω, Ex μὲν ἀμαξίας ἀνέμ. ἐν ὑπὸ ὁρῶντες ἡμονόμ. Καλὴν,

ὁρῶντας πινυρόμε. Idem ὁρῶντας πινυρόμε dicitur Nautis nunc

primum coagmentata & edificata. In v. l. ponitur α

τ ι α μ Πρωπαγής, ὁ, idem pro Nuper compa-

ctus, Recenter costructus, seu fabricatus: ὁρῶντας πινυρόμε, ποικιλοπιδότας. sed sine autore & exemplo. Cui a-

liquatenus simile α τ Παλμπαγής, ὁ, idem, iterum cō-

pactus: quod ἰ πινυρὸς derivatur. Vnde παλμπαγὸς comi-

ci appellant πάλμπα καὶ ὑμματα, teste Polluce: id est

Calceamenta vetera: alii Veteramēta sēpius suppleta.

¶ Πάγην, ἰός, ἡ, Laqueus depauctus ad irretienda animalia:

vel etiam Decipulum, ut Apuleius loquitur. Xenoph-

phon Pxd. i, pag. 21, καὶ αὐτὸν ἐν ἡμέτρῳ καὶ ὁρῶντας ἰπποκρίων-

τὸν οἶον ὅτι ὅταν αὐτῶν παγῶν αὐτῶν. Philo de vita Mosi lib. i,

ἀπὸ παλμπαγῶν παγῶν πλουτέδων, multiplicibus laqueis

implicatus. Theophylactus epist. 65, αἱ μὲν γὰρ ἑρμῆ καὶ

παγῶν τοῖς λαγῶν ἀπὸ λαγῶν, id est ὡς καὶ ἀλυσκύνται. Et apud

Herodot. παγῶν ἱερὰ καὶ λαγῶν, laqueos fabricatum esse. Apud

eundem, παγῶν ὡς καὶ λαγῶν, laqueis irretitū teneri. Non

incōmodē redditur etiam Tendicula. licet enim Ten-

dicula dicuntur ἰ Tendo, quod tendantur ad capien-

das feras, sic παγῶν ἰ πινυρόμε, quod humi in eundem

vsum figantur: ὁρῶντας πινυρόμε, inquit Eust.

¶ Πάγην Hesych. exp. etia ὡς καὶ πινυρόμε, inquit Eust.

¶ Παγῶν, ἰός, ἡ, idem cum παγῶν, id est Laqueus qui ten-

ditur, seu in terram depangitur, ad capiendas feras. Vi-

de in Nisῶν quod pro reti capitur. Budzus interpr.

Decipula auium, afferens ex Ecclesiaste, cap. 9, ὡς καὶ ὁρῶν-

τας ἱερὰ καὶ λαγῶν. Metaph. autē apud Athen. i, 3,

Amphis comicus meretrices appellat παγῶν τὸ βίον.

Sunt enim velut amatorum laquei. Citatur ex Ari-

stophane pro Pedica, at ex Epigramm. pro Retinaculū.

Ex hoc Παγῶν fit v α ε β. Παγῶν, illaqueo, Tendic-

culis irretio. Matth. 22, συμβούλιον ἔλαβον ὅπως αὐτὸν παγῶν

δύσσομεν. Et in Ecclef. loco citato in Παγῶν, idem ὡς

αὐτῶν, παγῶν δύνονται ὡς αὐτῶν. Legitur & i Reg. c. 27.

¶ Παγῶν, ὡς, ὁ, Collis, Tumulus, Terra in tumulum coa-

gmetata. Od. i, v. 405, ἀπὸ παγῶν ὡς καὶ ὡς, ἀπὸ παγῶν ὡς καὶ ὡς.

Et paulo post, ἔκπρην μὲν γὰρ παγῶν ὡς καὶ ὡς. vbi scholia

stes exponit παγῶν ὡς καὶ ὡς, vel ὡς καὶ παγῶν, vel ὡς καὶ ὡς

αὐτῶν, παγῶν, quāto expositionem Eustath. quoque

sequitur: alibi παγῶν esse dicēs ὡς καὶ ὡς. Secūdam

verò alteram expositionem παγῶν fuerint Petraz seu sa-

xa in acumen desinentia, quæ depaucta in terram viden-

tur. Pro colle seu tumulo vsus est Hesiod. in Aspidē,

loquens de saxo quod ἐ loco declivi deuoluitur, πα-

γῶν δὲ οἱ ἀπὸ βλάστην τ' ἡλός, καὶ δὲ σμῶν ὡς καὶ ὡς.

Item Lucianus, πῶς ποτε οὐκ ὅτι τ' παγῶν τὸν αἰσθῆσαι ἀπὸ

λαγῶν αὐτῶν ὡς καὶ ὡς, ὡς καὶ ὡς ἀπὸ βλάστην τ' ἡλός.

Sic Α' παγῶν apud Aristor. lib. 2 Polit. cap. 10, Collis Mar-

tius: alii verò minus rectē Vicus Martius, παγῶν ea si-

gnificantes qua Latium vocabulum Pagus. Eus-

tath. plurali etiam dixit, ὡς Α' παγῶν, pro ὡς Α' παγῶν.

γῶν, teste Eustath. vbi παγῶν exponitur ὡς καὶ ὡς.

Item Humor frigore adstrictus seu concretus, Glacies. Plut.

De primo frig. ἡμετέρας δὲ μάλιστα τὸν ἡμῶν ὁρίζεται

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν

καὶ διὰ τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτῶν τὴν αὐτ

ἡ δὲ πηγή τοῦ ὕδατος, οὗτος πηγήματός
 ἐστὶν ὕδωρ. πηγή, cetera continet ipsa in se, ut aqua, ita spi-
 ritus ignisque fontes & scaturigines. Sophoc. πηγή γέ-
 λαιος, Fons lactis, id est Multum lactis, Lac plena scatu-
 rigine manās. Aeschyl. verò ἡ λίου πηγή vocavit eā mū-
 di partē in qua sol oritur. Magis proprie Lucret. ipsum
 solem vocavit largum fontem luminis. Diversa me-
 taphora Xen. Pae. 7, αἱ πύργαι αἱ πηγές εἰσι τῶν καλῶν ἔθ-
 νων. Plut. Rom. πηγή τῆς ἀναιμίας, Fons & origo, Principium
 & fons. sic enim Latini saepe copulant. Idem in suo ἐπὶ
 ἡ Συμίας libello, τίνα τὸ βίσιον πηγὴν τὴν ἥδον ἀπείχετο ἵνα
 καὶ αἰμῶναι, εἰς ἧς αἱ καλὰς ἀρετὰς ρέουσιν. | Πηγαί di-
 cuntur etiam τὸ ὄρεα καλεῖσθαι οἱ ὡς τὸ ῥητὶ καλεῖσθαι, Hesych.
 id est, Oculorum anguli qui sunt ad nares: alio nomine
 ῥαῖες καλεῖσθαι. | Πηγαί nomen temporis Megatensium, a-
 pud Thucyd.

С.Πηγήβροτης, αὐτὴ καὶ ἡ, Ex fonte scaturiens. ὁ δὲ πηγῆς
βροτῶν.

Πηγάδιον, ου, το, Fonticulus, ή μυχρά πηγή, Suid.

Πηγάς, πηγή, Fontanus, E fonte manans . ut πηγάς ὁ ἐκ τοῦ ἀρ-
 pud Aristot. & Platonē Deleg. At Dionys. Areopag. c
 ἡ δὲ πηγάς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου διότι καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ τοῦ ὕδατος
 ἀναβαίνει διότι καὶ, causam velut ē perennis fonte manātem.
 Πηγάς Hefychio ὁ ὕδατος, quod & ἀπὸ τοῦ ὁμοίως
 nominari scribit.

Πηγάδι, Scaturo, Scatario. idem cum πηδύω seu πηδύομαι.
vel ἀνέλλω, vt Hesych. exp. Aut etiam In modū fon-
tis effundo, Fontis in modum mano. Greg. in Epitaph.
parris, Μενόντας αἰώνας ὡς πέλασσα πηγάται, καὶ ἄρτις ὕψι, καὶ
πίπτει πηγάει, & petra aquam fundit in modum fon-
tis effundit, πηγάει ὡς πηγάει πηγάται: alludens ad ver-
ba Celsi quibus promittitur ē daturum talem aquam
quam habeat πηγάει ὡς αἰώνιος εἰς ζωὴν αἰώνιον, Ioan. 4.
Iterum cum accusatio constituitur, & tunc reddi-
tur, Effundo veluti fons, In modum fontis effundo. vel
Scaturo in modum fontis, E me velut ē fonte manar.
Greg. de Chanaan, καὶ εἰς Ἰερουσαλὴμ, θαλάσσης τῆς αἰωνίου.
πηγάς, καὶ τῶν θανάτων ἀποκρίται, scatebat peccato non a-
lietac fons aquis. In sequētibz locis cōmodius red-
ditur, In modum fontis effundo, Scatere facio. Dama-
scen. pag. 94. de incarnatione Christi, τῶν ἁγίων καὶ τῶν
σφύρων καὶ πνεύματος ἀγίου τῶν πληρότητα τῆς κοίτης πηγάου-
σα. Idem de baptismo loquens, πηγάει ὡς τῆς ἀγάπης
καὶ ἀχάτου αὐτοῦ πλούτου πηλὴν ἀφύων, scaturire fecit,
Bud. interpr. Sic Greg. ὅπου καὶ ἐν πνεύματι πηγάει οὐ Τροία,
in modū fontis vberi copia profundet. Et Πηγάομαι,
Velut ē fonte manar. Damschenus p. 52, φησὶν αὐτὸν ἔχει
τῆς πηγῆς ἕως, nisi malis passiue, Qui semper ex ea,
velut fonte perenni, effunditur. Item, Aquis scatere
facio, Facio vt aquam in modum fontis effundat. Bas.
pag. 120, de Moise, καὶ ἐπὶ πηγάς πηγάται. Item, Scate-
re seu fluere facio, id est Irrigo. Gregor. in epitaph. pa-
tris, p. 126, καὶ γὰρ αἰὲς αἰώνια καὶ θρόνοι καὶ πύλαι ἀρ-
καδὲν ἀπὸ τῆς πηγῆς τῆς ὁδοῦ, quem tamen locum B.
citans πηγάει interpr. Profundo.

C. ΑΝΑΠΝΕΥΞΙΣ, Emittere in modum fontis & scaturiginis,
Effundo more fontis. idem cum ΑΝΑΠΝΕΥΞΙΣ. Vnde ΑΝΑΠΝΕΥΞΙΣ
quod Hesych. exponit ΑΝΑΨΙΦΙΣ.

ΠΗΛΟΣ, lutum, Cœnum, Limus. quod
de viginosis & stagnantibus locis, sicut ἰαλ. Thuc. lib. 6
ἐν τοῖς ὅτοις οἱ ποταμοὶ ἐν πλείστον χρόνῳ παραμένει δύνανται, luto
seu cœno βαλεῖται. Idem lib. 7, ἐνδὲν ὅθεν ὁ ποταμὸς ἔμεινεν τῷ
παρακείμενῳ, Vbi cum limo. Plut. Sympoσι. τῶν πα-
λῶν ἀνθρώπων, ἀφ' οὗ πηλὸν. Plaro Polit. τῶν παλῶν πτωχῶν κα-
τασκευάζονται οἱ δόμοι. Vbi potius de limo dicitur. sicut & ap-
ud Aristot. ἡ τοῦ πηλοῦ κατασκευὴ γίνεται εἰς τὴν ἀμμοῖν καὶ πη-
λόν. pro quibus Plin. Torpedo merga in limo se occul-
tat. Interdum de luto seu limo dicitur quo parietes
obtinuantur, aut avium nidi cōstruuntur. Vt Virg. Iz-
ui riuo sub cubilibus limo Vnge. Plutar. in lib. De solert.
anim. loquens de alcyone, οἱ φερόμενοι παλὸν καὶ ἐν σπηλαίοις
δοκοῖς τοῦ καὶ χρόνον, καὶ εἰς αἱ χαλιδόνας. Eodem libro,
de hirundinibus, αἱ παλὰ πτερὰ χαλιδόνας διεσπείραν αἰδου-
ται τὴν νύκτιν. Exponunt etiam Mortarium apud
Thuc. ἰταίμα, apud Aristoph. παλὸν ἔργον, cōfice mor-

tariū. Dicitur etiā de terra seu creta figlina. vt & apud Cic. Fictus ex argilla & luto homulus. Argillam quoque interpretari possumus, sequenti Plin. qui de plastice, cuius materia est ὀπλός, sic scribit, lib. 35, c. 12, Eiusdem opere terre fingere ex argilla similitudines. Diabutas Sicyonius figulus primus inuenit Corinthi filiz opeta, quæ capta amore iuuenis, illo abeunte peregrè, vmbra ex facie eius ad lucernam in pariete ligneis circumscripsit, quibus patet eius impressa argilla typum fecit, & cum cæteris fictilibus induratum igni proposuit. Dioseor. ad differentiā vocat πλῆν κεράμην, id est lutum figlinum, Terram seu cretam figlinā. Aristoph. πλὸς πλάμας τε, Fimenta lutea, de hominibus. Paus. Att. πρὸς δὲ ἀργίμασι τῷ Διὶς ἐσφύσσοντο ἐν ἱερῷ πρὸς ἡρῆς, πρὸς δὲ λαπῇ πλῶς πρὸς ἡρῆς. Luc. οὐκ αἰσχρομαί πηλοπλάστῳ αἰσχροῖ· οἱ καὶ φαυλόπρεος ἐμὸι ὀπλός, οἷος δὲ θῆναι οἱ περὶ μέντοι βόρβορος πρ. (vbi etiam nota, πλῶν fictorum non amplius capi pro βόρβορος, id est pro eo luto seu cæno quod in compitis est) De eodem luto (ni malis, de limo) Hippocor. lib. 3 De morib. dixit πλός πειχρόδης, Lutum cum pilis subactum, Argilla cum pilis subacta. Πλός, s i c v t Διμός, fortimino quoque genere vsurpari tradit Eusth. ex Diodoro grammatico. Idē Eustath. deriuat à πλάσσειν significatē μαλιεῖν. Πλός αὖτὸς, locus quidam Libya, Hesych. Apud Plut. tamē initio vitæ Theseli πλός αἰδὴς aliter exponitur. (Πλὸν idem Hesych. tradit ab Ionibus dici τὸ οἶον. v n d s Κάπλός, ὁ πλὸς ὡς τὸ οἶον.)

C. Πηλογοροσσοῦ, Cui genus è loto est, E loto natus. Πηλο-
γοροί dicuntur gigantes, quòd è terra creati esse putan-
tur: synonymos γιγάντες, iudémq; Latinis Terrigenæ:
ut & Virg. in Georg. — tū partu terra nefando Cœumq;
lapetumque creat Callim. hymno in Iouem. Πηλογορών
ἐλαττηρεμίας τὸν ποταμὸν ἔχει, id est γερμανοδίατις, γερμα-
νὸν ποταμὸν. Schol. ouoq; παλαστῶν ibi exp. γερμανόν, subinun-
gcs, τοῦ ποταμοῦ παλῶν, ὑπὸ τοῦ γερμανόν. Apud Hesych.
verò ΛΕΓΕΤΑΙ Πηλαγορίας, γερμανί, παλαίσι, γερμανίς.
(Stephano Πηλαγορίας ὑπὸν οὐρανὸν τῆς Πηλαγορίας, quæ
μοῖος est τῆς Μαιοντίας quod & apud Suidam habetur,
sed addentē, Πηλαγορίαν εἶναι quoc; nomē gigātis.) In lex-
ico vet. iudē, Πηλαστῶν, ἡ γερμανίς. τοῦ ποταμοῦ γερ-
μανόν. In quo locus ille Callim. citatur, Πηλαγορών
ἐλαττηρεμίας. Alicubi metri causa ΣΕΓΙΒΕΤΑΙ Πηλαγορίας.

C. Πλασθόμενος, E luto structus, seu E limbo structus. In Epi-
gr. πλασθόμεναι δίχαις. Α Τ Πλασθόμενος, Qui è luto struit.
V N D E Πλασθόμενος, εἰς E luto struo, E luto fingo. In
Epi. gr. de hirundine, πλασθόμεναι γὰρ ἅλα μιν. de qua vide de
in Πλασ.

C. Πελοπόννησος, ὁ Lutum calco. seu βαλανεπίω. B. Α Τ Πη
 λοπόννησος s i v Πηλοβαπίδες, calcamenta quaedam
 altiora quibus vtuntur qui lutum proculant, seu per
 lutum incedunt: Latinis Perones, Hippocrati πελὺλαι.

C. Πλάσας, ου, ὁ, Qui è luto seu argilla similitudines fingit: *ut* *καρπλάσας*, qui puppas fingit. Vide in Πλάς, in loco quodam Luciani.

C. ΠΛΑΤΥΠΕΡ, ος, ό, idem. vel Figulus, Qui vasa fictilia è luto conficit. idem cum ΠΛΟΥΡΥΣ. Vtitur Galen. & Alexand. Aphrod. Vnde ΠΛΑΤΥΠΕΡ, ος, F luto fingo, Figulnā factito. A quo VERBALIS ΠΛΑΤΥΠΕΡ, ος, ό, Persinens ad eos qui è luto fingunt, Pertinens ad figulos. At ΠΛΑΤΥΠΕΡΑ ΚΑΙΑ siue ΠΛΑΤΥΠΕΡΕΣ ΟΥΡΑ ab omnibus ferè interpretibus malè vertitur. Alius lixiuiam h̄ guli aquam, alius cum luto suo lixiuiam, alius aquam lutariam reddidit: alius se planè nescire quid sit, professus est. Nec immerito quidè, quòd non animaduertirint per scribendum esse ΠΛΑΤΥΠΕΡΗ. quod quid significet, vide suo loco. Gorr.

C. Παλῶρος, αὐ, ὁ, Qui lutū seu limū baiulæ. Alii, Czmen-
ti baiulus. Suidæ autē παλῶρος sunt ἁπλοῦχα, μιθωπί.
V N D E Παλῶρος, αὐ, lutū feto, seu baiulo. Aristoph.

C. Πράγματος, αὐτὸ ἐστὶν, Ex luto fufus. In Epigr. πηλοχίτης
 γαλακτός, de nidis hircodinis, quæ πηλοδωμῶν in iisdem
 Epigr. dicitur.

C. Παιουργός, id est, Qui è luto fictilia vasa conficit, Figulus.
idem cum τινάμενος. Vide supra in *Ιπποκράτει*.

C. Αἰρίππλος τίπος, apud Polyb. Locus in summo lutosus,

πικρία. Plutarch. Lycurgo, pag. 94 meæ edit. de Lacedæmonis, ἐξ ἧς πικρίας καὶ λείψανον πικρίας ἔχοντα μαλακίαν ἔχει. quod respicit locus quæ in Πικρὸς citatur. Pertinet huc quod Quintil. libro 8, sub finem capitis 3, scribit, Est & amarum quiddam, quod ferè in contumelia positum est: quale Cælius, Quid facies quæ in bona tua inuasit hoc est, quæ te docuero nescire maledicere. Πικρὸν verò apophthegmatū exēpla affert Plutarchus loco citato, nimirum pagina 95 meæ editionis.

Πικρὸς, ἰδὲ, ἢ, Amara. nomen herbæ. Plinius libro 19, cap. 8, de lactuca generibus, Pessimum autem genus, cum exprobratione amaritudinis appellauere picrida. Exodi 12, φάρονται τὰ κρία τῇ νύκτι τῆς ἑβδόμης, καὶ ἔσθουσιν. Vbi sic redditur, Azymos panes cum lactucis agrestibus comedent. Sic & Gaza apud Aristotelem Hist. anim. libro 9, capite 6, interpretatur. Dioscorides certè libro 2, c. 166, τὴν ἀχρίαν ὀρίδακα dicit esse πικρὰν τῇ γούσι, id est gustui amarā. Theophr. πικρὰ δὲ videtur numerare inter τὰ κρυπτοῦντα: libro 7 Hist. plant. capite 11, αὐτὸς δὲ ἡ πικρία, καὶ ὅτι αὐτὴ τῇ πικρίδι, καὶ ὅτι αὐτὴ δὲ ὅλου τοῦ χυμοῦ καὶ τῶν ὀστέων παρὰ τὴν γούσιν δὲ πικρὰ δὲ καὶ πικρὸν εἶναι. Vnde Plinius libro 21, capite 17, Amara aphace, & quæ picris nominatur, & ipsa toto anno florens: nomen ei amaritudo imposuit. Hinc & illud Virgil. esse volunt, — & amaris intyba fibris. Gaza ibi vertit Amarago. Esse autè cichorii seu intybi speciem, Dioscorides quoque testatur lib. 2, capite 160, ὅτι αὐτὴ ἡ ἀχρία, πικρία, καὶ κρυπτοῦντα καλοῦνται. Vnde Plinius libro 20, capite 8, Setis, & ipsa lactuca simillima, duorum generum est: sylvestris melior, deterior hyberna. Πικρὸς dicitur etiam à quibusdam τὰ ἀδρόπρια, ut ex Diosc. tradit Gortzius.

Πικρὸν οὖν apud Athenæum libro 3, vbi videtur intelligere ficus subamaras. vel Quæ picridè gustantibus referant. Fortasse autem & πικρὸν sine adiectione.

Πικρὸν, ἢ, Amarum reddo, Amarem afferro. Pass. Πικρῶμαι, Amarus fio, Amaresco, ut Palladius loquitur. Alex. Aphrod. τὸ μέλι παλαιόθεν πικρῶται. Contra δὲ ἐκ φένης γίνονται πικρὰ, γλυκύων γίνονται ὅτι τῇ ἀπολλυμένων, ut Cassius docet in suis problematis. Πικρὸν exponitur etiam Exacerbo.

C. Ἐκπικρῶν, ἢ, idem cum πικρὸν, nisi malis, Peramarum reddo, Exremè amarum efficio. Pass. Ἐκπικρῶμαι, Amarus reddor, Amaresco. ἔκπικρος γίνομαι. Aristot. in Problem. καὶ ἀπὸ τῆς ὀσμῆς τὸ πικρὸν γίνονται. Et apud Hippocr. σῆμα ἐκπικρῶν, os amarescens.

Πικρῶν, Amaresco. vel Amarem refero, Amaro similis sum.

Πικρῶν, idem cum πικρὸν, id est Amarum reddo, Amarem concito, Amaritudinem afferro. Apocal. 10, λέγει καὶ κατὰ θάλασσαν καὶ πικρὰ ἔστι τὸ πικρὸν. ἀλλ' ὅτι τῇ σῆμα τὸ πικρὸν γλυκύων μέλι, amaritudinem afferet ventri tuo. Porro sicut πικρὸς metaph. capitur, ita & πικρῶν pro Exacerbo. Et pass. Πικρῶνμαι, Exacerbor. Philo De vita Moysi lib. 3, αὐτὸς δὲ τῆς ἀπὸ τῆς πικρίας. Idem libro 1, τὸν πικρῶν καὶ πικρῶν ὁρῶν διέκρινε, exacerbatus indignitate rei. Pro πικρῶν quidā dixerunt Amarecare, ut, Ipsi amaricauerunt Deum. pro Amara ira accenderunt vel exasperarunt.

C. Ἐκπικρῶν, Exacerbo, Exaspero.

C. Ἐκπικρῶν, q. d. Exacerbo in [aliqua re.] Pass. Ἐκπικρῶμαι, Exacerbor & exasperor. Alii Infensus sum.

c. 1. Προεπιπικρῶνμαι, q. d. Insuper exacerbor [aliqua re] Ex Herod. προεπιπικρῶνται Σαμίαι, pro Szuire in Samios. Vel etiam Hostilem quādam amaritudinem in Samiis implere.

C. ΠΑΡΑΠΙΚΡῶν, Ad amarā irā concito, Amara ira succendo & exaspero, Exacerbo. idem cum παραξύνω & παραγγίω, id est, Ad irā incito, Irrito. In epist. ad Hebr. capite 3, πικρὸν αἰχμητικὸν πικρῶνται, exacerbant Dominum.

Παροξυσμῶν, ἢ, Exacerbatio. In epist. ad Hebr. loco citato, μὴ παροξύνετε τὰς καρδίας ὑμῶν, οὐ τὸ πικρὸν καὶ τὸ μέλι, καὶ ἡ μὲν τὸ πικρὸν καὶ τὸ μέλι, ne obdurate

et rda vestra, sicut in exacerbatione,

Πῖλος, seu Pileus, seu Pileum, Indumentum capitis è lana compactū. Hesiod. Erg.

— κεφαλῆς δὲ ὑπὲρ τῆς Πίλου ἔχει ἀπὸ τῆς. Athenæus lib. 6, πῖλος τὴν τῆς κεφαλῆς ὑπερκαλύπτειν ἀπὸ τῆς δερμίδος. Luc. De salt. διὰ τὴν κεφαλὴν καλύπτειν. ὃ ἡ γὰρ ὁ πῖλος αὐτῶν, καὶ τὸ πῖλον τῆς κεφαλῆς ἀπὸ τῆς δερμίδος. Vbi etiā nota πῖλος fuisse è lana spissa seu crassa cōpactos. Aristot. De gener. anim. libro 5, capite 5, καὶ σκελετοῦ καὶ πῖλος ἢ κελεύματι παλινῶν τῆς πῖλος, pilos qui pileo aliōne tegumento integuntur, citius canescere. Rursum Lucianus, πῖλος φασγάνος. Herodotus, ἐπὶ τῷ δέντρει ὑπερκαλύπτει πῖλον ἐστὶν, vbi arborem pileo spisso crassoque intexerit, ut Columella in libro De arbor. c. 15, dicit cōtra frigus arborib⁹ quasi pileolos induere. At πῖλος χαλκῆς Hesychio ἑίδος ὑπερκαλύπτει. Theophrast. scdm. quoque genere vsurpauit hoc vocabulū, Hist. plant. libro 4, capite 10, de fabæ Ægyptiæ foliis, ὅτι καὶ τὸ μέλι τῆς Πίλου ὀστέων. quibuscum cōfer Dioscoridis locum in Πέπτος citatum. Idem plantis quoque πῖλος tribuit, ut πῖλος, quosdam quasi pileos & galeros. nam de faba Ægyptia, cui πῖλος tribuebat, loquutus, de loro subiungit, πύπυ δὲ ἡ μὲν τῇ κεφαλῇ οὐκ ὁμοία τῇ τῇ κεφαλῇ καὶ οὐ πῖλος δὲ ὁσάυτως, πῖλος ἔστι πῖλος καὶ λεπτῆρος. Alias πῖλος, in plantis dicitur pilula quædā ex laneis flocculis coacta, ut tradit ipse Theophrast. Hist. plant. libro 3, capite 8, de robore, φῆναι δὲ καὶ τὸν πῖλον ὁσάυτως πῖλον. πῖλος δὲ ὁσάυτως ἐκλεῖναι, μαλακῶν, ὑπερκαλύπτειν πῖλον. ὃ καὶ τῇ πῖλος καὶ λεπτῆρος. Sic accipiendum videtur apud eundem libro 4 Hist. plant. capite 10, de faba Ægyptiæ, σκελετοῦ πῖλος ἢ κεφαλῆς καὶ κεφαλῆς πῖλος ἢ κεφαλῆς (ita enim terponit pro πῖλον, accipientes pro Hilum) σκελετοῦ πῖλος, ὃ καὶ τῇ πῖλος. Πῖλος dicitur etiam τὸ ἔξωθεν πῖλος καὶ ὀστέων, ὃ καὶ τῇ πῖλος, ὃ καὶ τῇ πῖλος, ut schol. Thucyd. exponit libro 4, pagina 133, ὅτι οἱ πῖλοι ἐστὶν πῖλος καὶ ὀστέων. (sed addit idem, quosdam intelligere τὰ ἐκλεῖναι τῆς κεφαλῆς) Tale quid sunt Centones siue Centunculi. qua voce vitur Suidas in exponenda Græca. Πῖλος quidā accipiunt pro raperibus spissis, seu ex lana crassa cōpactis, apud Herod. 1. 5, πῖλος ἐκλεῖναι ὑπερκαλύπτει. (vbi tamen Valla, Pilea lanca circumtendunt) Apud Xenophontem quoque πῖλος Μηδικῶν Philelphus vertit Tapetorum Medicorum, libro 5 Pæd. pagina 84, ἀπὸ τῆς αὐτῆς δὲ τῆς πῖλος ὀστέων πῖλος, ὃ καὶ τῇ πῖλος, πῖλος ὑπερκαλύπτειν ὀστέων αὐτῶν, καὶ πῖλος αὐτῶν καὶ ὑπερκαλύπτειν ὀστέων αὐτῶν. Idem Plutarchus Artox. τὸν ἐκπικρῶν πῖλον ἀπὸ τῆς λανθάνει. Πῖλος, Socculi lanei. Poll. 1. 2, ὃ ἡ κεφαλῇ πῖλος καὶ τῇ πῖλος ὀστέων πῖλος. Et libro 7, αὐτὸς δὲ πῖλος κεφαλῆς καὶ τῇ πῖλος ὀστέων, ὃ καὶ τῇ πῖλος καὶ τῇ πῖλος. Idem libro 10, quum mentionem fecisset loci Platonis quem in Πάρος citauit, addit & hunc Cratini, ὃ καὶ τῇ πῖλος πῖλος. In eadem significatione Hesiodus Erg. Ἀμφὶ δὲ πῖλος πῖλος βῆρας ἵππων καὶ ὀστέων Ἀρῶνα δίδουσαι πῖλος ἐν πῖλος πῖλος. Latini hos πῖλος vdones vocant, estque apud Martialem de vdone Culicio hoc epigramma, Nō hos lana dedit, sed olentis barba marini: Cyniphiō potente planta latere sinu. Apud iurisperitos verò legitur Odones, ut apud Vlpianum, Alia causa est odonum, quia vsum calceamentorum præstant. Πῖλος idem etiam significat cum σπῖλος seu πῖλος, id est Pila, ut Eustathius tradit pagina 1554, vbi & hoc affert ex Suidæ exemplum, ἢ Ἀπὸ τῆς σπῖλος πῖλος, ὃ καὶ τῇ πῖλος. Πῖλος Suidæ est non solum ὁ πῖλος, sed etiam τὸ πῖλος. vnde (inquit) ὁ πῖλος καὶ ὁ πῖλος, ut apud Cæf. Qui superiore anno primum pilum duxerat. Sed id vocabulum, Latinum, nō Græcum esse existimo. Idem Suidas, πῖλος adiectiuè quoque exponit πῖλος. Apud Hesychiū verò diuerso accentu legitur Πῖλος, πῖλος. Item Πῖλος καλῆς. Vbi etiam πῖλος, ὃ τῇ πῖλος.

C. Πῖλος, ὃ, Qui pileos conficit, Qui ex coactis lanis pilisve conficit pileos, ὃ καὶ πῖλος πῖλος: Coactiliarius, quod nimirū coactilia siue subcoacta conficiat. vnde

Πῖλος πῖλος,

vocales, sed tabellariz. Item, In causis maioribus iudices vniuersi in cistam tabulas simul conticiebant, suas insculptas literas habentes, absolutionis siue codemnationis, quum de alicuius capite agebatur: π & ι , ampliationis. Et in lex. meo vet. $\pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon$ esse dicitur $\sigma\upsilon\mu\beta\omicron\lambda\omicron\upsilon\iota$ $\delta\iota\kappa\alpha\sigma\tau\iota\omega$, $\epsilon\upsilon\ \delta\epsilon\ \epsilon\pi\iota\chi\epsilon\alpha\pi\omicron\ \tau\omicron\ \tau\eta\ \kappa\tau\iota\sigma\tau\epsilon\iota\sigma\iota\omega\ \sigma\epsilon\phi\epsilon\mu\alpha$, $\epsilon\upsilon\ \delta\epsilon\ \delta\eta\mu\omicron\varsigma$. In eodem meo lex. exponitur $\pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon$ & $\chi\epsilon\alpha\pi\omicron$, citaturque hic locus Demosth. $\mu\epsilon\kappa\epsilon\tau\epsilon\ \pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon\ \tau\omicron\ \delta\epsilon\tau\iota\gamma\epsilon\iota\ \epsilon\delta\iota\omega\alpha\tau$. Vbi continens accipitur pro ipso contentu synecdochicé. Nam $\pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon$ dicuntur tabulæ seu tabellæ quibus publicè aliquid proponitur, ut vel leges, vel nomina reorū, vel alia aliqua programmata, ut videbis in $\epsilon\kappa\kappa\iota\mu\alpha\iota$. tom. i semip. 165. litera D. Hermog. $\chi\epsilon\alpha\pi\omicron\ \pi\epsilon\varsigma\ \tau\omicron\ \chi\epsilon\ \mu\epsilon\gamma\epsilon\upsilon\omega\iota\ \alpha\iota\eta\eta\delta\alpha\iota\ \pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon\ \nu\epsilon\iota$. Vbi $\pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon$ significat tabellam in qua nomina Megarensium, id est, pecunia quam debebant, pendebant. Bud. sic interpret. p. 583. Ad populum tulit & eo autore populus nomen delendum sciuit pecuniæ à Megarentibus debite. De tabella dictum in qua programma aliquod pender vide in $\pi\omicron\delta\chi\alpha\mu\mu\alpha$. tom. primi p. 876. B. Sic Luc. in Nigr. $\sigma\epsilon\upsilon\kappa\iota\tau\omicron\ \delta\epsilon\ \epsilon\upsilon\ \mu\epsilon\sigma\omega\ \chi\epsilon\ \pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon\ \pi\ \tau\eta\ \delta\epsilon\tau\iota\gamma\omega\mu\alpha\tau\epsilon\iota\alpha\ \chi\epsilon\mu\alpha\tau\omega\iota\ \kappa\alpha\tau\alpha\chi\epsilon\mu\mu\epsilon\upsilon\iota$. Ex Moschop. annotatur $\pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon$ dicta fuisse, $\epsilon\upsilon\ \delta\epsilon\ \tau\omicron\ \delta\iota\kappa\alpha\sigma\tau\epsilon\iota\alpha\ \epsilon\chi\epsilon\alpha\phi\omicron\tau\omicron\ \chi\epsilon\ \alpha\iota\ \delta\epsilon\chi\alpha\iota\ \alpha\ \chi\epsilon\ \epsilon\iota\lambda\alpha\mu\epsilon\upsilon\ \nu\omicron\iota\ \lambda\alpha\chi\omicron\tau\epsilon\varsigma\ \delta\iota\kappa\alpha\zeta\eta\tau\iota\ \eta\gamma\omega\mu\alpha\ \delta\epsilon\chi\eta\tau$. De tabella pictoris apud Plutarchum dicitur.

$\pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon$, id est, idem cum $\pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon$, id est Tabella. De tabella scriptoria dictū habes in $\chi\epsilon\alpha\phi\omicron\tau\omicron$, & in $\mu\alpha\lambda\eta$. Exponit quidā & Pugillares. Exponitur & Scutella, Parualanx, qua signif. usurpatur $\pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon\varsigma$. Aristoph. scholiast. $\pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon\delta\alpha\varsigma$ dici scribit, $\tau\epsilon\iota\ \mu\alpha\gamma\alpha\lambda\alpha\ \sigma\alpha\upsilon\iota\delta\alpha\varsigma\ \tau\eta\ \pi\lambda\omicron\iota\omega\iota$, in loco illo quem in $\pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon\delta\alpha\iota$ citabo. Hom. $\pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon\varsigma$ eo significatu dixit. Est & genus saltationis. Athen. l. 14. $\mu\alpha\tau\prime\ \alpha\upsilon\lambda\omega\iota\ \delta\epsilon\ \omega\chi\epsilon\mu\omega\iota\ \chi\epsilon\ \tau\iota\omega\ \kappa\alpha\lambda\omicron\upsilon\mu\epsilon\upsilon\iota\omega\ \pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon\delta\alpha\varsigma$. Meminit & Poll. l. 4. c. 14. his verbis, $\tau\epsilon\iota\ \delta\epsilon\ \pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon\delta\alpha\varsigma\ \omega\chi\epsilon\mu\omega\iota\ \sigma\iota\kappa\ \sigma\iota\delta\alpha\ \epsilon\iota\tau\ \delta\epsilon\tau\iota\ \pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon\iota$, $\epsilon\iota\tau\ \pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon\varsigma\ \phi\epsilon\rho\omicron\tau\epsilon\varsigma$. I N D E $\pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon\delta\alpha\iota$, idem Tabella. Pro tabella cerata in qua olim scribebant, accipitur Luc. i. item Tabella, hoc est Index rerum aliquo libro comprehensarū, vel aliquibus è libris excerptarum. Quo nomine in inscriptione librorum vsi fuerunt nonnulli. Plin. in præfat. suæ historiæ naturalis, loquens de inscriptionibus Græcorum, iam $\mu\omicron\upsilon\sigma\alpha\iota$, $\pi\alpha\upsilon\delta\epsilon\iota\kappa\tau\alpha$, $\epsilon\lambda\chi\epsilon\iota\delta\iota\omega\iota$, $\lambda\epsilon\mu\mu\omega\iota$, $\pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon\delta\alpha\iota$, inscriptiones propter quas vadimonium deferri possit. Idem Gell. sub finem suarum Noctium Atticarum, Nam quia variam & miscellā & quasi confusaneam doctrinam conquisiuerant, eò titulos quoque ad eam sententiā exquisitissimos indiderunt. Nāque alii Musarum inscripserunt, alii Sylvarum: ille $\kappa\alpha\epsilon\iota\omega\iota$, alius $\kappa\iota\alpha\varsigma\ \lambda\epsilon\mu\alpha\theta\eta\iota\alpha\varsigma$: quidam Lectionis suæ, alius Antiquarum lectionum: atque alius $\pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon\delta\alpha\iota$, & ite alius $\epsilon\lambda\chi\epsilon\iota\delta\iota\omega\iota$. Paulo post, Neque item desunt qui indices suis libris fecerunt.

$\pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon\delta\alpha\iota$, ν , δ , idem Tabella. Plerunque accipitur pro paruo disco seu scutella, cuius signif. exemplum habes in $\epsilon\chi\epsilon\mu\epsilon\phi\omicron\varsigma$. Idem apud Athen. & Poll. V N D E $\pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon\delta\alpha\iota$, ν , π , idem Tabella, Scutella. Legitur apud Athen. in initio libri 15.

$\pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon\delta\alpha\iota$, In modum tabularū seu asserum. $\delta\iota\kappa\eta\tau\ \sigma\alpha\upsilon\iota\delta\alpha\iota$, ut Eust. exp. Aristoph. Ran. $\iota\prime\ \eta\mu\alpha\tau\alpha\ \gamma\omicron\mu\phi\omicron\tau\alpha\gamma\eta\ \pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon\delta\alpha\iota\ \delta\epsilon\tau\iota\gamma\omega\mu\alpha\tau\epsilon\iota\alpha$. Vbi & schol. exp. $\delta\epsilon\tau\iota\gamma\omega\mu\alpha\tau\epsilon\iota\alpha\ \tau\omicron\ \epsilon\eta\mu\alpha\tau\alpha$, $\omega\varsigma\ \sigma\phi\ \pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon\delta\alpha\iota\ \delta\epsilon\tau\iota\gamma\omega\mu\alpha\tau\epsilon\iota\alpha$. Et mox hac subiungit, $\delta\iota\kappa\eta\tau\ \sigma\alpha\upsilon\iota\delta\alpha\iota\ \tau\eta\ \epsilon\kappa\ \tau\iota\omega\varsigma\ \delta\epsilon\tau\iota\gamma\omega\mu\alpha\tau\epsilon\iota\omega\iota\ \epsilon\iota\ \tau\eta\ \kappa\epsilon\mu\mu\epsilon\upsilon\iota\alpha$. In vulg. lex. perperam $\varsigma\ \epsilon\ \kappa\ \iota\ \tau\ \nu\ \mu\ \pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon\delta\alpha\iota$.

$\pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon\delta\alpha\iota$, $\iota\omega\varsigma\ \eta$, Tabulatio, ut Caesar appellat: vel etiā Tabulatū, ut idē, & alii. Plut. Symp. 3. probl. vltimo, de ligno oleagino, $\tau\omicron\iota\ \delta\epsilon\ \beta\alpha\lambda\alpha\epsilon\iota\omega\iota\varsigma\ \pi\omicron\lambda\epsilon\mu\omicron\iota\ \delta\epsilon\tau\iota\ \chi\epsilon\ \lambda\omicron\mu\alpha\iota\iota$ $\tau\iota\omega\ \pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon\delta\alpha\iota\ \alpha\upsilon\tau\omega\iota\ \chi\epsilon\ \pi\epsilon\iota\ \eta\ \mu\alpha\lambda\iota\omega\iota\varsigma\ \epsilon\kappa\alpha\tau\alpha\mu\omicron\upsilon\delta\omega\iota$.

$\pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon\delta\alpha\iota$, cum $\rho\acute{\upsilon}\tau\epsilon\varsigma$. teste schol. Eurip. citante hoc hemistichium, $\pi\iota\omega\ \delta\epsilon\ \sigma\iota\ \alpha\upsilon\alpha\lambda\epsilon\omega\varsigma\ \chi\epsilon\omega\varsigma\ \epsilon\sigma\kappa\lambda\eta\kappa\iota$. Antiph. l. 2 Epigr. in philosoph. $\kappa\alpha\iota\ \tau\eta\ \chi\omega\delta\eta\tau\ \rho\acute{\upsilon}\tau\epsilon\omega\iota\ \pi\iota\omega\ \pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon\delta\alpha\iota\ \epsilon\omega\varsigma$, sordibus squalentib. Plu. De orac. Psych. in initio, $\epsilon\delta\omicron\sigma\mu\alpha\zeta\iota\ \eta\ \delta\epsilon\ \chi\alpha\lambda\epsilon\omega\iota\ \tau\omicron\ \alpha\upsilon\theta\eta\tau\omega\iota$, $\omega\varsigma\ \nu\ \pi\iota\omega\ \sigma\epsilon\phi\epsilon\mu\alpha\varsigma\ \nu\ \delta\epsilon\ \iota\omega\ \beta\alpha\phi\ \eta\ \kappa\alpha\tau\omicron\upsilon\ \epsilon\iota\lambda\omicron\theta\omicron\tau\epsilon\varsigma$. Strabo $\sigma\epsilon\phi\epsilon\ \nu\sigma\alpha\mu\alpha\tau\omega\iota\ \iota\omicron\kappa\upsilon\epsilon\iota\varsigma\ \kappa\upsilon\alpha\ \tau\epsilon\chi\upsilon\tau\epsilon\upsilon\tau\ \epsilon\ \lambda\alpha\pi\iota\delta\epsilon\ \kappa\upsilon\omicron\upsilon\sigma\alpha\mu\ \kappa\alpha\gamma\iota\sigma\tau\iota\omega$, $\rho\acute{\upsilon}\tau\epsilon\omega\iota\ \tau\eta\ \delta\epsilon\ \epsilon\iota\varsigma\ \phi\lambda\omicron\gamma\alpha\ \beta\epsilon\lambda\mu\epsilon\iota\omega\iota\varsigma\ \eta\ \delta\epsilon\ \kappa\alpha\tau\alpha\mu\epsilon\upsilon\delta\alpha\iota\ \tau\eta\ \pi\lambda\acute{\upsilon}\tau\eta\ \tau\ \pi\iota\omega\iota$

$\delta\omicron\mu\omega\varsigma$, quæ sordida in flammā cōici, ac sordibus emaculari, non secus quā lota. Quod idē refert Plut. De def. om. c. p. 770 meæ edit. Metaphoricè verbis quoque antiquis $\pi\iota\omega\varsigma$ tribuitur, vbi videndū an reddi possit Sordes. Sordida oratio apud Quint. cui opponit nitidā. Et $\delta\epsilon\ \chi\epsilon\mu\epsilon\phi\omicron\varsigma\ \pi\iota\omega\varsigma$, Sermonis antiqui squalor quidā, Oratio & verba squalida antiquitate. Dionys. Halicarn. δ , $\pi\iota\ \pi\iota\omega\varsigma\ \alpha\upsilon\tau\omicron\ \chi\epsilon\ \chi\epsilon\omega\iota\ \delta\ \tau\omicron\varsigma\ \delta\epsilon\chi\alpha\iota\ \tau\omicron\varsigma\ \eta\epsilon\iota\mu\alpha\ \chi\epsilon\ \lambda\epsilon\lambda\eta\theta\omicron\tau\omega\varsigma\ \delta\epsilon\tau\iota\gamma\epsilon\iota\ \chi\epsilon$, Squalor litusq; verustatis. Obseruandū autē in laudē poni. Itidē Suid. ex Damascio, $\delta\ \delta\epsilon\ \iota\omega\ \nu\epsilon\iota\ \lambda\epsilon\chi\eta\ \iota\chi\epsilon\ \nu\omicron\varsigma$, $\sigma\iota\ \tau\omicron\iota\varsigma\ \kappa\alpha\tau\omicron\upsilon\tau\epsilon\iota\varsigma\ \epsilon\kappa\ \mu\mu\mu\alpha\sigma\tau\epsilon\iota\omega\varsigma\ \sigma\epsilon\phi\epsilon\iota\varsigma$, $\alpha\lambda\lambda\alpha\ \sigma\epsilon\phi\epsilon\varsigma\ \pi\iota\omega\ \delta\epsilon\chi\alpha\iota\ \tau\omicron\varsigma\ \delta\ \lambda\omicron\gamma\sigma\chi\alpha\phi\iota\alpha\varsigma\ \alpha\mu\mu\alpha\omega\mu\epsilon\upsilon\iota$. Erot. apud Hippocr. annotat se quibusdam in $\epsilon\kappa\alpha\tau\alpha\mu\omicron\upsilon\delta\alpha\iota$ reperisse, $\pi\iota\omega\iota\ \nu\omicron\tau\alpha\iota\ \pi\iota\ \alpha\upsilon\tau\omicron\ \nu$. $\pi\iota\omega\varsigma$ dicitur interdum homo sordidus, sicut $\alpha\omega\chi\mu\omicron\varsigma$, teste Eust. homo squalidus. Similē vsum habet $\eta\mu\epsilon\varsigma\ \& \kappa\alpha\tau\omicron\upsilon\tau\epsilon\varsigma$, ut in $\zeta\omega\mu\omicron\varsigma$ docui, tom. i semip. 1408. F. In v. l. annotatur, accipi pro homine spurco & pestilente, ut Pestis apud Lat. Notandum porro passim scriptum $\epsilon\ \& \iota\ \pi\iota\omega\varsigma$, licet in Epigr. corripiatur prior syllaba, itidēmq; apud Apoll. Rhod. Rectius ergo in lex. meo vet. $\pi\iota\omega\varsigma$. Cæterū pro $\pi\iota\omega\varsigma$ vsurpatur $\epsilon\ \tau\ \iota\ \alpha\ \mu\ \pi\iota\omega$, itidē Sordes, Illuies. Schol. Soph. p. 23 meæ edit. $\pi\iota\omega\ \delta\ \rho\acute{\upsilon}\tau\epsilon\varsigma$, $\delta\ \iota\ \epsilon\iota\varsigma\ \tau\ \pi\iota\omega\varsigma$, $\tau\omicron\ \epsilon\sigma\tau\iota\omega\iota\ \delta\epsilon\ \delta\iota\omega\ \tau$. A T V E R O $\pi\iota\omega\iota$, Vinū hordeaceum, (ut scribit Arist.) quo qui inebriantur, nō in omnem partem, ut cæteri, corruunt, sed prout tantum aut supini. Paulus autem vinū quod ex sordibus vel lerum elutis conficitur, $\pi\iota\omega\iota$ vocari putat. Gorr. Idē habetur apud Athen. l. 10, vbi hunc $\alpha\iota\omega\iota\ \kappa\epsilon\iota\sigma\tau\omega\iota\ \alpha\iota\omega\iota\ \nu\omicron\tau\alpha\iota$ et iā $\beta\omicron\upsilon\theta\omega\iota\ \alpha\iota\omega\iota\ \nu\omicron\tau\alpha\iota$ quoque; appellatur: vulgo Ceruisia. A V A S V M $\pi\iota\omega\varsigma$ Theophr. pro pinu accepisse putatur, De caus. pl. l. 6. c. 17, $\tau\eta\ \alpha\upsilon\tau\omicron\mu\alpha\tau\omega\varsigma\ \delta\epsilon\tau\iota\gamma\omega\mu\epsilon\upsilon\iota\omega\iota\ \delta\epsilon\ \kappa\epsilon\upsilon\omega\iota$, $\alpha\iota\omega\iota\ \delta\epsilon\tau\iota\ \pi\ \tau\eta\varsigma\ \pi\iota\omega\ \chi\epsilon\ \alpha\iota\omega\iota\ \tau\omega\varsigma\ \pi\iota\omega\iota$.

C. A $\pi\iota\omega\varsigma$, $\iota\omega\varsigma$, $\delta\ \eta$, Sordidus purus, Qui sordidus non est. $\kappa\alpha\ \tau\epsilon\phi\epsilon\varsigma$, Suid. Apud Hesych. verò $\epsilon\ \kappa\ \alpha\ \pi\iota\omega\iota\ \tau\omega\iota$, A B A $\pi\iota\omega\iota$. Sed putatum $\varsigma\ \epsilon\ \kappa\ \iota\ \beta\ \epsilon\ \nu\ \delta\ \nu\ \mu\ \alpha\ \pi\iota\omega\iota\ \tau\omega\iota$, A B A $\pi\iota\omega\iota$, Sordidus maculo. Alioqui A $\pi\iota\omega\iota\ \tau\omega\iota$ & A $\pi\iota\omega\iota$ essent potius ab A $\pi\iota\omega\varsigma$ deriuata, & A $\pi\iota\omega\iota$ significaret $\alpha\ \pi\iota\omega\iota$ reddo.

C. A $\pi\iota\omega\varsigma$, $\iota\omega\varsigma$, $\delta\ \eta$, Sordibus ac illuue deformis, Sordidus, Sordidatus. ut $\delta\epsilon\tau\iota\gamma\eta\ \eta\mu\alpha\tau\alpha$ apud Poll. l. 4. quib. $\epsilon\iota\ \delta\epsilon\tau\iota\gamma\eta\varsigma$ vfos fuisse scribit. Sic Aristoph. Acharn. A $\mu\prime\ \eta\ \tau\epsilon\ \delta\epsilon\tau\iota\gamma\eta\ \eta\lambda\epsilon\iota\varsigma\ \pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon\delta\alpha\iota$; Vbi schol. exp. $\delta\epsilon\tau\iota\gamma\eta\ \eta\lambda\epsilon\iota\varsigma\ \pi\iota\alpha\mu\epsilon\upsilon\delta\alpha\iota$, $\rho\acute{\upsilon}\tau\epsilon\omega\iota$. Alibi, $\epsilon\delta\omega\iota\ \delta\epsilon\tau\iota\gamma\eta\varsigma\ \sigma\omicron\lambda\alpha\zeta\iota$.

C. K $\alpha\omega\pi\iota\omega\varsigma$, $\iota\omega\varsigma$, $\delta\ \eta$, Sordidus malè contaminatus, Sordibus & illuue foedus, Impurus. Athen. l. 13. $\delta\ \eta\ \delta\epsilon\ \iota\omega\iota\ \tau\omega\iota\ \eta\mu\omega\iota\ \epsilon\iota\sigma\iota\ \sigma\iota\ \pi\lambda\epsilon\iota\sigma\tau\iota\varsigma\ \sigma\omega\mu\alpha\tau\alpha\varsigma\ \mu\epsilon\phi\omicron\iota\ \chi\epsilon\ \kappa\alpha\kappa\omicron\pi\iota\omega\varsigma\ \nu\ \mu\epsilon\phi\omicron\iota\ \tau\omega\iota\varsigma\ \eta\delta\iota\omega\iota\ \alpha\lambda\lambda\alpha\ \eta\ \epsilon\zeta\eta\iota$. Idem Soph. Aiace, p. 23 meæ edit. de Vlyse, $\alpha\ \tau\epsilon\iota\omega\iota\ \tau\prime\ \alpha\ \eta\ \kappa\alpha\ \kappa\omega\iota\ \delta\ \gamma\alpha\iota\omega\iota$, $\kappa\alpha\kappa\omicron\pi\iota\omega\varsigma\ \pi\iota\omega\iota\ \tau\prime\ \alpha\lambda\eta\mu\alpha\ \gamma\tau\alpha\phi\omicron\iota$. Vbi schol. annotat $\delta\ \epsilon\ \iota\ \epsilon\ \pi\iota\omega\varsigma$ interdū $\delta\epsilon\tau\iota\gamma\eta\ \delta\epsilon\iota\alpha\varsigma$, interdū $\delta\epsilon\tau\iota\ \tau\omicron\ \eta\theta\omega\iota$. (quod ex Athen. loco discimus) hic verò significare $\pi\iota\omega\ \kappa\alpha\kappa\omega\iota\ \tau\omega\iota$, seu $\tau\epsilon\iota\mu\mu\alpha\ \kappa\alpha\kappa\omega\iota\ \tau\omega\iota$. Hesychio $\kappa\alpha\omega\pi\iota\omega\varsigma$ est $\kappa\alpha\kappa\omega\varsigma$, $\mu\alpha\delta\omega\varsigma$.

$\pi\iota\omega\varsigma$, $\iota\omega\varsigma$, $\delta\ \eta$, Sordidus. $\rho\acute{\upsilon}\tau\epsilon\omega\varsigma$. ut $\pi\iota\omega\iota\ \epsilon\iota\sigma\iota\omega\iota$, lana sordida. quod & $\sigma\iota\varsigma\ \pi\iota\omega\iota\ \epsilon\iota\sigma\iota\omega\iota$, & $\epsilon\iota\sigma\iota\omega\iota$. Et $\varsigma\ \epsilon\ \kappa\ \alpha\ \mu\ \pi\iota\omega\iota\ \tau\omega\iota$ in Epigr. $\Theta\upsilon\mu\omicron\varsigma\ \delta\alpha\phi\eta\varsigma\ \delta\epsilon\ \tau\omicron\ \mu\epsilon\phi\omicron\iota\ \mu\epsilon\phi\omicron\iota\ \epsilon\zeta\epsilon\phi\iota\alpha$, A $\pi\iota\omega\varsigma\ \mu\omega\varsigma$, $\pi\iota\omega\iota\ \epsilon\iota\sigma\iota\omega\iota$, $\delta\epsilon\phi\ \kappa\epsilon\iota\sigma\iota\omega\iota$. $\delta\ \eta\ \pi\iota\omega\varsigma\ \epsilon\iota\sigma\iota\omega\iota$ $\delta\epsilon\phi\ \tau\omicron\ \nu\iota\kappa\alpha\iota\ \epsilon\iota\lambda\alpha\chi\eta\iota$, $\alpha\lambda\lambda\alpha\ \delta\ \sigma\ \lambda\omicron\varsigma$. quæ locū Suid. citans $\pi\iota\omega\iota\ \tau\omega\iota$ exp. $\rho\acute{\upsilon}\tau\epsilon\omega\varsigma$, $\alpha\omega\chi\mu\omega\varsigma$, Sordida, Squalida. sed perperam apud eum $\varsigma\ \epsilon\ \kappa\ \iota\ \epsilon\ \tau\ \nu\ \mu\ \pi\iota\omega\iota\ \tau\omega\iota$: perperam $\iota\ \tau\ \nu\ \mu\ \pi\iota\omega\iota\ \tau\omega\iota$ in vulgatis lexicis pro $\pi\iota\omega\varsigma$.

$\pi\iota\omega\varsigma$, $\iota\omega\varsigma$, $\delta\ \eta$, idem cum $\pi\iota\omega\varsigma$. Eurip. Oreste, $\delta\ \beta\omicron\varsigma\ \rho\acute{\upsilon}\tau\epsilon\omega\iota\ \pi\iota\omega\varsigma\ \delta\epsilon\ \alpha\lambda\iota\omega\iota\ \kappa\alpha\ \epsilon\alpha$. Vbi schol. exp. $\alpha\omega\chi\mu\omega\varsigma$ $\chi\epsilon\ \rho\acute{\upsilon}\tau\epsilon\omega\varsigma$, Squalidū & sordidū. Itē apud Hippocr. $\pi\iota\omega\varsigma\ \delta\epsilon\tau\iota\gamma\eta$ Erot. accipit pro $\rho\acute{\upsilon}\tau\epsilon\omega\varsigma$. qui etiā dicit $\pi\iota\omega\varsigma\ \delta\epsilon\tau\iota\gamma\eta$, lana sordidas seu succidas, quæ & $\pi\iota\omega\iota\ \tau\omega\iota$ & $\epsilon\iota\sigma\iota\omega\iota\ \tau\omega\iota$. V N D E $\pi\iota\omega\varsigma\ \delta\epsilon\tau\iota\gamma\eta$, $\alpha\epsilon\varsigma\ \eta$, Sordida illuies, Immundities, Impuritas: vel etiam Sordes. $\alpha\kappa\alpha\theta\alpha\rho\epsilon\iota\alpha$, Hesych. A T $\pi\iota\omega\varsigma\ \delta\epsilon\tau\iota\gamma\eta$, quod in v. l. itidē exponitur Sordidus, mēdosum est, & pro eo scribendum $\pi\iota\omega\varsigma\ \delta\epsilon\tau\iota\gamma\eta$.

$\pi\iota\omega\varsigma$, $\delta\ \eta$, idem cum $\pi\iota\omega\varsigma$ & $\pi\iota\omega\varsigma$. Erot. annotat, quū Hippocr. dicit $\pi\iota\omega\varsigma\ \delta\epsilon\tau\iota\gamma\eta$, intelligēda esse $\tau\omicron\ \sigma\iota\sigma\tau\eta\ \epsilon\phi\iota$, quæ idem $\pi\iota\omega\varsigma$ & $\pi\iota\omega\iota\ \tau\omega\iota$ appellat.

$\pi\iota\omega\varsigma$, $\delta\ \eta$, idem. Hesych. $\rho\acute{\upsilon}\tau\epsilon\omega\varsigma$, $\delta\epsilon\tau\iota\gamma\eta$, $\epsilon\iota\lambda\alpha\chi\eta\varsigma$: qui $\pi\iota\omega\varsigma$ $\epsilon\phi\iota$ itidē exp. necnon & $\pi\iota\omega\iota\ \tau\omega\iota$. A T $\pi\iota\omega\varsigma\ \delta\epsilon\tau\iota\gamma\eta$ vocat Perecius apud Dioscor. libro 5. cap. 14, $\kappa\alpha\tau\alpha\mu\epsilon\upsilon\delta\alpha\iota\ \iota\omega\iota\ \tau\omega\iota$ $\rho\acute{\upsilon}\tau\epsilon\omega\varsigma$.

rii genus quoddam, ab altis αλακῆς nominatum. A-
 pud Romanos verò Πινάριος erat familia quædā, quam
 Plutarchus in Probl. Rom. pagina 497 meæ editionis,
 Πινάριος ita nominatam scribit, causam ibidē af-
 ferens: Q V A S I Πινάριος.

Πινώ, α, F. Sordibus inquinō. Pass. Πινούσθαι. V N D E
 Πινώμενος, Sordibus sordatus, Sordidatus. Plut. Alex.
 pag. 118, φασί τινες καὶ πινώμενον ἐπώνουν. In v. l. habetur
 E T I A M Πινάω, Cūramino. sed id mēdosum esse reor.

ΠΙΝΩ, Bibo, Poto. Præter. πίνακα, tāquam à Πίνω.

Aor. 2, ἔπινον, tanquam à Πίνω, ut annotant
 grammatici. Hom. Odys. 11, — πίνω πινέ πεινον. Idem di-
 xit πινέμεναι οἶνον κώπια. Et Il. 13, — πίνοντες ὕδωρ μάλα. Ai-
 σήτω. Apud eundem Odys. 3, ὁρὸν πίνων. Scripsit autem
 sine adiectione apud eundem, ut Odys. 2, — πίνοντα πινέ-
 μεν. Et πίνον καὶ ἔδωκεν, vel ἔδωκε πίνον, apud eū-
 dem nō raro. In soluta autem oratione dicitur & πίνον
 οἶνον & πίνον τὸ οἶνον, (ut Gall. Boire du vin) quæ cōstru-
 ctio putatur esse Attica. Aristoph. Ranis, Διόνυσος πίνεις οἶνον
 οὐκ αἰσώμενος. Et in cuiusdam oraculi versu, Πίν' οἶνον στυ-
 γίαν. Et πίνον φάρμακον apud Gal. Frequētius sine accu-
 sativo. Thuc. lib. 7, πίνοντες πινέ πολλοί. Xenoph. Præd.
 4, αἰσώμενος καὶ πίνον καὶ ἔδωκεν. Ibidem, καὶ πίνον καὶ
 ἔδωκεν. Et Præd. 8, μή τι ἔδωκεν, μή τι πίνον. Demosth.
 εἰς τὸ πίνον ἔλκεν. Et πίνον ἔλκεν apud Plutarchū & Athen.
 ut Gall. Demander à boire. Item ἔλκεν πίνον apud Athen.
 ut Gall. Verser à boire. Legimus præterea πίνον cum
 præpositione ἐκ, ut apud Xenophontem Præd. 5, ἐκ χυ-
 σῶν φιαλῶν ὁ πίνον. Et Præd. 4, πίνον τὸ πινέ φάρμακον
 πινέμεν. Apud Athenæum libro 11, πίνον μαλακὸς ποτι-
 εῖς. Cæterum ab ἔπινον est πινέ, in hoc Philostrati
 loco, οὐδὲ τὴν λίαν, μή πινέ, οὐδὲ πινέ, μή λαβέ. Pro
 quo inuenitur & πινέ. Πινέ. Et infinitivus πίνον
 sæpe obuius. pro quo H O M. Πίνον etiam dixit per dial-
 ysin. Imperativus itidem Πίνε legitur apud eundem,
 Odys. 1, Κύκλω, τὴν πινέ οἶνον. I T E M Πίνον imperan-
 di modo: ut in illo celebri atque adeo prouerbiali di-
 cto, ἢ πίνε, ἢ ἀπίνε, Aut bibe aut abi. A passiva autem
 voce sumuntur E V T. Πινώμεν & Πινώμεθα. Aquo πινέ-
 μεν est πινέ apud Aristophanem, πινέμεν οἶνον τῆμαρον
 πινέ. (Vnde videmus Phrynichum immeritò hanc fu-
 turæ formam reiecit) Πινώμεθα autem legitur cum alibi
 Epigr. lib. 2, Πινώμεθα δ' ἄλωα &c. Cuius secūda per-
 sona πινώ apud Lucam capite 17, φάρακα καὶ πινώ. Et
 participium Πινόμενος. vnde apud Homerum, πινόμενος
 βροταῖος. Quinetiam E V T. Πίνω & Πινώμεθα affert
 Eustathius pagina 113, hoc ex Antiphane, illud ex
 Pindaro. Sed & alibi πινώ pro πινώμεθα ex eodem Pinda-
 ro, necnon ex Eupolide affert. Vnde appellata fuit (in-
 quit) V A B S Πίνω, Pifa. item Πίνω nomen appellatiuū
 pro fonte, quālibet πινώ. S E D E T Πίνω, neutrum
 plurale de loco irriguo, quālibet videlicet qui possit πινώ,
 id est πινώ, potum præbere. apud Homerum aliquot
 locis, ut Il. 11 circa principium, Καὶ τὴν πινώ, καὶ πινώ-
 μεθα ποτίνομεν. Ab eadē origine E S T Πίνω, (q. d. Potā-
 bilis) Poculentus, Potui aptus, Qui potatur, Qui bibi-
 tur, seu bibi potest. ut πινώ φάρμακα apud Æschylum in
 Prom. p. 31 meæ edit. Quod autē ad illud πινώμεθα at-
 tinet, ab Antiphane accipi pro πινώ tradit, nisi mēdosē
 scriptus est hic locus: quod ego planē persuasum ha-
 beo. Denique & πινώ passiva voce quidam vltimasse
 Homerum existimarunt. (ut idem tradit) scribētes ita
 secundum versum Il. 1, ἔδωκεν αὐτὸν πινώ, πινώ αἰετὸς πινώ-
 μεθα. Alii legere maluerunt πινέ τ' αἰετὸς πινώ.

Admonitio de passiuo aonisto Επίνω, item
 de verbalibus Πίνω, Πίνω, &c.

Inuenitur apud gramm. nō solum præter. πίνακα, (vnde est
 præter. plusquāperf. ἐπινώμεθα apud Luc. in Lapidibus) sed
 & E V T. Πινώ per ω in priori quoque syllaba, verūm
 nullū eius vsus exēplū affertur. ac certē videmus πινώ
 & πινέ ac πινέ cæterāq; per o scribi, quæ scriptura cō-
 sentanea est scripturæ isti, πινέ, non illi πινώ: necnō isti
 πινώ ac πινώ, non autē πινώμεθα & πινώμεθα. Atque
 adeo scripturæ illius exēpla inuenio, nō itē huius. nec
 enim ἐπινώ (quod sciā) sicut ἐπινώ legitur: Sic πινώ,
 & comp. πινώ, &c. licet alioqui πινώ, ut dixi, in

præter. perfectio a diuo scribatur. quā etiā sequitur πινώ,
 quod alicubi reperitur pro πινώ, ut docebo in proximē
 sequente verbali Πίνω.

Πίνω, α, Potio, Potus. Luc. in Hermot. πινέμεν
 οἶνον πινώ. Athen. lib. 1, ἔχοντες δ' οἱ φάρακα καὶ πινώ
 ὅς φάρμακον κατασκευάζομεν. Et de potione quā medi-
 cus exhibet, affertur ex Galeno ad Glauconem, διδόναι
 πινώ. Sciendum est autem inueniri scriptū E T I A M
 Πίνω: aut certē versum alicubi, hanc scripturam po-
 scere, ut in hoc versu Euripidis, Διμήθε' ἀκτῆς, πινώμε-
 θ' ὕδωρ χέου. Sic & alibi apud eundem. Quinetiam Ana-
 creontis quidam loci eandem scripturam postulant, &
 Græcorum epigr. Quidam tamen his omnibus in lo-
 cis o seruari posse existimarunt, ut prima syllaba vi li-
 quidæ literæ μ producat. Quā in opinione & Ianus
 Lascaris fuit.

Πίνω, α, Idem quod proximē præcedens πινώ apud
 Homerum, passim copulante ἔδωκεν & πινώ, cibum
 & potum: alicubi verò πινέ & ἔδωκεν. ut in hoc ver-
 su, qui aliquoties repetitur, Ἀντίρ ἐπὶ πινέ καὶ ἔδωκεν
 ἔλκεν ἔπινον. Alioqui accipitur pro potatione. quā si-
 gnif. habet & Potus. Thucyd. lib. 7, ἔπινον δ' οὐκ ἔδωκεν
 ποτὶς τ' ἔλκεν, ὅς πινέ τὴν φάρμακα πινέ πολλοί ἐν τῇ πόλει, ad
 potationem, aut etiam ad compotationem. Possumus
 verò ἔλκεν πινέ reddere aptius, Inter potandū.

Hinc C O M M. Ἀρχή πινέ, q. d. Principatus bibendi.
 quem qui consequutus est, arbiter bibendi vocatur ab
 Horatio. Ex quo fortasse ἀρχή πινέ potest etiam reddi
 Regnum vini: sequendo videlicet hunc eius versum,
 Ode 4, lib. 1, Nec regna vini fortiter talis. Ibi enim an-
 notatur, cum regna vini appellare quæ in conuiuiis
 constituebantur: in quibus is conuiuii cui hoc re-
 gnum sorte obtigerat, leges bibendi ferebat: quibus
 cæteros omnes parere necesse erat. Verūm Budæus
 ἀρχή πινέ exp. non solum Principatum bibendi, sed &
 Primum bibendi locum, ex Plauto in Cure.

I T E M Πολυπινέ, Multa potatio, Immodica po-
 tatio, Immodicus potus. Diose. lib. 5, cap. 11, καὶ παρὸν
 ὅς τινος ἀρχή ἐστὶν ἰδὼν καὶ ἡμέραν ἢ πολυπινέ, Largus po-
 tus, seu Largior potus. Cui C O N T R. Ολιγοπινέ, q. d.
 Pauca potatio. Pro quo dixerim poti⁹ Parcus potus.

I T E M Φιλοπινέ, q. d. Amor potationis, seu potus.
 Dicitur de inexhausta quadam & inexplebili bibendi
 auditate. Redditur autem & vno verbo Vinofitas.
 Xen. εἰς φιλοπινέαν ὡσαυδήλωται.

At Ψυχροπινέ post ψυχρός ponendum erit.

Πότις, α, Potatio, Compotatio. Possumus verò & Con-
 uuiū interpretari alicubi. Athen. lib. 4, ὅταν δὲ βασιλεὺς
 πόντι πινέται, συμποταὶ αὐτῷ εἶναι ὡς μάλα δίδωκεν. Apud
 eundem, in dēque apud Plut. ὅς τινος, In potatione
 seu compotatione. Vel, Inter potandū, seu conpotan-
 dum. Bud. in hoc Plut. loco, ὅς τινος βασιλεὺς μάλα
 πόντι αὐτῷ εἰρηκίαι, verit ὅς τινος, Inter potandū. item
 Super conuiuium. Vñtatur est & plur. numerus πό-
 τινος, Potationes, Compotationes. Quidam comicus a-
 pud Athenæum, τῶν πινέων πινέ δὲ σινώ. Et πινέ
 ποτὶς apud Pollucē, sicut ποτὶς ποτὶς ex eodem A-
 thenæo protuli modò. Plato De rep. lib. 1, πινέ πινέ-
 δία καὶ πινέ πινέ καὶ δωρίας. Hoc. δὲ λαβὲ δ' παρὸν
 ποτὶς σινώ. Luc. καὶ πινέ πινέ καὶ πινέ δὲ πινέ. Idem,
 φίλος ποτὶς καὶ ἀφροδίτων. Cæterum quauis hoc no-
 men in hac signif. repetatur in posteriore etiam no-
 tatum accentu, non dubium est quin germana sit ea
 quæ accentum in priori collocat scriptura. Exempla
 autem illius adulterinæ exant cum alibi, tum apud
 Lucianum, & Aristot. in Problem. in Aldina editione.

Πότις, α, (q. d. Potabilis) Potulentus, seu Poculentus. ut
 ποτὶς φάρμακον apud Eurip. quod & πινέ vocatum fuit
 se, dictum est suprā. Et ποτὶς ὕδωρ apud Thuc. Aqua po-
 tui apta. (Quidam interpr. Aqua ad potandū.) Quæ si-
 gnif. dicitur & ποτὶς. At neutrum S V B S T. Ποτὶς, α, πινέ,
 sicut πινέ & πινέ, Potio, Pot⁹, Quod bibitur. Hom. Od.
 1, Οἶνον αἰμφοροφῶν δίδωκεν πινέ ἀφροδίτας, Hδ ων, ἀφρο-
 δίτων, πινέ ποτὶς. Sic & alibi πινέ πινέ apud eum legi-
 mus. Itidē in soluta oratione. Xen. ποτὶς πινέ, ἡδὲ καὶ αὐ-
 τῷ. (Idem Præd. 8, πινέ πινέ ποτὶς πινέ. Alibi autē dicit

ΙΤΕΜ Ποσειδά, Vbi animalia aquantur, seu aquatum compelluntur. Bud. ΑΤ Πεισιγέω in v.l. ex Græcis Bibliinterpr. pro canali.

C. ΑΝΑΠΙΩ, (q. d. Rebibo) Resorbeo. Nam resorbens videtur esse ἀναπίνω in hoc Virgili loco, Æneid. lib. 11, Qualis vbi alterno procurrens gurgite pontus Nunc ruit ad terras, scopulosque super iacet undā Spumeus, extremamque sinu perfundit arenam: Nunc rapidus retro atque æstu reuoluta resorbens Saxa, fugit, litusque vado labente relinquit. Videtur inquam Resorbēs hic esse propriè ἀναπίνω, si quidem verum sit ἀναπίνω (cuius pulchram descriptionem continent illi Virgili versus, licet & ἁπλοῦς λέξις) dici quasi ἀναπίνω, quod in ea mare aquam velut rebibere ac resorbere videatur. Sed magis etiā vñtatu s s t ἀμπωπις, per t, quod exponitur, Reciprocatio æstus, ex Plinio. diciturque fieri quando post exundationem aqua ad mare reuertitur ac reciprocando subsidit. Vnde vertitur etiam Recellus æstus. Sunt alioqui & qui ἀμπωπι simpliciter reddant æstum, atque ita Budæus (quanuis & ipse Comm. pagina 725, ἀμπωπι vertat recellum æstus litora destituentis, apud Theophr. ei oppositè πλωμυρίδα) ἀμπωπις vertit æstus, in isto Aristotelis loco De mundo, πλωμυρίδα δὲ ἀμπωπις λέγουσι καὶ κυμάτων ἀρσος συμφορὰ δὲ αὐτῆς τῆς πλωμυρίδας καὶ πλωμυρίδας καὶ πλωμυρίδας. hæc enim sic interpretatur, Aitunt etiam multos æstus undatumque sublaciones stas quibusdam tempestatibus circummagi. Idem alioqui ἀμπωπις vertit æstus apud Philostratum, itidemque in isto Herodiani loco, libro 3, τὸ δὲ πλῆθος τῆς Βριταννίας χόρας ὁπλοῦντα τὰς πλωμυρίδας καὶ ἀμπωπις, ἐλὼν δὲ γινώσκουσι. At Polifianus hunc locum ita vertit, Siquidem Britannia plectitur loca Oceani alluvionibus paludescunt. Ab Eustathio in Dionys. πρὸς περὶ ἡμετέρας, pagina 36 edidionis patris mei, esse dicitur ἡμετέρας (itidemque ab Hesychio, & Suida) addere, καὶ ἀναπίνω ὅσα τῆς πλωμυρίδας ἀναπίνω ὅσα τῆς πλωμυρίδας. quibus addit, πλωμυρίδας καὶ ἀναπίνω ὅσα τῆς πλωμυρίδας ἀναπίνω ὅσα τῆς πλωμυρίδας. (nisi potius ἀναπίνω scribendum est) ὅσα τῆς πλωμυρίδας ἀναπίνω ὅσα τῆς πλωμυρίδας. Et paucis interiectis, ὅσα τῆς πλωμυρίδας ἀναπίνω ὅσα τῆς πλωμυρίδας. Mihi autem videri possit quum hoc vocabulum πλωμυρίδα (scilicet πλωμυρίδα, si illi ἀμπωπις oppositum, ut non solum ex hoc Eustathii pater loco, sed ex precedentibus etiam) atque adeo ex Aristotele, à quo ἀμπωπις dicitur subbere πλωμυρίδα: mirum, inquam, quum hæc ita sint, Stidam vocem ἀμπωπις hac quoque πλωμυρίδα exponere. Sed suspicor, quod hæc tanquam correlatiua sint, & vnum ex altero intelligatur, ideo hac expositione usum esse. Obiter autem obseruandum, inueniri ΝΟΜΕΝ Ἀμπωπις cum ο: apud Eustathium in Comm. in librum Odys. μ. vbi etiam tradit ω in ἀμπωπις esse ex lingua Attica. [Ab Hippocrate autē ἀμπωπις ad corporis humores transfertur, & sic appellatur ἡ βίβλος μεταστάσις τῆς ὕλης, hoc est, humoris reuocatio ab externis partibus ad internas. Hinc v. e. v. m. Ἀμπωπις, ut πλωμυρίδα ἀμπωπις apud Philonē, Quod se resorbet, Torn. interprete.

C. ΔΙΑΠΙΩ, Perpaso, aut Epoto, Ebibo. ut ὅσα τῆς πλωμυρίδας, & quidem habens eandem ὁρμήν quam ἐκ in ἑκπίνω, quod proxime sequitur. Alioqui redditur etiam Interbibō, Interpoto.

C. ΕΚΠΙΩ, Ebibo, Epoto. Homerus Odys. 1, vers. 353, - ὅ δ' ἐκπίνω, καὶ ἑκπίνω τὴν ἀλγύνην. Hæc πίνω πίνω, vbi significat, testē Eustathio, πίνω τὴν ἀλγύνην, (nisi potius scripserit ἐκπίνω, hoc quidem in loco) sicut κατὰ πίνω est πίνω κατὰ πίνω. Xenophobus, οὐκ ὁρμήματι αὐτῶν τὸν οἶνον. Aristophanes Nub. 10, τὸν οἶνον δὲ πίνω. Pro Siccō calicem mihi propositum, Bud. ex Athenæo: qui assert & pro compositum ὁρμήματι.

ἑκπίνω, ὅσα τῆς πλωμυρίδας, itanquam ab ἐκπίνωμαι, præterito passiuo ἐκπίνωμαι, ὅσα τῆς πλωμυρίδας est præteritum actiuo ἐκπίνω. Poculum. Plato Sympos. ἀλλὰ φησὶν Ἀγῶν ἢ πίνω ἢ ποτίζω. Et apud Xenophontem Pz d. 8. Item χυμὸν καὶ οἶνον πίνω, Plur. Et ἀργυρίου ἐκπίνω, Athen.

A. c. i. Σωκεπίνω, Simul ebibo, Vnā etiam ebibo. vel, Pariter ebibo. Aristoph. Pluto, Οἶμος δ' ἐπὶ πίνω καὶ τὸν οἶνον ἡζύας Πάριον, σωκεπίνω τὸν οἶνον. Vbi Σωκεπίνω ponitur pro σωκεπίνω, more Attico, ut πλωμυρίδα τῆς ἀλγύνης τῆς Thuc. pro πλωμυρίδας τῆς ἀλγύνης.

C. ΕΜΠΙΩ, Ebibo, ut quidem redditur in vulg. lex. vbi & Imbibo. quum alioqui afferatur ex Herodoto, ἐμπίνω τὴν ἀλγύνην, pro Potat sanguinem: & ex Aristophane, ὅσα τῆς πλωμυρίδας, pro Ut bibamus. At B. ἐμπίνω dicens esse, Haurire, Deglutire, ex Luciano profert, πίνω τὴν ἑκατόν ἐμπίνω οἶνον ἀπὸ τοῦ καὶ δριμύτος.

C. ΕΠΙΠΙΩ, Superbibō, (quo composito vñtur Plinius) ut quum quis potui potum addit, vel potius vni potus generi aliud potus genus addit. Exponitur & Postea bibo. Aristoph. Pluto, ὅσα τῆς πλωμυρίδας. Apud Platonem cum genitiuo, Polit. lib. 2, δὲ ὅσα τῆς πλωμυρίδας καὶ τὸν πωμυρίδα, ὅσα τῆς πλωμυρίδας οἶνον, ὅσα τῆς πλωμυρίδας καὶ ὅσα τῆς πλωμυρίδας. Nisi potius reponendum est ἐπιπίνω, quo paulo post vñtur cum aduerbio μετὰ.

C. ΚΑΤΑΠΙΩ, Absorbeo, aut Ebibo, Epoto. possumus enim præpositioni κατὰ eam significationem hic dare quam habet ἐκ in præcedente ἑκπίνω, atque adeo quā habet κατὰ in κατὰ πίνω. Sed hoc sciendum est, vsurpari potius pro Deglutio, seu Deuoro, degenerando à simplici πίνω, ut ita dicā. (quo magis miror scripsisse Pollucem, de hoc verbo agentem, ὅσα τῆς πλωμυρίδας καὶ ὅσα τῆς πλωμυρίδας. quum enim hic ὅσα τῆς πλωμυρίδας vsus sit passim obuius, alter autem ille contrā, dicendum potius fuerat κατὰ πίνω vsurpari ὅσα τῆς πλωμυρίδας, deinde addendum, ὅσα τῆς πλωμυρίδας καὶ ὅσα τῆς πλωμυρίδας. Aristoteles Rhet. lib. 3, ὅσα τῆς πλωμυρίδας καὶ ὅσα τῆς πλωμυρίδας. Lucianus autem & de carnibus vsus est nam eas κατὰ πίνω dicitur aliquis apud eum. Plutarch. in præcept. sanie. ἀκαταπίνω τὸν γαστρί, ὅσα τῆς πλωμυρίδας. Et apud Athenæum, ὅσα τῆς πλωμυρίδας. Quinetiam metaphoricè dicitur apud eundem, πίνω τὴν κατὰ πίνω κατὰ πίνω. Et apud Plutarchum in Alcibiade, κατὰ πίνω τὴν κατὰ πίνω. ὅσα τῆς πλωμυρίδας, ὅσα τῆς πλωμυρίδας, καὶ κατὰ πίνω. Et pass. κατὰ πίνω, sequens significationes actionis vocis: nam κατὰ πίνω legitur apud Aristophanem pro Deuorabitur. Et κατὰ πίνω apud Philonem pro Absorptum esse. Sic apud Plutarchum in Antonio, κατὰ πίνω τὴν κατὰ πίνω. Sic & apud Aristotelem in Problem. ὅσα τῆς πλωμυρίδας κατὰ πίνω. Item alio metaphoricè genere apud Paulum, 1 ad Corinth. cap. 12, μὴ πίνω τὴν κατὰ πίνω κατὰ πίνω. Quod loquendi genus retinens Chrysost. dixit in lib. De sacerdotio, κατὰ πίνω τὴν κατὰ πίνω κατὰ πίνω.

Κατὰ πίνω, τὸν κατὰ πίνω, Absorptio aut Epotatio, vel Deuoratio. Peculiariter autem κατὰ πίνω, Deglutio, id est Cibi positionisque ab ore in ventriculū descensus. Sed accipitur & pro ipso deglutendi meatu, ut Marc. Virg. interpretatur: seu faucium meatu, ut vertit Ruellius: vterque in interpretatione loci huius Dioscor. lib. 6, κατὰ πίνω τὴν κατὰ πίνω κατὰ πίνω. Redditur & Gula apud eundem, cū alibi, tum in hoc libri 3 loco, ὅσα τῆς πλωμυρίδας κατὰ πίνω.

Κατὰ πίνω, τὸν κατὰ πίνω, Gula, Guttur.

Κατὰ πίνω, τὸν κατὰ πίνω, Medicamentum quod deglutendo sumitur, Medicamentum quod non diluitur, sed deuoratur, ut tradit Scribonius Largus. Formatur scilicet in pilulas: quo facilius deuorari possit & in ventriculo dilui indeque transire in venas. Quidam non solum pilulā, sed & pastillum ex Plinio interpretantur. At δὲ κατὰ πίνω, Potui dari, si sequimur Gazā, qui apud Theophrastum lib. 9, cap. 8 Hist. plant. de cicuta, κατὰ πίνω τὸν κατὰ πίνω. Sic autem & Dioscorides dixit, δὲ κατὰ πίνω κατὰ πίνω. Vbi quidam, Græcam vocem retinendo (nam & in Latino sermone retinetur interdum) interpret. Celiacis cataportum est.

Κατὰ πίνω, τὸν κατὰ πίνω, Fauces infimæ, quibus cibis deuoratur, Stomachi orificium. Hoc videri significare κατὰ πίνω.

stis indormiscientes. Hoc Cicero Animo cōcidere appellat. ut, Si simul animus cum re concidit. Lilius, Viti autem ceciderant animis. Hastenus Bud. Est autem operæpretium considerare, ut de iisdem dixerit Lilius Animis cadere, de quibus Thucydides αἰσπνῆν. Ille enim scribit, *μικροὶ δὲ αἰσπνῆσαν*, hic, Viti ceciderant animis. | Addit Budzus, *Αἰσπνῆν* ponitur & pro Frigeo, Remissus sum. ut Demosthenes, *αἰσπνῆσαι δὲ τὰ τῆς ὀρέδου*, Quod agitatum fuerat de equitatu mittendo, refrigerat: populus iam consilium mutarat. Idē αἰσπνῆν apud Chrysostomum ad Rom. exponit Supinē & per desidiam agens. Thucydides scholiastes αἰσπνῆσαι apud eundem metaphorice positi exponit per αἰσπνῆν. Ab Eustathio αἰσπνῆν explicatur, *ἢ αἰσπνῆσαι, ἢ ἀργεῖν*.

Αἰσπνῆσαι, τω, ἢ, Decubito, Recubito, Accubito. | *Ἰτῆ* Resupinatio. | Item, Animi remissio: siue cum Budzo, Animus iacens & remissus.

C. *Αἰσπνῆν*, Circum cado, Circum procumbō. Odyss. 9, *ὅς δὲ γυνὴ καὶ αἰσπνῆσαι τὸν αἰσπνῆσαι*. id est, terra aduoluta circa illum. Eustathius annotat αἰσπνῆσαι hic aptissime dictum esse de mortuo: quum viuos dicamus αἰσπνῆσαι.

C. *Αἰσπνῆν*, Contrā irruo. Item, Obsisto, Renitor, Aduersor. Plutarchus in Thesio, *μὲν αἰσπνῆσαι τὸν ἰσχυρὸν τῶν πραγμάτων*. Pro Intercedo. i. *αἰσπνῆσαι*, apud eundem Plutarchum sepe, ut ait Budzus. Exponitur etiam Occurro, apud rhetores. eo sensu quo dicitur aliquis obiectioni aduersarii occurrere. Sed & Obicio, seu Occupo, vel Occupatione vtor, apud eundem exponitur. ut quum dicunt, *λὺν τὸ αἰσπνῆσαι* pro Soluit obiectionem, Occurrit ei quod obieciatur, vel obieci poterat. | Dicuntur etiam αἰσπνῆσαι τὰς ἀδυναμίας, aduersæ res, quasi contra cadentes. Gregorius in Iulianū, *ἐν τῷ τῆς ἐπιτομῆς ῥαβδῶν, μετὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐκείνῳ τῷ καὶ αἰσπνῆσαι*, *ἢ αἰσπνῆσαι*.

C. *Αἰσπνῆν*, Decido, Delabor. Epigr. lib. 2, *Νῦν Ἀδελφεὶ καὶ θύμῳ ὁ γὰρ ἄνθρωπος, ἢ τὸ αἰσπνῆσαι ἢ τὸ αἰσπνῆσαι*. Verbatē *ΝΟΜΕΝ Αἰσπνῆσαι*. q. d. Delapsio. Exponitur & Lapsus, Casus. Afferiturque ex Galeno ad Glauconem lib. 2, *τὸ αἰσπνῆσαι τὸν ἰσχυρὸν*, pro Ad hoc ut cadant crux. Exponitur etiam, ad cruxas resoluendas. Erosianus apud Hippocratem αἰσπνῆσαι exponit τὸν ἰσχυρὸν αἰσπνῆσαι. *ΑΤΥΕΛΟ ΔΕ Αἰσπνῆσαι*, Qui vix decedit, seu delabitur. Afferitur autem ex Theophrasto & alia significatio in vulgatis lexicis, videlicet Qui difficile potest absolui. sed non dubium est quin aut alia significatio, aut alia lectio querenda sit.

C. *Αἰσπνῆν*, Intercido, item Interlabor, Elabor. ut *τὸ αἰσπνῆσαι*, apud Xenophontem. Ex quo est etiam *αἰσπνῆσαι* βουλόμην, *αἰσπνῆσαι* τὸν ἰσχυρὸν. quæ latius habes apud Budzum pag. 536, ubi etiam tradit significare Intercidere: (addens, quasi Inter digitos labi) cuius tamen significationis nullum exemplum afferre extare autem existimo in isto Synesii loco, *αἰσπνῆσαι τὸν ἰσχυρὸν αἰσπνῆσαι τὸν ἰσχυρὸν*. | In vulgatis lexicis exponitur & Aberro, item Spe frustror, apud Aristoph. Quinetiam Excido, apud Gregorium, *αἰσπνῆσαι τὸν ἰσχυρὸν*. | Ibidem, ex Plutarcho in Galba, *ἀποτὸν αἰσπνῆσαι τὸν ἰσχυρὸν*, quum inter exercitus dispersus esset rumor. Atque ita *αἰσπνῆσαι* interdum erit Dimano, sicut *ἐκπνῆσαι*, Emano. | At *αἰσπνῆσαι* redditum apud Platonem Dissuuo & vaneſco, (quibus est aliqua cum significatione verbi Intercido cognatio) habes in eadem illa pag. 536.

Διαπνῆσαι, α, π, τ, Lapsus, in vulg. lex. quum tamen *αἰσπνῆσαι* reddatur Interlabi & Elabi, non simpliciter Labi. In iisdem *α, σ, τ* *Διαπνῆσαι*, expositum Ruina, Infortunium, item Opimionis & Spei frustratio: sed absque exemplo. Ego autem apud Plutarchum inuenio copulata *αἰσπνῆσαι* & *αἰσπνῆσαι*. Quod pertinet *α, σ, ο, μ, τ*. *Αἰσπνῆσαι*, quum significat, In quo nulla erratio est, In quo error non admittitur. Quam significationem Budzus ex Polybio affert. Qui alioqui *αἰσπνῆσαι* interpretatur etiam Quod nec interciderit, nec dilabatur, nec intercipi

potest.

C. *Εἰσπνῆν*, Incido in, vel super: (ut apud Virgil. — & Danaū super agmina late Incidit) Irruo, Irrūpo, Imperūdo. ut *εἰσπνῆν* *εἰς τὸν πόντον* apud Herodotum: post quem ita vsus est & Herodianus. Sed & apud Isocratem pro Irro seu Irrumpo legitur. Apud Thucydidem verò *εἰσπνῆν* *εἰς τὸν ἰσχυρὸν* redditur & verbo passiuo Cōici in carcerem. Sic *εἰσπνῆν* *εἰς τὸν ἰσχυρὸν* Bud. vertit Cōiectus in carcerem.

C. *Εἰσπνῆν*, Magno cum impetu irruo, *μακρὰ σφοδρὰ ἐρμῆς εἰσπνῆν*, Irrumpo. Ita Budzus, qui & addit *εἰσπνῆν* huic esse simile. Sed ego præpositionem *ἐν* valde repentinæ irruptionis indicem potius esse crediderim. Alioqui *εἰσπνῆν* esset Insuper irruere, id est Ultra irruere: intelligendo, Ultra eos qui iam irruerint.

C. *Εἰσπνῆν*, Irrumpo, Ingredior hostiliter. Plutarch. in Demetrio, *εἰς τὸν βασιλικὸν παρεπνῆν*. ubi Bud. vertit, Ingrediens & irrumpens hostiliter. Sed ita interpretando, superuacanea fuerit præpositio *ἐν*: propter quam potius existimo significari hoc verbo occultam quandam irruptionem, ac mihi mē apertam: qualis est eius qui velut in transitu eam facit. Accertē non absimilis est huius præpositionis vsus in *εἰσπνῆν* posito pro Irrepto, seu Obrepto, & Insinuo me. quas signific. vide apud illum p. 535, ex Theophr. & Luciano.

C. *Εἰσπνῆν*, Simul irruo, seu irrumpo. At in v. l. afferitur ex Plutarcho *εἰσπνῆν* τὸν ἰσχυρὸν pro Persequens fugientes. Quum ille significare voluerit fortasse, Simul irruens in fugientes.

C. *Εκπνῆν*, Excido, Decido ex. Homerus Odyss. 5, — *ἐκπνῆν* *εἰς τὸν ἰσχυρὸν*. Et Iliad. 6, — *ἐκπνῆν* *εἰς τὸν ἰσχυρὸν*. (At Iliad. 6, sine casu, *ἐκπνῆν* *εἰς τὸν ἰσχυρὸν*. Et apud Xenophontem Pæd. 5, *ἐκπνῆν* *εἰς τὸν ἰσχυρὸν*. Item *ἐκπνῆν* *εἰς τὸν ἰσχυρὸν*, ex Herodoto, Qui bonis suis excidit, Qui bona sua amisit. Item *ἐκπνῆν* *εἰς τὸν ἰσχυρὸν*, Iso-crati. Qui dixit etiam, *τὸν ἰσχυρὸν* *καταπνῆν* *εἰς τὸν ἰσχυρὸν*. Dicitur verò & *ἐκπνῆν* *εἰς τὸν ἰσχυρὸν*, (quo videtur Plutarchus in Camillo) seu τὸν πατρίδα, qui excidit ciuitate sua, seu patria, & in exilium mittitur. Sed & sine adiectione genitiui: ut Demosthenes Pro corona, *Οἱ δὲ πᾶσι καὶ τῷ κατὰ ἐκείνου ἐκπνῆν* *εἰς τὸν ἰσχυρὸν*. Quinetiam cum constructione verbi passiuī apud Isocratem in Ep. ad Philippū, *ἐκπνῆν* *εἰς τὸν ἰσχυρὸν* *παρ' ἡμῶν*, Qui excidit à nobis. Id est, Qui patria excidit, excidit à nobis. (A Budzo *ἐκπνῆν* redditur non solum Eicior, Expellor, sed etiā Explodor, & quidem ea etiam in significatione qua dicitur explodi fabula quæ stare non potuit: ut videbis Comm. pag. 536) Itidem reges dicuntur *ἐκπνῆν* quum exiguntur regno suo & eiciuntur. Latini dicunt itidem Excidere regno. | *Εκπνῆν*, Excido instituto, vel potius Descisco ab instituto. Item Degenero, & mutor, ut Bud. vertit, pag. 536, afferens ex Platone, *εἰς ἀλλότριον ἦδος τῆς πολιτείας ἐκπνῆν*. Cui subiungit ex eodem, *ἐκπνῆν* *εἰς τὸν ἰσχυρὸν*. ubi quum addatur *εἰς τὸν ἰσχυρὸν*, erit *ἐκπνῆν* simpliciter Desciscere. At verò *ἐκπνῆν* *εἰς τὸν ἰσχυρὸν* seu *εἰς τὸν λόγον* dicitur qui deficitur sermone, & cui oratio non suppetit, & quem memoria deficit ac destituit. ut idem apud Aschinem vertit. | *Εκπνῆν*, Emano, Exeo, & Prodeo foras. ut idem exponit, afferens tamen Aristotelis locum in quo est bicomposit. *εἰσπνῆν*. Addit accipi & pro Emanare ad vulgus, apud Platonem, *ἀλαβῶν ἀπὸ μὲν πᾶσι καὶ πᾶσι τῷ λαῷ* *εἰς αὐτὸν καὶ ἀπὸ αὐτοῦ*. His autem (quæ à Bud. ibi de significatione verbi *ἐκπνῆν* traduntur) addendū est, accipi & pro Elabor, item Prolabor, seu Delabor. Necnon Erumpo. Item Euado. Quarum significationum exempla eodem ordine subiungam. Plutarchus in Lycurgo, *ἐκπνῆν* *εἰς τὸν ἰσχυρὸν* *δρομῶν*, Cursus è foro elapsus est. In hoc autem loco ex Epicuri selectis sententiis, *ὅς τῶν φύσεως πλεονεξίας καὶ ἀπολείπει* *ἐκπνῆν* *εἰς τὸν ἰσχυρὸν*, *εἰς τὸν ἰσχυρὸν* *ἐκπνῆν*, videtur *ἐκπνῆν* esse Prolabatur, aut potius Delabatur. (At Cicero eundem locū interpretās, in his reddēdis verbū verbi non reddidit, ut videbis 53 mei Ciceroniani lexi ci) Sed pro Erumpo apud Plutarchum in Publicola,

recidit. Apud eundem in præfatione historiz, *ἡ ὁμολογία* A
ἡ Παλαιὰ διαθήκη πιστεύεται εἰς μεταφράζειν, vertit, Quam
 scilicet Romanorum potentia ad vnius est arbitrium
 deuoluta.

denotant. *Μετίπτην*, Excido spe. *Ελθίνες*, τι δὲ μά μόνον ψήφου
μετίπτην, *ὑψώεις* αὐ hoc est ἀφ' ἡμῶν. Bud. Sed & i-
 pte ψήφου dicuntur *μετίπτην*, ut mox videbis in quo-
 dam Platonis loco.

Μεταπίπτης. Dilabor. Isocrates ad Philippum, καὶ μεταπίπτουσι τῆς τύχης. Quem locum affert Budzus postquam dixit μεταπίπτει accipi pro In deteriorem partem mutari, hoc est Labi & everti. At ego malo Di labi: præsertim quum iunctum repenatur nomini Fortuna, quod est illi Græco τύχη synonymum: iunctum inquâ illi in eadem re significanda. Apud Platonem autem est. 7. μεταπίπτε τὰ θεοῦ τελευτήματα, perinde est ac si dictum esset, μεταπίπτει τὰ θεοῦ τελευτήματα. Quidam verò interpretantur, Euerse sunt res triginta tyrannorum. Porro utin illo Isocratis loco μεταπίπτει vertit Bud. In deteriorem partem mutari, sic pro Mutari in meliorem voluntatem & laudabiliorem, ex Isocrate affert. Item & μεταπίπτει Ἐρμίας, ex Polybio, Mutatus ex prioris habitu. Denique generalius etiam pro Mutor: vt apud Platonem in Apologia, ἐν τῇς μοίαι μεταπίπτει τῷ ψαύει, ἀποβιβάζει αὐτὸν, Si tres sententiæ ex damnatoris in absolutioras mutatæ essent. (Dicitur item aliquis μεταπίπτει μὲν ψαύει ab Æschine in loco quem modo proruli) Vide Bud. p. 535 & 536.

ΜΑΤΗΤΙΩΝ, Transco, & degenero ab vna specie ad
 aliam, hoc est *ματῆμωναι*, inquit Budæus, exemplū
 tamen non affertis: sed habemus in his Chrysostomi
 verbis, εἰς ὄχιλον *ματῆτιον*.

Μεταπαισιως, τοιαυτή, Dilapatio: ab ea verbi Dilabor significatiōe qua dicitur Dilapsa fortuna. Item Mutatio à specie in speciem, Degeneratio. Galenus αὐτῶν lib. 2, πῶς φυλάττειν αὐτὴν ἀπὸ τῶν ἀπαισιῶν τῶν ἐνδεσίων, ἢ ἀπὸ τῆς μεταπαισιως ἐκπίπτειν. Item, Mutatio in veramque partem, inquit Budæus, quæ verba ita sunt intelligenda, ut μεταπαισιως dicatur aliquando significare mutationem in deterius partem, seu in deterius, aliquando contrà in meliorem partem, seu in melius. quod & in ipso verbo videre est.

c.2. Αἰμώδης, cu, i & n, Qui transire in aliam speciem & degenerare non potest, Immutabilis. vt φιλος αἰμώδης καὶ βίβλος. Plutarchus Sympoſ. lib. 4. Vide Suidam. c o n t r. Εὐμειώδης, Qui facili muratur, Mutationi obnoxius.

C. ΠΑΡΑΠΑΤΩ. Incido. Item Accido, Euenio. Xenophon, *ἐν τῇ ἐκείνῃ* occasio, quum occasio & tempus incidere. Cui significationi vicina est ea qua ponitur *ἐκείνῃ* pro Occurrens, Obuius. nam occasio quæ incidit, velut occurrit nobis, estque obuia. Atque ita *ἐκείνῃ* apud Aristidē reddiderim Occurrentis, seu Obuiæ, potius quàm ut Budæus pagina 535. Qui alioqui pagina 534 apud Plutarchum *τῇ ἐκείνῃ* Neronianorum. Affert tamen hunc locum, postquam dixit *ἐκείνῃ* significare Impingo, Offenso: addens, Hoc est Incurro, & Obuiā fio. Subiungit autem ex Polybio, *ἐκείνῃ* *ἐν τῇ ἐκείνῃ*, quod reddit Quum vi irrumperere tentasset. ¶ At pro Accido, Euenio, Contingo, ex Platone affert ibidem. Quinetiam aliam verbi Accido significationem ei dat ex Aristotele. *ἰσχυρὰ* ait esse præterea quasi *ταρταρὸν ἐν τῷ*, hoc est Intercaleare, Interferere, Interlabi.

Παραπτώμα, αὐτ., π. Lapsus, Offensa, Erratum, Peccatum:
ab ea verbi Θεσπίτης significatione qua ponitur pro
Offenso, Impingo. Paul. ad Gal. capite 6, ταῦτα ἐσὶν ἁμαρ-
τιαὶ ἁπλοῦς ἢ πρὸς Θεσπίμα π.

Παράπτωμα, idem Lapsus, Offensa, vel potius ipsa labendi actio, seu offendendi. Item Incurfus partium & attritio. Budæus pagina 534 ex Aristotele. ¶ Item figura quædam qua casus pro casu ponitur. vulg. lex. ex Scholiaste Homeri. Hac autem in significatione fiet à τῶνς, quo videntur grammatici Græci pro eo quod

Latini vocant casum. sicut ab eodem fit *αἰτίπτερος*.

C. ΠΕΡΙ πύπτου, proprie q.d. Cado circum, sed ponitur potius pro Cado super, & incumbō. vt ἄλλοι περὶ ὧμαι καὶ ἐξίειν apud Aristoph. Cadam super ensem, Incumbam enfi, seu gladio. Plutarchus in Othone, ἐξίειρος ἱπποκρίτου ὅρου ἀμφοτέρωθεν τοῦς χειρσιν, καὶ ἄλλοι τῶν αὐτῶν. Dicitur autem & de eo qui nō consultō sed casu id facit. vt apud Herodianum, ὅτι δὲ τοῖς ἀρχαῖοις πολλοὶ διαφύριοντα ἵπποι αὐτῶν παύονται, καὶ τοῖς δίδρασι καὶ ἐκπαύων ἄλλοι πύπτου.

Περὶ πτώσεως, Incido. vt ἵσθημα πρὸς ἐπιπίπτον, Xenophon, Pæd. 6, Incidere in morbum: ὡς αὐτὸ μὴ ἔχατις ἀσποὶ ἡμῶν ἐν ἵσθημα πρὸς ἐπιπίπτον. Idemque ἵσθημα πρὸς ἐπιπίπτον, Herodianus libro 3, καὶ μὴ φέροντες τὸ πρὸς τὸν πῦρ, ἵσθημα πρὸς ἐπιπίπτον, Sic παρὰ ἐπιπίπτον, Thucyd. lib. 3. Et πρὸς τὸν καὶ πρὸς ἐπιπίπτον, Isocrates ad Philippum, καὶ δ' ἄλλων πολιτικῶν καὶ καὶ πρὸς ἐπιπίπτον, ὥς πρὸς τὸν τοῦ ἐπιπίπτον (1) καὶ συμφορᾶς, &c. Idem dicit etiam μαρτυρεῖς ζήμιος ἐπιπίπτον, simulque τοῖς ἑαυτοῖς ἀσπῶναι. (Idemque Xen. Hell. 7. ἀσπῶν ἐπιπίπτον) Necnon συμφορᾶς ἐπιπίπτον. (Demosthenes autem dixit etiam συμφορᾶς ἐπιπίπτον ὑπὸ πρὸς, in oratione aduersus Midiam, παλαιῶν καὶ νεωτέρων συμφορᾶς ἐπιπίπτον ὑπὸ τοῦ πρὸς. vbi ideo Budæus reddit verbo passiuo Detecus est, addens tamen & Decidit. Talem autem constructionem, quæ alioqui verbo passiuo conuenit, habes & in aliis quibusdam verbi πίπτω compositis) Sed inuenitur ἐπιπίπτον iunctum quibusdam etiam datiuus, cum quibus potest & alio verbo reddi quàm Incidere. vt ἐπιπίπτον ὑπὸ φίλῳ apud Plutarchum in Pericle, non solum Incidere in suspitionem, sed & Venire in suspitionem sequendo Latinæ linguæ consuetudinem, reddi potest. Budæus interpretatus est & verbo Recidere: quum apud Gregor. ἀπειρία ἐπιπίπτον χάσῃ vertit Recidam in crimen intemperantiæ. Sed quum dicitur ἐπιπίπτον πρὸς ἑαυτὸν apud Plutarchum in Alcibiade, & in Publicola, idemque ἐπιπίπτον πρὸς ἀπὸν ab eodem in Camillo, tunc nullum eorum verborum adhibere interpretationi possumus: sed quauis ἐπιπίπτον πρὸς ἑαυτὸν ὁμοιωτέον videatur ad verbum Incidere in vulnus reddere tamen cogimur Accipere vulnus. Alioqui vtendum circumloquutione esset ad exprimendam vim verbi ἐπιπίπτον, & pro πρὸς ἑαυτὸν ἐπιπίπτον, dicendū, Contigit ei vt vulnus acciperet. Περὶ πτώσεως capitur etiam pro Incido, & Offendo, Obuiam fio, sicut ἐπιπύγῳ, inquit Budæus, nullum tamen exemplum atticens. At in vulgatis lexicis ex Thucydide, ἐπιπίπτον αὐτοῖς, Offendunt ipsos, Inciderunt in ipsos. Et ex Demosthene in Cononem, ἐπιπίπτον τοῖς ἀσπῶναι, Qui in petulantia incidit.

Τίτιμι πτω, incurro, vt ~~αδελφί~~ τίτιμι, nisi quod Ad ex-
 tremum incurrere, & quodam circūitu reuolui signi-
 ficat. Ita Budæus pagina 533. afferens ex Gregorio in
 Iulianum, ἰδὲ ἑαυτὸν πολλοῖς ῥημασίν τε καὶ ᾠδαῖς κα-
 κῆς, ἧς πῦρ ἐπαύρειαι παδάτω, καὶ σπῆται ~~αδελφί~~ως τι-
 μετισθί. Addit verò & hanc interpretationem, Tibi ip-
 si tandem malè consulere, In teipsum secus quid-
 piam statuere & admittere. Sed idem exemplum paulo
 post rursus afferens, venit, In teipsum incurrere, De
 te malè consulere, Tecum ipsum pugnare. Idē pag-
 ina 431 ex eodem loco affert ~~αδελφί~~ πτωτι ἑαυτῇ pro A-
 gere ita vt rei exitus in perniciem agentis cedat. Prz-
 cedit verò ex eodem Gregorio in Iulianum, οὕτως ἀδ-
 ελφὸν ὅτι ἡ πνευρία, καὶ παταχθῆναι ἑαυτῇ ~~αδελφί~~ πτωσι,
 (quem locum affert & pagina 533.) quod reddit, In se-
 metipsam incurrens, Ipsa sibi contraria. Cæterum
 vt in priore illo Gregorii loco ~~αδελφί~~ πτωτι σπῆται reddit
 etiam Tecum ipsum pugnare, sic & apud Chrysostom-
 num, ~~αδελφί~~ πτωτι ἑαυτῇ venit Secum pugnantia dice-
 re, Sibi ipsa contradicere. (sic tamen vtalicubi signifi-
 ceret etiam Secum pugnantia agere) comment. in 1 ad
 Corinth. 1, καὶ ἡ γὰρ μακάρι ἑαυτῇ ~~αδελφί~~ πτωτι, οὐκ ἔστι οὐ
 οὐδεὶς σφοδρὸς, ἀλλ' οὐ πολλοὶ σφοδρῶ.

Προσφω, αψ, π, ε τ Προσφω, αψ, π, Quod accidit,
Rr. i.

Ξαίμενος, idem interpr. Proteruius loquuti.

Προτίμια, α, η, Præcipitania, Præcipitatio, (ut Seneca De ira, Confiliū omne & penitentiā irrevocabilis præcipitatio abscondit) Temeritas. Demosth. in Mid. ὁ γὰρ καὶ ἔπειτα προτιμία φθάσει τὸ λογισμὸν ἀμάρτυν ἔχοντι. vbi sunt qui etiā interpr. Proteruita, Perulātia, Improbilas. re-
dus B. sic vertit, Ira præcipite atq; temeritate lapsum rationi antevernisse. Isocr. in ep. ad Philipp. ὁ δὲ Κῦρος προτιμία, Cyri temeritate: qui nimirū partā iam certā victoriam nimia elatione animi virtutisq; suā ostētan-
dx cupiditate corrupit. Plut. De deo Socr. μὲν δὲ προ-
τιμία ἀπαρμύει οἰόμενοι. Accipitur & pro linguæ præ-
cipitātia & incōtinentia, seu pro linguæ præcipiti, pro
linguā procace & proterua. Vel (ut Suid. exp.) ἡ ἀχαλῶ-
πις λῶσα. i. Lingua effrænata, Lingua infraña. Exp.
etiā Proclivitas, Propensio: præsertim verò pro Procli-
vitas ad voluptates corporis. Plut. De deo Socr. προτι-
μία καὶ λαμψέας ἑμποῖσι νήεις.

C. Υψιππίς, ὅς, ὁ & ἡ, Ex alto lapsus, Qui ex alto cecidit. ὁ
ἀπὸ ὕψους πίπτει. Suid.

C. Χαμαπίτις, ὅς, ὁ & ἡ, In terram prociduius, Humi stratus, χαμαὶ ἐρρίμμενος. Hefych. χαμαπίτις exp. πατιπὼ χα-
μαὶ κειμένη, Humili, Humi iacenti. v. n. d. e. Χαμαπί-
τις, quod apud eundē legitur, subiūcta habēs hæc ver-
ba, ὡς πρὸς πύδατος ῥίψαι. E. T. Χαμαπίτια, α, η,
Humilitas, Humi iacere vel abiectum esse. Suid.

Π Ε Σ Σ Ο Σ, ὅς, ὁ, s. i. v. e. Πιστός, Calculus seu Scrupus
luforius: ut Quintil. l. ii, c. 2. Quū in ludo duodecim ser-
porū calculū prior promouisset. de quo ludo Ouid. l. 3.
De arte amandi, Parua tabella capit ternos vtrinq; la-
pillos: In qua vicisse est, continuasse suos. Sed sunt qui
hunc lusum duodecim scruporum nō ad πέντηκον re-
ferant, verū ad πεντακτίζην, quum nimirum calculi
tātūm promouentur ducēdo ac reducēdo: idēq; π-
τήκας esse volunt lusum lapunculorū, quum nimirum
ὁ πτηχάμμος καὶ ἀκακίω calculis ludebant. De quo lu-
su Ouid. lib. 14. Siue latrocinii sub imagine calculus ibit.
Et auctor carminis ad Pisonē, Te si forte iuuar studio-
rum pōdere fessum, Non languere tamen, lusufq; mo-
uere per artem, Callidiorē modo tabula variatur aper-
ta Calculus, & vitreo peragūtur milite bella, Ve niveus
nigros nunc & niger alliget albos. Itē Martial. lib. 14.
Ingenuorum si ludis bella latronū. Gemmeus iste ti-
bi miles & hostis erit. Item, Hic mihi biseno numera-
tur tessera puncto, Calculus hic gemino discolor hoste
perit. Diversum genus lusuf ἑσμάχια, diversum itē π-
ἀραχάλειν. i. Talis siue taxillis ludere, ὡς ἀραχάλεις
παίλειν, ut in talario ludo coniectis in alueolum talis:
diuersa itidem ratio πύλων, i. tesseraū, ex enim διπ-
σι οἱ παῖδες πύλων, concutebantur & agitabantur in fri-
tillo, ut sit ab his qui τανλίζον dicuntur à recentioribus
Græcis pro παλίζον. Discrimē autem inter πτήκας &
κνήκας Hefychius hoc affert, quod ἐν τῇ κνήκῃ οὐκ ἔ-
στι ἀπόρριπτον, ἐν τῇ πτήκῃ verò μόνον ταῖς ψήφοις ματα-
νεύει. Vbi etiam nota πασις vocari ψήφους, ut & à Poll.
libro 9, ἐπὶ δὲ τῶν ψήφῳ ἡ πτήκας, πτήκας δὲ ἐκ πύλων
ἡ κνήκας παλίζοντων ὅτι τινος χρομίου, ἐκ τῶν ἐκ τῶν Σοφο-
κλῆ, καὶ πασις πτήκας καὶ κνήκας βολαί. Vbi etiā n. o. t.
A. Πιστὰ metaplasmō generis dici pro πασι, ut αἰθμα
& ζυγὰ. Eust. p. 1396 huius loci mentionē faciēs, ait π-
στίβι ὁμορῆμας vocari & ἡ χαμμίω & πτήκας: addēs,
quinq; πασις ludere solitos fuisse, & ὅτι πτήκας χαμμίω
ταῖς ψήφοις πτίναι, ὡς ἡ μέση ἰσχυρὰ καλεῖται: vnde proverbiū
κνέει πτήκας ἰσχυρὰ, quod ipsum & Poll. refert loco citato.
Paulo post ex Soph. Palamede, ἐφ' ὅτι πασις κνήκας πτη-
πόν ἀρχίας αἰώς. vbi etiā obiter nota eum Palamedē tes-
seraū ac calculorum inuentum tribuere, quod Pla-
to Ægyptiis. Herodorus autem scribit, libro 1, ἔδειξεν ἡ-
ταὶ δὲ ἡ πτήκας καὶ ἀραχάλων ἡ τῶν σφαίρας ἡ ἀλλων
πασῶν παλίζοντων τὰ ἑσμάχια, πρὶν πᾶσι τῶν γὰρ ὧν τῶν ὅ-
ριον οὐκ οἰκισμέναι Ἀνδρῶν. Vtut & Hom. hoc vocabulo,
Od. α, de procis, Πιστὴν πύλον παρὰ δὲ δὲ ἑσμάχια ἔσπεον.
Vide & πτήκας δις in Πιστυπίας. Accipitur etiā pro
πτήκας, i. pro ludo ipso calculorū, in hoc loco Plut. Prob.
Rom. ὡς πτήκας καὶ κνήκας τὰ παλαιὰ διημερῆσαι (quē locū cō-
fer cum iis quæ Macrobius refert Saturn. l. 1, c. 10) Itidem

in præcedentiū locorū quibuscūq; capi potest. Cæte-
rūm πασις derivari ὡς πτήκας tradit Hefych. & Eu-
stath. à πσῖν in quā, vnde & πασιπία. πτήκας σύμ-
μα, quoniā nimirū & ipse πασις sit πτήκας ἀσμάχια. Quæ
ratio firmitior esset si πασις acciperetur etiam pro κνήκας
seu βολαίς, quorū iactus fortuitus est: cōtrā autē πτήκας
ἐκ τῶν πσῖν & promotio, artis est, nō casus. Hefych. cer-
te πασις exp. nō solum ψήφους αἰς ἐπαλῆν, verū etiam
βολαίς, κνήκας. Necnon Eust. p. 1396, antiquos vocasse π-
σας scribit τὰ βολαία καὶ κνήκας: quavis ex antē citatis locis
manifestū sit differre inter se πασις, κνήκας, item ἀρα-
χάλεις: quæ duo postiora βολαίς nomine cōtinentur.

Apud Strab. pro lapide quadrato cubica forma. Sic e-
nim inquit, de fornicibus horroῦ pentiliū Babylonis,
συνέχεται ἡ φαλιδόμοσι καμάρωσις ὅτι πτήκας ἰδρυμένοις
καὶ βολαίς, ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀλλοις. Interpres pilas vertit. Hæc B.
Πιστός Hefychio est etia πσῖν τῶν πσῖν καὶ μέλας πσῖν ἰσχυρὰ
μετ' ἡντὺ illud quod oculi pupilla ambit Poll. indē l. 2,
τὰ ἡντὺ τῶν κνήκας ἀσμάχια. Πιστός, (inquit Corr.)
Pellus, Pellariūdiana coccipra & ad digiti figurā rotun-
da facta, in qua pharmaca excipiuntur & continentur.
Veruntamē nō ex lana sola, sed ex panno etiā aut bō-
bace aut linamētis primūm demeritis in medicamen-
tum curationi cōducens, deinde involutis serico filisq;
appensis, paratur. Fiunt & ex gūmi & resinis, & cera a-
liisq; liquoribus ad talē formā redactis. De quorū vfu
& differētiis Paul. Ægin. l. 7, c. 14, abūdē tradit, q. l. 3, c. 61,
πασίς esse ait ἑλκὸς διὰ τὸ ὡς ἡ σφαῖρα, ὡς καὶ τὸν ὀφθαλμὸν
ἐκ τῶν πσῖν, ὡς καὶ τὸν πτήκας. Dioc. l. 1, c. 143, ὡς π-
σας λέγει ὡς ἡ σφαῖρα πτήκας καὶ κνήκας. Et l. 2, c. 66, de bupre-
sti, ὡς καὶ ἡ ἑσμάχια πασις καὶ κνήκας μνηστέα. Rursum
l. 1, c. 87, ὡς καὶ σφαιρα πασις. Et l. 5, c. 11, Sed alia quoq;
vtilia sunt, ut ea quæ feminis subiciuntur: πτήκας Græ-
ci vocāt. Eorū hæc proprietas est: medicamēta cōposi-
ta molli lana excipiuntur, eaq; lana naturalibus cōdi-
tur. Cæterū in hac signif. reperitur & τὸ Α. Πιστός
unico s. in mō. Eust. dubitat an πασις gemino s. scribē
dum sit: p. 1397, quū de πασις significare calculū lusorū
loquutus esset, τὸ ἡντὺ τῶν πσῖν ὡς διὰ τὸν ὀφθαλμὸν
ἡ πτήκας ἐκ τῶν πσῖν ὡς καὶ τὸν πτήκας. καὶ κνήκας
δὲ ἑσμάχια (σφαῖρα) ἐκ τῶν πσῖν, ὡς καὶ τὸν πτήκας καὶ κνήκας.

C. Πιστομεύω, ὡ, F. ὄσω, Calculos dispono & promoueo, Cal-
culis ludo. Pollenim lib. 8, πιστομεύει Cratetem dixisse
ait τὸ πασις παλίζον.

Πιστός, ὅς, ὁ, ut πασις βολαίς, calculus lusorius, idem cum
πασίς. Eust. pag. 1397, ex Apione, Ἀραχάλεις πτήκας σημαίνει,
τὸν σφαιρῶν, ὡς τὸν πσῖν ἀπὸ τῶν πσῖν, ὡς τὸν πσῖν ἀπὸ τῶν
βολαίς. Vbi etiā n. o. t. A. Ἀραχάλεις quorū signif. habeat.

Πιστύω, s. i. v. e. Πιστύνω, F. ὄσω, Calculis ludo, πασις παλ-
ίζω. Ouid. dicit Prælia latronum ludere, l. 3 De ar-
te amandi, Seneca Ludere latrocūlis. Vtut Polyb. l. 1,
item & alii. Eust. p. 1396, Πιστύνω, π. τανλίζοντες καὶ κνήκας
πτήκας παλίζον. Vbi etiam obiter nota cum πασις ex-
ponere μεταπτήκας, sicut Suid Πιστύνω, μεταπτήκας: dicens
metaphoram sumptam esse ἀπὸ τῶν πτήκας. solent enim
in tabula modō huc, modō illuc traduci. Idē in hoc
loco, ὡς ἀραχάλεις, ὡς ἀπὸ τῶν πσῖν ἀπὸ τῶν πσῖν, ὡς ἀπὸ τῶν πσῖν,
exp. φεύγοντες. Fugiens, Refugiens. Philo De vita M. l. 1,
πτήκας γὰρ ἀραχάλεις πσῖν, αὐτὸ καὶ τὸ πτήκας πτήκας
πτήκας. Quæ Turn. sic vertit, Rerum humanarum
fursum deorsumque aleam quandā ludit. Malim ego
exponere cū Hefychio & Suida, μεταστροφίς. Apud
Hefych. verò hæc leguntur, Πιστύνω, μεταπτήκας τῶν γὰρ
μνηστέων καὶ κνήκας, pro quo nō male & p. o. n. i. t. v. e.
Πιστύω.

Πιστυμέω, ὡ, ὅ, Quo vtuntur οἱ πιστύνοντες, idem cum π-
ασίς. Atticē d. i. c. i. t. v. e. Πιστύνω: ut πτήκας
πτηνίζον, de quo vide in Πιστύνω.

Πιστυπίας, ὅς, ὁ, s. i. v. e. Πιστύντις, Qui calculis ludit. (Cal-
culator verò pro ratiocinatorē ponitur) Vtut Plato
De leg. Item Polyb. l. 1, πολλοὶ καὶ πτήκας ἐκ τῶν πσῖν
χρῶνται ἀπὸ τῶν πσῖν καὶ σφαιρῶν, ὡς ἀπὸ τῶν πσῖν
ἀσμάχια καὶ κνήκας.

Πιστυπίας, s. i. v. e. Πιστύντις, ὅς, ὁ, Ad eos pertinens qui
calculis ludūt. idē cū πασις πτηνίζον. Itē Calculis ludēdi pe-
nitus, Qui calculorū lusum probe caller. Plat. l. 1 De leg.

itidemque Α'παρ'η ρ ρ ο Παρ'η:ac π'ι'υ'ω' eandem a cum χαμαί π'ι'υ'ω' esse tradunt, id est aiugam siue abi-
gā: ὁπ'ι'γ'α'υ'α'υ'α' κα'θ'α'π'ρ' η' π'ι'υ'ω' η' α'παρ'η, sicut &
Dioscorides π'ι'υ' χαμαί π'ι'υ'ω' esse testatur π'ι'υ' ὑ'π'α'υ'α'υ'α'
ἔ'π'ι' γ'ης. Gaza ibi habet, Petina & lappa.

Π'ι'υ'ω' ἰδ'ω'ς, η' Pineae. idem cum π'ι'υ'ω'η. Absolutē π'ι'υ'ω' di-
citur etiam η' π'ι'υ'ω'η ῥ'η'π'η, resina pinea. Galen. eorū in
Lex. Hippocr. π'ι'υ'ω' exp. π'ι'υ'ω'η ῥ'η'π'η. [Π'ι'υ'ω'ι'δ'ις (in-
quit Gorr.) Fructus pini aut piceae quos in conis suis ge-
rūt, siue nuclei pinearum nucum, (sicut videtur Dios-
coridi lib. 1) siue nuces ē pinastro, ut Plinius nominat. &
Galenus fructum pinorum ita proprie dici scribit, &
eos aburi nomine qui piceae fructum π'ι'υ'ω'ι'δ'ις nuncu-
pant. Dioscorides libro 1, capite 88, Π'ι'υ'ω'ι'δ'ις δ' ἡ καλοῦ-
ται ὁ καρπὸς τῆς π'ι'υ'ω'η καὶ τῆς π'ι'υ'ω'ης ὁ δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις ὁ π'ι'υ'ω'
καλοῖται. At Galen. libro 8 simpl. medic. π'ι'υ'ω'ι'δ'ις, ὁ καρπὸς τῆς
π'ι'υ'ω'η. ἔ'π'ι' γ'ης κα'θ'α'π'ρ' ὁ π'ι'υ'ω'η καὶ τῆς π'ι'υ'ω'ης ὁ δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις
καλοῖται. Plinius l. 15, capite 10, de nucum pinearū ge-
neribus, Quartum pityda vocant, ē pinastri. Initio ca-
pitis dicit, Grandissimus [fructus] pineis nucibus, altis-
simēque suspensus, intrus exiles nucleos lacunatis in-
cludit toris, vestitos alia ferruginis tunica. At libro 13,
capite 8, tradit quis in medicina vsus sit tum nucum
pinearū, cum nucleorum nucis pineae. Igitur καὶ οὗτος di-
citur ipsa nux pinea, & ἡ καὶ οὗτος ὁ πυλωδ'ις, id est nuclei
pineae nucis, vocantur π'ι'υ'ω'ι'δ'ις, quae a Mnesitheo apud
Athenarum libro 2 nominantur ὁρ'ω'ω'ι'δ'ις: (vbi etiam
π'ι'υ'ω'ι'δ'ις καὶ οὗτος καὶ οὗτος) ab Hippocr. κα'θ'α'π'ρ' α'λοι. Mar-
tial. has nuces pineas vocat poma Cybeles. est enim
Ouidio libro Metamorph. 1, Grata deūm matri pinus.

Π'Ι'Τ'Υ'Ρ'Ο'Ν

π'ι'υ'ω'η, Furfur: pellicula quae a fru-
cedit. Theophr. de frumento trimestri, καὶ π'ι'υ'ω'η ὁ π'ι'υ'ω'η
π'ι'υ'ω'η, ut Budzus ex eo refert, καὶ π'ι'υ'ω'η ὁ π'ι'υ'ω'η π'ι'υ'ω'η.
sic Plinius libro 18, capite 8. Est & bimestre circa Thra-
cium sinum, quod quadagesimo die quā-
m. fauē est maturefcit: mirūque nulli frumento plus esse pon-
deris, & fufuribus carere. Locus Theophrasti desum-
ptus ex Hist. plant. libro 8, capite 4. Item Dioscorides
libro 1, capite 107, de tritici vsu medico, π'ι'υ'ω'η π'ι'υ'ω'η
ὁ δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις ὁ π'ι'υ'ω'η καὶ οὗτος καὶ οὗτος π'ι'υ'ω'η. Gorr.
quonque π'ι'υ'ω'η interpr. Furfures: addens, Dicuntur &
κα'θ'α'π'ρ' α'λοι, Latini etiam canicas & apudas vocant: vn-
de canicaceus panis fufureus est Pacuino. Hefychio
π'ι'υ'ω'η sunt π'ι'υ'ω'η π'ι'υ'ω'η καὶ οὗτος π'ι'υ'ω'η. id est cortices fru-
menti vel hordei, seu cortices quibus grana frumenti
& hordei integuntur. Aliud autem significat ἄ'χ'ω'ω'η, id
est Acera: vnde ἄ'χ'ω'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις, panis acerolus, Festo.
[Capitis quoque fordes fufuribus similes, π'ι'υ'ω'η di-
cuntur. Latini quoque Furfures appellant. vnde π'ι'υ'ω'η
ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις. Dioscorides libro 1, capite 144, de malua, αὗ
ὁ π'ι'υ'ω'η καὶ οὗτος π'ι'υ'ω'η καὶ οὗτος π'ι'υ'ω'η. (sic enim reponendum pro
π'ι'υ'ω'η) καὶ π'ι'υ'ω'η ἰα'π'ω'. Vnde Plinius libro 10, capite 21,
Vlcera manantia in capite sanant in vrina putrefacta:
radix decocta fufures capitis. Sic alibi. Item quae in
vrinis similia fufuribus videntur, π'ι'υ'ω'η, Latini quoque
item Furfures nominantur. vnde π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις, de
quo mox.

Π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις, ὁ καὶ η', Furfuribus similis. Furfurum spe-
ciem gerens, ut π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις, quod vide paulo in-
frā in Π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις. Item π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις in vrinis
quas Hippocr. π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις appellat. Aetuar. De
vrinis libro 1, capite 15, π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις αὗ δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις
π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις αὗ δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις. Vbi interpres,
Furfuraceae vero hypostases sunt quae videntur similes
furfuri bene moliti tritici. Tales hypostases dicit ha-
bere etiam μ'ω'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις καὶ οὗτος π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις καὶ οὗτος
π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις.

Π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις, ὁ καὶ η', Furfurosus: vel etiam Furfuraceus.
Dioscorides libro 1, c. 80, de styrace, ἡ δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις αὗ δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις
δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις καὶ οὗτος π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις. Vnde Plinius,
Colosprae fertur rufus & pinguis lentus, deter-
rior furfurosus. Item in vrina π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις di-
citur (ut Gorr. annotat) Furfuracea hypostasis siue fur-
furibus similis. Hippocr. in Prognost. κα'θ'α'π'ρ' α'λοι ὁ π'ι'υ'ω'η
π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις, π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις καὶ οὗτος
π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις.

π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις αὗ δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις καὶ οὗτος π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις
αὗ δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις καὶ οὗτος π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις. Vnde Cels. lib. 2, c. 4, De-
terior vrina est in qua quasi fila quaedam tenuia atque
alba subfidunt: petiima ex his si tanquam ex fufuri-
bus factas nubeculas repraesentant.

Π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις, ὁ καὶ η', Furfuribus similis. Furfurum spe-
ciem gerens, ut π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις, quod vide paulo in-
frā in Π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις. Item π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις in vrinis
quas Hippocr. π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις appellat. Aetuar. De
vrinis libro 1, capite 15, π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις αὗ δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις
π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις αὗ δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις. Vbi interpres,
Furfuraceae vero hypostases sunt quae videntur similes
furfuri bene moliti tritici. Tales hypostases dicit ha-
bere etiam μ'ω'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις καὶ οὗτος π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις καὶ οὗτος
π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις.

Π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις, ὁ καὶ η', Furfuribus similis. Furfurum spe-
ciem gerens, ut π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις, quod vide paulo in-
frā in Π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις. Item π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις in vrinis
quas Hippocr. π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις appellat. Aetuar. De
vrinis libro 1, capite 15, π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις αὗ δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις
π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις αὗ δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις. Vbi interpres,
Furfuraceae vero hypostases sunt quae videntur similes
furfuri bene moliti tritici. Tales hypostases dicit ha-
bere etiam μ'ω'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις καὶ οὗτος π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις καὶ οὗτος
π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις.

Π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις, ὁ καὶ η', Furfuribus similis. Furfurum spe-
ciem gerens, ut π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις, quod vide paulo in-
frā in Π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις. Item π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις in vrinis
quas Hippocr. π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις appellat. Aetuar. De
vrinis libro 1, capite 15, π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις αὗ δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις
π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις αὗ δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις. Vbi interpres,
Furfuraceae vero hypostases sunt quae videntur similes
furfuri bene moliti tritici. Tales hypostases dicit ha-
bere etiam μ'ω'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις καὶ οὗτος π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις καὶ οὗτος
π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις.

Π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις, ὁ καὶ η', Furfuribus similis. Furfurum spe-
ciem gerens, ut π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις, quod vide paulo in-
frā in Π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις. Item π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις in vrinis
quas Hippocr. π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις appellat. Aetuar. De
vrinis libro 1, capite 15, π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις αὗ δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις
π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις αὗ δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις. Vbi interpres,
Furfuraceae vero hypostases sunt quae videntur similes
furfuri bene moliti tritici. Tales hypostases dicit ha-
bere etiam μ'ω'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις καὶ οὗτος π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις καὶ οὗτος
π'ι'υ'ω'η δ' ἐρ'ω'ω'ι'δ'ις.

αἰσθητῶν τῶν μετὰ πλάσματος αἰσθητῶν. Sed πλάσμα (sicut & πλάσι) quidam interpr. varietatem quandam circa musicos sonos, & cantus luxuriam, quibus opponatur simplex musica. Nam pro his Theophrasti De hist. plantarum libro 4, capite 12, *ἡλικὴ πύλαι αἰσθητῶν*, dixisse Plinium libro 16, capite 36. Quum adhuc simplici musica vterentur. Ibidem, Postquam varietas accessit & cantus quoque luxuria. Πλάσμα putatur fuisse & potioris genus, quo suavior vox reddebatur. Legitur enim apud Persium, satyra 1, — liquido quū plasmate guttur Mobile colluerit. Sed & Cato de plasmatis bibendis scripsit. Fabius autem capite 14, libri 1, Sic autem in primis lectio virilis, (quia carmen est, & se poetæ canere testantur) non tamen in canticum dissoluta, nec plasmate (ut nunc à plerisque sit) effeminata. Vbi fortasse potius affinem præcedenti significationem habet.

Πλάσμα τῶν δὲ τῶν Πλάσματος, Fictus, Fictivus, Commentivus. Aristoteles Metaph. 12 πλάσματος ὁ λόγος. Bud. Sed Πλάσματος affertur & pro Fictor, Fabulator, ex Plutarcho.

Πλάσις, ὡς ἡ Fictio, Ipsa actio fingendi. Item Formatio, sicut πλάτω, Formo. (Apud Polybium tamen πλάσις redditur etiam Forma) Πλάσις metaph. Formatio morum & institutio, Bud. ex Greg.

Πλάσις, ὡς ἡ Fictio, ut Μύθον ὁ πλάσις, in Epigrammatis. & Περικλῆς ὁ πλάσις apud Plutarchum Sympos. libro 2. Item Creator, Conditor. Exponitur enim χηπός. Alicubi inuenitur Deus dictus πλάσις hominum. In cōpositione autem redditur etiam Faber, ut χαλκοπλάσις, Aërius faber. I T E M Πλάσις pro eodem. unde F O E M. Πλάσις, Fictrix, Creatrix. ut πλάσις φῶς in Epigrammatis.

Πλάσις, ὡς ἡ Fictio, Fictilis. Hesiodus Theogonia, Πρώτης ἀφ' ἧς πλάσις ὑπὸ δὲ τοῦ αἰθέρος. Πλάσις, Fictus, Simulatus, Commentivus, Adulterinus. πλάσις κατήγορος, Perorator, vulg. lex. Item πλάσις φάρμακον, de quo in Καταπλάσις.

C O M P. Πλάσις, ὡς ἡ Fictio, Qui falsum scribit, Falsarius. Budaus ex Artemidoro, πλάσις δοκῶν, ὡς πύρρον ἔστιν καὶ πύρρον καὶ πύρρον ἀλάστω, ἀλάστω ἔστιν ὡς πύρρον καὶ πύρρον καὶ πύρρον ἀλάστω. (Sed & T. Πλάσις, pro Falsum scribere, Falsare ex Pand. affert) Illud autem πλάσις ἀφ' ἧς ἀπὸ Κυρίλλου accipi tradit & pro Mendax ac vanus historicus.

C O M P. Πλάσις, ὡς ἡ Fictio, Qui ficta seu simulata loquitur, Qui ficta dicit. Vel, Falisiloquus, Falisidicus.

C O M P. Πλάσις, ὡς ἡ Fictio, Idem qui πλάσις, Fictor. Et V E R B. Πλάσις, ὡς ἡ Fictio, pro πλάτω, Fingo, Effingo, Imitor. Bud. ex Theophylasto, πλάσις ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio. Redditur & Formo: ea significatione qua dicitur Deus formasse hominem. unde participiū πλάσις, Formatus, à πατρί. Πλάσις, ὡς ἡ Fictio, apud Damascenum, de Christo, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio. Vnde Πλάσις, ὡς ἡ Fictio, Damasc. de homine, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio.

C O M P. Απλάσις, ὡς ἡ Fictio, Non fictus, Non simulatus, Non fucatus, Simplex. Apud Cebelem, ἀπλάσις, Non fucatus: vbi dicit, ἀπλάσις ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio. A Budæo exponitur Ingenuus, item Candidus, afferente ex Plutarcho, ἀπλάσις ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio. Hinc A D V E R B. Απλάσις, Non fictus, Non simulatus, Non fucatus, Absque fūco, Simpliciter. Vt ἀπλάσις αἰσθητῶν apud Theophr. pro quo dixit Plinius Simpliciter musica vti. In vulgatis lexicis affertur ex Platonis epist. 7, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, pro Dixisti aperte, Simpliciter. Sed malim Simpliciter, aut Minime fictus, Minime simulatus. Inuenitur Απλάσις dictum & pro ἀπλάσις, Cui appropinquandum non est, Ad quem accedendum non est, Ad quem ruitus non est accessus. Hesiodus Erg. — ἀπλάσις ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio. Vbi exponitur Απλάσις, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio.

C O M P. Εύπλασις, ὡς ἡ Fictio, Qui facile fingi potest, Cuius forma facile representari à fictore potest. Exponitur etiam Qui facile formam induit.

Πλάσις, Fictio, Simulatio, Falsio. Plato De leg. Dicitur & πλάσις, ὡς ἡ Fictio.

Πλάσις, ὡς ἡ Fictio, Ad fingendi artem aptus, ut πλάσις ὡς ἡ Fictio. Apud Platonem in Timæo, πλάσις ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio. Existimatur terra maxime compacta. Πλάσις, Fingendi arte valens, Bud. ex Polybio.

Πλάσις (sub. πλάσις, Fingendi ars, Fictorum ars, ex creta seu argilla rerum similitudines exprimentium, (ut dixit Horatius, — argilla quidvis imitabitur vda) aut etiam ex alia materia. Etiam Latine Plastica. Lucian. ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio. Sed idem dixit etiam, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio.

Πλάσις, ὡς ἡ Fictio, Idem quod πλάσις, seu πλάσις, Fingo. nam Hefychius πλάσις ὡς ἡ Fictio exponit πλάσις.

C. Απλάσις, ὡς ἡ Fictio, potius Απλάσις, Refingo, Denuo fingo, Reformo, Denuo formo. Gr. De baptismo, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio. Alibi quoque apud eum nos ἀπλάσις baptismus dicitur: quem & ἀπλάσις vocat. eundem autem alibi ἀπλάσις appellat.

Απλάσις, vacante præposit. ἀπλάσις, Fingo, Effingo, Formo, Deformo. Luc. Απλάσις, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio. Sic Prometheus dicitur homines ἀπλάσις, id est formasse. Dioscor. lib. 1, capite 19, ἀπλάσις μαγιάς, Formantes, Fingentes. Apud Galenum, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio. Vide Απλάσις. Απλάσις, Fingo, id est Cōminiscor, Imaginor apud me quæ non sunt, Animo cōcipio quæ non sunt, aut etiam quæ esse nō possunt. Gregorius, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio.

Απλάσις, Illino. unde ἀπλάσις ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio.

P. Απλάσις, Refingo, Reformo. Item Fingo, Effingo, Formo. Galenus ad Glauconem, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio. Sic & ἀπλάσις ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio. Illud, autem, ἀπλάσις ὡς ἡ Fictio, alii vertunt Conformatur in collyria: alii, Digeritur: alii, Cogitur in collyria. Prima tamen interpretatio vini Graeci verbi magis retinet. Item Fingo, id est, Falso & vanè animo concipior. Interdum etiam pro voce actus ἀπλάσις, in hac significatione. Theophyl. in Epist. ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio.

Απλάσις, Illino. Lucianus, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio. Id est, quum illa fuerint luto. (Sic & πλάσις ὡς ἡ Fictio) Idem, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio.

Απλάσις, ὡς ἡ Fictio, Fingementum, Id quod fictum seu formatum est. Item Fingementum, Commentum, Id quod aliquis finxit seu commentus est. unde & pro mendacio capitur. Απλάσις, ὡς ἡ Fictio, Hefych. A Suida autem exponitur ὡς ἡ Fictio.

Απλάσις, ὡς ἡ Fictio, si v e Απλάσις, ὡς ἡ Fictio, q. d. Refectio, vel Reformatio. Id est, Fictio seu formatio quæ fit de integro. Gregor. de baptismo, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio. A Budæo ἀπλάσις exponitur Reformatio, Altera informatio. Item Fictio, Formatio, Ipsa actio fingendi seu formandi.

Απλάσις, ὡς ἡ Fictio, Fictio rerum quæ non sunt, aut etiam esse nō possunt, Imaginatio vana quædam rerum. Plutarchus in Consul. πύρρον ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio. Apud Gregorium, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio.

C. Απλάσις, ὡς ἡ Fictio, potius Απλάσις, Effingo, Fingo. Nam pro simplici πλάσις affertur ex Anthol. epigramm.

C. Απλάσις, ὡς ἡ Fictio, potius Απλάσις, Fingo, Formo, ut simplex πλάσις. Voce media apud Phil. De mundo, πλάσις ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio, ὡς ἡ Fictio.

redditur etiam Conformo. Idem ex Galen. *ἡ ὑπερπλασία* (i passivo *διαπλάττωμαι*) offert, diu de membris fractis, quæ sanata recocinnantur & formæ suæ restituuntur, *ἡ ὑπερπλασία τοῦ ὅλου ἡ ὑπερπλασία τοῦ ἑνὸς*. Item quemadmodum simplex *πλάσιον*, sic etiam compositum hoc *ὑπερπλασίον* metaph. interdum vsurpatur. Dicitur enim de præceptore formante discipulum, à Gregorio.

Διαπλάσις, Illino. Vnde Διαπλάσιμα, Illinor. Theo-
 phrast. ἡ δὲ γὰρ διαπλαστική περὶ τὴν πυρρὴν.
 Διαπλασμός, ὁ, Formatio, Conformatio. At genere
 ΝΕΥΤΕΡ. Διαπλάσμα, ab altera verbi διαπλάσιω signif.
 Vnctio aut fomentum totum corpus oblinens. Apud
 Dioscoridem tamen alicubi pro διαπλάσμα codices a-
 lii habent διαπασμα.

Διάταξις, Formatio, Conformatio. A Gaza redditur etiam Species apud Alexandrum Aphrodisias.

Διάτλασις dicitur etiam de ossē quod reconcinna-
tur, & formæ suæ restituitur: sequendo significationē
modo datam participio *διατλάειν* apud Galenum.
Διάτλασις (inquit Gorr.) dicitur à chirurgis fracti o-
ssis composito eiusmodi ut comminuti ossis extre-
ma se contingant, omnesque eius partes sibi ex aduer-
so collocentur, & in pristinam viuitatem reducantur:
ut annotat Galenus comment. *αἰς τὸ πρῶτον εἰ μὴν.*

C. Εμπλάστω, v. l. porius Εμπλάσιω, Illino (quam si-
gnificationem habent etiam ἀσπλάσιω & δσπλάσιω. Ap-
ud Herodotum verò atque Aristophanem & sim-
plex πλάτω. Legitur enim apud illum, ἐπλάσασθαι πλῆ-
μας πλάτῳ. apud hunc autem, ἐπλάσας πλῆμα πρὸς ὄφθαλ-
μούς). A Bud. redditur non solum Illino, sed & affec-
cio: afferre ex Aristorelis Problem. scilicet 19, καὶ οἱ παῖ-
δες ἐπλάσασθαι ἀρμόσιον ὁμοίως πλῆμα πλάτῳ ἄρχει τοῦ κερὸν ἐμ-
πλάσσει (Abcubi redditur & Inspergo, ut apud Dios-
cor. ἐμπλάσσει τὴν ψιμυμένην, Inspergito cerussam. Sed ver-
bo ἐμπλάσσει potius hæc interp. cōuenit. Vide Επιπλάσιω)
Quibus addit, ἐμπλάσσειν propterea significare Obstrue-
re locum, & implere. Theophrastus de secunda mate-
rie loquens, τὰ οὐ χλωρὰ καὶ συμμῶν καὶ ὀδόντων ὅ
τιν' ὀδόντων τὰ ὀρίσματα, καὶ οὐ πλάττειν διὰ καὶ ὀδονά-
ταισι ἀλλήλων πρὸς ὀδόντων ἵνα ἑκάστω. Id est, Inter dentes
ferræ scobem retinent, & crenas obstruunt, secturam-
que morantur. Quare artifices ferræ dentium versus
alernis euanantes faciunt, quo facilius scobs educa-
tur. Ita Budæus. Afferitur autem & ἐμπλάσσειν πρὸς πό-
ρους ex Galeno, ubi ἐμπλάσσειν est idem Obstruere:
Therap. libro 8, τὰ γὰρ ἐμπλάσσειν πρὸς πόρους, εἶναι πρὸς
ὀφθαλμούς. Item pro Restituo cutem, vide in Παριμι-
πλάστω.

Εμπλαῖον exponitur etiam in massam formo, Ver-
sando mollio, &c. de qua expositione dicetur in Εμ-
πλαστος.

Εμπλασίωμα; autem pro ἱμζαίοντις & συρρηγύμα-
τοι, ex Eliano; item pro σεσχρούοντις & σεσπλαζόντις,
ex alio affert Suidas, quem vide.

Ἐμπλαστὴς, ὁ, ὅς, εἰ τ' Ἐμπλαστὴς, Ad illinendum aptus,
 Vel Ad illitum comparatus. Ἐμπλαστικὰ φάρμακα (ut
 scribit Bud.) Quæ vim habent obstruendi meatus cu-
 tis & corporis, quasi testoria, & ad illitum comparata.
 Ἐμπλαστὰ (inquit Gorræus) dicuntur medicamenta
 quæ poris corporis illita tenaciter hærent. Sunt autem
 eiusmodi, glutinosa, terrea, & minimè acris, sed gustu
 potius aquosa, &c. Addit autem, ἰμφορακτὰ vocari
 eadem medicamenta, quibus contraria esse ὀφθαλμικὰ
 quæ & ἐκταρακτὰ. Afferit verò & ἰμπλαστικὰ
 δυνάμεις ex Galeno. Item ἰμπλαστικὴ πρὸς οὐσιν ex eo-
 dem habes apud Budzum pagina 777. Vide Καταπλα-
 στὴς. Α Τ Υ Ρ Ο Ἐμπλαστὸς, ὡς, vel Ἐμπλαστὸν,
 οὐ, π, Compositio ὀκτὺ ἰμπλαστικῶν seu ἰμπλαστῶν φαρ-
 μακῶν, ex emplasticis medicamentis, quæ præmollita &
 subacta ulceribus vulneribusque imponi solent. Ita in
 vulgatis lexicis, ubi etiam annotatur ἰμπλαστὸν com-
 positionis rationem obtinere, at ἰμπλαστὸν, materiam:
 licet multi vocabula confundant. A Gorræo
 ἰμπλαστὸς esse traditur Medicamentum in massam
 coactum, quod præmollitum vulneribus imponitur.

Εἴτε αὐτὸν δὲ λέγει ἰμπλάσσειν, quod
primariò quidem significat Obstruere, atque imple-
re: secundò verò, videlicet ab effluviis emplastris,
Subigere, Versando mollire, In massam formare, Illi-
nere: item Cutem & viceratrum locum in integrum
restituere. Hæc ille. Vbi quod dicit ἰμπλάσσειν pri-
marjò quidem significare Obstruere, at secundò, illi-
nere, non conuenit cum iis quæ suprà ex Budæo an-
notauimus: imò verò nec rationi satis consentaneum est,
quom̃ illinendi significatio & in aliis compositis &
in simplici quoque interdum inueniatur, non item
illa altera. Præterea quò ἰμπλάσσειν prius sit quàm ἰμ-
πλάσσειν, haud video quomodo ἰμπλάσσειν ab effluviis
ἰμπλάσσειν significationem accipere possit. Certe

rium ἔμπλαστος pro ἔμπλαστος σκευασία dici putatur,
 seu ἔμπλαστος δύναμις, sicut & ἔμπλασται δύναμεις ali-
 cubilegitur: sed inuenitur tamen substantiuè positi-
 um ἔμπλαστος. vt ἔμπλαστος κεφαλὴν apud Dioscoridē,
 Emplastrum quod capiti adhibetur. & ἔμπλαστος
 ψωλῆς apud eundem. Sed affertur & πῆς ἔμπλαστος,
 ab ἔμπλαστο, ex Galeno ad Glauclib. πῆς πῶς πῶς
 ματα μαλακῶς ἔμπλαστοι δὲ χηῶν. (nam scribendum
 fuisset, vsurpando in fœminino genere, πῶς & μαλα-
 κῶς) Sic & alibi. Η Ι Ν C Εμπλαστῶδες, Empla-
 strum referens, Emplastro similis, Aliquam cum em-
 plastro affinitatem habens. vt ἔμπλαστῶδες σύσπας,
 Galeno. Apud Dioscoridem autem, ἔμπλαστος κε-
 τῆλασμα γίνετα, redditur, Emplastri modo illinitur.
 c. i. Παρῆμπλαστω, Obstruo meatus, Intego cutem, Instau-
 ro cutem seu restituo. Vide Bud. pag. 777 ex Diosco-
 ride. (Vbi & v e x d. Εμπλάστω affert ex Theophras-
 to, positum indem pro Restituo cutem) Et passiuè
 περιμπλασθήμα τις πόρος, quæ velut infarciuntur seu
 obduntur meatibus, ad illos obstruendos. Vide
 alicubi redditur etiam Obstruentia, meatus, qui pori
 dicuntur.

Περὶ πλάσις, Obstruendi vim habens, meatus videlicet, qui pori dicuntur. Apud Dioscoridem lib. 1. cap. 190, *περιπλασις ἔχει διαμύ*, reddit Ruellius, Spicula cutis obductu suo claudunt.

C. ΕΠΙΤΑΨΩ, v. e. l. potius ΕΠΙΤΑΨΩ, Illino. (quæ significatio aliis etiam compositis verbi ΤΑΨΩ data fuit, atque adeo & ipsi) vt ΕΠΙΤΑΨΗΤΗΝ ΠΙΣΤΙΜΑΧΟΝ ΠΙΣΤΙΝΩ ΔΙΑΜΕΡΙΩΣ, Illinere Romachum medicamentis corroborandi vi præditis. Et ex Galeno, ΕΠΙΤΑΨΗΤΗΝ ΙΡ' ΑΠΟΙΝΙ ΕΛΙΚΑΣ ΑΜΠΛΟΥ, illinere vitæ colliculos. Pro quo alii Imponere: quòd Illinere non satis huic loco convenire videatur. Exponitur alioqui & Inspergere. sed ubi hæc significatio locum habet, videri possit legendum ΕΠΙΤΑΨΗΤΗΝ. Sic de ΞΥΠΛΑΣΣΙΝ quod redditur Inspergito, dictum est in Εμπελάσιω. ΕΠΙΤΑΨΩ. (licet & Εμπελάσιω) Obstruo, vt ΕΠΙΠΛΑΣΗΤΩ ΨΩΠΕ, ex Aristotele, in Probl.

Επιπλάσας, πρὶ, Medicamentum quod illinitur, seu imponitur, in v.l. Α Τ V Ε Ρ Ο Επίπλάσας, sicut & ἄμplex πλάσας, pro Fictus, Simulatus, Fucatus, Commētitus. ὀπίπλάσας εἰσας, Luc. Et ὀπίπλάσας διχασας, lus. commentitius, lus quod figmento non re ipsa subsistit, in v.l. c ο Ν Τ Α. Ἀντίπλάσας, pro ἄπλάσας, Non fictus, Non simulatus, Non fucatus.

C. ΚΑΤ' Ἀπλῶν, v. e. l. potius Καταπλάττω, Illino, Oblino. Aristoteles Historiæ animalium lib. nono, καταπλάττει τῶν πτερόν, Oblinit se luto. Vel, Limo obducto se lorica. quæ interpretatio affertur ex Gaza. Ex Plinio autem, Luto se tergorat. Vide & Θωρακίζω. (Sunt poro vii Herodotus atque Aristophanes & simpliciter πλαττει cum eodem dativo, ut dictum est & in Εμπλάττω) Passi autem καταπλασθέντες τῷ ματώπῳ, pro Illitum fronti, apud Dioscoridem lib. 3, cap. 93. & καταπλασθέντων τῷ ὀμφαλῷ ἢ ὑδατι, ibidem redditur Peruncto ex aqua umbilico. Ex Galeno ad Glauc. affertur καταπλάττειν τῷ τῷ πυρὶν ἐλθίρῳ, pro Cataplasma imponere ex triticea farina. Sed & cum Gestituro, ex eodem Diosc. καταπλάττειν τῷ διδυμοι, Illita testibus. Apud quæ legitur etiam φασὶς ὅτι τῷ πλῆματι διείσεται ὅτι τῷ σπῆματι ὑδατῶν, ἢ ὕδατι, πύματι, πύματι.

ολερμυταίς καὶ ἐρεπταίᾳ καὶ ποδὶ ἄρμεζεν κατὰ πλά-
τος καὶ ἰατρὸν πὶ καὶ σὺν ἀλφίτῳ. Pro quibus Plinius
hæc habet, Est & palustris lens per se nascens in aqua
non fluente, refrigeratrix naturæ: propter quod col-
lectionibus illinitur, & maxime podagris, & per se,
& cum polenta. Alicubi autem pro eo quod κατὰ
πλάτος dicit Dioscorides, vitur composito Super-
lini. At verò pro istis eius verbis, καὶ τὸ σπέρμα δώ-
δεις κατὰ πλάτος εἰς ἄρμεζεν, habet, Semen eius gratissi-
mè panes condit. Ipsius autem Dioscoridis interpre-
tes reddiderunt, Panibus inspergitur, & Compiniscitur
panibus. A Bud. κατὰ πλάτος redditur etiam Cataplas-
mate curo & medcor, apud quem vide plura, pagina
778. Item de κατὰ πλάτος & κατὰ πλάτος copulatis dictū
est suprà, como 1, pag. 179, in fine.

Κατὰ πλάτος autem in musica quid sit, docet
Fabius libro 1, capite 19, ita scribens, Nec verba in fau-
cibus patietur audiri, nec oris inanitate resonare, nec
(quod minimè sermoni puro cōueniat) simplicem vo-
cis naturā pleniorē quodam sono circumlūire. quod
Græci κατὰ πλάτος dicunt. Sic appellatur cantus
tibiaturum quæ præclusis quibus clarescunt foraminibus,
recto modò exitu grauiorem spiritum reddunt.
Sic & πλάτος musicorum esse vocabulum, dictum fuit
suprà.

Κατὰ πλάτος, απρ, π, Medicamentum quod illinitur,
Medicamentum quod illinendo adhibetur. Quidam
ex Scribonio Largo interpretatur Superpositum me-
dicamentum. Apud Diosc. κατὰ πλάτος γίνεται ἐμπλα-
στῶδες, redditur, Emplastri modo illinitur. Κατὰ
πλάτος, (inquit Gorraus) Medicamentum molle &
consistentia mediocri, quod repellendo, concoquen-
do, digerendo, resoluendo, laxando, vacuando, de-
tergendo, calcaciendo, siccando, dolorique sedando
adhibetur: quæ crassiora siccioraque sunt, ἐμπλάστω
& cerata: quæ liquidiora, συγχέματα & vnguenta
appelluntur. Ab antiquis (vt idem docet ex Galeno ad
Glaucōnem libro 1) magna ex parte ex melle paraban-
tur, cui incocta essent vel mista medicamenta mor-
bo conuenientia: sæpiissime verò & ex pane, oleo &
farina. Sciendum est autem vt κατὰ πλάτος in-
terdum pro κατὰ πλάτος perperam positum inueni-
tur, vel vicissim, ita κατὰ πλάτος pro κατὰ πλάτος, vel vi-
cissim.

Κατὰ πλάτος, οδ, ο, Qui illinendo adhibetur, seu per illitum,
Cuius illitus medicamenti loco est. Sed & φάρμακον
κατὰ πλάτος apud Aristophanem in Pluto, Πρωτὶ δὲ
ταύτῃ τῇ Νικηλίδι φάρμακον κατὰ πλάτος ἐπιχρίσει πεί-
σῃ, ἰμβάλλει Σαρδόνιον κεφαλὰς τῆς Τηθύος. Vbi scholia-
stes annotat pharmacorum tria esse genera, κατὰ πλά-
τος, & χρίσι, & ποτὶ, seu πρὸς. (nam paulo post dicit
πρὸς, πὶ πινόμενοι) I B I D E M, Πλάτος esse τὸ κατὰ
πλάτος, quod & κατὰ πλάτος. Hoc verò compositum
à quibusdam proparoxytonè scribi admonet idem.
S E D E T Κατὰ πλάτος ex Herodoto affertur pro me-
dicamento.

C. ΜΕΤΑ πλάτος, v e l potius Μεταπλάτος, Transfor-
mo, Refingo. Παύ. Μεταπλάττωμαι, vnde partici-
pium μεταπλάττειν apud Lucianum in Alcyone, ἡ γυναι-
κὸς εἶδος μεταπλάττειν εἰς ὀρνίθους πρὸς ποῖσιν. quibus hæc
addit, (in quibus μεταφραστὴς non aliud esse videtur
quàm μεταπλάττειν) τὸ μὲν γὰρ ποῖσιν καὶ τὸ μεταφραστὴς
τὸ παρ' ἡμῶν, τὸ μεταπλάττειν ὁ μεταφραστὴς, καὶ τὸ κερὶ ὅτι λαβὼν
ῥαδὶως ἐκ τῆς ἀπὸ πολλοῦ οὐκ ἐστὶν μεταφραστὴς πολλὰ ἰ-
δίω φωνῇ.

Μεταπλάτος, οδ, ι, Transformatio. Sed μεταπλάτος pec-
culiartiter vocatur à grammaticis mutatio termina-
nis alicuius vocabuli, vt ἀλὰ pro ἀλὰ, & ὁρμήν pro ὁρ-
μήν, necnō κλάδι pro κλάδι. Quod & in verbis fit, vt do-
cet Eustathius, apud quem vide plura pagina 18, item
79. Sed & voces in quibus facta est huiusmodi muta-
tio, dicuntur μεταπλάτος.

C. ΠΑΡΑ πλάτος, v e l potius Παραπλάτος, Illino, in
vulgatis lexicis, sed absque vilo exemplo. Α τ Πα-
ραπλάτος, Sordes in tibiaturum foraminibus, ex Hesy-

chio. (quum alioqui suprà κατὰ πλάτος in longè a-
lia significatione habuerimus ex Fabio, de cantu ti-
biaturum, quæ præclusis quibus clarescunt foraminibus,
recto modò exitu grauiorem spiritum reddunt)
Apud eundem Hesychiū e s t Παραπλάτος ex-
positum τὰ κρεῖα τὰ ὀπίσθια τῆς γαστρίδος ἐν τῇ βί-
βλῳ. Vbi quidam significari putant ceram quæ in li-
bris quæstiones aut quidpiam aliud notamus: quales
apud Ciceronem ceræ miniaturæ, & cerulæ miniaturæ.
Sed ita exponendo, non videtur posse retineri quæ ha-
berur in vulgatis Hesychi editionibus lectio.

C. ΠΕΡΙ πλάτος, v e l potius Περιπλάτος, Illino. Item,
Obduco, Obrego, Budæus ex Theophrasto libro 9, δι-
πρὸς διδῶν τὸ πῶς, ἐν ᾧ τῷ ἡ γαστρίδος πλάτος καὶ
ἡ ἀλλοτρία παρ' ἑαυτῶν. Et Παύ. Περιπλάττωμαι, ex Aristote-
le Probl. ἐμφυτεύει γὰρ πῶς πῶς ἐν αἰσιν, καὶ περιπλά-
ττω τὰς.

C. ΠΡΟΣ πλάτος, v e l potius Προςπλάτος, Affingo. Itē
Illino. Exponitur tamen pass. particip. πρὸς πλάττωμαι
& πρὸς πλάττωμαι, Adhærens, seu Adhærens, apud
Dioscoridem, πρὸς πλάττωμαι τῆς μηρῶν. Et πρὸς πλά-
ττωμαι τῆς μηρῶν δάκρυον.

Πρὸς πλάτος autem pro πρὸς πλάτος, sicut ἀπλάτος pro
ἀπλάτος suprà. Aeschyl. οὐδὲ πρὸς πλάτος ἔστις, q. d.
Non appropinquabiles peregrinis. Id est, Quibus tu-
tò appropinquare, seu ad quos tutò accedere non po-
ssunt peregrini, Ad quos tutus peregrinis accessus non
est, Non adeundi peregrinis.

Πρὸς πλάτος, Obstruendi vim habens. (eadem sē. ma qua
ἐμπλάτος) ex Dioscoridis libro 5.

C. ΣΥΜ πλάτος, v e l potius Συμπλάτος, Fingo, pro sim-
plici πλάτος. Hesiodus, Γαίῳ γὰρ συμπλάσσει θεοκλυτὸς
ἀμφιγυῖης Παφίῳ ἀφ' οὐρανόθεν. Item pro Contingo,
Communis cor. Synelius, ἐπ' αὐτῷ συμπλάσσει.

Π Λ Α Τ Υ Σ, ὅς, ο, Latus: interdum etiam

Amplus, Spatiosus: oppositum
habens ὅς, id est Angustus, vel etiam Strictus. Apud
Hesychium & Eustathium πλάτος ἑλλή, τῆς Λενο-
phon Hellen. 6, πλάτυς γαίῳ οὐκ ἐστὶν ὁ πλάτος,
Quum spatiosissima & amplissima regio sit. Vel Lati-
ssima: vt Campi lati & Regnum latum. Item de via.
Xenophon Pæd. 1, ἔστιν ἡ πλατὺς ὁδὸς. Sed & porta
ac domus πλατὴς sunt: vt Latini Porta ampla & pa-
tula, Domus ampla & spatiosa. Matth. 7, πλατὴς πύλη ἢ
ἀνέροισι ἡ ὁδὸς ἡ ἀπ' οὐρανόθεν ἢ ἀπ' οὐρανόθεν. Virgil. dicit,
Lati aditus ducunt illic. Herodianus libro 4, ὁ πλατὴς
καὶ πολλὰ οἰκίαι, amplis ac spatiosis aedibus. Item
πλατὸς ὄμμα, Latum ac patulum os, Latè diductum.
vnde πλατὸς γλῶσς, rufus lato ore protusus, quod apud
Synesium legitur. Item & corpus vel pars aliqua
corporis πλατὴς dicitur. Xenophō de re equ. ἡ πλα-
τὴς μὲν καὶ ὁ ὄπισθεν. vt apud Virgilium Latè ar-
mi. Vnde πλατὴς dicitur qui lato atque amplo cor-
pore sunt. Sophocles Atace, ἡ δὲ πλατὴς οὐκ ἔστιν ὄπισθεν
πρὸς ἀσφαλίσται. Sunt & greges πλατὴς, pro quo
potius dicas Amphel vel etiam Latè diffusi, Latè palan-
tes. Iliad. β, ὡς τ' ἀπ' οὐρανόθεν πλατὴς αἰγῶν. Aliis præter-
ea substantiis iunctum reperitur, cum quibus variè
pro loco reddi potest, pro Latus, Amplus, Spatiosus,
Patens, Fusus: vel Latè patens, Latè fusus aut diffusus,
aut siqua his synonyma sunt. Interdum verò τ ο ε-
μ ι ν. Πλατὴς line adiectione positum legitur, nimi-
um pro πλατὴς χεῖρ, vel πλατὴς ὁδός, vt apud Aristo-
phanem, πλατὴς τυττόμενος, pro πλατὴς χεῖρ τυττό-
μενος, Patula manu percussus, Manu explicata, sive Pal-
ma: cui opponitur κούρην, manus in pugnam contra-
cta. At πλατὴς sub. ὁδός, pro Via vrbis lata, quā Hom.
λαύραι appellat, alii ῥύμιον. Pollux suo tempore frequē-
ti in vsu fuisse testatur, afferens etiam hunc Philemo-
nis locum, πῶς πλατὴς σιμόνι τῷ πῶς πῶς ὁ βα-
σλάς. Lucæ cap. 4, ἐλθὲ τὰς χεῖρας ἐς τὴν πλατὴς καὶ ῥύ-
μας. (vbi ῥύμιον idem ferè cum τῷ πῶς esse videtur, id est
Angiportus) Apocalyp. 11, πῶς πῶς αὐτῶν ὅτι τῆς πλα-
τὴς. Item alibi passim. Latini quoque videntur voca-
bulo Platea pro vico seu via vrbis latiore, ac nomi-
ne.

nam Plautus & Terent.

Πλατύς, Lat. c o m p a r. Πλατύς, Latius. Herodian. libro 1, ἵστεται π πολλοὶ συγγραφεῖς καὶ πεινται μάλιστα πλατύς, ὡς ἵππος. Vbi Polit. Plerique historiarum autores, tum maxime poetarum versibus suis, vberissime sunt exequuti.

Πλατύς, πρὸς τὴν, Latitudo, Amplitudo, Spatiofitas, Xenophon de agro.

Πλατύνω, Dilato, Latè duco seu diduco, Amplum & spatiosum reddo. Marth. 23, πλατύνω δὲ τὴν φυλακτικὴν αὐτῶν, καὶ μαλακώωσι τὴν κράσιν. Ἡ μάλιστα αὐτῶν, Dilatāt, Faciūt quam amplissima. Passivo & sign. in ep. 2 ad Corinth. capite 6, ἡ καρδία ἡμῶν πλατύνει, cor nostrum dilatatum est. cui ibidem opponit στενάζειν. Ex Alex. Aphrod. πλατύνει τὸ δόγμα, ampliam habere intermissionem. Πλατύνειν exponunt etiam Latius fieri, Latescere, ex Columella.

Πλάστμα, απρ, π, Latum linteum vel quid simile cui emplastrum inducitur illitu, Pittacium. Πλάστμα (inquit Gorr.) dicitur quicquid in latum extēditur, adeoque variis rebus accommodatur, ut emplastris aliquando in quorū genere vocatur πλάστμα emplastrum latum, seu potius latius linteum cui emplastrum superlitum est. Sic saepe apud Galen. reperias in libro 7, καὶ τὸ ὄψον, ut extremo lib. 4, vbi Herx emplastra refert, scribitque primum vlcus per spongiam probe purgandum, ut madoris expers sit, deinde super id plastyra imponendum, cui emplastrum illitum sit: postea duplex linteamentum exterius superdandum. Sic Act. 1. 9, c. 48, πλάστμα σιδήρου τριμμάς vocat laminam ex ferro stomomate latiore. Itē πλάστμα μωδός, s. v. e. Πλατὺς μῶς, latus musculus. Vide in Μωδός.

Πλατυσμός, ὁ, Dilatio, Diductio & distensio in latum. Dioscorides libro 5, cap. 11, de vini facultate, τὴν δὲ πρὸς ἡμετέρας μάλιστα χροίαν, καὶ δὲ τὴν ὑποχρόνου, καὶ πλατυσμόν, ad distensiones, ut Ruell. interpr. Accipiunt etiam pro Ostentatio, latitudo, vel etiam pro Loquacitas, apud Athen. lib. 14. — ἐν δὲ πλατυσμός Πουλυμαθημοσύνης, τῆς οὐ κατεώρου ἁλός.

Πλάτης, ὁ, π, Latitudo: ἀ πλατὺς, ut βαρὺς ἀ βαδύς, τὸς ἀ τρυφός, & similia. Aristot. Rhet. 1, ὑπερίχεν καὶ τὴν μήκην καὶ βάθος καὶ πλάτος. Herodian. 1. 7, πλάτης καὶ βάθους μέγιστος ὁ ποταμὸς ῥῖον. ἄλλος αὐτὸν γίγνεται, tāta erat amplitudo illius profunditas ac latitudo ut irremediabilis foret. At de ἐν πλάτει vide in ὠρεπακῶς. Aquatilia quaedam dicuntur natāre αὐτῶς πρὸς πλάτην, ipsa sua latitudine, id est eo ipso quod lata sunt. nam quae lata sunt, mergi non solent, ut ea quae rotunda & brevia seu angusta. Aristot. ἐν ἡμῶν οὐκ ἔχει πύργον, ἀλλ' αὐτὸς τῇ πρὸς πλάτην. id est, Plinio interprete, E planis aliqua non habent pinas. ipsa enim latitudine natant.

C. Απλατὺς, ὁ, καὶ ἡ, Latitudine carens, Qui latus non est, Latitudinis expers, Qui sine latitudine est. Gell. lib. 1, capite 20, Linea autem à nostris dicitur quam χαμμηῖν Graeci vocant. Eam M. Varro ita definit, Linea est (inquit) longitudo quaedam sine latitudine & altitudine. Euclides autem brevius, praetermissa altitudine, χαμμηῖν est (inquit) μήκος ἀπλατὺς. quod exprimere vno Latine verbo non queas, nisi audeas dicere Inlatabile.

C. Ευπλατὺς, ὁ, καὶ ἡ, Valde latus, Peramplus. ut à μάγος dicitur ἀμαγός.

C. Ισοπλατὺς, ὁ, καὶ ἡ, Aequè latus, Qui eiusdem latitudinis est, Par latitudine. π ἰσοπλατὺς, Aequalis seu par latitudo. Alii Aequilatio interpr. ex Vitruvio libro 1, c. 8, Tunc ab cetero diducto circino ad lyceam planitiam aequilatio signetur.

Πλατὺς, οὐ, π, Tabella lata. Budzus interpretatur simpliciter Tabella, ζυλῆφιον, hanc ex Polybio subiungens, καὶ λαβὼν τὸ σμῆμα τὸ τετραγώνον (πὺτὸ δὲ πλατὺν ὄντα χαμμηῖν) ἀπὸ τῆς πλάτης. Item, πύπης δὲ δὺ πλάτης αἰσθέρην πρὸς τὴν χαμμηῖν. Et rursus, εἰδὼς δὲ τὴν ὀπταρῆν ἐκ τοῦ μέρους ἢ καὶ τὴν πλατὺν.

Πλατύνω, Os dilato, Ore in latum diducto loquor. Ex Theocr. v n d e Πλατύνω, ὦ, Oris dilatio, Ore

in latum diducto loqui. Legitur apud Quintilian. 1. 1, c. 9, Et illa per sonos accidunt quae demonstrari scripto non possunt, vitia oris & linguae: ἰσχυρισμοί, λαυδασμοί, & ἰσότητες & πλατύνσεις, feliciores fingendis nominibus Graeci vocant: sicut χαλρομένη, quum vox quasi in recessu oris auditur. Vbi Camerarius, Quum quid plus a quo aut minus sonat, collisiones & hiatus, ἰσότητες & πλατύνσεις dixit. Verum apud Theocr. Doricè ε ε γ ι τ ν e Πλατύνω pro πλατύνω: Idyll. 15, Πάσκαδ' ὠδὴν περὶ αἰήν, καὶ πάλαι σαι. Τρωχόντες ἐκαστηνὴν πλατύνειν αἰήν. Vbi schol. πλατύνειν αἰήν, εὐχρηστικῶς: quoniam nimirum οἱ Δωριεῖς πλατύνειν, π α π λ ο γ γ ῶ ν τ ε s. Vbi etiam m o t a, Πλατύνειν & Πλατύνειν synonymos poni pro Patulo seu in latum diducto ore verba pronuntiare. quod Πλατύνω derivatum est à m o m i n e Πλατύνω, Qui lato seu in latum diducto ore loquitur. Item, Qui latum seu parvum aut amplum os habet. ut apud Virg. Lato ore ingens fenestra. Sed notandum apud schol. ibi scriptum ε ε γ ι Πλατύνω, quam scripturam non probo.

Π Λ Α Τ Α Ν Ο Σ, ὁ, Platanus: à latè diffusis ramis nomen sortita. unde apud Virg. — prona surgebant valles patentes Aetiae platani. Cic. Hæc tua platanus ad opacandum hunc locum patulis diffusa ramis. Sic Plin. lib. 12, c. 1, de quadam platano in Lycia, Nemoroso vertice & se vastis protegēs ramis, arborum instar, agros longis obtinens vmbis. Ibidem tradit, eam quibusdam in locis non posse in amplitudinem adolefcere. Plato in Phædro, καλὴ γὰρ ἡ κατασκευὴ, ἡ γὰρ πλατάνος αὐτὴ μάλιστ' αἰσθητὴς τῇ καὶ ὑψηλῇ, τῇ π' ἀγροῦ π' ἵψος καὶ τὸ σύστημα πάλαι. Plur. in Apoph. Themist. τῶς πλατάνος ἀπὸ τῆς αἰήτης, αἰ. ὑπερὶ χροίαν καὶ ὑποχρόνου αἰήτης δὲ διδίας, πολλοὶ παρὰ τὸν ἡμῶν καὶ λαϊκὸν οὖν. [Dicitur etiam fuisse vasis genus in quo pupa fingebantur: nomen sortè & ipsum à latitudine sortitum. Arbor autem Πλάτανος à poetis v o c a τ ν e & Πλατάνος. ut Il. 6, Καλὴ ὑπὸ πλατάνος, ὅθι ῥίη ἀγλαὸν ὕδωρ. Quem versum Cic. sic interpretatus est, Sub platano vmbifera, fons unde emanat aqua. Item apud Apollon. Rhod. αἰσθητὴς πλατάνος.] Πλατάνος ex Photio afferitur etiam pro Locus spatiosus & latè patens: à platani foliorum similitudine. Derivata autem à Πλάτανος s v n t, Πλατανώδης, ὁ, καὶ ἡ, quo significatur vel Platanis abundans, Platanis multis confusus: vel Platanis speciem gerens, Platanis formam imitans. i t e m Πλατανών, ὁ, Platanis confusus locus. Platanetὺ Latini vocant: apud quos & Platanina folia, quæ ex platano sunt. Α τ Πλατάνια, pomorum quoddam genus, apud Athen. lib. 3, π α δ ὁ σ τ α ῖ α λ ῆ ρ ῶ μ α, πρὸς τὴν δὲ πλατάνια, ὅ, χυλῶ.

Π Λ Α Τ Α Ξ, Alexandrinis vocatur coracinus piscis, eo quod latiore corpore sit, ut Athen. lib. 7 his verbis innuit, καλοῦσι δ' αὐτὸν (nimirum πρὸς κορακίαν) οἱ Ἀλεξανδρῆς πλατῆρας, ἀπὸ τῆς ὁμοιοτήτος. Idem piscis, necnō ὁ σαπρὸς, vocatur ε τ ι α m Πλατῆρας, (N o n Πλατῆρας, ut perperam alicubi scriptum legitur) apud Athen. lib. 7, ὅτι δὲ καὶ πλατῆρας καλεῖται ὁ σαπρὸς, καὶ τὸν καὶ ὁ κορακίος, Παρμῆνιος φησὶ ὁ Πέδιος. At lib. 3, πλατῆρας nominari πρὸς μύλους scribit, ex Dorione, πρὸς δὲ κορακίον οὐδὲν φησὶ μύλους ὑπὸ μὲν πινὼν καλεῖται, πρὸς δὲ πινὼν πλατῆρας. Paulo post, οἱ μὲν οὖν μύλους αὐτῶν ὀνομαζόμεναι πλατῆρας, οἱ δὲ μύλους ἰσότητες ἢ λικίαι, μύλοι. e v n t e t Πλατανίαι pisces quidā, de quibus Plin. lib. 9, c. 15, In Gange Indiae platanistas vocant, rostro delphini & cauda, magnitudine autem x v cubitorum.

Π Λ Α Τ Α Μ Ὁ Ν, ὁ, ut Suid. annotat, simpliciter dicitur ὅτι γὰρ πλατῆς, proprie vero ὅτι πλατῆς ἔχοντες ἢ πύπης ὑπομύδας. Idem exponit etiam ἀρμαλός, necnō non fluvii propriū nomen esse dicit. Hesychio autem est πύπης πλατῆς ἢ μέγας ὁππλάτης: qui etiam addit, à quibusdam exponi λωππλάτης, item ὀλιθῆρας πύπης. A Galeno in Lex. Hippocr. dicitur esse ἔρως πύπης, λεία, πύπης, ὅ, καὶ πλατῆς τὴν καμῶν. Eustathius cū Suida

capess. respubl. πὺν Ηγεκλίας παύσαντες οὐκ ἀνέχονται, ἐν Ἀ
Ομφαλῆς κροσσόφορος ἐν δὲ δάκτυλῳ Αὐδαῖς ἡ ἑρμηνεία ἰσχυρὰ
καὶ ὁμοειδὴς ἰσχυρὰ. Ibi enim ὁμοειδὴς accipi vi-
detur pro Calamistrare, Capillos intorquere, vel etiam
Implicare aut replicare comam. ut apud Pollucem lib.
2, ὁμοειδὴς τῶν ἀνδρῶν ἀνὰ πλεῖστον καὶ ὁμοειδὴς τῶν γυναικῶν
Ἀλφειῶν, ἢ ἀνὰ πλεῖστον. Budzus ὁμοειδὴς interpretatur
etiam Per parodiam dico, apud Hermogenem
pag. 21, οὐ γὰρ ἀλλοτρίων πομπῶν πῖνα, ἀλλ' αὐτῶν πομπῶν
παρὰ πλεῖστον. Vide & Comment. p. 617, in Παρὰ πλεῖστον.
Παρὰ πλεῖστον, ἢ, ἢ, q. d. Attextio, Insetio: ut qui orationi
versus aliquis aut hemistichium ē poeta aliquo attexti-
tur Insetiturque atque Hermogenes παρὰ πλεῖστον τῶν
πομπῶν ἐν λόγῳ ἡ δὲ πῶς ἔχον, velur apud Platonem,
Σὺ δὲ δὴ ἐργασθῶν βουλομένη ὅ, πῃ ἐρεῖσθαι. Vide plura
apud Bud. p. 617.

C. ΠΕΡΙΠΛΕΪΣ, Circumplico, (ut Cic. Si anguem vestis cir-
cumplicavisset. Et, Puerum circumplicatum serpentis
amplexu) Circumplector. Pass. Περιπλέωμαι, Circumpli-
co. Od. 4, — ἀπὸ λείβετο ποσειδάωνος Γηῖν' ἀνδρῶν, Verulam
amplexu circumplicavit, Verulam amplexa seu circū-
plexa est. Od. 8, Τῶν δὲ (videlicet malo navis fracta) πῶς
ἐπὶ πλεῖστον ἐπὶ μὲν ὁλοῖς αἰμαῖσι. Aristoteles libro 1 De
gener. animalium, loquens de coitu serpentium, περι-
πλέωται δὲ ἀλλήλους οἱ ὄφεις, ὅς τ' αὐτοὺς πῶς περιπλέωται.
ut Plin. lib. 10, cap. 61, Coeunt complexu, adeo circū-
voluta sibi ipse ut una existimari biceps possit. Qui-
buscum confer locos duos in Οἰκισμῶν citatos, tom. 2
semipag. 1573, A, alterum de serpentibus iudem, alte-
rum de anguillis. At ex lib. 2 Reg. cap. 18, περιπλέκει
ἐν τῇ δούλῳ, adhuc sit quercui. Περιπλέωμαι, Involuere
orationem verbis & contegere, seu (ut Quintilianus lo-
quitur in præfatione libri 8) Sensum obumbrare. Περι-
πλέωμαι. (inquit Budzus pag. 617) Aliquam sententiam
quam aperte dicere non audeamus, verborum involu-
cro obtegere, & tamen ἐμφαντικῶς dicere: ut si quod
turpe flagitium & obscenum obicinus aduersario,
quod sine aurium offensione dici non potest. Σὺ δὲ δὴ
ἔμοι γὰρ τῶν ἀνδρῶν τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν περιπλέωται δὲ ἀνδρῶν
ἔμοι γὰρ τῶν ἀνδρῶν, μετ' ἀπορρησίας, ut inquit idem Hermoge-
nes. Aliquanto post hunc locum Æschinis affert ex or-
atione in Timarchū, φανερὸν οὐ μόνον ἰταρκεῖς, ἀλλὰ
καὶ μὴ τὸν Διόνυσον οὐκ εἶδ' ὅπως δὴ περιπλέωται, ὅλως τῶν ἡ-
μῶν περιπλεῖται, quibus verbis significat, se δὲ εἶδ' ὅπως
λόγῳ περιπλέωται ὅς τ' αὐτοὺς τῶν ἀνδρῶν, tandem victum in-
dignitate rei, eo prorupisse ut diceret περιπλεῖται.

Περιπλέωμαι, Circumplexu, Circumplectendo, Circum-
plicando se. lib. 5 Epigr.

Περιπλέωμαι, Circumplico, idem cum περιπλέωμαι. Et Περι-
πλέωμαι, idem Circumplico, Circumplector. Apud
Suid. περιπλέωται καὶ φιλάει, (quod ipse exp. περιπλεῖται
ἰδὲς) Circumplectens & deosculans.

Περιπλέωται, Circumplexus, Amplexus.

Περιπλέωται, ἢ, ἢ, Circumplexus, Amplexus. Item figura or-
ationis, quum nimirum vel rem turpem quam aduer-
sario obicimus, verborum involucri obtegimus, vel
ὅτι αὐτῶν ἢ πλεῖστον ἢ ἡμίσητον τῶν ἀνδρῶν, vel si
inuidiosa καὶ ἐπὶ τῶν λόγων. Cuius exempla ex Her-
mog. affert Bud. pag. 617 & 618.

Περιπλέωται, Circumplicatus, Circūdatus amplexu. Pro Co-
ronatus affertur ex Epigr.

C. ΣΥΜΠΛΕΞΙΣ, Complico, Connecio. Budzus interpreta-
tur Confero, Implico, Commisceo, afferens duo exem-
pla ex Polyb. lib. 5, alterum actus vocis, alterum pass.
nimirum αἱ καὶ τῶν ἑλλὰδων πόλεις συνπλέκονται τῶν ἰ-
ταλικῶν καὶ Ἀφρικῶν, conferta fuerunt, & connexas cau-
sas habuerunt. Pro Complico, Connecio. Confero,
accipitur in hoc loco Thucydidis l. 4, pag. 121, τῶν καὶ
ἐν τῷ ποταμῷ συμπλέκονται. Pass. Συμπλέωμαι frequenter in
usu est. Significat verò interdum Complexu iungere,
vel etiam Cœo. Synes. epist. 140, οὐδὲν γὰρ ἐμπόδιον ἔχοντες
ἐφ' ἡμῶν ἀλλήλων, ἀλλ' ὅπως συνάδουσιν ὁμοῦ καὶ συμπλέ-
κονται, quem locum Budzus pag. 616 citans, ait συμπλέ-
κονται ibi in bonam partem accipi pro Amicè comple-
cti & convenire, itidemque in Tabula Ceb. ὁ δὲς ἀνὰ τὴν
δύσιν αἱ ἡδέαι, καὶ συμπλέκονται ὅς τ' ἔχον, interpretidem

Complectuntur & hærent. Gregor. παρὰ διαλογίαι, συμ-
πλέκονται & διαπλέκονται sibi opposuit, de quatuor anni tem-
poribus loquens, ἀπὸ τῶν ὁμοίων πρὸς τῶν ἀπορρημάτων
καὶ ὅς τ' αὐτῶν καὶ ὁμοίων συμπλέκονται ἀλλήλους, ὅς τ' αὐτῶν
quem locum Budzus pag. 1061 afferens, sic interpreta-
tur, Statis vicibus succedentium inuicem atque dece-
dentium, & tanquam in choro orbem duccitantium,
vicissimque eundem dirimentium. Anguilla quoque
in coitu συμπλέκονται, ut videbis in Οἰκισμῶν, tom. 2
semipag. 1573, A: quibuscum confer locum Aristotelis &
Plinii in Περιπλέωμαι citatum. Συμπλέωμαι πῶς, Rem
habeo cum aliquo, Est mihi negotium cum aliquo,
ut Bud. pag. 617 interpretatur, afferens hunc locum
Æschinis de male gesta legatione, συμπλέωμαι δὲ ἐν τῇ
περίτῳ ἀνδρῶν γῆν καὶ ποταμῶν: de Demosthene, cum
quo legationis munere functus erat, id est Implicatus
sum, Officii necessitate vinctus sum, & (ut Cicero in
Divinatione loquitur) Sorris necessitudine cōiunctus
sum, ut quæstor cum cōsule. Et coniunctio eiusmodi,
συμπλέκω. Item hostes in pugna συμπλέκονται, id est
manus conferunt, Pedem conferunt, Congrediuntur.
Budzus pag. 616 ex Gregorio, ἀφ' ὧν δὲ αὐτῶν συμπλέκον-
ται ἐν γῆν, proprius pedem conferre, quod etiam ἐμὴ
χρῆται τῶν συμπλέκωται dicitur. Aliud exemplum ex Plutar-
cho ibidem vide. Sic idem Plutarchus in Themistocle,
συμπλέκοντο τῶν συμμάχων (quemadmodum & Polyb.
lib. 16, συμπλέκονται τῶν συμμάχων ἰσχυρῶς, acriter cum
hoste confligere) metaphorice autē in Pericle idem,
συμπλέκοντο τῶν συμμάχων πρὸς τὸ βῆμα, cum Pericle con-
grediens & in certamen descendens. Verum in hoc lo-
quendi genere non cōstruitur cum dativo solum, sed
etiam cum præpositione πρὸς suum habente accusati-
um, ut apud eundem Plutarchum in Fab. αὐτῶν συμ-
πλέκονται πρὸς Ἀντίον. Absolutē autem Philo De vita
Mosis lib. 7, συμπλέκωται δὲ πρὸς ἀμαρτίας καὶ ἀσθενεί-
ας ἵνα τῶν μαχρῶν οὖσαι, Cōmisto prælio, Collatis ma-
nibus, Quum manus conferuisset. Sed & actus voce
ex Polyb. lib. 2, συμπλέκονται τῶν καὶ, manus conferre.
Item συμπλέκωται ἀξίωμα πρὸς ἀπὸ λογιστοῦ. Gellius li-
bro 16, cap. 8, Quod illi συμπλέκωται, nos vel coniun-
ctum vel copulatum dicimus, quod huiusmodi est,
P. Scipio Pauli filius, & bis cōsul fuit & triumphavit,
& censura functus est, & collega in censura L. Mummi
fuit. In omni autem coniunctio, si vnum est mendaciū,
etiam si cetera vera sunt, totum esse mendacium dici-
tur. Ibidem de eo quod συμμείναι (id est adiunctum
sive connexum) dicitur, & eo quod διαζυγίον, id est
dissunctum. Plutarchus de solertia animi, χρῆται ἀνθρώπων
διὰ ζυγίων ἀξίωμα καὶ συμπλέκωται, axiomatis
coniunctis & dissunctis. Item Sympos. 8, probl. 9.

Συμπλέκωται, ὁ, & ἢ, Coniunctus, Copulatus, ut συμπλέ-
κωται συνάδουσιν apud Hermogenem. Vnde Συμ-
πλέκωται, More copulatiuorum, Per copulatiua, seu co-
pulata. Porphy. In v. l. ex Gell. exponitur Copulata: ex
Cic. Conferre & contextere: ex Plinio Contextim.

α. 2. Αὐτοπλέκωται, ὁ, & ἢ, Qui cōplicatus non est, vel Non
confertus, Non cōiunctus nec copulatus, Nulla copu-
la connexus. Interdum etiam Qui cōplicari vel co-
pulati & connecio nequit.

Συμπλέκωται, ὁ, & ἢ, Connexus, Coniunctus, Copulatus,
Nonno.

Συμπλέκωται, ἢ, ἢ, Complicatio. Item Connexio, Contextus.
ut apud Ciceronem, Pennarum contextu tegumenta
corpori faciebat. Plato in Politico, τῶν δὲ σαλευτῶν συμ-
πλέκωται λιχτῶν, πῶς τῶν καὶ τῶν συμπλέκωται, πῶς
ἵστανται ἡμῶν ἀπὸ δόξης. In fine libri συνάδουσιν & συμπλέ-
κονται pro eodem dixit. Dicitur & de complexu in coi-
tu, necnon de manuum confertione in prælio, ut tum
apud Lucianum, tum apud Basilium De vita solitaria,
(sed met. h.) οἱ καὶ τῶν καὶ τῶν ἀπὸ τῶν καὶ τῶν καὶ τῶν
κατασκευαῖς συμπλέκωται, conthectus l. e. um, ut Budzus inter-
pretatur. Lucianus De calumnia, μὴ πρὸς τῶν καὶ τῶν
καὶ τῶν καὶ τῶν συμπλέκωται, de Bellerophōte. Itē
figura oratoriz nomen. Aquila interpretatur Conne-
xum, dicens compositam esse ex epanaphora & anti-
strophe, & utranque orationis speciem circundare.

c. 2. **Αντιπλῖον**, Vicissim nauigo aduersus aliquem. **Ἐππλῖον** aduersus τὸν ὅτι πλῖον. De huius autem ὅτι πλῖον significatione paulo antè dictum fuit.

C. **ΚΑΤΑπλῖον**, q. d. Nauigando descendendo, è mari videlicet in terram, Naui deuchor in terram, Appello in portu. Oppositum τῇ ἀναπλῖον, ut in eo dictum fuit. Herodianus l. 3, κατὰ πλῖον ὁ ὁρατὴς τῶν πλοίων, οὐκ εἰς ἀντίπλῖον τὸ ἴσως, ἀλλ' ὅθεν κατὰ πλῖον. Apud Demosth. Bud. κατὰ πλῖον, vertit etiam Regressus. A Theophrasto πρὸς quoque dicitur κατὰ πλῖον, De caus. pl. lib. 4, κατὰ πλῖον τῆς Ἀθῆναις, vbi redditur, Frumenti quod Athenas nauigio vehitur.

Κατὰ πλοῦς, ου, ὁ, ε τ **Κατὰ πλοῦς** per contractionem, Nauigatio qua descendimus seu deuchimur aliquò, Appulus. Apud Lucianum κατὰ πλοῦς inscribitur quidam dialogus, in quo introducuntur vmbra nauigantes ad inferos, vel potius Naui aut nauigando descendentes, si vim verbi spectemus. **Κατὰ πλοῦς**, Locus ad quem appellimus, seu applicamus. Id est portus. Bud. in ann. in Pand. ex Politiano.

C. **ΠΑΡΑπλῖον**, Præternauigo, Præteruehor, Oram lego. Interdum sine adiectione, interdum cum accus. ut παρὰ πλῖον τὴν χῆραν, Plutar. Et cum accus. τὰς πόλεις apud Thucyd. A quo & ipse τῆς dicitur παρὰ πλῖον. In v. l. redditur & Obeo, à Bud. Transio. Thuc. παρὰ πλῖον εἰς Ἰωνίαν.

Παρά πλοῦς, ε τ **Παρά πλοῦς**, ου, ὁ, Præternauigatio. Item, Traiectus. ut παρὰ πλῖον à Bud. x. redditur etiam Traiectio. Thucyd. lib. 2, ἥτις δὲ ἐστὶν παρὰ πλῖον εἰς Κερκυραίαν, καὶ ἀπὸ αὐτῆς πρὸς Ἰωνίαν, &c. Idem l. 1, cum genit. ἀμα δὲ τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας καλῶς ἐφαίνετο αὐτῆς ὁ ἴσος ἐν παρὰ πλῖον, Simul autem videbatur eis insula com modè sita esse in traiectu Italix & Siciliæ.

c. 2. **Αντιπρῶτον**, Vicissim præternauigo. Vel potius, Aduersus hostem tendens præternauigo, seu præteruehor. ut schol. exp. εἰς ἀντιπρῶτον. Redditur aliqui Eregio ne præternauigo, seu præteruehor.

C. **ΠΕΡΙπλῖον**, Circumnauigo, Nauigado obeo, seu ambio. Bud. apud Demosthenem, περιπλῖον τὸν Πλοπόνησον, vertit etiam Classe circumdate. De hoc verbo lege Thucydidis schol. pag. 145. Et pass. Περιπλῖναι, vnde περιπλῖον, habes ex scholiaste Thucydidis in Περιπλοῖς.

Περίπλοος, ε τ **Περίπλοος**, Circumnauigatio. Thucydides l. 8, ὅπως αὐτῆς ἀσπασίαν τῆς σπασθῆναι ναυτὶ ἐν τῷ περὶ πλοῦ. Item ἐκ περὶ πλοῦ, Per circumnauigationem, Circumnauigado. Interdum adiectiue, ut περὶ πλοῦς γῆ, Thucyd. lib. 2, αὐτὴ περὶ πλοῦς ὅτιν ἡ γῆ τὴν ξυνομήν, καὶ αὐτὴν ἡ ξυνομήν, καὶ τὸν περὶ πλοῦ, καὶ τὸν περὶ πλοῦ, καὶ τὸν περὶ πλοῦ, vbi schol. exponit διὰ τὸ περὶ πλοῦ, Circumnauigari potest quatuor dierum totidemque noctium spatio. At verò de Περιπλοῖα dicendum erit in Περιπλοῖα.

C. **ΠΡΟπλῖον**, (q. d. Prænaui) Prior nauigo, vel In nauigatione priorem locum seu primum obtrineo. In nauigatione antecedo. Potest verò & simpliciter reddi Antecedo, de naui dictum, ut vertit Bayf. in hoc Polybii loco, ἀπὸ πλοῦ οἱ πρῶτοι εἰσέλθοντες ἀφ' αὐτοῦ. Vnde πρόπλοος ε τ **Πρόπλοος** adiectiue, ut πρόπλοος τῆς, Naues quæ antecedunt, Quæ præmitti solent ad explorandum. (vnde non solum Præcursorix naues, sed & Exploratorix quidam interpret.) ut Thuc. lib. 6, αἱ δὲ οὐ τῆς ἑλπίδος τῆς τῆς τῆς, Tres naues quæ explorandi causa præmissæ erant, ut idè Bayf. vertit.

C. **ΠΡΟΣπλῖον**, Adnauigo. Et προσπλῖον τῆς, Aduentantes naues, Thucyd. lib. 1, κατὰ πλῖον εἰσὶν αὐτῆς Ἀθῆναις προσπλῖον.

C. **ΣΥΜπλῖον**, (q. d. Connaui) Vnà nauigo, Simul cum alio nauigo, Nauigationis socius sum. Vnde σύμπλοος, ε τ **Σύμπλοος** adiectiue, Qui nauigat vnà, Nauigationis socius. ε x q v o, **Συμπλοία**, (q. d. Connaui) Nauigationis societas. ut σύμπλοια, ε τ **Συμπλοία**, adiectiue, q. d. Connauatorius. ut συμπλοία φίλων, Aristoteli Ethic. lib. 8, q. d. Connauatorix amicitia. Id est, quales esse solent inter simul nauigantes, seu inter nauigationis socios.

¶ **Πλῖον** poeticè pro πλῖον, Nauigo. Homerus Odyss. 1, τὰ

οἱ πλοῖοι ἐλαφροί. Ex eodem assertur & πλῖον, quo vertitur Herodorus quoque. Et imperatius modus, πλῖον, Nauigate, ex Apollonio. Interdum Naro, Fluito, ut Iliad. 9, Πλοῖα δὲ πύχνα καὶ δεικνύμεναι αἰχμὰς πλῖον, εἰς ἰόντες. Ex Luciano quoque assertur πλῖον pro Nat. is.

Πλωίμος, ου, ὁ, ε τ **Πλωίμος**, Nauigabilis, Nauigationi aptus, seu idoneus. ut πλωίμος τῆς apud Thucydidem non semel, nec non apud Demosthenem, Nauigationi aptæ naues (seu idoneæ, vel habiles) Quæ nauigationem ferre possunt. Dicuntur enim aliquando πλωίμοι quæ non prius mutilæ sunt, ita ut nullus earum esse possit ad nauigationem vltus.

¶ Sed & πλωίμος dicitur πλωίμος, mare nauigabile. ut καὶ πλωίμος πλωίμος ἐκ τῆς Διογένητος. At πλωίμος πλωίμος πλωίμος apud Thucydidem, q. d. Nauigabilis fuit (ad verbū, Nauigabiliora fuerunt) pro Nauigationis maior facultas fuit, Liberior fuit vltro citroque nauigatio. Sed legitur ε τ **Πλωίμος** cum ε in prima, cum alibi, tū apud Demosthenem: item apud Hesychium, & Suidam, (qui assertit ε τ **Πλωίμος** πλωίμος tanquam idem significans quod πλωίμος πλωίμος) Sic non solum πλωίμος sed & πλωίμος.

Πλωίμος, ου, ὁ, ε τ **Πλωίμος**, Nauigabilis. Ut πλωίμος οὐ πλωίμος, pro αἰσθητῶν, ex Sophocle assertit Suidas, quem vide.

Πλωίτος, Nauigabilis, Qui nauigari potest. ut πλωίτος πλωίτος, Philoni De mundo, Mare nauigabile. At πλωίτος τῆς apud Homerum varias habet expositiones, quas lege apud Eustathium. Interdum Natatilis, ut πλωίτος τῆς eidem Philoni, Natatilia animalia, quæ & aquatilia dicuntur. Peculiariter autem sunt οἱ ε τ **Πλωίτος**, anguillæ quædam in Sicilia, (ε τ **Πλωίτος** in Boetia) Flutæ, Latine. Vide Pollucē, & Plin. itē Macrobiū, qui eas in summo supernare dicit. Meminit verò & murænarum quæ flutæ dicantur quod in summa aqua præ pinguitudine flutent.

Inuenitur etiam ε τ **Πλωίτος**, quam scripturam non probo. Α τ **Πλωίτος**, Mugiles pisces, κατὰ πλοῦ, tanquam à singulari **Πλωίτος**, cuius genitiuus sit πλωίτος. Vide Athenzum & Eustath. Ceterum nomini πλωίτος est ε ο η τ **Πλωίτος**, In nauigabilis.

Πλωίτωρ, ου, ὁ, ε τ **Πλωίτωρ**, Navigator. Interdum Natator. ε τ **Πλωίτωρ** pro eodem. Musæus πλωίτωρ vocauit Leandrum, id est natatorem. Aristoteli autem πλωίτωρ est Nauta, scribenti Polit. lib. 3, τῶν δὲ πλωίτων ὁ ἀνὴρ ἐρίτης, ὁ δὲ καὶ ἐρίτης, ὁ δὲ καὶ ἐρίτης. Sic & alibi.

Πλωίτης, ου, ὁ, ε τ **Πλωίτης**, Nauigationi aptus, vel natationi. Apud Plutarchum, Qui nauticæ rei dat operam, vel eius studiosus est. Vel etiam, Qui artem nauticam exercet. Item pro mercatore, in Axiocho qui falso Platoni adscribitur. In v. l. Nauicularius.

Πλωίτης, ου, ὁ, ε τ **Πλωίτης**, q. d. Natatilis. Aus genus à natando sic dicitur. In v. l. Aus genus natatilis, ex Suida. (qui tamen habet duntaxat, εἰδὸς ἑνὸς) Α τ **Πλωίτης** πλωίτης in iisdem ex Aristophane, Natantes nubes, & quæ crebrò circumferuntur.

Πλωίτης, ου, ὁ, ε τ **Πλωίτης**, Natatilis, sicut & proximè præcedēs πλωίτης. Apollonius Rhodius, Πλωίτης ἄνθρωπος Στυμφαλίδας εἰδὸς ἀνὴρ εἰς ὅσον εἰς ὅσον, vbi annotatur, πλωίτης dicitur esse εἰς τὸ εἶναι τὴν ἀνθρωπίνην ἀρετὴν πύχνην.

C. **ΑΝΑπλῖον**, pro ἀναπλῖον. In v. l. ἀναπλῖον, Soluere classem, item Renauigare, Remeare. Sed ibi cum o bis habetur, quæ scriptura mendosa est.

C. **ΔΙΑπλῖον**, pro διαπλῖον. ut apud Apoll. Rhod. — ἀλὸς κεῖναι εἰς τὴν Νηὶ διαπλῖον. Et metaph. διαπλῖον βίον, Qui vitæ cursum confecit. Q. d. Qui vitæ nauigationē confecit, Qui vitam transmisit. Nam hoc verbum de nauigantibus dicitur, sicut & cursus interdum.

C. **ΕΚπλῖον**, idem quod ἐκπλῖον, Enauigo. Apud Herodotum ἐκπλῖον metaphoricè, cum genitiuo ἐκπλῖον, item genitiuo ἰόν, præcedente præpositione ἐκ, de iis qui mente sunt alienati. Legitur enim apud eum, πῶς οὐκ ἐκπλῖον τῶν ἑρῶν; item ἐκπλῖον τῶν ἐκ τῶν ἰόν. Sic autem v ε x v m **Εκπλῖον** cum genitiuo ἐκπλῖον quidam ἀνὴρ πλοῦς vsurpat apud Suidam, (Herodotum imitari volens, opinor) ut suo docui loco.

C. Πληστος, ου, ο & η, Velū implēs, vt πληστος αἷμος vel οὐ-
ρος, id est ο πληστος τῶν ἱσθίων seu τῶν ἀρτηριῶν, qui & φερός αἷματος,
& ὀπφίφρος, & αἰματός, vt in Οὐρος & Οὐρεας, siue Οὐρεία plu-
ribus exposui. Odyss. λ, Ἡμῖν δ' ἐπὶ κατὰ πλάτος κλισίῃ
σπέρμεν. Id est οὐρανὸν οὐρανὸν ἵσταται, καὶ οὐρανὸν ἵσταται. Passiue
quoque: πληστος accipitur pro Qui pleno velo nauigat,
Qui prospero cursu nauigat, vento implente velum, id
est οὐρεας τρέχον, ὡς οὐρεας πλέων, seu οὐρεας πλέων.
Atque vt hęc metaph. quoque accipiuntur, ita illud apud
Plutarchum in Catone, de Scipione, ἡπύπνος ὡς ὁδὸν
ἀποτὰ πλεῖστον ἰατρικῆς, πληστος ὁππὲρ τὸν πλεῖστον φερόμε-
νος, quippe qui in bellum plenis passisque velis ferretur.
Vbi translatae πληστος accipiunt pro Cui prosperē
omnia succedunt, vt qui passis secundę fortunę velis
feratur.

C. Ἀπληστος, ου, ο & η, Inexpletus, Inexplebilis, Infatiabilis,
Insatiabilis. Cum genitiuo: vt Xenophon Pxd. 8, ἀλλ
οὐ μὴ ἀπληστον, καὶ οὐ μὴ οἱ ἀλλοιοὶ, χρημάτων. Inuenitur ite-
dem apud Platonem ἀπληστον, χρημάτων, Sic ἀπληστος ἀ-
μαρτῆς apud Herodotum, Inexplebilis crudoris, Qui san-
guine satiari non potest, Quem tenet sitis cruoris in-
satiabilis, Satiens cruorē insatiabiliter. Affertur verò
& sine genitiuo positum ex Platonis epistola qua-
dam, vbi scribit, φθὺν φθὺν ἀπληστον, & exponitur Inde-
fesso quodam studio fugere.

Ἀπληστος aduerbium, Inexplebiliter, Infatiabiliter. vt ἀ-
πληστος δὲ γὰρ οὐκ ἐστὶν π. Xenoph. Pxd. 4, οὐκ ἀπληστος
ἡδονῶν ἀπληστος δὲ γὰρ οὐκ ἐστὶν π. οὐκ ἀπληστος οὐδ' ἐστὶν, id est
Nullus voluptatis insatiabilem esse, Nulli voluptatē
deditum esse insatiabiliter.

Ἀπλησία, ας, η, Infatiabilitas, Infatiabilis seu inexplebilis cu-
piditas. Aliquando cum genitiuo, vt ἀπλησία χρημάτων,
Inexplebilis pecuniarum cupiditas. Plato epistola 8, ἀπλη-
σία ἡδονῆς ἀπληστον πνός. Aliquando per se: vt εἰς τὴν ἀ-
πλησίαν ἵδμεν, Isocr. in Panath.

Ἀπλησία, Inexplebilis voracitas, Edacitas, ἀδύναμία,
Suidæ.

Ἀπληστία, Inexplebilis seu infatiabilis sum.

A. T. Πληστος, ας, η, id est cū πλησμοσὴ, seu Plenitudo: est (vt
Goræus dedit) Omnium humorum æquabilis redun-
dantia. Aliqui verò contenti sunt dicere esse sanguinis
redundantiam, non eius quidem sinceri & ab aliis hu-
moribus secerni, sed cum his naturæ modo confusi. Ea
autem duplex est: vna quæm οὐκ ἀπλησία, hoc est ad va-
sa: altera, quæm οὐκ ἀπλησία, hoc est ad vires, medici
solent nuncupare. Illa quidem, simpliciter & absolute
plenitudo censetur, quod venę tam copioso sanguine
redundent, vt non modò intumescant, sed etiam dis-
tendantur, penęque rumpantur, vt in athletis nuncu-
pata πληστος οὐκ ἀπλησία, siue (vt Galenus explicat)
οὐκ ἀπλησία δὲ γὰρ οὐκ ἐστὶν π. οὐκ ἀπλησία δὲ γὰρ οὐκ ἐστὶν π.
quod tanta sit sanguinis copia, vt eam propè capere
venę nequeat. Vocata est à quibusdam & π. τὸ π. μα, quoniam,
vt idem scripsit, π. τὸ π. μα, οὐκ ἀπλησία δὲ γὰρ οὐκ ἐστὶν π.
χρῆμα, οὐκ ἀπλησία δὲ γὰρ οὐκ ἐστὶν π. in infusis per vasa humo-
ribus constitit atque intelligitur. Altera plenitudo nō
simpliciter dicitur, sed οὐκ ἀπλησία, refertur enim
ad vires. nam quauis vasa non sine plena sanguine,
nec eo tumeant aut distendantur, plus tamen habent
quàm natura possit conficere. Hęc inter alia Goræus.
Galen. ὅταν ὡς ὁμοπῆρος ἀλλήλους αὐξήσῃ π. οἱ χυμοί, πληστος
π. τὸ π. μα, οὐκ ἀπλησία δὲ γὰρ οὐκ ἐστὶν π. Alex. Aphrod. Probl. 10, li-
bro 2, εἰ δὲ οἱ πᾶσι χυμοῖς π. ἀλλήλους π. οἱ χυμοί αὐτῶν
πᾶσι π. αὐξήσῃ, πληστος ἀπλησία, vbi Gaza vertit Ple-
nitudo, alibi verò Repletio. Idem Alexander eodem li-
bro, πληστος π. τὸ π. μα, οὐκ ἀπλησία δὲ γὰρ οὐκ ἐστὶν π. Apud Athe-
næum lib. 4, ἀπλησία π. τὸ π. μα, οὐκ ἀπλησία δὲ γὰρ οὐκ ἐστὶν π.
μυρία. Ionicè δὲ οἱ τ. v. α. Πληστος, quod apud
Hippocratem legitur. Herodot. verò, ὅππῃ χροὶν εἰς
ἀγροῦς πλεῖστον, pro Tantisper moratus donec forum
hominibus impleteretur, seu Tantisper dum forum fre-
quens esset, quo modo & πληστος ἀγροῦς apud Synes-
i n d a Πληστος, ου, ο & η, Plenus, proprie verò Sanguine
& humoribus plenus, vt πληστος αἷμα, apud Ga-
lenum ad Glauc. Item homo πληστος dicitur quum
humoribus & succis, & in primis sanguine, eius redudat

corpus. Item πληστος ἡσθλός, habitus corporis ple-
nior. Necnon apud empiricos πληστος σωματική, con-
cursus corporis ciborum ac potus, & solitarum excretio-
num suppressionis, ex quo concursu venę secundę v-
tilitatem à se obseruatam fuisse aiebāt. vt Πληστος
ρίδ, αἰδὲν cum πληστος. Impleo. Pass. Πληστος ἡσθλός, id est
cum πληστος vel πληστος neutrali. Impleor, vel Plenus
sum. Interdum etiam Inundo. vt apud Suid. πληστος ἡ-
σθλός, inundat: ipse exponit πληστος.

C. Ἀναπληστος, Impleo, Expleo. Lucianus, πᾶσι τοῖς ἀνδρά-
σι, ὅσοις πᾶσι τοῖς ἀνδράσι. Cum genit. Aristoph. in Nub.
καταπορρωθῆναι ἀπληστος. Plato in Apolog. βουλόμην ὡς
πληστος ἀπληστος ἀπληστος. Apud Apollonium, μοῖρην ἀπλη-
στος, vt Latine Fata implere. Apud Homerum autem
legitur πότμος ἀπληστος, item κακὸν οἶον ἀπληστος, &
κακὰ ἀπληστος, item κακὰ. Eustath. ἀπληστος exponit
πᾶσι καὶ πᾶσι (ἡρωὶ πολλὰ καὶ) πληστος.

Ἀναπληστος, pass. Impleor. Ceber, καὶ π. τοῖς π. τα-
τα οἱ ἀπληστος.

Ἀναπληστος, ου, ο, Expletivus, Impletivus. In vulg. lex. ex-
ponitur Madefaciendi vim habēs, quæ expositio aper-
tè falsa est.

C. ΑΠΟπληστος, Impleo, Expleo. Itē Saturo, Satio, seu Exa-
turo, Exatio. idem cum ἀπληστος. At Depleo apud
Latinos significat Plenū vacuo, seu Dēmo de eo quod
plenum est.

C. ΔΙΑπληστος, Expleo, Compleo. Nonn. Αἴτιον π. τὸ π. μα, οὐκ ἀπλη-
στος ἀπληστος, vt apud Columell. Trimatum exple-
uit. Virg. Annuus exatius completur mensibus orbis.

C. ΕΚπληστος, Expleo, Compleo. Metaph. accipitur, vt apud
Cæf. Consilium explere, apud Ouid. Opus alterius ex-
plere, pro Exequi & perficere. Itidem apud Plin. Offi-
cium suum implere, & Promissum implere, quod Cic.
dicit Promissum cōplere. Herodot. ἐκπληστος τὸν νόμον,
pro quo in sacra scriptura πληστος τὸν νόμον, Implere le-
gem. I. legis madata exequi. Quod verò ex eodē asser-
tur, ἡ ἐκπληστος τὸν νόμον, redditur potius Luit crimē,
pro quo apud alios legitur ἐκπληστος. Ex Euripide ἀνδρῶν
ἐκπληστος, perfundus periculo.

C. ΕΜπληστος, Impleo. Plato ep. 7, οὐκ ἐπληστος καὶ χαλκὸς ἐλ-
πίδης ἐμπληστος, vt apud Liuium, Spei implere. Ibidem,
κακὸν πάντα ἐμπληστος, omnia malis implevere. Plur.
Pericle, ἐμπληστος τὸν νόμον χρημάτων, Qui pecunias vt
bem impleuit & locupletauit. Alicubi redditur po-
tius Expleo, Exatio, Exaturo. Demosth. τὸν αἰμαδὸν γινώ-
μιον ἐμπληστος αὐτῶν, vt apud Cic. Explere libidinem ali-
cuius. Et apud Virg. Expleri mentem nequit. Aristoteli
cum genit. ἐμπληστος λόγῳ, verbis exple & exa-
tia. Sic & pass. Εμπληστος, Expleor, Exatior, Exaturor.
Aristoph. Pluto, Διαρραγῆς μνηστῆς ἐμπληστος ὕψος, nul-
la re expletus & exatiatus, seu explebilis. Et apud Xen.
ἐμπληστος ἡσθλός, venationibus expleor seu exatior.
Εμπληστος αἷμα, actiua signif. pro Qui impleuit. Plutar-
cho Pompeio, pag. 165 meæ editionis, μολοῖς ἀσχοῖς ὕδατος
ἐμπληστος ὕψος.

Εμπληστος, Implendo, Conferendo. Nicand. Alexiph. Εμ-
πληστος καταῶνα πόροις ἐκ κύματος πύδας, vbi schol. expon.
πληστος δίδου.

C. ΠΕΡΙπληστος, Impleo, Oppleo, Repleo. Vide Εσμός.

Πληστος, ου, ο, idem cum πληστος, vt testatur Galenus, iis
verbis quæ in Πληστος citauimus id est Plenitudo, Humo-
rum (in primisque sanguinis) in corpore redundan-
tia, quod fortè referri aliquis posse existimet quod He-
rodianus lib. 1 dicit, ὡς πληστος ἀπληστος διαρραγῆς, vbi
Polit. venit, Cibo potuque nimio suffocatus est. Nisi
pro πληστος accipere malis, vt sit, Quum nimio potu
ciboque se expleffer. [Sed vt Πολύς est Multus, ita Πλη-
στος ponit soler pro Multitudo, Multus numerus. Interdū
verò (& quidē nō raro) simpl. etā reddendā Numerus.
Iliad. 9, Καρπὶ τῆς ἀθλῆς π. τὸ π. μα, οὐκ ἀπληστος ἀπληστος, Πληστος π. σφαι-
ρῶν. Xenophon Pxd. 1, πληστος γὰρ οὐκ ἀπληστος ἀπληστος
πληστος. Plutarchus Alexandro, ὅσῳ πληστος βάρ-
βαρων ἀπληστος. Itidē Thuc. 1.3, καὶ ὁ δῆμος χροὶν π. τὸ π. μα, οὐκ ἀπλη-
στος πληστος, multitudinem superior. Itidem lib. 2, εἰ
ἀλλος ὁμοῖος ἐμμετρῶς πληστος φερόμενος πληστος, turba
promiscua numero seu multitudine formidanda. Rur

παρῳσάμενος, τὴν μὲν ὡς αἰσπλάς, τὴν δὲ ὡς δύναι αἰ-
σπλάς, αἰσπλάς ποιεῖν, ὅτι παρῳσάμενος ὁρῶν μυστικόν. Meminit
verò huius vasis autor Pithoi (siue Critiasis sit, siue
Euripides) his verbis, ἵνα πλημυχίας παῖς, εἰς χότον χέ-
ρμι δ' ὀφρῶς ὡς χέωιδν. Est igitur Πλημυχία vas fictile
ad turbinis figuram accedens, leuiter in fundo com-
pressum, quo utebantur in Eleutiniis sacris nouissimo
mysteriorum die, quem etiam de ipsius vasis nomine
πλημυχίας dicebant.

Eiusdem cum πλημυχία originis e s s e Πλημυτε-
statutur idem Eustathius loco citato, dicens πλημυας esse
ταῖς ἡλῶν χροῖνι δὲς siue σύεργας, id est ὅπαι, quas &
χέας à Sophocle vocari aiunt. Vel, τὰ μύστα ἡλῶν ἐπὶ μύστων
συεργας, εἰς αἶ ὡς ἡλῶν) τὰ τὴν ἄλῶν ἀκροα: nominatiq; πλῆ-
μυας, δὲς τὴν πλῆμυαδαν ἢ πλῆμυαδαν ὡς τὴν ἄλῶν. Vbi etiam
addit, per pleonasmum insertam esse literam ν. Hely-
chio quoque πλῆμυα est ἡ χροῖνις τὴν ἡλῶν ὡς σύεργας,
quoniam ipse nominatὰ πλῆμυα tradit ἄπο τὴν πλῆμυαδαν
ὡς τὴν ἄλῶν. Idem πλῆμυας esse ait ταῖς πλῆμυαδαν τὴν ἄ-
λῶν χροῖνι δὲς. id est, modiolos axem cōplexu suo am-
bientes. Vntur Homerus Iliad. 4. vers. 339. item Iliad. 1.
v. 716. Πλημυαί δ' ἀργύρου εἰσι πλῆμυαδαν ἀμφοτέρωθεν. Vn-
de etiam satis liquet πλῆμυας esse fistulas quae axi insec-
runtur, & circa eum voluuntur. hisce autem fistulis in-
fixi sunt radii circūcirca. Hesiodus Asp. v. 309, τὰ δ'
ὁππρὸς ὅντα πῖντο ἄρματα κολληῖται, ὅτι δὲ πλῆμυα μίγ'
αὐτῶν. Erotianus in Lex. Hippocr. πλῆμυας exponit ταῖς
χροῖνι δὲς τὴν ἡλῶν ὡς ἀλῶν ὡς ἡλῶν. quod mirum.
nec enim axis circumagitur, sed tota cum sua πλῆμυα &
radiis ei infixis circa ipsum axem immotum voluun-
tur. ut & apud Persium, Quum rota posterior curras &
in axe secundo. Galen. πλῆμυα simpliciter esse dicie
ὡς χροῖνι δὲς. (sed perperam apud eū s c a r e t v m
Πλημυα) Redundantem autem & clarissimè Poll. τὸ πλῆμυα
ἀμφοτέρωθεν τὴν ἡλῶν. v n d e Πλημυαδαν, Ferrum illud
quo radii colligantur modio rotæ. Poll. libro 1, τὸ δὲ
συνδύον ὡς πλῆμυα ταῖς χροῖνι δὲς, πλῆμυαδαν,
ἢ ὡς ἡλῶν (Vbi etiam n o t a ὡς ἡλῶν.) A t v e x o Πλῆ-
μυας Helychio est ἀλῶν, id est Spuma: qui πλῆμυα ex-
ponit etiam πλῆμυα, Veteri, Antiquo, paulo autem su-
pra p o s v e r a t Πλημυαδαν, πλῆμυαδαν.

Πλημυα s i v e Πλημυα (viroque etiam modo scri-
bi annotat Eustathius) idem cum πλῆμυα, ex quo & de-
ruiatum est, hoc est Maris æstuantis accessus, Quum
mare æstians affluit: at quum reciprocet & remeat,
n o m i n a t v a Ἀμπωπες, ut luculenter ostendit
Plutarchus De placit. philosoph. libro 3, capite 17. vbi
quum dixisset Aristoteli & Heraclito ἀμπώπιδες &
πλημυαδες fieri videri à sole, subiungit, τὰ γὰρ πλῆμυα ἡλῶν
πλῆμυαδαν καὶ πλῆμυαδαν καὶ πλῆμυαδαν, ὡς ἡλῶν ὡς ἡλῶν
μύα, ὡς ἡλῶν ὡς ἡλῶν τὴν Ἀτλαντικὴν θαλάσσαν, καὶ
ὡς ἡλῶν ὡς ἡλῶν τὴν Ἀτλαντικὴν θαλάσσαν, καὶ
ὡς ἡλῶν ὡς ἡλῶν τὴν Ἀτλαντικὴν θαλάσσαν. Ex Timæo au-
tem tradit, ταῖς ἡλῶν καὶ πλῆμυαδαν καὶ πλῆμυαδαν
δὲς τὴν Καλιπῆς ὀρεῖτης, ὡς ἡλῶν καὶ πλῆμυαδαν
μύα καὶ πλῆμυαδαν δὲ ταῖς αἰσπλάς, ἀμπώπιδες κα-
τασκυδάλειν. Vide ibidem & alia, item nonnulla in Ἀμ-
πωπες citata. Quæ his verbis Plinii libro 2, capite 97, il-
lustrantur, Æstus maris accedere & reciprocate, maxi-
mè mirum: pluribus quidem modis, verum causa in
sole lunæque. Bis inter duos exortus lunæ affluunt,
bisque remeant, vicenis quaternisque semper horis.
Et primum attollente se cum ea mundo intumescen-
tes, mox à meridiano cæli fastigio vergente in occa-
sum residentes: rursusque ab occasu subter cæli ima &
meridiano contraria accedente, inundantes: hinc, do-
nec iterum oriatur, se sorbentes. Igitur Πλήμυα & Πλημ-
μύα verbis Plinianis interpretabimur Æstus maris
accedentes, Æstus maris affluentes, Quum mare æ-
stians seu intumescens inūdānsque accedit seu affluit:
c o n t a Ἀμπωπες, Æstus maris reciprocantes, Æ-
stus maris remeantes, Æstus maris residentes: seu re-
flui, (ut paulo pōst loquitur) Quum mare reciprocum
sorbetur, auidōque haustu retrahitur. quibus verbis v-
tetur paulo infra. Alii πλῆμυα interpretantur Maris
inūdatio, Ἀμπωπες autem, Maris reciprocatio, Recessus

æstus littora destituēris. Homeri schol. πλῆμυα exp-
αλῶν ἐπὶ αἰσπλάς, ἢ καὶ δύναις ὡς ἡλῶν ὡς ἡλῶν: Helych. verò
etiam πλῆμυα.

Πλημυαδαν, idem cum πλῆμυα, eiusdemque ori-
ginis: Helychio ὁρμημα τὴν θαλάσσης, ὅτι ὁρμημα. Odyss. 1.
ἐκλύθη δὲ θαλάσση κατὰ χροῖνι δὲς ὡς πῖντο. Τὴν δὲ ἡλῶν
ἡλῶν δὲ πλῆμυαδαν φέρε κῆμα Πλημυαδαν: ἐκ τὸν πῖντο ἡλῶν
σὺ χροῖνι δὲς. vbi scholiast. exp. πλῆμυαδαν, subiun-
gens verba illa quæ paulo antè in Πλημυαδαν posui.
Theophrast. συμβαίνει δὲ ὅταν ἡ πλῆμυαδαν ἐπὶ τὴν ἡλῶν, ἐκ τὴν
καὶ δύναι αἰσπλάς τὴν πλῆμυαδαν ὅταν δὲ πλῆμυαδαν γίνε-
ται, ἐκ τὴν ἡλῶν. Apollon. lib. 2 Argon. πλῆμυαδαν πλῆμυα-
δαν. pro eo quod Homerus paulo antè πλῆμυαδαν ἡλῶν
ἡλῶν δὲ πλῆμυαδαν φέρε κῆμα. idque nihil fere aliud
est quàm ἀμπωπες, Æstus maris reciprocantes seu re-
flui. Cum Theophrasti autem loco cōueniunt hi duo
sequentes. Aristot. De mundo, τὴν πλῆμυαδαν ὅτι καὶ
μύα, quod Budzus sic vertit, Tertia vndis restagnan-
tibus proluta: ut Ouid. Quam restagnantis fecit ma-
ris vnda paludem, id est Inundantis, Æstuantis & af-
fluentis. Phalar. epist. ταῖς ὁππρὸς τὴν θαλάσσης δὲς
καὶ πλῆμυαδαν, ἡλῶν τὴν πλῆμυαδαν δὲς καὶ πλῆμυαδαν
καὶ πλῆμυαδαν τὸ πλῆμυα. Quidam & simpliciter in hisce
duobus locis vertunt Inundatio, siue Exundatio, Re-
stagnatio, qui τὴν πλῆμυαδαν δὲς καὶ πλῆμυαδαν reddunt etiā
Siccatis æstuantis. [Apud Hippocr. 1. 2 πλῆμυαδαν ὡς
sign. τὴν ἡλῶν ὡς πλῆμυα, id est humiditatis cuiusdam re-
dundantiam, ut comm. 3. Galen. explicauit.

Πλημυαδαν, idem cum πλῆμυα, eiusdemque ori-
ginis: Helychio ὁρμημα τὴν θαλάσσης, ὅτι ὁρμημα. Odyss. 1.
ἐκλύθη δὲ θαλάσση κατὰ χροῖνι δὲς ὡς πῖντο. Τὴν δὲ ἡλῶν
ἡλῶν δὲ πλῆμυαδαν φέρε κῆμα Πλημυαδαν: ἐκ τὸν πῖντο ἡλῶν
σὺ χροῖνι δὲς. vbi scholiast. exp. πλῆμυαδαν, subiun-
gens verba illa quæ paulo antè in Πλημυαδαν posui.
Theophrast. συμβαίνει δὲ ὅταν ἡ πλῆμυαδαν ἐπὶ τὴν ἡλῶν, ἐκ τὴν
καὶ δύναι αἰσπλάς τὴν πλῆμυαδαν ὅταν δὲ πλῆμυαδαν γίνε-
ται, ἐκ τὴν ἡλῶν. Apollon. lib. 2 Argon. πλῆμυαδαν πλῆμυα-
δαν. pro eo quod Homerus paulo antè πλῆμυαδαν ἡλῶν
ἡλῶν δὲ πλῆμυαδαν φέρε κῆμα. idque nihil fere aliud
est quàm ἀμπωπες, Æstus maris reciprocantes seu re-
flui. Cum Theophrasti autem loco cōueniunt hi duo
sequentes. Aristot. De mundo, τὴν πλῆμυαδαν ὅτι καὶ
μύα, quod Budzus sic vertit, Tertia vndis restagnan-
tibus proluta: ut Ouid. Quam restagnantis fecit ma-
ris vnda paludem, id est Inundantis, Æstuantis & af-
fluentis. Phalar. epist. ταῖς ὁππρὸς τὴν θαλάσσης δὲς
καὶ πλῆμυαδαν, ἡλῶν τὴν πλῆμυαδαν δὲς καὶ πλῆμυαδαν
καὶ πλῆμυαδαν τὸ πλῆμυα. Quidam & simpliciter in hisce
duobus locis vertunt Inundatio, siue Exundatio, Re-
stagnatio, qui τὴν πλῆμυαδαν δὲς καὶ πλῆμυαδαν reddunt etiā
Siccatis æstuantis. [Apud Hippocr. 1. 2 πλῆμυαδαν ὡς
sign. τὴν ἡλῶν ὡς πλῆμυα, id est humiditatis cuiusdam re-
dundantiam, ut comm. 3. Galen. explicauit.

Πλημυαδαν, idem cum πλῆμυα, eiusdemque ori-
ginis: Helychio ὁρμημα τὴν θαλάσσης, ὅτι ὁρμημα. Odyss. 1.
ἐκλύθη δὲ θαλάσση κατὰ χροῖνι δὲς ὡς πῖντο. Τὴν δὲ ἡλῶν
ἡλῶν δὲ πλῆμυαδαν φέρε κῆμα Πλημυαδαν: ἐκ τὸν πῖντο ἡλῶν
σὺ χροῖνι δὲς. vbi scholiast. exp. πλῆμυαδαν, subiun-
gens verba illa quæ paulo antè in Πλημυαδαν posui.
Theophrast. συμβαίνει δὲ ὅταν ἡ πλῆμυαδαν ἐπὶ τὴν ἡλῶν, ἐκ τὴν
καὶ δύναι αἰσπλάς τὴν πλῆμυαδαν ὅταν δὲ πλῆμυαδαν γίνε-
ται, ἐκ τὴν ἡλῶν. Apollon. lib. 2 Argon. πλῆμυαδαν πλῆμυα-
δαν. pro eo quod Homerus paulo antè πλῆμυαδαν ἡλῶν
ἡλῶν δὲ πλῆμυαδαν φέρε κῆμα. idque nihil fere aliud
est quàm ἀμπωπες, Æstus maris reciprocantes seu re-
flui. Cum Theophrasti autem loco cōueniunt hi duo
sequentes. Aristot. De mundo, τὴν πλῆμυαδαν ὅτι καὶ
μύα, quod Budzus sic vertit, Tertia vndis restagnan-
tibus proluta: ut Ouid. Quam restagnantis fecit ma-
ris vnda paludem, id est Inundantis, Æstuantis & af-
fluentis. Phalar. epist. ταῖς ὁππρὸς τὴν θαλάσσης δὲς
καὶ πλῆμυαδαν, ἡλῶν τὴν πλῆμυαδαν δὲς καὶ πλῆμυαδαν
καὶ πλῆμυαδαν τὸ πλῆμυα. Quidam & simpliciter in hisce
duobus locis vertunt Inundatio, siue Exundatio, Re-
stagnatio, qui τὴν πλῆμυαδαν δὲς καὶ πλῆμυαδαν reddunt etiā
Siccatis æstuantis. [Apud Hippocr. 1. 2 πλῆμυαδαν ὡς
sign. τὴν ἡλῶν ὡς πλῆμυα, id est humiditatis cuiusdam re-
dundantiam, ut comm. 3. Galen. explicauit.

Πλημυαδαν, idem cum πλῆμυα, eiusdemque ori-
ginis: Helychio ὁρμημα τὴν θαλάσσης, ὅτι ὁρμημα. Odyss. 1.
ἐκλύθη δὲ θαλάσση κατὰ χροῖνι δὲς ὡς πῖντο. Τὴν δὲ ἡλῶν
ἡλῶν δὲ πλῆμυαδαν φέρε κῆμα Πλημυαδαν: ἐκ τὸν πῖντο ἡλῶν
σὺ χροῖνι δὲς. vbi scholiast. exp. πλῆμυαδαν, subiun-
gens verba illa quæ paulo antè in Πλημυαδαν posui.
Theophrast. συμβαίνει δὲ ὅταν ἡ πλῆμυαδαν ἐπὶ τὴν ἡλῶν, ἐκ τὴν
καὶ δύναι αἰσπλάς τὴν πλῆμυαδαν ὅταν δὲ πλῆμυαδαν γίνε-
ται, ἐκ τὴν ἡλῶν. Apollon. lib. 2 Argon. πλῆμυαδαν πλῆμυα-
δαν. pro eo quod Homerus paulo antè πλῆμυαδαν ἡλῶν
ἡλῶν δὲ πλῆμυαδαν φέρε κῆμα. idque nihil fere aliud
est quàm ἀμπωπες, Æstus maris reciprocantes seu re-
flui. Cum Theophrasti autem loco cōueniunt hi duo
sequentes. Aristot. De mundo, τὴν πλῆμυαδαν ὅτι καὶ
μύα, quod Budzus sic vertit, Tertia vndis restagnan-
tibus proluta: ut Ouid. Quam restagnantis fecit ma-
ris vnda paludem, id est Inundantis, Æstuantis & af-
fluentis. Phalar. epist. ταῖς ὁππρὸς τὴν θαλάσσης δὲς
καὶ πλῆμυαδαν, ἡλῶν τὴν πλῆμυαδαν δὲς καὶ πλῆμυαδαν
καὶ πλῆμυαδαν τὸ πλῆμυα. Quidam & simpliciter in hisce
duobus locis vertunt Inundatio, siue Exundatio, Re-
stagnatio, qui τὴν πλῆμυαδαν δὲς καὶ πλῆμυαδαν reddunt etiā
Siccatis æstuantis. [Apud Hippocr. 1. 2 πλῆμυαδαν ὡς
sign. τὴν ἡλῶν ὡς πλῆμυα, id est humiditatis cuiusdam re-
dundantiam, ut comm. 3. Galen. explicauit.

Πλημυαδαν, idem cum πλῆμυα, eiusdemque ori-
ginis: Helychio ὁρμημα τὴν θαλάσσης, ὅτι ὁρμημα. Odyss. 1.
ἐκλύθη δὲ θαλάσση κατὰ χροῖνι δὲς ὡς πῖντο. Τὴν δὲ ἡλῶν
ἡλῶν δὲ πλῆμυαδαν φέρε κῆμα Πλημυαδαν: ἐκ τὸν πῖντο ἡλῶν
σὺ χροῖνι δὲς. vbi scholiast. exp. πλῆμυαδαν, subiun-
gens verba illa quæ paulo antè in Πλημυαδαν posui.
Theophrast. συμβαίνει δὲ ὅταν ἡ πλῆμυαδαν ἐπὶ τὴν ἡλῶν, ἐκ τὴν
καὶ δύναι αἰσπλάς τὴν πλῆμυαδαν ὅταν δὲ πλῆμυαδαν γίνε-
ται, ἐκ τὴν ἡλῶν. Apollon. lib. 2 Argon. πλῆμυαδαν πλῆμυα-
δαν. pro eo quod Homerus paulo antè πλῆμυαδαν ἡλῶν
ἡλῶν δὲ πλῆμυαδαν φέρε κῆμα. idque nihil fere aliud
est quàm ἀμπωπες, Æstus maris reciprocantes seu re-
flui. Cum Theophrasti autem loco cōueniunt hi duo
sequentes. Aristot. De mundo, τὴν πλῆμυαδαν ὅτι καὶ
μύα, quod Budzus sic vertit, Tertia vndis restagnan-
tibus proluta: ut Ouid. Quam restagnantis fecit ma-
ris vnda paludem, id est Inundantis, Æstuantis & af-
fluentis. Phalar. epist. ταῖς ὁππρὸς τὴν θαλάσσης δὲς
καὶ πλῆμυαδαν, ἡλῶν τὴν πλῆμυαδαν δὲς καὶ πλῆμυαδαν
καὶ πλῆμυαδαν τὸ πλῆμυα. Quidam & simpliciter in hisce
duobus locis vertunt Inundatio, siue Exundatio, Re-
stagnatio, qui τὴν πλῆμυαδαν δὲς καὶ πλῆμυαδαν reddunt etiā
Siccatis æstuantis. [Apud Hippocr. 1. 2 πλῆμυαδαν ὡς
sign. τὴν ἡλῶν ὡς πλῆμυα, id est humiditatis cuiusdam re-
dundantiam, ut comm. 3. Galen. explicauit.

Πλημυαδαν, idem cum πλῆμυα, eiusdemque ori-
ginis: Helychio ὁρμημα τὴν θαλάσσης, ὅτι ὁρμημα. Odyss. 1.
ἐκλύθη δὲ θαλάσση κατὰ χροῖνι δὲς ὡς πῖντο. Τὴν δὲ ἡλῶν
ἡλῶν δὲ πλῆμυαδαν φέρε κῆμα Πλημυαδαν: ἐκ τὸν πῖντο ἡλῶν
σὺ χροῖνι δὲς. vbi scholiast. exp. πλῆμυαδαν, subiun-
gens verba illa quæ paulo antè in Πλημυαδαν posui.
Theophrast. συμβαίνει δὲ ὅταν ἡ πλῆμυαδαν ἐπὶ τὴν ἡλῶν, ἐκ τὴν
καὶ δύναι αἰσπλάς τὴν πλῆμυαδαν ὅταν δὲ πλῆμυαδαν γίνε-
ται, ἐκ τὴν ἡλῶν. Apollon. lib. 2 Argon. πλῆμυαδαν πλῆμυα-
δαν. pro eo quod Homerus paulo antè πλῆμυαδαν ἡλῶν
ἡλῶν δὲ πλῆμυαδαν φέρε κῆμα. idque nihil fere aliud
est quàm ἀμπωπες, Æstus maris reciprocantes seu re-
flui. Cum Theophrasti autem loco cōueniunt hi duo
sequentes. Aristot. De mundo, τὴν πλῆμυαδαν ὅτι καὶ
μύα, quod Budzus sic vertit, Tertia vndis restagnan-
tibus proluta: ut Ouid. Quam restagnantis fecit ma-
ris vnda paludem, id est Inundantis, Æstuantis & af-
fluentis. Phalar. epist. ταῖς ὁππρὸς τὴν θαλάσσης δὲς
καὶ πλῆμυαδαν, ἡλῶν τὴν πλῆμυαδαν δὲς καὶ πλῆμυαδαν
καὶ πλῆμυαδαν τὸ πλῆμυα. Quidam & simpliciter in hisce
duobus locis vertunt Inundatio, siue Exundatio, Re-
stagnatio, qui τὴν πλῆμυαδαν δὲς καὶ πλῆμυαδαν reddunt etiā
Siccatis æstuantis. [Apud Hippocr. 1. 2 πλῆμυαδαν ὡς
sign. τὴν ἡλῶν ὡς πλῆμυα, id est humiditatis cuiusdam re-
dundantiam, ut comm. 3. Galen. explicauit.

Πλημυαδαν, idem cum πλῆμυα, eiusdemque ori-
ginis: Helychio ὁρμημα τὴν θαλάσσης, ὅτι ὁρμημα. Odyss. 1.
ἐκλύθη δὲ θαλάσση κατὰ χροῖνι δὲς ὡς πῖντο. Τὴν δὲ ἡλῶν
ἡλῶν δὲ πλῆμυαδαν φέρε κῆμα Πλημυαδαν: ἐκ τὸν πῖντο ἡλῶν
σὺ χροῖνι δὲς. vbi scholiast. exp. πλῆμυαδαν, subiun-
gens verba illa quæ paulo antè in Πλημυαδαν posui.
Theophrast. συμβαίνει δὲ ὅταν ἡ πλῆμυαδαν ἐπὶ τὴν ἡλῶν, ἐκ τὴν
καὶ δύναι αἰσπλάς τὴν πλῆμυαδαν ὅταν δὲ πλῆμυαδαν γίνε-
ται, ἐκ τὴν ἡλῶν. Apollon. lib. 2 Argon. πλῆμυαδαν πλῆμυα-
δαν. pro eo quod Homerus paulo antè πλῆμυαδαν ἡλῶν
ἡλῶν δὲ πλῆμυαδαν φέρε κῆμα. idque nihil fere aliud
est quàm ἀμπωπες, Æstus maris reciprocantes seu re-
flui. Cum Theophrasti autem loco cōueniunt hi duo
sequentes. Aristot. De mundo, τὴν πλῆμυαδαν ὅτι καὶ
μύα, quod Budzus sic vertit, Tertia vndis restagnan-
tibus proluta: ut Ouid. Quam restagnantis fecit ma-
ris vnda paludem, id est Inundantis, Æstuantis & af-
fluentis. Phalar. epist. ταῖς ὁππρὸς τὴν θαλάσσης δὲς
καὶ πλῆμυαδαν, ἡλῶν τὴν πλῆμυαδαν δὲς καὶ πλῆμυαδαν
καὶ πλῆμυαδαν τὸ πλῆμυα. Quidam & simpliciter in hisce
duobus locis vertunt Inundatio, siue Exundatio, Re-
stagnatio, qui τὴν πλῆμυαδαν δὲς καὶ πλῆμυαδαν reddunt etiā
Siccatis æstuantis. [Apud Hippocr. 1. 2 πλῆμυαδαν ὡς
sign. τὴν ἡλῶν ὡς πλῆμυα, id est humiditatis cuiusdam re-
dundantiam, ut comm. 3. Galen. explicauit.

Πλημυαδαν, idem cum πλῆμυα, eiusdemque ori-
ginis: Helychio ὁρμημα τὴν θαλάσσης, ὅτι ὁρμημα. Odyss. 1.
ἐκλύθη δὲ θαλάσση κατὰ χροῖνι δὲς ὡς πῖντο. Τὴν δὲ ἡλῶν
ἡλῶν δὲ πλῆμυαδαν φέρε κῆμα Πλημυαδαν: ἐκ τὸν πῖντο ἡλῶν
σὺ χροῖνι δὲς. vbi scholiast. exp. πλῆμυαδαν, subiun-
gens verba illa quæ paulo antè in Πλημυαδαν posui.
Theophrast. συμβαίνει δὲ ὅταν ἡ πλῆμυαδαν ἐπὶ τὴν ἡλῶν, ἐκ τὴν
καὶ δύναι αἰσπλάς τὴν πλῆμυαδαν ὅταν δὲ πλῆμυαδαν γίνε-
ται, ἐκ τὴν ἡλῶν. Apollon. lib. 2 Argon. πλῆμυαδαν πλῆμυα-
δαν. pro eo quod Homerus paulo antè πλῆμυαδαν ἡλῶν
ἡλῶν δὲ πλῆμυαδαν φέρε κῆμα. idque nihil fere aliud
est quàm ἀμπωπες, Æstus maris reciprocantes seu re-
flui. Cum Theophrasti autem loco cōueniunt hi duo
sequentes. Aristot. De mundo, τὴν πλῆμυαδαν ὅτι καὶ
μύα, quod Budzus sic vertit, Tertia vndis restagnan-
tibus proluta: ut Ouid. Quam restagnantis fecit ma-
ris vnda paludem, id est Inundantis, Æstuantis & af-
fluentis. Phalar. epist. ταῖς ὁππρὸς τὴν θαλάσσης δὲς
καὶ πλῆμυαδαν, ἡλῶν τὴν πλῆμυαδαν δὲς καὶ πλῆμυαδαν
καὶ πλῆμυαδαν τὸ πλῆμυα. Quidam & simpliciter in hisce
duobus locis vertunt Inundatio, siue Exundatio, Re-
stagnatio, qui τὴν πλῆμυαδαν δὲς καὶ πλῆμυαδαν reddunt etiā
Siccatis æstuantis. [Apud Hippocr. 1. 2 πλῆμυαδαν ὡς
sign. τὴν ἡλῶν ὡς πλῆμυα, id est humiditatis cuiusdam re-
dundantiam, ut comm. 3. Galen. explicauit.

Πλημυαδαν, idem cum πλῆμυα, eiusdemque ori-
ginis: Helychio ὁρμημα τὴν θαλάσσης, ὅτι ὁρμημα. Odyss. 1.
ἐκλύθη δὲ θαλάσση κατὰ χροῖνι δὲς ὡς πῖντο. Τὴν δὲ ἡλῶν
ἡλῶν δὲ πλῆμυαδαν φέρε κῆμα Πλημυαδαν: ἐκ τὸν πῖντο ἡλῶν
σὺ χροῖνι δὲς. vbi scholiast. exp. πλῆμυαδαν, subiun-
gens verba illa quæ paulo antè in Πλημυαδαν posui.
Theophrast. συμβαίνει δὲ ὅταν ἡ πλῆμυαδαν ἐπὶ τὴν ἡλῶν, ἐκ τὴν
καὶ δύναι αἰσπλάς τὴν πλῆμυαδαν ὅταν δὲ πλῆμυαδαν γίνε-
ται, ἐκ τὴν ἡλῶν. Apollon. lib. 2 Argon. πλῆμυαδαν πλῆμυα-
δαν. pro eo quod Homerus paulo antè πλῆμυαδαν ἡλῶν
ἡλῶν δὲ πλῆμυαδαν φέρε κῆμα. idque nihil fere aliud
est quàm ἀμπωπες, Æstus maris reciprocantes seu re-
flui. Cum Theophrasti autem loco cōueniunt hi duo
sequentes. Aristot. De mundo, τὴν πλῆμυαδαν ὅτι καὶ
μύα, quod Budzus sic vertit, Tertia vndis restagnan-
tibus proluta: ut Ouid. Quam restagnantis fecit ma-
ris vnda paludem, id est Inundantis, Æstuantis & af-
fluentis. Phalar. epist. ταῖς ὁππρὸς τὴν θαλάσσης δὲς
καὶ πλῆμυαδαν, ἡλῶν τὴν πλῆμυαδαν δὲς καὶ πλῆμυαδαν
καὶ πλῆμυαδαν τὸ πλῆμυα. Quidam & simpliciter in hisce
duobus locis vertunt Inundatio, siue Exundatio, Re-
stagnatio, qui τὴν πλῆμυαδαν δὲς καὶ πλῆμυαδαν reddunt etiā
Siccatis æstuantis. [Apud Hippocr. 1. 2 πλῆμυαδαν ὡς
sign. τὴν ἡλῶν ὡς πλῆμυα, id est humiditatis cuiusdam re-
dundantiam, ut comm. 3. Galen. explicauit.

Πλημυαδαν, idem cum πλῆμυα, eiusdemque ori-
ginis: Helychio ὁρμημα τὴν θαλάσσης, ὅτι ὁρμημα. Odyss. 1.
ἐκλύθη δὲ θαλάσση κατὰ χροῖνι δὲς ὡς πῖντο. Τὴν δὲ ἡλῶν
ἡλῶν δὲ πλῆμυαδαν φέρε κῆμα Πλημυαδαν: ἐκ τὸν πῖντο ἡλῶν
σὺ χροῖνι δὲς. vbi scholiast. exp. πλῆμυαδαν, subiun-
gens verba illa quæ paulo antè in Πλημυαδαν posui.
Theophrast. συμβαίνει δὲ ὅταν ἡ πλῆμυαδαν ἐπὶ τὴν ἡλῶν, ἐκ τὴν
καὶ δύναι αἰσπλάς τὴν πλῆμυαδαν ὅταν δὲ πλῆμυαδαν γίνε-
ται, ἐκ τὴν ἡλῶν. Apollon. lib. 2 Argon. πλῆμυαδαν πλῆμυα-
δαν. pro eo quod Homerus paulo antè πλῆμυαδαν ἡλῶν
ἡλῶν δὲ πλῆμυαδαν φέρε κῆμα. idque nihil fere aliud
est quàm ἀμπωπες, Æstus maris reciprocantes seu re-
flui. Cum Theophrasti autem loco cōueniunt hi duo
sequentes. Aristot. De mundo, τὴν πλῆμυαδαν ὅτι καὶ
μύα, quod Budzus sic vertit, Tertia vndis restagnan-
tibus proluta: ut Ouid. Quam restagnantis fecit ma-
ris vnda paludem, id est Inundantis, Æstuantis & af-
fluentis. Phalar. epist. ταῖς ὁππρὸς τὴν θαλάσσης δὲς
καὶ πλῆμυαδαν, ἡλῶν τὴν πλῆμυαδαν δὲς καὶ πλῆμυαδαν
καὶ πλῆμυαδαν τὸ πλῆμυα. Quidam & simpliciter in hisce
duobus locis vertunt Inundatio, siue Exundatio, Re-
stagnatio, qui τὴν πλῆμυαδαν δὲς καὶ πλῆμυαδαν reddunt etiā
Siccatis æstuantis. [Apud Hippocr. 1. 2 πλῆμυαδαν ὡς
sign. τὴν ἡλῶν ὡς πλῆμυα, id est humiditatis cuiusdam re-
dundantiam, ut comm. 3. Galen. explicauit.

Πλημυαδαν, idem cum πλῆμυα, eiusdemque ori-
ginis: Helychio ὁρμημα τὴν θαλάσσης, ὅτι ὁρμημα. Odyss. 1.
ἐκλύθη δὲ θαλάσση κατὰ χροῖνι δὲς ὡς πῖντο. Τὴν δὲ ἡλῶ

persuasio, Budæus vertit, Rata de re aliqua fides quæ sit a cuiuspiam. Item Certitudo, (quod tamen Latinum non est, sicut nec Certificatio, ac Certiorario, quibus etiam redditum fuit hoc verbum) Et affert huc locum quem ex quadam historia sumptum ait, ἀλλὰ ὅτις πλείων πληροφορεῖται σου, ἰδίᾳ χάριτι καὶ ἀποκρίσει. Item ex Basilio, πολλὰς ἐπὶ τοῦ πληροφορεῖν ἡ δίδωται ὁ διδάσκων, pro Data fide & accepta. Alibi pro opinione certa & fixa eum accepisse testatur. Ab Hesychio exponitur βέλαιος: inuenitur etiam expositum ἐπιπλεῖς γῶμας. Damascenus certe, quum ἐπιπλεῖς γῶμας dixisset, subiunxit, καὶ πληροφορεῖται: ita scribens, ἀπὸ τοῦ ἡμῖν διδόντος τῆς αἰσθητικῆς ἐπιπλεῖς γῶμας τὴν καὶ πληροφορεῖται ἰδίᾳ χάριτι. Vfus est Paulus apostolus hoc nomine aliquot in locis, & quidem addens ei genitiuum. Alibi & sine genitiuo, ut epist. ad Thess. i. capite i. ἐπὶ τῷ ἀσχυρίῳ ἡμῶν οὐκ ἐγγύησιν εἰς ὑμᾶς ὅτι λόγος μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν δυνάμει, καὶ ἐν πνεύματι ἀγαθῷ, καὶ ἐν πληροφορίᾳ πολλῇ. Vbi πληροφορεῖται redditur Certa persuasio, in postrema interpretatione, ab Erasmo autem Certitudo: à vet. interprete Plenitudo. Non videtur certe aliud esse πληροφορεῖται hic sine adiectione, quàm quod alibi vocat πληροφορεῖται ὁ πιστός. Quem genitiuum vbi addit, item quū ἐπιπλεῖς, & quū σιωπῶν, minus quis miretur veterem interpretem pro plenitudine simpliciter accepisse, quasi videlicet non aliud sit quàm πληρωμα: atq; adeo πληροφορεῖται πιστός, & ἐπιπλεῖς, & σιωπῶν, perinde sit ac si diceretur πλήρης vel πληρωμὴν πιστός, & ἐπιπλεῖς, & σιωπῶν. Sed quomodo doctiss. interpretes, ab eo dissentiens, reddendum singulis in locis censuerit, vide apud eum, cum in illo loco epistolæ ad Thess. tum ad Coloss. capite 2, & epist. ad Hebr. capite 6 & 10, necnon initio Evangelii Lucæ. Vide & in proximè sequente verbo quædam huc pertinentia.

Πληροφορεῖται, Plenam fidem facio, Vel Plene certioro, ut loquitur Vlpianus. Paul. 2 ad Tim. capite 4, τὴν διδασκαλίαν σου πληροφορήσεται. Vbi postrema interpretatio habet Ministerii tui plenam fidem facio. Quæ interpretatio eadem ferè est (quod ad sensum verborum attinet) cū hac Erasimica, Ministerium tuum ad plenum probatum reddito. At vet. interpretes reddidit, Ministerium tuum imple. (sicut nimirum πληροφορεῖται ab eo reddi plenitudinem dixi) Inuenio & cum præpositione ἐπὶ apud Eustath. πληροφορεῖται ἐπὶ τῆς γυναικός, eodem modo quo dicitur Certiorem reddere de re aliqua. Budæus à Basilio poni testatur pro Certum & securum reddo. affertens & ex Chrysostomo pro Securum reddo. Idem pass. Πληροφοροῦμαι, reddit Certissime noui, & Comperitum habeo: subiungitque hunc Isocratis locum, in Trapez. ἐμὰ πολλὰν ἀκρότητα ἐξαρτον πληροφορητὴς γινώσκουσι, μὴδὲν κατὰ δύναμιν, quæ ita vertit, Quum comperisset me & certo sciret, pluribus audientibus negasse quicquid me possidere. Addit ex Paulo ad Rom. 14, ἔχετε ἰδίᾳ τὸν πληροφορεῖσθαι, vertens, Vnusquisq; certus sit mentis suæ, Vnusquisque comperitum habeat quod mente concipit. Non minus autem placet ista interpretatio, Vnusquisque in animo suo plene certus esto. Sic autem redditus extat hic locus à doctissimo interprete, ad cuius etiam annotationes re remitto. Idem capite 4 huius ad Rom. epistolæ, καὶ πληροφορητὴς ὅτι ὁ ἐπὶ γυμνασίᾳ, διδάσκει ἐπὶ τῇ παιδείᾳ, interpretatur πληροφορητὴς, Plene persuasum habens, sicut Erasmus, Certa persuasione concepta quod &c. At vetus interpretes Plenissime sciens. Ceterum existimo πληροφοροῦμαι in vsu prius fuisse quàm πληροφορεῖται, & dici solitū πληροφοροῦμαι, quasi πληρὸν πείθει φέρωμαι, id est laqueos: vel πληρὸν φέρωμαι τὸ πνεῦμα. Postea autem usurpatum fuisse actiuum πληροφοροῦμαι, analogiam in significatione non item in etymologia retinens. Quam significationis analogiam videm⁹ & in nomine πληροφορεῖται, licet ab ipso verbo nō sit, (ab eo enim verbalia formarentur πληροφορεῖται & πληροφορεῖται) sed eam terminationem habeat, quam haberet si præcederet πληροφορός. Ceterum affertur etiam, ἐπὶ πληροφορεῖται κατὰ τὴν τὴν ἀνθρώπου ὅτι αὐτὸς τὸ πνεῦμα τὸ πνεῦμα, ex Ecclesiasticis capite 8, pro Ex animo peccare hominibus certum est atque persuasum. Sed illud Ex a-

nimo, haud scio an ita dici possit. Nec dubito quin sensum meli⁹ expressurus sit qui ita (licet paulo libentius) reddet, Obfirmatus est ad peccandum animus hominum. Πληροφορεῖται dicitur id quoque cuius plena sit nobis fides. Sic πληροφοροῦμαι ἐπὶ τῇ πίστει apud Lucam initio sui Evangelii, vel potius præfationis in Evangelium, πληροφοροῦμαι ὅτι ἡμῖν ἀποστασάντων, Earum quatum plena fides nobis facta est, Quæ ceteris testimoniis ita sunt comprobatae ut de iis ambigi nō possit. Erasmus vertit, Earum quæ inter nos certissimæ fidei sunt rerum. (sicut & suprà huius verbi neutralem potius quàm passiuum vsu in sua interpretatione exprimit) At vetus interpretes, Quæ in nobis completæ sunt rerum. Quia in interpretatione sibi esse similem ex aliis eius locis, quos suprà protuli, cognoscere potes.

C. Συμπλήρης, τὸς, ὁ, & ἡ, Completus, Torus, ut B. interpre. ex Gaza apud Theophr. Item Plenus, apud Plat. in Epinom. Συμπλήρης ζῶων οὐρανός.

Πληρύνω, Impleo, Repleo. Thucydides libro 6, pagina 107, ἐπὶ πλοῦσι τὰς ναῦς ὡς αἰσθητοὶ, naues implebant, milite nimirum ceterisque impedimentis. Sic alibi sæpe. Item Herodianus libro 2, πλοῦς ὁ πλοῦς πληρύνει. Philo De vita Moysi libro 3, ὁ πλοῦς δὲ τῶν πλοῦντων τῶν πλοῦντων τῶν ἀναρχῶν ἐαυτοῦ δυνάμει, qui beneficia sua potestate omnia penitus impleuit. Pass. Πληροῦμαι, Impleor. Thucydides libro 2, τὰς αἰσθητοὺς πληροῦμαι (sub. ναῦς) ἐπὶ τῇ πλοῦσι τῶν πλοῦντων, quæ claffario milite implebantur. Herodianus libro 2, πληρύνει τὸν πλοῦντων. Vbi Politianus Pleno spectantibus theatro. (ut apud Demosthenem πλοῦντων διασπείρον. qua significatione & πλοῦντων siue πλοῦντων ἀρχῶν) Idē libro 4, τὸν πλοῦντων μαγίστῳ πλοῦντων. Idem libro 8, πλοῦντων πλοῦντων πλοῦντων. sic suprà πλοῦντων πλοῦντων. At libro 4, Συμπλήρης πλοῦντων. vbi Polit. Itarum plenus. Aliæ πληρύνει usurpatum reperit etiam pro πληροῦν. Xenophon Hellen. 6, μὴ ἀσθενῶς τὰς ναῦς ἐπληροῦν. Vbi Bud. putat fortè legendum ἐπληροῦν πλοῦντων, quod insolens passiuæ vocis vsus iste sit. Putatur tamen actiuè quoque poni in hoc loco apostoli Pauli epist. ad Ephesios, capite 1, τὸ πληρύνει τὸ πλοῦντων ὅτι πλοῦντων πλοῦντων, complementum eius qui omnia in omnibus implet. id est, τὸ πληρύνει καὶ πληροῦνται, sicut πλήρης accipitur pro Perfectus & plenus. (Sed hoc loco πληροῦνται siue πληροῦν propriam significationem non habet, addendū potius iis loquendi generibus de quibus mox. At aor, medias actiuæ, cū alibi cū hoc loco Plur. in Alcib. ἡ αὐτὴ πληρύνει τὸν πλοῦντων, quomodo & πληρύνει τὸν πλοῦντων tum apud Hom. tum apud alios. Πληρύνω, Impleo, hoc est Vterum semine impleo, (ut Ouid. Metamorph. 9. Impletatque vterum generoso semine) seu Prægnantem reddo, vide in Πλοῦνται ex Aristotele, cum Plinii interpretatione. Pro Suppleo quoque ponitur, id est πληρύνει ὁ πλοῦντων. ut apud Xenophontem Hellen. 4, pagina 315, πληρύνει τὸν πλοῦντων ὁ πλοῦντων ἀκροατοῦν. Cicero, Suppleuit legiones. Liu. Suppleuit remigio naues. Addi his potest quod ex Thucydide affertur πληρύνει τὸν πλοῦντων pro Amilia reparo. Rursum pro Impleo, Compleo, in diuersis loquendi generibus. Synes. epist. οἰκίαν ἐμαρμένον πληρύνει, proprium fatum impleat, ut apud Ouid. Fata implere suæ ætatis. sic suprà, πληρύνει αἰὲς πλοῦντων. Herodianus libro 2, τὰς ὑποχρεώσεις οὐκ ἐπληροῦν τὸν χρεώματα. Vbi Polit. Fidem minime implebat. Sic Plinius, Imple re promissum, & Cicero, Complete promissum. Aristides Panath. πληρύνει τὸν πλοῦντων πλοῦντων πλοῦντων, Numeros omnes impleuit certaminis, curriculumque peregrisse, ut Budæus pagina 84 interpretatur. Sic ferè apud Tibullū, Orbem sol complet. Similiter quod Plato in Tim. dicit, ὡς ὅτι τίς τις ἀνθρώπος χροῖται τὸν πλοῦντων οἰκίαν πλοῦντων πλοῦντων, Cicero ita vertit, Absoluto perfectoque numero, absolutum perfectumque annū tunc compleri denique. Cui similem locum vide in Διαπλοῦνται. Itē in sacris literis passim πληρύνει τὸν πλοῦντων, quod Herodot⁹ dicit ὁ πλοῦντων τὸν νόμον, Implete legem, id est mandata legis exequi. In iisdem sacris literis πληρύνει sæpe pro Impleri & ad exitum perducere, seu per-

fici. ut Cic. Profiteri quod non possis implere. Idem, A
Complere atq; ad exitum perducere. Matth. 1, ἵνα πλη-
ρωθῇ τὸ μέτρον τοῦ Κυρίου. Et capite 13, ἵνα ὁ χροῖος πλη-
ρωθῇ. Greg. ἀλλὰ μὴ τοῦτο ἐκείνη πληρῶσαι δοκῇ κατὰ τὴν
[Πολλοὶ ἐπληρώθημεν ex Euripide, pro Multis coimus,
Multitudinem & magnum numerum effecimus co-
euntes.

Πληρωμα, αὐτὸς, ἡ, Id quo impletur seu completur aliquid,
Complementum. Aristoteles Polit. 3, εἰ πλείους μὲν εἰσι,
μὲν μὲν τὸν πληρῶμα τοῦτο ὁρίζεται πλείως, pauciores
tamē quam ut possint implere iustum numerum ci-
uitatis. Idem Polit. 4, καὶ ταῦτα πάντα γίνονται πληρωμα τῆς
πολιτείας πλείως, ciuitatem complent: nimirum ὑφ' αὐτῶν,
γινώσκοντες, σωφρονισμοῦ, οἰκονομίας: item χαλκίς, οἱ δὲ τῆς αἰα-
χίς οἱ βοσκήματα, ἡμῶν πορὸς, κατὰ τὸν. Item ναυῶν πληρῶ-
ματα dicuntur ipsi remiges, vel classici milites, qui-
bus πληρῶνται. ut apud Thucydidem libro 6, pag. 136,
vbi schol. πληρῶματα exponit αὐτῶν, quum ait, αἱ τῶν
δύο βροχί, ἡ τὸ πληρῶματα διέφερα. Sed non de nautis
solum intelligendum videtur Budæo, verum & de mi-
litibus classicis, & fortasse etiam de cæteris impedi-
mentis. Isocrates De pace, πλείους τε πληρῶσαι αὐτῶν πλη-
ρωμα διέφερα. Demosthenes in Mid. pagina 135,
τὰ πληρῶματα ἡ πόλις παρέχει, καὶ σὺ δὲ διδύμι. Vbi etiam
nota cum σὺ δὲ non comprehendere ἡμῶν πληρωμάτων
nomine, intelligereque milites classicos qui naui im-
ponuntur, πρὸς ὁπλιστάς, τὸ ναυπηγόν, seu ναῦται ὁπλιστάς, ut
Budæus accipit. paulo antè dicit, τὰς ναῦς ἐπληρώμεν αὐ-
τῶν οἱ τεκνίοντες. Aeschines in Ctesiphontem, ἡμῶν τεχ-
νίοντες πληρῶματα. Pro his verò Polybius, πέντε ἑκα-
τὸν πληρῶματα, πέντε ἑκατὸν τεκνίοντες δύο, τεκνίοντες δὲ πέν-
τε, Liuius habet, Sed apud instructæque remigio trigin-
ta & duæ quinqueres erant, & triremes quinque.
(vbi etiā ΝΟΤΑ Πεντήρης, Quinqueres: sicut paulo
ΑΝΤΕ, Τεττήρης interpr. Quadreres) Bayf. πλη-
ρωματα ex Liuiio reddi posse ait Remiges, Socii naua-
les. quippe qui quum dixisset libro 1, 3 Decad. De remi-
gum supplemento agi cœptum: & mox, Edixerunt ve-
priuati ex censu ordinibusque, sicut antea, remiges dæ-
rent cum stipendio cibariisque, statim subiungat, Nā
vnde. quum pecunia in æratio non esset, paraturos na-
uales socios? Item, Duumuiros in rei naualis curā creati
iussi, per quos naues xx deduxit naualibus sociis ci-
uium Romanorum complerentur. Quibus addit &
hunc locum, Ve sociis naualibus affatim instructam
classē, ita inopem milite habebat. Item ex Diodoro
Siculo, libro 20, ἐκ διασπορῶν τὸ πληρῶμα τῶν διωκόντων,
cōtendentibus summa alacritate sociis naualibus. Pro
remigibus certè accipere ipsum Liuium patet ἐ loco
Polybii quem interpretatur. Sed affert ibidem &
Luciani locos, in quibus πληρῶματα accipi ait non
iam pro sociis naualibus seu remigibus, verum pro ip-
sis nauigiis instructis & armatis. Alter hic est, δῆλοι
ἦσαν κρατισταί, αἱ τῶν πλείους πέντε γὰρ ἑκατὸν πληρῶματα,
quinque nauigia instructa armataque habebant. Sui-
dæ πληρῶματα sunt non solum οἱ ὁπλιστάς (cuius signi-
ficationis aliquot affert exempla) sed etiam οἱ ἡμῶν
φόντες, in hoc loco, αἰαχίως τὸ πληρῶματα καὶ τῶν αἰχ-
μαλώτων, ἡμῶν τῶν τῶν. Sed & hic accipi queat pro
sociis naualibus seu remigibus quibus naues complē-
tur. ut & apud Pollucem libro 1, capite 9, πληρῶματα ὅ
ἐπὶ τῇ ἀκρίβει, κατὰ τὸν ἀριθμὸν, ἀδύναμα, ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν. qui-
bus instructam nauem Lysias ἀδύναμα appellat. Et
Plut. in Cam. ναῦν μακρὰν ἀδύναμα πληρῶμα πρὸς τα-
σὺν ἀσπίδας. Budæus interpretatur præterea Supple-
menta nauium, in hoc loco Polybii libro 1, pagina 13,
ἀγνοοῦνται τῶν παρὸντων τὸ πληρῶμα τῶν. Et mox, τὰς
ἐκείνων ἀδύναμα πληρῶματα. Sed idem annotat,
Gregorii pag. 191, πληρῶμα καὶ σύστημα πλοῦς πλοῦς vo-
care supplementum legionum cælestium, seu viros
sanctos qui viam veritatis sequuntur in cælum peruene-
runt. At πληρῶμα ἐκκλησιαστικὸν idem apud Chrysostomum
comment. in epist. ad Ephes. pag. 164, interpr.
Corpus ecclesiæ. Vide & eiusdem commentaria pa-
gina 133, & 764. At Πλήρωμα γῆς, apud Græcos Bibl.
interpretes Omnia quæ terra complectitur, ita ut ple-

na reddatur. (vulgò Plenitudo terræ) Psalmo 14, τὸ
Κυρίου ἡ γῆ ἡ πᾶσα πληρωμα αὐτοῦ. Item πληρωμα τῆς
& πληρωμα τῆς Χεῖρας, vulgò Plenitudo Dei, Plenitudo
Christi. nā quicquid habemus, ab eo, seu per eum & in-
exhausto fore, atque adeo semper pleno, ad nos dima-
nauit: Ioh. 1, de Christo, ἐκ τῆς πληρωμας αὐτῆς ἡμῶν πᾶ-
ν τὸ ἐλάβομεν. In ep. ad Coloss. cap. 1, ὅ αὐτῶν διδύμι τὸ
πληρῶμα κατεκρίθη. Item in epist. ad Rom. cap. 11, πῶ-
ς ἀπὸ μέρους τῆς ἱσχυὸς γένηται, ἀλλ' οὐ τὸ πληρῶμα ὅ
ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, redditur, Tantisper dum plenitudo gen-
tium introierit. Paulo antè autem dixerat, τὸ πληρῶμα
τῆς ἱσχυὸς, de plenitudine illa qua futurum est ut to-
tagens in communia ad Christum accedat. Rur-
sum pro complemento accipitur & in alio sensu, in
epist. ad Galat. cap. 4, ὅτι δὲ ἡ γῆ τὸ πληρῶμα τῆς
χρόνου, Quæ venit complementum temporis. hoc est Completo
certo tēporis spatio. Item πληρῶμα τῆς οὐδοῦς, quæ ora-
tionis numeros complent. ut Cic. De orat. Inculcata
reperias inania quædam verba, quati complementa
numerosum. Itē πληρῶμα τῆς νόμου, Impletio legis, hoc
est exequutio mandatorum legis, ut suprà πληρῶσαι τὸν
νόμον. In epist. ad Rom. cap. 13, πληρῶμα οὐκ ἐν νόμῳ ἡ ἀγά-
πην qui Deum amat & proximum sicut seipsum,
legem implere seu legi satisfaccere dicitur. Πλήρωμα
pro Supplementum usurpat, suprà etiam dixi, & Bud.
Comm. pag. 133, & 764. Idem verò voce illa redditur
apud Marcum, cap. 2, οὐδεὶς ὁπλιστάς, ῥαίς αἱ ἀγῶνι ἐ-
πὶ τῇ ἱσχυὶ τῆς παλαιᾶς ἐστὶν ἐν τῇ πληρῶμα αὐτῆς
τῇ ἐκκλησίᾳ τῇ παλαιᾷ, Nemo panniculum impexum in-
sultu vestimento veteri: alioquin illud ipsius supplemē-
tum nouum detrahit aliquid ex vetere vestimento, &
fit prior scissura. vbi πληρῶμα & ὁπλιστάς pro eodem
ponuntur, pro eo nimium quod ad implendam &
sarcindam rupruram immittitur. Pro supplemento
accipiunt & in hoc loco Aristotelis, Polit. 2, cap. 5, πλη-
ρωμα τῆς πόλεως παρέχεται, sic interpretantes, In ciues
assumuntur ad ciuitatis supplementum, Ad supplen-
dum ciuitatis numerum, Ad supplendum quod in ci-
uitate deerat. Bud. autem vertit Ad implendum ciuita-
tis numerum, pag. 764. Πλήρωμα exponitur etiam
Summa, seu Summa completa, (ut Summam comple-
re Latine dicitur) apud Aristophanem, Vesp. — ἀγῶνι
φάλαγγας μὲν ψήφους, ἀλλ' ἀπὸ χροῖος, Πρυτανεία, μὲν τὰ
ῥαί, λιμένας, μὲν αὐτῶν καὶ ἀντιπρὸς τῶν πληρωμα, ἑλάν-
τ' ἡ γῆ διέχεται γίνονται ἡμῶν. Pro Onus accipit Turn.
apud Philonem De vita M. lib. 2, μὲν ὅτι τῶν ἐκείνων αὐτῶν
τῶν, ἐπὶ τῇ ἐκκλησίᾳ τῇ πληρῶμα.

Πληρωσις, ἡ, Repletio. Est cuiuslibet rei, & quacun-
que in parte: itaque & cibi & potionis & humorum
atque etiam excrementorum est, diciturque de ven-
triculo, venis, cæterisque corporis partibus. Hæc Gor-
geus. Hippocr. Aphor. 4, libro 1, αἱ πληρωσις αἱ ἐν τῇ ἱσ-
χυὶ ἀφῆμειται (quibus ibidem opponuntur, αἱ ἐν τῇ ἱσ-
χυὶ ἀφῆμειται ἀφῆμειται διαταί, & αἱ ἐπὶ τῇ ἀκρίβει δὲ-
αίται) vbi πληρωσις dicit de iis qui cibo potuque ex-
plentur. Plato, πληρωσις ὁπλιστάς οὐκ ἐστὶν, quibus
cupiditas ac libido expleatur. Plutarch. in suo περὶ φι-
λοπλητίας libello φιλαργυρίαν esse dicit ὁπλιστάς μαχο-
μένους τῶν αὐτῶν πληρωσι. Item De sera numinis
vindicta, ἐκ τῶν γὰρ οὐδὲν ἡ σκιά πρὸς ἀπλήν καὶ οὐδὲν
πλήρῳ οὐκ ἐχέουσιν παρῆναι, Quæ non expleitur, Cui non
satisfit. Ab eodem opponuntur ἱσχυὴ & πληρωσις, sicut
suprà à Plat. πληρωσις & ἱσχυὴ: in lib. De lib. educandis,
ἐκ τῶν αὐτῶν μὲν οὐδὲν καὶ πληρωσι. ψυχὴ δ' αὐτῶν καὶ τῶ
ν. Idem Symp. 6, problem. 2, πῶς δὲ ἀλογιστοί, ἐπὶ αὐτῶν
σις μὲν ἐστὶν ὅτι πληρῶσι ἡ φύσις. vbi itidem opposita
κρίσις & πληρωσις, ut suprà κρινὸς & πληρῶσι. Exponi-
tur etiam Perfectio atque absolutio, πληρωσις, ut πλη-
ρῶν pro plenitudo.

Πληρωσις, οὗ, ὁ, Athenis vocabatur ὁ ἀπὸ διδύμι τῶν ἱσχυὶ πρὸς
ἐπὶ λαχόντων ἡ ἱσχυὴ, ut Hippocr. tradit, qui etiam
addit, esse forsan hos πληρωσις eos qui suo tempore vo-
cabantur ἐκκλησίαι. Profert verò eius vsum tū ex De-
mosthen. tum ex Dinarcho. Hefych. exp. ἐκκλήτου συμα-
γῶν. Demosthen. contra Mid. pag. 118, πληρωσις τῇ πρὸς
ἐπὶ γῆς ἱσχυὴ, καὶ τῇ πρὸς τὴν ἀκρίβειαν ἐκκλήτου συμα-
γῶν. Ibi-

admittere:at in hoc Aristotelis loco, Metaph. libro i, α
 ὅς αὐτῶν οὐ γὰρ ἐστὶν ἰσχυρὸν, πάλιν ἀλλὰ ἢ καὶ συμβεβηκός,
 ἀλλὰ καμίναν ἢ Σωκράτη. apertissime ponitur πάλιν ἀλλὰ
 ἢ pro Nisi si, vel potius Nisi. Πάλιν saepe etiam le-
 gitur post ἄλλος, seu ἄλλῃ, seu ἄλλο, vel aliquem ex eo-
 rum obliquis. actum voce Quam reddi etiam po-
 test. Aristophanes in Pluto, οὐδὲν ἄλλος πάλιν ἔχῃ. Sic
 Isocrates, ad Phil. ἀπὸν δὲ δὴ τὸ παρεχόμενος αὐτοῖς οὐτῶ
 ἦν οὐδὲν ἄλλο πάλιν ὁ πόλεμος. Idem De pace, πᾶσι τοῖς
 ἄλλοις ἐκβάλλειν πάλιν τοῖς συναγορευμένοις. (Sed hic omitti
 poterat τοῖς ἄλλοις: sicut in hoc eiusdem loco in Panath.
 καὶ φημι πᾶσι τοῖς ἀλλοῖς πάλιν τοῖς μαθηματικῶν ἢ ἑμῶν διδασκα-
 λῶν, videmus dici πᾶσι τοῖς πάλιν, πᾶσι τοῖς ἄλλοις πάλιν)
 Interdum πάλιν ponitur ante nomē illud, ut apud Plut. Ly-
 curgo, πάλιν ὅσον, οὐκ ἄλλω σκεπτικῶν. Πάλιν ἢ in-
 terdum pro πάλιν, itidem Præterquam. Plato Apol.
 ἀδελφὸν πάλιν ἢ πάλιν. In hoc autem Aristoph. loco
 potest πάλιν ἢ reddi etiam Præter, in Nub. Σω. Ἐχέει τις, Σω.
 Οὐδὲν γὰρ πάλιν ἢ τὸ πῶς ἐν τῇ διέξει.

Πάλιν aliquando sequente infinitivo, ubi itidem par-
 ticula Quam commodè reddi potest. Plato Minos, οὐδὲν
 ἔστι δὲ, πᾶσι τοῖς ἀσθενέσι δὲν, οὐδὲ δὲ, πᾶσι τοῖς ἀσθενέ-
 σιν, πάλιν εἰς τοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ὁμαρτυρεῖν (ubi e-
 tiam obserua potuisse Platonem pro πάλιν uti particu-
 la ἢ) Apud Luc. cum infinitivo itidem, sed interiecto
 nomine ὅσα. ita enim ille, de Venere Cnidia loquens,
 πᾶσι τὸ πᾶσι αὐτῆς ἀκαλῶν, ὅσα μὲν ἐστὶν ἀμνηστίας
 γαργύριον. πάλιν ὅσα τῇ ἱππᾷ χεῖρ ἀκαλῶν, ἢ αἰδῶ ὅτι περὶ
 πᾶσι. ubi πάλιν ὅσα sequente infinitivo eandem significa-
 tionem habet quam πάλιν ὅσον, & πάλιν πᾶσι, & πάλιν
 καὶ τοῖς, supra, videlicet Præterquam quod, Nisi quod,
 aut Nisi quatenus. Frequentius autem (nisi me fal-
 sit memoria) infinitivum habet, præcedente πᾶσι, vel
 ἄλλο πᾶσι. Demosthenes, πᾶσι ἄλλο πᾶσι πάλιν ἀσθενέσι φησὶν (v-
 bi obserua etiam voculam πᾶσι cum ἄλλο) Latine autem
 Quid aliud, sequente particula Quam. ut, Quid aliud
 quam insanire hunc dicemus? Quid aliud quam desip-
 ere hunc puremus? Nec tamen solum præcedere ἄλλο
 πᾶσι iungitur infinitivo particula πάλιν, sed & πᾶσι solo præ-
 cedente, ut apud eundem Demosthenem, πᾶσι οὐκ ἔστι
 λειπὸν αὐτῶν ἡ δόξα, πάλιν βουλήν ἐργάζεσθαι καὶ φερόμε-
 νῶν. Interdum cū participio, ut apud Platonem De
 leg. πάλιν μετὰ μὲν ζωοῦντας, ubi redditur, Modò ne vi-
 uum seruent. Πάλιν cum genitivo etiam, pro Præ-
 ter, ut apud Gregor. ἀλλὰ πᾶσι δὲ σαμαζιστὴν αὐτῶν, ὡς ἢ
 δὲν πᾶσι ἐξέρχεται πάλιν δόξης ὀλίγη. ὡς, quod solum exē-
 plum ibi à Bud. profertur, quum alioqui apud vetu-
 stiores quoque scriptores ita usurpatum reperitur. Le-
 gitur enim apud Plut. in Pompeio, πάλιν δὲν (vel po-
 tius δὲν) πᾶσι ὅσον πᾶσι πᾶσι οὐ πολλοὺς ἀγρότων. Atque
 adeo vetustissimi etiam ita vsi sunt. nam legimus &
 apud Aristophanem in Vespis, Οἱ δὲ αἰκρότατοι, πάλιν
 γὰρ Θουφρέου μόνου. Sic autem & Latinum Præter geni-
 tivo iunctum reperitur, sed ita ut existimetur pro
 Præterquam esse positum.

Πάλιν, & τὸ πάλιν καὶ, & τὸ πάλιν ἀλλὰ, Veruntamen,
 Attamen. Paul. ad Cor. c. ii, v. ii, πάλιν ὅτι αὐτῶν χρεῖς γυ-
 ναικός, οὐτὶ γυνὴ χρεῖς αὐτῶν ὡς Κυρίου. ubi vetus etiam in-
 terpres reddidit Veruntamen. Qua particula Bud. pa-
 gina 1038 interpretatur πάλιν καὶ in hoc Aristotelis lo-
 co, Ethic. libro 4, οἰκίῳ δὲ πᾶσι τοῖς ἀγνώτοις καὶ γινώ-
 μοις καὶ συνήθεις καὶ ἀσυνήθεις πᾶσι τοῖς πάλιν καὶ ὡς ἐκά-
 στους ὡς ἀμφοτέρω. οὐ γὰρ οἰκίῳ πᾶσι τοῖς συνήθεις καὶ ὁδῶν φρον-
 τίζει. (Dicā autem de hoc πάλιν καὶ & intrā, ubi agam
 de πάλιν posito pro Itaque) Et addit esse pro πάλιν ἀλλὰ
 λέ, quarū particularū copulatarū exempla hæc affert
 ex Ethic. οὐκ ὅτι δούλοισι τὰ ἡμέτερα πάλιν ἀλλὰ ἀπὸ τῶν
 ἀλλὰ πᾶσι πᾶσι; Sed alibi scribit πάλιν ἀλλὰ his in locis
 accipi: vel pro Veruntamen, vel pro Verumenimvero.

Πάλιν, Sed, Verum. Herodian. l. 3, πάλιν ὅσον αὐτοῖς
 σκεπτικῶν, πάλιν ἀπὸν μάλιστα καὶ πᾶσι. Nam hic Bud. πάλιν ver-
 tit Sed, addens etiam Sed tamen. Ego autem priore
 illam interpretationem malim, habere particulā Sed,
 sine adiunctione. (Perinde enim esse puro ac si dictum
 esset, πάλιν ὅσον αὐτοῖς, ἀπὸν δὲ μάλιστα, &c.) Ac certe
 Polite quoque reddidit Sed.

Πάλιν, Ceterum, Epigr. l. 2, Πάλιν ὅτι καὶ τοῦ πᾶσι
 πᾶσι αὐτῶν ἔργῳ. Ibidem, Πάλιν ὅτι καὶ πᾶσι πᾶσι καὶ
 Nisi quis πάλιν & hic malit Verum interpretari.

Πάλιν, Itaque. Paul. in epistola ad Ephes. in fine cap. 5,
 πάλιν καὶ ὡς οἱ καὶ ἑαυτοῦ πάλιν καὶ ἑαυτοῦ καὶ ἑαυτοῦ
 ἀγαπᾶται ὡς ἑαυτὸν. Hoc. n. in loco doctissimus interpres
 πάλιν reddidit Itaque; cui assentior libentius quā Erasmio,
 reddenti Quamquam: aut veteri interpreti, reddenti
 Veruntamen. Sed videndum est annon potius particu-
 la καὶ cum πάλιν coherere debeat. (sicut in loco Aristo-
 telis qui paulo antè prolatus fuit, πάλιν καὶ pro Verun-
 tamen poni dictum est. itidemque δὲ καὶ passim poni
 videmus, pro δὲ, vacante hac vocula καὶ) Quod si ita
 est, verendū erit Itaque vos, non autem Itaque & vos.

Πάλιν, pro Si modò. ex Græcis Bibliorum inter-
 pretibus affertur, libro 3 Reg. capite 8, οὐκ ἔσθιενται
 οἱ αὐτοὶ πάλιν καὶ φυλάσσονται τὰς ὁδοὺς αὐτῶν. Ita enim red-
 ditur hic locus, Non auferetur abs te vir, si modò ser-
 uauerint vias suas. Alioqui πάλιν καὶ sonat Nisi si,
 Præterquam si, ut antea dictum fuit.

Πλημμελής, ὅς, ὁ & ἢ, Qui est contra modulatio-
 nis normam, Inconciunus. Item; In-
 quo moderatio non seruatur, Immoderatus. A Bu-
 dzo exponitur Inconditus, Incompositus. Qui etiam
 dicit esse ferè idē quod ὁμαλής, & derivari à particu-
 la πάλιν. Quibus addit, sic vsurpari à Platone. Ex quo af-
 fert etiam πλῆμμελής in pro Non conueniret. Accipit
 præterea ait πλῆμμελής pro Vitiosus, Culpabilis, Men-
 dosus. Et affert ex Aristot. De mundo, πλῆμμελής γὰρ, πᾶσι
 ἐκείνων ἀγρότων, πᾶσι τὸ πᾶσι καὶ ἐκείνων πᾶσι, pro
 Culpandū, & improbabilē. Hæc ille, Comment. pag. 714,
 Sed eiusdē operis p. 680, hæc Plat. De leg. l. 5, πᾶσι
 καὶ ἀπὸ ἐκείνων πλῆμμελής καὶ κακῶς φησὶν δὲ πᾶσι
 ὅσον, vertit. Itam autē exercere oportet in eum qui à
 malo reuocari oratione non potest. Idem hæc Phil. De
 mundo, ὡς πᾶσι καὶ ἀπὸ ἐκείνων πᾶσι πλῆμμελής πᾶσι
 καὶ κακῶς φησὶν δὲ πᾶσι, sic interpret. Quasi verò inertia deus &
 incondita rerum nece, omnibusque perperam factis
 gaudeat. Hæc enī Bud. Inuenio autē κομῶδῶν αἰσθη-
 τικῶν πᾶσι πλῆμμελής redditū apud Synes. Comæδιā ob-
 scenā & improbā. Apud Plut. πλῆμμελής βίον, Peccati-
 tis obnoxiam vitā. Ego verò supra πλῆμμελής vertens
 Immoderatus, respexi ad locum Cic. in quo πλῆμμελής
 vertit Immoderate, ut infra docebo. Illæ autē interpr.
 Qui est contra modulationis normā, Incōd. Incōp. ali-
 quatenus ad signif. nominis μέλος respiciūt, unde πλῆμ-
 μελής derivatum existimatur. Ac certe quin ab eo de-
 riuetur minimè mihi dubium est. Licet etymol. aliam
 deductionē afferat, videlicet à πάλιν, & μέλω quod est
 φροντίζω, dicens πλῆμμελής dici quasi πλῆμμελής, & signi-
 ficat, ὅς, δὲ πᾶσι πᾶσι φροντίζω τὸ ἀγρότων ἐκείνων κα-
 κῶν. Sed, ut hanc deductionē aperte ineptam, simulque
 expōsei quidem consentaneā, sed quam falsam existi-
 mo, missam faciam: dico iterū, minimè dubiū mihi es-
 se quin à μέλος originē habeat πλῆμμελής, (vnde etiam
 videri queat propriè sonare illud quod primum pro
 expositione attuli: aut etiam Absonus) sicut ὁμαλής &
 ὁμαλῶν, aliæque nonnullæ: sed quomodo primæ syl-
 labæ inclusa esse particula πάλιν dici possit, id verò me ne-
 quaquam perspicere: nisi nouus ei vsus in hac compo-
 sitione tribuatur.

Πλημμελής, Immoderate. ut Cicero apud Plat. in Timæ-
 νου δὲ πλῆμμελής καὶ ἀπὸ κακῶν vertit Immoderate agi-
 tatum & fluctuans. Redditur etiam, Inconciunne, In-
 conditè, Incompositè. Item, Perperam, Male. ut πλῆμ-
 μελής λέγει apud Strab. Loqui perperam. Item Vitiosè:
 ut πλῆμμελής γινώσκῃ ὁ ἔργῳ, Gal. Quæ vitiosè sit. (vel
 Vitiosa, ut Bud. vertit) Redditur denique πλῆμμελής &
 Improbè, aliisque modis, sequendo significaciones da-
 tas nomini πλῆμμελής. Affertur verò in vulg. lex. &
 πλῆμμελής ὅτι μολομένη ex Plutarchi Lycurgo, pro Se-
 gnus curās, quæ interpretatio illi à nomine μέλος de-
 uationi consentanea esse non potest.

Πλημμελής, αἰ, ἢ, Vitiositas, Improbitas, Improbum fa-
 ctum, Peccatum. Item Erratum, Error. Plato in Apol.
 καὶ αὐτὴ πλῆμμελής ὁμοίῳ τῷ σφίλι ἀπὸ κακῶν. Plu-
 Vt. i.

Δυσπνοῖς, ed, o, Qui ægrè spirat, Spirandi difficultate laborans. Vide in præcedenti Δύσπνοια. Apud Plinium quoq; Dyspnoicus legitur, vt & Dyspnoia. Ε Τ Δύσπνοια, o, Spirandi difficultate laboro, Ægrè respiro. vnde particip. δύσπνοιας apud Diosc. l. 4. sed perpetam ibi s c r i t v m Δύσπνοιας.

C. Εὐπνοῖς, Reclā spirans, Cuius flatus in rectum procedit. Apud Aristot. De mundo, ἡ εὐπνοῖς ἀνέμοι, Venti flatus rectos habentes. quibus ibidem opponuntur οἱ ἀνέμοι καμψύπνοι, quorum flatus reflectitur.

C. Εὐπνοῖς, Ε Τ Εὐπνοῖς, Bene spirans, Cuius spiracula bene aperta sunt, Sine vlla difficultate spirās seu respirās: oppositum præcedenti Δύσπνοια. Apud Xenophontem ἡ εὐπνοῖς μὴ κτῆρες, Magis patulæ nares, Nares per quas spiritus facilius attrahitur. | Item Perflabilis, vt Cicero loquitur, Qui facili perflatur, Ventis expolitus, seu Flatibus peruius. vt δύσπνοια apud Theophrastū. At δύσπνοια apud eundem redditur potius Commodo spirans. Sic Pallad. libro 1, cap. 6, Aer oleas tepidus imuat, & ventus mediocris sine vi & horrore perflabilis. Vbi Perflabilis actiuam significationem habet, (cōtrā quā apud Ciceronem) licet & δύσπνοια. Plutarchus Alexandro, pag. 1247 meæ editionis, δύσπνοια πὶν αἰεὶ καὶ κατὰ πρὸς παρὲς, Flatu suo non offendentem & puriorem, Sine noxa perflabilem. | Εὐπνοῖς, Bonum odorem spirans, seu Suauem ac iucundum spirans odorem. vt οἶνος εὐπνοῖς, Diosc. Item, Suauiter spirare faciēs, Halitum oris commendans. Nam apud Dioscoridem εὐπνοῖς εἰσὶν exponitur, Ἀνίσχυς oris halitum iucundiorē faciens. V N D E Εὐπνοῖς, αἰ, ἡ, Cōmoda spiratio, Facili spirare seu respirare. At οἱ δύσπνοια οὗτοι exponitur Spiritui afflanti placidē pater. Ε Τ Ε Μ Εὐπνοῖς, o, Facili spiro, Nulla spiritus difficultate laboro. Exponitur etiam Sum in perflatu, ex Plinio: Perflatus liberē capio, ex Columella.

C. Ἡδύπνοῖς, s i v e Ἡδύπνοια, Iucundum odorem spirans, Gratum spirās, vel Grato odore spirans. ἡδύπνοια, Homero. Legitur Ε Τ Ἡδύπνοιας in Epigr. pro eodem, quod ad Π. in referendum erit.

C. Ἡμύπνοῖς, Ε Τ Ἡμύπνοια, Dimidiatum tantum spiritum edens, Spiritu tantum non priuatus, Semianimis. Vide in Πύσναια.

C. Καλὴπνοῖς, Ε Τ Καλὴπνοια, Pulchrum spirans, Gratum spirans, Suauiter spirans. idem cum ἡδύπνοια.

C. Ἀναπνοῖς, Respiro. Plato Euthydemo, καὶ οὐκ ἀναπνοῖς καλὰ πνεῦμα, πνεῦμα δὲ καλὸν. Homerus Iliad. λ, — ἀνὰ πρὸς Ἀναπνοῖς φέρειν ἀνέπνοιας ἔκταρα δῖον. Vbi Eustathius ait ἀναπνοῖς significare ὁπλίστους πνεῦμα ἀναπνοῖς, id est, respirationis amissæ recuperationem. Animalia dum viuunt, dicuntur εἰσπνοῖς & ἐκπνοῖς, id est, spiritum attrahere & emittere: & οἱ αἰεὶ ἀναπνοῖς, quasi Sufflare in aerem: accipiendo Sufflare pro Sursum flare. Secundum quosdam ἀναπνοῖς (quod est nomen verbale ab hoc ἀναπνέω) est proprie respiratio quæ fit pulmonibus & pectore. Ἀναπνέω cum genitiuo, vt Latine Respiro, cum præpositione à. Homerus Iliad. τ, ἀναπνοῖς πνεῦμα. & Iliad. θ, ἀναπνοῖς πνεῦμα. Apud eundem, ἀναπνοῖς καλῶς, Iliad. λ, quod Sophocles dicit ἀναπνοῖς καλῶς. Est autem ἀναπνοῖς πνεῦμα, siue καλῶς, Respirare à labore, siue ab ærumna. id est Recreare se, vel Relaxationem aliquam habere à labore. Sunt autem qui velint subaudiri vbiq; ante hos genitiuos præpositionem ἀν. Homerus iungit etiam participio, vt Iliad. λ & ε & τ, ἀναπνοῖς πνεῦμα, pro ἀναπνοῖς πνεῦμα. Sæpe etiam per se positum, idem significat apud eum, videlicet Relaxationem accipere, Animum recipere, & quasi Recolligere seipsum. In vulgatis lexicis ponitur locus hic, (sed non additur cuius sit) in quo accusatiuum habet, ἡ ἀναπνοῖς ἀνὰ πρὸς γόλωτα, & exponitur, Venali sese risu oblectant, licentio relaxamento.

Ἀναπνοῖς, αἰ, ἡ, Respiratio, idem quod ἀναπνοῖς. Aristoteles in Problematis, ἡ ἀναπνοῖς ἀνὰ πρὸς γόλωτα, ἡ ἀναπνοῖς, σωματική. | Apud Homerum pro recreatione seu relaxatione. vt Iliad. λ, — ὁλῆν δὲ τ' ἀναπνοῖς πνέμεν. Apollonius Argonauticū lib. 2, — ἦν ἀναπνοῖς

σας μὲν ἔστι.

Ἀναπνοῖς, ed, o, Respiratiuus, Vi respirandi præditus. Apud Alexandrum Aphrodisium τὰ ἀναπνοῖς ἀναπνοῖς exponitur Meatus respirandi, Respiracula, Respirationis partes. Idem Alexander Aphrodis. ἀναπνοῖς ἀναπνοῖς, de phloaetis præana citaturis, vbi Turnebus vertit Arterias præmolliunt.

C. Δύσπνοια, αἰ, ἡ, Ægrè respirans. Idem cum δύσπνοια. Α Τ Ἀναπνοῖς idem cum ἀναπνοῖς. Heliod. Κεῖται ἀναπνοῖς καὶ ἀναπνοῖς.

Ἀναπνοῖς, ἡ, Respiratio. Plato in Timæo, ἀναπνοῖς πνεῦμα ἀναπνοῖς ἀναπνοῖς ἀναπνοῖς. Id est, Cicerone interprete, Neque erant aere circumfusa extremita mundi, vt respirationem requireret. Aristoteles, πνεῦμα ἀναπνοῖς πνεῦμα, ἀναπνοῖς ἀναπνοῖς, πνεῦμα ἀναπνοῖς. Alexander Aphrodisius, ἀναπνοῖς ἀναπνοῖς ἀναπνοῖς ἀναπνοῖς. Secundum quosdam ἀναπνοῖς proprie Respiratio ea quæ fit pulmonibus & pectore. Ἀναπνοῖς πνεῦμα ἀναπνοῖς exponitur Spiritum accipere & reddere. Apud Plutarchum in Romulo, ἀναπνοῖς ἀναπνοῖς ἀναπνοῖς, id est ad verbum, Respirationem eius interclusisse quidam venterunt. Eius animæ meatus occlusisse.

Ἀναπνοῖς, Spiraculum, secundum quosdam: qui hunc Aristotelis locum in libro De mundo, πνεῦμα ἀναπνοῖς ἀναπνοῖς ἀναπνοῖς, ita venterunt. Multa spiracula habent emittantque vaporis. | Ἀναπνοῖς exponitur etiam Vapor, apud Basilium in Epist. | Apud Plutarchum pro relaxatione, vt apud Homerum ἀναπνοῖς. Sic apud Basilium, χαλκὸς ἀναπνοῖς πνεῦμα ἀναπνοῖς.

Ἀναπνοῖς, idem quod ἀναπνοῖς.

Ἀναπνοῖς, s i v e Ἀναπνοῖς, poeticè pro Ἀναπνοῖς, Respiro. Vnde participium ἀναπνοῖς apud Apollonium Rhod. Sed & ex Luc. affertur ἀναπνοῖς πνεῦμα ἀναπνοῖς pro Amalo respirare.

Ἀναπνοῖς, αἰ, ἡ, Respiratio. idem cum ἀναπνοῖς seu ἀναπνοῖς. Legitur apud Suidam in Ἀναπνοῖς.

Ἀναπνοῖς, ἡ, Respiratio: pro ἀναπνοῖς. Sophocles Atace, pagina 25 meæ editionis, οὐκ ἀναπνοῖς ἀναπνοῖς, pro οὐκ ἀναπνοῖς. Sic Latini Spirare vsurpant & Vesci astra.

C. Ἐπὶ ἀναπνοῖς, Insuper respiro. Ex Herodoto, ἐπὶ ἀναπνοῖς πνεῦμα ἀναπνοῖς pro Effundere.

C. Πρὸ ἀναπνοῖς, Prius respiro. Apud Plutarchum De primo frigido, ἀναπνοῖς πνεῦμα ἀναπνοῖς ἀναπνοῖς, Tornebus vertit, Simulac aërem tenuem remiserunt atque respirarunt.

C. Ἀναπνοῖς (pro quo poeticè seu Ionicè ΔΕΙΞΙΤΕ Ἀναπνοῖς) Respiro. Cōfartium flatus eintro, Spiro contra. Cum datiuo. vt apud Phocylidē, ἀναπνοῖς ἀναπνοῖς, flare aduersus ventos. Item, Ἀναπνοῖς πνεῦμα ἀναπνοῖς, flatus est nauibus aduersus. Metaph. τὸ πνεῦμα ἀναπνοῖς dicitur, vt & Respire apud Latinos.

Ἀναπνοῖς, Ε Τ Ἀναπνοῖς, Reflans, Spirās aduersus. V N D E Ἀναπνοῖς, αἰ, ἡ, Flatus aduersus, Ventus contrarius: ἀναπνοῖς, seu ἀναπνοῖς πνεῦμα, Ventus à proa surgens: cui opponitur οὐρανὸς πνεῦμα, qui à puppi comitatur euntes. vt ἀναπνοῖς πνεῦμα ἀναπνοῖς, aduerso vento versus. Herodianus lib. 5, φασὶ ἀναπνοῖς πνεῦμα ἀναπνοῖς, ἐπὶ ἀναπνοῖς πνεῦμα ἀναπνοῖς πνεῦμα ἀναπνοῖς. Sic apud Cicer. Delatas in Vicam reslatu hoc.

C. ἈΠΟΠΝΟῖς, s i v e ἈΠΟΠΝΟῖς, (quod poetis peculiare est) Efflo, Exhalo, Spiro, cum accusatiuo, apud Homerum Iliad. ζ, ἀποπνοῖς πνεῦμα ἀποπνοῖς πνεῦμα. Ponitur enim ἀποπνοῖς pro ἀποπνοῖς, inserto i metri causa. Sic Odyss. λ, Πικρὸν ἀποπνοῖς πνεῦμα ἀποπνοῖς πνεῦμα, Efflantes odorem maris. vel Emitteretes, aut Spirantes. Apollonius autem dixit ἀποπνοῖς πνεῦμα, pro πνεῦμα ἀποπνοῖς πνεῦμα, Argonautic. lib. 2, ἀποπνοῖς πνεῦμα ἀποπνοῖς πνεῦμα.

In prosa verò iungitur potius genitiuo. vt apud Luc. ἀποπνοῖς πνεῦμα, Spirans vnguenta vel Olens vnguenta. Sic dictum est ἀποπνοῖς πνεῦμα ἀποπνοῖς πνεῦμα. & ab Eusebio, ἀποπνοῖς πνεῦμα ἀποπνοῖς πνεῦμα ἀποπνοῖς πνεῦμα. Interdum etiam ἀποπνοῖς sine casu ponitur pro Odorem eintro, & ita vt eum amittam: Theophr. lib. 9, de διόσμοιο loquens, πνέει τὸ πνεῦμα ἀποπνοῖς πνεῦμα ἀποπνοῖς πνεῦμα ἀποπνοῖς πνεῦμα. Sic dicitur ἀποπνοῖς πνεῦμα.

Ἀναπνοῖς non tantum ad odores pertinet. nā dicitur Xx. i.

significationem actionem sed voci actionis. De ποιῆν autem iuncto cum ποιῶ, dicam in Παιῶ significante Cōduco, Prosum, &c. Exempla autē huius verbi iuncti & alius præpositionibus, aut his ipsis quidem, sed cum aliis nominibus, inter hæc vel inter illas reperientur, id est inter ea quæ de ipsis differuntur.

Παιῶ & Παιῶμαι iunguntur etiam cum aduerbiis, non retinentia suam faciendi significationem, ut retinent cum illis aduerbiis, quibus iunctum ποιῶ protuli supra, sed aliis, cum quibus alio verbo quam illo Facere interpretari ea oportet. Aduerbia autem quibus iunguntur, sunt cum alia, cum ἔω, itidemque ἐπὶ & ἔμπροσθεν & ἔμπροσθεν. dicitur enim ἔω ποιῆσαι, vel potius ποιῆν, & ἔμπροσθεν ποιῆσαι, & ἔμπροσθεν ποιῆσαι, etiam in ἔμπροσθεν & in ἔμπροσθεν. At verò ἔω & ἐπὶ cum actione ποιῆν apud Xenophontem. Legitur enim apud eum, P. d. 4, ἔω ἑλόντων τῶν ποιῶντων. ubi verbum ποιῆν quandam collocandi significationem habet. Sed & cum ἔω carente genitio, ut A. c. 5, vers. 34, οὐκ ἐλόντων ἔω βροχῶν πρὸς ἀποστόλους ποιῶντων. ubi ποιῶντων est Facere ut foras eant, vel foras exeant, seu egrediantur. (nam his duobus utitur Plautus, quum alioqui brevius dici possit, Exeāt, vel Egrediantur, omissio illo adverbio) At facere ut foras eant, nihil aliud est quam Abducere, vel Amittere. Adeo ut reddi debuerit, iussit ut apostolos abducerent, vel potius, amitterent: non autem cum vet. interprete pariter & Erasmo, neutrum verbum Secedere interpretationi huius ἔω ποιῶντων adhibendum fuerit. Atque ut ποιῆν cum ἔω est Amittere, sic ποιῆν cum ἐπὶ est Inmittere, aut Indere. ita enim reddi posse non incommode existimo in isto Xenophontis loco, in libro De arte equestris, ἔω ποιῶντων τῶν ἐπὶ τῶν ἡλλήνων, τὴν μάχην δὲ καταλαβόντων τῶν ἀριστερῶν χειρῶν ἐπὶ τῶν ἡλλήνων τῶν ποιῶντων. Sunt porro (ut dixi) & alia aduerbia quibus iungitur verbum ποιῆν. Legimus enim apud Isocratem ad Nicoclem, ἀλλὰ βουλομένης αἵμα μὴ ἐμμενῶν ὡς πορρωτάτω ποιῶντων τῶν ὑποφύων. ubi ἐμμενῶν ποιῶντων ὡς πορρωτάτω reddere possis, Me quamlongissimè abducere. At de αἶω καὶ κατὰ ποιῆν seu ποιῆσαι, dictum est supra, videlicet Tomo 1, col. seu semipag. 473.

Παιῶ & Παιῶμαι quum in nonnullis ex proximè præcedentibus loquendi formulis quandam ponendi seu collocandi significationem inclusam habeat, de qua dictum me sum pollicitus, de ea hic verba facienda existimo, priusquam ad ceteras transeam. Extat igitur apud Homerum hic versus, Il. 1, ἐστὶν ἰβί, 55, Σοῶν δ' ὠδὲ θῶν περὶ φρεσὶ ποιῶντων. Extat & hic illi similis apud eundem, Odys. 17, ἐστὶν ἰβί, 273, Ἀντὶρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὴς ἐπὶ φρεσὶν ὠδὲ νόημα ποιῶντων. Annotat autem Eustathius in priorem illum locum, θῶν ἐπὶ φρεσὶ ποιῶντων, esse quod καὶ ὡς diceretur, θῶν ἐπὶ φρεσὶ. non enim esse aliud ἐπὶ φρεσὶ ποιῶντων, quàm θῶν ἐπὶ φρεσὶ, (ita enim scribitur) esseque multis in locis ποιῶντων idem quod θῶντων. At in alterum illum locum nihil annotat: sed quum reperitur & alia lectio illius versus, videlicet ποῦ νόημα, atque hanc ipsa eius commentariorum editio habeat in textu, quavis ille contra in suis commentariis scribat ὠδὲ νόημα, nullam illius alterius mentionem faciens: hoc tamen dico, si ποιῶν accipiendum sit pro ποιῶντων. Ponere multo aptius legi ποῦ νόημα ὠδὲ, ut ἐπὶ φρεσὶ ποῦ νόημα ποιῶντων sit, Haec cogitationē posuit in mente, vel imposuit menti. id est, Indidit menti, aut etiam Iniecit menti, seu animo. Hoc præterea sciendū est, de quo non admonet Eustathius, separandam non esse à verbo præpositionem, dici enim ἐπὶ φρεσὶ ποιῶντων pro ἐμποιῶντων. Quem usum habere illud compositum ἐμποιῶντων in prosa quoque, eumque frequentem, docebo quum ad ipsum peruenero. Affertur quidem certè & ποιῶν τῇ ψυχῇ ex Platone, pro Fingere in animo, Concipere: sed id suspectum est. Habet alioqui & simplex ποιῶν itē

ποιῶντων ponendi significationem cum in aliis loquendi generibus, tum in hoc apud Thucydidem, ποιῶν τῇ ψυχῇ τῶν ναῶν. Facere ut naues sint in sicco, pro In sicco naues collocare. Itidemque apud eundem scriptorem, ἐν μέσῳ ποιῶντων, libro 1, καὶ ὅταν Ἀθηναῖοι ὅτι στρατὸς ἦν ῥῶν, καὶ τῶν βοηθῶνται, ἐν μέσῳ ποιῶντων τῇ πολέμῳ. Qui enim intercludunt hostes in medio, eos veluti collocant in medio. At de ἐν ἀσφάλειᾳ ποιῶντων dixi supra. Habet verò verbum ποιῶν aliquam collocandi significationem, cum nonnullis etiam aduerbiis, ut in proximè præcedente temere videre est. Cum illo certè Isocratis loquendi genere (quo tamen & ceteri vsi sunt) ἐμμενῶν ὡς πορρωτάτω ποιῶντων, affinitatem habet aliquam hæc loquendi formula in sermone Italico frequens, Farte-mi in qua.

Παιῶ pro Efficax sum, Prosum, Confero: cum præpositione ἐπὶ apud Dioscoridem frequens. ut libro 1, ποιῶν ἐπὶ φάρμακα, Adversus venena est efficax. Idem, ποιῶν ἐπὶ σφοδρῶν. Idem, ποιῶν δὲ τὰ φύλλα ἐπὶ λίπραι, σὺν ὅλῃ ὁππῆλα τῶν ὀφθαλμῶν. Idem, οἱ δὲ μάλιστ' ἐπὶ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπὶ φαρμάκων ποιῶντων. Plinius apud eum hoc verbum variè interpretatur. In hoc postremo loco reddit Auxiliari: locum illum ita interpretans, Grana nigra auxiliantur & suppressionibus nocturnis. At ποιῶν ἐπὶ λίπραι vertit Sedant leprā. Pro illis autem verbis ποιῶν ἐπὶ σφοδρῶν, habet, Discutit tormina. Idem alioqui non raro utitur & verbo Facio in ea ipsa significatione & constructione quam videmus in locis illis habere verbum ποιῶν: veluti quum dicit, Facit ad difficultatem vrinæ. Sed aliam etiam constructionem ei dat nonnunquam, nimirum cum dativo: veluti quum dicit, Facit præclarè cœliacis. Habet alioqui Facio cum illa præpositione Ad & alium usum.

Παιῶ, Facio carmina, Versus facio, Poeticè scribo. Isocrates in Panegy. πρὸς τὸν Ἰσὼν διὰ μέντων ἡ Ἰσὼν λέγειν ὅτι ποιῶντων, καὶ ποιῶντων καὶ ποιῶντων: ubi animaduertit de poetis dici ποιῶντων, ut λέγειν dicitur ἐπὶ τῶν λογιῶν. Et quum aliquod ex poeta quopiam testimonium proferunt, vel testem eum laudant, dicere solent, ὡς ἐποίησεν, vel ὡς ἐποίησεν, seu ποιῶντων. Sic Aristoteles, μεταβάλλει δὲ καὶ ὁ ποιῶν τὸ χροῖμα καὶ τὴν ἰδέαν, ὡς ποῖται καὶ Αἰσχύλος. Pro quibus habet Plinius, Formā mutat & colorem vrpupa, ut tradit Aeschylus. Xenophon, ἵνα ὅς δὲ ἡ ποῖται ὅτι Ὀμηρος ὁ σφωτάτης ποιῶντων ὅλῃ τῶν ποιῶντων, Carmina scripsit seu composuit de. Vel, In suis carminibus scripsit, aut in suis poematibus, ut Budzus vertit. Interdū verò cum accusatiuo, Carminibus describo, Carminibus persequor aut poemate. Vel Carmina scribo de &c. ut ὁ ποιῶν τῶν ἡρατῶν ποιῶντων, & ὁ ποιῶν τῶν ποιῶντων. Potest verò & simpliciter reddi Scribo, ut quum dicitur ab Isocrate de Stesichoro illum ποιῶν τῶν λογιῶν ποιῶντων ποιῶντων. Alicubi verò est Describo, poeticè videlicet. ut quū dicit Aristoteles de Bellerophōte, ὅν αὐτὴν ἐποίησεν Ὀμηρος, Ἀντὶρ ἐπὶ καὶ αὐτὴς ἀπὸ τῶν ποιῶντων, Ἡ ποῖται καὶ ποιῶντων &c. quem tamen locum Budzus affert postquam dixit ποιῶντων sumi pro Poeticè scribere. sed malim, hoc quidē in loco Poeticè describere. Hanc porro significationē habens ποιῶν cum variis nominibus componitur: ut καμωδωπῶν, τραγωδοποιός, id est καμωδῶν seu καμωδῶν ποιῶν, vel potius ποιῶντων. Itidemque ἐλαγιστοποιός, & ἐποποιός. Aristoteles in libro De poetica, πᾶσι οἱ ἀνθρώποι καὶ σωματικῶν καὶ ψυχικῶν ποιῶντων, καὶ μὴ, ἐλαγιστοποιός, καὶ ἐποποιός, ὡς ποῖται. Hinc autem & ποιῶντων ποιῶντων, & ποιῶντων, ἵεσσι ποιῶντων, atque alia. à ποιῶντων videlicet, & ποιῶντων & ποιῶντων. nam passim quoque dicitur aliquid ποιῶντων quod carmine scriptum est, seu carminibus.

Παιῶ λέγειν, pro Induco loquentes, seu introduco, ex Plutarcho, in Solone. Potest autem ποιῶν τῶν λέγωνται reddi etiam, Eis hunc sermonem tribuit, vel Eos hoc sermone vsos refert. Sunt qui reddant, Eis hunc sermonē affingit. Sed qui ita loquitur, sermonem illum falso illis tribui seu adscribi, atque adeo fictum, non verum esse profertur: quum alioqui Græca illa loquendi formula minimè hanc (ut ita dicam) restri-

tionem patiatur.

Poiv̄ apud Xenophontem inuenio in alia p̄terea
 significacione: videlicet pro Fingo, eoquidem in sen-
 su quo dicitur, Finge ita esse. Pro quo etiam quidam,
 Pont̄ ita esse. Gallicè, *Mettez cas*, vel *Premtez cas q̄'il soit*
ainsi. Xenophon αἰαβ. libro 5, ποιῶ εἰς ὑμᾶς ἑκαπατήντας
 καὶ ἑκαπατημένους ἵππῳ ἐμῷ ἦσαν εἰς Φάσαν. [Cum
 hac autem verbi ποιῶν significacione aliquam affi-
 nitatem habet passiva vox ποιῶμαι pro Simulo. qui
 eius vsus ex Themistio affertur: vbi dicit, ῥητορικός
 ποιούμενος ἵ] pro Rhetoricum se esse simulans, id est
 periturno rhetorices. Item, φιλόσοφος ἵ] πῶς ἀκροάτις ἐ-
 λουσαίῃας ποιῇ. Habet alioqui potius hanc significatio-
 nem compositum verbum ποιῶμαι, vt suo dice-
 tur loco.

Ποιῶ interdum pro eo quod & ποιῶμενος (de qua significatione prius dixissem, si prius recordatus eius fuisset) quam in significatione Plinius interpretatus est Facto, ve quum de perlica Aegypti scriptis, Simulacra ex ea factitauer. sunt enim hæc verba pro illis Theophrasti, οὗτοι οὐ καὶ τὰ ἀγάλματα ποιοῦσι. Sciendum est autem præpositionem quam in hoc Theophrasti loco videmus, interdum omitti, ve quum dicitur ποιῶ λίθου λίθου, pro Facere è lapide alio. Sic autem & παρ. præteritum τὸ ποιῶντος (scpe pro Factus, Confectus, Fabricatus, εἰρηστος ὤριστος. & quidem plerumque cum genitio, subaudita inde præpositione.

Ποιῶ & ποιῶμαι licet Duxus promiscui vsus esse dicat. Comment. pagina 302, (afferens ex Demosthene, οὐκ κρατῆρον ποιῶντος ποιῶντος: & ex Aristotele, ποιῶν μαζὰ τὴν λόγον, & ποιῶμαι μὴ αὖ ex eodem) sciendum est tamen non solū adhiberi vnum plerisque loquendi formulis quibus alterum minimè adhibetur, sed cū isdem etiam nominibus interdum diuersum vsū habere. Dicitur enim διῶν seu διῶνς ποιῶντος, item διῶνς ποιῶν, Indigna existimare, Pro indignis habere, Aggrefferre, Conqueri: at pro Indigna patrare seu improba, vel Indigna committere, dicitur διῶνς ποιῶν, potius quàm διῶνς ποιῶντος, vt apud Demosthenem Pro corona, εἰ γὰρ παρ' ἡμῶν, τοῦς οὐ διῶνς ποιῶν, μάλλον εἰ οὐκ ὅσα, εἰ γὰρ ὡς οὐκ ἄριστα καὶ ὑμῶν ἀξιοὶ ψήφισσας; Sic ποιῶμαι φιλικὰς ποῦντες, vel ποῦται, In eo amicitiam cum hoc, vt contra hoc, apud Plutarchum. At verò ἐπίνοια φιλικὰς τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς πρὸς Κρήτας, amicitiam Atheniensibus cōciliauit cum Cretensibus, vel Athenienses cum Cretensibus amicitia iunxit. Quidam verò interpr. Inter Athenienses & Cretenses amicitiam iunxit, seu coniunxit, aut contraxit. His autem addi possunt ποιῶν ἀλλοιῶν & ποιῶντος ἀλλοιῶν. Quis enim dicit Homerus Iliad ω, vers. 537, de Peleo, καὶ εἰς θανάτῳ ἐόντι Πηλεὶ πίνσας ἀλλοιῶν, secus accipit τοῖσιν ἀλλοιῶν, quàm Hesiodus ποιῶντας ἀλλοιῶν. Hic enim intelligit, Fecit sibi vxorem, Matrimonio eam sibi iunxit, Duxit in vxorem: at illic ποιῶντας ἀλλοιῶν est Fecerunt vt ei esset vxor, Fecerunt vt eam duceret in vxorem, Matrimonio eam illi iunxerunt. Eustathius exponit ἐπίνοια, subtiliora etiam quædam commentans. Vt autem Hesiodus, sic Homerus quoq; illo loquendi genere vtitur ποιῶντας ἀλλοιῶν. Quinetiam vicissim apud eum dicitur mulierē quampiam ποιῶντος ἀνδρα, Facere sibi maritum, Matrimonio se iungere illi, Cum illo matrimonium contrahere. Apud eundem poetam inuenitur non solū medijs aoristis ποιῶντας pro αἰτίω ἐπίνοια, (vt ὁμήρου πίνσας & ἡρώ ποιῶντας, Odyss.) sed & fut. passiuæ vocis ποιῶντας pro ποιῶν: vt Odyss., — ἥ αὖ ἀπαντας ἡ δούρα, ποιῶνται, ἢ λείπονται. Est autem (si Eustathius credimus) εἰν τ. Ποιῶνται pro πίνσας, Atticè vsurpatum. Cæterum quoniam iam in superioribus extant pleraque loquendi genera quibus vna vox potius quàm altera adhibetur, addendi sunt & alii vsus vni voci, nimirum passiuæ, peculiare. Ποιῶνται παῖδας potius quàm ποιῶν, itidemque compositè, παῖδας ποιῶνται, Liberos procreare. Luc. ἐν ἑκαστῷ παῖδι τὸν εὐαγγέλιον, τοῖς ἰσχυροῖς ἐμπαίμεν ποιῶντας ἄλλους. Sic autem ποιῶνται παῖδας potius quàm ποιῶν, quoniam significat Adoptare. de quo verbi huius vsu dictum supra fuit. Quò etiam pertinet ποιῶνται γυναικας de

viro dictum, vicissimque *παιδίω αἰδρα*, de muliere:
 de quibus loquendi formulis paulo ante disserui. Po-
 test verò ad eandem classẽ referri & *παιδίω ἡγεμόνας*
 apud Homerum *Ilia*. *σ, Πόντ δ' ἄρ' ἡγεμόνας παῖδάσπερ*.
 Duces creavit. Eustathius autem exponit *ἡγεμόνας*,
 addens, *ὡς ποῦς ἀρχαίους Μυρμιδόνων ἡγεμόνας, ἀλλὰ ἡγεμόν, οἰσ-
 τῶν παῖδάσπερ*. Quinetiam *παιδίω βασιλῆα* idem pro
 Creare regem, dixit Plato, ut supra docui. (At *παιδίω*
πολίτῳ ex Iocrate affertur pro Donare civitate) Cum
 illis *παιδίω γυναικα* & *παιδίω αἰδρα* aliquid affirmatis
 habet *παιδίω σύμβουλον*, q. d. Facere sibi consultorem,
 Asciscere sibi consiliarium. nam & cum illis duobus
 accusariivis iunctum *παιδίω* aliquam asciscendi & ad-
 iungendi significationem habet. At verò ad *παιδίω*
 significans Existimare referendum videtur *παιδίω* quod
 in isto Plurarchi loco in Romulo habetur, *παιδίω δι-
 μιγναι ὅτι πᾶσι*. Affertur autẽ is in vulg. lex. vbi expo-
 nitur, Non omnia fortunæ sunt adscribenda. Quòd si
 ad illam significationem referamus hoc *παιδίω*, redde-
 mus ad verbum, Non omnia oportet existimare forte
 nra. sub. esse. At de *πᾶσι* pro *ἅσι* *παιδίω*, Simu-
 lo, dictum est initio colpræcedentis.

Ποιοῦμαι autem passivum vt vocem, ita etiam significationem habēs, apud Homerum quoque extrat: Il. 3, v. 56. — ἢ πῖ ἀρετῇ πατιέμεται κτ' (ἴω) Πρὸς Τρώων. vbi observanda cōstruō quoque. Sonant autem illa ad verbum, Scilicet optimatibi facta sunt domi à Trojanis. pro Scilicet optimē de te meriti sunt Trojanis. Et particip. πατιέμεν itidem significationis apud Xenophontem, κατιέμεθα πατιέμεν, Effectus reddere, Praestare: Pxd. 2, κατέως ὦν ἐδίδου, ταῦτα πατιέμεθα ὁ Σαχάρ. Szpe autem πατιέμεθα pro εἰργασίμεθα, Factus, Confectus, Fabricatus. Pausanias Att. Παρὲς δὲ ὡς ἔκαστος ἴτην ἐξ ὧα πατιέμεθα. Atque adeo vt dici πατιὲν λίθου λαβου, docui suprà, sic φιλικὰς αἰ θύραι πατιέμεθα, apud Xenophontem legitur Pxd. 7. — Ἄτ πατιέμεθα ὁ νόμα πα, vel πατιέμεθα λίξης, Ficta verba, Nouata verba, quæ etiam Facta. Aristotel. Rhet. 3, κτὶ δι' πολλοῦ ὁ νόμασι καὶ πατιέμεθαίς χρηστέν. Si tamē Demetri. Phalereo aliusque credimus, non tam latè patet hui⁹ partic. significatio, sed sunt τὰ κτ' μύμησις ἐκφρέμεθα πείθου ἢ ὁρῶματις, vt οἶζ. & λάτπτους. quæstæ definitionem ipse aliudē affert. Sic certè Fabius ὁ νόμος πατιέας exempla profert, Mugitus, Sibilus, Murmur. De hoc autem nomine, ὁ νόμα πατιέας, simūlque de verbo ὁ νόμα πατιέω, dixi suprà, tomo 1, col. 1324. Ille πατιέμεθα, Carmine scriptum. Quinetiam ipsa carmina dicuntur πατιέμεθα, vt πατιέμεθα ἱαμῶνα apud Demosthenem. Apud Synesiu autem, ταῦτα λίξησι πατιέμεθα, Inductus est illa loquens: aut etiam Ioducitur.

Inuenitur et τ α μ pro τ α λ quod π α Atticū
esse dicenti Etymologo non lubenter fidem adhibeo:
licet apud Aristophanem sæpe hanc scripturā reperiri
sciam. Semper enim aut certe vt plurimū, hæc scrip-
ta absque i extat in iis locis qui poscunt vt prior huius
vocalis syllaba corripitur. Sed ne in illis quidē locis scri-
ptura hæc necessaria est, quum videamus alioqui corri-
pi etiam syllabam π α apud eum: vt in Ranis, in - α δ α
π α ν τ λ ω, in fine versus: & - ε μ η π α ν τ λ α ς: indē in fi-
ne versus: quū tamē in fine versus qui interiectus est,
scriptum sit π α δ α μ pro π α λ α μ. Non ignoro interim,
alibi etiam inueniri illam scripturā scripturā sine , & nomina-
tim apud Theocritum, nisi nunc memoria fallit.

Ποίημα, α, π, π, π, Quod aliquis fecit, Opus. (Factum autem
 & Facinus sepe respondent potius nomini ἔργον) In
 epistola ad Ephetios capite secundo, αὐτὸ γ' ἐστὶν ποί-
 ημα, Opus manuum ipsius sumus, Ab ipso facti sumus.
 ποίημα alibi appellat, si bene memini. Plerumque
 de poetæ opere se figmento: vox Latinis quoque v-
 sitatissima, ut apud Plautum, Neque fictum unquam
 neque pictum, neque scriptum in poematis. De quo-
 rum origine Quintil. lib. 9, cap. ult. & Plin. lib. 7, cap.
 56. & schin. contra Ctesiph. ποίημα ποίησις. Plutarch.
 in l. b. quem inscripsit, πῶς δὲ τὸν τίον ποιῶντων ἀνθρώπων,
 non procul a fine, τὸ γὰρ οὗτοι ποιῶντες καὶ ποιῶνται οὗτοι τὰς
 δόξας αὐτῶν, ὡς καὶ τὰ ποιήματα μὲν οὐ καὶ τὰ ποιῶντες, ὡς αὐτοὶ
 οὐκ ἀνέχονται αὐτοὺς καὶ ποιῶντας ἀνέχονται. unde etiam ap-

C. *Αὐτοποίητος*, A seipso factus, Sua sponte & per se factus. A

αὐτοποίητος Nefychius exponit ἄλλως.

C. *Εὐποίητος*, Bene factus, Affabre factus, Eleganter confectus, ut *ἄποιος ἄμα* apud Homerum. Et *ἄποιος* καὶ in Epigramm.

C. *ΑΝΑποίητος*, in v. Lexponitur Efficio, Formo. affertur etiam *ἀναποιήμι* propteritū passivū *ἀναποιήμαι, ὤμαι*, pro Conspersus, ex Leuini cap. 7. initio, ἄρκυ σμιθέλιως ἀναπονήμι, ἔν ἑλῶ. quidā tamen interpretes nō verterunt Panes conspersus oleo, sed, Panes praparatos in oleo. Verū ibidem paulo pōst habetur, ἔσμιθέλιαν πρῶτον ἑλῶ. Sic ἀναπονήμι: à Suida explicatur ἀναπρῶτον, ἀνέμω. Ita enim lego apud eum, non ἀναπρῶτον.

C. *ΑΝΤΙποίητος*, ὡς cōtrario facio, Vicissim facio, Par pari reddo. Exponitur etiam Beneficium rependo. quā significatio est potius verbi *ἀντιδοῦναι*.

P. *ΑΝΤΙποιέμαι, ὤμαι*, Vendico, Attribuo mihi, Atrogo mihi. Genituo iūgi solet, ut *ἀντιποιέσθαι ἄρχης*, Vēdicare sibi principatum, seu imperium. Sic *ἀντιποιέσθαι Σαλαμῖνος* apud Plutarchum. & *ἀντιποιέσθαι τῆς τιμῆς* apud Aristotelem, Polit. 3. *ἀντιποιέμενος τῆς αὐτοῦ*, Qui eadem sibi vendicat, Competitor. Exponitur etiam *ἀντιποιέμαι* à Suida φιλοτινῶς & ὁμιλιῶς ὁμιλιέμαι, qui illi⁹ significationis hoc exemplum ponit, *ὅτι γὰρ ἀντιποιήσεται ὡς πρὶν χάρισσαι θεῶν*. posterioris istud ex Polybio, ὅ δὲ Ἄρχης καταστῶν τὴν Ἀντιπρῶτον ἀρχὴν ἔχοντα καὶ συνίστην, καὶ πρὶν ἀντιποιέσθαι. Vulgò etiam exponitur non ab simili sensu, Affecto, Occupare contēdo, Assequi conor: item Capēso, ut apud Isocratē in Archidamo, ἀλλὰ καὶ καὶ μὴν ἀρτίως ἀντιποιέμενος. Demosthenes Phil. 4. τὸ ἀντιποιέσθαι ἀντιποιέμενος, ἀντιποιέσθαι ἑνὶ τῷ. Norandum est autem, in priori loco à Suida citato sine casu poni *ἀντιποιέσθαι*. Affertur etiam positum cū infinit. ex Platone, *ἀντιποιέμενοι τὰ πᾶντα πᾶν*.

C. *ΑΠΟποιέμαι, ὤμαι*, Abduco, Reicio, Repudio, Alienum à me facio. Contrariū τῷ οἰκισμένῳ. Basil. Homil. 8, de aquila loquens quæ alterum pullum suum nido excubat, *ὅτι τῆς ὄψης ὅτι ποιεῖ ἀποποιέμενος ἐν ἑσθῇ*. Idem ad episcopos Italix, *ἐπὶ αὐτοῦ δυνάται καὶ ἀλλὰ πῶς ποιεῖ ἐπὶ τῷ οἴκῳ οὐκ ἔχοντα*. οὐδὲ ὤμαις ἀντιποιέσθαι ἀποποιέσθαι ἡμᾶς, Reicere nos, & alienos à vobis facere. Sic & apud Græcos Bibliorum interpretes in libro Job. ut cap. 15, καὶ εἰ ἀποποιήσῃς ὁ Θεός, id est, Reicisti timorem Dei à te: & cap. 14, μὴ ἀποποιήσῃς τὸ ἔργον, Ne abdicēs, Ne abnuas. Bud.

Ἀποποιέμαι, Improbo, Non admitto, Repudio. Philoponus in Proclum libro 2, de discordia Aristotelis cum Platone loquens, *ἐκ τῆς ἀποποιήσεως αὐτοῦ ἐκ τῆς ἀποποιήσεως τῷ Πλάτωνι, ὡς τῷ τῷ ἰδίῳ ἑαυτοῦ*. Est etiam Renuntio alicui amicitiam. Plutarchus in Cōuiuio septem sapientum, *οὗτοι γὰρ δὲ ἀποποιήσονται τὴν ἀλλήλων ἀγάπην, ὅτι καὶ οὐκ ἀποποιήσονται τὴν ἀλλήλων ἀγάπην*. Hæc Budæus. Suidas, ἀποποιήσας, ἀποποιήσας, ἀποποιήσας φίλους.

Ἀποποιέσας, τῶς, ἡ, Abdicatio, Reiectio, Repudiatio. Traditur etiam esse figura quædam, μεταφυσικῶς species. C. *ΕΙΣποίησις, ὡς* 1. *Εἰσποίησις*, Ascisco, Adopto. Demosth. *ἐπὶ τῇ ἀποποιήσεως εἰσποίησιν αὐτῶν*. Sic apud Luc. *ὡς τῆς πλῆθους ἐμῶν εἰσποίησιν* (vbi tamen redditur Insinuat me artis, auxilio) Et *εἰσποίησιν αὐτῶν* ἢ δυνάμει αὐτῶν. Plut. Apud Aristidē autem *εἰσποίησις* τῶν δυνάμεων αὐτῶν, Plut. in Numā, τῶς δὲ ἐξ ἑστῆς μῆτις δορυπαλὸς εἰσποίησιν τῶς αὐτῶν ἐπιτηδεύμας, suis cognominis ascivit. Sic Adoptare herbam pro De suo nomine nuncupare, Plin.

[Sæpe autem in propria signif. adoptādi. nā *εἰσποίησις* est Adoptare, ut *εἰσποιήναι*, In adoptionem dare. Et *εἰσποιήσας* Adoptari. Demosth. *ὡς τῇ ἡδὴ εἰσποιήσας ὅπως οὐ τῆς συρῆς εἰσποίησιν αὐτῶν ὡς τῶν οἰκῶν τῶν ἐμῶν*. (vbi tamē Bud. eodē sensu vertit In adoptionē daretur, qui enim à me adoptatur, is mihi in adoptionem datur) Et *εἰσποιημένος*, Adoptatus. Vide Comm. pag. 114. vide item quæ dicam in *Εκποίησι*.

Εἰσποίησις, τῶς, ἡ, Adoptatio, pro quo dicitur potius Adoptio. Plut. De Alex. fort. *ὡς τῇ εἰσποίησιν ἡ Δαξία ὅτι ἡδὴ μαρτυρεῖται*.

Εἰσποίησις, τῶς, ἡ, Adoptatio, pro quo dicitur potius Adoptio. Plut. De Alex. fort. *ὡς τῇ εἰσποίησιν ἡ Δαξία ὅτι ἡδὴ μαρτυρεῖται*.

Εἰσποίησις, τῶς, ἡ, Adoptatio, pro quo dicitur potius Adoptio.

C. 2. *Συμεισποίησις*, Vnā ascisco, Vnā adopto. Plutar. in Polit. *πρὸς τὴν αὐτῆς τῆς ἀλλῆς καὶ ἀλλήλων ἀποποιήσεως ἡδὴ τῶν φίλων ἀποποιήσεως*. vbi tamē est potius pro *εἰσποίησιν*, inquit Budæus.

C. *ΕΚποίησις*, ὡς oppositū proximē præcedenti *εἰσποίησι*. nam *εἰσποίησις* sonat q. d. Facio intra. (i. Facio ut sit intra, & velut Intromitto, seu Introduce) sic *ἐκποίησις*, Facio ut sit extra. i. Amitto, Subduco. (vnde *ἐκποιήναι με τὴν δικαιοσύνην* apud Philostr. Subducere me ē iudicio. vbi *ἐκποιήναι με τὴν δικαιοσύνην*, vel potius *ἐμῶν*, eadē forma dicitur, quā ab Isocr. *ἐμῶν πρὸς τὴν ἀποποιήσεως τῶν φίλων*. Dicō autem, Vel potius *ἐκποιήναι*, quod ita legendū esse omnino mihi persuadē. Hinc fit ut sicut *εἰσποίησις* ponitur pro Adopto, sic *ἐκποίησις* pro Adoptandum dō. quoniam nimirum ego adoptans, in domū meā in-tromitto eum quē adopto, ex alia amissum & velut amandatum: at verò dans adoptandū, ē domo mea amitto & velut amando, quē alius in suam intromittat. Hæc. n. mihi esse videtur huius signif. origo. Vnde fit ut generalius etiam pro Alieno ponatur, hoc est Emancipo, quo accipitur modo in Pand. Græcis, & accipi potest apud Ἀσκληνίαν in Ctesiph. ut inquit Bud. affert tamen eū locū in quo nō *ἐκποιήναι* habetur, sed *ἐκποιήναι ἡμῶν*: (& addens, potest etiam ad hominē *ἐκποιήναι* referri, & significare sic *ἐκποιήναι δίδωμι*) At in suo lexico affert vocē *εἰσ* s. *Εκποιήσας* idem ex Pand. pro Alienare, id est Vendere, vel donare. quom̄ antea pro exemplo eius significationis verbi *ἐκποιήναι* quā dicitur de eo qui in adoptionem dat, locum hanc Isid. protulisset: in quo & verbale illud *ἐκποιήναι*, & ipsum passivum verbum *ἐκποιέσθαι* habemus. *μὲν γὰρ δὲ οὐδὲς ὅτι ἐκποιήσας, ἀλλ' ὁμιλῶς ἔκποιήσας τὴν αὐτῆς τῆς ἀποποιήσεως*. καὶ ὡς τῇ ἀποποιήσεως πρὸς αὐτῶν, καὶ ἐκποιήσας. id est, A matre autem nullus per adoptionem alienus esse potest; neq; matrem habere potest nisi propriam, siue in gentilitate maneat, siue inde migret. Ceterum ut *ἐκποιήναι* pro Amitto poni dictum est, sic & pro Emitto ab Herodoto poni tradit Budæus, non tamen simpliciter pro Emitto, sed pro Emitto semen. Vide *Θόρυμα*.

¶ *Εκποίησις*, Sufficio, *ἔκποιω*. Bud. ex Athenæo l. 4. *ἐπὶ τῷ Χίτῳ ἐστὶν, καὶ πολλὰ ἀποποιήσεως ἀποποιήσεως, τῇ ἰδίῳ μετὰ ἀποποιήσεως εἰς τὴν ἀποποιήσεως*. Ex Theophrasto quoque affert, libro 1 De causis, τὰ γὰρ ἀποποιήσας ἀποποιήσας ἀποποιήσας, καὶ ὡς τῇ ἀποποιήσεως πρὸς αὐτῶν, καὶ ἐκποιήσας. id est, Tempore anni adhuc sufficiente. Id est, Tempore anni pariendi spatium præbente. Addit, *ἐκποιήναι* esse etiam Efficere, Consummare. In lex. autem suo profert & *ἐκποιήναι* positum impersonaliter pro Suppetit, ex Lactatio in Theophrasto, 233.

Εκποίησις, τῶς, ἡ, Ipsa actio dandi aliquem in adoptionem. Item Alienatio, Emancipatio, &c. sequendo signif. datur ipsi verbo. Itē Emittio seminis. Vide in *Θόρυμα*. *Εκποίησις, τῶς, ἡ*, Dat⁹ in adoptionē, ut vides in loco Isid. in *Εκποίησι*. vbi etiā adiuvandū ē dā constructio cū genit. sic, habere suū accus. ut *ἐκποιήσας ἐστὶν ὁ πατὴρ τοῦ παιδὸς*. C. *ΕΜποίησις*, ὡς Facio in, seu Efficio in, aut intra. Xenoph. *οὐδὲ ψυχὴ δὴ τῆς αὐτῆς ἀποποιήσεως οὐδὲ μὴ ἐμποιήσας*, Efficiunt in animo, Creant in animo. In vulg. lex. redditur In nasci facio, item Gigno. in quibus alioqui redditur & Indo, Infero, Incutio, Innuccio. item Affero, Gigno: in sequentibus locis. Xen. καὶ ἔψατο αὐτῶν ὅτι ὅτι οὐκ ἐμποιήσας, Indiderunt. Plut. in Numā, *ἐμποιήσας πρὸς αὐτῶν τῶς ἀξίας*, inserit. *ἐμποιήσας φόβον* vel *δύναμι*, Herodian. Incutere terrorem. *ἐμποιήσας ἐλπίδας*, Innuccere sp̄s, ex Xen. *ἐμποιήσας νόσον*, Afferre morbū, ex Plat. De rep. At Gigno redditur in *ἐμποιήσας μὲν*, apud Plar. Odium gignere. Ita quidē v. lex. sed hoc sciendum est, *ἐμποιήσας* in plerisque huiusmodi, esse ab illo *ποιήναι* quod diximus habere significationē τῇ πρὸς αὐτῶν, id est Ponēdi: idēq; aptissime reddi verbo Indere, aut Immittere: vbi autem nomen cum quo iūgitur *ποιήναι* illud admittit, tūc ad ea quæ illi sunt affinitia confugiendum esse. Quare pro loco possumus illius interpr. adhibere non solum Incutio, Innuccio, Affero, Induco, Excito, item Ingenero: sed & alia verba.

uum, maximè æstare. De medicinali autè eius usu vide Plinium lib. 22, capite 24, & Dioscoridem libro 2, capite 6.

C. Σωφολις, Urbes conferuans. ο σωφολις παρ πόλεως. quæ significat & πολιορχος. Aristoph.

C. Τετραπολις, Quatuor urbes habens.

C. Φιλοπολις, Civitatis amans: peculiariter Civitatis suæ & patriæ amans, Studens commodis civitatis quam incolit. Isocrates, εὐλαβήσας τὴν δὴ καὶ φιλοπολίαν. Plato Apolog. Socr. Μάλιστα τὴν ἀγαθὴν καὶ φιλοπολίαν. Aristoph. Plutarcho, ὅτι χρὴ τὴν πόλιν φιλοπολίαν ποιεῖν κακῶς. C O N T R. Μισοπολις, quod habes apud Poll.

C. Περιπολις, Urbem circumiacens, Circum urbem situs. Et παρὰ πόλιν, Quæ urbem circumiacent. Pollux libro 9, εἰ δὲ τις περιπολις καὶ τὰ παρὰ πόλιν εἴη. (ubi etiam subiungit, μὴ χωρίον ἵκεν αὐτὴ τοῦ πόλεως ὄρα. Οὐκ οὐδὲν ὅτι εἴη, ἔνθα περιπολις παρὰ πόλιν. Cui loco similis est hic eiusdem Thucydidis libro 7, pagina 249, ἐνδοπροπολίτας, καὶ οὐ περιπολις ἀλλὰ ἀνατολίτης, ubi schol. exponit περιπολίτας. Forsan autè hoc περιπολίτας est denotatū à παρὰ πόλιν quod significatur Execubiarum circuitor. V N D E T Περιπολαρχος s i v b Περιπολαρχος, v. d. Praefectus circuitorum, Qui praestit circuitoribus executiarum. Thucydides libro 7, pagina 291, εἰς τὴν περιπολαρχίαν ξυνίσταται. Idem περιπολία pro Suburbana; Quæ sunt in circuitu urbis, afferitur ex Maccab. libro 2, capite 11.

C. Προπολις, Ante urbem situs, seu Qui in introitu urbis est, Qui est in ipsa πόλει. Apud Suidam s c r i t v m Περιπολις, addito hoc exemplo, πρὸ πόλεως ὡς αὐτὴν ἀφ' ἧς περιπολις.

Πολιάς, ἰδὸς, ἡ, Urbana, ut quidem redditur apud Herodotum l. 5, παλιάς Ἀθῆναι. Nā Athenis ἡ παλιάς Σιδᾶ, seu sine adiectione ἡ παλιάς, de Pallade, quod urbis praefectus custosque seu tutatrix credebatur: vnde & παλιούχος ac παλιούχος eadem dicitur. Lucian. Lapith. ὁμοσε κατὰ τὴν παλιάς μὴ εὐχρησάμενος.

Πολιδέ, ἰδὸς, ἡ, Vnde παλιδέ Ζεὺς, Iupiter urbium tutor ac praefectus seu custos, qui & παλιούχος, ut ibi ex loco quodam Plutarchi discas. Sic Aristoteles De mundo, παλιδέ δὲ κατὰ τὴν παλιωδὴν μαζίνται. Pausan. Attic. pagina 21, ὅτι τὸ Σωμὸς τὸ παλιώδες εἶδος. Plutarchus Cato Coriol. διὰ τὸ παλιώδες ἰσχυρὸν οὖν τὴν πόλιν ἀνὰ τὸν εἶρα. Παλιδέ εἰ τὸ παλιώδες dicitur etiam civis urbis Aegyptiacæ quæ peculiariter ΝΟΜΙΝΑΤΥΝ Πόλις. Steph. Α τ Πολίμων, v. d. Civitas quaedam Italiae, sic vocata vel quod ibi sanum esset. Minervæ παλιάδος, vel à Polide quodā negotiatore: antè Siris nominata, ut habetur in lexico meo veteri. Meminit & Suidas ac Steph. Cuius εἰς τὸν εἰς τὸ Παλιδέ, ut Σηριδέ.

Πολίτης, vide paulo post cum suis derivatis: & Πόλις post illa.

Πολίχνη, ἡ, Oppidulum. Thucyd. V N D E Πολίχνη, v. d. pro eodem. Isocrates Panath. τὴν Μηλιάν καὶ τὴν Γεωργίαν παλιχίαν συνεφύρα. Alium ex eodem locum habes in Νεσπύριον, ubi etiam additur ἡ πόλις. Plato lib. 2 De rep. καὶ οὗτοι τὸν πόλιν καὶ γὰρ ἰσχυροὶ εἰσι. Est & aliud v. d. Πολίχνη, v. d. τὸν πόλιν. Α τ Πολίχνη est & nomen urbis cuiusdam in Creta, cuius incolæ dicitur Πολίχνηες. Ι τ Ε Μ Πολίχνα urbs Troadis; cuius civis Πολίχνης. Steph. Polichnæorum meminit & Plinius lib. 5, capite 30.

Πολίζω, F. Urbem condo, Urbem ædifico, Urbem statuo. Iliados ἡ, — ὅτ' ἔγωγε καὶ πόλιν Ἀχαιῶν ἔστη. Λαοαῖον ἡ πόλις αὐτῆς ἀπὸ Νηπτι. verba Neptuni: cum quo loco confer quendam Luciani in Πανθῶνα. scholiast. ibi exponit, ἡ πόλις ἐπερίσταντο. Et passim apud Herodotum, πάλιν αὖτε ἐστὶν πόλις. Item παλίζω locum dicimus in quo urbem statuimus. Plutarchus, ἐκείνους ἐβούλετο παλίζω τὴν πόλιν.

V N D E Πόλις, α. π. ὅ, Opus τὸ παλίζω, id est, Urbis, Oppidum, πόλις. Athenæus, πρῶτον οὖν τὸ πόλιςμα θύεται, ubi urbem statueret. Vult & Demosthenes, nec non Thucydides libro 2, pagina 66, αἰετοὶ εἰς Περσῶν, τὴν ἀνακτορὰν πόλινμα ὅτι παλαιότερον, καὶ τὴν πρὸς ἑταίρους & αὐτὸν πόλιςμα εἶλον. Et Herodotus, καὶ μικρὰ πόλιςματα

οικισθῶν. Videtur vilius esse quàm πόλις. Et D I M I N. Πολίχμα, πόλις, π. Oppidulum, ut παλίζω & παλιδέ. Polyb. lib. 1, καὶ θύρματα πολεῖς πὸ πόλιςμα πρὸ τῆς πόλεως. Vult & Plutarchus in Themist.

Πολίτης, ὁ, ὁ, Conditor & autor civitatis. Pro Princeps civitatis, παλιάρχος ex Naz. ἡ πολιτὴς οἱ τὸν πόλιν, τὸν πόλινμα. Σίμωνος τὴν πολιτὴν, τὸν πόλιν. Budæus tamen interpr. Conditor urbis.

C. ΕΚΠΟΛΙΖΩ, Urbem extruo. Vel, Urbem efficio. Aristides in encom. Romæ, παρὰ τὴν πόλιν καὶ κατασκευάζει τὴν πόλιν. Vbi Bud. In urbis ambitum redactus. Ad civitatem adiunctos.

C. ΣΥΜΠΟΛΙΖΩ, In civitatem conflo. Strabo lib. 8, de Aegio, εἰς τὴν πόλιν δὴ μὲν αὐτὴν πόλιν. Et de Elide, εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν πόλιν.

Πολίτης, ὁ, ὁ, Πολίτης, poeticè, Civis, Municeps. Sed & πολίτης à poetis dicitur. Homerus Odys. 11, — ὅστις ὁδὸν πολεῖται. Et Iliados 2, εἰς τὴν πόλιν ὅτι δὲ σὺ αὖτε πολεῖται, dixerat autè ante, ὁ μὲν δὲ ἐλπίδα πολεῖται, αὐτὸς δὲ καὶ Κρονίω τὴν πόλιν καὶ εἰμωγὴν καὶ αὐτὸν. Xenophon Pæd 8, πολίται περὶ ἀνθρώπων ἀλλήλων εἰσὶ πόλις καὶ οὐκ ἀλλοτρίων. Et πολίτης ἀρχός, Thucyd. Et πολίτης πολεῖν, Civem facere, id est Civitate donare, Isocr. in Panath. Et cum genitivo πόλις, ut apud Demosthenem in Epitaph. καὶ αὐτὸς τὴν πόλιν δὲ σὺ πόλιν καὶ πόλιν πόλις πολεῖται. Interdum verò πολίτης, Civis, id est Conciuis. (Sed ut hoc non satis Latinum existimatur, sic ΝΟΜ. Συμπολίτης, non satis Græcum: ut etiam annotant Phrynichus & schol. Aristophanis) Cum genitivo. Isocr. πολίτης αὐτὸς καὶ φίλος. Sic πρὸς τὴν πόλιν, Plutarchus in Publ. Πολίτης proprium etiam nomen apud Homerum. Α τ Πολίτης poeticum est, ut dixi. Homerus, καὶ μνηστῆρες πολίτης. Ο Ε Μ. Πολίτης, ἰδὸς, ἡ, Civis, de muliere dictum. Aristoteles Pol. 3, εἰς τὸν πόλιν ἡ πολίτης. Et cum genitivo, (sicut πολίτης) pro civi, id est ea quæ eiusdem civitatis est. Plutarchus De Herodoto. Απρὸς τὴν πόλιν ἡ πόλις. Ι Τ Ι Δ Ε Μ Q V E Πολίτης pro πολίτης, vnde accusativus pluralis apud Apollon. πολίτας pro πολίταις.

C. Πολιτάρχος, ὁ, Civem scribo, id est In numero civium scribo, Civium numero adscribo, In civitatem ascribo. Bud. interpr. Civitate donare: afferens ex quadam Heracliti ad Hermodorum epistola, πολίτην αὐτὸν τὸν πόλιν, οὐχ ἑκακλήτω. Addit ex Iosepho libro 2 contra Apionem. πολίτην αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν ἡ πόλιν τὸν πόλιν, pro Sacra eius in civitatem plebiscito ascribere. Et passim. Πολιτάρχος, ὁ, Civis scribo, Civium numero adscribo, & c. ἡ πόλις εἰς τὴν πόλιν, Poll. Apud Lucian. ἐπολιτάρχων δὲ ἐν Μικρῶ.

C. Πολιτικὸς, ὁ, Qui ciues velut concitatur, aut etiam re-pub. Ε τ Πολιτικία, Concilio huiusmodi. Ε τ Πολιτικῶν, ὁ, Concilio ciues, vel temp. Pollux habet πολίτικα & πολιτικῶν, Suidas πολιτικῶν tantum: neuter autem exponit.

C. Πολιτῶδες, v. d. Pernicies civium, id est Perniciosus ciuibus & pestifer, seu civitati. Ex Plar. De leg.

C. Πολιτάρχες, ὡν, οἱ, Civium custodes, vel civitatis, ex Aristot. Polit.

C. Απολίτης, v. d. Qui civis esse desit. Poll. ex Theopompo affert vocem ἀπολίται, cum ἀπολίται & ἀπολίταις, & has & illam pariter improbens.

C. Ισπολίτης, vide in Ισπολιτῶν.

C. Μικροπολίτης, Parvæ urbis civis. Aristoph.

C. Συμπολίτης, vide in Πολίτης.

C. Φιλοπολίτης, Amans civium, Sudiosus civium, & salutis eorum consulens.

Πολίτης, ὁ, ὁ, Civilis, Ad ciues pertinens, seu ad civitatē. Πολίτικὰ πράγματα, Isocrati & Platoni. Idem τὰ πολιτικὰ πράγματα, Herodiano, Civilia negotia. Et πολιτικὰ καὶ ἀρχαῖα διορίσας, apud eundem. Idem dixit etiam πολιτικὰ χρέματα, addens, εἰς δὲ διορίσας ἡ πόλις τὴν πόλιν αὐτῆς. Et κοινὴ πολιτικὴ apud Aristotelem, Civilis societas. Et τὰ πολιτικὰ καὶ εἰς, Urbanus magistratus. Α τ πολιτικὴ δύναμις ex Aeschine afferitur pro Copiz ex vnaquaque civitate. Iungitur verò & aliis plerisq:

substantiis apud eundem, item apud Demosthenem
ac ceteros. Sed πολιτικά interdum etiam dicitur sine
adiectione pro πολιτικά θεωρήματα. ut apud Platonem,
qui πολιτικά θεωρήματα θεωρεῖν & πὶ πολιτικῷ θεωρεῖν,
sicut & πὶ πολιτικῷ διακινῆναι, pro eodem dicit. Ceterum
πολιτικῶν Cicero vertit Civile atque populare: ita scri-
bens De fin. lib. 5. Nam quum sic hominis natura ge-
nerata sit ut habeat quiddam innatum quasi civile atque
populare, quod Græci πολιτικῶν vocāt: quicquid ag-
ger quæque virtus, id à communitate & ea quam ex-
posui charitate atque societate humana non abhorre-
bit. (Vbi multis verbis describi existimo eum ipsum
qui vno verbo ab Aristotele plenisque in locis πολιτικῶν
dicitur) Item πολιτικοὶ φιλόσοφοι apud eundem Cice-
ronē De orat. lib. 3. Peripatetici & Academici philosophi
olim propter proximam rerum maximarum scientiam
à Græcis πολιτικοὶ philosophi appellati, vniuersarum re-
rum publicarum nomine vocabantur.

Πολιτικός. Reipub. administrandæ peritus, seu gubernandæ aut regendæ, In rep. administranda seu gerenda versatus, aut etiam Administrator reip. seu moderator, Qui in administratione reip. versatur. Aristotel. Ethic. 3, οὗτος πολιτικός [βουλευτής] ἢ διοικηταίῳ ποιεῖ. A Fabio πολιτικὴ virtutes velur depinguntur, quum scribit in præf. libri i. Quum vir ille civilis & publicarum privatarumque rerum administrationi accommodatus, qui regere consiliis vrbes, fundare legibus, emendare iudiciis possit, non alius sit profectò quàm orator. Itē πολιτικός βίος, Vita eius qui in reip. administratione seu in civilibus negotiis versatur. Dicitur πολιτικός etiam Ad reip. administrationem pertinens. Sic πολιτικός λόγος Orationes ad reip. administrationem pertinentes, id est, De administranda seu gubernanda rep. præcipientes, ut quidē vertit Erasmus apud Isocr. At πολιτικός λόγος rhetoribus quis sit, ex Hermog. disces. Item πολιτικὴ τέχνη seu δειξιμύς, apud Aristotelem, aut etiam πολιτική, subaudio substantiuo, Peritia administrandæ seu gubernandæ reip. Civilis scientia. A D V E R B. Πολιτικός, Civiliter, apud Synefium. Item, Vt decet eum vel conuenit ei qui reip. administrat. Vel, Vt conuenit administrationi reip.

C O M P. Ἀπολιτικός, Qui nō est πολιτικός. Vnde superl. Ἀπολιτικώτατος, Ignarissimi? administrationis reip.
 vel eorum quæ ad reip. administrationem pertinet. Ci-
 cero Ad Att. lib. 8, epist. 20, Quem ego hominem Ἀπο-
 λιτικώτατον omnium iam ante cognoveram, nunc ve-
 rò etiam ἀφρατωρικώτατον.

Πολιτῶν, Rempub. administro, Ciuilia negotia tracto.
 ν ο υ ε Πολιτισμός, Administratio reip. Quidam αἰ-
 τισμός apud Suidam, τὴν πολιτισμὸν οὐκ ἐπιζῶν, ἐν Ἀκαδη-
 μίᾳ διπλοῦται. Extant autem hæc apud Laetium de Ar-
 cesila. vbi Bud. πολιτισμὸν interpretatur Ciuilitatem.

ΠΟΛΙΤΕΥΩ, Rempub. rego, seu administro, Fungor magistratu in rep. Xenophon Hellen. libro 1, καὶ ὅς τὸ ἴδιον κέρδης πολιτεύουσιν. Sed & simpliciter pro Administro, Rego. Thucydides, ἐλάθηςας τὴ ὁρῶν τὴ κοινὴν πολιτεύου-
μεν. Quinetiam ipsa πάλαι ab eo dicitur πολιτεύειν pro Regi. Ceterum πολιτεύειν pro Remp. administrare, Atticum esse putatur, habens videlicet significationē pauliuz vocis πολιτεύω: propriè autem πολιτεύειν dici priuatus qui in rep. versantur, & eius legibus atque institutis viuunt. Vide schol. Thucyd. apud quem legitur libro 1, τίς δὲ καὶ αὐτὸν ἄρχει πολιτεύειν. Libro autem 2, καὶ τὰ ἴδια πάντων Βοιωτῶν πύλαι πολιτεύειν.

Πολιτῆςμας vſitatus pro Rempub. gerō, ſeu admi-
niſtro, ſeu guberno, Aut Fungor magiſtratu in rep.
Thucydides libro 2, αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πολιτῆς καὶ ἐ-
κουλῶντος. Sic apud ceteros veteres ſcriptores. Demo-
ſthenes, τὸν πολιτῆς αἰσῶν καὶ τὸν ῥήτορα. Iſocrates ad Phil.
καὶ πολιτῆς αἰσῶν καὶ ῥητορῶν. Et cum datiuo perſonæ, πο-
λιτῆς ὡς πρὸς, Ariſtot. Apud Dem. autem πολιτῆς αἰσῶν
ὑπὸ πρὸς, In rep. adminiſtranda partibus alicuius faue-
re. Nonnunquam verò πολιτῆςμας cum accuſatiuo
τῶν πολιτῶν, & tunc ſignif. ſimpliciter Fungor: ſi red-
damus Fungor adminiſtratione rei p. Apud Aſchin.
autem in Cteſiphontem, πολιτῶν πολιτῆςμας παρὰ

Πολιτία, ας, ἢ, Reip. administratio, Reip. regimen, seu ciui-
tatis. Ab Aristot. exponitur πολιτικός, vt docebo in
Πολιτικόν. Ab eodem dicitur esse βίος τῆς πόλεως. Thuc.
lib. 1, ἀπο δὲ οἵας ὅτι περὶ οὕτως ἤλθον ἐπ' αὐτὰ καὶ μὴ οἵας
πολιτίας. Isocr. ὅπ. πῶς πολιτία ψυχῆς ἐλάσσει, πᾶσι τῶν
ἔχοντα δύναμιν, δὲν τῶν ἐν κοινῇ τοῖς νόμοις. Sæpe autem πο-
λιτία est Reipub. status, vel Respublica. Aristot. Polit.
lib. 8, cap. 10, πολιτίας δὲ ἔστιν ἡ πόλις, & οἱ δ' αἰ μὴ πολ-
ιτῆαι, βασιλῆαι τε καὶ ἀριστοκράται, & ἡ δημοκρατία. (Idem in
Polit. πολιτίας antea fuisse vocatas δημοκρατίας scribit)
Æschines autem in Ctesiphontem πολιτίας tres recen-
sit, has τυραννίδα, ἀριστοκρατίαν & δημοκρατίαν. At Aristotel.
subtilius hæc tractans, quas Æschines πολιτίας vocat,
πολιτῶν περιεχόμενος nominat. ad quem multa alia de
his differentem te remitto. Pro repub. apud Thucydi-
dem, quum dicit ἀγαθὴν τὴν πολιτίαν, lib. 1. Sic & alibi
cum apud eum, tum apud ceteros pro rep. veluti quū
dicit Plutarchus, ὁμοιομῶς τὴν πολιτίαν. Fabius πολι-
τίας vertit quoque Rempublicarum species scribēs
tres esse: quæ populū, quæ paucorum, quæ vnius po-
testate regantur. Verum hoc sciendum est, quum di-

aut consiliis populo perniciem struit.

¶ Πόλις, poetice pro πόλις, ut πάλαιος pro πάλαιος, metri plerumque gratia. Il. ε, Ἀλλὰ πόλις πόλις τι μαχίστην ἔδωκεν.

C. Πάριος, ω, ο, idem c v m Πάριος, Præfatus, seu princeps urbis. Epigr.

C. Πάριος, ω, ο, Urbium vastator, Urbium populator, seu eversor. Il. v, — Ἐρκα Πάριος. Et alibi Πάριος. O. Δωρεός. (quod & Aristoteles citat Rhet. 1.) Iliad. o, & Il. φ, — Ἀχαιῶνα Πάριος. Sicut & Iliad. ω, Ἀχαιῶνα Πάριος. Vnde Statius, — Troix vastator Achilles. & Sil. Ital.

— Priami regnorum eversor Achilles. Cicero tamen epist. ad familiares, lib. 10, Homerus non Atacem nec Achillem, sed Vlyssē appellauit Πάριος. Excusat autem eum Strabo quod Achillem Πάριος vocari ab Homero negarit, ut apud eum videbis. Pro eodem d i c i t v r Πάριος, teste Eustathio.

C. Ἀχαιῶνα, Urbis propinquus, Urbis vicinus. Nonn. ἀχαιῶνα.

C. Ἀχαιῶνα, Exul, Extorris. ἔρημος, ἀπὸ πόλεως, Suid.

C. Οὐδὲ πόλις, idem cum οὐδὲ πόλις, Qui eiusdem urbis est.

Πάριος, ω, ο, Urbis, Oppidum. Od. α, initio, — ἐπὶ Τροίης ἱερὸν Πάριος ἔπειτα, Troix urbem. ut Virgil. Urbem Patavi. Cui similes locos vide in Πόλις. Alibi dicit Πάριος πόλις, ut ibidē videbis. In v. l. habetur e t i a m Πάριος, sed sine autore & exemplo.

Πάριος pro πόλις, ut πόλις pro πόλις, id est Oppidum, Urbis: πόλις, Suid.

ΠΟΛΥΣ Cuius obliqui πολλοὶ & πολλὰ tanquam

τα, & nominatim πολλοί, (quo utuntur poe-

ta, & nominatim Homerus, ut infra docebo) At ac-

cus, πολλοί. Plat. πολλοί, πολλοί, πολλοί, πολλοί. Et in f o e m.

Πολύς. Neutrum verò Πολύς. Est autem Πολύς, Multus,

Numerosus. ut πολλοί λαοί, Multus populus. Sic & πολλοί

ἀεθμοί. Sic πολλὴ δύναμις, Plurarch. itidemque πολλοὶ στρα-

τημαί, Multus exercitus, Numerosus exercitus. Sic apud

Homerum, πολλοὶ ἄνθρωποι, Odyl. β, & ρ. (Obserua autem

h o c Παύλος pro πολλοί, per epenthēsin literz v, qualis

est in πολλοί pro πολλοί) Cum quibusdam autem substan-

tiuis redditus Multum, substantiuum in genitiuo po-

nentes. ut πολλοὶ ὄντες ἐκ πόλεως, Xenophon, Multum vi-

ni. Et πολλὰ χρόνοι, Multum temporis. Sic tamen vt

possit & ad verbum reddi, Multum vinum, Multum

tempus. (Sed in genit. sine substantiuo χρόνου sæpe di-

citur ὅτι πολλοί, A multo tempore, A longo tempo-

re. Quum alioqui & sine ὅτι dicatur πολλοὶ χρόνοι: ut ab

Aristophane in Pluto, Πολλοὶ γὰρ αὐτοὶ οὐχ ἰσχυροὶ χρό-

νοι) Sed & plurale πολλοί commode passim red-

ditur Mult. Demosthen. in Mid. ε, γ, ὅτι ὅτι πολλοί πα-

λαὶ καὶ γὰρ ὅτι πολλοί ἐπὶ ἑκατόμβῃ. Xenophon Præd. 8, πολλοί

ἐπὶ βασιλείᾳ ὄντες, πολλοί δὲ ὀφθαλμοὶ νομίζονται. Apud Plato

nem πολλοί Cicero verit Plures, in Timæo, πολλοὶ οὐ

ὄντες ἔτι οὐρανὸν περιεστρέφονται, πολλοί καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος

ὡς ὄντες; (sed interdum relinquuntur subaudiendum

substantiuum cum hoc plurali: præsertim verò πα-

λαι cum πολλοί, vel potius accusatiuus πληγὴς cum πα-

λαι, quum dicitur πληγὴ πολλὰ, & διέρχεται, aut τίπτεται aut

etiam τίπτεται. ut Demosth. 168, εἰς τὴν πόλιν πολλὰ. Ari-

stoph. Nub. ἐπιτελεῖται τὸ πλοῦτος πολλὰ.) Nonnun-

quam & cum articulo, ut apud Aristotel. Pol. 1, αἱ πό-

λεις οὐκ ἐπὶ τῇ πόλει οἱ πολλοὶ θεοὶ ποιεῖν οἴονται χρόνῳ ὅτι

πολλοὶ τῷ εἰλαπτόντων. (vbi obserua etiam obiter, εἰλαπτόντων,

quod est comparatiui gradus, opponi nomini πολλοί: cui

alioqui solet potius opponi ὀλίγοι, ut apud Herodotum

ὀλίγοι δὲ πολλοὶ ἐπὶ τῇ πόλει. Idem τὰ πολλὰ λέγει apud

Demosth. dicentem alioqui & πολλὰ λέγει sine articulo.

Legimus enim apud eum in orat. pro corona, τὰ πολλὰ

λέγει: At in eius epitaph. ἵστοι αὐτὸν ὅτι πολλὰ

λέγει, πῶς ἵστοι αὐτὸν. Sic & Aeschines in Ctesiphō-

tem, ἀφ' ὅτου δέπου καὶ πολλὰ ἔχον λέγει. At cum articulo

itidem vsus est Synesius epist. 44, καὶ τῷ πρὸς τοὺς πολ-

λοις ὅτι ἐν τῇ πόλει reddi fortasse possit, ὅτι πολλοὶ ὄν-

τες multis vnum. Sic Thucydides libro 1, καὶ μὲν λέγει

πρὸς πολλοὺς τῷ Ἀθηναίων, multa illa verba Athenien-

sium. (Hoc certe constat pluralem masculinum πολλοί

præfixo articulo duos vsus habere vterque, quos

absque illo non habet. Sæpe enim οἱ πολλοί dicitur pro

Plerique, Bona pars. Thucyd. libro 2, ὅτι οἱ πολλοὶ δι-

εῖν τῇ πόλει, βραχὺ δὲ πάλαιος πόλις κατέστη. Et lib.

1, χρόνου δὲ ὅτι πολλοὶ οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τῇ πόλει τῇ πό-

λει, ἀπὸ τῇ πόλει οἱ πολλοί. Sic autem in neutro quoque ge-

nerē, & quidem in utroque numero, cum genitiuo.

Dicunt enim τὰ πολλὰ αὐτῶν, pro Bonam eius partem. ite-

demque τὰ πολλὰ, ut τῶν πόλεων τὰ πολλὰ, & τῶν Ἀθηναίων τὰ

πολλὰ, Thuc. Quibus in locis subaudiendū videri possit

μέρος & μέρος, sed cum quibusdā genitiuis non perinde

commode subaudiri posse hæc videntur. (Hinc autem

est & τὰ πολλὰ, siue ὡς τὰ πολλὰ, frequentius pro Plerun-

que. quod & aliis modis dicitur, utendo neutro singu-

lari, interdum & comparatiuo vel superlatiuo. necnon

præfixa præpositione ὅτι, ut exemplis declarandum e-

rit in ὡς.) Sed & in form. gen. ut τῶν πόλεων τὰ πολλὰ

αὐτῶν, Thuc. Vastarunt bonam agri partem. Vbi com-

mode subaudire possumus μέρος, sicut & in aliis hu-

iusmodi qui passim occurrunt, & quidem apud eum

præsertim, locis. Apud Aristophanem tamen in Plu-

to, τῶν ἀπὸ τῶν πολλῶν ἐκείνων, scholiast. subaudit ὅτι. Mo-

uiri autem fortassis illum ut ὅτι potius quàm μέρος

subaudiret, omisso articulo ante πολλὰ. Sed

quod attinet ad articulum qui plurali masculino iun-

gitur, sciendum est eum multo frequentius aliam da-

re huic nomini significationem. nam οἱ πολλοί dicti so-

let pro Multitudo, vel Multitudo imperita, Vulgus,

Plebs, Pullata turba. Plato De leg. lib. 5, πολλοὶ δὲ αὐ-

τοὶ δὲ καὶ ἀγαθὴ ἀμαρτία ἀδύνατοι, γὰρ οἱ πολλοὶ πολλοί

καὶ πολλοί, quos quidem certe vulgus in diuitum

numero habet. Aristot. διὸ βέλτεροι οἱ πολλοὶ ἀφ' ὧν αἰδύ-

νται τῶν πολλῶν, ὅτι πολλοὶ οὗτοι λίγαν τιν.

Vnde ὅτι πολλοί

eis apud Demosthenem in Mid. pagina 117, ad verbum,

Vnus est multis, pro Vnus est vulgo, Vnus est plebe, Ple-

beus, Vulgaris, Gregarius. Vt autem videmus La-

tinis interdum non simpliciter Multitudo dicere, sed

Multitudo imperita, & Imperitum vulgus: ita etiam

his πρὸς πολλοί tanquam ἀπαιδύτοις opponi πρὸς

διδασκούς obseruauimus, cum alibi, tum apud Lucianum.

Sed est præterea de quo lectorē monendū existimem,

nimirū nonnullos inueniri locos in quibus οἱ πολλοί verā

que interpretationem posse admittere videtur, nimirū

inter Vulgus, vel Plerique, seu Bona pars hominū,

ut loquitur Flaccus. In quosdā certe tales locos apud

Thucyd. quoque memini me incidere. Hoc quoque

sciendum est dici e t i a m οἱ πολλοὶ δὲ οἱ πολλοὶ λαοί

vel λαοί pro multitudine seu vulgo.

Πολύς, Multus, id est Frequens. Demosthen. in Mid.

οἱ πολλοὶ οἱ πολλοὶ πύτων πολλοὶ χρόνοι τῷ λαῷ. Ne dubite

mus autem hanc esse datiuū πολλοί significationem hoc

in loco, facit quod apud eum legimus ad eandem rem

declaratā, videlicet τὰ πολλὰ τὰ πολλὰ φθιγγίται. Est i-

gitur πύτων πολλοί χρόνοι τῷ λαῷ, Hæc oratio frequēs

illi erit. Vel, si ad verbum interpretemur φθιγγίται, Vte-

tur, mutabimus commodius adiectiuum in aduerbiū:

hoc modo, Frequenter in hac oratione vteretur, aut po-

tius Subinde. Vel, Hæc verba subinde reperet, aut incho-

cabit. At verò in hoc eiusdem loco, ἐπὶ τῇ πόλει τῷ

συμβιβάζοντι ἐκείνῃ, βούλομαι πρὸς τῷ πόλει ἐπὶ τῇ

πόλει, potest πρὸς τῷ πόλει vel itidē in adverb. frequenter, seu Sub-

inde: vel etiam in Multum, seu Valde, aut Vehementer.

Πολύς, Magnus, vel Amplus, Spatiosus. ut πολλὸν Σι-

κίαν, Thucyd. vbi scholiast. expon. ἀπὸ τῶν πόλεων. Sic autem

vsus est ante eum Homerus. Quinetiam dicitur a-

liquis esse πρὸς τῷ πόλει, sicut Latine Magnus factis,

Magnus armis, vel bello, qua in re pro Excellēs, Præ-

stās. Sed & pro Vehemens, Potens, B. poni testatur.

Ρ ο ε τ ι ε Πολύς, (regulariter inclinatur δὲ πρὸς τῷ πόλει)

pro πολλοί. Sic τ ι ε Πολύς (ε τ περὶ πόλεως & πολλοί)

tam pro nom. πολλοί quàm pro accus. πολλοί. ε τ Πολύς

pro πολλοί, ε τ Πολύς pro πολλοί, quod πολλοί apud

Homerum extat, Iliad. α, ut πολλοί Od. α. Rectius

autem πρὸς τῷ πόλει, item contrarium πρὸς τῷ πόλει, aliquot locis

apud eundem poetā. At πρὸς τῷ πόλει, Iliad. α. Atque ut dicitur

πρὸς τῷ πόλει, ita videntur ε τ ε τ Πολύς, &

quo regulariter formantur obliqui ~~termini~~, ~~termini~~, &c. A
poetis est concessus. de quo dicam & infra in Homer
aduerbo.

ἔπειτα, ἀδὲρβιὺν Μῦθρον, Valde. Homerus Iliad. α. — πάλῳ Βούλῳρῳ ἀπὸ τῶν. Οὐκ ἔστι, Multum opo, Valde o-
 pro. Exponitur & Proterus opo. (Sed potest hic v. a. a. Βούλῳρῳ accipi & pro Malo, meo quidem iudicio, &
 tunc πάλῳ erit Multo, seu Longè, vt docebo infra, vbi
 differam de πάλῳ positio pro πάλῳ) Et πάλῳ ἀπὸ ἄλῳ, Multū
 abest. Quo tamen in loco, sicut & in aliis plerisque, (de
 quibus paulo pōst) reddere possumus etiam Procul,
 seu Longè. (As de πάλῳ γὰρ ἔστι δὲ, quod iudem reddi-
 tur Multum abest, itidemque de πάλῳ δὲ, &c. vide
 in Δῶ) Sæpe autem πάλῳ interpretandum est Mul-
 to. vt πάλῳ οὐκ ἔστι, apud Thucydidem, Multo superiores
 erant. Et passim cum comparatio: vt πάλῳ πάλῳ, He-
 rodot. itidemque πάλῳ πάλῳ. Demosth. Multo plures.
 Et πάλῳ πάλῳ ἔστι, apud eundem Demosthenem. Et
 apud Lucianum, πάλῳ πάλῳ ἔστι πάλῳ. Et πάλῳ
 πάλῳ, Multo magis: cui opponitur πάλῳ ἔστι, apud Xe-
 nophontem Multo minus. [Interdum verò huic πάλῳ
 additur & aliud aduerbium, vel ante, vel pōst: vt πάλῳ
 πάλῳ ἔστι, apud Xenophontem, & πάλῳ πάλῳ ἔστι
 μῶρον, apud Isocratem. Iungitur autem & superlati-
 uo, vt apud Latinos Multo, itidem & Longè. Estque
 ita vsus & Homerus, (sicut comparatio etiam iuncta
 extat apud eum exempla) vt Iliad. α. — πάλῳ φέρῳ πάλῳ,
 longè potentissimus est. Et Heliod. β. πάλῳ πάλῳ
 πάλῳ. Sic Thucydides libro 1, πάλῳ πάλῳ πάλῳ.
 Sic πάλῳ πάλῳ, Isocr. Et cum aduer-
 bio μάλῳ, apud Xenoph. P. d. 8, πάλῳ μάλῳ πάλῳ.
 Nam superlatiuū vim habet hoc aduer-
 bium μάλῳ, respondens Latino Maximè. (cum quo
 itidem iungitur Multo. dicitur enī Multo maxime,
 sicut & Multo maximus: rarius nunc) Et vt πάλῳ μάλῳ,
 sic victissim πάλῳ ἔστι dicitur. vertit autem Budzus
 πάλῳ ἔστι, Minimè verò, apud Platonem De leg. l. 5,
 p. 245. Itē cum πάλῳ (quod alioq̃ potissimū est) iun-
 xit hoc aduerbium Homerus, & pōst eum Thucyd. Sed
 habet quodāmodo vim superlatiuū hoc πάλῳ: ideo-
 que πάλῳ πάλῳ non minus durum videri debet quā
 πάλῳ πάλῳ, quo vitur idem Homerus. (apud quem
 quidam exp. πάλῳ πάλῳ) A Latinis certè itidē dicitur
 Longè primus. (Præstat autem interdum hunc
 eundem vsū cum comparatio & superlatiuo D A
 T I V S Πάλῳ, transiens quodāmodo in naturam
 aduerbiū. Dicitur enim a Thucydide, vt πάλῳ ἔστι, sic
 quoq; πάλῳ ἔστι, Multo pōst. Atque vt hic πάλῳ πάλῳ
 πάλῳ dixit, & quidem pōst Homerum, & πάλῳ πάλῳ, sic
 Aristoph. πάλῳ πάλῳ, & πάλῳ πάλῳ. Denique vt πάλῳ
 πάλῳ habuisti antea ex Xenophonte, sic πάλῳ μάλῳ
 iuuenies in quodam Pausaniz loco, quem protuli in
 Μέλι, Tomo 2, col. 776, in fine) ¶ Habet πάλῳ &
 alterum vsū aduerbiū Longè, cum videlicet quo ponitur
 pro Procul: vt πάλῳ ἔστι πάλῳ, Longè a terra, Pro-
 cul a terra. Fuit autem hic quoque Homero notus.
 ¶ Πάλῳ pro πάλῳ, Sæpe, Frequenter, ex Episteto. Quò
 pertinent, ἔστι πάλῳ, & ἔστι πάλῳ, necnon ἔστι πάλῳ.
 quæ dicuntur de rebus quæ sæpe & quidē vt plurimū
 eueniunt. Sed scribitur coniunctim πάλῳ πάλῳ
 precedente ἔστι: πάλῳ πάλῳ.

*ἀπὸ τῆς αὐτῆς. nā proximè præcedentia verba sunt hæc, Οὐκ ἔστιν ἐξ ὧν Χρυσώδης ἀγλαΐα πύργου Οὐκ ἔστιν δὲ ξανθὰ. Scio alioqui Enstathium nihil tale in hunc locum afferre, sed exponere, οὐχ ὅτι ξίλων, ἀλλὰ μάλιστ' οἷον ἔστιν αὐτοῖσι. & addere, οὐχ ὡς παλαιόων, καὶ οὐχ ἀπὸ τοῦ ξίλων, ἀλλὰ βούλομαι, ὥστε ὁπίπετε περὶ ξίλων ἔστι. καὶ εὖ τελεῖται τὸ βούλομαι, ἀλλὰ καταπαύω. Vbi observa obiter & hoc compos. Α Δ Υ Ε Ξ Β. Καταπαύ. Quod non solum pro Multum, seu Valde, sed & pro Multo, positum invenitur, comparatio videlicet iunctum, sicut παύ. ut κατεπαυήσιν apud Diofcoridem, Multo inferior. Scribitur, verò & Κατὰ παύ disiunctim. (Α Τ Υ Ε Ξ Β Ο Καταπαύ) quod habent vulg. lex. pro Multis de causis, ex Thucydide, petperam scribi existimo pro κατὰ πολλὰ disiunctim. Est enim ἤτ' πολλὰ ad verbum, Ob multa. pro quo dicitur Multus de causis. Et quoniam incidens in sermonem de Καταπαύ, de eo tractant, nunc tractandum existimo de hac eadem voce iuncta alijs præpositionibus, nimirum ὑπὲρ & ὑπέρ, & efficitur aduerbia duo, ὑπὲρ πολὺ & ὑπὲρ πολὺ. Primum igitur dico Α Δ Υ Ε Ξ Β. Ἐπὲρ πολὺ interdū idem valere quod proximè præcedens καταπαύ. Nam Budzus pro Multum, Valde, Admodum, poni testatur: (s c v t Ἐπιμύρον pro Parum, vel potius Perparum, Paulum admodum, Leuitar, apud Aristot. Polit. 8, pag. 106. Additque, dici v t Ἐπὶ αὐτόν, affers hunc euidentem locum, in quo vitur viroque, Ethic. lib. 10, pag. 90, vbi αὐτὸς τῆς θωρητικῆς ἀπὸ τῆς loquitur, δέξιται δ' αὐτὸς τῆς ἀπὸ τοῦ χρονοῦ ὅτι μικρόν ἢ τίτλα πόν διδάξει τῆς ψυχῆς. & interpr. Videtur etiā ὁ θωρητικὸς minuscule indigere externæ suppeditationis & copiarum quàm moralis. Posset autem videri scribendum ὅτι μικρόν, potius quàm ὅτι μικρόν, nisi haberemus ὅτι πολὺ scriptum itidem cum accentu in vltima, non ὅτι πολὺ. Ceterum in vulg. lex. etiam οὕτως ὅτι πολὺ affertur pro Non admodū) Addit verò & de tempore dici pro Diu, à Thucydide & Luciano. apud quem tamen ita scribenstem in Hercule, γένε' ἔργου ὅτι πολὺ εἰρήνην ὄρεται, vertit ὅτι πολὺ, Diutule, nō Diu. Hac autem in significatione schol. Thucydidis subaudiendum censet ἵστορικὸν χρόνον Si tamen adderetur ἱστορία, scribendum esset diuinius ὅτι πολὺ. quæ alioquin scriptura extat & vbi non additur illud substantivum: vt in illo Luciani loco. Ceterum habet & aliam temporis significationem ὅτι πολὺ, sed præcedente ὡς. Nam Δ Ι Γ Γ Υ Ε Ξ Ως ὅτι πολὺ, pro Plerunque, Ferè, Penè semper, Vt plurimum. s b o e t Ως ὅτι πολὺ, item Ἐπὲρ πολὺ sine ὡς eundē vsū habet. Alicubi verò hæc reddidit etiam Magua ex parte: quæ & disiunctim scripta inueniri sciendum est. Idem Ἐπὲρ πολὺ à Plutarcho poni testatur pro In multum spatii. At v. l. exp. Longo tractu, Λαχέ, Laté. vt apud Thucyd. ὅτι πολὺ τῆς θαλάσσης ἐπέχει. Laté mare occupat. Nemini tamen dubium fore existimo quin hic genitiuus ab illo aduerbio regatur sicut cum genitiuo πλῆθος apud Herodianum libro 7, ὅτι πολὺ τῆς πόλεως διακοπῆς οἱ στρατιῶται σπορεύουσιν. Et cum genitiuo γῆς, apud eundem lib. 4, ὅτι πολὺ τῆς Παρθικῆς γῆς ἐλάσαν. vbi Polit. vertit, Regionem Parthicam peritus ingressus. Hoc certè significant verba Græca quod Gallicè diceremus, *Estant entrés bien avant dedans le pays*. Sed ibi legitur & disiunctim ὅτι πολὺ. quæ certè commodior videtur scriptura, quum addatur genitiuus. fuerit autem hic quoque subaudiendum ἵστορικόν.*

Tertium Α Δ Υ Ε Ξ Β. Παραπολύ poni, pro Multo, seu Longè, vt πολὺ, cum comparatiuo & cum superlatiuo, dictum est suprâ, col. seu semipag. 43 huius Tomi, littera D. Alia autem de ὑπὲρ πολὺ vel πο-
vius ὑπὲρ πολὺ, disiunctim, habes ibidem col. quæ illam proximè sequitur. (Α Τ Υ Ε Ξ Β Ο Περὶ πολλοῦ coniunctim scriptum in vulg. lex. pro ὅτι πολλοῦ, nullo modo admittendum existimo. De ὅτι πολλοῦ autē iuncto cum ποιόμεναι alijsq; verbis, dictū est in hoc Tomo, col. 146, littera c & d) Inuenitur & aliud c o m p o s. Πάμπλη in quo non præpositio, sed nomini τῶν iungitur hoc adiectivum (q.d. Omnino multus) Permultus. πῶμα πολὺ τῶνδε, Luc. Et βοσκήματα πῶμαλλα, Plato. Et adverb. Πάμπλη ἡρώδης αὐτῶν, apud eundem, Per-

multum

opponitur τῷ ἁπλοῦ, F. d. i. c. 6, ὁ μὲν πλεονάζει, μὴ τὴν ἐλ-
ληνικὴν ἐξ ὁμοῦ πλεονάζουσα q. d. Appetitus exuberans. Cic.
autē vertit, Appetens vehementior. In v. l. tamē ex Phal.
πλεονάζουσα, simpliciter pro Penas abunde mā-
gnas. Ibidem cum genit. πλεονάζειν τὴν δόξαν pro Ultra
modum progredi. At verò πλεονάζειν πλοῦτος, ex Gal.
pro Largiore p̄tūsa vti. Ibidem ex Thucyd. πλεονάζειν
ἀτυχία pro Vti frequentiori bellorum successu. Aphro-
disio autem γένεσις τὸ πλεονάζειν, pro Senes h̄c affe-
ctio magis exercet. Interdum & pro Plus habeo,
vt apud Chrysostomum, πλεονάζειν τῷ αὐθιγαί τῶν ὁρίων
Quid habet amplius quā homines? Quare supe-
rat homines? Passiva etiā vox Πλεονάζουσα, pro Re-
dūdo: vt Bud. interpretatur in isto Galeni loco, ὅπου
πλεονάζει τὸ πλεονάζειν, id est quum redundat.
Annotat autem ideo vsum hunc passivam vocem
habere, quod πλεονάζειν actiuum sit interdum, & accu-
satiuo iungatur, significans nimirum Plus iusto quid-
piam facere. Subiungit tamen hunc locū in quo legi-
tur passiva vox, sed passivē sumpta, & tanquam actiui
signif. sequens: ex Thucyd. πλεονάζειν αὐτῶν τὰ κακά
ἐπὶ τοῖς πολέμοις, q. d. αὐτοὶ πλεονάζουσι τὰ κακά ἐπὶ τοῖς
πολέμοις, vt αὐτοὶ πλεονάζουσι τὰ κακά ἐπὶ τοῖς
πολέμοις, id est, supra modum dicta esse & comme-
morata existimari. Sed commodius fortasse πλεονάζειν
reddatur Amplificari, supra verum videlicet.
Actiuus autem vocis & actiuam habentis signif. af-
fert hunc locum in exemplum, ὡς πλεονάζειν ὁ ἄνθρωπος
ἐπὶ τῷ αὐθιγαί, pro Superfluis vti articulis, vt ipse vertit.
Quod si itidem actiua voce in interpretatione vti libe-
rit, dicendum fuerit, Ex abundanti ponere articulos,
vel Abundantes ponere aut superuacaneos, vel, Pone-
re seu apponere articulos qui abundant seu redūdēt.
Sciendum est autem Chrysostom. in actiua itidem si-
gnif. vsum esse, sed pro Augere.

Πλεονάζω, Plus & quo audeo, Supra modum efflor, Insoleco. B. p. 310 ex Dem.

Πλεονασμός, ὁ, Redundantia, Superfluitas. πλεονασμός λα-
λῶν, Plutarchus Sympo. 3. Apud rhetores πλεονασμός
est abundans supra necessitatē oratio, vt scribit Fabius,
lib. 9, cap. 3. (vbi obserua hanc interpretationē: confir-
mat enim quodammodo eā quā ipsi v. l. a. v. o. Πλε-
ονάζω à me data modo fuit: quum dicerem poni pro Co-
profior sum aut maior quā necesse sit) Et p̄ulo pōst,
Nam & geminatio, & repetitio, & qualiscunque adie-
ctio, πλεονασμός videri potest. Idem l. 8, cap. 3. Est & πλε-
ονασμός vitium, quum superuacuis verbis oneratur ora-
tio: Ego meis oculis vidi. Satis est enim, Vidi. Et paucis
interiectis, Nonnunquam tamen (inquit) illud genus
cuius exemplum priore loco posui, affirmationis gra-
tia adhibetur: — vocemq; his auribus hausi. At vitii
erit quoties otiosum fuerit, & supererit, non quum ad-
icietur. Sic Rom. Aquila pleonasmus vocat quum
dictio abundat quidem, sed emphasin facit & vim ora-
tionis intendit. Nam si prorsus otiosus sit, vitiosum
πλεονασμός esse. At verò apud grammaticos πλε-
ονασμός est syllabaz aut etiam literaz redundantia, p̄-
sertim apud poetas, metri gratia. Vide Tryphonem &
Eustathium. (Πλεονασμός ex Graecis Bibl. interpr.
affertur, Ezech. cap. 22, pro eo quod p̄ter forte nō-
mine vsurā accedit: sed adiunctum tamen habet πλεον,
vel potius πλεονάζω: quod vsurā significat. i. t. e. m.
Πλεονασμός, ὁ, Redundantia. Item Abundantia, Co-
pia, in vulg. lex. Ibidem & τὸ Πλεονασμός pro Re-
dūdans.

C. Ὑπερπλεονάζω, Superabundo (quod ex Vlpiano affertur)
Sic autem augeo in hoc verbo p̄positiō ὑπερ vt in ὑ-
περπλεονάζω.

Πλεονέξω, Plurimus. vt ἀριθμὸς πλεονέξω & ἐλα-
χίστος. Plur. Pericle, Numerus plurimus. Et πλεονέξω substā-
tiuē, vt, πλεονέξων τις καὶ ἀλγος πλεονέξων, Xenophon P̄d.
de quo genere loquendi dixi & in Ὄσων: cui simile ἰ-
σὺν πλεονέξω apud eundem. (At verò πλεονέξω μάλιστα ἔ-
στιν, apud Aristotelem, Gaza vertit, Ferre vterumq; meo-
sibus, quum plurimum, senis) Interdum cum geniti-
uo, & quidem aliud interpretationis genus poscens, vt

τὸ πλεονέξω τῷ βίῳ, maxima pars victus, ex Aristot. Anim.
lib. 4. Thucydides autem vtiatur & mascul. in huiusmo-
di locis: vt τὸ πλεονέξω τῷ πλεονέξω. Form. quoq; cum geniti-
uō usurpatur: vt ὁ πλεονέξων τῶν χωρῶν apud Isocratem
Maxima pars regionis. At ὁ πλεονέξων τῶν ἰχθύων vti
potest ad verbum cum Plinio, Plurimi piscium, apud
Aristotelem: πλεονέξων δὲ ὁ πλεονέξων τῶν ἰχθύων ὡς πλεονέξων, plurimi
piscium pariunt tribus mentibus. In vulg. lex.
affertur ex eodem Aristotele, ὁ πλεονέξων πλεονέξων, pro Pleri-
que omnes, ex lib. 1. De animalibus. Apud eundem πλε-
ονέξων pro Frequentissimus, Meteor. lib. 2, pag. 188, αἰὲν ἔστι
τὸ πλεονέξων καὶ αἰὲν ἔστιν ὁ πλεονέξων, πλεονέξων βορέων πλεονέξων.
s. i. c. Παλλοί pro Frequentes, pag. 189, in fine. (Α τ
Παλλοί fluuii nomen apud Delphos vide Erym. & He-
sych. apud quē tamen seruato accentu scriptū Παλλοί)
Παλλοί, adverb. & τὸ Παλλοί quoque interdum, Pluri-
mum. Reddi etiam potest nonnullis in locis Maxime,
aut Longissime. vt πλεονέξων ἀπὸ γῆς, Plurimum abesse, vel
Maxime, aut Longissime abesse. Xenophon, ὡς ὁ πλεονέξων
πλεονέξων, πλεονέξων ἀπὸ γῆς. Cui simile est πλεονέξων ἀπὸ γῆς
πλεονέξων: quod affertur ex epist. Dionis ad Plat. πλεονέξων ἀπὸ
γῆς πλεονέξων. Interdum cū superlat. vt πλεονέξων
ἀπὸ γῆς πλεονέξων, Plat. Tim. Aliquādo τὸ πλεονέξων, Maxima ex
parte, quā vtiatur in signif. Herodianus. Interdum autē
τὸ πλεονέξων est quod Latine Ad summum, vt, ὁ πλεονέξων γὰρ
πλεονέξων, Gal. Aut ad summum quarto. Interdum verò
pro Plurimum, significat quod vulgò dicitur Vplu-
timum, sicut ὁ πλεονέξων, &c. Sed & τὸ πλεονέξων hac signifi-
catione usurpauit Aristoteles, adverbialiter itidem: ei op-
ponens ἐλαχίστος, quū scripsit, πλεονέξων δὲ ἐλαχίστος μὲν δὲ, τὸ δὲ
πλεονέξων. vbi Plinius vertit, Maiori ex parte. (qui etiam
vsus horum verborum obseruandus est) Illa enim ver-
ba redditus, Parit maiori ex parte singula oua (quod
nulla alia p̄tis) raro bina.

Πλεονέξω, Eπὶ πλεονέξω interdum quidē pro πλεονέξω sim-
pliciter, (vt καὶ ὁ πλεονέξων ἀπὸ γῆς πλεονέξων ἐστὶν πλεονέξων) sed in ple-
risque locis vbi coniunctim scriptū inuenitur in qui-
busdam exemplaribus, disiungendum potius videtur:
p̄sertim quum genitiuum habet. Vbi eadem inter-
pretatione vtendum cenfeo quā & in ὁ πλεονέξων, habente
itidem genitiuum: nūti quod positiui loco vtēdum
fuerit superlatiuo, subaudiēdo itidem ὁ πλεονέξων. vt apud
Thucydidem, ὅπως αἰσθάνομαι ὅτι πλεονέξων τὸ ὁμίλον. at in
ὁ πλεονέξων ἰσχυρόν apud eundem, pro Longissime pro-
grediuntur, tolerabilius videri possit coniunctim scri-
ptum. [Dicitur autem & de tempore ὁ πλεονέξων,
seu ὁ πλεονέξων, pro In longissimum temporis spatium,
vel Diutissime. Affertur verò & ὁ πλεονέξων ex Thu-
cydide, pro Ab xuo longissimo. Α τ v l. o. Πλε-
ονέξων, minime ferri potest, sed diuiniū scribi, p̄-
debet, vt πλεονέξων πλεονέξων, Aristoteli, seu ὁ πλεονέξων, Thu-
cyd. Plurimi facere: eodem modo quo dicitur πλεονέξων
πλεονέξων, & πλεονέξων, de quibus suprā.

C. Πλεονέξω, οὐ, & ὁ, Plurimorum ferax. s. i. c. v. τ. Πο-
λυρρός, Multorum ferax.

Πλεονέξω, adverb. S̄pissime, vt πλεονέξω, S̄p̄e. sed non ita
vsitatum illud, vt hoc. Dicitur autem & τὸ Πλεονέξω,
sicut πλεονέξω pro πλεονέξω.

Πλεονέξω, Ex plurimis locis.

Πλεονέξω, Plurimo licitor, Pluris liceor quā ceteri,
apud Lytiam. Vtus est & Themistius, ei adiungēs ὑπερ-
πλεονέξω. Ab Hesychio πλεονέξω expōnitur etiam
πλεονέξω πλεονέξων ὡς ὁ πλεονέξων. Id est, Qui pluris vendide-
runt quā emerunt. v. n. d. e. Πλεονέξω, ὁ, ὁ,
Licitatio eius qui plurimi licitatur, seu plurs quā
ceteri. Ab eodem Hesychio expōnitur ὑπερπλεονέξω.
Tradit autem Budzus, hoc n. o. m. ὑπερπλεονέξω si-
gnificari meliorem allatam conditionem in pacto ad-
ditionis in diem. Quam alioqui v. l. a. v. l. ὑπερπλεονέξω
expōnatur simpliciter, Pluris liceor quā ceteri.
Quam expositionem sequēdo, fuerit ὑπερπλεονέξω (red-
dendo verbum verbo) quod vulgò dicimus quum de
licitatione agitur, v. l. Mettre p̄d̄s, intelligentes Mettre
p̄d̄s, v. l. p̄d̄s, v. l. p̄d̄s.

Α τ Πλεονέξω, πλεονέξω, id est Glorior, laeto-
me, affertur ex Hesychio Choerhoriti.

ΠΟΡΦΥΡΑ, *as, n*, Purpura. genus conchæ marinae, de qua lege Plinium lib. 9, c. 36, & sequentibus: ite Aristot. Hist. anim. lib. 5, cap. 25. Exemplum habes in Κλεαίῳ. Item πορφυρά dicitur pannus liquore purpuræ tinctus, Vestis purpurea, de quo liquore hæc scribit Plin. lib. 5, cap. 15, Florem illum tingendis experitum vestibus, in mediis habent faucibus. Liquoris hic minimi est in cædida vena, unde pretiosus ille bibitur nigræ rosæ colore subluens. Vide & cap. 38, & 39, ubi mentio fit purpuræ violaceæ, purpuræ rubræ Tarentinæ, & purpuræ Tyriz dibaphæ, quod bis tincta esset, veluti magnifico impendio. Plutar. Apophth. *πορφυρομένη* ἡ πορφυρά αὐτῆς ἔστι δὲ δὴ μάλιστα. Aliquæto ante, de Antigono, *ἡ πορφυρά*, φανερὸν ἰμαῖον αὐτῆς. Idem Sympol. 6, πορφυρὰ φορεῖται. Herodianus lib. 1, *τὴν ἐν δὲ ἡν καὶ αὐτοὶ πορφυρὰν φορεῖσθαι*, solennem purpuram. Idem lib. 2, *τὴν πρὸς βασιλεὺς πορφυρὰν φορεῖσθαι*, ἢ τοὺς τοὺς σὺν αὐτοῖς πᾶσι. Item Luc. in Demon. *ὅτι τῇ χιτῶνι τῇ πορφυρᾷ μέγα προσέειπεν*, ut Latus clausus in prætexta apud Romanos.

C. Πορφυροβάτης, *us, o*, Qui purpuræ liquore tingit vestes aut lanam. Poll. lib. 7, *ὅς ἐστι κατὰ τὴν αὐτὴν πορφυροβάτης*. A τ Πορφυροβάτης, *us, o*, ἢ, Purpureo colore tinctus seu imbutus. Athen. lib. 1, *ὁ σφραγιστὴς πορφυροβάτης*.

C. Πορφυροειδής, *us, o*, καὶ ἢ, Purpuræ speciem gerens, Purpureo colori similis. Euripides, πορφυροειδὴ δ' ἄλλα, Per mare nigricans in modum purpuræ. Nam secundum Plin. rubens purpuræ color nigrante deterior.

C. Πορφυροκαυλός, *us, o*, καὶ ἢ, Qui purpureo caule est.

C. Πορφυρομυής, *us, o*, ἢ, Purpuræ permixtus. Polluci lib. 7, cap. 13, de vestium generibus, πορφυρομυής ἐστὶν ἢ χλαμύς ἐστὶν ἢ σιμύδης πορφυρᾷ, sed quæ τῇ ἐξ ἑαυτοῦ φαιδρὸς κατὰ τὴν ἐξ ἑαυτοῦ.

C. Πορφυροπωλὴς, *us, o*, καὶ ἢ, Quæ purpuræ vendit, (intelligendo de conchis) vel potius, Quæ purpuram vendit, id est lanam aut vestem purpuream. Suid. *ἢ τὴν πορφυρὰν πωλοῦσα*. Vtitur Lucas Act. Apost. c. 16.

C. Πορφυροειδής, *us, o*, καὶ ἢ, Qui purpureo flore est.

C. Ἀκροπόρφος, *us, o*, καὶ ἢ, In extremitate vel in summitate purpuram habens, vel in extremitatibus & limbis. ut vestimenta quorum limbræ & limbi sunt purpurei.

C. Ἀπόρφος, *us, o*, καὶ ἢ, Nulla purpura insignis, Purpura non amictus. ut Plutar. *ἢ μὴ ἀφ' οὗτος καὶ ἀπόρφος καὶ ἀφελὴς παρὶς*, cui apud eundem in Sympol. 6 opponitur *ἢ χρυσὸν φορεῖται* ἢ πορφυρᾷ. Ex eodem, *ἀπόρφος ἰμαῖον*, Vestis quæ purpureo liquore tincta non est. vel Toga sine purpureo clauo, Vestis cui ora purpurea non est addita.

C. Διαπόρφος, *us, o*, καὶ ἢ, Ex quo aliquid purpurei coloris pellucet, Quem aliquid purpurei coloris velut intercipit. ut *δὲ γὰρ*. B. tamē vertit Purpureus, in hoc loco Dioscoridis, *ὅς τῇ ὑπολευκῇ δὲ διαπόρφον*, ex albicante purpureum.

C. Ἐμπόρφος oppositum τῇ ἀπόρφος, & significans vel Indutus purpura, vel Imbutus purpureo colore, Purpureus. Budzus interpretatur non solum Purpureus, sed etiam In purpuram vergens, In purpureum colorem inclinans, apud Diosc.

C. Ἐπιπόρφος, Accedens ad purpurā, ut Gaza vertit apud Theophr. Hist. pl. lib. 4, *χρῶμα δ' ἐπιπόρφον αἰφῶδον*. Bud.

C. Περὶπόρφος, Purpura amictus, Prætextatus. Plutarchus Publicola, *ὁ μὲν δὲ δὴν ἐξ ἀπαλειψῆς πορφυροῦς δὴν*, obsides dederunt ex genere patricio prætextatos decem. Et, *ἢ πορφυροῦς ἐστὶν*, Prætextatus: itidemque πορφυροῦς τίνος apud Plutarchum, quod Romuli gestamen fuisse dicit. At Plinius libro 9, cap. 39, Purpuræ usum Romæ fuisse semper video, sed Romulo in trabea. Nā toga prætextata & latiore clauo Tullum Hostilium è regibus primum usum Hetruscis deuietis, satis constat. Sæpe sine adiectione, *ἢ πορφυροῦς*, subaudiendo *ἐστὶν*, vel *πῶς*. Athenæus lib. 14, de censo-ribus Romanis, *τὴν πορφυρὰν ἐν δὲ δὴν*. Plutarchus in Problem. Rom. *δὲ πρὸς πορφυρὸν ὁ δὴμαρχος οὐ φορεῖ*, ἢ ἄλλων ἀρχόντων φορεῖται. Sic apud Liliū, Prætextis purpura togis uti. Et frequenter, Prætextatus insignis pro Prætextatus. Vide Τραβία.

C. Υπόπορφος, Aliquatenus purpureum colorem referens, Leuiter purpureus.

Πορφυρέας, *us, o*, Purpureus, Purpuram referens. Fam. Πορφυρέας, & per c o n t a c t. Πορφυρέας, quod insulæ quoque est nomen, ut videbis in Πορφυρίς.

Πορφυρός, & τ Πορφυρός, per contractionē, Purpureus. Od. τ, *Χλαίνας πορφυρέας ἔχον*. Odyss. *ὅς δὲ θρόνους ἀπὸ τῆς πᾶσι τῆς βασιλῆα πορφυροῦς*, tapetes purpureos: ut totus purpureus apud Ouid. lib. 2, *Πορφυροῦς πᾶσι καλὸν ἔχον*. lib. 8, *Πορφυροῦς μέγα φάρος ἔχον*. Ath. lib. 11, *ἡμᾶς ἰοβάρη ἢ πορφυρᾷ*. Aliquæto post, *ἐστὶν ἔχον πορφυρᾷ ἔχοντες παρφαί* Et lib. 5, *ὁ πορφυρῆς χλαμύς*. Et Xen. Pæd. 8, *χιτῶνα ἔχον πορφυροῦ μαστῆλινον*. Et *πλόκαμος πορφυροῦς* apud Luc. Necnō πορφυροῦ αἶθρος, Flos purpureus, Diosc. lib. 1, cap. 136. Præterea πορφυροῦ σῶμα, πορφυρᾷ παρφαί, πορφυρᾷ γὰρ, ut Os purpureū, Horatio: Genæ purpureæ, Ouidio: Pudor purpureus, Senecæ. Apud Athen. lib. 13, *πορφυροῦ αἶθρος σῶμα* ἢ *ἰσὶα φανερὰ παρφαί*. Paulo ante, *λαμπρὸν δ' ἐστὶ πορφυρᾷ παρφαί* ὅς ἐστιν ἰσὶα. Ibidem tamen quidam dicit Phrynichum *τῇ γὰρ τῇ καλῇ* non recte vocasse πορφυρᾷ: quoniam nimirum ei ὁ ζωγράφος χρῶμα π πορφυρῷ ἐκάλει, *ἢ τῇ τῇ καλῇ τῇ γὰρ τῇ*, *ὅς ἐστιν καλὸς φανερὸν*. Item apud Homerum πορφυρῇ αἶμα, ut Iliad. 9, *αἶμα πρὸς δὲ χιτῶνι δότι πορφυρῷ*. Quod respexit Plinius lib. 9, cap. 38, ubi ait, Laus ei summa color sanguinis concreti, nigricans aspectu, idemque suspectu refulgens. unde & Homero purpureus dicitur sanguis. Apud eundem πορφυρῆς γὰρ τῇ, & πορφυροῦ αἶμα: ubi itidem intellegendū de purpureo colore nigricante. Iliad. 9, *πρὸς δὲ κατὰ δὲ* ἑλὰς πορφυρῆς γὰρ τῇ καὶ μάλιστα κραταιή. Od. 1, *αἶμα πρὸς δὲ πορφυρῷ μέγα* ὅς ἐστιν πολυλοισσοῦ γὰρ ἀσπ. c o m p a r. Πορφυροῦς, Magis purpureus. Diosc. Πορφυροῦς, *us, o*, καὶ ἢ, idem, ut πορφυροῦς ἐστὶν. apud Suidam.

Πορφυρίζ, *us, o*, Purpurarius. Pro eo qui purpura tingit, affertur ex Alexandro Aphrodisiaco. Accipitur potius pro eo qui purpuræ venatur. Sic Luc. *πορφυροῦς ἐστὶν πορφυροῦς* ἐκάλει. Ibidem αὐτοῦ dicitur. *ε. τ. ν. ε. β.* Πορφυροῦς, Purpuræ venor. *ν. ν. δ. ε.* Πορφυροῦς, *us, o*, idem qui πορφυρῆς. Poll. lib. 7, cap. 30, *πορφυρῆς πορφυροῦς*, αὐτοῦ πορφυροῦς. *ν. ν. δ. ε.* Πορφυροῦς, *us, o*, Pertinens ad purpuratum venatorē seu venationem. *ε. τ.* Πορφυροῦς καὶ ἐστὶν apud Euripidem, Caste eorum qui purpuræ venantur. Et πορφυροῦς, subaudi *πρὸς τῇ*, (ut αὐτοῦ πορφυροῦς) Scientia venandi purpuræ. Poll. ibidem.

Πορφυροῦς, *us, o*, Parua purpura. Gaza vertit Purpurula apud Aristotelem Hist. anim. lib. 5, cap. 15, ubi legitur πορφυροῦς μέγας. Tradunt apud Theophrastum esse & floris nomen, vocarique à Plinio purpuream, lib. 1, c. 11, Florum prima ver nuntiātum alba viola: tepidioribus verò locis, etiam hyeme emicat: postea quæ appellatur purpurea: proximè flammea, quæ & phlox vocatur. Apud Theophrast. tamen Hist. plant. lib. 6, cap. 7, quo remittunt, vocabulum id non reperi. & haud scio an confictum sit. potius enim πορφυροῦς diceret sicut φλόγιος, id est violam purpuream, ut flammeam. Ex Plinii autem verbis apparet scribendum esse, *αἶμα δὲ τῇ ἀδελφῇ*, ἢ μικρὸν πρὸς τῇ, pro *αἶμα δὲ τῇ ἰσὶα*, ἢ μικρ.

Πορφυρίς, *us, o*, Purpurea vestis. ubi subaudi potest *ἐστὶν*. Xenophon Pæd. 8, *οὐδὲν γὰρ δόμος οὐτὶ πορφυρίζον, οὐτὶ ὀρνηίζον, οὐτὶ φοινικίζον, οὐτὶ καρυκίζον ἡμᾶς πῶς*. Athenæus libro 11, *ἐφ' ὅρῳ δὲ ὑπὸ τῇ πορφυρίᾳ*. Et lib. 4, *πορφυρίδα ὅς ἐστιν χρυσὸν καὶ ἀσπιδά*. Ibidem Lucianus in Hermot. πορφυρίδα ματαμφομένη. Et in Nigr. πορφυρίδας ἀπὸ δὲ αὐτῆς. Et in libro De scribend. hist. *ὅς ἐστιν πορφυρίδα*. Sic & πορφυρᾷ usurpatur: ac sicut πορφυρᾷ Gaius dicit Herodian. lib. 1, sic idem eodem libro, *ἢ βασιλεὺς ὑπὸ δὲ πορφυρίᾳ*, imperatoria purpura suscepit, Commodum videlicet in lucem editum. Item Ausi nomē, in Πορφυρίᾳ. Itē insulæ nomē apud Plin. quam Nisyros ante dictam fuisse ait. Sic Eust. p. 318, eandem Nisyros ait nominatam fuisse πορφυρίδα, *ἀπὸ τῆς αὐτῆς πορφυρίᾳ*. Idem tamen Plin. alibi & Cythera ait vocata fuisse πορφυρίδα, quæ Eust. quoque πορφυροῦς nominata tradit *ὅς ἐστιν καλὸς τῇ αὐτῇ πορφυρίᾳ*.

Πορφυρίζ, *us, o*, Purpurans. πορφυρίζ, *us, o*, Lapis in modum purpuræ rubens. Pl. lib. 36, c. 7 Rubet porphyrites in eadē

eius fieri potest. Synes. πῶς δὲ ἐλαυνώμενος ὁ βασιλεὺς οὐκ ἐδύνα-
μει. Sic Gregor. in 1. τοῦ διὰ 44. (Existimo autem hoc
loquendi genus ex istis Homeri verbis manasse, ὅτι δὴ
καμὲν γὰρ παρὶς αὐτῶν οὐκ ἐστὶν ἡμεῖς, ἀλλὰ οὐκ ἐστὶν ἡμεῖς
πλοῖν ὅσον ἐστὶν ἡ δὴ στήλην ἀπὸ τοῦ, apud Thucydide.
Iudémq; & cum aliis præpositionibus. v. τ. Παρ' ὅσον.
Lucianus, παρ' ὅσον ὅτι οὐκ ἐστὶν ἡμεῖς καὶ μακρὰ μακρὰ μάλισ-
τα, Nisi quatenus, Nisi pro eo quantum est. De quo lege plura
suprà pag. 44. & apud Bud. Comm. pag. 145. Ibidem 2 τ
ο 2 καὶ ὅσον pro Quatenus. (vbi tamē καὶ ὅσον διδά-
ται apud Platonem reddimur etiam Quantum potest.
i. e. Quam potest maximē) n e c n o n de Ep' ὅσον.
ex Theophrasto libro 4, πῶς ὅσον λέγειν ὅσον ἐπ' ὅσον ἡ-
μεῖς ἵσταται, pro Quatenus & in quantum historiā no-
uimus. Vbi obserua & genitiuum additum. Ibidem &
ἐπ' ὅσον, præcedente ὅτι ὅσον, pro: Eatenus quatenus
(Vel, Tandiu quandiu) Vicissim autem καὶ ὅσον, se-
quente καὶ ὅσον, apud Lyriam, καὶ ὅσον ἵσταται, ὅσον τ' ἡ-
μεῖς, ὅσον ἵσταται, catenus quatenus poterat. 1 τ 2 κα
Ep' ὅσον ibidem, v 2 2 Ep' ὅσον, ex Luciano. Quinti-
niam nomen ipsum per se, id est, cum præpositione nul-
la iunctum, resoluitur per Quatenus: ut ὅσον τῆς ἡ-
μεῖς ὅσον ἵσταται, ὅτι τῆς καὶ ἵσταται ἡμεῖς, Quatenus ea
legatio ad Phocensium salutem pertinebat, Quate-
nus eam legationem recē obiri, Phocenium salu-
tis referebat. Bud. ¶ Sicut porro ἐπ' ὅσον paulo
antē dictum est exponi non solum Quatenus, sed
& Quandiu: s i c ἐπ' ὅσον quoque exponitur Quan-
diu, interdum. v. c. ὅσον ἡμεῖς, quandiu imperauit. Alicu-
bi autem Dum, Donec. v. c. ὅσον ἡμεῖς, ἀπὸ τῆς ἡμεῖς, dum
redirent. Et ὅσον ἡμεῖς, Vsquēdū aduenērunt. Sciē-
dum est autem subaudiiri ὅσον, & ὅσον ὅσον, esse ad
verbū, in quanto tempore. Interdum additur & ipsum
substantiuum: ut ὅσον ὅσον, quandiu est. ¶ Scien-
dum est præterea inueniri etiam ὅσον φιλόσοφον, id est,
Quantum est philosophum, pro Quantum est philoso-
phorum: si liceat ita dicere, ea quidem forma, qua di-
xit Catullus, Quantum est hominum, venustiorum: &
Plautus, Quantum est hominum optimorum opti-
me. Gregorius, μακρὰν καὶ ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον. Idē,
ὅσον φιλόσοφον καὶ φιλόσοφον. Sic autem ὅσον ad numerum
refertur, quum dicitur à Platone, πῶς ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον
καὶ ὅσον. (vel potius ὅσον nihil est aliud quā ὅσον, de quo v-
su huius nominis dicā mox) quæ Cle. vertit, Quicquid
erat quod in cernendi sensum caderet. De quo loco di-
cam & mox.

ὅσον, v 2 2 ὅσον, Quicunque, Quotquot. Home-
rus Iliad. β, Τῶν καὶ ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον. Idem eodē
libro, Μυρμιδόνες πῶς ὅσον καὶ ὅσον ὅσον ὅσον. (vbi ὅσον
est scriptum gemino, sicut 1 τ 1 α μ ὅσον & ὅσον,
& c. à poetis scribitur non raro, poscente versu) Sic autē
& in soluta oratione passim ὅσον & ὅσον, Quicunque,
Quicunque. Et præcedente ὅσον. Demosth. ὅσον τῶν
καὶ ὅσον καὶ ὅσον ὅσον ὅσον. Sed & παρὶς ὅσον, Omnes
quotquot: & παρὶς ὅσον, Omnia quicunque. Demosth.
παρὶς ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον, μακρὰ δὲ τῶν. (Quine-
tiam in singulari numero interdum: ut παρὶς ὅσον ὅσον ὅσον
παρὶς, apud Platonem in Tim. Quod nihil aliud est quā
παρὶς ὅσον ὅσον. Et apud Gregorium, ἐπὶ τῶν ὅσον καὶ
καὶ ὅσον παρὶς, παρὶς ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον, καὶ ὅσον ὅσον ὅσον,
ὅσον ὅσον. (vbi tamē Bud. existimat ὅσον posse resol-
ui etiam in Quatenus, ut sit, Quatenus occupauit) Cæ-
terum ab hac pluralis, ὅσον & ὅσον & ὅσον significatione,
qua ponitur pro Quicunque & Quicunque, seu Quo-
quot, manarunt 1 τ 1 α: ὅσον ὅσον, pro quotannis, Sin-
gulis annis: 2 τ 2 ὅσον ὅσον, Themist. Singulis horis:
1 τ 2 ὅσον ὅσον, Luc pro Singulis noctibus: 2 τ 2 ὅσον
μηνῶν, Singulis mensibus, Demosth. in Timocratē, 3 τ 3 ο,
(At in vulg. lex. malē est coniunctum 3 c 1 τ 2 v m
ὅσον μῆνας) 1 τ 2 m ὅσον ὅσον pro Quotidie, Singu-
lis diebus. v. c. ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον, Thucyd. Ex qui-
bus duobus vocabulis factum est α δ v 2 κ. v. ὅσον
μῆνας. Aristophanes in Pluto, καὶ μῆνας ὅσον ὅσον ὅσον
ὅσον ὅσον ὅσον τῶν ὅσον ὅσον ὅσον. Themistius oratione 6,
pag. 119, in fine, ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον. (vbi

obserua, quanuis dixerit ὅσον ὅσον, non tamen itidem
ὅσον ὅσον dixisse, sed coniunctim ὅσον ὅσον. (Non dubi-
to autem quin Horatius hac quoque in re sermonis
Græci consuetudinem imitari voluerit, quum dixit
Quotquot eunt dies: quum ὅσον ὅσον, & ex eo factum
ὅσον ὅσον, non aliud sonet quā Quotquot dies. Locus
est Carm. libro 2, ode 14, Non si tricenis, quotquot eunt
dies, Amice places illacrymabilē Plutona tauris) Ab
illo autem ὅσον ὅσον fit adiectiuum n o m e n ὅσον, pro
Annus, quod tamen in vulg. lex. redditur Quot-
annis. ¶ Dixit porro Aristophanes ὅσον & pro Quot,
non relatiuo, sed admiratiuē posito: in Pluto, ὅσον ὅσον
πῶς ὅσον καὶ ὅσον ὅσον ὅσον. Et τῶν ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον
ὅσον. Vbi dignus obseruatione est & hic genitiui vsus:
qui quum in Latina adverbium interpretatione omni-
no peregrinus videri possit, contrā familiarissimus no-
bis fuerit in Gallia interpretatione, O combien de rides.
Nihil enim id sonat aliud Quā ὅσον ὅσον, & Latine
Quā multas rugarum, ad verbum. Sic tamen ut
fatear aliqui illud Combien esse nobis & idem quod
Quantū, quo vtens, dicere possis, Quantum rugarum.
¶ Hoc aliqui constar, ὅσον sæpe non alium vsum habere
quā ei, Qui, atque ita potest reddi & post παρὶς. Sic
post μάλισ. ut in hoc Gregorii loco, πῶς ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον
ἀλλὰ ὅσον τῶν ἀγχοῦν καὶ μακρὰν ὅσον.

Α τ ὅσον δὴ, Quotlibet, Quotcunque, Nescio quot,
Bud. ex Luc. & Paulania.
ὅσον, adverb. pro quo 2 τ ὅσον interdum: Quantum. ut
ὅσον διδάσκει, Quantum possum, Pro viribus. (ὅσον διδά-
μει, ut supra) Et ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον, quā
potuit maximē. Et ὅσον καὶ ὅσον ὅσον, Demosth. 115,
Quantum in vno homine fuit. (nisi quis hic nomen
esse malit) Et ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον, Quantum differunt.
Synesius, ὅσον γὰρ ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον, Quantum
quidem à senioribus audiui. Gregor. ὅσον ὅσον ὅσον
ὅσον βουλομένης ὅσον, Quantum volebant, Pro arbitrato
suo. Et cum infinitiuo. Lucian. ὅσον γὰρ καὶ ὅσον ὅσον. Idem,
ὅσον γὰρ ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον. Gregorius, ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον,
Quantum intelligere possum. Apud Aristophanem au-
tem in Nubibus, ὅσον γὰρ ὅσον ὅσον, Non equidem,
quod sciam. ¶ Interdum infinitiuo itidem iunctū,
redditur potius Quatenus. ut ὅσον ὅσον ὅσον ex Epigr.
(posito ὅσον pro ὅσον, ob metrum) Quatenus attingant:
Et ex Thucydide, ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον
ὅσον. Item ex Plutarcho, ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον
ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον, catenus quatenus con-
firmarent, vel confirmare possent. Sed redditur etiam
Quoad. Sic & in isto Thucydidis loco, ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον
ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον, redditur ὅσον ὅσον, Tantisper dum.
¶ Interdū pro Circiter. Thuc. ὅσον ὅσον, Circiter viginti.
Luc. ὅσον ὅσον ὅσον, Circiter bis mille, Circiter duo millia.
Sic ὅσον ὅσον ὅσον, Circiter cubitale, Cubiti instar. Et ὅσον
ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον, Xen. Circiter parasangam. 1 τ 2 m
ὅσον π, pro: π, significante Circiter. Herodot. ὅσον π δὴ
πῶς ὅσον.

ὅσον præterea prout huic vel illi voci iungitur, alium
atque alium vsum habet. (intellige autem, alicui vo-
ci præter illas de quibus iam dictum est) Nam ὅσον
ὅσον inuenitur pro Paululum seu Parum. ut ὅσον ὅσον τῶ
παλῶ apud Lucian. Paululum seu pauxillum luti, Quā-
minimū. (Sic autem & ὅσον ὅσον affertur pro Valde
pauci, Admodum pauci) Atque ut ὅσον ὅσον, sic ὅσον
βραχὺ dicitur. ut Epigramm. libro 1, Εἰς ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον
ὅσον ὅσον βραχὺ Μάρκος ὅσον ὅσον, Pauxillum, Tantillum.
Tale est ὅσον ὅσον, Pauxillū, Pusillum. (At ὅσον ὅσον βραχὺ,
Ne pauxillum quidem, Ne pusillum quidē, in Epigr.)
His adde μικρὸν ὅσον, vel potius μικρὸν ὅσον ὅσον, ex epist.
ad Hebr. cap. 10, in loco qui ex propheta Abacuc pro-
feritur, de tempore dictum, & quidem cum particula
ὅσον geminatione: in epistola ad Hebr. inquam, cap. 10,
ἐπὶ μικρὸν ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον, καὶ ὅσον ὅσον, pro, Ad-
huc enim pauxillum temporis superest, quo elapso ve-
niet qui venturus est. (Iudem verò geminatur apud
Aristophanem in hoc aliqui diffimili loco, in Vespis,
Τὶ οὐκ ἀπικαιμένη ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον, vbi scholiastes expo-
nit ἐλάττω: annotans ex Callistrato, ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον
ΑΑα. lili.

ἔργον θεοῦ, tantum Dei opus. Philo De mundo, ὅτι ἡ-
ρακλέους οὐδὲν ὡς θεοῦ ἐργον. Præ-
terea sicut eniptor venditorem rogat πένου ὅτι, quanti
venit, sic idem dicit se τοσούτου λαμβάνειν, tanto pretio au-
ferre quantum venditor indicat, vel Tantidem au-
ferre, aut etiam Accipere tanti, ut Terentius dicit Do-
cātū pro Vendo tanti. Apud Luc. in Vir. aut. quū αἰ-
μαῖος ex Mercurio quæsiuisset, πένου τὴν λαοκροῦνται; ἰσ-
τησὶ δὲ, ὅτι μὴ μὴν, subicit, ἔχον λαβὼν τοσούτου. Item
ἐπὶ τοσούτου, quod vulgò dicitur Alterum tantum, sicut
Plautus, Sexcēta reddam tanta, si viuo, tibi id est, Sex-
centies tantum nummorum, Sexcenties tot nummos.
Isocrates Paneg. ὅτι δὲ ἐπὶ αὐτῷ καὶ διὰ τοῦτο, ἐπὶ τοῦ
τοσούτου χροῦ τοῦ μὴδὲν ἀπὸ τοῦτο. Item τοσούτος, pro
Tantus natus, ut Plautus dicit, Qui tātus natus, deorum
nescis nomina. Iliad. 1, καὶ τοσούτον ἴσθαι τοῖς ὅτι ἐκάλ-
αχμίδ. verba Phœnicis, qui Achillem educat. Schol.
exponit τοσούτον ἐπὶ τοῦτο, addens, cum τοσούτου posuisse
αὐτὸν τοσούτου. Idem tamē alio in loco etiam τοσούτος v-
surpauit pro τοσούτος τοῦ μὴδὲν, qui tantū vel xquē tā-
magnitudinis est. [Plur. Τοσούτοι, Τοσούται, Τοσούτα, c
significant non solum Tanti, Tanta, Tanta, verum et-
iam Tot, interdum etiam Tot tantique, Tot tantū-
que, Tot tantūque. Athenæus lib. 13, τοσούτοι ὅτι τὴν οἰ-
κίαν αἶμα τὴν ἡμέραν ἀπαγγέλλουσιν τὰ ἐφ' ἡμέραν ἐργασίαν, ὡς
οἱ δὲ τοῖς παλαιῶντες ἐπὶ ὅτι οὐρανὸν αὐτοῖς ἡμῶν τοσούτον τὸ
Μαθ. cap. 15, τοσούτοι ἄνθρωποι. At Demosth. τοσούτοι ἄνθρωποι,
pro Tam frequentes. Item τοσούτοι τὸ πλῆθος, Tot nume-
ro, Tam multi. ut & Isocrates De pace, τοσούτοι τὸ πλῆθος
συμμερόμεν. Præterea ἐπὶ τοσούτοι, Alii tot, id est Totidem.
Æschines contra Cresiphontem, ὅτι Ἀκρυσίας δὲ ἐπὶ τοῖς
τοσούτοις. Paulo antè dixerat, ὅτι Πελοποννήσου μὴ πλείους
ἢ δις ἡμέρας ὀπλίτας. Sic Demosthenes in Midiam, Σμικρῶν
οὐδὲν ἀλλὰ πλείων ἐπὶ μὴδὲν, καὶ Σμικρῶν τοσούτων ἐπὶ τοῦτο.
Τοσούτον, Tantum. ut ποσούτου δὲ, Tantum abest. Isocr.
Atropag. ποσούτου ὅτι ἐπὶ τοῦτο αὐτοῖς λαμβάνειν οἱ καὶ τὸν δι-
δρακόντες, ὡς καὶ τοῖς ὅτι δὲ τοῖς ἀμφοτέρωθεν τοσούτων. Itē
ποσούτοι δὲ φέρω πένου, Tantum differo ab hoc, Tantum
discriminis est inter me & illum. Sequentē autem ὅτι
reddi etiam potest Id discriminis est inter me & illū,
quod. ut apud Isocratem De pace, ποσούτον δὲ δὲ φέρω μὴ
ἢ τοσούτων, ὅτι οὐκ εἶναι μὴ τοῖς αὐτοῖς τοσούτοις τὴν πόλιν
ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς καὶ στρατηγῶν, ἡμῶν δὲ πλείων. Et apud Strab.
δὲ φέρω ποσούτον, ὅτι, eò differt quod. Sic etiā ποσούτον pro
Id accipi potest apud Herodianum libro 6, ποσούτον λα-
κοδόντας ὅτι ἄρπαγες αὐτῶν ἀφ' ἡμέρας. Vbi Policianus,
Ea præmia belli referens quæ cuique ex rapina super-
fuerant. Et Plutarchus De defectu oraculorum, ποσού-
τον δὲ τοσούτων ὅτι ἀπὸ τοῦτο δὲ φέρω πένου τὴν Πλα-
νίδην. Vbi Turnebus, Eatenus profeci ut Planetiades
foribus egredieretur tacitus. Cui loco similis hic Thu-
cydides, lib. 7, pag. 162, ποσούτου μαχαλόντες ὅτι ἀγχαλόν-
ται. Pro Hoc, vel Id accipitur & in alio loquedi genere.
ut apud Demosthenem Pro corona, ὅτι τοῦτο τοσούτου
μαχ, ποσούτον αὐτὸν ἐρωτήσας, si hoc prius rogauero. Sic Is-
ocrates Paneg. πλείων ποσούτον ἐπὶ τοῖς ὅτι καὶ ποσούτων. Simi-
lia sunt quæ Suidas ex Sophocle affert, ποσούτον & ipse
exponens τὴν: nimirum ex Aiace, καὶ ποσούτον γ' ἐπι-
πείσασθαι δοκῶ. Item, Τοσούτον οἶδα, καὶ παρὼν ἐπὶ τοῦτο.
Cui adde quod apud Thucydidem & Plutarchum (ex-
pe legitur, ποσούτ' ἐπὶ τοῖς, ἐπὶ τοῖς, Hæc loquutus, seu Quæ
loquutus, quomodo & ποσούτ' ἐπὶ τοῖς usurpatur. Sic rur-
sum apud Thucydide, καὶ τὰ μέγιστα τὴν Μενέλαον, ποσούτου
ἀπολογισμῶν, ista afferimus pro defensione nostræ
causæ. Pro Id ponitur etiam quā dicitur μέχρι ποσού-
του, & ὅτι ποσούτου, & εἰς ποσούτου: quæ significat Eousque. Thu-
cydides libro 1, ὅτι καὶ μέχρι ποσούτου ὡς αὐτὸν τὸ πῦρ
ἀφ' ὧν, Expectare eousque, dum. seu Tantisper dum,
Tandiu donec. Sic ὅτι ποσούτου pro Eousque aut Vsqe-
adeo, dixit tum idem Thucydides, tum Aristoteles
in Polit. Rursum Thucydides, εἰς ποσούτον κατεστάντα
ὡς πρὶν, eò rediguntur ut. Sed huic εἰς ποσούτου additur inter-
dum genitiuus. ut apud Isocratem, εἰς ποσούτου μέγιστος κα-
πὶστος, Vsqeadeo odiosum reddidit. seu Tantum ei o-
dium conciliauit. Aristophanes, εἰς ποσούτον ὅτι μανθάνει
ἀνθρωπος, Eousque infanz deuēnisti. Pro quo dicere etiam

queas εἰς ποσούτου μαχίαι, ut Isocrates De pace, εἰς ποσού-
του ἀπελάσσει ἀνθρώπους, id est Ad tātas redacti angustias
Item εἰς ποσούτου apud Platonem De legibus, Ex illo tē-
pore: sicut εἰς ποσούτου. Interea, Interim, apud Aristophan-
em & Xenophontem. (At δὲ ποσούτου apud Thucydi-
dem libro 2 significat potius Tanto loci intervallo. Vbi
subaudiri potest ἀφ' ὧν μαχίαι) Præterea ποσούτου, Vsqe-
adeo, Eousque. Thucydides lib. 7, pag. 134, ποσούτου
ποσούτον ὅτι αὐτὸν ἐπὶ τοῖς καὶ τοῖς, Vsqeadeo pericli-
tabantur, vel Vsqeadeo periculo vicinæ erant, Tanta
parū aberat quin in periculum incideret. aut Eo peri-
culi deuenerant. At Herodianus libro 5, ποσούτου ἐκ
ἐξ ὧν καὶ διώξονται, Tantum abfuit ut effugeret. To-
σούτου alibi pro Eousque. Herodianus libro 7, ποσούτου διώ-
ξονται ὅτι μὴ πολὺ πρὶν στρατὸν εὐδαιμονίαν. Cui adde hoc
Homeri Odyss. 9, τὰ καὶ εἰς ἄλλοις ἔσθ' ἢ ποσούτου εἰς
μαχίαν ἢ ἐπὶ μάχῃ, Specto me xquē longē aut etiam lon-
gius missurum esse alium discum. (Vbi etiam n o-
t a Τοσούτον metri causa positum pro ποσούτου, gemi-
nato e) Τοσούτον etiam pro Vsqeadeo, Tam, In tan-
tum: vel Sic ut, Ita ut, Non aliter ac, sequente nimirum
ἔσθ'. Isocrates ad Philippum, καὶ ποσούτου μαχαλόντες ἀπὸ τοῦ
τὴν βασιλείαν διαμαρτυροῦντες, ὅτι αὐτὸν εἰς τὰς χυμῶν
αὐτῶν συνήκαλον. Cui adde ex eiusdem Paneg. ὡς ποσού-
τον πέρω τὴν πολιτικὴν καὶ στρατιωτικὴν, Vsqe adeo procul.
Quum verò Τοσούτον e t Τοσούτου comparatiuis ad-
duntur, significant Tanto. Isocrates Panath. οἱ ποσούτου
βελτίους ἐγγόνες τῶν τὰ διασπασίας ἐχόντων ὅτι αὐτοῖς οἱ
ἐπὶ τοῖς. Sic Demosthenes Epitaph. ποσούτου ἀμείνους τῶν
ὅτι τοῖς στρατιωτικῶν τομῶν αὐτῶν ἐπὶ τοῖς, ὅτι οἱ μὴδὲν.
Frequentius usurpatur ποσούτου, præcedente aut sequen-
te ὅτι. Xenophon Hellen. 4, pag. 313, ὅτι δὲ μάλλον αἱ ἀλ-
λα τῶν σὺν τῇ τύχῃ ἀπὸ τοῦτο ποσούτου ὅτι αὐτοῖς ἢ ὅ-
μαχίαι ποσούτου μαχίαν φαίνοι αὐτῶν. At τὰ ποσούτου, Quan-
tum ad hoc pertinet, Hac quidem in re. Aristoteles De
gener. anim. lib. 1, εἰκα λείπει ὁμοιογενὲς πῶς τὴν λόγῳ,
τὰ ποσούτου, Hac quidem certè in parte, Duntaxat in
hoc loco. Bud.

Atticè autem dicitur ποσούτου, ut Eximios &
Οὐκ, pro ποσούτου & οὐκ εἰς & ὅτι. Vnde ποσούτου apud
Aristophanem in Pluro, & apud Demosth. ποσούτου λό-
γος ἀνθρωπίνης.

Τοσούτου πλείους, Tantuplus. Ex Aristotelis Problem. Ni-
si potius dicendum Totplex, sicut ποσούτου πλείους signifi-
cat Quotplex.

Τοσούτου, Toties idem cum ποσούτου. Alex. Aphrod.

Τοσούτου χῶς, Tot modis. Aristot. lib. 1 De part. animalium.
In vulg. lex. Τοσούτου χῶς quoque exponitur Tot modis.
in hoc loco Theophrasti Historiæ plantarum libro 8,
cap. 7. in fine, ὅτι δὲ χυδροπὼν οὐδὲν διαφέρει ποσούτου ποσούτου
οὐχ ὁμοίως, καὶ αἱ βλαστῆς τοσούτου χῶς. sed perperam: ὅ-
gnificat enim Idem, Eodem modo, Similiter, ὡσού-
τως, ut paulo antè dicit. Estque n o c Τοσούτου χῶς &
τοσούτου ita deriuatum ut ποσούτου χῶς à ποσούτου.

ΠΟΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, Vter. Form. Πότερα, V-
tra. Neutr. Πότερον, Vtrum.

Xenophon Præd. 1, πότερος δὲ καὶ καλλίον αὐτῶν, ὁ πατὴρ ἢ
ὁ υἱός. Vbi indirecta interrogatio est: præcedit enim, ἐρω-
τώσας αὐτὸν τὴν μάχην. Alias interrogatiue quoque poni-
tur, ut πότερος. Item πότερος ἄρα, & πότερος ποτὶ, Vter tādem:
quorum illud ex Xenophonte, hoc ex Demosthene
affert Bud.

ΙΤΕΡΑ Πότερον e t Πότερα, aduerb. Vtrum, An. De-
mosth. Olynth. 1, αἰρεσίς ὅτι ὕμνῳ, πότερον ὕμνῳ οὐκ ἔστι καλὸν
μῦθον ἢ παρ' ὕμνῳ οὐκ εἶναι. Sic Plutarchus Pericle, πότερον αὐτὸς
ἢ Περικλῆς παλάμῃ βέλπον, πῶς τὸν ὁμοῖος, rogatus ipse
an Pericles in lucra præstantior. Rursum Demosthenes
in Midiam, πότερα μὴ δὲ ὅτι τὸν δίκην, ἢ μάλιστ' εἶναι. quod
πότερα Atticum esse tradunt. Itē πότερα δὲ ποτὶ, Vtrum-
ne, Vtrum tandem. Πότερον interdum ποσούτου πλείων
χῶς usurpant tradit Demetrius Phaler.

Πότερα, Vtrobī, Vera in parte, Vtro in loco. Xen. ποτὶ ποτὶ
ἢ ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἀπόδοσιν. Vtut & Plato. Bud.

Πότερος, Vero modo. Budzus ex Platone, & Aristot. lib. 3
De celo. Idem Xenoph. ποτὶ ποτὶ αὐτὸν μάλιστ' αὐτὸν
ποτὶ ποτὶ, εἰ μὴ οὐκ αὐτὸν ποτὶ ποτὶ, ἢ ὅτι μάλιστ' αὐτὸν
ποτὶ ποτὶ.

tini interdum hanc etiam præpositionem verbo Exi-
go cum isto accusativo. Ideoq; minimè necesse fuit,
mutata orationis forma, reddere, Ob hæc mihi penas
dedit. Sed & vox activa vltum hunc habet, videli-
cet pro Exigo, multo tamen rarius. Lucianus in Vit.
aut. Γρηγορίου αὐτοῖς. Ἐγὼς καὶ ἔξωθ' ἡμᾶς ὡς ἀπ' ἑαυτοῦ καὶ
πρὸς ἑαυτὸν μὴ ἴσθ' αὐτὸν σὺ, Quid exiges à me pro eo. Id est,
Quod pretium exiges. Hoc autem perinde est ac si di-
ceretur, Quanti eum indicast

Pass. Πράσσειν, siue Πράττειν, Fio, Conficior. Thucydides libro 2, καὶ ἐπειδὴ αὐτὰ ὅσιν ἐπράτταν οἱ ἰσχυροὶ ἐπέβησαν. Et Diogenes ἡσθησέναι πρᾶττειν apud Aristot. Aeschylum Prom. vincit, καὶ διὰ πᾶσιν αὐτοῖς οὐ μὲν κρῖναι. Ex Euripide affertur πᾶσιν αὐτοῖς sine adiectione etiam pro Αἰσέει, Peracta res est. Item πᾶσιν αὐτοῖς & πᾶσιν αὐτοῖς, Quod factum est seu confectum. Ex Apopheli. πᾶσιν αὐτοῖς Res gesta. Bud. Platonem πᾶσιν αὐτοῖς saepe dixisse de eade perpetrata testatur. Itē πᾶσιν αὐτοῖς pro Transigi, vide supra cum πᾶσιν αὐτοῖς significante Transigo.

Interdum autem passiva vox pro activa ponitur. ut videmus παρρησία pro παρρησία in isto Demosthenis loco, οὐδὲ κινῆσαι παρρησία μαρτυροῦν, ὅ οὗτοι παρρησία οἱ εἰσι τοῖς ῥήμασι. Sed & pro activa voce παρρησία significante Baigere, usurpatur passiva παρρησία, ut paulo ante ostendi.

[illegible]

Præmissa vide post ea quæ à *trinitate* formata sunt. huic enim à *trinitate* prima persona formato, præpositus, certo consilio, quæ à secunda & tertia formata sunt.

II. *Πράξις*, *ἔκστασις*, *Ἀκτιό*. vt apud Aristotelem, initio libri I. *Ethic.* πῶς πρᾶξις καὶ ἀσφάλεια ἀγαθῶν πρὸς ἑαυτὸν δὲ καὶ ἰδίῳ. Idem libro 10. *Ethic.* cap. 8, ἡ πρᾶξις δὲ πόσιον ἀνθρώπων τὸς ἀρετὰς, ἡ ἀσφάλεια, ἡ αἰ πρᾶξις. Quò pertinet illud, Laus omnis virtutis in actione consistit. A Cicrone ἡ ἐστ' ἀρετὴ πρᾶξις redditur *Actio* honesta. Et πρᾶξις παλαμὰ ex Platone affertur pro *Bellica Actio*. Αἰ μὲν τὴν πρᾶξιν, *Re* pera. Interdum verò & aliam interpretationis formam admittit πρᾶξις: ac reddi potest *Res agenda*, vel *gerenda*. vt apud Platarchum in *Rom.* ὅτι πρᾶξιν φεμὶν ἡγεῖσθαι, in *re gerenda*. Et in plur. apud Xenophontem, τῇ μὲν τὰς ἀνθρώπων πρᾶξις, πρᾶξις τοῖς ἀνθρώποις ἐν τῷ αἵματι, hominibus *res plurimas*, cæque maximè necessarias sub dio agendas esse. Bud. *τὴν πρᾶξιν* vertit *Rem audendam*, in hoc *Plutarcho* loco in *Pelopida*, ἰσχύοντα δὲ τὴν πρᾶξιν *Pelopidas* ἀσφέν, Aggreditur rem audendam. Sed vertit etiam, *Facinus* sibi deposcit. Atque vt πρᾶξις alicubi est *Res gerenda*, sic nonnullis in locis est *Res gesta*, præsertim verò plur. πρᾶξις, *Res gesta*, aut etiam vno verbo *Gesta*. qua voce vii possumus interpretâtes πρᾶξις τῇ ἀποκάλυψι. Vbi tamen etiam *Acta* vel *Actus* interpretari licet, vt tradit Bud. p. 116. IV. autem paulo ante, sic & in aliis plerisque locis πρᾶξις redditur *Facinus*, & πρᾶξις, *Facinora*. Polyb. καὶ ὁ ἀδίκημα καὶ κατὰ μὴν τὴν πρᾶξιν, Ne facinus quidem illud suum iniuriæ loco numerabat. Et πρᾶξιν πρᾶξιν, *Facinus edere*, *Aeschin.* Inde plur. πρᾶξις, *Facinora*, aut etiam *Facta*. vt ἱστορίῃ πρᾶξις, *Demosth.* *Re* & *factis*. Est verò & vbi πρᾶξις reddi queat *Opus*, & πρᾶξις *Opera*: id est ἱστορίῃ & ἱστορίῃ. Quinetiā vt in illo *Demosthenis* loco ἱστορίῃ redditur *Re*, sic apud *Platonē* *Deleg.* πρᾶξις, *Res*. idemque apud *Herodianum* à *Polit.* | Πρᾶξις, *Negotiū*.

tat Magistratus. afferens tamen locum Herodiani in quo non sine adiectione ponitur hoc vocabulum: *ἡ τῆς ἀρχῆς, καὶ οὐ τῆς πολιτείας πρᾶξις* *ἡ τῆς ἀρχῆς, καὶ οὐ τῆς πολιτείας πρᾶξις*, qui rerum summae praefecti erant. Qua significatione rerum actum dixisse Plinium iuniorem, necnon Suetonium existimat: summum autem rerum actum, *Coro*. Tacitum appellavisse Curam rerū. Sic certe lingua nostra peculiari significatione dicit, *Les affaires*, quum alioqui vocabulum istud *Affairs* generaliter quavis negotia significet. Annotat ibidem Budzus hanc verba, *τῶν δὲ πρᾶξεσιν* *ἡ τῆς ἀρχῆς ἀρχή*, esse in contractibus appo- sita soluta, significanciam verumque in solidum obligari, & reos esse promittendi, ut iurisperiti loquuntur.

Πρᾶξις, Sortis, (vt dictum est πρᾶξις poni interdū pro Sorte aliqua vti) Status rerum alicuius, Conditio. Ἀπρᾶξια, vel ἀπρᾶξια: ex Sophocle in Aiace, Οὐκ οἶδ' αὖ τίς πρᾶξι. Et Αἰῶνας πρᾶξιν λυτὴ γυνή: (vbi tamē fortasse possumus accusatiuo πρᾶξιν vulgarem etiam significationem dare) Et ex Herodoto, πρᾶξιν εἰσενεῖσθαι Ἀπρᾶξιας, cōditionem suam deslet. Nisi potius scribendum πρᾶξιν Ionicē.

Προδῆκ, Proditio. sequendo quidem Suidam qui ex-
ponit *προδῆκ*: vide in verbo *Προδῆκ*.

Πράξις, Ἐξακτίο. (νε πρᾶξις ac πρᾶξις pro Exigo
poni dictum est) Bud. p. 226 ex Aristotele.

C. *Προξισια*, (q. d. Adionum ultio, vel ultrix) Dea quæ adionibus seu factis nostris finem imponit, & eum quæ meretur exitum. Vide Hesych. & Suidam.

C. Προξένισμος, ἢ Factio quopiam astuto & callido circūuenio, vel Astutia & prudentia tractandi alicuius incepti hominem circumuenio, vel præsidiū arcēniq; ad deditiōem perlicio, vel proditiōem. Vnde Προξένισμος dicitur qui huiusmodi arte vincitur ac circūscribitur, ex πρᾶξις, ipsa proditiō. Ita Budæus, addens exempla ex Polybio, ex quibus est hoc, Κασιόβους πρᾶξις κατέβηκε αὐτῷ. Habet verò & apud Suidam, qui etiam dicit πρᾶξιν esse Προδοσίαν: quem sequens Bud. interpr. Proditionem. At ego dixerim potius esse actionem quampiam callidam quaproditionem molimur: generalius autem actionem aut tractationem alicuius negotii callidā, seu artē qua negotium aliquod callidē tractamus. Videtur enim ita posse accipi πρᾶξις in iis locis quos Suid. affert. Gall. dicimus itidē Pratiq; cui synonymum est Mene. Vnde Faire des pratiques Menees, pro Προξένισμῷ. Et Pratiq;er avec quelcun, ut dicitur ἀπὸ τινος μενεος, vel μενέτιος.

C. *Ἀποσχίζας*, ἢ. Cessatio à rebus agendis (ea significatio-
ne qua dixit Naso, res agere, opponens otio) vel Cessa-
rio, sine adiectione, Otium, ut in hoc senario qui pro-
verbialis censetur, *Ἀποσχίζεις ὅτι τίς καὶ κωῖν, ἀποσχίζας*. Syn-
nelius *ἀποσχίζει* opponit *τὴν μετρίαν ἀποσχισμόν*, ep. 50,
in fine, *πνίγι δὲ ἀποσχίζας ὡς κίρδος ἐλὼδιμος*. Sic autē Ti-
bulla paupertatē cū vitā inerte copulavit, ut hic *πνίγας μὴ
ἀποσχίζας*, in hoc versu, *Με μεα παupertas vitæ traducat
inerti*. Perinde ac si quis diceret, *ἢ μὴ πνίγα τὴν ἀποσχίζας
ματρωγὴν μα*. Sed fuerit hic *ἢ ἀποσχίζα πνίγας κίρδος*,
quoniam otiosa vita contingit us potius qui diuitiis
non inhiant, sed contrā paupertatem amplectuntur.
Hoc enim voluisse existimo Tibullum, Hoc commodi
ex mea paupertate percipiam, quod liceat mihi, soluto
iis omnibus negotiis quibus districus solent esse qui di-
uitiarum amore teneantur, vitam otiosam agere. Quare
non possum eorum sententiam probare qui inuersionem
esse verborum structuram censent, & dixisse Tibullum
Paupertas mea traducat me vitæ inerti, pro Vita mea
iners traducat me ad paupertatem. Et hæc quidē obi-
ect dicta sint. Cæterum Budæus apud Philonem *ἀ-
ποσχίζα* vertit etiam Inertia: affertque ex eodem Syn-
elio *ἀποσχίζας* dictum quum nec quicquam negotiū a-
gere, nec experiri licet actione, & appellare nomina
sua. Vnde (inquit) Plut. in Sylla pro iustis d. posuit. Vide
Bud. pag. 110, & 309 ac 306.

C. *Δυστυχία*, ἢ τ *Δυστυχία*, Infelicitas in rebus agendis, seu gerendis. Et generaliter etiam Infelicitas, Sors dura, seu aspera, Res aduersa. Plurali videtur Sophocles *Αἰακὶ*, *Πῶς βαρύνει τὸν δὴν Δυστυχίας*. ubi exponi-

qui causam actores interdum iuris ignaros monebant, iuris responsa formulaeque actionum subministrantes. Hæc Budæque alia de hoc vocabulo, Annot. post. in Pand. Fabius hos vocaturis interpretes. Meminit & Cic. De or. lib. 1.

Προματῆς, ὡς, ὁ & ἡ, Negotiosus, Operosus, Molestus, Difficilis. Isocr. Προματῆς vocat Protagoræ sophistæ volumina, id est molestæ, utpote cautillosa. Bud.

Προματῆς, vide Προματῆς.

Προματῆς, Efficere conor, Molior, Laboro. Cum accusativo. Demosthenes, ὁ δὲ ὅτι καὶ παρὰ τὴν χρεὶν ἐργαζομαι. In eo efficiendo operam ponebat, id est efficere conabatur. Apud eundem pro Moliri, Servire. Itē pro Commētari, Componere. Aristoph. ἵππ. αὐτὸς ἐργαζομαι. Et Προματῆς παρὰ τὴν χρεὶν ἐργαζομαι ex Aristotele Pol. lib. 2, pro Describere. Apud Xenophontem verò ὁ δὲ ὅτι καὶ παρὰ τὴν χρεὶν ἐργαζομαι, dictum de physicis, Budæus vertit, Hæc pertractantes, ex Cic. (Afferitur & absolute positum ex eodem Xenophonte, Προματῆς ὁ δὲ ὅτι καὶ παρὰ τὴν χρεὶν ἐργαζομαι, pro Totam noctem exigo in labore & negotiis. Videtur certe hoc verbum absolute positum, aptius reddi Negotiis implicor, & Fatigor, quā in ubi accusativo iungitur, ut in Gregorii loco in quo Budæus ei significationem hanc tribuit) Et cum infinitivo, Plutarchus in Themist. Προματῆς παρὰ τὴν χρεὶν ἐργαζομαι. Dicitur etiam Προματῆς παρὰ τὴν χρεὶν ἐργαζομαι, ab Aristotele & aliis, Occupatum esse circa aliquid, & in eius curam incumbere. Vel Satagere circa aliquid, De re aliqua esse anxium, ut apud Gregorium vertit Budæus pagina 308. Ibidem affert Προματῆς cum ὁ δὲ ὅτι καὶ παρὰ τὴν χρεὶν ἐργαζομαι habente genitivum: ut Προματῆς ὁ δὲ ὅτι καὶ παρὰ τὴν χρεὶν ἐργαζομαι ex Platone pro Commentari, Inquirere. Afferit verò ex Gregorio & Basilio ac Chrysost. Προματῆς accusativo rursus iunctum, etiam pro Negotiari in aliqua re ad lucrum, Comparare, Luctari, vel Lucrum & compendium in aliqua negotiatione seu exercitatione sectari. ut videbis pagina 308 & 309.

Προματῆς pass. Efficior, Cōficior, Elaboror. Plato Apol. μοι ἰδὲν μάλα προματῆς αὐτῆς. ubi redditur Elaborata & pertractata. Laetius in Aristot. ὅτι καὶ παρὰ τὴν χρεὶν ἐργαζομαι βιβλία, Tot libri ab eo confecti sunt. Apud Xenophontem verò ὁ δὲ ὅτι καὶ παρὰ τὴν χρεὶν ἐργαζομαι, hæc consulto ita fabricata, ut vertit Budæus. Quotamēn A C T. Προματῆς interpretatur duntaxat Negotiis implicor, Vexo, Distinco: afferens huius signif. exemplum ex Gregorio.

Προματῆς, Studium quod adhibemus ad efficiendam rem quampiam, Opera, ut ἡ δὲ τὴν πολιτικὴν ἐργασίαν. Et ὁ δὲ τὴν αὐτῆς ἐργασίαν ex Isocrate, Eadem opera. Interdum verò peculiariter pro commentatione & intentione animi, atque adeo & pro opere quod est commentatione compositum, ut Isocr. libellum suum ὁ δὲ τὴν αὐτῆς ἐργασίαν vocat Προματῆς, & Polyb. suam historiam. Sed & Aristot. ita est usus. (Redditur autem alicubi Tractatus) Vide Budæum pagina 309. Idem alibi Προματῆς interpr. Litigia, & calumnias litium, in hoc Isocr. loco ad Nicoclem, τὰς ἡμῶν ἐργασίας καὶ τὴν καρδίαν, τὰς δὲ Προματῆς ὁ δὲ τὴν χρεὶν ἐργαζομαι. Atque ita sequetur eam nominis Προματῆς signif. qua ponitur pro litibus: sicut & Προματῆς eam sequitur interdum.

Προματῆς, Negotiū, Difficultas, ut apud Suidā, αὐτὸς Προματῆς ἔστι τὴν χρεὶν. Sine negotio. Ira Bud. qui & pro Molestia ex Luc. affert, item ex Demosth. ματῶν πολλῶν ἐργασίαν καὶ Προματῆς.

ΠΡΑΜΑΤΗΣ, ὡς, ὁ & ἡ, Operosus, Longi tractatus. Bud. ex Plat.

Προματῆς, ὡς, ὁ & ἡ, Προματῆς, Negotiator, Mercator. Item Forensis negotiator. A Suidā Προματῆς exponitur ἐμπόρος, item ἐμπόριος. Vicissimque ἐμπόριον apud Aristoph. schol. exponit Προματῆς, addens ἡ ἀγορῆν. SED ET Προματῆς pro eodem. vide in ΠΡΑΜΑΤΗΣ.

C. ΑΠΡΟΜΑΤΗΣ, ὡς, ὁ & ἡ, Circa quem studium adhibi-

rum non fuit, aut non fuit laboratum, Cui labor impensas non fuit.

C. ΚΑΤΑ ΠΡΟΜΑΤΗΣ, cum genit. ut κατὰ Προματῆς παρὰ τὴν χρεὶν, Negotior ad penuriam inducendam. Bud. p. 309, ex Greg. ex quo alibi affert & κατὰ Προματῆς παρὰ τὴν χρεὶν, de Iosepho.

ΠΡΟΜΑΤΗΣ, Res, Negotiū, ἀμελὲς καὶ ἀπρόνοος. Soph. Αἶαξ, κατὰ Προματῆς ἵππ. κατὰ Προματῆς. Ibidē, κατὰ Προματῆς ἵππ. κατὰ Προματῆς. H I C ΑΠΡΟΜΑΤΗΣ, Vrbis negotiis vacua. unde exponitur etiam Vrbis otii alitrix, in v. l. At verò Διπροματῆς & Εὐπροματῆς, Κακοπροματῆς, item vrbis Διπροματῆς & Εὐπροματῆς, Κακοπροματῆς, ab ipso præterito medio Πίπρομα, formata, habes supra cum Διπροματῆς & Εὐπροματῆς. Quinetiam Ἰδιπροματῆς & Ἰδιπροματῆς habes paulo antē in Ἰδιπροματῆς. Reliqua autem, qualia sunt, Οἰκωπροματῆς, Αἰσχροπροματῆς, Δαμοπροματῆς, suis quære locis, videlicet in Οἰκωπροματῆς, in Αἰσχροπροματῆς, in Δαμοπροματῆς.

C. ΑΝΑΠΡΟΜΑΤΗΣ, vel Αἰσχροπροματῆς, Exigo, Posco, ut ἀναπροματῆς Thucydidi, Pecunias exigere. Idem lib. 2, ὁ δὲ ὅτι καὶ παρὰ τὴν χρεὶν ἐργαζομαι, τὴν μὲν ἑλπίδα ἀναπροματῆς, τὴν δὲ αὐτῆς ἀναπροματῆς.

C. ΑΝΤΙΠΡΟΜΑΤΗΣ, vel Αἰσχροπροματῆς, (q. d. Contra facio, seu cōtrarius) In contrarium laboro & contendo, Refragor, Repugno, Obfisto, Obsto, Renitor, Adversor. Huic opponitur συμπροματῆς. Igitur itē dattuo illud, sicut hoc. Diodorus lib. 18, pag. 648 meæ editionis, Εὐπροματῆς τὰς ἐπὶ ὁπλίμασι βίβλιας ἀνπροματῆς. Sic ἀνπροματῆς τὴν ἑλπίδα, quod & vno verbo dicitur ἀνπροματῆς. Vox etiam passiva Αἰσχροπροματῆς in eadem significatione usurpatur ab Isocrate.

C. ΑΝΤΙΠΡΟΜΑΤΗΣ, ὡς, ὁ & ἡ, Refragatio, Resistencia, Obfistencia. ἀνπροματῆς διδωσιν vulg. lex. exponitur, Ne in se adversarii exciterentur metuens.

C. ΔΙΑΠΡΟΜΑΤΗΣ, vel Διαπροματῆς, Conficio, Perficio, Efficio, Effectum reddo. Xenophon, ὁ δὲ τὴν χρεὶν ἐργαζομαι ἐφ' αὐτῆς. Demosthenes, κατὰ Προματῆς παρὰ τὴν χρεὶν ἐργαζομαι, Conficiens, ut vertit Budæus: qui in alio eius loco, ὁ δὲ τὴν χρεὶν ἐργαζομαι reddit Parrare. Apud eundem ὁ δὲ τὴν χρεὶν ἐργαζομαι reddit Reclere agere. Idem ὁ δὲ τὴν χρεὶν ἐργαζομαι (quæ vox vltimior est) exp. Transigere & perficere aliquid, Pervincere contendendo. afferens ex Lyfia, διπροματῆς αὐτῶν ὡς προματῆς pro Pervinci ut. Addit autem à Synelio ponit idem pro Aduersus sum contendendo. Afferit & pro Parrare ex. Ut autē hic διπροματῆς sequente ὡς, sic διπροματῆς sequente ὡς apud Xen. διπροματῆς ὡς ἑλπίδα. Vide Comm. pag. 307. Sed infinitivo etiam iungitur διπροματῆς, ut apud Platonem De rep. lib. 2, αὐτῶν διπροματῆς ὡς ἑλπίδα. Et διπροματῆς ὡς ἑλπίδα Thucyd. (Qui alioqui διπροματῆς sine adiectione ponit etiam pro Quum transigisset) Interdum exponitur Obtineo, Imperro. ut in illo Plat. loco διπροματῆς ὡς ἑλπίδα, Obtinuisse ut esset, vel Impetrasse. Et apud Luc. διπροματῆς τὴν χρεὶν ἐργαζομαι ὡς ἑλπίδα. ubi tamen quidam interpr. Pacisci de descensu. Ceterum mihi videor alicubi legisse διπροματῆς etiam pro Conficere, ea in signif. qua ponitur pro Interficere, Interimere.

Διαπροματῆς passiva etiā signif. ut Plut. in Cæsare, διπροματῆς αὐτῶν ὡς ἑλπίδα, iam confectum esset bellū, vel Perfectum, seu absolutum. (Sed & activa signif. διπροματῆς pro Effectū, ex Plutar. in Themist. ὁ δὲ τὴν χρεὶν ἐργαζομαι τὴν χρεὶν) Et διπροματῆς ὡς ἑλπίδα, Elaborata lana, in v. l.

C. 2. Συμπροματῆς, Vnā cōficio, seu efficio. Afferitur & pro Vnā administrato, ex Luciano, συμπροματῆς ἡ ἀρχή.

C. ΕΚΠΡΟΜΑΤΗΣ, vel Εκπροματῆς, Perficio, Conficio, Perago. Sophocl. Αἶαξ, κατὰ Εκπροματῆς, ἡ κατὰ Εκπροματῆς ἵππ. Item pro Exigo, ἐκπροματῆς: ut ἐκπροματῆς χρεὶν, apud Thucyd. Quinetiam pro Exigere pœnas, ut ἐκπροματῆς μορτῶν φόνων, exigere pœnas de eadē matris. id est, de eo qui eadē perpetravit. Quam signif. habet & media v o x Εκπροματῆς, & Εκπροματῆς Ionicē apud Herodotū. ut ἐκπροματῆς τὴν Δωριέων ἐκπροματῆς φόνων, pœnas Donci de illis exigere, vel, ab illis reposcere.

Sette figura.

Περὶ τοῦ αὐτοῦ, τοῦ α' & β', Idem cum precedenti περιουσίῃς. Athenzus libro 13, περιουσίῃς ὀφθαλμοῦ. Et περιουσίῃς φύλας, folia serrata, seu serram figura sua representantia. Theophrastus, αὐτὴν καὶ πρὸς τὴν αὐτὴν καὶ τὴν περιουσίῃς, καὶ τὰς τὰς ἐλατῆς. At Plinius lib. 16, cap. 4, dicit abierit esse folia sexta pedinum modo.

Γελοιοῦντες, ὅς τις, Serratus, (quasi à $\nu \epsilon \rho \omega$ Γελοῦντας, in
 serram conformari); idem cum πελώριος seu γελοιο-
 νός. Anstoteles Historiz animalium lib. 3, de cranio,
 οὗτο δὲ τὸ πελωρίων μέρος, ῥαφίς. Apud Suidā autē $\epsilon \rho$
 $\gamma \iota \tau \nu$, Πελοιοῦν, ὅστις οὕτως λέγεται ἰδοὺ. pro quo du-
 bium est reponendumne sit γελοιοῦντι an γελοίοωπι, ut
 sic vocentur à dorso serrato.

ΠΡΟ, Pro, Ante, Coram. Sed hæc Græca præpositio quum à me reddiur Latina Pro, intelligendum est de ea significatione quam habet quum dicitur Pro foribus stare, & Pro æde, apud Ciceronē, nimirum Pro significante Ante, hoc quidem certè in loco. (alioqui enim etiā Pro id est ὑπὲρ, ea declarari interdum, aliquanto post docebo) Idem enim Græcè πρὸ τοῦ θύρου, & πρὸ τοῦ αἵματος. Sic Apollonius, πρὸ πύλων, Antè urbem. Et πρὸ δόμων Euripides, Ante ædes. (Ex eodem autem affertur & cum verbo motus ad locum, ἄγει πρὸ δόμων, pro Ducite ante domum. id est Ducite foras, seu Educite foras. Est porro hinc compositum πρὸδομος: sicut πρὸθύρον ab illo πρὸ θύρων) Homerus Iliados 6, versu 96, Θωκυδὲς αἰπὸν δὲ πρὸ τοῦ αἵματος φάλαγγας. id est ἔμπροσθεν ταυτοῦ. Apud eundē in Iliadi πρὸς δὲ οὐρανὸν ἔμπροσθεν, quidam πρὸς exponunt idem ἔμπροσθεν. (At Iliados 4, vbi dicit, — πρὸς οὐρανὸν ἔμπροσθεν δὲ ποσσὶν μέγα, iungitur pro cum verbo μέγα, atque adeo hinc ortum esse putatur προμέγα, quod & sine adiectione ponitur) Apud Plutarchum, πρὸ ταυτοῦ λαφύρα, πρὸ ταυτοῦ, est πρὸ similiter idem quod ἔμπροσθεν. Cæterum ut πρὸ cum nonnullis genitiuis posse reddi Latina præpositione Pro, ostendi, sic cum aliquibus, ut ὀφθαλμῶν, vel ὀμμάτων, sciendum est posse verti Præ. nam πρὸ ὀφθαλμῶν, siue πρὸ ὀμμάτων (ut πρὸ ὀφθαλμῶν ὁρᾷ τὴν ψαίαν: quod loquendi genus manasse creditur ex istis Homeri verbis, πρὸς δὲ ὁρᾷ τὴν ψαίαν) id ipsum est quod dicitur à Latinis Præ oculis, pro Ante oculos.

sed *πρὸ* habet & alium vsum prapositionis. Præ & Ante, nimirum cum quemistæ præpositiones obtinent in Præfero & Antefero. adeo quidem ut hæc etiam verba commodè interpretationi illius adhibeantur in nonnullis locis, in quibus videlicet aliquid cum alio comparatur, ut *πρὸ πολλῶν ἀρχιματῶν ἐπιποταμῶν* apud Hecratem, (qua loquendi formula vsus iam fuerat Thucydides) Multis pecuniis prætulissem, vel Antetulissem. Ad verbum, Ante multas pecunias æstimassem. Dicitur itidem *ἐπαρῶν ὅκνητο πρὸ πάντων, αὐτὸ θαυμαζέω*, itidemque cum aliis eiusmodi verbis. Plato De republica libro secundo, *ἐπαρῶν πρὸ δικαιοσύνης ἀδίκων*, ad verbum, Laudare iniustitiam ante iustitiam, pro Laudare iniustitiam magis quàm iustitiam, Pluris æstimare, &c. (Quidam verò *πρὸ* & hic interpretantur Præ, hoc modo, Præ iustitia laudare iniustitiam: sed obseruasse mihi videor potius Contemno hunc præ illo, vel parui facio, &c. quàm Laudo hunc præ illo: idèoque inuerrere malletm orationis formæ & dicere, Parui facere iustitiam præ iniustitia) At cum verbo *θαυμάζω*, ut apud Synefium, *ὥστε τοῦ πρὸ θαυμαζέω πρὸ τοῦ σώματος*, ut mentem admirentur ante corpus, id est Magis admirentur quàm corpus, Animum in maiori admiratione habeant quàm corpus, Pluris faciant, vel pluris ætiment, &c. Interdum verò & alia verba interpretationi huius particulæ adhibemus, habentis hunc ipsum vsum: ut *πρὸ δούλου διατίτεις*, subaudi *ἔτι*, Dominus seruo præstat: & *πρὸ δούλου δούλος*, serui seruo præstat. Huc pertinet *Πρὸ θυλάου* (ex quo *προθύρου*) & *Πρὸ ἰσίδου*, quæ vide in *Ἐργον* & *Οἰδῆς*.

Πρὸς περ & de tempore dicitur, sicut Ante. vt ὁ Ἰωάννης
Περσικὰς λέγει ἔσται, Plato, Decem ante res Persicas an-
nis. Herodianus lib. 1. διὰ τῶν περσικῶν πρὸς τὴν ἡμετέραν ἡμερᾶν

Ρησιμολόων. (Et ο πῦρ ὅτι πύρρειν λίλιετα apud eundem.)
 In iis quæ sunt ante hæc. Id est, In præcedentibus, Id
 superioribus) Apud Ifocr. ὅτι μάλιστα πλεονέκτησε, Ante
 tempus fatale mortis. Ante diem mortuum. Et pro
 ὅτι, Ante tempus. vnde compositum ὅτιως. In-
 terdum verò idem quod ὅτι μετὰ. Idem ὅτι δίκης,
 apud Iszum atque alios, Ante dictatum iudicium, In-
 dicta causa. Dicitur etiam ὅτι δυνήι vel ἡρώϊ vel πηδῶ-
 ρωι ἡμερῶν, &c. Ante duos vel tres vel quatuor dies, &c.
 Interdum verò subaudiendum relinquitur substanti-
 uum : vt apud Plurarchum, ὅτι δέκα ἡμερῶν καλῶς δὲ
 Μαίων. Item, ἡμέρα τῇ ὅτι ἑνδεκά καλῶς δὲ, Μαίων. Et
 ὅτι μαζ καλῶς δὲ Μαρπίου, Ante vnum diem Cal. Martii.
 Id est, Pridie Cal. Dicitur verò idem ὅτι δυνήι ἡρώϊ, vel
 ἡρώϊ &c. Ante duos annos, vel tres. Quinetiam ὅτι
 βραχὺς χρόνος, aut ὅτι βραχὺς sine substantiuo, Ante
 breue tempus, id est Nuper, Non ita pridē. Sic autem
 ὅτι λίγρον, & ὅτι μικρόν, sub. χρόνου. Paulo antè. ¶ Non
 rarò etiam cum articulo τῷ, sequente infinitiuo, pro
 Ante quàm, Prius quàm, siue potius coniunctim An-
 tequam, Priusquam, vel alii scribunt. vt ὅτι τῷ ὀνόματι
 πικρὸς πίδαξ, Greg. Antequam pedes impingant. Sed
 interdum commodius redditur per Potius quàm.
 Thucyd. lib. 5, μὴ πῦρ ὅτι τῷ δουλεύειν ἐπὶ ἐλπίδι. Idem li-
 bro 4, οἱ δὲ πικρὸν διένεικεν ἐπὶ λαοῖσιν ὑπὸν ὀφθαλμοῖς ὅτι τῷ αὐτῶν
 ἐλασσόνει. Sic Gallicè *avant que*, quod significat An-
 te quam, ponitur interdum pro *Plus tôt que*. id est po-
 tius quàm, veluti quum ita loquimur, *Je souhairois la*
mort avant que d'en venir là. (vel *plutôt que d'en venir là*) pro
Plus tôt que d'en venir là.

Πρὸ, Pro, ea videlicet signif. qua ponitur pro τοῖς. ve
 τοῖς Ἀχαιοῖς ἀγίλος ἦν, Hom. & τοῖς παῖδων τοῦ γυναικὸς
 μάχεται, apud eundem, Dimeicare pro liberis & vxori-
 bus. Sic τοῖς παῖδός θανόν, Euripid. Et Xen. Pz.d. 4, τοῖς
 οὐκ ἐπὶ ἀρεστῶν ὁμῶν ἀσθενῶν τοῖς ὁμῶν ἵ, π. 1 δέξ, ὅτε οὐκ
 ἐπὶ ὁμῶν. Sic in isto eiusdem loco, πολλὰς δὲ ὁ τοῖς αὐ-
 τοῖς πρὸς οὐκ ἐπὶ ἀρεστῶν, ὡς πρὸς οὐκ ἐπὶ ἀρεστῶν τοῖς
 αὐτοῖς. In compositione quoque hunc usum habet.

¶ Πρὸς adiungitur à poetis præpositioni ἀπὸ, & præpos.
ἐκ, necnon ὑφ'. sunt enim Ρ Ο Ε Τ Ι Α, Ἀπὸ τοῦ, (vñ
de Ἀπὸ τοῦ) Ε Τ Εμὰ τοῦ, Ε Τ Διὰ τοῦ. quæ divi-
sim etiam scripta extant, Ἀπὸ τοῦ, seu Ἀπὸ τοῦ, & Διὰ
τοῦ. Significat autem ἀπὸ τοῦ, siue Ἀπὸ τοῦ, vel πο-
tius Ἀπὸ τοῦ, Procul, cum genitivo: vt Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ,
Hom. Procul ab ædibus. Σεπάρθεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, Iliad. 8.
Quibus in locis ἀπὸ τοῦ existimo perinde ac si dice-
reitur Procul à conspectu, vel Seorsum à conspectu,
quò τοῦ significet Coram, quod nihil aliud est quàm
In conspectu. Quum tamen satis sit dicere ἀπὸ, id est
Procul, vel Seorsum, merito vacare τοῦ in huiusmodi
locis censebitur. (sicut ἀπὸ vacat cum τὸ οὐρανῷ.) Sunt
autem hinc facta Α Δ Υ Ε Ρ Β Ι Α Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, Ε Τ Ἀπὸ
τοῦ οὐρανοῦ, Procul, Eminus. Hom. Odyss. 1. — οὐδ' ἔστι
τοῦ οὐρανοῦ δὲ μακρὰ νῆαί. Heliud. πόντος καὶ μακρόν τις ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ
Aratus, Τῷ δὲ δὲ οὐκ ὀλίγον πρὸ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ παρὰ νῆα ἤματι &c. vbi
Cic. vertit Semotam procul. At verò Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ aduer-
bium ἐ loco (pro quo Ε Τ Ι Α Μ Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ dicitur)
Apollonius Argon. libro 1, γῆρας ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὸ μέγαν,
E loco procul disisto, seu remoto. Nisi admittere ve-
limus, E longinquo, & Eminus. Apud Homerum pro
ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ etiam. Affertur verò & pro Seorsum à, vel
Absque, ex Nonno.

Α Τ Ἐπὶ τὸ Schol. Apoll. ait esse pro οἷς πῦμτρον, sive δόλου, in hoc eius loco, Arg. 1. — οὐδὲν ἔστιν ἑπὶ τῷ ἱερῷ καὶ λαίλαξ ἐλδωρῶσι καὶ δαῖται. id est (inquit) οἷς πῦμτρον Δουρινίαι, πῖται τῷ δόλου. In vulgatis lexicis exponitur Longo traudo: & afferunt hic locus eiusdem, libro secundo, — ἔστιν ὁ δὲ λαγυρόν τε καὶ πῦμτρον τῶν ἡμερῶν ἡμεῶν αἰσούτων.

De Διαπρὸς autē seu Διαπρὸς dixi post Διὰ, Tomi pri-
mi col. 982.

Π Ρ Ο Τ Ο Ψ, Anrè, Antea, Antchac. Aristophanes in-
 rio Nubium, Οἱ δ' ἰνδὴν ῥίγανον. αὐτὸς δὲ ἄνθρωπος. V-
 bi est ἰνδὴν verbi. Alicubi etiam ἄνθρωπος dicitur, αὐτὸς δὲ
 ἄνθρωπος γα. Thucydides libro 2, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ αὐτὸ γινώσκειν.
 Dd. 1.

sive ὄψος. ut apud Plin. lib. 18. c. 24. opposita inter se ce-
ler & festinata satio. & serotina satio. Ibidē, ὅτι ἀπὸ τοῦ
ὑποφωτισμοῦ τῶν πλῆθους καλλίων. Item ὁ ὄψος ὡς ὅτι, matura
seu tempestiva pluuia, (quales Varroni sunt primores
imbres) in epistola Iacobi cap. 5. ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι ὁ ὄψος
μὲν καὶ ὄψος, pluuiam maturam & serotinam: alii ve-
rò Matutinam & vespertinam. quæ significatio aliis
exemplis caret. Possumus igitur per ὄψος ὡς ὅτι
intelligere ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, ut Theophrastus appellat: ite-
dēque per ὄψος ὡς ὅτι ea quæ ipse vocat ὄψος ὡς ὅτι
ὡς αὐτὸς, Plinius serotinas aquas. Præterea ὁ ὄψος καὶ ὄψος,
ut apud Plin. Persica præcocia, & Columell. Præmatu-
rus fructus. Didymus in Geopon. εἰ δὲ βούληται τὸ πρῶτον
ὑποφωτισθῆναι ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι καὶ ὡς αὐτὸς, sicut apud Colu-
mell. Ut præcocem rosam facias. Necnon ὁ ὄψος ὡς ὅτι
ἢ ὄψος, id est ὁ ὄψος καὶ ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, Annus quo fru-
ctus præcoces præmaturique sunt aut serotini. Item &
ὁ ὄψος ὡς ὅτι, ut apud Columellā, Vites præcoces, id
est, Quorum fructus præcox seu præmaturus est. In
Geop. ὁ ὄψος ὡς ὅτι ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, ut apud Columellā.
Qui præmaturum fructum cucumeris habere volent.

Πρῶτος, ὡς ὅτι, idem cum ὄψος significante Matutinus: cui
oppositum ὄψος, Vespertinus. Athen. libro 1, λέγει δὲ τὸ
ὄψος ὡς ὅτι, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, ἀπὸ τοῦ ὄψος ὡς ὅτι. Et apud
Suidam, ἢ ὄψος ὡς ὅτι, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, pro πρῶτος. Et
Πρῶτος, Mane, apud eundem.

Πρῶτον, De mane, pro quo apud Lucam ἀπὸ τοῦ
Πρῶτον pro ὄψος Atticum est, & Aristophani vltatum. ut
in Aulibus, Ἐπὶ τῷ ὄψος μου ὄψος πρῶτον ὡς ὅτι ὄψος. Et
mox, ὄψος πρῶτον καὶ πρῶτον πρῶτον ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι.
vbi schol. exponit ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, maturè seu tempestivè. Ad-
ditque in hac significatione ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, quum verò si-
gnificat τῷ ὄψος, (id est mane seu matutino tempo-
re) ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι. Nullam autē facit mentionē de subscri-
bendo, quod alibi tamē apud eundem subscriptū repe-
rit, ut in Cōtion. — ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι τῷ ὄψος (ἢ ὄψος)
Ἡμεῖς, summo mane antequā caligo nocturna diffu-
giat. Apud eundē ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι. Præmaturè, Nihil ma-
turè, in Vesp. — ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι τῷ ὄψος, id est, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι
τῷ ὄψος ὡς ὅτι. Ac sicut ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι dicitur pro
ὄψος, ἢ τῷ ὄψος pro ὄψος, Præmaturus. Ari-
stophanes Pace, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι
πρῶτον ὡς ὅτι, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι τῷ ὄψος. Apud eundem, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι
ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, præmaturorum cucumerum, esse
autem ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι ostendit hic versus prover-
bialis, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι. Et
τῷ ὄψος, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, Fustathio dicta videtur ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι
facta syncope & subscripto. Alii verò ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι potius
scribendum censent, quoniam nimirum ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι τῷ ὄψος
τῷ ὄψος, ut præcoces vites apud Columellam, quæ ante
tempus consuetum maturant fructus suos.

ΙΤΕΜ ΕΤ Πρῶτος, (ex QV O Πρῶτος per synco-
pen) Fustath. à τῷ ὄψος derivat. Vnde Πρῶτος sive
Πρῶτος, adverb. apud Hom. Il. β, X. ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι
Aulibus ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, quo loco ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι
ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι exp. ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, id est, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι. quemadmodū He-
sychio quoque ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι (sic enim apud eum scriptū est)
est ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, ita ut ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι forte sonet
Heri & hodie mane: accipiendo pro, Non ita dudū: ut &
S. πρῶτον exp. ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι. Verūm autor breuiū scholio-
rum ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι accipit pro ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι: quæ ex-
positio & in mei Hom. manuscripti margine legitur.
Hoc autē A D V E R. Πρῶτος interpr. Nudius tertius,
ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι exponentes Heri & nudius tertius (pro
Nuper, Non ita pridem, seu Non ita dudum) quæ admo-
dum & in lex. meo vet. E G I T V R Πρῶτος, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι
ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, facta syncretē, E X Πρῶτος, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, derivato à
ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι. Ibidem annotatur Πρῶτος factum esse ex accus.
ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, idēq; ei subscribi. quæ & apud Etymol. repe-
rit. Verūm Πρῶτος affertur & pro Paulo antē, Nu-
per, Non ita pridem, Primum, ex Gaza lib. 4. Necnon
Πρῶτος ex Aphthon. pro Primum. Ex Æschine autē
Πρῶτος sequente πρῶτον.

Cæterum sicut Πρῶτος significat Maturè, vel Præmatu-
rè, Ante tempus consuetū, ἢ τῷ ὄψος Πρῶτος inde de

riatum. ut apud Theocr. Idyll. 18, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι
τῷ ὄψος, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, itane maturè. quamobrem mox
subiungit, Εὐδὲν μὲν ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι. Scho-
liast. ibi ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι exp. ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι. Sic Aristot-
phanes dicit, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι τῷ ὄψος, præmaturè & ante
tempus consuetum somno se tradere.

Π Ρ Ω Ρ Α, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, Anterior naus pars: ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι
extrema eiusdem pars nominatur, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι
ἢ ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι. Latinis quoq; Prora dicitur: à Virg. etiā
Frons naus. ut & à schol. Thucyd. ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι dicitur μὲν
τῷ ὄψος ὡς ὅτι. Plutar. Alcib. ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι τῷ ὄψος ὡς ὅτι
μὲν ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι. Variz huius vocabuli affertur etymologia;
aliis à ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι derivantibus, & dictum volentibus, qua-
si ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, quamobrem & subscriptis aliis à ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, quæ
si ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι: aliis a-
liunde, ut Etymologus fuscè docet. A ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι certè de-
riuatū esse verisimile est: vnde & τῷ ὄψος ὡς ὅτι τῷ ὄψος
ἢ ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι τῷ ὄψος ὡς ὅτι à Suida pariter & Hesych.
exponitur. Prouerb. autem ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, prora &
puppis, vide apud Erasim. in Chiliad. Metaphoricè
pro ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι accipitur. Vnde A D V E R. ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι pro ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι
ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, ex Soph. Hesychio etiam ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι
ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, τῷ ὄψος ὡς ὅτι τῷ ὄψος ὡς ὅτι. Ipsi etiam
tribuitur apud Theophrastum Hist. plant. libro 2, capi-
te 1, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι τῷ ὄψος τῷ ὄψος ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι βλαστῶντα ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι
μὲν, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι τῷ ὄψος τῷ ὄψος ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι. Vbi Gaza vertit Prora.
Verūm eo nomine quidā appellari volūt partē quæ far-
menta præcedat. Alii Vitis rostrum interpretantur. id
est, τῷ ὄψος τῷ ὄψος, quod ut satiori inutile respuit
Cōstantinus lib. 5 Geopon. Idem ex Plinio reddunt Cā-
cuminum extrema articulatio. Ea autem pars rostrata
est ut nauium prora.

C. Αἰπὸς ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, Obuersam seu oppositam proram
habens. proprie de nauib, vel is qui è nauib pug-
nant. Plut. αἰπὸς ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι. Vbi quidam
interpr. In festis proris in se irruentes: alii, Aduersa frō-
te concurrentes. Sic apud eundem in Themistocle, αἰ-
πὸς ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι καὶ τῷ ὄψος τῷ ὄψος ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, etiremiā
proras seu rostra barbaricarum nauium proris siue ro-
stris obuerrere. Et apud Philostr. in Heroic. αἰπὸς ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι
ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, irruptiones quæ sunt aduersis proris. Sic apud
Polybium lib. 1, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι τῷ ὄψος ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι. Vbi Bayf.
vertit, In oppositis contlictibus. Frequentius de ipsis
nauib, ut cum in superioribus duobus Plutarchi lo-
cis, tum in sequentibus. Thucydides, αἰπὸς ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι παρὶ-
στέλλειν. vbi Budæus vertit, Conuersis proris. Plutar.
Anton. αἰπὸς ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι τῷ ὄψος ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, obuerrē
nauium iubens. Polyb. lib. 6, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι αἰπὸς ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι τῷ ὄψος
τῷ ὄψος, aduersas naues opponere, seu aduersis proris.
Sic eodem lib. ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι τῷ ὄψος ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι τῷ ὄψος τῷ ὄψος
dispositis in aciem utrinq; aduersis nauib. Rursum
Plut. in Anton. αἰπὸς ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι τῷ ὄψος ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι
ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, obuerrē continebat naues, tan-
quam instructas & paratas ad decertandum. Idem, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι
ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι αἰπὸς ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι τῷ ὄψος ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι τῷ ὄψος
ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, nauibus Cæsaris cauentibus
ne obuerrē cum rostris firmis & agitis Antonii con-
currerent. Metaphoricè pro αἰπὸς ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, Aduersam
faciē habens: & generaliter pro Oppositus, αἰπὸς ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι. So-
phocles Trachin. pagina 339 meæ editionis, Τὰ αἰ-
πὸς ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι Βαλάντι παρὶς ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι. vbi scholiastes expo-
nit, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, αἰπὸς ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, αἰπὸς ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι. Ex
Euripide affertur etiam αἰπὸς ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι τῷ ὄψος τῷ ὄψος, pro
ignes coram naualibus.

A τ Αἰπὸς ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, substant. Pars naus aduersa pro-
ra, Pars naus quæ prora opposita est. i. Puppis. ut
quidam interpretantur apud Thucydidem, τῷ ὄψος ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι
τῷ ὄψος ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι. Nisi id potius significet Obuersa prora
(seu Aduersis rostris) confligere.

C. Αἰπὸς ὡς αὐτὸς ὡς ὅτι, Duplicè proram habens. Vide in Δίφραμος.

C. Ἐμπερῶρος, In proram inclinat, ut Bayf. apud Poly-
bium libro 16, Ἐμπερῶρος τῷ ὄψος τῷ ὄψος vertit, Inclina-
tis nauibus in proram. Exponitur etiam Qui in
prora est.

leguminibus & frugibus, id quod pellis in animanti-
bus. Suidas prioris tantum meminit, πῖσιν exponens
τύφιν, & Πίσσιν, δίκην πῖσινος τύφινος. Pherecrates
apud Eustathium pag. 801, καὶ δὲ ὁτι χῆμαί ται κριτῆς
δὲ, πῖσιν, φρύγαν, ἀποβροχίην, αἰθῆν, ἀλῆσαι, μαζαί, τὸ πλῆ-
ταιν ὡς δὲ αἰται. Vbi sicut πῖσιν precedit τὸ φρύγαν, ita
apud Varronem lib. 1, cap. 6, Far quod in spicis condi-
deris per messem, & ad usus cibarios expedire velis,
promendum hyeme, ut in pistrino pinsetur ac torrea-
tur. Cui simile Plinii locum vide in Διαπύσσιν. Athen.
lib. 14, καὶ τὸ πῖσιν ὡς ἀλλήπερ, sub. ὡς δὲ, cantio mulierum
quæ hordeū pinsetur. Et pass. ἱπποπόρην κριτῆν, Hordeū
pistum, Hordeum à gluma separatum, apud Aristot.
Historiæ animalium lib. 8. Et πῖσιν, Pistus, apud Theo-
phrastum Historiæ plant. lib. 1. Vide & Πιστῖν ac
Διαπύσσιν. Latinum quoque verbum pro Tundo, id
est κόπτω seu τυττω, (quorum utroque utuntur in ex-
ponendo πῖσιν) usurpavit & Persius, quum ait, O Iane,
à tergo quem nulla ciconia pinset, id est τυττω, seu
κόπτω, aut κολλάω τῷ πῖν γλῆ.

Ceterum inter Πίσιν & Τ Αἰώ, (ex quibus com-
posit. πῖσιν esse voluit) Eustathius loco citato hoc dis-
crimen statuit ex Paulania, quod τὸ πῖσιν γίνεται ἵνα τὸ
πῖσιν ὡς ἀποβροχίην, τὸ πῖσιν δὲ ἀχρῶν: τὸ αἰθῆν verò, ὅτι τὸ
πῖσιν ὡς ἀποβροχίην, τὸ αἰθῆν δὲ ἀχρῶν, τὸ αἰθῆν δὲ ἀχρῶν.
Hesychius Αἰθῆν exponit αἰσκαδαίνεσθαι, repurgare: item
αἰσκαδαίνεσθαι βροχίην. Pro quo Αἰθῆν scribi ε-
τ ἱ α μ Αἰθῆν, ibide annotat Eust. subiungens hæc ex
Ælio Dionysio. Αἰθῆν, τὸ αἰσκαδαίνεσθαι καὶ αἰσκαδαίνεσθαι ὡς ἀποβροχίην.
Quæ & addit ex Pherecr. καὶ ὁτι χῆμαί ται κριτῆς
δὲ, πῖσιν, φρύγαν, ἀποβροχίην, αἰθῆν. Quem locum ex Pau-
lania quoque affert. Et mox ex alio lexico, Αἰθῆν, τὸ αἰσ-
καδαίνεσθαι ἀλλῶς ὡς ὅτι. (καὶ πῖσιν ὡς ἀποβροχίην καὶ
αἰθῆν) οἱ δὲ, τὸ αἰσκαδαίνεσθαι καὶ τὸ αἰθῆν ὡς ἀποβροχίην.
quo ferè modo apud Ovidium, Humida callosa quum
pinsetur hordea dextra. Et Pompon. Neque molis mo-
lus, neque palmis pinsui.

C. Αἰσκαδαίνεσθαι. Qui pistus & iustus non est. Apud Hesychium,
Αἰσκαδαίνεσθαι, αἰσκαδαίνεσθαι.

C. Διαπύσσιν, Tundo, Pinso. Theophrastus Hist. plant.
lib. 9, cap. 17, post verba quæ in Πιστῖν leges, καὶ
δὲ πῖσιν, ὅτι πῖσιν ὡς ἀποβροχίην, τὸ πῖσιν, τὸ πῖσιν. Vbi nota,
semina ac legumina prius πῖσιν καὶ ἀποβροχίην τὸ
κλύρος, id est, perpurgari, & gluma seu cortice euolui:
deinde ἐν ὄλῳ κόπτω, tundi in mortario, & δὲ πῖσιν
καὶ αἰθῆν, comminui: quod & αἰσκαδαίνεσθαι, quum ita com-
minuitur ut in mola. Plinius lib. 18, cap. 7, ubi de ratione
conficiendæ polentæ, Virentibus spicis decussum
hordeum recens purgant, madidumque in pila tun-
dunt, atque in corbibus eluunt, ac siccaturum sole rur-
sus tundunt, & purgatum molunt. Et paulo antè, Græ-
ci perfusum aqua hordeum siccant nocte una, ac po-
stero die frugunt, deinde molis frangunt. Quæ confer-
cum loco Pherecratis in Πίσιν citator. Sed nota per-
peram apud Theophr. s c r i b i Διαπύσσιν ε τ
Πιστῖν.

C. ΠΕΡΙΠΙΣΣΙΝ, Perpurgo, ut sit in oryza, corticem auferen-
do. Seu ΕΞΑΙΣΙΝ ΠΙΣΣΙΝ, id est Decortico, ut Plin. Exca-
stro, ut Scribon. loquitur. αἰσκαδαίνεσθαι, ἀποβροχίην καὶ κλύρος. ut
quum hordeum sua gluma euoluitur. Non semper au-
tem πῖσιν & αἰσκαδαίνεσθαι significare Tundere pilo, sed
interdum Decorticare, Excastrare, Gluma euoluere, pa-
tet ex Theophrasto Hist. pl. lib. 9, cap. 17, ubi de cicuta
ait, καὶ δὲ αἰθῆν πῖσιν, ἀλλὰ αἰσκαδαίνεσθαι καὶ ἀποβροχίην
τὸ κλύρος, καὶ αἰθῆν καὶ πῖσιν ἐν ὄλῳ. Nisi forte id dis-
criminis sit inter αἰσκαδαίνεσθαι, siue πῖσιν & κόπτω ἐν ὄλῳ,
quod illo leuiter tundatur, ut gluma tantum & cor-
tices auferantur, hoc verò ipsum semen ita perpurga-
tum, prorsus contundatur, non aliter ac mola molitur.
(quauis Pollux πῖσιν pro αἰθῆν quoque usurpari dic-
tat, id est Mola frangere & comminueret) Vt sit, πῖ-
σιν rectè interpretabimur Pinso, Plinium sequuti, qui
hæc Theophrasti verba lib. 1 De hist. plant. ἡ τῶν δὲ
ἡ γὰρ ματαβάλλουσιν ἡ δὲ πῖσιν ἀποβροχίην, sic vertit, lib.
18, cap. 10, Tradunt zeam ac typhen, quum sint degene-
res, redire ad frumentum, si pistæ ferantur. Πιστῖν

αἰθῆν metaphoricè pro Puris ac omni veluti gluma
carens, usus est Aristophan. in Acharn. ubi quum dixi-
set nondum aduenisse peregrinum militem & socios,
subiungit, Αἰθῆν ὡς ἀποβροχίην καὶ αἰθῆν πῖσιν. Τὸ γὰρ μα-
ταβάλλουσιν ἀχρῶν τὸ αἰθῆν αἰθῆν. Vbi scholiastes, Πιστῖν πῖσιν,
ὡς ἔχουσιν ἀποβροχίην καὶ αἰθῆν πῖσιν: subiungens, κα-
τάως Πιστῖν ὅτι τὸ κριτῆς ἡ ἀλλὰ πῖσιν αἰθῆν καὶ αἰθῆν πῖσιν.
ἡ δὲ καὶ πῖσιν. Simili metaph. apud Philostratum
αἰθῆν πῖσιν τὸ αἰθῆν, specie purus, καθαρός τὸ αἰθῆν.

Πιστῖν, s i v e Πιστῖν, (utraque enim scriptura repe-
tur) Pisanæ, id est Hordeum pistum & à cortice purga-
tum: ἡ κακαμμένη καὶ δὲ, ut Suidas exponit: vel κριτῆς ἀ-
φαιρού χυμῶν, (Hesych. autè exp. κριτῆς) secundum hunc
griphum de pisanæ apud Athenzum lib. 10, Κριτῆς ἀ-
φαιρού χυμῶν ὁ γὰρ πῖσιν. Epigramm. libro 1, Ταί κριτῆς
πῖσιν πῖσιν πῖσιν πῖσιν. Vbi nota corripit, sicut & apud
Athenzum lib. 14. — πῖσιν δὲ Πιστῖν ὡς δὲ. Apud De-
metr. Phaler. Πιστῖν πῖσιν πῖσιν. (ut Plinius, Pisanæ Hip-
pocrates sorbitionis gratia laudauit, quoniā lubrica ex
facili hauriretur) Athenzum lib. 4, λεκάριον πῖσιν. Ni-
cander autem in Ther. κατὰ πῖσιν πῖσιν ὡς δὲ, enalla-
ge generis. Πιστῖν, Pisanæ: (inquit Corr.) propria
est hordei decorticati appellatio: à v e r o Πιστῖν,
quod Pinsere & decorticare significat: quoniam hor-
deum tundendo deglubetur, ac suo cortice castratū
ita conderetur. Mundatum hordeum officinæ vocat.
Tunditur enim hoc, nō molitur. Ac veteres quidē pri-
mò in corbibus perfusum aquæ hordeum, dum tume-
ret, in sole siccabant, mox in pila lignea pistillo tan-
tisper tundeant dum corticem glutinamque exuisset, &
ita ut diu perennaret, reponerant. Aliqui verò hordeū
prius aqua madefactum, dein sole resiccaturum, in pila
tundeant, & suis glutinis explicitum molebant, fari-
nam in sacculo coactam diutissime discoquebant, ita
abigi vim flatus existimantes: atque resiccaturam & in-
cessas conuolutam, ad usum sorbitionis seruabant. Alii
verò (ut refert Constant. Cæsar lib. 12 De agricult.) hor-
deum maceratum, purgatum, decortatum & in sole
siccaturum, rursusque pistaturum, secundò etiam ad solem
exsiccabant, quumque reponere volebant id quod ex
ipso tenue inter pistandum decussum erat, ei adsperge-
bant, quod ita ipsum defendi consequarique animad-
uertissent. Ac quauis propriè ex hordeo pisanæ parā-
retur, attamen ex aliis etiam frugibus eam confici solī-
tam annotatum est, ut tritico, alica, zea, oryza, lente:
sed quam non simplici pisanæ non enclatura, ve-
rùm addito frugis ex qua constaret nomine, πῖσιν
πῖσιν, κατὰ πῖσιν πῖσιν, τὸ αἰθῆν ὡς δὲ ὁ πῖσιν πῖσιν,
κατὰ πῖσιν πῖσιν, & aliàs aliter appellabant. Sic ergo parata
pisanæ recondebatur, quumque usus exigebat, in a-
qua coquebatur. Et aliquanto post, exposita ratione
coquendi pisanam tum à veteribus usurpata, tum ho-
die recepta, Ceterum sic cocta pisanæ, iam non πῖσιν
est, sed πῖσιν κατὰ πῖσιν. hoc est, pisanæ cremor
aut sorbitio appellatur: seu (quod idem est) pisanæ ius
vel succus. Quinetiam ius decocti integri hordei in a-
qua, tantisper dum coctione dissiliat, hordei cremorem
Celsus vocare solet.

ΠΥΣΣΩ, Fur. ξω, Plico, Complico: interdum
etiam In rugas & sinus contraho. ut
πύσσω τὸ βιβλίον ἀπὸ τῶν πύσσω πύσσω. Plicato libro. Bud.
Idem ex Herod. lib. 1, λαβὼν χρηματῶν πύσσω
δὲ τὸ ἐκ πύσσω πύσσω, ὡς ἀλλῶς πύσσω πύσσω. cum hac interpretatione Politiani, Sū-
pro libello' quales ex phylara tenuissimi atque in utrā-
que partem replicatiles fiunt. Ex Plutarcho in Rom.
τὸ αἰσκαδαίνεσθαι πύσσω, purpuram in sinus contrahere. Itē-
dem apud Homerum πύσσω καὶ ἀπύσσω πύσσω, id est
διπλῶσαι, ut Eustathius exponit, Duplicans seu Compli-
cans. (Ab eodem hæc dicuntur πύσσω, ut Iliad. 9,
ἐγγὺς δὲ πύσσω πύσσω ἀπὸ χιτῶν Σείβω. quibus
verbis significat διπλῶσαι τὸ πύσσω πύσσω, ὡς καὶ μι-
κροῦ δὲ πύσσω πύσσω, ὅτι διπλῶσαι ἐν τῷ ἀμπυλαῶν σῖν-
δω. Eustath. Huc pertinet quod apud Hesychium legi-
tur, Πύσσω, κραδαίνει, ἡ δὲ δόξα πύσσω. Apud Aristopha-
nē verò in Nub. πύσσω πύσσω πύσσω, scholiastes expo-

ad quem Herodicus, dei παῖς, εἰ: ut ad Thrasymachū,
dei Οὐρανίου υἱὸν.

C. Pallor domo. Pallor domo. Accusatio innotum si-
guificat. Vt pallor domo & crudio. Sophocles Añce,
adit dñs pñt mñt, dñt mñt dñt. id est, dñt mñt
mñt dñt mñt, dñt dñt dñt, dñt dñt dñt, Equito-
rum domos, Pallor domos. Cicero dicit Equi-
torum domos. Vitis Xa. in C. Geo. Apud Seidam
LEGITUR ET Pallor domos, quod exponitur
mñt.

C. Peter Spill: Fellow not known to me. Spill: One who in England. London. I am in the same place. Spill.

C. *Alauda* variorum pallis seu equisitis habens. Iliad. γ.
— *αἰψὺς ἀλκιμῶν*. vbi Scholæstponit *αἰψὺς* *ἰσχυρὸς*
αἰψὺς, vel *ἰσχυρὸς* *ἰσχυρὸς*. Hesych. indem non so-
lum *αἰψὺς* *ἰσχυρὸς*, verum etiam *ἰσχυρὸς*, ex eo quod
αἰψὺς significet *ἰσχυρὸς*. Dicuntur igitur *αἰψὺς* *ἰσχυρὸς* qui va-
rios et multos pallis habens, vel variis modis do-
minos et extrinsecos, id est et *αἰψὺς* et *ἰσχυρὸς*.

C. *Sex pullos seu equulos habens. A. Sex pullos, currus qui sex equules coniungit trahit, ut Apuleius Quadrupes & tripes currus: Plautus & Lilius Sexages utantur sexos equos ad vnam currum iungendos. Horodius lib. 4. et si quis triplex currus velit, murem in triplex currum.*

C. *Estuarius*, Fr. v. i. *Estuarius*, refectatione Ionica & poetica, Pulchros & quales habens sui ferens. *Aluarius*. Od. 5. *Fam. & Estuarius*, id est *maior* *latus* *exaltatus*, vt schol. explicat. *Exponitur* & aliter, vt *super* docui post *maior* *significans* Verbo.

C. *Equus*. Equos seu pullos equinos habens. Hefych.

C. ΚΑΡΝΙΣΤΑΣ, Pullis equorum inclutus, Celebris equo-
rum pullistella, αἰὲν κάρνιστος. vbi schol exp. ἡδύτης
ἀρετῆς ἐκείνης. ἀπὸ καρνίου δὲ ὁ γέννησθαι, Hefychio inde
καρνίσιος εἶ τ' ἐπὶ ζῴων, διὰ τὸ καρνεύειν. Afferitur
et Thucydides indeam pro Circa equorum pullos in
figura.

C. Admiratione, Candidos pullos habetis, Quem nunc e
gubnet et hunc. Salis epitheton, item dies seu lucis. v
apud Sophoclem Asiæ, Etiam si vultis asinus videri
Et admodum et hoc nomen asinus.

C. Ταρχήμων, Formice equales habens, Qui velocibus equorum pallis vntur. Illud. i. — Δαράδ ταρχήμων. Pl. f. Μάρτυρον ταρχήμων. Exponitur & ταρχή, rei equorum ventus.

Παιδάριος, ο Πύλλαιος Λακ. Ζευξ. ἐν τῇ πόλει Ἰαννῶν ἐστὶ
 τῶνδε ἑξῆς, σὺν πύλλοισιν· ὅτεν τῶνδε αὖτε ἀπὸ
 Σοφοκλῆος, Ῥηδὸς σὺν ὑποκρίματι, ὃν πύλλι τραχὺ
 Στῆλαι· Ἰωννῶν αὖτε σὺν ὑποκρίματι· τῶνδε

Pulchritudo, Pulchritudo, id est parvus pulchus, Tenellus pulchritudo seu equalis Aristoph. A τ **Pulchritudo**, pro Pulchritudo; id est Quod equa emittit antequam pullum parum eder. Abstrus ex Aristotele; Historix animalium liber 2.

Παύλος, ο οποίος μετὰ τὴν Πίστιν ἀπὸ τοῦ Διογ. Λαέρ-
τιου ἐστὶν ἀξιολογούμενος, ἀπὸ τῆς ἐκείνου ἀπορίας ἀπο-
κρίσας τὴν ἐρώτησιν.

Παραδίδωμι τοις ἵπποις τοῦ οἴκου καὶ ἐκταύριον τῶν ἱερῶν, περὶ
 τοῦ ἐκταύριου. De re equarum et iulii dñi tradidit, dñi
 ipse tradidit tibi Pollitib; dñi dñi et aliorum et tradidit
 eis, tradidit eis, et ea tradidit, et iherosolym, dñi dñi
 tradidit eis.

Domitio equorum, Cura domandi & erudiendi palustres equorum, aut etiam Cura formandi (ut Virgilii) Formare vitulos) Xenophontis *Memorabilia* circa crassum domandi & erudiendi

Plano de la, etc., Ad equales domandos erudiendosque

C. *Amid me, Now cornicus eradicatque, vepalli domer*
sebutq; eradiri, Apud Suldani, ut riva autp' alipar
ne digne aliq; digne, hie fructu digne a rualit, me
ne digne digne digne digne; equorum gregem non
dem digne digne. Sides tamen a rualit exponi
est digne.

A *Flaccus*, *mc*, *h*, idem cum *mi* *Aver*, Xen. in Hipparch. Ab
Vlp. autem de aedificio edito *trans* usurpati aiunt
pro armento pullorum seu equulcorum, ut Varro E-
quariam accipit pro armento seu grege equorum.

{Πασίς, Fimium palli asini quod primum edidit. Sic enim Plinius libro 28, capite 13, Asinini palli fimium quod primum edidit (poleon vocant Syri) datur in aceto multo. {Πασίς Suidæ ponit ἄμα Nisi postius apud eundem scribendum παλῆς χιτῶν, pullina seta seu coma, ut sit à masc. παλῆος, Pallious. Α Τ Παλῆς Hesychio Ἄρετος pectus humeris suis gestans τὰς ἑαυτοῦ παλῆας.

Π Ω Μ Α, *απερ, η, Operculum.* Iliad. α. v. ιηδ. *πύμα*
φαριτρης. Od. i. v. 319. *οις οπι φαριτρη πύμα*
παροια. Et Od. γ. *Αντιξ' επιπτου πυμα,* aperuit operculū
nimirum *επισκαστης,* seu *χαλκι,* ut ipse vocat. Idem Od. ε.
Διδυμεν δ' εμπαυσας, (videlicet *ειμαριας*) *και πυματα αρ*
σιν ανθρωπων. Et Hesiodus Erg. de dolio Pandoræ, *επιμυσε*
τα πυμα. Ibidem, paulo ante, *πυμα μίμη πύμα εφελοντα*
sic apud Athenienses, *φαμα,* et *καλον πυμα τ' εφελον κα*
δω. Item *πυμα τα πορρωδ'* apud Galen. Simpl. lib. ii. O-
percula purpurarum piscium. id est testæ seu conchæ
ισχυρα. Πύμα Hesyech. exp. *εχρυμα,* Poculum.

item Potus seu potio. Eurip. *Αὐτὸς καὶ ποτὶς καὶ πῶς*. Et ex
 Eclat libro 1, *Ποτὶς καὶ πῶς*. Sed quidam in his
 locis scribere malunt *ποτὶς*, ut supra post *πῶς* in *ποτὶς*
 docui, quod huc pertinet. [Aliam præterea nomi-
 nis huius *ποτὶς* significat, vide apud Dioscoridem libro 4,
 cap. 149, de palma.

D *Πομπή, Fur. ian.* Operculo claudo & Obruro, Operculo
 ut *Colimella* dicit Vasa operculare & oblinere. Vnde
 apud *Aristoclem* in *Probl. τρυπηται*, operculanerie. Et
Hist. anim. lib. 3. τρυπηται, operculatus fuerit, seu oper-
 culo appposito claudus fuerit; *ιδ. τρυπηται* *αὐτοῦ* *αὐτοῦ*. A-
 pud eundem in *Probl. τρυπηται* *αὐτοῦ* *αὐτοῦ*, tibia operculo
 obturata.

С.ΠΑΡΑΤΕΡΗ, Operculo, Obtuso operculo & ob-
 ro. Απὸ τοῦ De igne & senect. loquens de carbonib⁹, αὐ-
 τοῦ ἀποκαταστήσει τὸν πυρὸς καὶ τὸν ἀνθρώπου. Vide in Πύρι.
 С.ΠΕΡΙΤΕΡΗ, Operculo circumscisa obturo, Circum-
 scisa operculo.

Detructa à genitruo.
Ποματός, το, ο, Opercularus. Dioscor. lib. 3, cap. 11, καρχήδον
ὡς τὰς αὖ Ἀρκελίας ἀπὸ τοῦ ποματός καλεῖται. Vbi Ruel-
lius, Cochleæ quæ in Liguria Aloibus pomariz, id est

operculares, cognominatz. Quale fortasse & id cochlearum genus de quo Pflin. lib. 8, cap. 39, Est & aliud genus minus vulgare, adhaerente operculo eiusdem testæ se operiē. Obruta terræ semper hæc, & circa maritimas tantum Alpes quondam effusa.

C. ΕΠΙΤΑΜΑΤΙΣ, Operculo oblitus & obturo, Operculo.
Synes. ep. 15, *ἐπιταματίζῃ* αὐτὸν ἐν ταύρῳ κείνῳ, ὃς ἦν
ἰσχυρὸς, ipsum operculat, nimirum *παρακάλει*
αὐτοῦ τὸ ὑπερσπουδαῖον. Et *ἐπιταματίζῃ* πρὸς αὐτὸν, apud Alex
Aphrod. veluti quum praeferunt *τὸ πρῶτον* operculum
obditur. Cui simile genus loquendi vide in Πλάτῳ, vb.
Aristot. dicit *ἐπιταματίζῃ*. Verba eius sunt, πρὸς ἐπι-
ταματίζῃ αὐτὸν ὑπερσπουδαῖον.

C.ΠΕΡΙΤΡΑΧΕΩΣ, Operculo circumcirca obturo, id est
Bene operculo idem cum obturamus. Vnde apud Ari-
stot. vas obturamus. 2. 1. 1. 1.

^o ΠΑΡΟΣ, *Lucus, myr,* vt schol. Soph. & Aristoph. ex. in hoc versu. Antiqua

chi Πάρις το ελθέμεν καὶ εἰς πάλαιον ἱερὸν. Idem versus
apud Suid. sic legitur Πάρις το ελθέμεν καὶ εἰς πάλαιον
ἱερὸν ubi ipse dicit esse παῖς π. (Simile apud Hom. II.
Ἀχιλλεύς δὲ πάλαιον γὰρ καὶ τὴν δὲ δῶκε) Citatur & à Schol.
Eurip. apud quem tamen non παῖς scribitur, s. ο
Πάρις. ubi etiam sic. Ἐλθέμεν, καὶ εἰς τὸ πάλαιον, ὁ δὲ
παῖς.

[illegible]

ex Proverb. Solom. *ἡ ἀρετὴ ὡς χρυσὸς*: quum hoc sit à *ἀρετῆς*, A
non à *ἀρετῆς*.

Ρ Α Π Τ Ω, F. ψ, Pr. αρε, Suo, Confuso, vel Sarcino, Cōsarcino. Et partic.vocis mediz
ραφαλιν ex Aristoph. Nub. οὐδὲν ἄλλη *ραφαλιν* σκίπτειν.
 Apud Pollucē *ράφα* ὑποψίμα π *ρα* καὶ *πίον*. Apud eundem *ράφα* cum *αἰσιν* *δαμ*. ¶ Sed frequentissimē in
 metaphr.signif.vfsurpatur: sicut vsus est Terentius metaphrōticē verbo Suo, in Phormione, quum dixit, Ne
 quid suo suat capiti. ita enim dicit Homerus κακὰ *ρά*
πτειν, (vnde & compos. *κακοράπτια*) item *φαίειν* *ράπτειν*, &
φαίαν *τιμωρον* *τι* *ράπτειν*. Dicitur verō & *δολοράπτειν*, vnde
 de compos. *δολοράπτια*, quod habes suprā. vbi & *δολορά*
φτης, quod passiuē sumitur. A T *δολοράφτης* αἰτιῶς
 sumeretur pro eo qui dolos suo, id est struit. Inuenitur
 autem *ράπτειν* metaphrōnicē pro Struere, Machinari, &
 apud Herodotum. Quinetiam cum illo ipso accusati-
 uo *δολο* vsus est Chrysostr. *ἢ τῆς αἰτίας αἰσιν* *δολο* *ραφῆν*, *δὲ* *τῆς*
πῶν *δολο* *εἰρη* *ραφῆν* *αἰσιν*. Sic & in epistola ad Ephes.
 pag.175, οἱ *καὶ* *ράφοντες* *δολο*. Sic *ράπτειν* ὀπτιουλαίς,
 quidā comicus dicit apud Athen. *ράπτεισι* *δὲ* *πᾶσι* *ὀπτι*
ουλαίς: de lenocinantibus loquens, qui puellas lenocin-
 antis mangonizant.B.

Γάρμα, αἶμα, πύρ, Surura. Apud Hefychium verò & pro filo, (inquit Budzus) scribentem, Ἀγῶνις, δίωμα γάρματις ἔτημονος. In v.l. γάρμμα, Ligum, Filum: & Fibula siue tertia quæ per annulos excurrit, vestisque scissuras inter se committit. Ios. De antiq. γάρμματις ὁ ἀλλοθῆτος εἰς τὴν οὐρανὸν ἀλλήλους κατὰ δὴν τῆς κρείας καὶ τῆς ἰσῆτος ὁβερτμήματα ἐν τῇ. Significasse autem hanc vocem & aliud Macedonibus, docebit te Hefych. cuius tamen suspectus est locus.

Γαπίης, ὁ δὲ Sutor, Confarcinator. Α τ Γαπίης, Sutor, Con-
fusus, vel Sutilis, Budzus. Apud Homerum autem, Od.
ω, — ρυπύματα δὲ ἐν χτύπῳ, Γαπίοι ἀεικέλιον. quidam ρα-
πίῳ interpretatur Lacerum. Mihi certe videtur id esse
quod vulgò dicimus *Rapasse*. quin autem sic nostrum
hoc *Rapasse* factum ex *ραψα*, nemini dubiū esse debet.
At Eustathius ceset *ραπί* οὐ *αεικέλιον* legendum ὅτιν, ut sit
pro *αεικέλιος ραπί*. Sed habemus in eodem illo Hom-
eri loco *ραπίαις κημίδας*, de quibus eundem Eustath.
consule. Budzaffert α τ ι α μ Γαπία pro pulvinis seu
centonibus, ex hoc Xenoph. loco, Hellen. lib. 4, ἱστο-
πλόντων τῶν ἐν γυμνάσιον ραπίαι ἐφ' ὧν καθίστανται οἱ Πύρραι μα-
λάκοντες.

Partim autem ab ἴρραφα, partim ab ἴρραφω esse pu-
 cimus. Ἰσorraφος, ἢ ΤΔοorraφος, ἢ Καπo-
 ράος, ἢ ΤΜηχαορράφος, ἢ Πολυρράφος. & quidem
 ex his solum hoc postremum (cui etiam diuersa sedes
 est accentus) esse ab illo ascripto secundo pass. utpote pa-
 ssum habens significationem, (ut habet ἢ ΤΔοορ-
 ραφός) cetera, & quæ illis similia sunt, esse ab ἴρραφα.
 Præterea in Ἰσorraφός quidem (de quo alibi) & in Πο-
 λυρράφος propriam significationē retinet hoc verbum:
 at in cæteris illis habet metaphoricā. Et de Δοορράφος
 quidem dixi paulo antè, in Pædwo: (de Δοορράφης, in Δό-
 λος, Tomi primi col. 1039) de Μηχαορράφος autem, To-
 mi secunda col. 314. At de Καπορράφος dicendum erit
 in Καπός. Vt igitur nunc ad Πολυρράφος veniam, passi-
 uam, uti dixi, significationem habere sciendum est, &
 exponi Multum sutus, apud Sophoclem in Atice, πο-
 λυρράφου πορναος. Fortasse autem non minus commo-
 dè reddetur Multipliciter sutus, seu consutus. Affertur
 ἢ ΤΠαυρράφης (eiusdem formæ cum illo Δοορ-
 ραφός) ex Nonno pro πολυρράφος positum. Eandem
 originē habet (videlicet ab ἴρραφα) etiā σ υ β σ τ α η τ
 ι ν α Εαφός ἢ ΤΕαφός. Est autem Εαφός Sutura. Cuius
 vocis Εαφός frequēs apud medicos vsus de capite: quia &
 reliqui alii vsuntur, quā alia ei σκεῖντομος desit, ut opinor.
 Plutarchus de Soer. & demonio, πάλιν δέξω γα, πῆς κεφαλῆς
 αἷμα φέρεσθαι σκεῖντομος πορναίος, τοῖς Εαφάσι δεσφύταις, μελέ-
 ται τῶν φορητῶν. Caput (inquit Cam.) concinnatum est
 de pluribus ossibus, quæ, ut terra densata, inter se aptā-
 tur atque consuntur. Hæ Εαφαί sunt, siquæ nomi-
 nibus à medicis distinguuntur, ut σκεῖντομος & Εαφά-
 δης & Εαφάδης, & aliis quoque appellationibus no-

tentur. Eas autem quas dixi *παράσι*, quidam commissuras, Plinius compages, Celsus, Græcam interpretans appellationem, suturas vocavit. Et harum exposita nomina sic interpretari liceat, ut dicamus coronarias, & virgatas, & squamatas. Hæc Cam. Quoniam autem frequenter occurrit hoc vocabulum apud medicos, (interdum verò & apud cæteros scriptores, uti dixi) afferam de eo quædam & ex Gortzo: *Πάσι* (inquit) Sutura. est species *συνάφης*. Est autem ossium compositio quædam confutis rebus similis, ut in capitis ossibus habetur. Eam nonnulli volentes explicare, definiunt esse *συνάψιν* ferratam, id est, similem coniunctioni ferrarum sese mutuò contrario occurso ingredientium: quum scilicet dentatæ vnius partes in crenas alterius inferuntur. Alii verò definiunt esse compagem ossium ad vnguem factam: ut hic similem ossium compositionem intelligamus quæ & aliarum rerum est quæ in vnguem committi dicuntur: quum scilicet gibbæ partes ad vnguâ figuram structæ sinus sibi idoneos subeunt. Talis quidem iuncturæ ratio in vnguibus & digitis & pectinûm dentibus inuicem implexis apparet. Talem etiam fabri lignarii omnium firmissimam ac tutissimam quotidie nobis repræsentant, & in caudam hirundinum factam lignorum commissuram appellant: quòd ligni tuberculum paulatim læscens, hirundinis volantis caudæ modo, idoneam & æqualem sibi cavitatem etiam paulatim læscentem arctissimè & firmissimè inseritur. Non est tamen compago hæc ad suturæ rationem semper necessaria, sed per harmoniam facta *συνήσις*, *παράσι* dicta est à recentioribus anatomicis. Plura autem apud eum videnda tibi relinquo. Cæterum non dubito quia illa composita quæ paulo antè protuli, *Ισπράφες*, *Δολοπράφες*, &c. aliquis ab hoc nomine potius deducurus sit: sed non video quid obstat quin eandem & illis & huic denuationē tribuamus. Quod autem de huius substantiæ & illorum compositionum denuatione dico, idè de aliorum quoque multorum, quæ huius generis sunt, dictum intelligi volo. In vulg. lexic.

neris sunt, dictum intelligi volo. In vulg. lexico. habetur **Β Τ Ι Α Μ** *Papia* pro Sutura: sed hoc vocabulum, sicut alia infinita, ignorantia eorum qui vulgarium lexicorum confarcinatores fuerunt, adscribendum censeo. Ita enim in illis legitur, *Papia*, Sutura. Interdum & pro consilio capitur. vnde *καὶ παπία, καὶ σούλα*. Atqui debuerant boni illi viri considerare, in compositis nominibus adiectiuis mutari solere terminationem substantiuorum, & quæ in compositione locum habent, non iidem seorsum & per se recepta esse. Venio ad alterum **Σ Υ Β Τ Α Ν Τ Ι Ο Ν**, *Papir, id est*, n, quo significatur suendi seu suturæ instrumentum, id est Acus. Vide *Papir* paulo post. Habet autem & alias significationes hoc nomen *papir*. Ita enim dictum fuit quoddam calcematum genus: necnon olus quoddam sylvestre lapidæ simile, si Helychio credimus: qui addit significare & *παῖδον*. Est verò & nomen piscis qui etiam *βουρίον* appellatur: quo nomine vocatur & acus instrumentum. Ab hoc autem *Papir* **Ε Σ Τ** *Papir dē*, de eo dictum quod virtutis instrumento quod *papir* vocatur, id est de sutoris in hoc dicticho incerti autoris, Epigr. lib. i. *Κυρὸς δὲ καὶ παπὶς δὲ κατὰ τὴν ἰατρικὴν τέχνην, καὶ ἔστιν οὖν καὶ τὸ ὑπὲρ αἰσθητικῆς*. Ab hoc autem nomine *Papiridis* est **Π Α Ρ Α Β Μ** *Papiridion*, Suto, Confuto. Cuius verbale. **Ε Σ Τ** *Papiridion*, Sutus, Confutus. Item *Acu* textus: in vulg. lexico. ubi additur, *μὴ ὅπως καὶ παπιδιον* ex cap. 36 Exodi. *Παπιδιον, τὸ πυκνὰ καὶ τὸ παπιδιον* ex eiusdem operis capite 1. Sed hic genitivus est potius à **Μ Ο Μ Ε Ν**. *Papiridion* quam à *papiridion*. Inuenitur etiam **Δ Ι Μ Ι Ν Υ Τ**. *Papir*, Parua acus. item *Subula*. *papir* *τὸ ὑμμελον*, hoc est subula, quæ artifice quippiam perforant. Contra ex Galeno.

Bacchiētiam x p r u. *Βακχίητις* huc pertinet, secundum quosdam: qui tradit, ita cognominatum *Ἰδὸν Ἰππιάδου ἐν τῷ μνημ. π. Αἰγ.* id est, quod in iurus facie femori Iouis. In v. l. Assuntus: sed malim (ū sūgendum vocabulum est) *Ἰνσάτιος*. Dionys. *αὐτοῦ τῆς*

ῥήματα τῆς αἰνιγμῆς, pag. 33 editionis patris mei, Οὐχ, ὡς τὸ Θρησκ. ἔν. πρὸς τὸν Ἀφροδίτη Βασίλειος καλίστην ἱερὴν μὴ ἐξαρτῆσαι, &c. In quem locum Eustathius annotat & aliud huius epitheti etymum. dicit enim ita vocatum vel ὄχι τὸ ἱερὸν ὅτι τὸ μῦθος τῆς Διὸς, vel ὄχι τὸ ἱερὸν ὅτι τὸ μῦθος τῆς Διὸς, quod est ἱερὸν μῦθος τῆς Διὸς, sit παρὰ τὴν ἑλ. &c. Sed legimus apud eundem poetam, pag. 134. — ἵππὸν ῥῆμα λόγῳ καὶ τῷ λόγῳ αὐτὸν Διόνυσον ὑπὲρ ἑαυτοῦ παρὰ μῦθος, quod certe prius illud etymum confirmat. Pro quo facit & τὸ Ἄμ Μυρορραφῆς eiusdem Bacchi epithetum, id est Femori insutus, qui μῦθος propterea vocatur ὡς μῦθος in proximè præcedente loco Dionysii. Obserua autem obiter & hæc duo cōposita Μυρορραφῆς atque Εὐρραφῆς, addenda quibusdam superioribus quæ eiusdem formæ sunt. Sed videtur ὑπὲρ ἑαυτοῦ μῦθος dici potius Pulchram seu elegantem suturam habens (quod eleganter quodam suturæ genere Bacchus ei esset insutus) quàm Pulchrè seu bene confusus. Atque ita fuerit potius à nomine μῦθος.

C. ΑΝΑΡΡΑΠΙΩ, Confuso, Confarcino. vnde præt. παρὰ ἑαυτοῦ, Confusus, Confarcinatus. Exponitur verò & Reconcilio, Reconcinnio, in v.l.

C. ΑΠΟΡΡΑΠΙΩ, Confuso, Confuendo obstruo. Plutarch. ὅτι φιλοπονησας, de patribus loquens filios ad auaritiā hortantibus, τῶν δὲ πατέρων παρὰ τὴν αἰσίδα, ἀλλὰ συρίαντι καὶ ἀπορραπῆσιν τὸ βαλῆσθαι, ἵνα εἰς τὴν καὶ φυλάτῃν τὸ ἐκβληθὲν διαστήται. Sic dicitur & ἀπορραπῆσιν σῶμα, Obstruere os, quasi confuendo, ut Æschin. ὅτι ὁ σπέρματι τῶν ἰσθμίων ὅτι τὸ σπέρματι τῶν Φιλίππου σῶμα, Se obturaturum os Philippo, Se facturum ut Philippus ne hircere quidem posset. Chrysostomus hoc loquendi genus imitatus est in primam ad Corinthios, ὅτι ἀπορραπῆσιν τὸ σπέρματι. Vnde & in epistolam ad Romanos. Vno verbo hoc dicitur ὅτι τῶν ἰσθμίων.

C. ΕΝΕΡΑΠΙΩ, In suo. Plut. in lib. De virt. mul. τὸν δὲ Ἀλέξανδρον ἐν ἐνέργειᾳ τῆς βύρας, κατὰ τὴν πύξιν. Aorist. i. medius legitur apud Herodotum, ἀπορραπῆσιν τὸν μῦθος.

C. ΕΠΙΡΡΑΠΙΩ, Assuo. Plut. in Apophth. commemorat Lyfandrum iis qui illum vituperabant quod pleraque do lo ageret, respondisse, ὅτι μὴ ἐφικνῆται ἢ λιοτῆ, ὡς ἐπὶ τὸν οἶνον οὐκ ἐστὶ καὶ τὸ αἰωπικῆν. id est. Quum Leonina pellis aliquò non perueniret, tunc assuendam ei esse vulpinam. Sed in quadā editione horum Apophtheg. in qua seorsum excusa sunt, ὡς ἐπὶ τὸν οἶνον mutatum perperam fuit in ὡς ἐπὶ τὸν οἶνον: ab aliquo (ut credibile est) cui ὡς ἐπὶ τὸν οἶνον quidem notum erat, at ὡς ἐπὶ τὸν οἶνον, non item. Sed & apud Erasmus in Chil. legitur ὡς ἐπὶ τὸν οἶνον, fortasse ex Zenodoro: ὅτι ἢ λιοτῆ καὶ ἢ αἰωπικῆν, τὸ αἰωπικῆν ὡς ἐπὶ τὸν οἶνον. quæ ita vertit, Si Leonina pellis non satis est, vulpina addenda. Nec tamen dubito quin hic sit ὡς ἐπὶ τὸν οἶνον itidem pro ὡς ἐπὶ τὸν οἶνον mendose positum. Fateor alioqui, secus etiam efferri hoc prouerbum. Legitur enim apud Greg. τὸν λιοτῆ τὸν αἰωπικῆν ἵππῳ. Ceterum in hoc quoque loco qui in v.l. affertur ex Dionys. lib. 3, ὅτι ἀπορραπῆσιν τὸν οἶνον, mendose scriptum esse existimo illud ὅτι ἀπορραπῆσιν pro ὅτι ἀπορραπῆσιν.

Επιρραμῆς, αἰς, π, q. d. Assumentum, Quod assutum est.

C. ΠΑΡΑΡΡΑΠΙΩ, q. d. Iuxta suo. Exponitur & Assuo (sicut ὡς ἐπὶ τὸν οἶνον) in v.l. Item Confuso, in hoc loco, cuius auctor non nominatur, ὡς ἐπὶ τὸν οἶνον δὲ μῦθος τῶν πατέρων.

C. ΣΥΡΡΑΠΙΩ, Confuso, Simul suo, Confarcino. ut δὲ μῦθος συρραπῆσιν apud Hesiodū. Inuenitur autem alicubi συρραπῆσιν perperam positum pro συρραπῆσιν, sicut & de ὅτι ἀπορραπῆσιν pro ὅτι ἀπορραπῆσιν, modo dictum fuit.

P A X I Σ, Spina dorsū. quæ spina sine adiectione etiam dicitur. Sunt tamen qui nō omnino nomen hoc illi respondere existiment. Ex quibus est Gorr. qui de hoc nomine ita scribit, ῥάχης, Spina. Est spondylorum vigintiquatuor à summa ceruice ad imos vsque lumbos structura, erigēdo curuandōque corpori conueniens. Sic dici quibusdam placet quod spondyli parte posteriore sunt πρὸς τὸν ὄπισθεν, id est spinosi & asperi. Nec nomen est apud Latinos quod ῥάχην propriè significet. Quauis enim spina dici possit, spinæ tamen nomine aliud quiddam significatur,

spondylorum scilicet apophysis transversa & obliqua. Continet igitur ῥάχην totum id spatium quod à summa ceruice ad sacrum vsque os interiacet: atq; in tres partes diuiditur, ceruicem, dorsum, lumbos. Quorū ceruix quidem spondylis septem, dorsum duodecim, lumbi verò quinque constānt. Sic os sacrum non censetur inter partes τῆς ῥάχης, quod spondylos non habeat solutos in modum superiorum, etiam si coctione multa laxari & dissolui possunt: sed potius sit totius ῥάχης basis & fundamentum. Nec tamen absurdū fuerit id inter eius partes comprehendere. Est autem ῥάχην instar canis curua, quæ parte maximè ventriculus situs est, cui veluti loco cedit, quāquam non huius modò causa, sed ut flexi corpus commodius possit, curua facta est, & plurib; vertebriis potius quàm vna aut paucioribus donata. Est etiam tota cana & plena medulla (ὡς ἐπὶ τὸν οἶνον is meatus appellatur, & ab Herophilo σπῆλαιος, hoc est canalis) eiusdem cum ipso cerebro naturæ, atque ab ea per vertebrarum foramina per multa neruorum paria proficiuntur, & in vniuersum corpus abeunt. Significat autem etiam ἡ ῥάχην, ut antè diximus, præter hanc vniuersam spondylorum σπῆλαιον, particulatim apophyses singulas posticas quæ vnicuique spondylo insunt, καὶ ῥάχην alio nomine dictas.

Appellatur etiam eodem nomine ea quæ in dorso est omoplatæ spina, iam inde à basi incipiens, sed primū humilis & depressa, deinde sensim elatior facta & amplior, donec desinat in acromiū. Id quod declarat Galenus, scribens ad hūc modum lib. 13 De vsu partium, ὅτι ῥάχην ἰδίαν ἔχει πρὸς τὴν ὡμοπλάτην ἀπὸ τοῦ σπῆλαιου. vbi non sūm pliciter ῥάχην vtrique omoplatæ tribuit, sed propriam adiecit. Cui etiam adstipulatur Rufus libello De partium hominis nomenclatura, scribēs, ὡμοπλάτην τὴν ὀπίσθιαν καὶ τὴν ἰσθμίων κατὰ τὴν πλάτην ὡς, ὡς ἡ δὲ μῦθος ὑπὲρ ῥάχην. Hæc ille. Sciendum est autem, aliis etiam nonnullis animalibus tribui ῥάχην. nam Xenoph. sæpe vitur pro dorso equi & lumbis, teste Budæo: qui hūc eius locum affert, μῦθος τὸ γένυ ὅτι τὸν ῥάχην τὸ ἴππου πῆχυ, ascendendo equum videlicet. Addit verò ex Polluce, ῥάχην & ὄσπυον in equo idem esse. Homerus dixit etiam σπῆλαιον ῥάχην. ut Iliad. 1, Ἐν δὲ σπῆλαιον ῥάχην πῆχυ καὶ αἰωπικῆν. vbi quidam interpr. Scapulam. ῥάχην quidam volunt esse dictam ab excurrentibus rupibus in mare, quæ sunt ῥάχην, quod circū illas fluctus colliduntur, inquit Cam. quæ sumpsit ex schol. Thucyd. Sed quidam ῥάχην contra à nomine ῥάχης ortum habere putauerunt. Vt ut sit, ad multa certè transfertur. Legitur enim ῥάχης ὄσπυον apud Herod. in Melp. Et B. à Strabone vsurpati tradit de portecta montis longitudine, pag. 61. Sic & lib. 5, p. 105, ὡς ἐπὶ τὸν οἶνον δὲ τῆς κατ' αὐτὰς τὰς πόλεις ὀρενῆς, ἀλλὰ ῥάχης ὅτι, μὲν δὲ αὐλῶνα κατὰ τὴν πύξιν. Sic certè & Latini dorsum monti dederunt, (ut omittam alios huius vocis Dorsum metaphoricos vsus) nōsque itidem dicimus, La cote d'une montagne. ῥάχης, inquit Eustath. πρὸς τὸν οἶνον, ὡς οἶα πρὸς τὸν οἶνον πρὸς τὸν οἶνον. Affertur verò & de dorso terræ dictum, ex Epigr. (ut videlicet Homerus dicit vicissim ῥάχην καὶ πλάγιον) Quinetiam folio tribui tradit v.l. à Dioscoride. l. b. 2, cap. 117. Eadē annot. etiam ῥάχην dici partē lzuem, à qua in polypode ordo acetabulorum inchoatur.

ῥάχης, q. d. Dorsualis. ut ῥάχης μῦθος, Medulla dorsū, seu spinæ dorsū, Medulla spinalis. Dicitur & τὸν οἶνον, item διαυχῆτος, necnō φανῆτος: inquit Gal. Item ῥάχην τὸν σπῆλαιον totū spinæ supietie, ut idem annotat. Dicuntur & τὸ Ἄμ ῥάχην.

ῥάχην, Dissecō dorsū spinam, vel potius Dissecō incipiens à dorsū spinæ. Item generaliter pro Dissecō. Sophocl. Atacc, ἵκαμε παλύνειν φόνον, ἵκαμε ῥάχην. Idem, ἵκαμε ἀπὸ ῥάχης. Vbi vide schol. consule & Hesych. Cam. interpr. Ingenti plaga concidere, item simpliciter Concidere. Hesych. ῥάχην pont ait & pro πῆχυ τὸ ἴππου, i. Ferire vicissimam, seu percutere. ῥάχην (si eadem credimus) dicuntur etiam qui leuiter & temerariè mentuntur. & τὸ Ἄμ ῥάχην, αἰς, & τὸ Ἄμ ῥάχης, αἰς, Dissecō. Item, Qui ingentia maleficia perpetrat, apud Sophoclis enarratorem (sed hic ῥάχην habet pro ῥάχην).

τα) & apud Hesychium: cui effertur ὁ ἀλαζών, & ὁ μέγας ἄνδρῶν. Sed inter ἀλαζών & alteram hanc expositionē interiecit μεγαλειότης, & μέγας ἄνδρῶν. Apud eundem legitur ἈΔΥΕΑΒ. Παχάδω, quod exp. ὅτι τῆς παχέως. In v.l. dicitur significare q.d. Spinatim.

ΑΤΥΕΑΒ ΟΡΑΧΕΥ, Medium τῆς παχέως, Media spinna, Meditullium spinæ. VND ΕΡΑΧΕΥΩ, Dissecō. Vide Poll.

Inueniuntur autem & alia nonnulla quæ à παχέι deducta videri possunt: præsertim verò ΝΟΜ. Παχες, ὡς, π. nam Hesych. παχέ exp. ἀπερχόμενα καὶ ἀπὸ ἀπὸ ματῶ. quod ἀπερχόμενα sonare videtur, q.d. Auulsa quædā partes ex dorso, seu dorsi spinæ, inter, dissecādū: vel potius Auulsa quædā frusta. Estq; tanquā verbale nomē VND ΕΡΑΧΕΥΩΜΑΙ. ΑΤΡΑΧΕΥ, π. à quibusdā exp. Palus spinosus, ex Etymologiste. Bud. παχέ ex Philaferre pro Snpites, in hoc Xenophontis loco, vbi de plagis intendendis loquitur, ad apros excipiendos, καὶ τὴν ἀφειδρόμην ἐκείνην ἀπὸ δεινῶν ἰχθυῶν, ὅ, μὴ οὐ παχέ. συνήχοντα γὰρ οὐ πῆς ψαλῆς αἱ παχέ. Eult. παχέ exp. ἀκαταστάτους καὶ ἀπαχέαις ἀνδράσι. Quinetiam (sicut παχέαι) ἀπαχέαις καὶ ἀπαχέαις πῶν. In v.l. magno errore annotatur ex Etymol. παχέ ponit non solum pro palo spinoso, sed etiam pro vite: de quo errore dicam paulo post.

ΑΤΥΕΑΒ ΟΡΑΧΕΥ, & ΕΡΑΧΕΥ diuersam significationem habet. Apud Theophr. (inquit Bud.) παχέ, videtur poni pro cauliculis, id est ramulis, vel vitium, vel hederæ: aut etiā pro radicū fibris. Quidam autem ann. παχέ à Theophrasto vocari in vite flagella vel potius brachia, quæ duramenta & duramina vocant Columella & Plin. quæ in nouellis vitibus putare, & agriculturæ lege vitium est. Atque ita esse legendum apud Theophr. De caus. plant. lib. 3, cap. 9, ἀπὸ δὲ ἐν τῇ ὁδῷ ὡς ἡ παχέ, τὰν ῥῶδων, μὴ δὲ κινεῖται τῇ αἰῶν, καὶ τὰ ὅτι οὐ ἀμυλῶν πιῶν, ἀφ' ἧς τὰ παχέ. Etymologici autor, postquam dixit παχέ genere masculino significare τὴν σκιά, τὴν αἰκασίαν, addit, καὶ ὅτι τῆς ἀμύλου, ἵπτι ἀπὸ τῆς αἰῶν, ὅ, τὴν ἀμύλου, καὶ τὰ ῥῶδων, τὴν μύλον. Est autem hic locus, ille ex quo vulg. lex. annotant (non sine magno & crasso errore) παχέ vitem etiam significare. Eadem verò, retinentia mendum quod habent hic vulg. editiones Etymologici, annot. Παχέ, ὡς, poni pro Scindo: quum alioqui ibi pro Παχέ reponendum esse Παχέ, vel luce clarius sit.

ΠΑΧΙΑ, αἰ, ἡ, Crepido lititoris petrosa, B. Ab Hesychio esse dicitur παχὴ τῆς ὁδοῦ αἰγυλός: ab Eustathio, (ex Rhetorico lexico) παχὴ ὡς ὁ δὲ τῆς ὁδοῦ παχέ. Et paulo post, καὶ Παχέ δὲ καὶ Παχέ, ἀπαχέαις καὶ ἀπαχέαις πῶν. (vbi obserua ΕΤΙ ΑΜ ΠΑΧΕΙ) In v.l. exponitur Littus quod vnda verberat, nem Littoris salebræ. Thuc lib. 4, ἡ μὲν ὁδὸς παρ' αὐτῶν τῶν παχέ. Gregor. in lib. De homine, παχέ τὴν παχέ τὴν καὶ ἀκρότητα καὶ τὰ ὅσα πλάγιν τὴν καὶ ὑπὸν. Est etiam prouerb. παχέας λαλίστα. ΗΙ ΝΕ ΠΑΧΙΩΔΗΣ, ὅ, & ἡ. νε παχέας αἰγυλός, Littus petrosam crepidinem habens, quæ ab vndis verberatur. Affert autem Bud. ex Strabone, pag. 106, de Cumis, ὡς μακάρι εἰ ἴσῃς Κύμῳ, ἀπὸ τῆς κυματῶν φασί. παχέας γὰρ οὐ πλάγιν αἰγυλός.

ΠΑΧΙΑ exponitur etiam Strepitus. quæ signif. si illi detur, propriè dicitur de strepitu illo quem vnde edunt verberantes litus. Budæus pro strepitu affert ex Plut. libro quo differit an seni administranda sit respub. Sed ibi Plut. duobus in locis non παχέ per se ponit, sed ei ψῶν addit.

ΠΑΧΙΑ, Restagnatio maris in Oceani litore. Bud. ex Paulania, παχέ τὴν ἀμύλου καὶ παχέ, καὶ τῆς αἰῶν ὡς ἡ παχέ τῆς αἰῶν τῆς αἰῶν. Suidas annotat Iones παχέ vocare τὴν ἀμύλου καὶ ἀπαχέαις τῆς θαλάσσης. Sed apud Herodotum ΕΤΙ ΑΜ ΠΑΧΕΙ, quod ibi interpres vertit Vadum æstuarium. Affertur verò & ex Hippocrate hoc vocabulum παχέ à Galeno, dicente esse ἀπὸ τῆς ἀμύλου. Apud Hesychium & Suidam habemus ΕΤΙ ΑΜ ΠΑΧΕΙ, dicentes ita fuisse vocatos eos qui damnatos prouiciebant τὰ παχέ. Sed & aliam scripturam Suidas ΑΥΕΑΒ ΕΡΑΧΕΥ. Pertinent autem

rem hæc ad primam nominis παχέ significationem: quæ tamen visa sunt non male illi Παχέ subiunctum iri. Addo autem ΕΤΙ ΓΑΧΕ, ΕΤΙ ΜΕ ΓΑΧΕ. quod παχέ extat apud Hesychium & Suidam, ambos exponentes εγγυλός. (quo Sepes, Septum, Maceria significatur) sed hic addit Herodoti nomen, tanquam eo vsi: & παχέ, non παχέ habet. Illud autem Παχέ ab Hesychio exponitur ἀκρά, qui hac expositione creditur intellexisse promontorium. At v.l. παχέ interpr. etiam Παχέ, capitulum. In isdem ΕΤΙ ΓΑΧΕ, ὡς, & ΕΤΙ, Αλπερ, Salebrosus, ex Nicandro.

ΠΕΓΧΩ, F. F. Pr. χα, Rhōchisso (Plauto) Sterro. Factū per onomatopœiam. Quidā autē πέχω linguæ Atticæ, at πέχω cōmunis esse volunt. Apud Aristoph. certè legitur πέχω cum α, initio Nubium, Οἱ δ' οὐκ αὖ πέχω. vbi schol. annotat itidē, ὡς ἂν Αἰπὸς δὲ π. Idē poeta in Equit. πέχω μέδων ὡς τῆς εὐφροσύνης ὑπὸν. ut autem hic Aristoph. πέχω ὑπὸν, sic Horatius dixit Stertis supinus. Inuenitur & ΕΤΙ ΠΕΓΧΩ, apud Palladam in Anthol. epigr. ΕΤΙ ΠΕΓΧΩ, ΕΤΙ ΠΕΓΧΩ, Son' nali qui stertēdo editur, quasi quis stertorem dicat, pro ipsa stertendi actione. Sed pro eo dicitur Rhoncus ex Martiale. Affert autem ambo illa vocabula Galenus ex Hippocrate, dicens per onomatopœiam facta esse, sicut πέχων. At ego dixissem potius, hæc esse facta seu formata à πέχω, quod quidem per onomatopœiam factum sit.

C. ΑΠΟΡΕΧΩ, Desterto, quo vsus est Persius. Habent autē hoc ἀπὸ πέχω v.l. nouissime edita, in πέχω, sed absque exemplo.

ΠΕΧΩ, pro πέχω dixit Epicharmus, teste Hesychio: Habet Var. ΕΤΙ ΠΕΧΩ, sed esse dicit, ὡς π. πέχων π. πέχων. At in v.l. ΠΕΧΩ, Resonare. πέχων, καὶ πέχων. In isdem est ΝΟΜΕΝ ΠΕΧΩ, (à quo deriuatum videri potest illud ΠΕΧΩ) & exponitur Rhonchus. Est autem πέχων à πέχω deriuatum, ut vicissim ex πέχων dicere possumus deriuatum esse illud πέχων.

ΠΕΖΩ, F. F. P. χα. Facio. Hom. Odyss. Καὶ ὁ ἀλλοιῶν πῆς πῆς γὰρ πέζω. Iliad. γ. Μη μὲν ἀπουδὲ γὰ καὶ αἰκασίαν ἀπαχέαις, ἅλλαι μὲν πέζω καὶ ἀπαχέαις ποτὶ δα. Idem II. γ. — ἡδὲ τὸν ὅ μὲν μὲν ὅρμα σὺ αἰδρεῖς πέζας ἵσας πῆς δὲ τῆς. Item αἰσολα πέζω, II. ε. Interdum verò, sicut πέζω, habet duplicem accusatiuū, nimirum accusatiuū personæ, vna cum accus. rei, ut II. φ. Τὴν οὐ πῆς ἀπὸ πέζω πέζας, οἱ εὐφροσύνης. Et rursum Od. ε. αἰσολα ὑπὸ π. πέζω κακῶν, οὐτ' ἀγρυπνῶ. Sic II. γ. ἐπὶ δὲ κακῶν πέζω. Inuenitur autē iunctum aduerbio quoque, apud eundem poetam, ut Odyss. β. — κακῶς δ' οὐ πέζω μὲν ἐρεῖν Μινεῶν. Affertur verò iunctum itidem cum aduerbio, & quidem contrariam habente significationē, nimirum καλῶς (sed præfixa particula negatiua v) ex Plat. De leg. ἡ πέζω ἡμᾶς οὐ καλῶς. qui locus ideo magis est notandus (si mendo caret) quod sit planè poeticū hoc verbum πέζω. Inuenitur & optatiuus πέζω apud Homerum. A voce autem passiuæ est ΠΑΡΕΤΙ. ΠΕΧΩ, Factus. Hom. II. β. — πέχων δὲ π. ἡμῶν ἴσας. Ab eadem voce passiuæ ΕΤΙ ΑΡΡΙΑΤΗΣ, Non factus, Infectus. Item Imperfectus.

ΠΕΖΩ, (ut Latine Facio) pro Sacrifico. Hom. Iliad. β. ἅλλος δ' ἀλλοιῶν πέζω ἀπὸ τῆς πῆς. Idem II. θ. ἔστι παρὰ μὲν πέζω πέζω Ἀχαιοί. Sed interdum additur accusatiuus, ut II. α. — Φοίβω δ' ἱερῶν ἐκ τῆς πέζω πέζω δαυαδῶν. Et πέζω τῆς Κούρῃ δὲ δαυαλῶν, in Epigr. (Dicitur δὲ πέζω, ut Latine Sacra facere. Annotat autem Eult. ἡ πέζω apud Homerum dici καὶ τὴν πέζω: quum πέζω possumus ἀπὸ τῆς, habeat ἱερῶν. quia ὁ πέζω, δαυαδῶν π. πέζω) At in hoc loco Odyss. β. — ἱερῶν πῆς παρὰ τῶν Οὐρανῶν π. πέζω, αὐτῶν π. δαυαλῶν, nihil necesse est iungere πέζω cum ἱερῶν.

ΠΕΧΩ, ὡς, ὁ, Αἰθρ. (ut ἀπαχέαις apud Homerum vertit Cicero ad orem) Hesiod. in Erg. — μᾶλλον ἢ πέζω πέζω καὶ ὑπὸν Ἀνδρῶν μῆνους. ΕΤΙ ΜΕ ΠΕΧΩ, idem quod πέζω, quod tamen πέζω in v.l. affertur absq; vilo exemplo: & exponitur Sirenuus. Apud Suidam legitur πέζω αἰδρῶν, ὡς ἡ πέζω. (vbi simul obseruandus est datiuus hic à ΝΟΜΕΝ. ΠΕΧΩ, qui etiam erit Iliad. II. iiii.

C. KATA PHTON, Deorsum vergo, Inclinator. Polyb. *ἴνα μὴ Ἀ*
ποδὲν μὲν ὁπλὸν πολεμικὸν ῥέτω μὲν δὲν αὐτῶν, ἀλλ' ἰσορροπῶν δὲ
ζυγιστικῶν δὲν πολὺ διαμένει, ne vergat, sed in æquili-
bratio maneat. Bud. H I M C KATOPHTON, Deorsum ver-

gens, Declinis. Dicitur & KATOPHTON, quod vide post
 PONT.
 P E Ω, F. AION, Pr. AION, Fluo. Dicitur autem non so-
 lum ὡς ἂν ῥέτω, (sicut & ῥέτω, aut ποταμός,
 vel κρήνη. Xenoph. Pzd. 7, ποταμός δὲ ῥέτω μὲν τῆς πάσης ῥῆς)
 sed etiam ποταμός vel κρήνη ῥέτω ὡς ἂν. Hom. — κρήνην πῶ-
 σιν ῥέτω ὡς ἂν ῥέτω. Apud eundem dicuntur δὲ ῥέτω
 ῥέτω, item ῥέτω, necnon ῥέτω, & ῥέτω (quem etiam vsum
 habet in prosa verbum ῥέτω, ac præsertim cum nomine
 αἵματι. Xen. Pzd. 8, pag. 119 mez editionis, in princ. ῥέ-
 τω ῥέτω αἵματι τῆς ῥέτω βλαδῶν. sub. τὸ αἷμα ex præceden-
 tibus) Nonnunquam verò sicut ῥέτω dicuntur ῥέτω ὡς
 ῥέτω, ita & ῥέτω dicitur ῥέτω αἷματι. ut II. 5, — ῥέτω αἷ-
 ματι ῥέτω μάλα. Metaphoricè autem ῥέτω legiti-
 mus & ῥέτω, id est de igni. ut videbitur suprà, (omi-
 huius semipag. 618, hr. A. Hom. verò vntur & ῥέτω ῥέτω
 βλαδῶν, id est de telis, de qua metaphora lege Eustath.
 pag. 396. Hinc certe suspicor sumptum esse eum verbi
 ῥέτω vsum quo dicitur aliquis ῥέτω καὶ ῥέτω πῶς, & cuius
 ore fluunt verba cōtumeliosa, & quidem cum qua-
 dam celeritate & quodā impetu, vel cum quadam ce-
 leritate impetuosa, ut ita dicam. Demosth. Pro cor. πῶ
 ῥέτω ῥέτω Πύρρον ῥέτω ῥέτω ῥέτω καὶ ῥέτω, ῥέτω
 ῥέτω ῥέτω ῥέτω ῥέτω. Ad hæc autē verba, ῥέτω ῥέτω
 καὶ καὶ ῥέτω, crediderim respexisse Greg. quum dixit
 de Maximino tyranno ῥέτω ῥέτω καὶ ῥέτω, καὶ ῥέτω ῥέτω
 τὸ πῶς αἰσθῆναι καὶ πῶς αἰσθῆναι. [Habet ῥέτω & eam
 verbi Fluo significationem, à qua dicitur aliquid Flu-
 xum & fragile. Sic certe Bud. apud Philonem ῥέτω ῥέτω
 καὶ ῥέτω vertit Fragiles & fluxi. Et compos. ῥέτω ῥέτω
 apud Theophr. Fluxam & caducam. (Quò etiam
 pertinet compos. ῥέτω ῥέτω) Affert verò & ex schol.
 Demosth. ῥέτω, expositum ῥέτω ῥέτω, addens, Dissiluo, E-
 uanesco, Interreo. Sed ego simplici quoque Fluo uti nō
 dubitem: quum Cic. ita vsum esse videatur. Turn. ῥέτω
 verbi Solui atque labi, in isto Plutarchi loco De primo
 frigido, ῥέτω ῥέτω δὲ καὶ τὸ αἷμα τὸ μολύβδινον τῶν
 φανῶν καὶ ῥέτω ῥέτω ῥέτω καὶ ῥέτω, ῥέτω ῥέτω ῥέτω
 καὶ ῥέτω. ita enim hæc vertit, Aristoteles quoque plū-
 beas cotes prodit, admoda duntaxat aqua, ipso horrore
 hyemis & frigoris tabefactas solui atque labi. Ac verò
 in hoc Greg. loco, ubi additur præpos. καὶ, in or. De na-
 tali Domini, ῥέτω ῥέτω καὶ ῥέτω καὶ ῥέτω, ῥέτω καὶ ῥέτω,
 ῥέτω καὶ ῥέτω ῥέτω ῥέτω ῥέτω, censuimus ῥέτω
 esse interpretandum Qui excideramus, vel De-
 lapsi eramus.

ῥέτω ῥέτω pro ῥέτω. Bud. ex Eurip. in Hecuba, ῥέτω ῥέτω
 καὶ ῥέτω ῥέτω καὶ ῥέτω καὶ ῥέτω. Idem P A S S.
 ῥέτω interpr. Persudor. ut ῥέτω ῥέτω apud Galenū,
 Sudore persusus: ῥέτω ῥέτω ῥέτω ῥέτω ῥέτω ῥέτω
 καὶ ῥέτω. Ea forma dicitur (inquit) qua ῥέτω ῥέτω.
 (Inuenitur H I A M ῥέτω pro ῥέτω, cum alibi, tum in
 Anthol. epigr. ac fortasse reponenda est hæc scriptura
 per n in isto versu epigrammatis quod affertur à Dio-
 gene Laërtio in Cleobulo, pag. 33 mez editionis, καὶ ῥέτω
 καὶ ῥέτω, αἰσθῆναι δὲ ῥέτω. Sed extat apud Hero-
 dotum in vita Homeri epigramma idem sine hoc ver-
 su. Habet autem n & in Baδῆρῶν, infra.)

ῥέτω, particip. Fluens. Qui fluit. Et femin. ῥέτω, Quæ
 fluit. S S D ῥέτω dicta etiam fuerunt quædam pocu-
 la. Vide Eustath.

C. ῥέτω ῥέτω, Latè fluēs, q. d. Latifluus. ut Phasis flu-
 uius apud Apoll. Arg. 1, ῥέτω ῥέτω, Latè fluens. Inueni-
 tur autem & v x x. Eurip. ῥέτω, pro Latè fluere, pro
 ῥέτω ῥέτω. Vide Eust.

C. ῥέτω ῥέτω, (quasi ῥέτω, ex λα & ῥέτω) Impetuosè & rapi-
 dè fluens. Videtur enim ῥέτω id significare Ery-
 mologici auctori, quum ῥέτω exponit ῥέτω ῥέτω.
 Quæ expositione satis ostendit λα esse particulam
 epitaticam. Sed potest ῥέτω accipi etiam pro Latè,
 Amplè: & tunc fuerit ῥέτω idem quod ῥέτω.
 C. ῥέτω ῥέτω, & ῥέτω, (q. d. Pulcherrimus) Pulchrè fluens, Bel-

lè fluens. Nisi malis, Benè fluens. unde ῥέτω ῥέτω
 καὶ, Hom. Iliad. 2. Quidam tamen malunt nominati-
 uū s s s. ῥέτω. Dissoluitur autem diphthongus ῥέτω
 in ῥέτω, sicut in aliis plerisque compositis. Vide Erymol.
 & Eust. Sed apud Erymol. pro vnico ῥέτω repono geminū,
 qui error commissus fuit & in v. l.

ῥέτω ῥέτω, & ῥέτω, Idem. Hom. II. 2, καὶ δὲ Σατῆνῆος ῥέτω
 καὶ ῥέτω. ubi exponitur, καὶ ῥέτω ῥέτω ῥέτω. E-
 iusdem formæ est c o m r. ῥέτω ῥέτω, Placidè fluēs
 vel Leniter fluēs, aut leni agmine (ut quidam interpr.
 ex hoc Virgilii loco. Aeneid. 2, leni fluit agmine Ty-
 bris) vel Quietè fluens. ῥέτω ῥέτω. (Exponitur autē
 hoc a d v x x. ῥέτω ῥέτω, ῥέτω ῥέτω, ῥέτω ῥέτω. id
 est, Quietè, Leniter, Sine strepitu. ut m o m. ῥέτω ῥέτω
 ῥέτω est ῥέτω ῥέτω, ῥέτω ῥέτω, id est Quietum, Lene,
 seu Placidum, Molle. Inuenitur autem & ῥέτω ῥέτω) Ho-
 mer. II. 2, ῥέτω ῥέτω ῥέτω ῥέτω ῥέτω ῥέτω, quod epithe-
 tum cur oceano tribuatur, consule Eustathium. Habet
 autem infra & Baδῆρῶν, post Baδῆρῶν. Sed & s i m
 r l x ῥέτω, apud Suidā, quod exp. ῥέτω, id est Fluēs.

ῥέτω ῥέτω, Fluens. Item Fluens. Alicubi Fluens.
 Dicitur enim interdum ῥέτω ῥέτω, seu ῥέτω ῥέτω
 ῥέτω. (sicut & τὸ ῥέτω ῥέτω, ab Herod. quod
 Budæus vertit Fluēs amnium) interdum autem ῥέτω
 ῥέτω vocatur ipsi fluuii: sed rarius. Nonnunquā ve-
 rò ῥέτω redditur potius Fluminis impetus: ut Polit.
 vertit Vndarum impetum apud Herodianum. Bud.
 vertit Fluens, in hoc Aristidis loco, καὶ ῥέτω ῥέτω, ῥέτω
 ῥέτω, ῥέτω ῥέτω ῥέτω. Verū oratio ipsa, fluens in-
 stat, transuersum me sua virapuit. Idem ex Vegetio,
 lib. 4, vertit, Estuaria maris reciprocantia. [Dicitur
 autem & ῥέτω ῥέτω, Effluuium, ut idem vertit.

ῥέτω apud medicos Fluxio, ex quacunque parte
 prodeat, & in quamcunque incidat. (Dicimus & Gal-
 licè Abromus) Gal. comm. primo in Prognost. ῥέτω ῥέτω
 ῥέτω dixit pro alui profluuiio. Hæc Gott. In v. lex. ῥέτω
 ῥέτω, Fluxus, Humoris affluentia. ῥέτω ῥέτω ῥέτω
 ῥέτω, Fluxus stomachi & ventris, Dioscor. lib. 1, cap. 114.
 Et ῥέτω ῥέτω ῥέτω ῥέτω, distillationes oculorum. Id est
 Tenuēs humores (inquit Gal.) qui feruntur ex oculis,
 qui nec cohiberi possunt, nec volentibus nobis sunt.
 H I M C ῥέτω ῥέτω, & ῥέτω, Rheumaticus, Plin. (Gallicè ite-
 dem Rheumatismus. ut ῥέτω vocamus Rheuma) Fluxioni-
 bus obnoxius. (Et s v r l x. ῥέτω ῥέτω, Qui ma-
 ximè obnoxius est fluxionibus) Et ῥέτω ῥέτω ῥέτω
 ῥέτω, Affectio seu morbus eius qui fluxione laborat. Vel sim-
 pliciter pro ῥέτω, ex Gal. ad Glauco. At illud ῥέτω ῥέτω,
 distillantia vlcera, ex Diosc. Et ῥέτω ῥέτω ῥέτω ῥέτω
 ῥέτω, Tibiarum vlcera distillantia, Fluida tibiarum vlcera, ex
 eiusdem lib. 1. Hinc & v x x. ῥέτω ῥέτω, Fluxione
 quæ rheuma dicitur, laboro, Fluxu humoris noxii ten-
 tor, Fluxionibus infestor. Item Grædine infestor. ut
 ῥέτω ῥέτω ῥέτω ῥέτω, Dioscor. de elatine, ῥέτω ῥέτω
 ῥέτω ῥέτω ῥέτω ῥέτω ῥέτω ῥέτω ῥέτω ῥέτω ῥέτω
 ῥέτω ῥέτω. Quæ Plin. ita interpretatur, Acerba gustu, &
 ideo oculorum fluxionibus efficax. Inuenitur etiam
 & quidem sæpius, (ut optinor) pass. ῥέτω ῥέτω, ut ῥέτω
 ῥέτω ῥέτω ῥέτω, partes quæ fluxione tentantur. Gott.
 Apud Alex. Aphr. ῥέτω ῥέτω ῥέτω ῥέτω ῥέτω, Quibus di-
 stillatio in arteriam defluxit, Quorum arteria distil-
 latione infestatur per humoris affluentiam. v. l. Ab
 hoc verbo s s r ῥέτω ῥέτω, itidem Fluxio, ut Plin.
 interpretatur. Quidam Græcam vocem retinent. ut
 ῥέτω ῥέτω ῥέτω, Rheumatismus thoracis. ῥέτω ῥέτω
 ῥέτω ῥέτω, rheumatismus alui, id est, Fluxus noxii hu-
 moris in aluum. v. l. Extat & d i m i n v r. ῥέτω ῥέτω,
 Paruum fluentum. Apud Plutarch. in Theæto red-
 ditur Riuis: καὶ ῥέτω ῥέτω ῥέτω ῥέτω ῥέτω ῥέτω
 ῥέτω, Θερμαδῶν, ῥέτω ῥέτω ῥέτω ῥέτω.

ῥέτω ῥέτω, Fluxio. Sed intellige ipsam fluendi actionē,
 ut ita dicam: potius quàm ea signif. qua ῥέτω redditur
 Fluxio.

ῥέτω ῥέτω, Fluxus. Item Fluidus, Euanidus, Non immor-
 talis, ῥέτω ῥέτω. Bud. ex Greg. Arcopagita autem idem e-
 ste ait, quod ῥέτω. A quibusdam ῥέτω exponitur etiam
 Caducus, Momentaneus. Hinc a d v x x. ῥέτω ῥέτω,

quis confluxionem aut confluentiam dicat. Nam pro eo quod Latini Cōfluentem seu plur. Confluentes dicunt, non affertur. Hefych. exp. ἀφροίμα. **Ι Τ Ε Μ Ο -** μάρρον, Confluum, v. l.

Κ. Παλίρροος, v. l. & ἡ, Retrograda fluentia habens, Cuius fluentia retrogrediuntur, seu reciprocant. Aut Refluēs, seu Refluus. Bud affert **ε τ Παλίρροος** pro Refluens: item **ς ν β σ τ. Παλίρροια** pro Reflux, Reciprocatio aquae.

Κ. Περύρροος, vide post Περύρροια.

Κ. Ωκύρροος, v. l. & ἡ, **ε τ Ωκύρροος** vnico ρ, Celeriter fluēs, Rapidus. vt **ωκύρροος ποταμός**, Il. 1. Σπῆν ἐπ' ωκύρροος ποταμῷ αὐτὸς δὲ πορεύσθην. **Ι Τ Ε Μ Ωκύρροος** pro eodem. vt **ωκύρροος ποταμός**, Apoll. Arg. 1. & **ωκύρροος Θύμειαν**, in Epigr.

Ροῦδος, v. l. & ἡ, Fluidus, Fluxus. Item Vndosus. Ita Bud. qui pro fluido accipit a Gregorio addit. A Gaza autem reddi Fluxus, in hoc Theophrasti loco, De caus. plant. lib. 5. λέγεται γὰρ ὁ καρπὸς ἀπὸ τοῦ ὡς καὶ ῥοῦδος. At postrema illam interpr. cōuenire huic loco Aristotelis, Meteorol. lib. 2, pag. 190, ἐπὶ δὲ τοῦ τοῦ πνεύματος οἱ ἰσχυρότεροι γίνονται. ἢ ὡς σπῆν οὗ τοῦ ἡλιαστέ ῥοῦδος, ἢ γὰρ οὗ τοῦ πνεύματος. Medicis verò (vt habent v. l.) **ροῦδος** πυρετός, febres quæ cum multo alui fluxu & aliquando vomitu fiunt, accedunt perfrictiones, subitæque vinum defectio cum siti, vigilia & pulsuum in venis humilitas. Corn. Celsus vocauit fluētes & has febres, & alios quosque morbos in quibus nimium ex omni humore leuementent ægri, idque etiam diuersis partibus.

Ροῦς, v. l. & ἡ, Defluuū acinorū, Vitis vitium quo acini defluunt. Peissimum est inter omnia (inquit Plin. lib. 17, c. 24) quum deflorescentem vitem & oleā percussit imber, quoniam simul defluit fructus. Idē, Siderationis genus est in vitibus deflorescentibus roratio: aut quā acini, priusquā crescant, decoquuntur in callum. Theophrastus autem eandem rem describens, dixit, **ροῦς δὲ γίνονται** (καλὸν πρὸς γίνεσθαι) ὅταν ὅτι: ἢ ὅτι καὶ τὸ αὐτὸ γένος, ὅταν κρητίζωσι, τὸ δὲ παρὸς ὅτιν ὡς τὸ ἀπορροῖν παρὰ γὰρ. Sed pro κρητίζωσι quiddam aliud legisse Plinium ve-
rissimile est. Inuenitur **ε τ Ι Α Μ Ροῦς**, per o, quod affertur ex Geopon. lib. 5, dictum idem de vitibus quæ non continent fructum, quod nimirum defluat acini, & qui remanent, graciliores existat. Eadem sunt **ν ι - c τ α ε Ροῦς**, ab illo γίνεσθαι nimirum quod habes in Theophrasti loco quem modò protuli.

De aliis duobus thematibus **Ροῖω** & **Ροῦω**, quæ inusitata esse putantur.

Antequam autem ad composita verba veniam, **Απαρροῖω**, **Απαρροῖω**, &c. dicendum est de altero simplici **Τ Η Ε Μ Ροῖω**, quod a grammaticis statuitur, vt ex eo forment **ε ν τ. Ροῖω**, & **ρ α ε τ. Ερροῖω**, necnō **ρ α ῖ. Α ο ρ ι, Ερροῖω**, cuius etiam **ι ν ε ι ν. Ροῖω**, & **ρ α τ ι c. Ροῖω**, in vsum recepta sunt. Quidam tamen ita formare malunt: **Ροῖω**, vnde per pleonasmum, **π ο, Ροῖω**, cuius alioqui inusitatum est **ε ν τ ν ρ ν μ. Ροῖω**, **ρ α ε τ. Ερροῖω**, idemque **Α ο ρ ι, Ερροῖω**. (quod aoristi tempus multo esse præterito vltimatum existimo) **Α ο ρ ι, Ερροῖω**, quod inusitatum esse creditur: **α ε ρ α σ s. Ερροῖω**, in frequenti vñ. Alii statuunt, **Τ Η Ε Μ Ροῖω**, Fut. **ρ οῖω**, Aor. 1, ὤ, **ρ οῖω**, Aor. 2, ἔρροεν: **Π α ῖ. Ερροῖω**. Sed quid de **ερροῖω** dicem? quod ἀφροίμασι significationem habet de hoc certe tacent grammatici: ego verò aperiam quid sentiam, vbi exempla vñs quorundam ex his quæ modò commemoravi temporum, attulero. Ac de **ρ οῖω** quidem, vnde **ερροῖω**, (cuius particip. **ρ οῖω** habes in **Ροῖω**) nemo dubitare potest. Habetur certe cum alibi, tum in Anthol. epigr. lib. 7, pag. 481 meæ editionis, **Οὐ μάλω ροῖω γένος πιν.** At futuri **ρ οῖω** nullum exemplum affertur: sed habetur præterea & **ρ α σ s. Ροῖω**, in v. l. Diffusā, Peribonitē persona 3, **ρ οῖω**, Fluct. quod sumptum est ex Hefychio, apud quem legitur **Ροῖω**, ὅτι ῥοῖωται, **ρ οῖω**. In iisdem pro exemplo thematis **Ροῖω**, ὡς, affertur ex Euripide, **ῥοῖω**, (Sed non video quid obstat quominus **ρ οῖω** significans Fluxerit, dicamus esse aor. illum posteriorem cōiunctiui modi: & ab **ερροῖω** fieri **ρ οῖω**, **ρ οῖω** ἢν. ac profectò hinc potius deductum esse credo) Est autem ab illo **Ροῖω**, Præter. **Ερροῖω**, quod satis cōprobatur verbi cōpositi **ρ α τ ι c. Διερροῖω**, in **Διερροῖω**. Iam verò

quod ad **ερροῖω** attinet, sciendū est inueniri nō in aoristi duntaxat, sed etiam præter. imperfecti significatione, vt dixi. Cuius tamē vñs mentionem v. l. non faciūt, in quibus hæc duntaxat habentur, **Ερροῖω**, Fluxi, Quib? subiungitur, **ερροῖω** **ματὶ δυνάμει** & **Αντιόω**, discuntitū copius Annibal. De qua interpr. nisi locū adeundo, iudicari non potest: sed auctoris nomen taceretur) Et alibi infinit. **ρ οῖω** ex Plur. **ρ οῖω** **αὐτοῖς** **τὸ πρὸς δυνάμει**, Emanasse rumorē in populū. Atqui **ερροῖω** pro Fluebā, vñs parit primariū quoque scriptores, Thucyd. & Xen. Legimus enim apud illū lib. 2, ὅ γὰρ Ἀσπὸς ποταμὸς ἔρρον μάχης, καὶ οὐδὲ δυνάμει ὄψατο ἡν. Locū autē Xenoph. habes supra in **Ροῖω**, vbi legitur, **ερροῖω** **καὶ αὐτῷ** &c. Legimus verò **ε τ Ερροῖω** apud Hefych. expolitu **ερροῖω**. Sed vnde dicem? esse hoc imperfectū præteritū nō video certe vnde potius esse dicendū sit quā **ι τ Η Ε Μ Α Τ Ε Ροῖω**, quā a nullo præcedenti, quæ alioqui perinde inusitata sunt, formari posse, nemo (vt opinor) negaturus sit. Viderine tamē alii an aptius aliquod thema excogitare possint. Facit equidē pro hoc themate & particip. **ρ οῖω**, quū ei datur præsentis significatio, in v. l. interpr. Fluens.

Ceterū liber eadem opera & de nominibus deriuatis agere quæ ueriment. (si prius lectorem monuero, quod de simplici dixi, idē & de compositis intelligi debere. verbi gratia, deducendo ab **Απαρροῖω** vel **Αερροῖω**, aut **Απορροῖω**, tempus id quod ab **Απαρροῖω** formari non poterit) Incipiam autem a **Ν Ο Μ Ι Ν Ε Ροῖω**, vñs, ἡ, Fluxio, Fluxus, vt inquit Bud. ita vñs parit a Polybio tradens: & addens ex Philopono, **χαμμή, ῥοῖω** **ε τ ρ οῖω**. (Habebis & in quodam Tralliani loco in **Ροῖω**) Interpr. & Profluuū, afferens ex Arist. De mūdo, ὅτι ἀφροῖωται, tanquā sideris profluuium. Quæ signifi. Stellarū discursum dixit Plinius, cursum & lapsum, Seneca, annot. v. l. Vt autem pro fluxu a Polybio vñs parit tradit, ita & pro fluente ac brachio fluminis. Iam verò exponitur **Ροῖω** & **ερροῖω** **χρῶσι** ab Hefych. id est Phiala aurea, quæ expositio extat & apud Athen. lib. 11, sed ibi oxytonē **Ροῖω** & affertur ex Cratino, **ῥοῖω** **αὐτῷ**. (Sed Hefychio **ρ οῖω** est etiā **εὐνοῖω** **καθμῶ**) Sic autē & **Ροῖω** fuisse quoddam poculi genus, docebo paulo post: fuisse quidem & **ρ οῖω** vocata quadam, docui antea in **Ροῖω**. (At **ρ οῖω** significans liberationē, a **Ροῖω**, habes supra, Tomi 1 sempag. 166 lit. B.) Vt porro substant. **ρ οῖω**, Fluxio, sic **Α Δ Ι Ε Τ. Ροῖω**, Fluidus, Fluxus, Fluens, vt exp. Bud. afferens ex Theophr. **διὰ πολλὰς αἰτίας ὅτι φρεσὶ πᾶσι ἀματανῶν, καὶ ὑπὲρ δυνάμει**. In v. l. ex Sophocle, **ρ οῖω** **βροχῶν** **πᾶσι**. (De **ρ οῖω** autē signif. Tractus, dictum est supra Tomi 1 sempag. 163, lit. A) **Ι Τ Ε Μ Ροῖω** subst. Poculi quoddā genus, cornib? simile, ex quo tenuissimē profluente vino, inferne bibitur: vt quidā ex Baylio ann. Vide Athen. & Eustat. schol. Demosth. Sed ab illo adiect. **ρ οῖω** sunt & cōposita cū alia, tū **Η Α Ε c. Αερροῖω**, **ε τ Η οῖω**. Est autē **αερροῖω**, vñs & **ερροῖω**, Circūfluus. Pro quo scribitur **ε τ Ι Α Μ Αμφοῖω**, vnico o. metrica causa, Soph. **Αἶα**, **τὸς αμφοῖω** **Σαλαμῶ**. **ε τ Ι Α Μ Αμφοῖω** **χρῶσι**. **Ι Τ Ι Δ Ε Μ Αμφοῖω** apud Hom. **Οὐα**, **Νηῶ** **ε τ αμφοῖω**. Vbi Eust. ann. dicit insulā **αμφοῖω** ad differētiā earū quæ appellatur **χρῶσι**. Dixit certe Quid eodē modo Circūfluus insulā. Illud autē **Πολύρροος**, quod sonat ad verbū Multifluus, ex Soph. affertur. His autē **ρ οῖω** & **ρ οῖω** (simulq; huius cōpositis) apte subiunguntur **Α ο ν ε ρ β. Ροῖω** **ε τ Ροῖω**, quæ exp. Affluēt. Abundāter, Affatim, Abūdē. Hom. **Οδ. ο, v. 414. Κούρδ. ἡμῖ Αμφοῖω** **ε τ ρ οῖω** **αετῶν**. vbi Eust. **εὐδοῖω** **αετῶν** exp. **ὁ γένος πιν** **ε τ ὅτι ῥοῖω** **ε τ ρ οῖω** **αετῶν**. Suid. autē **ρ οῖω** exp. altero illo aduerbio **ρ οῖω** (vt magis noto) itē **ρ οῖω** & **αετῶν**. addēs esse pro **ρ οῖω**. Sed pro **ρ οῖω** **αετῶν** apud eū repono **αετῶν**, itidēmq; **ρ οῖω** pro **αετῶν**, nec enim dubito quum illū ipsū Homeri locū prorulerit. (Obiter autem nota & **Α ο ν ε ρ β. Ροῖω**, quod habet & Hefych. Inuenitur porro **ε τ Ι Α Μ Ροῖω**, inserto **ς**, quod nō exp. duntaxat Affluēt. seu abundāter, Copiose, sicut **ρ οῖω**: sed & Vehementer, Impetuosē, itē Cū strepitu, Cū vehemētī sonitu. Vide Suidā & Hefych. cui **ρ οῖω** quoq; signif. **αετῶν** & alia, præter illa quæ dicta sunt. Huc autē pertinet & **Ν Ο Μ. Ροῖω**, quū eo signif. Impetus vt apud Thuc.

C. ΔΙΑΒΛΩ, Per medium fluo, Per mediam regionē fluo, inquit Bud. afferens ex Isocr. de Nilo, *καὶ τὸ πλὴν τῆς γῆς ὡς ποταμὸς διὰ τῆς γῆς διὰ τῆς γῆς, πολλὰ αὐτῆς ἀπέχει πεινῆναι.* Sunt autem qui Perfluo in huiusmodi locis reddi posse existiment. (Alteram quidem certē signif. verbi Perfluo, qua videlicet vas aliquod perfluere dicitur) habet in isto Luciani loco, *μικρὸν μὲν ἡμῶν παρὶδὸν ὑπερβαίνει, καὶ διὰ τῆς γῆς πολλὰ.* pro quo dicitur etiam ὑπερβαίνει. Idem affert & vocem P A S. Διαβρίομαι pro Perluor, Rigor: ex Diodoro Siculo, in hist. Alex. *ἡ δὲ χώρα αὐτῇ ὅτι παρὶδὸν ὑπερβαίνει, πολλοὶ δὲ καλοῖσι τὰ μαλακίαις διαβρίομαι.*

Διαβρίω, Diffluo. vt ἐπιβρίομαι πρὸς χαλκὸν διαβρίομαι ex Aristoph. Nub. Loquit labris diffluentibus, & diductis, atque huiusmodi. Id est, ore hianti. Plut. *διὰ τῆς γῆς ὑπερβαίνει, καὶ διὰ τῆς γῆς πολλὰ.* Dicitur etiam διαβρίω ὑπερβαίνει, vel ὑπερβαίνει, aut ὑπερβαίνει, vt Latine Diffluere mollitie, voluptatibus, deliciis, aut luxuria, lasciuia. (Afferitur autē & διαβρίομαι ὑπερβαίνει, item διαβρίομαι πρὸς πᾶσι μαλακίαις, vel ὑπερβαίνει, vel ὑπερβαίνει, &c. Philo De vita M. lib. 3, *οὐδὲ γὰρ ἀποδιδάσκεις, καὶ πᾶσι ψυχῇ ἐκπληροῦσαι, ὅτι πᾶσι διαβρίομαι ὑπερβαίνει, καὶ ἐκπληροῦσαι ἀδύνατον.* ὑπερβαίνει, ἀρτιπρὸς οὐδὲν ὑπερβαίνει. quæ Turnita vertit, Non enim cū hominibus voluptariis & animo effeminatis; & corpore diffluentibus ex perpetuis & quotidianis deliciis, virtus commercium habere solet. Item pro Diffluo, Dilabor, Pereo. ex Luc. *διαβρίομαι πρὸς χαλκόν,* ad verbum, Diffluere ex manibus, Dilabi ex manibus. ex Soph. *ὅτι διαβρίομαι πρὸς χαλκόν πρὸς χαλκόν Χάρις διαβρίομαι.* At verò διαβρίομαι πρὸς χαλκόν ex Gal. pro diffidente carne, fungosa & molli. Aliquando autē quādā tabescendi signif. habere videtur hoc verbum: (ac certē tabescens corpus, velut diffluit) vt apud Aristoph. in Vespsis, *ὅτι διαβρίομαι.* Sic apud Diog. Laertium pag. 54 in ex edit. *διαβρίομαι καὶ ἀπὸ τοῦ σώματος.* Ab Hesychio διαβρίομαι exp. χαλκόν, ὅτι διαβρίομαι. Vbi διαβρίομαι cōuenit cum Soluū, quod interdū copulatur cū Diffluens. Idem διαβρίω exp. διαβρίομαι & διαβρίομαι, διαβρίομαι, (at pro διαβρίομαι, quod exp. διαβρίομαι, repono διαβρίομαι, utidemque διαβρίομαι, pro διαβρίομαι, quod ait significare διαβρίομαι) Ibidē διαβρίομαι, quod exp. διαβρίομαι, pertinet ad eam verbi διαβρίω signif. qua dicitur διαβρίομαι ὑπερβαίνει, &c.

Διαβρίω, Irriguo, pro κατάρροιας, Irriguus, B. ex Serabone. Διαβρίω, Fluxus, Fluentum, Meatus. Item medicis, Copiosus alui sine inflammatione exulcerationēque fluor, Profluuium ventris, Alui resolutio, Aluius liquida. Ita v. l. sed quod ad priores illas expositiones attinet, earum autor nō nominatur. at pro alui profluuiio Thuc. quoque usurpauit, lib. 2. Hic porro ita Corrad. describit, Διαβρίω, est alui profluuium absque intestinorū exulceratione, quo vel pituita vel bilis altera, sincera aut inuicem mista vacuatur. In causā sunt humoris copia & cruditas, quæ aut in toto corpore aut in certa quadam parte sedem habet. ventriculus enim multitudine grauatus quam vel ipse colligit, vel ex aliis sese in eum exoneratibus suscipit, aut maligna aliqua qualitate irritatus quam cruditas (sic autem nunc appello concoctionis deprauationem, quæ proprie διαβρίω dicitur) inuexit, τὴν διαβρίω infestatur: maximē quidem si officium eius supernæque partes valētes sint, inferiores autem & πολλὰς languidæ. Nam si contrā acciderit, vomitiones αὐτῇ τῆς διαβρίω citabuntur, vt docet Gal. lib. 5, fac. nat. Quæ admodum autem ex ventriculo in intestina materia διαβρίω fluit, sic etiam per venas mēstarchas in eadem portio ipsius defertur, &c.

ἡ ἱ κ Διαβρίομαι, Profluuium alui laboro, ex Alex. Aphr. Eadem forma qua κατάρροιας.

C. ΕΙΣΡΩ, Influo, Illabor. Luc. *ἀλλὰ πρὸς εἰσρῶται, καὶ δὲν ἐκ γῆς ποταμὸν τὸν ὁππότερος.* Sed εἰσρῶται dicitur etiam quod aquam admittit, inquit Budæus. Item metaphoricē εἰσρῶται εἰς τὴν πόλιν, Ingressi in urbem quasi illabendo. ἡ ἱ κ Εἰσρῶται, & Εἰσρῶται, Influxio. Arist. De mundo, *πρὸς εἰσρῶται εἰς τὴν θάλασσαν πεινῆναι,* pro εἰσρῶται, Influxit.

C. ΕΚΡΩ, Effluo. Item Excido. Plut. Themistocle, *ἐκρῶται*

ἡ ἱ κ Εἰσρῶται, Influxio. Et εἰσρῶται, ἡ εἰσρῶται, aboliti sunt, inquit Bud. qui etiam affert εἰσρῶται pro Abolito & Fluxu, vel Euanidū: in hoc Plut. loco, *καὶ τὸ πρὸς τὸν ποταμὸν εἰσρῶται, καὶ τὸν ποταμὸν εἰσρῶται, καὶ τὸν ποταμὸν εἰσρῶται.* Affert & εἰσρῶται ex Poll. (s i c v τ Κατὰ τὴν φύσιν εἰσρῶται & τὴν φύσιν εἰσρῶται) pro Literæ exollescentes. Addit, εἰσρῶται, Platoni esse etiam Obsolesco, Dissuesco. In epigramm. legitur etiam εἰσρῶται signif. ἡ ἱ κ Εἰσρῶται, εἰσρῶται, Effluxio. Sed εἰσρῶται vocantur etiam ex conceptus corruptiones quæ intra septimum diem sūt, abortiones verò, ἐκ τῶν σπέρματος, usque ad quadragesimum diem, vt annotatur ex Aristot. De hist. an. lib. 7. ἡ ἱ κ Εἰσρῶται, Effluxio. Ex Aristot. De mundo *ἐκρῶται τὸν ποταμὸν,* in v. l. Fluiorum lapsus & cursus. Ibidem, ex Alex. Aphr. Probl. *ἐκρῶται τὸν ποταμὸν, Meatus & canales vacatis materię effluxioni deputati, nares, os, & oculi.* Inuenitur & τὴ ἱ κ Εἰσρῶται ex quo & τὴ ἱ κ Εἰσρῶται, per contra Dionem, Herod. *ἐκρῶται εἰς τὴν θάλασσαν,* id est ἐκρῶται. Apud Arrianum verò ἐκρῶται, Fluentum, seu Alueus, vt inquit Bud.

C. ἡ ἱ κ Εἰσρῶται, (q. d. Subeffluo) Sēsim & clam effluo, aut etiā euaneo, vt exp. apud Plut. in Symp. *πρὸς τὴν περὶ τῶν ἀνδρῶν ἀδελφότητι.* Ex eodē Bud. affert pro Clam hic subduco. C. ἡ ἱ κ Εἰσρῶται, q. d. Superinfluo. Metaph. ex Plut. *ἐπιρῶται εἰς τὰ πᾶσι.* At v i c o m e. Παρέρωται, exp. Sēsim vel clā influo, & Clam ingredior: ex Plut. Lyc. *παρέρωται πρὸς τὰ πᾶσι.*

C. ΠΕΡΩ, Influo, Fluo super, Hom. II. β, *ἀλλὰ πρὸς κατὰ τὸν ποταμὸν εἰσρῶται, ἡ ἱ κ εἰσρῶται.* quum dixisset, *Οὐδ' ὅμοιοι.* Πρὸς τὴν ποταμὸν εἰσρῶται, Exp. autem εἰσρῶται Eustath. *ὅτι τὸν ποταμὸν εἰσρῶται, addens, postero, Homeri construere cum datiuo.* Sic certē apud Gal. *ὁππότερος τῆς μέρους,* Influeret in partē, Diffillare in partē. Potest autem & P A S. Εἰσρῶται dicitur fluius in quē riuus vel alter fluuius influit. Quamquam (inquit) Εἰσρῶται etiā dicitur id quod humor emittit, id quo humor infunditur, & a quo humor manat, inquit B. afferens ex Arist. Probl. *αὐτῶν τῶν ἐκ τῶν ποταμῶν τὸν ποταμὸν εἰσρῶται.* Ex eodē, τὸν ποταμὸν εἰσρῶται, οὐκ αἰσθητὸν τὸν ποταμὸν εἰσρῶται. Sed metaph. quoque apud Xen. Pz. d. *ὅτι εἰσρῶται πρὸς τὸν ποταμὸν.* Ilocr. verò dixit etiā τὸν ποταμὸν εἰσρῶται, in Panath. Verūm quod ad illū Xen. locū attinet, in quo legimus *εἰσρῶται πρὸς τὸν ποταμὸν,* sciendū est tale esse apud Hom. τὸν ποταμὸν εἰσρῶται, & nōnullos ex Latinis scriptorib. eandē metaph. tribuisse verbo Affluo, nimirū Luuū, & ante illū, Virgiliū. sed hic & verbo Inundo eā dedit. Aneid. 12, — hinc densi rursus inundant Troes. Verūm εἰσρῶται afluē quoq. positū affert B. ex Greg. ita scribete de mari rubro, *ἐκ τῶν ποταμῶν εἰσρῶται πρὸς τὸν ποταμὸν, καὶ τὸν ποταμὸν εἰσρῶται.* Vbi nō itidē dicere possis Mare hos influe, pro Fluctibus suis obruens: sed partic. Inundās hic vti liceat: sicut & metaphoricū vsum huic verbo eū esse docui apud Virg. quē apud Xen. habet εἰσρῶται. Affert & aliā huius verbi afluē positū signif. ex Dion. Arcop. videlicet pro Affluenter & copiose largiri ac suppeditare.

Εἰσρῶται, ἡ ἱ κ, Influxio, Influxus, vt εἰσρῶται εἰς τὸν ποταμὸν apud Theophrast. Influxus alimēti, in plantis, quam & σπέρμα vocat, inquit B. Apud Greg. *τὰς τὸν ποταμὸν εἰσρῶται, καὶ τὸν ποταμὸν εἰσρῶται.* Exp. Primæ lucis riuus & distributionibus. Accipi autē ab Aredy. nomē εἰσρῶται & pro affluentia seu abundantia, testatur idē Bud. Inuenitur & aliud s v b s t a n t. Εἰσρῶται, idē signif. ac certē Hesych. εἰσρῶται exp. per hoc, nā significare dicit εἰσρῶται εἰς τὸν ποταμὸν. vbi fortasse Inundationē aprē interpret. sicut εἰσρῶται alicubi commodē reddi Inundare, docui suprà. Vsurpari autē hoc εἰσρῶται ab Aredy. sicut & εἰσρῶται, pro affluentia & abundantia, tradit idem Bud.

Εἰσρῶται, ἡ ἱ κ, itidē Influxio. Exp. etiam Accessio, qua aliquid sensim augetur. Itē A d i c t. Εἰσρῶται, Qui influit, hoc est Aduentitius. Et, Is in quem influit humor & infunditur. Plato in Timæo, *καὶ τὰς τῶν ἀσμάτων ψυχῆς εἰσρῶται εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ τὸν ποταμὸν εἰσρῶται.* de quo loco dictum est suprà in Αἰσρῶται. Idē Plato De rep. 7, loquens de oculo, *εἰσρῶται καὶ τὸν ποταμὸν εἰς τὸν ποταμὸν.* Kklz. 11.

inquit Plin. quem vide, necnon Ælianum, & Oppianū. A
Exat & Rhinocerotis nasus, proverbiale, apud Mar-
tialē. Item nomen aut, teste Hesychio.

C. *Πισσαυροῦς*, v. e. l. *Πισσαύου*, *Aegypti* vrbz quædam, ita dicta quòd eius incolæ mutilatis essent naribus. ὡς τῶν σισαυρομήων ὅτι τὸ παλαιὸν αὐτῶν τὰς μύκας ἀκρωτηριασμένοι, οὕτως καὶ αὐτοὶ, inquit Steph. Sed apud cum legitur *Πισσαυροῦς*, manifesto mendo, pro *Πισσαύου*, vt ostendit τὸ ἱστορ., quod ibi subiungitur, *Πισσαυροῦραις*. Diodorus idem habet. *Πισσαύου*, lib. i. pag. 38 mez editionis, καὶ οὕτως πάλιν πάλιν ὡς τὸ συμπερίσματος τῶν οἰκιστῶν *Πισσαυροῦραις* ὡς περὶ ῥαβδιστῶν. Habes & apud Ammianum Marcellinum, pag. 1636 mez editionis *Rhinocorura*. Altera autem scriptura in v. l. habetur, vt apud Plinium *Rhinocolora*. De vtrâque autem dicam in proximè sequente composito *Πισσαυροῦς*.

C. *Ῥινοκαλῦς*, v, ῥ, *Decurtator narium, seu Amputator na-*
rium. In *Βορρία* *Hercules Ῥινοκαλῦς*, quod ille ali-

quando legatis quibusdam nares amputasset. Ita *Cam-*
facit autem hoc compos. pro altera illa scriptura vocis
precedentis. Erit enim *Ῥινοκαλῦς* ex *ῥ* καλῦς, sicut & *Ῥι-*
νοκαλῦς, (nisi quis *Ῥινοκαλῦς* quidē *ῥ* καλῦς, at *Ῥινοκαλ-*
ῦς ex *ῥ* καλῦρος deducere malit, quod ipsum *ῥ* καλῦς deri-

uatum est) Sed *Ῥινοκαλῦρος* vnde? nullum certe aliud
verbum mihi in mentem venit ex quo deduci possit,
quā *καλῦς*: cuius derivata habent *υ*, vt passim vide-
re est.

C. *ῥιναστία*, *as*, Nasum amputo, Nares amputo, seu secro.
Denaſo, ex Plauto. Suid. habet, *ῥιναστῶ, ἀπ' ἀπὸ*.

C. *Ῥινολαβίς, ἰδὲ, ἢ, Instrumentum quo nasus arripitus tor-
quebatur. Fuisse autem forcipem verisimile est. Συμφώνη
Συνώνη πινολα, ἢ ὄργανον τῶν Ῥινα διέσπαστο, inquit Sui-
das. Locus autem Synefii quem indicare voluit Suidas,
est hic (ut opinor) circa principium epistolæ 38, quæ
ad episcopos scripta est, ἀποστα καλασπέλων ὄργανον ἡμῶν
ἐχέμεθα πρὸς τοὺς τῶν χριστίαν ἐπιστολῶν (ἐπὶ δὲ ἐπιστολῶν καὶ
μῶντος χρυσταμῶν) διακτυλίσθω, ἐκ ποδὸς ἀδύων, καὶ πιστοίαν,
καὶ Ῥινολαβίαν, καὶ ὀπίσθω, καὶ χροσφόρον. (Affinem igitur
habere significationem mihi videtur hoc vocabu-
lum cum Latino Postomis, de quo consule Nonium)
Nemini certè dubium fore puto, quin hic locus sit is
quē intellexit Suidas. quēmq; Cam. scribit non satis ex-
plicasse quæ fuerit Ῥινολαβίς. i. nescē quidem verbo ap-
prehensionis varium significationem. Hæc Cam. At
ego quod ad hanc quidem significationem attinet, ni-
hil in Suida delidero, sed eiusdem explanationes quæ
hanc præcedunt, videlicet Ῥινολαβία, & ἰσορρηγία, mihi
sunt suspexit.*

C. Πινόμαξ ἑστ, υ, ῥ, (q.d. Narium absterforiū) Linteolum
(in vulgatis lex. Sudarium) abstergendis naribus aptū.

C. *Πρόσμος*, *υ, ι & κ*, Qui nato est simo. *ο σμός τῶν ἱππῶν*. Vetus-
tur Luc. in Dionysf.

C. *ῥινόμαντις*, ῥ, ὀ & ῥ, Cui nasus est amputatus. Amputatus nasum, seu nares, poeticè loquendo. *ῥινόμαντις* vocatus est Iustinianus, cui Leontiana factione nasus fuerat defectus. Cam.

Σ. ῥινοπίμας, vide inter composita ex ῥινός.

C. *ῥιζίνη*, *αἶμα*, Infusio seu instillatio in narem. I T E M
ῥιζίνη, *αἶμα*, Instrumentum (quidam, Specillum) per
 quod in nares infunditur aliquid. Apud Cælium Au-
 relium Chironem lib. 8, cap. 4. Nari hederæ succum in-
 fundentes ex ferramento quod *ῥιζίνη* Græci vocat.
 Marcell. Empir. Purgatur caput cornu quod Græcè *ῥι-
 ζίνη* vocatur. Vnde V E R B. *ῥιζινημαί, αἵμαί*,
 Naribus infunder. Partic. *ῥιζινημαί, αἵμαί* ex Dioscoride,
 Naribus instillatus, Naribus infusus. Ex eodem, *ῥιζι-
 νῆμαί, αἵμαί*, Naribus infunditur succus. Videndum
 est autem an hæc pertineat N O M. *ῥιζίνη*, quod red-
 ditor Infundibulum. ab Hesych. exp. *ῥοη*.

C. Πιπλάτης, α, ε, q. d. Qui naribus (id est narium olfactu) persequitur, seu olfactando. Exponitur aliqui *πιπλάτης κύων* à Cam. Olfactans canis, seu odorator. Potest certè & magis vñtato nomine reddi *Sagax*. Sed quum interpretor, *Qui naribus seu narium olfactu persequitur*, significationem verbi *κύων*, inclusi hoc composui, exprimere conor. I T E M Πιπλάτης, adiect. vt ρι-

P I N

ῥίλαπτι, ἵχες in v.l. Odoratu atque olfactu deprehensum
vestigium: ex Oppiano, Βελούριμος ἔλαφε ρίλαπτι ἵχες
αἰσθῆναι. Repetit vestigiū odoratu sequutus. Cam.
Necnon v. e. x. B. Ρίλαπτιώ, δ, Nantibus (id est narium
olfactu) persequor. vt canes ριηλαπτιῶτες, qui & ριηλά-
πτοι: qui odores nantibus velut atterhant. Nam ριηλαπτήν
Poll. exp. πὶ τοῖς ὀσμάς ἔλκην. addens, καὶ ριηλαπτιώ κίνα,
π' τραγοῦδά. Vsurpatur autem metaphorice, pro Perse-
quor indagando sagaciter, vel Indago sagaciter. Sy-
nef. μεταλθῆναι πὶ τοῖς ὀσμάς ριηλαπτιῶτες.

C. ῥῖν, v. l. ῥῖν, ῖν, ὁ & ἡ, Naso carens, aut Naribus ca-
rens. Vel potius, Nō sagax: Cui o p p o s. Εὐεῖν, Sagax.
Sed inuenitur etiam ἀνῖς vnico ῥ, tāquam à nomina-
tuo s i m c. ἄνῖν seu ἄνῖς. Inuenitur inquam cum ap-
ud Xenoph. in Cyn. pag. 570 meῶν editionis, tum apud
Pollucem. Nec solum ἀνῖς, sed etiam ἀνῖν in eadem
illa pag. exeat: vbi etiā dicitur de illis, αἰδῶναι καὶ ὀργᾶναι
αἰδῶνται τῷ λαῷ. (Pollux, vbi agit περὶ τῶν τῶν μῶν μα-
ρῶν, non definit, sed scribit duntaxat ἀνῖν μῶν esse hęc
duo nomina ἀνῖς canes & ὄνῖς. Ab eodem paulo an-
tē, in titulo περὶ μῶν καὶ ὀργῶν, scribitur, ἀνῖς δὲ αὐ-
τῶν μῶν, Εὐεῖν, ἄνῖς) Ceterum vt ἀνῖς appellari ibi
à Xenophōte patet quz sagaces non sunt, aut certe pa-
rum sagaces: ita vicissim ὄνῖς esse illi quz valde sa-
gaces sunt, seu sagacitate præstant. videmus in ea quz
illam proximē sequitur pag. Vbi scribit, ὄνῖς δὲ (ἴ-
σονται) εἰς τὸ λαῷ ὀργᾶνται καὶ τῶν ψαλῶν, ἔρῶν, ὀ-
ργῶν, τῶν ἀνῶν ὀργῶν. Vfus est autē & Sophocles hac
vocali initio Aiācis, — ὄνῖς δὲ ἐκ φέρει Κωδὸς Δακτύλῳς αὐ-
τῶν βασιλῆς. vbi schol. exp. ἀνῖν. Quemadmo-
dum autem dicitur non solum ἀνῖν, sed ε τ τ α μ ἄν-
ῖς (vnde ἀνῖν apud Xenophon) i τ α Εὐεῖν ostendit
gradus s v p e r l. Εὐεῖν τῶν. nam legimus apud He-
lychium εὐεῖν τῶν expositum ὀργῶν πικρῶν τῶν. (ma-
nifestū enim est hoc reponēdū esse pro ὀργῶν πικρῶν
τῶν. Nisi quis malit ὀργῶν πικρῶν τῶν) Sic Gallicē dicim⁹
ei qui parum olfaciendi vi valet, i. qui parū est ὀργῶν πικ-
ρῶν, Vnus n̄ auez point de nez. (Ceterum i vsus quem ha-
bet ῖν seu ῖς in istis compositis, reuocat mihi in me-
moriam quendam Horati locum in quo non paulo e-
tiam audacius nares appellat flores & alia ex quibus o-
dor suavis naribus afflatur, a. Carm. ode 15, — tum vio-
laria & Myrtus & omnis copia narium, Spargent oli-
uetis odorem Fertilibus domino priori.) Sed possum⁹
forte fortasse nomen ῖν in composito ὄνῖν pro naso ac-
cipere, vt & ὄνῖν sit ad verbum Cui est bonus nasus. Bo-
nus enim dicitur Bene sagax. quo loquēdi genere me-
taphoricē quoque vrimur, quū dicimus il ha bon nez de
eo qui est sagax. Verūm ita interpretando ὄνῖν, quam
interpretationem alteri illi ἀνῖν, seu potius ἀνῖν, dabi-
mus? Existimo certē a hic, vt in aliis infinitis compositis,
posse vicissim καὶ ὄνῖν significatiōnem habere. vt ἀνῖν
sonet perinde acsi quis dicit καὶ ῖν. Dicitur i τ α μ
Εὐεῖν. vnde εὐεῖν τῶν πικρῶν, Apoll. Arg. a.

Alia sunt c o m p. *Εὐθύριν*, vel *Εὐθύρις*, (pro quo perperā *Εὐθύρις* in v. l.) et *Καλοθύριν*, et *Μικροθύριν*, et *Ὄξύριν*, vel *Καλοθύρις*, & *Μικροθύρις*, & *Ὄξύρις*. Est autem *Εὐθύριν*, Qui recto est naso, (quæ forma conuenientior existimata est) καὶ ἡ πρῶτη τις διερχα λήπτω. Et quibus verbis (quorum autorem Cam. non nominat) v. l. *Ὄθύριν* interpr. Habens nasum iustæ proportionis. (A τ *Εὐθύριν* τις, nasus directus. *Ἐξ ὅου πρῶτη τις διερχομένη*, in duas partes æquales facie distinguens: qui visu deducit & dirigat prospectum eminentia sua. Ita Cam.) Illud autem secundum *Καλοθύριν*, Qui est mutilo naso præcisisque. A Suida *καλοθύριν* exponitur per illud proxime sequens *Μικροθύριν*. quod tamen sonat ad verbum, Quiparuo est naso. In v. l. *Καλοθύριν* vnico p. ex Leuitico, Camurus. *Ὄξύριν* autem, Qui acuto est naso. Inuenitur et i a m *Υπόρινος*, Qui sic loquitur vt vox in naribus stridet. vt Cam. interpr. ex Helych. (apud quem tamen vnico p. scribitur) Quidam cum Horatio, Qui balba de nare loquitur.

Exstant etiam substantia c o m p. *Αἰσώρινος*, et *Αἰσώρινος*, et *Ἐσώρινος*. Est autem *αἰσώρινος*, Per nares rediens, vt Gorr. interpr. apud Hippocr. ex Galeno. addēs

αἰσθητός ἐστὶν. Dicitur verò & ἀπὸ πυρός ab Apollonio. A
Itidemque ῥιπταῖ ἀφ' ὧν παμφύλας à Sophocle, ubi expo-
nitur πλῆθος. At pro πρὸν, non infrequens est. quæ
etiam expositio Eustathii est alibi. necnon schol. Apol-
lonii in hoc loco Arg. lib. 1. — οὐ μὲν γὰρ ἰούσης Νυκτὸς ἐπὶ ῥιπῇ
ῥιπῇ ἐμπίδον. Sic autem & apud Plutarchum in lib. De
defect. or. ex quoquam poeta, ὡς αἰσθητός πρὸν ῥιπταῖ.

(B T I A M Pizh dicitur, si Servio credimus: quum in
hunc versum Virgili, Georg. 3. Gens effrena virum Rhi-
phæo tunditur Euro, annotat, Rhiphæo vento, Scythi-
co Euro. Rhiphæi autem montes Scythiæ, ut diximus, B
à perpetuo ventorum flatu nominati. Nam ῥιπῇ Græcè
impetus & ὄρμη dicitur, ἀπὸ τοῦ ῥίπτειν. Sed hæc contro-
uersa esse possint, quum Græci ῥιπταῖ ὄρμη potius dicant.
Dionys. De situ orbis, pag. 31 editionis patris mei, Κῆρ
καὶ Ἀλδύκασι καὶ ὕδατα Πλαπκαῖα τοῦ Πιπταῖος ἐν ὁρίων δὲ
διχα, ὑπερμύρεται. Itidem apud historicos.)

ῥιπταῖ, Ventilo. Plur. πῆλεις τῶν πῆλεις ῥιπταῖς ὥσπερ εἰκα-
στέροι, ἡκατέρωθεν ἰσχυρὲς ἰσχυρὸν. id est, Flabellum ventulum
facitabant, ut vertit Budæus. Affert verò & hæc Gale-
ni, μὴ οὐκ ἔστιν ὅτι σωματικὴ ἐστὶ φύσις ἔχοντα θερμὸν καὶ ὑγρὸν,
αἰσθητὸν καὶ ἀσπῆκτον. ῥιπταῖ δὲ θερμὸν καὶ ὑγρὸν χαλεπὸν ἢ
δ' ἐν κινήσει τῇ ἐν ῥιπταῖσι, δύνανται αἰσθητὰ φύλα πλάσσειν.
id est, Si ventilarentur ut corpus per respirationem, &
vento refrigerarentur. ut idem vertit. (Subiungit
& hunc Gregorii locū, ubi metaphoricè usurpatur hoc
verbū. τὸ ῥιπταῖ ῥιπταῖς ἢ δὲ τῶν αἰσθητῶν πρὸν ῥιπταῖ) Idem
apud Philonem, ἢ μὴ ῥιπταῖς ἀπὸ τοῦ ῥιπταῖ πρὸν ῥιπταῖ, vertit.
Flatu diuenteretur. Apud Iacobum autem cap. 1, co-
pulantur αἰσθητὸν καὶ ῥιπταῖς. ubi quidam interpr.
ῥιπταῖς, Qui impetu rapitur. Dicitur autem ῥιπταῖς
etiam πρὸν, id est ignis. In v. l. ῥιπταῖς, Excito ignem
sufflando, Folliis accendo. H I N C Pιπταῖς, ὄρμη, & T
Pιπταῖς, ὄρμη, Ventilatio. Item Refrigeratio (proprie
qualis sit ventilando) ex Alex. Aphrod. μᾶλλον δὲ γὰρ
ἀναπνεύειν τὸν ῥιπταῖς τῶν καρδιῶν. I T E M Pιπταῖς, Qui
ventilari potest, aut Qui ventilatur, aut refrigeratur ven-
tilatione. Redditur etiam Perflatus, & Ventis expoli-
tus. Inuenitur & B I C O M P. Αἰσθητὸν, Qui venti-
lari non potest, seu ventilatione refrigerari, vel Qui
non ventilatur, Qui ventilatione non refrigeratur. αἰσ-
θητὸν σῶμα καὶ ἀσπῆκτον, quod non refrigeratur exha-
latione pororum. Budæus ex Gal. cuius locum habes paulo
ante. Quinetiam N O M E N Pιπταῖς pro flabro quoque
seu flabellum, id est ventilationis instrumento, ponitur,
Muscarium etiam interpr. Budæus ex Poll. 388. In v. l.
pro Flabellum quo excitantur carbonēs, ex Aristoph. in
Acharn. τὸν ἰσχυρὸν καὶ δὲ τοῦ καὶ τὸν ῥιπταῖ. Ex eodem,
ὡς ῥιπταῖς, πρὸ τῶν αἰσθητῶν φορεῖν vide schol. (Est alioqui
ῥιπταῖς, etiam vas ex vimine contextum, in v. l. Vbi tamē
falsū affertur ex Homero, πρὸν ῥιπταῖς οἰσιντο, quū
ibi legatur πρὸν ῥιπταῖς οἰσιντο.) Sed & D I M I N.
Pιπταῖς pro flabellum affertur ex schol. Aristoph. Quod
tamen, si ad formam diminutiua respiciatur, sonat po-
tius Flabellulum.

Primum autem est verborum c o m p. Αἰσθητὸν, quod proprie de igne dicitur, quum eum languescētē
& propē extinctum redardescere facimus, & flatu ex-
scitamus, ac reaccēdimus. vnde pro Accēdo siue Susci-
to aut Exuscito generaliter dicitur per metaphoram.
Ioseph. Iudæic. lib. 3, πῆλεις καὶ ἡμῶν αἰσθητὸν, Bellū
magis ac magis in dies exscitabatur, siue accēdebat.
Lucianus, τὸν ψυχρὸν καὶ τὸν θερμὸν καὶ τὸν αἰσθητὸν
ῥιπταῖς, id est (ut opinor) excitamus, ut ignis sopitus
flabellum excitatur. Budæus αἰσθητὸν ex Plur. & Suida affer-
pro Excito, Concito, Cito, Sollicite. item Irrito. Et
Pass. Αἰσθητὸν, Suscitor, Exuscitor. A T Laert. de Em-
pedocle loquēs, ὅστις ὁ γὰρ αἰσθητὸν αἰσθητὸν αἰσθητὸν
ῥιπταῖς, id est, inquit Budæus, Ab igne sursum euē-
tilata, vel Ab igne eiccta & eructata. Apud Luc. meta-
phoricè αἰσθητὸν ἢ ἰσχυρὸς πῆλεις γίνεσθαι. Vnde αἰσ-
θητὸν, Suscitatio, Exuscitatio.

Secundum: c o m p. Αἰσθητὸν, Flatu discutio.
Αἰσθητὸν, Budæus vertit Abigere, Discutere, Dispellere,
ex Arcopag. Sed videndum est ne legendum sit potius
ἀπὸ ῥιπταῖς, quam fuisse & eius coniecturam, ostendit

litera & ipsi superposita. Quinetiam ex eodem affert
illud v e a b. Αἰσθητὸν pro Depello, item pro Refu-
to, Reprehendo.

Tertium c o m p. Διαισθητὸν, Diuentilo Difflo. Ex-
ponitur etiam Ventilando seu flando dispergo, aut dis-
icio. Sic autem & verbum Difflo apud Plautum pro
Flatu discutio, seu discipo.

Quartum c o m p. Εκπῆλεις, Flando excito seu susci-
to. ut dicimus suscitare ignem. Exponitur etiam Fol-
libus accendo. A Budæo simpliciter Accēdo, ἐκπῆλεις, in
hoc Aristotelis loco, Meteorol. lib. 1, δὲ λεγόντι, ὅτι ἢ ἐ-
κπῆλεις αἰσθητὸν αἰσθητὸν, καὶ τὸν ῥιπταῖς πρὸν πρὸν, ἐ-
κπῆλεις. Affertur & pro Immitto flando seu impello,
ex Plur. in Othone, πρὸν πρὸν αἰσθητὸν τὸν πρὸν αἰσ-
θητὸν ὡς ὅτι πρὸν πρὸν αἰσθητὸν πρὸν πρὸν. Vt autem apud
Latinos Accendo & Excito, seu Suscito, metaphoricè
quoque usurpantur, ita & hoc ἐκπῆλεις. Plur. καὶ τὸ
Μιτῆλεις ἡ σαλόν καὶ μάχων, ἢ δὲ ὁ ῥιπταῖς πρὸν γήρας,
αἰσθητὸν αἰσθητὸν καὶ σωματικὸν αἰσθητὸν, Excitabat, vel Susci-
tabat, itaquam sopitum ignem, vel languentem. ut legi-
mus apud Virg. Aeneid. lib. 8, — sopitos suscitavit ignes.
In Moreto autem, (cuius poemati non parua est apud
me auctoritas) Excitat & crebris languentem flatibus
ignem.

P O Δ O N, ῥοζῆ, Rosa. (ab Ἄολibus D I C T A B rō-
don, praxigentibus β, ut aliis quibusdā
vobis: quum videlicet s c r i b v n t B e a t o s pro
ῥοζῆ, & T B e i z a pro ῥοζῆ, & T B e u t e r pro ῥοζῆ) quod αἰσ-
θητὸν alicubi vocavit Nicander, propter αἰσθητὸν, qua-
rum meminit & Anacreon in ode illa (si bene memi-
ni) quæ rosæ habet encomium. De his & Luc. in opu-
sculo De hist. scrib. τὸν ῥοζῆ αἰσθητὸν καὶ αἰσθητὸν
αἰσθητὸν καὶ αἰσθητὸν αἰσθητὸν αἰσθητὸν. (Apud eū-
dem legimus etiam πρὸν ῥοζῆ, sicut & ῥοζῆ, in Nigr. τὸν
πρὸν ῥοζῆ καὶ ῥοζῆ καὶ ῥοζῆ. Sic interdum à Latinis
rosæ & violæ prae cæteris floribus commemorantur)
Et Philostr. in Epist. καὶ τὸν αἰσθητὸν ῥοζῆ καὶ ῥοζῆ.
Sic spina & rosæ apud Latinos: ut in hoc Ovidiano ver-
su. Et riger amilla spinarelieta rosæ. Metaphoricè autem
vsa est ῥοζῆ appellatione Sappho, quū obiecit cuidam
αἰσθητὸν & ὄμα τῇ mulieri, eam εὐ μῆτιν ῥοζῆ καὶ
Πιπταῖς.

Pōder quasi ῥοζῆ, pro ῥοζῆ, ab ῥοζῆ, ut vult Etymolog.
sed addens, per antiphrasin, quāsi μὴ ῥοζῆ, ἀλλ' ὡς αἰσθητὸν.
Qua in re illi nequaquam assentior: quum ῥοζῆ de sua
etiam odore dici constet. Plutarch. autem Sympos. lib.
3, in fine cap. 1, vult ῥοζῆ esse appellatum quia ῥοζῆ πρὸν
αἰσθητὸν αἰσθητὸν αἰσθητὸν. Ita enim scribendum est ibi, non ῥοζῆ
αἰσθητὸν, ut habet Aldina editio.

C. ῥοζῆ δακτυλὸς, ῥοζῆ & ῥοζῆ, Roseos digitos habens, Roseis di-
gitis micans, seu fulgens. Auroræ epithetum passim a-
pud Homerum. v. l. α, ῥοζῆ δὲ ἡ αἰσθητὸν αἰσθητὸν αἰσθητὸν
αἰσθητὸν. ubi autor breuiū schol. exp. ῥοζῆ αἰσθητὸν, & αἰσθητὸν.
addēs, πρὸν αἰσθητὸν: ὅτι αἰσθητὸν αἰσθητὸν αἰσθητὸν αἰσθητὸν. Qui-
bus subiungit, appellatione ῥοζῆ τῶν ῥοζῆ δακτυλῶν, id est
digitorum manus, figuram radicū nobis aīec oculis
ponere. Sed mihi non placet illud πρὸν αἰσθητὸν de rosæ
colore dictum. atque adeo an, ut πρὸν αἰσθητὸν sic & πρὸν αἰσ-
θητὸν dicatur, non immeritò fortasse dubitet quispiam.
Vnde etiam suspecta esse possit hæc lectio: sic tamen
ut nec πρὸν αἰσθητὸν reponendum videatur. Nec enim dubi-
to quin roseus rubor ab Homero autorē tribuatur, ubi
eam hoc epitheto ornar. Roseum autem ruborē puel-
læ tribuit Naso. Idem verò variis in locis variè ad hoc
epithetum ῥοζῆ δακτυλὸς alludens, alicubi ipsam Auro-
ram vocavit roseam deam, alicubi lampada roseam ei
dedit. Quinetiam quemadmodum rosæ purpureæ di-
cuntur, sic & Auroram purpuream dixit. Pulcherrimè
verò Metamorph. 2, epithetum illud hac descriptione
expressit, Naso, ecce vigil nitido patefecit ab ortu Pur-
pureas aurora fores & plena rosarū Atria. (Idem poeta
ad alterum epithetum Auroræ, videlicet πρὸν αἰσθητὸν re-
spiciens, eam nobis descripsit ac velut depinxit croceis
inuetam rotis: alibi eius capillos croceos esse testatus
est) Maronem autem (ut cæteros poetas taceam) bi-
gas & quadrigas roseas Auroræ tribuisse, satis notum

est. Quibus hoc addo, Lucretium soli quoque hunc A colorem dedisse: quum cecinit illum face rosea inferre lumina celo. Sed hanc locorum utriusque linguae poetarum collationem cuidam non minus vili quam iucundo futuro operi reseruo. Aristot. Rhet. 3, *ἡ δὲ ῥοδία ὅτιν οὖν ῥοδόεικτος ὡς, μάλλον ἢ φοινικοεικτος, ἢ ἐπὶ θαλάσσιον, ἢ ὑπὸ ῥοδόεικτος.*

C. *ῥοδόεικτος*, frutex idem cum eo qui Neriū appellatur, ut docet Dioscor. Impositum autem fuisse hoc nomen cuidam homini in Syria, testatur Luc. in Pseudol. cuius appellationis causam asserre cum pudet, ut quidem ipse addit.

C. *ῥοδόεικτος*, idem ille frutex qui etiā *ῥοδόεικτος*, de quo dictum fuit modo.

C. *ῥοδόεικτος*, ὁ & ἡ, Rosarum speciem præ se ferens, Rosarum colorem referens. Qua signif. dicitur magis ad verbum *ῥοδόεικτος*.

C. *ῥοδόμυα*, Mel rosaceum. Sic paratum fuit à veteribus, quemadmodum ex Philagrii libello de suauibus potionibus Onbasius atque Aetius referunt: Tribus partibus succi rosarum exunguium excolati pars vna melis adiicitur. Coquitur ad solem calidum diebus pluribus, eodem modo quo *ῥοδόμυα*, & postea asseruatur. Quod si turbulentus aut frigidior aer fuerit quādomel rosaceum parat, admisto optimo melle ad rosarum succum, & per rarum pāniculum vel linteum excolato, simulque ad lentū ignem coquito, donec quarta aut tertia succi pars consumpta sit: atque sic exceptum medicamentum asseruato: quūque calidiorem videris aërem, velut *ῥοδόμυα* insolato. Adstringit leniter, proindeque refrigerare potest. Habet & vim extensoriam ex melle. Habet & subamarum quiddam, & leniter acre. vnde ori commodum est inflammato propter calidi humoris influxum, & quibus acres atque biliosæ fluxiones in ventrem sunt, præsertim post vomitum. Exhibetur etiam aqua dilutum iis quibus venter exæstuat, citra humorem, item febricitantibus, vigore iam totius morbi instante & particularis accessione. Sæpe etiam per febres largius semel epotum conuenienti tempore, morbum soluit, sudoribus obortis, aut alio subducta. Tale quidem fuit *ῥοδόμυα* simplex, à quo aliud habetur purgatorium apud Aetium lib. 3, cap. 74. Gorr.

C. *ῥοδόμυα*, ὁ & ἡ, Confectio ex rosis & malis cotoneis, parata hunc in modum: Succus malorum cotoneorū sextarius vnus, rosarū libræ tres, mellis sextarii tres, aquæ sextarii quinque simul miscentur & coquuntur. Verum quoniam rosæ non eodem tempore quo mala cotonea reperiuntur, conuenit eas cum melle suo tempore componere, ac, ubi mala prouenerint, totam compositionem moliri.

C. *ῥοδόμυα*, ὁ & ἡ, Roseos habens lacertos, id est Roseo rubore suffusos. Ad verbum, Roseos habens cubitos. Hesiodus, *ἰππὶν ῥοδόμυα*.

C. *ῥοδόμυα*, ὁ & ἡ, Rosarum odorē habens. Vtitur quidam apud Athenzum.

C. *ῥοδόμυα*, ὁ & ἡ, Rosarum liquor. Bud. ex Hippiastra. Quod autem dicitur *ῥοδόμυα*, sic parari Paulus docet lib. 7, cap. 13. Rosarum, quibus vngues sunt exempti, succi sextariis duobus mellis sextarius vnus adiicitur. Incoquantur assidue despumando, donec quarta pars fuerit absorpta. Non est aliud quā *ῥοδόμυα*. Gorr.

C. *ῥοδόμυα*, ὁ & ἡ, Rosifer, Rosas ferens. ut *ῥοδόμυα*, quod & generali epitheto *ῥοδόμυα*.

C. *ῥοδόμυα*, ὁ & ἡ, *ῥοδόμυα* per crasin, Rosarum colorem habens, Roseus. *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα*, Dioscor.

C. *ῥοδόμυα*, ὁ & ἡ, Qui est roseo aspectu, In v.l. ex Diosc. *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα*, quod roseo est colore. Et *ῥοδόμυα*, *ῥοδόμυα*, Quæ roseo est aspectu, Quæ roseis est oculis. Fuit autem & meretricis cuiusdam nomen.

C. *ῥοδόμυα*, ὁ & ἡ, Saliunca. v.l.

C. *ῥοδόμυα*, ὁ & ἡ, vnde *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα*, certæ collyriorum species ex rosis compositæ. Eorum multæ etiam differentię sunt. *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα*, Nili, omnium celeberrimum: *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα*, quod alio nomine *ῥοδόμυα* appellatur: *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα*, *ῥοδόμυα*, *ῥοδόμυα*, quod

rum compositiones habentur apud Gal. Aetium, & Paulum Aeginetam.

C. *Πολύῃ ῥοδόμυα*, ὁ & ἡ, Multas rosas habens, Rosis abundans. ut *Πολύῃ ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα* ex Aristoph. 1 τ 1 *Μ Πολύῃ ῥοδόμυα*, ὁ & ἡ, Abundans rosis, seu Cōspersus rosis. v.l. *ῥοδόμυα*, ὁ & ἡ, Rosaceus. Item Roseus: ut *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα*, Rosei flores, i. rosæ, ex Eurip. Et metaph. *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα*, rosea labella. Hesyech. *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα* exp. *ῥοδόμυα*. Homero autē *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα* esse putatur quod postea dictum fuit *ῥοδόμυα*. *ῥοδόμυα*, ὁ & ἡ, Roseus. In Epigr. *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα*, rosæ calyculo. Apud Athen. *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα* vocat quidam periphrastice *ῥοδόμυα*, sicut Eurip. *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα* vocasse illa traditur. Ex Nic. *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα* pro *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα*, in Alexipharm. *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα*. *ῥοδόμυα* interdum Roseus, id est Qui est rosei coloris, Purpureus. aut etiam Pulcher aspectu, Formosus. vnde *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα* in Epigr. Accipitur & pro odorato. Nam Hesyech. *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα* idem *ῥοδόμυα* exponit *ῥοδόμυα* & *ῥοδόμυα*, necnon *ῥοδόμυα*. Legitur *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα* apud Suidam, cum substantiuo *ῥοδόμυα* ut habes infra *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα*. In v.l. habetur *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα*, quod exp. Sertum ē rosis. Apud Var. legitur *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα*, *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα*. Sed fortassis apud eum ex quo hæc descripsit, non ponitur interpunctio inter *ῥοδόμυα* & *ῥοδόμυα*.

ῥοδόμυα, ὁ & ἡ, Rosaceus. ut *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα*, passim apud medicos, Rosaceū oleum. quod & Rosaceum sine adiectione appellatur interdum. quinetiam Rosam ipsam vocasse existimatur Celsus. Legimus verò & *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα*, cum apud alios, tum apud Athenzum. Apud eundem & *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα*, corona ē rosis facta. (Sed v.l. *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα* in v.l. ex Dioscoride, Rhodia radix: herba quædam in Macedonia nascens, sic dicta quod rosarum odorem referat, si interatur. Hesyechio autem *ῥοδόμυα* est calceamenti genus: itē Vitis genus. Vbi non immerito fortasse quispiam suspicetur esse eam quæ *ῥοδόμυα* vocatur apud Suidam, id est, quam illo teste, quidam ita vocant, tanquam à colore roseo ita dictam. atque adeo perperam irrepsisse *ῥοδόμυα* illud pro *ῥοδόμυα*. Fit certē & à Marone mentio Rhodiz vuz, Georg. lib. 2, sed quidam hanc à Rhodo insula nomen accepisse tradunt. A T V E R O *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα* v. l. *ῥοδόμυα*, sine adiectione substantiuū *ῥοδόμυα*. Oleum rosaceum aceto temperatum. Sed quum varius esse possit utriusque modus, qui temperatissimus est, recipit olei rosacei partes quatuor, aceti vnā, ut scribit Gal. initio libri *ῥοδόμυα* *ῥοδόμυα*.

ῥοδόμυα *ῥοδόμυα*, Vinum rosatum, siue Conditum rosaceum. Est vinum ē rosis factum, quod Palladius ætate sua fieri solitum hoc modo, docet his verbis: Quinque libras rosæ pridie purgatæ in vini veteris viginti sextarios merges, & post triginta dies despumati mellis libras decem adicies, & vteris. Plinius verò vinum rosaceum sic condiri tradit: Ex rosæ foliis tuis in linteoloque in mustū collatis cum pondusculo ut sicut, quadraginta pōdere denariorum in sextarios vicenos musti: nec ante tres dies vase aperto. Cui conditur non multum absumilis estquam Dioscorides docet hūc in modum, Siccas tūscasque rosas libræ pondo in linteolo colligatas in musti sextarios octo demittito, & post tertium mēsem per colum trāiectum diffundito & reponito vinum. Alia ab iis habetur cōpositio apud Apiciū, itēque alia apud Constantinum Cæsarem, lib. 8, cap. 2. Gorr.

ῥοδόμυα *ῥοδόμυα*, Olla odoratissima quæ in mensam ferebatur, Bud. ex Athenzo. In v.l. esse dicitur Odorati edulii genus & scitamenti in quo intritæ rosæ: quod in olla ferebatur ad mensam. Apud eundem Athen. 1 τ 1 *ῥοδόμυα* de eadem.

μαρτυρίας. additurque hoc exemplum, ὅτι σάλας π. α. ἡ π. σ. σάλας ἐπὶ δὲ τῆς ἀπορίας τοῦ ἁ-
λίου.

C. Ὑποστασις, idem cum ὁμιλία. Nisi quis prae-
 positionem ὑπο existimet aliquantum de significatione mi-
 nuere: ideoque ὑποστασις proprie sonare Submobilis,
 Subinstabilis. Apud Dionysium certe ὑποστασις ὁ-
 μίλις redditur Dentes mobiles, item Dentes labantes,
 (cui interpretationi & Budaeus subscribit) libro primo
 capite 141, καὶ οὗτοι οὗτοι οὗτοι οὗτοι οὗτοι. vbi Ruell.
 Dentium mobilitates stabili. Crediderim autem &
 apud Plutarchum in lib. De defect. orac. pag. 771 me-
 editionis, pro ὑποστασις rependendum esse coniunctum
 ὑποστασις.

Σαλεύς, Scō in Salo. Fluῦατο, Flukō. vt interpretatur Budrus, afferens ex Synelio, ὁ μὲν οὖν ταῖς ἰσχυρίαισι μα-
 τίωνται, λίμνη δ' οὐ πότις οὐκ ἔχει, καὶ ἐστέλλιν ἐπ' αἰέμας μαῖας,
 ὡς ἔστιν ἐν ἀπὸ πάλιν. Sic apud Basil. pagina 357, ὡς ἔστι
 ἐν ἡμετέροις τοῖς ὅτι δύο σαλεύουσιν ἀγκυρὰν, τὴν κλύδωνος
 μεταφραστικῶς. Rursus Synel. De infomn. μολὴ ἔχῃν οἶπὴν
 παρ' ἡμῶν γλῶττὴν σπάρτος σαλεύει. Vide Ἀπσαλεύειν. Me-
 taphoricè apud Plutarchum in lib. De Herod. ἔδωκε γὰρ
 οὐ ἡμετέραν ποταμὸν ἔχουσαν καὶ τραχὺν κλύδωνα παρ' ὅπου ἐ-
 στάται καὶ μαγίς τις πόλις τῆς Ἑλλάδος αὐτομάτως δροσιστάται
 καὶ σαλεύειν, τὴν δὲ Θωαίαν ὑπερέχῃν πὶ πασῶν καὶ μετώ-
 ρον ἀρῶναι ὅτι πῶν οὐρανῶν. Metaphoricè itidem ἀρχὴ
 σαλεύουσα apud Herodianum: quod veluti exponens
 subtingit, καὶ ὅτι μιν ἐν πῶν τοῖς αἰσῶνι ἰδρυμένη. Idem li-
 bro quarto, de bello Parthico loquens, ἐπ' οὐ πᾶσα Ρωμαί-
 ον ἰσχυρὰν ἀρχήν. Vtrobique autem Polit. Fluῦατο ver-
 tit. Rursus Plutarch. οὐ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν πύσμαν σαλεύ-
 οῖ. In vulg. lex. σαλεύσις redditur, Quum agitatset,
 Quum tactasset (vt dicit Virgilius Talia iactant, pro
 Agitant in animo, seu versati) in hoc loco, πᾶσα δὲ
 κατ' ἐαυτὴν σαλεύει, αἰετρίψαν ἐν ἡμῶν περὶ τὴν ἀτυχὴν κώσιν.
 qui locus à Suida affertur (non nominatè autorè) post-
 quartū dixit σαλεύσις esse συλλυσιμῶς. Sed ego (quod
 & Suidæ pace dictum sit) existimo potius σαλεύσις hic
 quoque neutrum esse, & commodissimè redditū in il-
 lo ipso verbo Fluῦατο: sed metaphoricè sumpro, vt
 passim apud Latinos Fluῦατο. quum videlicet ab illis
 dicitur Fluῦατο animus, item Fluῦαντο incerti ani-
 mi, vel Fluῦατο aliquis animo. Et à Catullo, — magnis
 curarum fluῦατο vndis: itidémque à Virgilio, — ma-
 gno curarum fluῦατο xstu. Quod autem ad illud
 πᾶσα attinet, quod in errore impulisse Suidam quo-
 que videri potest, scimus frequenter poni adverbial i-
 ter, quem vsu & hic commodissimè habebit. Alia
 autem præterea exempla significationis huius verbi
 Σαλεύω, apud eundem Suidam videnda tibi relinquo,
 in Σαλεύσις, & in Σαλεύειν: necnon in Ἑσάλευσι.

Σαλδία αἰτιυέ, Ιαστο, Agito, Cōcutio, Quatio, Qua-
 flo. A Luciano σαλδίω pro Quatere poni testatur Bu-
 duxus. Apud Plutarchum in lib. περὶ Κολ. metaphoricè,
 πῶτα δὲ αὖ οὐ σαλδίῃ; Hinc P A S S. Σαλδίσματα, Ιαστορ,
 Agitor, Concutior, Quaffor. Epigr. libro secundo, ἐκ
 Βρομίον γῆα σαλδίοις ἔμπον. Budzux exponit Concuti, iē
 Contremiscere, afferens ex Luciano, ἑλθὲ καὶ πάντα ἐκτι-
 να σαλδίῃ, ἔρχομαι τῆς ἐπιφορῆς πύδατος αἰετῆρος γυνε.
 Iso- crates autem dixit πολιτεία σαλδία δαμάσκει γυναικαί, in o-
 ρίστ. De pace. Apud Dioscoridem, libro quinto, capi-
 te quarto, σαλιδίτης οὐχας à Ruellio redditur Mobiles
 vngues: καὶ οὐχας δὲ γὰρ τὴν ἀφῆκον σαλιδίτης ὀππλά-
 διστα. K I N C Ασάλιτος, v, & n, Inconculsus, Immo-
 tus, Immobilis, Firmus, Stabilis, Philo, ὁ ἑλμα, ἀσάλιτος,
 ἀκίνητος. Autor dialogi qui Axiochus inscribitur, γα-
 λῶν δὲ περὶ τῶν αὐτῶν ἀγρίων βίος ἀσπαύτων ποσὶα δὲ δὲ γ-
 αλῶν.

C. ΑΠΟσταλίδου, Sto in salo. Thucyd. lib. 1, ἐν ἀποσταλίδου στή-
μιν ἐν τῷ ῥήματι ἐφ' ᾧ στρατηγίδου, ὡς ἔστιν ἀποσταλὶς εἰς Ἑβ-
ραῖον. vbi scholiast. ἀποσταλίδους exponit ἀποστῆναι ὡς τῷ Ἀ-
λφειῷ, καὶ σταλὶς ἐμμελῆτος deinde subiungit σταλῶ signifi-
care τῷ ἀλφειῷ πῶς ἔστιν ὁ σταλὶς ὡς ἔστιν. Eadem autē ex-
positio totidem verbis apud Suidam habetur. Dion. H.
Κλεοπάτρα καὶ πύκτον ἦν μαχόμενον ἀποσταλίδου, Cleopa-
tra quæ à tergo pugnantium procul in salo erat, vt ver

tit Bayf. Dicitur etiam ἀπασαλεύειν ἢ ἀνέχεσθαι vel ἢ ἀνέχεσθαι. Plurarchus, πάλιν διὰ καὶ τοῦ ἵππου ὁ Πομπηίος ἢ ἀνέχεσθαι ὡς τὴν τῆς γῆς ἀπασαλεύειν περὶ μὲν. Aristot. loquens περὶ τῶν κορυμνῶν, quas habent sepia, ἄς ὡς τὸ γὰρ πάλιν λαμβάνεται ἐπὶ τὸ σῶμα πάλιν τοῦ ὅλου. καὶ ὅταν γὰρ μὲν ἡ βαλὼν μὲν ὡς πάλιν πάλιν ὡς ἀνέχεσθαι ἀπασαλεύειν. Quod idem commemorans Plinius, scribit, Sepia & loligini pedes: duo ex his longissimi & asperi, quibus ad ora admoveat cibos, & in fluctibus se velut anchoris stabiliunt. Budæus ἀπασαλεύειν ἢ ἀνέχεσθαι, apud Demosthenem, exponit factari in salo, Ad anchoras stare in alto. Bayf. in libro De re navali, Quum (inquit) anchoræ iactæ erant procul à portu, naues dicebantur in salo esse. Græci dicunt ἀπασαλεύειν. vt est apud Diodorū, lib. 10, διότι ἵπταται ἐπὶ τῇ ἀνέχεσθαι ἀφίπτε, ὡς αἱ αἰὲν διὰ τῶν αἰῶν τῆς γῆς ἀπασαλεύειν, αἶμα πολλοῖς ἀφίπτεται ἐπὶ τοῖς. Quod ἀπασαλεύειν dixit Diodorus, Aulus Hircius in 5, In salo & in anchoris commorari, protulit. Dicit etiam In salo esse. Hæcenus Bayfius. Vult & Dion hoc verbo absolute, lib. 49, pag. 167, editionis patris mei, καὶ ὁ ἄλλος πάλιν αἶμα ὅτι πάλιν ἀπασαλεύειν. In vulg. lexicis, Græcolat. affertur ἀπασαλεύειν & in alia significatione. nam ἀπασαλεύειν ὅτι τὸ ὕδατος γλῶσσαν exponitur, Stabilimentum esse terram super aquam. Sed testimonia ibi desiderantur.

C. ΔΙΑσπαλίσω, Concutio, Quatio. sicut & σπαλίσω. nisi quod
 praepositio vim aliquam significationi addere videtur
 potest. Ex Luciano afferitur in v.l. διασπασισ πτω πόλις
 pro Concituatue urbem. Ibidem passivum praεδίσσασα-
 λυμύρος πύβλεμμα, pro Aspidu lubrico: sed non addito
 nomine aitoris.

C. ΕΠΙσταλθών, pro Concurtor, Agitor, in v.l. ex Philostr.:
 ἐπισταλθὼν πρὸς ἀγωνιστάς. At νεὶὸ Ν Ο Μ. Ἐπίσταλος,
 quod signif. Instabilis, Minime firmus, verbale non est,
 sed potius ex nomine σάλος factum.

C. ΠΑΡΑΛΛΩ, itidē pro Concurtio: vel potius Aliquan-
rum concurtio. In v.l. Labefacto.

c. 1. Παρίσαλβω, Concutio, ut quidem exponūt vulg. lex.
Vbi affertur & pro Tripudio, ex Aristoph. πῦ πῶν ὡς
παρίσαλβων.

Σ Α Λ Π Ι Γ Ξ, ^{ἡδός, ἢ, Tuba. Buccina. Hom. li. σ,}
^{— ὅτι τ' ἴαχε σάλπιγγε. Eurip. σάλ-}
 πιγγε *Τυροσινικῇ*, *νε καὶ δὼν Τυροσινικῇ* apud Sophoclem, in-
 titio Asiaticis. Pro hoc autem epitheto facit quod apud
 Athen. legitur, lib. 4, *Τυρρῶν δ' ἡ ὄζει δῶρημα κερατὰ πειρῇ*
σάλπιγγος. Dicitur autem σάλπιγγι *σημαίνειν ἀνάκλησι,*
 seu *σώπειν*, aut cum alio accusativo. Interdum verò &
 absque adiectione σάλπιγγι *σημαίνειν*, ut videre est cum
 apud alios, tum apud Plutarch. & Athenzum. Item
 Minervæ cognomèdum Σάλπιγγε apud Argivos, quòd il-
 la tubæ perhibeatur esse invenatrix. Eius meminit &
 Lycophron. Vide Eustath. Est autem reponendum Σάλ-
 πιγγος Ἀΐθλας apud Hesychium pro σάλπιγγος Ἀΐθλας,
 in voce Σάλπιγγε. Affertur σάλπιγγε & pro σάλπιγμο.
 id est Tubæ sonitus. ex hoc Arist. loco. Rhet. lib. 3, *οὐκ*
τὸ φαίει τὴν σάλπιγγα τῇ μάλῳ ἄλλου. | Σάλπιγγε apud
 Themistium videtur etiam esse instrumentum musi-
 cum, inquit B. | Σάλπιγγε nomē piscis, Buccina, seu
 Turbo, in v. l. Vide Hesych. apud quem est etiam nomē
 avis.

C. Σαλπύργας ἔχοντες, Qui tubis, hastis, barbisque formidabiles sunt. v. lex Aristoph.

Σαλπῖγος, (quod inusitatum esse putatur) ἢ ἑ Σαλπῖζω,
 Φιγῖζω, & ἰσω, Tuba cano. Buccino. Hom. Iliad. φ, Ἀμφὶ δὲ
 σάλπιγγι μύρας ὠχευόντες vel ἡ' ἰσάλλιζεν. ubi cur dixerit
 potius ἰσάλλιζι quàm ἰβρότοισι Eustath. docet Epigr.
 lib. 3, σάλπιγγεν παρὰ τοὺς αἰσάλλητας. Poll. lib. 4, cap. 11, καὶ
 μὴν ὁ Μιζροδὸς Ἡρόδοτος οὕτω σαλπῖγγεν, χαλκῶν ἢ αὐτῶν.
 πηλοῦσιν &c. Esse autem fut. σαλπῖγγε, vnde aor. ἰσά-
 λμιξα, ab illo Σαλπῖζω quidam tradunt : quod Σαλπῖ-
 γω tamen in v su esse non putatur, uti dixi. In prosa
 cetè non minus receptū esse arbitror alterū futurum,
 σαλλίσω. vnde ἰσάλλισα. Athen. lib. 10, καὶ ἡ μὲν δὲ ἰσά-
 πισιν. Et ἑ Ἀ σ s. Σαλπῖζομαι, Tuba canor, Tuba pro-
 mulgor. Interdū generaliter, Promulgor, Petulgor.
 sumpta metaph. à przconibus tuba canētib'. ἢ σκαλλι-

πρόδοι Budzus reddit Promulgatum, Peruulgatum: Afferens ex Basilio, οὐδὲν γὰρ ἀπορίας σπαλίζοντος οφέλος. De quo tamen exēplo, minimè Budzo assentior: quippe qui existimem Basiliū respexisse ad locum istum Matth. capit. 6, ὅταν οὐκ ᾔπιδες ἐλευθερώσῃ, μὴ σπαλίζης ἐμ-
 ὤσιν σου. (Ac certe pro Peruulgor seu Diuulgor potius usurpatur c o m r o s. Διασπαλίζω, sicut vox α τ τ ι ν α Διασπαλίζω, pro Peruulgo, Diuulgo. Est autem & aliud c o m r o s. Περισπαλίζω, cuius præτ. περισπαλίσμα, Tubatū seu tubæ sonitu excitator, vel Circumsonatē tubam audio. ut apud Plutarchū, αἰούσας σφραγίδας ἀγλαχθῆναι ὅτι μόνος στρατηγός ἀρχαῖος ὁ σφός ὄδιν, ὁ μὴ λόγος, ἴφρ. Σαμασί, ὁ δὲ λίγρη εὐπερίσπαλίσμα. id est, Nunquam sonitu tubæ excitatus est, vel Nunquā circumsonantem tubam audiuit. Quæ ambæ interpretationes Budzi sunt. In v.l. περισπαλίσμα, Tuba circa eum obstrepuit: & περισπαλίζω, Deducor tubis circumsonantibus) ἡ ἱ ν ε Σαλπισμα, ατς, π, Tubæ sonitus, Tubæ clangor. Item, Quod tuba proclamatum est. πολυμήχανον σάλπισμα, Poll. Α τ ν ε ρ ο Σαλπισκῆς alterū illud Futurum sequitur, quod ad scripturā attinet. Est autem σπαλίσκῆς Tubicen, vel Buccinator, ut verbale verbali reddatur. Demosth. οἱ δὲ πρὶς στρατηγὸς μακροπύπνῃ, καὶ πρὶς σπαλίσκῃ ἰκαλάω. Legitur & apud Arrianum, Luc. & Athenzum, Pollucē, atque alios. Sed inuenitur σ τ ι α μ Σαλπισκῆς, & quidem apud Plut. præsertim. sed hæc scriptura Budzo fuit suspensa, quippe qui eam in suo lexico emendarit. Addidit verò ibidem & tertiam scripturam σ τ α μ Σαλπισκῆς, sed nullo confirmatam testimonio. Apud Pollucem lib. 4, cap. 11, legitur & c o m r o s. ἱεροσπαλίσκῆς, quod sonat Sacer tibicē, ἱεὺς σπαλίσκῆς. Ac certe his potius verbis diuinctim positus quā illo composito utendū cesser Pollux. A quo dicitur ἱεροσπαλίσκῆς siue ἱεὺς σπαλίσκῆς esse ὅτι πρὶς ἱερεὺς σπαλίσκῃ. ubi sub audiendū esse creditur ἀρχῇ. ut nimirū sit Tibicē qui adhibetur sacris certaminibus. Est & aliud c o m r. Αεροσπαλίσκῆς: nam idem Pollux Menandrum quoddam vocare ait ἀεροσπαλίσκῃ. Videtur autem ἀεροσπαλίσκῆς, accipiendo simpliciter, sonare Præstantissimus tubicen. Exstat præterea adiect. c o m r. Ασπάλγης, σ τ ν ε Ασπάλγης. Dicitur autem ἀσπάλγης ὡς ἂν Sophocle vocata fuisse media nox quod vespere duntaxat & mane tuba canere solerent. Vide Hesychium.

Διασπαλίζω & Περισπαλίζω, vide cum præced. Σαλπίζω.

Σ Α Ρ Ξ, κῆρ, Car. de hominis & de brutorum pariter animalū carne. Quidam apud Athen. lib. 7, ἀπὸ δὲ ἰχθῆος σάρκα φιλεῖ σποτῖαι, αὐτὸν πρὸν κῆρ. Apud eundem legitur σαρκὸς κῆρας. Item σαρξ ὡς ἂν apud Plut. Apud Homerum autem legitur potius pluralis σάρκες. Σαρξ (ut ex Gal. lib. 10 Methodi medendi docet Gorr.) tribus modis dicitur: vno propriè, duobus impropriè. Propriè quidem & absolūtè dicitur pars corporis nostri simplex, mollis, rubicunda, fibras musculorum complectens. Quanquam non eas tantūm complectitur, sed etiam contra caloris interni impetum & vehementiam, atque externorum calorem, frigus, duritiem, eas munit, fouet, nutrit. Gignitur ex sanguine medio criter siccato, & perdita regignitur. Ob id σαρξ pars multi sanguinis & calida dicitur: unde & carnis abundantia ex sanguinis copia nascitur. Hæc σαρξ partem plurimam animalium sanguine præditorum cōstituit. Ad hanc quoque reducenda est, quæ in gingiuis, in glāde penis, intus in digitorum radicibus, finibus mediis & lateribus & cuti inest. Quin & in plantis ipsis circa lignosas & veluti nervosas fibras suam quandam carnem Theophrastus tribuit. Tu quoque in ferro rubigine exeso carnem contabuisse, fibras ob duritiem restitisse deprehendes: ac modo eodem in lapidibus carie exesis. Talis quidem est σαρξ propriè dicta. Alterū autem σαρξ genus est impropriè dictum, & nomine (ut ait eodem loco Galenus) carēs, huic quidem finitimum, sed tamen diuersum, fibras omnes cordis, ventri-

culi, æsophagi, intestinorum, vesicæ vtriusque, vteri, & siqua sunt alia his fibris cuique propriis prædita ambiens, & his circumhærens & circumnascens & eas muniens contra calorem natuum omnia populantem, atque etiam contra æstum, frigus & cætera toris occurrantia. Quauis autē membranæ aliis fibræ non sint, tamen his quandam carnem propriam negare nō possumus, quum sanis & bene nutritis membranæ huiusmodi sint habitiores, & magis corpulentæ, attenuatis verò quacunque de causa, sint magis tenues. Tertium verò & vltimum σαρξ genus est propria cuiusque visceris substantia, quā Erastistratus παρρηχμα, hoc est affusibilem, appellauit. Ea visceris cuiusque actionis causa est. Talis est cerebri, pulmonum, hepatis, lienis, renum caro: seu id totum quod venis, arteriis, nervis, stomachis, præterea folliculo fellis quidem ab hepate, vteris verò à rene ademptis, reliquum continet. Per hæc carnem &c.

Σαρξ, Corpus, ut Cic. interpretatur, quum hæc verba Metrodori, σαρξ ἄσπετος καπνισμα, vertit Firma affe-
 ctio corporis. Sic autem eum interpretari & apud Epicurum, docebit te p. 54 mei Cic. Lexici.

Σαρξ, in Testamenti noui scriptis ex sermonis Hebraici consuetudine nō solum pro corpore sed pro toto etiam homine ponitur. ut Matth. cap. 24, οὐκ αἶψά ἔσονται πάντα σαρξ. Quomodo autē utatur Paulus hac voce te docebunt doctissimi interpretis annotationes.

Σαρξ καλή, Callus limacis. v. lex Hermol. apud Dioscorid. lib. 1, cap. 80. In eodem σαρξ de oliua, pro pulpa. ex Theophrast. lib. 6 De caus. cap. 11.

C. Σαρκοδὴς, κῆρ & κ, Carninorus. Greg. in lib. De homine, καὶ τὰ σαρκοδὴς ἢ ζώων σαρξίται ibidem, ὅτι σαρκοδὴς.

C. Σαρκοκλή, Carnosus ramex, Ramicis genus, quum caro inter tunicas increseat. v. lex Celfo. Σαρκοκλή (inquit Gorr.) Ramex carnosus. Est caro durior (inquit Gorr.) quæ aliqua seroti parte increuit. Galenus tumorem eum in genere scirrhorum statuit. In eo color sui simili ubique est. Propriè quidem de testiculis induratis dicitur: nec tamen ad eos solos pertinet, sed ad nervos etiam à quibus testes dependent, si eos duriores fieri contigerit, & ad tunicas, si quando inter eas caro increuerit. Causa esse potest interdum fluxio, interdum verò itus, aut imperitā post ramicis succellione curatio: aliæque omnia à quibus scirrhi inducuntur.

C. Σαρκοειδής, κῆρ & κ, τ ε μ Σαρκαδής, Carnis similitudinem præ se ferens. Aut etiam Carnosus, seu Carneus. Sed prima interpretatio priori illi voci magis cōuenit. Σαρκαδής autem a Gaza reddi etiam Pulpa constans, testatur Bud.

C. Σαρκοκόλλα, κῆρ, (q. d. Carnis gluten) Lacryma arboris quæ in Pertide nascitur, thuris pollini similis, colore subbruto, amara gustanti. Inter gummi genera numeratur à Plinio, sed & arbor ipsa eodem nomine cum lacryma sua vocatur. Nomen habet ex effectu: quod in vulneribus carnem glutinet. Eadem fluxiones oculorū sistit. Dioscorid. lib. 3, cap. 99, ἡ δὲ σαρκοκόλλα ὅτι δακρυον δένδρου ἡμινωδίου ἐστὶν Περσίδι, καὶ κῆρ καὶ τὸ ἐπὶ τῷ. quod dicit habere facultatem καλλήπην τραυμάτων, καὶ ἰσχυρὰ πρὸς τὸν ὀφθαλμοῦς ἐκκαταίρει.

C. Σαρκοκόπος, κῆρ, (q. d. Carnis prehensor) Forceps. τ ε μ Σαρκοκόπος, ἰδὸς, κ, pro eodem. Σαρκοκόπος (inquit Budzus) Forceps, Instrumentum chirurgi. Paulus Agin. lib. 6, τὴν μὲν ἐν τῷ ἰδίῳ σαρκοκόπῳ ἢ ἀκνίστῳ ὁ καὶ κοίμασεν πρὶς ἀπὸ τῆς μὲν. Alterius autem nominis σαρκοκόπος pro forcipe itidem hoc exemplum affert ex Hippia, καὶ τὴν χειρὸς δὲ ὁπλίσθοντες σαρκοκόπῳ, τὴν κύρσιν ἀπὸ τῆς μὲν ὀφθαλμοῦ. In vulg. lexicis ex Dioscoride pro forcipe itidem, ut Marcellus & Ruellius vertunt: seu forcicula, ut Hermol.

C. Σαρκοκόω, Carnem conscindo. In v.l. Carnem à cute aufero.

C. Σαρκοτρεφίω, κῆρ, q. d. Carnem alo. Ex Greg. affertur pro Cutē bellè curo. ut dixit Horatius, In cute curanda plus æquo operata iuuentus.

- C. *Σαρκοφάγος*, υ, ο & η, Carnivorus, Carnis seu carniū e-
sor, vel comesor, Qui carne vescitur, Qui carne vivit.
Plut. in Quæst. Rom. διχρόματι (1) τὴν γύμνασιν ἢ σαρκοφά-
γον ἀπαύειν. Sic & apud Aristot. atque Athen. varia ani-
malia vocantur *σαρκοφάγα*. Substantiūc autem pro se-
pulchro: vt apud Iuvenalem, Sarcophago cōtentus e-
rit. Item lapis quidam Afsius, siue Afsius, ex eo quod
carnē exedat, ita dictus. Vide Dioscor. item Gal. & Cels.
necnon Plinium. **ΗΙΝ** c. *Σαρκογία*, α, ε, υ, Carnis
seu carniū efus: vt libelli Plutarchi περὶ *σαρκογίας*.
C. *Σαρκοφόρος*, υ, ο & η, Carnem gestans. Ex Nonno, *σαρκο-
φόρος λόγος* de Christo.
C. *Σαρκοφύλλος*, υ, ο & η, Carnosa folia habens. Ad verbum,
Carnifolius, v. Lex Gaza apud Theophr. Hist. pl. libro 1,
capite 16.
C. *Απαλοσαρκος*, υ, ο & η, Qui molli est carne. Gal. ad Glau-
c. C. *Ασπερκος*, υ, ο & η, Carne carens, Expers carnis, Carne nō
constans. Anacreon de cicada, *ἀσπερκα*. Item, Nō
carnosus, Carne exutus, Gracilis & vefcus, Macilentus,
Stringosus. *ἀσπερκα δέρμα*, ex Gaza apud Aristot. Cutis gra-
cilenta. Et *ἀσπερκαίρας* ex Epigr. Macilentior. **ΗΙΝ** c. *Α-
σπερκία*, q. d. Carentia carnis. Item Gracilitas. Exponitur
etiam Macies.
C. *Καρπιαρκος*, υ, ο & η, Carnosus. Item Corpulentus, Obe-
sus. Bud. ex Athen. *καρπιαρκαίον* ἡμῶν ἐκ τῆς πύξης τῆς ὀγκύσεως,
καὶ τὸ πᾶν αὐτὸ ἀποτινέται δι' ἀγρίαν τὴν σάρκα, καὶ τὸ
πλεονέκτημα πλεονέκτης ἐστίν. **ΗΙΝ** c. *Καρπιαρκαίω*, Obesum
reddo, vt idem interpr. At in v. l. perperam scriptum est
Καρπιαρκαίω, quod exp. Carnem facio, & q. d. Incarno.
C. *Λιπίαρκος*, υ, ε & λ. *Λιποσαρκος*, υ, ε & λ. *Λιποσαρκής*, υ, ο & η,
q. d. Qui deficitur carne. Vnde exponitur Macilentus.
vt *λιποσαρκής* παρὰ in Epigr. D
C. *Πλούσαρκος*, υ, ο & η, Carnosus, aut Valde carnosus, Carne
abundans. Exponitur etiam Corpulentus. **ΥΝ** D. *Πλο-
υσαρκία*, Corpulentia.
C. *Πυκνίαρκος*, q. d. Qui densa est carne. In v. l. Qui denso est
corpore, seu densa mole corporis. (Ibidem *πυκνός* etiā ex
Gal. Qui densam & solidam carnem habent, Compacti:
at *πυκνός*, Obes, Corpulentus & pleniores) *πυκνίαρκος* παρ
Θηοκρίτου, quæ (vt inquit ille Chæreus Terentianus) solidum
habet corpus & succi plenum, quod etiam in bonis vir-
ginis posuit Lucilius apud Nonium, Hic corpus solidū
inuenies, hic stare papillas.
C. *Συσαρκία*, α, ε, υ, l. ex Theophr. Carnis bonitas: vt *ἀγχο-
λία*, Succī bonitas. Verūm vt *ἀγχολία*, ita *συσαρκία* poti⁹
scribendum pro ea significatione esset.
C. *Υγρόσαρκος*, Cui humida est caro. Et grad. compar. *υγρο-
σαρκέστερος*, Cui caro est humidior.
C. *Υποσαρκος*, q. d. Qui est sub carne, Qui sub carne latet. In
v. l. redditur Intercus. sed hoc nomen *υποσαρκος*, υ, ε &
Υποσαρκίδης (quod poti⁹ in vsu esse existimo) adiectiuū
esse sciendū est, cū quo subauditur ὁ ὥν. Nā ὁ ὥν mor-
b⁹ est in tumorum genere præter naturā. sed tumor ali-
is totius corporis est, interdum autem ventris, ille per-
petuū ab humore, hic etiam aliquando à flatu excita-
tur. Quod sit vt triplex sit omnis hydrops: alius enim sit
humore per totum corpus effuso, qui *ἀσάρα* & *υπο-
σαρκίδης* & *σπυγίτης* & *ἀδωφρηματίας* dicitur: alius &c.
Hæc Gorr. Sed **Υ** ο *Υποσαρκία* (quod alioqui non v-
no in loco ita scriptum inueniri scio) malim *αἰσάρα*.
C. *Σαρνός*, υ, ο & η, Carne constans, Carneus. (vt *ξύλινος*, Li-
gneus) Aristot. Ethic. 3, cap. 9, de pugilibus, τὸ δὲ τῷ πᾶσι
ἀλλήλοις, ὡς τὰ σαρνόν, καὶ λυττόν. Vtuntur & alii, ex qui-
bus est Plut. περὶ Κολ. Poll. autem affert ex Aristoph.
σαρνόν ἀδρα: item **Υ** ο *Υποσαρκία*, ex Eupolide, *σαρ-
νόν γυνή*.
C. *Σαρνικός*, υ, ο, itidem pro Carneus, vel potius pro Carnalis.
Existimatur enim hoc adiectiuum qualitatem potius
indicare, vt illud materiam. Redditur certe *σαρνικός* Car-
nalis apud Paulū apost. & generaliter apud theologos. H
Et *σαρνικός* ὁ πλὴν in epist. ad Hebr. Sed apud hos interdū
etiam periphrastice, Carni deditus, seu addictus, Carnē
resipiens. Paulus certe pro *σαρνικός* dicit etiam *αἰσά-
ρα ὄντες*, ii videlicet in quibus corrupta illa natura domi-
natur. eosdēque dicit *τῆς σαρκὸς φρονεῖν*. Vide an-

not. in v. 5, cap. 8, epist. ad Rom. Ex Greg. autem *σαρ-
νικός* τὸ Χριστὸς pro incarnatione Christi. Et **Α** **Δ** **Υ** **Ε** **Α** **Β**.
Σαρνικός, q. d. Carnaliter, id est, More eorum qui carna-
les sunt.

C. *Σαρνικός*, υ, ο & η, Carneus, Carne constans. At in v. l. ex.
σαρνικός ὁ πλὴν ὡς, carnis speciem referens. Quæ in-
terpretatio magis cōuenire videtur alteri adiectiuo *σαρ-
νικός*, quod compositum est.

C. *Σαρνός*, υ, q. d. Incarno, id est Carneum reddo. Bud. vertit
Carne oppleo, item Carne operio: necnon Carnem a-
lo, & Vlcius impleo, ex Celso. Præterea Corpulentum
reddo, ex Gal. Pass. autem *σαρνός*, Corporari & Car-
ne indui, ex Laetio, sed de Christo peculiariter dictū.
ΗΙΝ c. *Σαρνός*, Carnis in naribus præter naturā in-
crementum. Est autem eiusdem cum polypo naturæ,
vt scribit Paulus: sed differt à polypo (vt habetur in
medicis diffinitionibus) magnitudine & forma. Est au-
tem polypus quidem sarcoma, non contrā. Polypus e-
nim similitudinem piscis polypi gerat oportet, quum
σαρνός informe sit potius carnis incrementum. Hæc
Gorr. Secundum autem verbale **Ν** **Ο** **Μ**. *Σαρνός*,
quod in vulg. lex. redditur Carnis generatio. Ibidem ex
Dioscor. lib. 5. *σαρνώσας ἐξ ὧν*, Excrecentia carnis in scro-
to. At **Τ** **Ε** **Α** **Τ** est *σαρνώσας*. vnde *σαρνώσας φάρμακον*.
Medicamentum carnem restituens, & q. d. Corpulen-
tificum, inquit Bud. De hoc ita Gorr. *σαρνώσας*, est
medicamentum carnis producendæ vim habens. Nam
quauis carnis generatio naturæ opus esse videatur, iu-
uatur tamen illa quidem plurimum in replendo vlce-
re medicamentis quæ modicè calefaciunt, moderatè
detergent & purgant, atque minimum siccant, nullū-
que modo adstringunt. Talem nanque *σαρνώσας*
facultatem esse oportet. Carnis enim generatio sit
quum & membra ipsa quibus adnasci vel circumnasci
caro debet in calore & frigore tēperata fuerint, & san-
guis qui illuc affluit, tum qualitate salubris, tum quan-
titate moderatus. Verūm calidiora paulo ipsa carne
oportet esse *σαρνώσας*, quò sanguinem attrahant: ne-
que villo modo adstringere oportet, ne quod influit re-
pellant, sordēque vlceribus artius affigant: mini-
mumque siccare, ne absument, sed modicè prorsus sic-
care quò in carnem densetur. Detergendi autem pur-
gandique vi prædita esse decet, ne mala caro & vitiosa
gignatur, siquid sordis & vitii in sanguine reliquū sit,
sed citra omnem morsum & acrimoniam.

Υ ο **Υ** *ΑΠΟσαρκίω*, υ, In carnem concretescere facio.
Pass. *Αποσαρκίζωμαι*, υμαι, In carnem concretesco, vel In car-
nem vector. Ex Aristot. Probl. *αποσαρκίζωμαι* αἰσάρα, pro Ca-
ro coalescit & conspissatur.

Υ ο **Υ** *ΣΥσαρκίω*, υ, (q. d. Concarno) Carnem cum
carne coalescere facio. Vnde verbale **Ν** **Ο** **Μ**. *Συσαρκί-
ω*, q. d. Concarnatio. Vulgus chirurgorum vocat incar-
nationem. Quidam interpret. Carnis concretionem.
Hinc *αἰσάρα* *συσσάρκωσις* *ἡγεπρία* vel *αἰσάρα* apud Galenū &
Ægin. *Συσαρκίωσις* (inquit Gorr.) est durorū siccorum-
que ossium *συμφυσις*, carnis interuentu. Hoc modo ca-
ro gingivarum dura & firma & dentibus firmiter ap-
preffa ipsos suis ossibus veluti colligat, adeò vt dentes
ob gingivarum laxitatem mobiles, gingiuis adstrictis
stabiles atque immoti reddantur. Similiter & omnes
ossium commissuræ, quas muscoli circumdant. *Συ-
σαρκίωσις* etiam dicitur ratio quædam vulnerum labra,
quæ nimis hiant, nec hamulis aut acu adduci possunt,
componendi. Id quod adhibitis medicamentis perfici-
tur, quæ gignendæ carnis facultatem habent. *Συ-
σαρκίωσις* etiam vocatur *ὁ τῆς σαρκὸς καὶ ποροκλή*, quū
scroti tunicæ, vasa, testes cum carne enata superfluaq;
concrescunt, vt vnum omnium corpus esse videatur,
vt scribit Paulus Ægineta lib. 6, cap. 63.

Υ ο **Υ** *ΕΚσαρκίω*, υ, Carnem excrefcere facio. Nā
verbale **Ν** **Ο** **Μ**. *Εκσαρκίω* esse dicitur Excrefcencia car-
nis apud Dioscorid. & Galen. vide *Υποσαρκίω*. **Α** **Τ**
Υ **Ε** **Α** **Ο** *Εκσαρκίω* esse dicitur Excarnicō, item Car-
nem auello: ex Græcis Bibl. interpr. apud Ezech. cap. 17,
ὁ κατασπαραγμός αὐτοῦ ὡς ὁ ὥν.

C O M P. Ὠφραγμός, id. q. d. Supramodū carnosus fio. A
 Magis Latine, Supramodū corpulentus euado. Athen.
 pag. 228. ὥστε τρωφὲς ἐστὶ καὶ ἡ μάρμα ἀδ' ἀφραγμίας ἐλάθην ὁ-
 φραγμίας, quod exponitur εἰς τὴν πύχιν ὀπίσθιαν. In v. l.
 ὥστε τρωφῶν Et ὥστε τρωφῶν dicūtur quæ corpulentio-
 ra iusto fiunt. Et ἡ Ὠφραγμίας, Carnis excreſcentiæ,
 Quæ in carne excreſcit, Caro luxurians. Ab ὥστε τρω-
 φῶν αὐτὲ sunt verbalia M O M. Ὠφραγμίας Ε Τ Ὠφ-
 ραγμια, Carnis excreſcentia, Carnis inutile incremen-
 tum in quacunque corporis parte. Magis autem ad ver-
 bum Carnis supercreſcentia: ſicut Ἐκπαραγμια, Carnis
 excreſcentia: ſed hoc potius quàm illo vruntur Latini.
 Σαρκαζω, Carnes detraho, vt canes quum oſſa carne denu-
 dant diduco νύκτω. Sic v. l. ex Anſioph. in Pace, σαρκα-
 ζωτε ὡς ὀκνοῖς, trahunt νύκτω diduco, canum inſtar
 dum oſſa atrodunt. ibidem σαρκαζεν exp. Labiis com-
 preſſis, ſiue labiorum commiſſorum ſupremis carnib⁹
 aliquid auellere atque attondere. vt equi & aſini, dum
 prata tondent. Τρωγῶν (inquit Cam.) & σαρκαζεν Io-
 nicè, quod tranſfertur & ad alia. Nam Hippocrati σαρ-
 καζωτε ἡ ἀμφοδόντα ἥν πορῶν, vt ſūt equi, aſini: id eſt,
 prata tondent. Er Scythæ apud Herodotum Melpom.
 ἄρμα capiti hoſtis detraχον, παρακας βοός τοῦτο ρὺ δὲ ψι-
 τὸν χροῖν, id eſt tondens & nudans. Σαρκαζεν (inquit
 Gorr.) Galen⁹ apud Hippocr. Commēt. i. εἰς τὴν ἀφ' ὧν
 ſcribit variè à quibuſdam explicari. Dicitur quidem de
 brutis paſcentibus: ſed alii ſignificare volunt Labra in-
 ter ſe tam vehementer committere, vt auellere & ab-
 ſcindere partem aliquā graminis valeant: alii verò, den-
 tibus inferioribus & ſuperiore labro idem efficerè: alii,
 dentibus inter ſe ex vtraq; parte commiſſis ſcindere:
 quod Galeno videtur verſimilius locum cum Hippo-
 cratis explicanti. D

Σαρκαῖω, Diducto rictu ostēsisque labris irrideo: quod
 quum sit, dentes carne nudantur. Ita v.l.vbi annot. etiā
 pro διζῖω reponendum esse διζῖω in hoc Galeni loco
 in Gloss. Hippocr. πρὸς τὴν χλιαὴν διζῖω χλαῖαν.
 ac ego non video cur mutari hæc scriptura debeat, imò
 genuinam esse contendo: & voluisse Gal. dicere σαρκα-
 ῖον esse Moris labris subsannare, seu mordendo labra.
 Nam hunc gestum hodiè in nonnullis spectare li-
 cet. Est certe σαρκαῖον subsannare seu irridere non sim-
 pliciter sed cum quadam amarulētia. sicut apparet ex
 iis quæ legimus apud Suidam ex schol. Aristophan.
 ΗΙΝΕΣ Σαρκαῖως, ὅ, Irrisio quædam amarulēta, Ex-
 ponitur etiam locus amarulentus. Σαρκαῖων Iul. Ru-
 sin. scribit χλαῖαν esse proximam & similem figuram
 (dixerautem hanc figuram esse ironiz proximam,
 & quum aliquos amara oratione non sine deniso infe-
 ctamur ac lædimus) qua aduersariorum facta cum ex-
 acerbatione admissi eorum læcessimus. & Latine dici
 exacerbationem. Nisi fortè deprauata esse vox ista ex-
 istimanda est.

Σαπίς & τ Σαπίδος, diminut. Caruncula. Extat σαπίς
apud Gregor. σαπίδος apud Plutarchum, non vno in
loco.

Σ Α Τ Τ Ω, F.ξω, Pr.χα, Onero, Onus impono.
 propriè de iumentis chitellariis, quib⁹
 onera imponuntur, vti quidam ann. Accertè pro hac
 expositione facit significatio compositorum ὀπισθίων
 & ἀποσθίων. Eustathius ὀσθίων exp. φορέζω. Est etiam
 Farcio, & Impleo pressim, vt Budæus exp. asserens ex
 Aristot. Probl. se. 11, τὸ δὲ σπασχὲς οὗτος φορέζων στήθει μὲν
 καὶ πληρὸν τῶν ὀπισθίων, καὶ πληρὸν θώρακος, οὐδὲν ἀποσθίων πα.
 Sed hic metaphorice potius vsurpatur: ad passiuū par-
 ticipium, non item, in hoc loco qui præcedit, paucissi-
 mis interiectis verbis, τὸ γὰρ καὶ στήθους, οὐδὲν μὲν γί-
 γνεται. Et ex Luciano κειμήλιον σπασχόμενον, farctū,
 (at quidam interpr. Refertum) Idem ex Xenoph. Sym-
 pos. σπασχόμενος affert pro Suffarcinatus. Ab eodem σπασ-
 χόμενος vocari tradit instructam remigibus etiam
 armatis, καὶ τριήρης δὲ τοὶ σπασχόμενοι αὐτῶν οὐδὲν ἄλλο
 φοβέοντι τὰ πλεμνικὰ ἢ ὅτι ἐχρὶ πλῆ. Ex eisdem Ccon. af-
 fert σπασχὸν τὴν γῆν pro Conculcare terram & constipa-
 re. Vnde ἡ ἀσπασχὸν γῆ, Terra non conculcata & constipa-
 ta, ex eodem. In γῆ σπασχόμενῃ γῆ, Ager subactus.

A Σάγμα, ας, πῆ, Onus iumentis sarcinarij, inquit Bud. In v. ἡ σάγμα πτε, καὶ ἡ λία, Chitellæ aut strata iumentorum. Hæc σάγμα est ἡ ἱστῆ, ἡ λία, Poll. Et ex Plut. in Arato κατὰ σάγμα σῆς ὁ Κροῦτος μὲν καὶ τὸ Σάγμα φέρεται ἐν ῥά φησι εἰς σάγμα τα, καὶ τῶτα περὶ πῆλιν ἱστῆ, ἡ λία, id est lumentorum cunctunculis, & fellis siue stratis. Ex eodem in Pompeio, πῆ σάγμα τα ἡ ἱστῆ, ἡ λία, συμφορησάτης. ἸΣάγμα, Congenes stipata, Aceruus. Ex Plut. in Cat. ὁ ἡρμυλὶς ὁ ποταμὸς σάγμα εν ὅπλοι καὶ νεκρῶ σάγμα εν. vbi Budzus, (non absque exemplo, ut opinor) vertit In strage armorum. ἸΣάγμα, Theca scuti, item de theca aliorum armorum. Vide Poll. & Hesych. item Suidam. Apud Anstoph. in Acharn. Τίς γρηγορῇ ὀξύνει ὅα τῆ σάγμα πτε; vbi schol. ὅα τῆς ὀξὺς τῆ ὅπλου, ὁ καλεῖται σάγμα. (nisi potius legendū ἡ καλεῖται) Quibus subiungit, σά γη ᾧ τῶ ὅπλοι καὶ πωσά γη, ἡ πωσά γη. Affertur autem & ex Eurip. in Androm. Κάλλιπτα πύχη δ' ὅ καλοῖται σάγμα εν, quem tamen versum Sophocli Suidas tribuit. Idem habet ΕΤΙΑΜ Σάγμα εν, cū quo videtur subaudiendum ἱστῆ, ἡ λία: ut sint ea quibus σάγμα εν imponi solebant. Sic equus saggarius, ex Lampridio in Heliogabalo: & Sagmarix mulx, v. lex Cæl. Rhodig. Affert idem & ΝΘΜ Σάγη, quod in exemplis quæ addit, primam illam nominis σάγη signif. habet: quum alioqui in σάγμα, illud σάγη exponat ὅπλοι, addēs, ΝΘΜ Πωσά γη esse πωσά γη, quæ tradit & schol. Aristoph. rectius certe quàm ut apud quosdam legitur σάγη expositum πωσά γη. (Non ignoro alioqui esse qui huius nominis σάγη obliui, illud πωσά γη deriuent à σάγος, ut videlicet ex vna specie genus intelligamus. Hanc certe derivationem sequendo, diceretur πωσά γη quasi πωσά γη) ΑΤ VERO Σά γος, Lat. Sagum. Polyb. σά γη, ματῆ ἡ ἀνὰ τὴν εὐρίαν. Plut. αὐτὸς σά γη, ἡ μὴ πορπη μὲν καὶ μάλα. Hinc V E R B. Σά γη πορπη, Sagis indui, Bud. ex Strab. His verò addendū est & Σά γος, Saccus, Aristophane in Pluto. Dicitur verò ΕΤΙΑΜ Σά γος, apud Hesychium: ΕΤΙΑΜ Σά γος. sed huic alias etiam dat signif. illi, sicut & Eustathi: à quo illi quoque σά γος expositio alia datur. Verum quidni & ΝΘΜ. Σά γος hinc deriuabimus? quod esse quem Latini saccum vocant, nemo ignorat. Sed reclamare videtur Hebraicum פֶּשֶׁל quod Gallis totidem literis est sac. Retinuerunt certe & aliz aliquot lingux.

C. Ἀσπερς, vide in Σάτω.

C. ἈΠΟΡΑΪΩ, Depono clitellas, aut stragula, seu quicquid est infiratum iumento. Vulgò Deferno. vt Genes. capite 14, ἀπὸ παλῆς τοῦ καμῖς. ci. Interdum ἈποραΪω, Obstruo, Obstruo. ἄπο αἰζω το dixit Herodòt. pro φεζ-
ει το τὸ τῆμα χαλὰ το παλῆς ὡστα. Harpocr.

C. Πίσσας, contrariū proximè præcedenti, Impono elittellas, seu stragula, aut quicquid imponi solet equo. In v.l. Impono elittellas iumentis, & onera superponno. vt Πίσσας αἰσπυς, Xenoph. Sed ibi redditur Ephippia imponere, item Sternere equos ephippius. Pro quo tamē malit quis fortasse simpliciter. Sternere equos, vel Insternere. Sic Πίσσας πῶς ὄντος, ex Græc. Bibl. interpr. in lib. 3 Reg. Rursum ex Xenoph. Πίσσας αἰσπυς ὅτι ταῖς καμύλοις. Ex Herodoto, Πίσσας αἰσπυς ταῖς διφθέραις ὅτι πῶς ὄντος. His autem in locis est simpliciter Imponere. Et pass. Ἐπισσάσκει. vnde ὁπισσάσκεις ἱππας, Cui imposta sunt ephippia, Stratus equus. & ὁπισσάσκεις ὄντος, Cui imposta sunt elittellæ. H I N C Ἐπισσάσκει, Cētonē cui supponūtur ipsi elittellis, & ipsæ elittellæ anquit Bud. A quo affertur Πίσσας ex Aristot. Probl. & pro Constipo, Inculco: vt videbis pag. 580. At Πίσσας vide post Πισσάσκει. Extat autē & c o m p o s. Καπισσάσκει pro Constipo, Aggero, Condensō, in v.l. ex Theophrast. καπισσάσκει πῶς γλῶ. Quantum autem c o m p o. Πισσάσκει, sonat Circum constipo, Circum accumulo. In vulg. lex. Πισσάσκει τὰς ρίζας τῆ γῆ, apud Theophrast. Accumulare radices, ex Plinro, & Circumfossas arbores aggerare, ex Colum. vt sit Πισσάσκει quod vulgò Ribasser, de plantis: cui opponatur ἀνερπύσκει τὰς ρίζας, quod vulgò Deschasser. H I N C Πισσάσκει: vt Πισσάσκει τὰς γῆς, Accumulatio & aggeratio terræ circa radices B. Affertur verò & ἐπισσάσκει τὰς γῆς ex Theophr. idem pro accumulatione terræ.

Σ Α Φ Η Σ, *ίος, ο & η*, Manifestus, Apertus, Perspicuus, Dilucidus, Planus. Demosth. pro cor. *ἡ δὲ τῶν περὶ τὴν ἀποκρίσιν βροχῶν καὶ σαφὲς ἔκρινεν ἰσχυρῶς*. Vbi observa obiter βροχῶν καὶ σαφὲς. contra enim μακρότερον ἢ σαφὲς τὸν δὲ, legitur apud eum cui Demetrii Phalerei nomen tribuitur. Apud eundem σαφὲς γὰρ, vbi scribit, φησὶ τὸν δὲ σαφὲς γὰρ καὶ τὰ ἀμφιβολίας. Sed quod hic ab eo dicitur σαφὲς γὰρ, non solum σαφὲς vocatur, sed interdum & τὸ σαφὲς substantiuū. Ac ceterē ipsemet ita vtitur, necnon Lucianus.

Σαφὲς, Certus. Interdū & Verus. vt σαφὲς μῦθος apud Euripidem. Et σαφὲς πίστις Philoni, Certa fides. Apud Thuc. lib. 1, *ἡ δὲ ἱστορία τῶν σαφῶν*, Rerum gestarum veritas, vt quidam interpr. Aut, Rerum gestarum certitudo, si hoc substantiuū vti liceret.

C. Ασαφὲς, *ίος, ο & η*, Non manifestus, Non apertus, Obscurus. Item Incertus. Thuc. lib. 4, *τὸ δὲ πλεονεχὲς καὶ ἀσάφες*. Vnde A D V E A B. Ασαφὲς, Non manifeste, Obscure. Item Non certo, Incertis causis. Et nomen s v s t. Ασαφῆς, *ας, η*, Obscuritas. vt *ἀσάφης καὶ ἀσαφῆς*, Plut. Afferitur & pro Sortis nomine proprio, ex Emped. apud eundem Plut.

Σάφα autem apud Homerum aliisque poetas aduerbium est, vel potius nomen adverbiale: nimirum factum ex plurali σαφῆς. Accipitur autem pro Certo, vt II. β, *Οὐ γὰρ πασάρα εἶδ' ὅτις τις Ἀτρεΐδης*. Sic & apud Aristoph. *σαφῆς εἶδ' ἔστι*, certo scio. Quinetiam apud Xenoph. *σαφ' ἔστι*, certo scias. Sed apud Homerum inuenitur *σαφῆς εἶδ' ἔστι* & *σαφῆς εἶδ' ἔστι* sequēte infinitivo, dictum de eo qui plane scit hoc vel illud facere, seu dicere. id est, plane caller artem hoc vel illud faciēdi. Ex eodem afferitur *σαφῆς εἶπεν* pro Verē dicere, Vera dicere.

Σαφῶς, aduerb. Manifeste, Apertē, Perspicuē, Dilucidē. Itē Certo. vt *εἶδ' ἔστι σαφῶς*, Aristoph. Et *ἡ γινώσκω σαφῶς*, Xenophon Pxd. 8, *ὅς περὶ τῶν σαφῶν γινώσκω*. Athen. lib. 2, *ἀλλ' εἶδ' ἔστι σαφῶς*. Sed c o m e. Σαφῆς, Manifestus, Apertus. Item Certus. s v f e a l. Σαφῆς, Manifestissimē, Apertissimē. Itē, Certissimē. Σαφῶς, *ας, η*, Manifesto, Clare notum facio, Declaro, Significo, inquit Bud. exponēs etiam per composita *διασαφῶς* & *ὑποσαφῶς*. Sed huius simplicis exēpla nulla profert: At illorum compos. minimē rara sunt. Esse autem dicitur l. l. v d. Αποσαφῶς, non solum Manifestum reddo, Declaro: sed etiam Do intelligendum, Significo: in hoc loco Plat. in Protagora, *ἀλλ' ὅπως οὐκ ἔστι σαφῶς*. (Paulo post *διασαφῶς* pro eodem dixisse eum scribit) Idem in Cratylō, *οὐκ ἀποσαφῶς οὐδ' ὑποσαφῶς*. Quod autem attinet ad alterum illud c o m e s. Διασαφῶς, ponitur & ipsum pro Manifestum reddo, Declaro: item Expono, Explico. Ex Theophrasto, *διασαφῆς* pro Perspicuē differendum est. Apud Matth. cap. 18, *διεσαφῆσαν τῇ Κυρίῳ τὰς περὶ τὸν ἄνθρωπον*, vt. interpr. vnt. Narratur. Sed à Polybio poni *διασαφῶς* & pro Clare denuntio, testatur Bud. n i m c. Διασαφῆς, *ας, η*, Declaratio, Explicatio. Item Expositio, inquit idem. v n d. Διασαφῆς vocatur *σαφῆς* à grāmaticis, q. d. Expositiuus, vel Explicatiuus, Declaratiuus. i t e m. Διασαφῶς, Manifestum facio, v. l.

Ab illo autem simplici verbo Σαφῶς est n o m. Σαφῆς, quod sonat Declarator, Explanator. Et peculiariter Explanator somniorum, aut etiam generalius Vates. Nam Hesychio inter alia est *μαῖνς*. Sed est poetica vox hęc *μαῖνς*.

Σαφῆς, *ίος, ο & η*, idem quod σαφὲς, Manifestus, &c. Vt autem Herodot. hoc nomine σαφῆς. Item A o v a b. Σαφῆς, quod sonat Manifeste, Apertē, Planē & Certo, Verē. Per contraclionem autem d i c i t v a. Σαφῆς, quo & Aeschylus vsus est in Prom. Hinc & s v s t. Σαφῆς, non parum frequens in prosa pro Perspicuitas, Dilucida oratio. vnde opponitur τῇ ἀσάφει apud Plat. lib. 6 De rep. Eā Dionys. Halic. inter virtutes orationis Lyzē numerat, duplicemque facit, in rebus & in verbis. A dialecticis σαφῆς definitur *ἀλγῆς γινώσκω*, *κατανοῶ* τὸν λόγον. Redditur etiam Explanatio à Bud. apud Luc. & Greg. item Philonem,

ἀλλ' ἵπταται ἀπὸ τῆς τῶν λόγων σαφῆς καὶ ἐπὶ τοῦ. Inde est & v e a b. Σαφῆς, Manifestum facio, Declaro, Explico, Explano. Vt autem hoc verbo & Xenoph. Ex Aristot. afferitur σαφῆς τῇ φωνῇ. A quo verbo e s t. Σαφῆς, *ας, η*, Declarandi facultate praeclitus seu explanandi, aut Declaratiuus, seu Declarator, Explanator. vt σαφῆς τὸν λόγον ποιεῖ, ex Greg.

Σ Β Ε Ν Ν Υ Μ Ι, *ίος, ο & η*, Extinctus, Pr. *ἔσθια* (pro quo in vsu est potius Aor. 2, *ἔσθια*) tanquam à Σθῖω Signif. autem Extinctus, Restinguo. Atque vt extinguo à Latinis saepe usurpatur metaphorice, sic à Graecis *σβέννυμι* pro Comprimere, Compescere, vt vertit Bud. afferens ex Plat. De leg. lib. 8, *πῶς δὲ σβέννυμι, εἰ μάλιστα ὅταν σβέννυμι, ἀρξοί εἰσι*. Et *σβέννυμι* τὸν λόγον in quodam vet. epigr. Homerus autem dicit *σβέννυμι* λόγον. vbi quidam annot. eum respicere ad τὸν ἡμῶν τῶν λόγων. Et pass. apud Xenoph. in fine Symp. *αὐτὸν δὲ ἡ παροιμία οὕτως ἐσθῖα*. Quinetiam vt Lat. dicitur extinctus esse qui mortuus est, ita *ἐσθῖα* vt in Anthol. epigr. *ἐσθῖα γὰρ καὶ Σοφοκλῆς*. At de hoc loco Hesiodi, *καλὰ τ' ἀγροὶ σβέννυμι, σὺ δὲ σὺ* alios, tum Eustathiu. Dicit autem *σβέννυμι* & ipsum γὰρ, videbis in *Ἀποδείκνυμι*.

At f a e t. *ἔσθια* per v. passiuus etiam signif. pro Extinctus sum, sicut & *ἀπὸ σβέννυμι*: quae affert Bud. ex Platone. Vide *ἀπὸ σβέννυμι*. Afferit vero & A o a. 2, *ἔσθια*, tanquam à Σθῖω, itidem pro Extinctus sum.

Σβέννυμι, *ας, η*, Extinctio. Plut. De primo frig. *ἡ δὲ καὶ σβέννυμι* *ἐμφανιστῆρας* πῶς τὸν εἰς ἀίαντα μεταβολὴν αὐτῶν. In v. l. annotatur ex Aristot. luminis extinctionem quae per se fit, *μαῖνται* vocari: quae ab alio *σβέννυμι*. Aristotelis autē verba sunt, in lib. De iuventute & senect. *ἀλλὰ μὴ πυρὶς γὰρ οὐδ' ὁρῶμεν σβέννυμι, μαῖνται πὶ καὶ σβέννυμι*. καλῶς δὲ τὸν λόγον αὐτῶν, μαῖνται τὸν δ' ὑπὸ τῇ καταιπνίῳ, σβέννυμι, τὸν λόγον γὰρ, τὸν δὲ, βίβλου.

Σβέννυμι, *ας, η*, Extinctio. A t v e a o. Σβέννυμι, e t. Σβέννυμι, q. d. Extinctiuus, seu Restinctiuus. id est Extinguendi vim habens, seu Aptus ad extinguendum. vt *σβέννυμι* πυρὶς ὕδωρ, Greg. A Galeno *σβέννυμι* vocantur Res ad restinguendum aptae: inquit Bud. ex Therap. lib. 10, *εἰ μὲν οὖν εἰς τὸν σωματικόν τὸν πῦρ τὸ σβέννυμι καὶ τὸν αἵμα* ἀλλ' ἔστι καὶ *σβέννυμι* &c. Idem Bud. *σβέννυμι* ab Aristotele oportet τῇ καταιπνίῳ scribit. A t v e a o. Αδσέννυμι, c o m p o s. Inextinctus, (pro Inextinguibilis) Qui extingui nō potest. Proprie *πῦρ* αδσέννυμι, sed ex Dioscor. & Gal. afferitur dictum de calce viua, vtpote quae nō restincta sit aqua. Sic & Luc. αδσέννυμι πῦρ. Ab Homero autem metaphorice vocatur etiam καλὸς αδσέννυμι, quod respexisse Nasonem suspicor, quum dixit Nomen inextinctum. Apud eundem Homerum habes etiam αδσέννυμι γὰρ, item αδσέννυμι, ὕδωρ, de quibus lege Eustath. Verum sunt qui nomen illud, quum his aliisq; huiusmodi substantiuus iungitur, minus subtiliter quā ille, exponant Immetens, ingens. i t e m. Αδσέννυμι, s o m. Hom. αδσέννυμι φλέξ. Afferitur vero αδσέννυμι ex Plinio & tanquam nomen lapidis coloris ferrei, lib. 37, cap. 10.

C. Αποσβέννυμι, v e l. Αποσβέννυμι, Fut. Αποσβέννυμι, item Αποσβέννυμι, & quidē in αἰτια etiam significatione. Præter. Αποσβέννυμι. Aor. 2, Αποσβέννυμι, tanquam ab Αποσβέννυμι, Extinguo. vt Αποσβέννυμι τὸν φλόγα, Extinguere flammam. Capitur etiam metaphorice, sicut Latine Extinguere, pro Abolere, Perdere. Xen. Pxd. 8, *παρ' Αποσβέννυμι τὸν ἡμῶν γένος καὶ ὄνομα*. (Sed passiuē accipi hunc aoristum, mox docebo) Item supprimo, Cessare facio. Plutarchus, *τὸν λόγον αὐτῶν αἰσῶν, ἡ παρὴν γὰρ καλῶς, πλεονεχῶς καὶ πλεονεχῶς τῆς νουτικῆς Αποσβέννυμι*.

Αποσβέννυμι præteritū & Αποσβέννυμι aor. posterior passiuū aliquando significationē habent. Xenoph. Pxd. 8, *τὸν λόγον αὐτῶν αἰσῶν, ἡ παρὴν γὰρ καλῶς, πλεονεχῶς καὶ πλεονεχῶς τῆς νουτικῆς Αποσβέννυμι*, id est Extincta est & abo. lita exercitatio rei militaris. vel Funditus interit. Sic Αποσβέννυμι usurpatur apud Theodorum, Eccle. histor. lib. 3, *Λουκιόμας δὲ ὅτι αὐτῶν ὀνόματι γένος. Αποσβέννυμι τὸν λόγον αὐτῶν καὶ παρὴν τὸν λόγον*. Bud. autem affert Αποσβέννυμι ex Plutarcho in vita Demosthenis pro Conclit animo, Relanguit.

P. Αποσβέννυμαι, v. l. Αποσβέννυμαι. Extinguor. Itē Inter-
geo. Xen. Pxd. 8, τὴν δὲ τὴν Περσὶν καὶ ῥέειν περὶ ὁλοῦν
ἀποσβέννυμαι. Item Supprimor. Aristot. De gener. ani-
mal. lib. 4, οὐ γίνονται ὅτι οὐκ ἔστιν ἡλικία καὶ καὶ ῥέειν καὶ
σιν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἡλικία καὶ καὶ ῥέειν καὶ σιν, ἀποσβέν-
νυται καὶ ῥέειν. Idem De hist. animal. lib. 9, de caprimulgo
loquens, φασὶ δὲ, ὅτι οὐκ ἔστιν ἡλικία καὶ καὶ ῥέειν καὶ
σιν, ἀποσβέννυται καὶ ῥέειν.

C. ΚΑΤΑσβέννυμαι, v. l. Κατασβέννυμαι, idem quod σβέννυμαι
& ἀποσβέννυμαι, Extinguo. Aristoph. πρὸς λυγροὺς κατασβέν-
νυται. Et metaph. κατασβέννυται πρὸς ῥέειν, Sedare tumultū:
Xenoph. Pxd. 5, εἰ δὲ πᾶσι θορυβώδεις αἰσθάνονται, κατασβέν-
νυται τὴν πρὸς ῥέειν. Item Κατασβέννυται, Extingui
esse, tanquam ἀκατασβέννυται, sicut ἀπὸ σβέννυται tanquam ab ἀ-
ποσβέννυται.

Σ Ε Β Ω, v. l. Σέβωμαι, Veneror, Adoro, vel Colo, ea
signif. qua dicimur Colere deum. Thuc. li-
bro 2, ἡ δὲ πόλις ἡ ἀστυνόμενος οὐδὲν ἀπὸ τῆς πόλεως κρεί-
στον οὐκ ἔστιν, ὅτι σέβωται τὸν θεόν, καὶ τὴν πόλιν, καὶ τὸν
λαόν. Aristoph. Nub. πρὸς τὸν θεόν, καὶ τὸν λαόν, καὶ τὸν
πόλιν. Pausanias, ὅτι ὅσοις θεοὺς καὶ δαίμονας ἀσέβως οὐκ ἔστιν
σέβωται, οὐδὲν πρὸς τὸν θεόν, καὶ τὸν λαόν, καὶ τὸν πόλιν. Luc. in lib. De
factis. ὅτι ὅσοις θεοὺς καὶ δαίμονας ἀσέβως οὐκ ἔστιν
σέβωται, οὐδὲν πρὸς τὸν θεόν, καὶ τὸν λαόν, καὶ τὸν πόλιν. Sed dicitur
etiam τὸν θεόν, & quidem ab Aristoph. quoque. Et
Aristoph. σέβωται ὁ Sophocles: ὁ Platon σέβωται τὸν θεόν.
Magis vilitata est passiva vox Σέβωμαι (adivam certe illā
σέβω Eustath. ὁ veteribus usurpata tradit: sed videm?
& ὁ Pausanias ac Luciano qui nequaquam in numero
τῶν παλαιῶν censeri possent, usurpari: vt. omittam Hero-
dianum, atque alios de quibus idem dicendum fuerit)
poniturque non solum pro Veneror, & Colo, quæ de
diis aut rebus diuinis dicuntur, verum & pro Colo ac
Obseruo, quæ de hominibus. Xen. Pxd. 8, οἱ τὸν θεόν καὶ τὸν
λαόν, καὶ τὸν πόλιν, καὶ τὸν θεόν, καὶ τὸν λαόν, καὶ τὸν πόλιν.
Kyrus ὡς πατὴρ σέβωται. Itidemq; dixit Charondas ὅτι
ἀρχαῖοις debere τὸν θεόν, καὶ τὸν λαόν, καὶ τὸν πόλιν. vnde Cic. De leg.
lib. 3, Nec verò solum vt obtemperet obediensque ma-
gistratibus, sed etiam vt eos colant diligantq; perferri-
bimus, vt Charondas in suis facit legibus. Sic Polyb. σέ-
βωται δὲ τὸν θεόν, καὶ τὸν λαόν, καὶ τὸν πόλιν. Apud Ho-
merum σέβωται exponitur & ἀσέβωται & ἀκατασβέννυται. vide
Eustathium. Apud Lucam autem legitur hoc partici-
pium & sine adiectione accusatiui positum, primam il-
lam significationem venerationis habens: cap. 13 Act. Apost. vbi οἱ
σέβωται redditur Religiosi, itidemque αἱ σέβωται, religiose.
Existimatur autem hoc nomine ap-
pellare eos ex profanis gentibus qui Mosis religionem
relictò paganismo erant amplexi, quanuis nonnulli es-
sent incircumcisi: vt antea Cornelium vocauerat ὁ
Cic. At v. l. illic ibidē exp. σέβωται, superstitiosus: & addit,
quæ religiose vulgò creduntur. Quasi verò mani-
festum non sit in bonam partem usurpasse ibi Lucam
hoc participium. Additur ibidē posse & passivè accipi
pro σέβωται, honoratis, primariis, magnæque autorita-
tis, quæ venerantur & coluntur magna cum reuerentia.
Sed huius vsus in pass. signif. exemplum desidero, non
minus in participio quàm in verbo. At σέβωται cum
in infinituo pro ἀσέβωται poni testatur Bud. in hoc Pla-
tonis loco in Timæo, pag. 168, σέβωται καὶ τὸν θεόν, καὶ τὸν
λαόν, καὶ τὸν πόλιν.

Σέβωται, signif. passiva, Adoror, Color. Aut Veneror
(si passivè usurpare liceat) Greg. de Aegyptiis loquens,
βλάστησεν τὸν λαόν, βλάστησεν τὸν λαόν, καὶ τὸν πόλιν, καὶ τὸν
θεόν, καὶ τὸν λαόν, καὶ τὸν πόλιν. de Aegyptiis loquens, Abominabiles
ob errorem cultus deorum, abominabiliores propter
utilitatem eorum quæ ab ipsis coluntur & adorantur.
Idem de adulteris deorum loquens, αἱ τῶν θεῶν καὶ τῶν
ἀνθρώπων, καὶ τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων.

Σέβωται, (ex infinitivo autem esse ἀσέβωται, id est in declina-
bile) Veneratio, Adoratio, Cultus diuinus: vt interpret.
Bud. afferens hęc Gregorii, loquentis de diabolo, ὁ
δὲν εἰς τὴν πόλιν καὶ τὸν θεόν, καὶ τὸν λαόν, καὶ τὸν πόλιν.
Atque ita et alibi quo-
que vti testatur. Sed affert ex Arcopag. tum adiectione
etiam positum, videlicet τὸν θεόν, καὶ τὸν λαόν, καὶ τὸν πόλιν.
Sæpe autem σέ-
βωται est rei quam veneramur seu adoramus, (quod & σέ-
βωται vocari docebo paulo post) Quod nobis est ve-
nerabile. In v. l. σέβωται, καὶ τὸν θεόν, καὶ τὸν λαόν, καὶ τὸν πόλιν, Tu cui maximam

reuerentiam debeo. Ibidem ex Eurip. & Sophocle pro
re augusta. & σέβωται, καὶ τὸν θεόν, καὶ τὸν λαόν, καὶ τὸν πόλιν.

Σέβωται apud Hom. pro ἱερὰ καὶ ἱερὰ, sicut σέβωται pro ἐκπῆρ
παρ' ab eo usurpari dictū est. Redditur Latine Stupor,
(videlicet præ admiratione) in hoc loco, Odyss. 3, — σέ-
βωται μὲν ἱερὰ καὶ ἱερὰ. (Suid. ex Callimacho affert pro Σέ-
βωται, vbi ille dicit, τὸν θεόν, καὶ τὸν λαόν, καὶ τὸν πόλιν.) Exponitur alioqui a-
pud eundem Homerum αἰδώς, item νέμειν. Vide Eu-
stathium. Cæterum non sum nescius quosdā ab hoc
σέβωται derivare verbum σέβωται: at ego non video quid
obstet quominus σέβωται contra à verbo σέβωται derue-
mus, ex quo σέβωται esse verbum σέβωται, satis manife-
stum est.

Η Ν Ε Σέβωται idem quod σέβωται, sed minus vsi-
tatū. Greg. in Macchab. enc. τὸν θεόν, καὶ τὸν λαόν, καὶ τὸν πόλιν.
Ex Gennadio, ἡ ἀλλήλων καὶ τὸν θεόν, καὶ τὸν λαόν, καὶ τὸν πόλιν.
Apud Hom. autē II. 3 σέ-
βωται τὸν θεόν, καὶ τὸν λαόν, redditur Irreligiosū putavit, Nefas
esse putavit. Sed ego malim, (vt similis vel potius eadē
in vtraque lingua translatio significationis ostēdatur)
Religiosum id ei fuit, vel Religiosum id habuit: seu Re-
ligioni habuit. At Græcæ expof. σέβωται hic volunt
esse ἀσέβωται, seu νέμειν, καὶ τὸν θεόν, καὶ τὸν λαόν, καὶ τὸν πόλιν.

Η Ν Ε Σέβωται, v. l. Veneratio, Adoratio, Plut. in
Col. (Huc autem verbali licet à secunda persona for-
mato primum do locum, quod derivata non habeat, vt
sequens quod à prima formatum est) Η Ν Ε Σέ-
βωται, pro veneratione itidē seu adoratione aut cultu: vt
σέβωται τὸν θεόν, Cultus deorum, Cultus diuinus, Plutarch.
& Strabo. Apud Philonem Turnebus venit etiam Reli-
gionem & Observantiam. Α Τ Ε Ρ Ο Σέβωται, α-
τὸν, π, exponitur quidem & ipsum, Veneratio, item Cul-
tus deo aut ei qui maiestatem quandam obtinet, exhi-
bitus: est tamē potius Quod veneramur, Res quam ve-
neramur, seu s. Iordanus. Ac certe in itidem annotatur
σέβωται vocari omnia quæ superstitioni venerantur:
cuiusmodi sunt aræ, delubra, statux, simulachra, monu-
menta. Α. C. cap. 17, αἱ ἀσέβωται τὸν θεόν, καὶ τὸν λαόν, καὶ τὸν πόλιν (vbi, qui-
dam interpr. Cultus, quidam Culturas) posse reddi Cul-
tus vestri monumenta: at ego cominodē vnum verbū
vno exprimi puto à nouissimo interprete, reddente Sa-
cra vestra, qui etiam doctē annotat, Eralmum perperā
veritū Culturas: ver. autem interpretem nimis angu-
stē, Simulachra. σέβωται enim nō significare cultum i-
psū, seu culturam, nec simulachrū duntaxat, sed omne
id in quo Deus colitur, seu quod religionis causa homi-
nes venerantur: idque Latinos appellare Sacra. Ab hoc
autem substantiuo σέβωται, seu potius ab illo Σέβωται,
est Α. D. Ε. Τ. Σέβωται, Venerabilis, Venerandus, Ve-
neratione seu adoratione dignus, Itē Augustus vt σέβω-
ται γάμος, Herodian. lib. 5, ἀρῶται τὸν καὶ σέβωται τὸν
γάμον, ἱερὸς καὶ ἱερὸς. Apud eundem σέβωται ἀρχὴ, li-
bro 2, in concione Severi, τὸν θεόν, καὶ τὸν λαόν, καὶ τὸν πόλιν, & (pau-
cis interiectis) ἡ σέβωται ἱερὰ καὶ ἱερὰ. Et σέβωται πᾶσι, Bu-
dus ex eodem, Augusti dignitas, id est imperatoria. A-
pud eundem plur. σέβωται πᾶσι Polit. venit Augusta-
les honores, item Augustorum honores. Vocatur cer-
tē ab eodem historico σέβωται ipse imperator, seu Cæ-
sar, qui à Latinis Augustus: lib. 2, σέβωται τὸν θεόν, καὶ τὸν λαόν, καὶ τὸν πόλιν.
Nisi forte σέβωται hic quispiam legēdum
pot' existimet: de quo dica paulo post. Ab illo autē ad-
iectiuo σέβωται factū ē v. l. v. l. Σέβωται, q. d. Venerabilis, sed à recentioribus potius usurpātū,
& quidem de illis potissimum qui dignitates ecclesia-
sticas obtinebāt. Alioqui Ν Ε Τ. Σέβωται, antea
dictum fuisse existimo, accipiendo videlicet substanti-
uē. Quinetiam v. l. v. l. Σέβωται, pro Veneror,
habet v. l.

Τ Ε Ρ. Σέβωται (id est à tertia persona formatum)
itidem. Venerabilis, Veneratione dignus, seu adoratio-
nem, Venerandus, Adorandus. Apud itidem autem redditur
Augustus: quod vt hoc in Latino sermone, ita illud in
Græco imperatoribus Romanis tribueretur: vt videre
est cum apud alios, tum Strabonem, Dionem, Plut. He-
rodianum, apud quem legitur lib. 3, σέβωται τὸν θεόν, καὶ τὸν λαόν, καὶ τὸν πόλιν.
Idem lib. 7, σέβωται τὸν θεόν, καὶ τὸν λαόν, καὶ τὸν πόλιν.

Sic autem & apud Luc. *Ἰσὸς καὶ ἀπὸς σέβας*. Et alibi, *Ἰσὸς σέβας*, & *ὁτι πῶς πο σέβας*. Alioqui & sine adiectione villa *ὁ σέβας*. inuenitur dictum de Cesare Octauio, qui à Latinis itidē peculiariter appellatus fuit Augustus, & sine adiectione: & quidem à quo hęc appellatio sumptūse initium traditur. Testatur porro & Pausanias *σέβας* esse Græcis quod Lat. Augustum: scilicet *σέβας* *ἡ τῶν Ρωμαίων γὰρ ἡ Αὐγούστου λέξις*. Sic autē *ν ο ε μ*. *Σέβας*, Augusta, vxor Augusti. id est, generaliter, quæ erat vxor Cesaris: apud Strabonem & Herodianum. Apud Lucā legitur etiam *σέβας* *ἀπὸς*, cap. 17. A. & Apoll.

Σέβας, itidem pro Venerabilis, Venerandus. Item Augustus, hac enim in significatione vsurpari ab Arcop. & à Greg. testatur Budæus. Fit autem hoc adiectiuum *σέβας* à tertio pers. præt. *σέβω* sed quam vix in vsu esse crediderim: licet tamē vt cæteræ personæ duriores etiam sint. Est autem ex hoc *σέβας* compos. *Θεοσέβας*, quod habes Tomi col. seu semipag. 1517, in fine. Ab eodem *σέβας* formatum est aliud *Α Δ Ι Ε C Τ*. *Σεβικός*, quod sonat q. d. Veneratius, Adoratus, Cultus, B. Hinc & *Ν ο μ*. *Σεβικός*: quod itidē sonat q. d. Veneratius, seu Adoratus. Sed hoc nomen sibi peculiariter vendicabat vna etiā *ὁνα: τοῖς δυνάμει* (i. Nouennaliū solennitatū, vt quidam interpr.) quæ Delphis celebrabantur in honorem pugne Apollinis aduersus Pythonem. Vide Plut. Hellen. Ab illo autem nomine *σέβας* est & *ν ε ρ β*. *Σεβίω* pro Veneror, *σέβω*, vt exp. Hesych. Apud quem legitur & partic. pass. *σέβω* *ἀπὸς*. verūm hoc exp. non solum *σέβω*, sed etiam *ἐλεγχόμενος*.

Σ Ε Μ Ν Ο Σ, *ν ο*, Venerabilis, Venerandus, Reuerendus, Augustus, Sanctus. Sic à Thuc. & aliis *αἱ σεμνὰ θεῶν* vocari videntur tanquam quæ sint venerandæ. Nam & apud Sophocli. *σεμνὰ ἱερῶν* videmus exponi *σεβασμῶν*. Dicitur verò Rheg. itidem *σεμνὸν μέτρον*. Necnon apud Euryp. *σεμνὸν ὕδωρ Περσέως*, quidam interpr. Venerandā aquam Pirenes. Synesio δὲ λόγος ἐδίδου καὶ τὴν σεμνὴν, *ὅτι πλεονέκτης, καὶ ἀπορρήτων*, Venerandum, Sanctum. Sic apud Luc. *Μακάριος ὁ ἐπὶ τῶν καὶ τῶν σεμνῶν*, venerandus, vt Bud. vertit. Interdum verò *σεμνός*, Maiestate præditus, Cui maieestas inest. vnde *τὸ σεμνὸν* substantiuē pro ipsa maiestate: vt idem vertit apud Demosth. in Mid. 231, *τὸ σεμνὸν τῆς οὐσίας καὶ τὸ δεινὸν τοῦ σπινθίνου καὶ μύου*. Potest etiam reddi Grauis. (vt *σεμνότης* à Cic. redditur Grauitas) Polit. apud Herodianum *τὸ ἀδρόα καὶ σεμνὸν ἥρως* vertit Fortissima ac grauiissima quæq. Alibi *σεμνὸν* Ianctissimum. Alicubi certē *σεμνὸν* redditur etiam Honorificum, item Magnificum, Præclarum. De homine autem dictum *σεμνὸν*, reddi etiam Grandem, docebo in proximē sequente inmematio.

Σεμνός, Grauis, id est Tumidus, & *ὁ ἐν ὀμυλῶντες*, inquit Bud. afferens ex Isocr. Idem in Comm. *σεμνός* enim (inquit) *ὁ πῦρος καὶ σέβας*, id est Augustus & venerandus: *ὁ ὁπρὶ φανερὸς, καὶ μὴ ὀμυλῶντες*. id est Odiosus & immodicē grauis. quo modo lingua vernacula homo grauis accipitur. & in vitio enim & in laude ponitur. Significare autem vult eum quem vulgō dicimus *Tumidus grauis*. Sic certē inuenio apud Lucianum eum qui dictus sit *σεμνός*, paulo pōt appellari *γῆρας*. In v. l. *σεμνός*, Odiosus & immodicē grauis (sicut antea ibi expositum fuerat Grauis cum auiditate & modestia) item Rigidus & tetricus, Molestus fenerus. (Et subiungitur ex Aristot. Rhet. lib. 2, *καὶ σεμνότης ἡ βαρύτης*. Sed non video cur hic locus in exemplum afferri debuerit, quum subiungatur ab Aristotele, *σεμνότης* esse *μαλακὴ καὶ ἀξίωμα βαρύτης*. Victorius certē *σεμνότης* vertit Grandiores, excellioresque: sicut *βαρύτης*, Grauiiores. Idem in isto eiusdē Aristot. loco. l. 1, vbi loquitur de iis qui vitia vertentes in virtutes, *τὴν αὐτῶν* appellat *μεγαλοπρεπὴ καὶ σεμνὴν*, itidem interpr. *σεμνὴν* grandem, id quæ tanquam ex Cicrone. Sed addit posse etiā esse *σεμνὴν*, Qui nescio quid augusti diuini que in se habet) Et *σεμνός* λέγεται ex Aristoph. Ostentabundis verbis.

Σεμνὸν à Galatis dictū fuerunt qui *δυναστεύουσι* à Celtis, qui à Persis magi, ab Indis gymnosophistæ, vt discimus ex Diogene Laertio, in principio operis. Videntur autem

sic appellati *ἀπὸ τῆς ἐξουσίας καὶ σεμνότητος*, seu quod *σεμνὸν* essent illis *οἱ θεοὶ*. nam ipse postea de iis dicit inter alia *οἱ θεοὶ*.

Σεμνολόγος, *ν ο* & *ν*, Qui grauitet loquitur, seu cum grauitate. Vel, Qui magnificē loquitur, Qui magna loquitur, vel Qui magnificē magno loquitur (vt hæc à Tibul. lo copulantur. sicut docui in *Μεγαλόφωνος*) Ostentator.

ν ι κ *Σεμνολογία*, *α ε*, *η*, Loquendi genus, vel oratio cui grauitas quædam inest, vel grauitatem præ se ferens. *Σεμνολογία* (inquit Bud.) id est, venustum sermo nem & grauem ac lepidum scitæque compositum, appellat Halic. rhythmos Isocratis.

Et *ν ε ρ β*. *Σεμνολογία*, *α ε*, Cum grauitate loquor, Magnificē loquor, Magnificē narro, seu prædico. Paus. in Cor. *αἱ ἐμὲ δέχου, Αθηνῶν περὶ τῆς Ἀθηνῶν ἐν σέμνολογίᾳ* quæ Bud. vertit, Atticæ laudes prodiderunt, Magnificē de Attica loquuti sunt. (Dixerat autem antea *σεμνολογίᾳ* esse Dicēdo ornare & celebrare) Luc. cum accus. *αὐτὸν σεμνολογῶν* *οἱ περικταὶ περὶ τῆς ἡλίας*. Interdum verò *σεμνολογῶ*, sicut & *σεμνολογῶμαι*, Glorior, laudo. Herod. lib. 5, *διεπὶ τὴν αὐτὴν σεμνολογῶν*. Vbi animaduerte iungi infinitiuo. At cum accus. apud Lucianum, *παιῶντα κατὰ τὴν σεμνολογίαν*. Bud. *σεμνολογῶντα* vertit Gloriar, apud Basil. item Speciose & grauitet loqui, apud Demosth. vt videbis Commen. pagina 801. Hinc verbale *ν ο μ*. *Σεμνολόγημα*, Quod cum grauitate aliquis loquutus est, seu magnificē, Quæ quis iactabundē loquutus est, iactantiz plena oratio.

Σεμνίματος, Venerabilis vates. At in v. l. Venerabilis vates & seuerus.

Σεμνομήτωρ, *α ε*, Cum grauitate loquor, seu cum fastu insolentique. Bud. ex Suid. Afferitur autem ex Euryp. Hippol. *σεμνομήτωρ* expositum *σεμνολογῶν*. At v. l. *σεμνομήτωρ*, Scitē fabulam narro. Quæ interpretatio vereor ne fabulosa sit.

Σεμνοπρία, *α ε*, Magnificē æstimo, Maiestate afficio. B. ex Greg. *σεμνοπρία*, pag. 33. In v. l. *σεμνοπρία* ex Strab. Reuerentiam concilio, Autoritatem addo. At pass. *σεμνοπρία* Bud. avertit pro Grauitet me habeo, In grauitatē me compono, Honestos & speciosos mores præ me fero: ex Greg. *σεμνοπρία* *τῆς Σωκράτους φιλοκαλίας καὶ σεμνοπρίας τῆς ὁμιλίας*.

Σεμνοπρία, *α ε*, *ν ο* & *ν*, Decēs eum qui grauitate seu maiestate est præditus, Cōueniens grauitati, seu maiestatī. *ν ο μ* *Σεμνοπρία*, quod Bud. apud Herodianū vertit Cum dignitate, item Grauitet & decorē. Ab eodē *ν ο μ*. *Σεμνοπρία* redditur Dignitas, apud Synesiu, *πλεὰ ἀγῶν καὶ γένεσις δέσπης δι' ἀφ' ἧς μόνος τῶν πρὸς αὐτὸν σεμνοπρία*. Ab eodē in Comm. *ν ο μ* *σεμνοπρία* redditur Dignitas oris.

Σεμνοπρία, *α ε* & *ν*, Cuius facies grauitatem præ se fert. *ν ο μ* *Σεμνοπρία*, Grauitatē facies mea præ se fert, Ori meo grauitas quædam inest. Vel, Grauitatem ore præfero, Grauem faciem ostendo, vt vertit Budæus, afferens exempla ex Aristophan. & Synesio, apud quos de tetrica & odiosa quadam grauitate dici videtur. Sic certē apud Artemid. in Onirocr. lib. 1, *οἱ γῆρας καλοῦσιν οἱ σεμνοπρία* *καὶ τὰς ὁφθαλμοὺς αὐτῶν*.

Σεμνοπρία, *α ε* & *ν*, idem quod *σεμνολόγος*, de quo paulo antē dictum fuit. *ν ο μ* *Σεμνοπρία*, idem quod *σεμνολογία*. Vt in vulg. l. perperam, Concio honesta. Et *ν ε ρ β*. *Σεμνοπρία*, sicut & *σεμνολογῶ*, Magnificē loquor, seu prædico, &c. Apud Philonem, *μεγαλόφωνος καὶ σεμνοπρία* *περὶ πρὸς*.

Σεμνότης, *α ε* & *ν*, Minimē venerandus, Nihil maiestatis seu grauitatis habēs. Vel, Maiestatī, seu grauitatī, aut dignitatī non conueniens. vt apud Aristot. De mundo, *σεμνότης* *καὶ αὐτῶν δυνάμει ἀντιμαρτυρεῖται*. vbi redditur, E dignitate eius non erat. Bud. interpr. etiam Inhonestus, Fædus, afferens ex Herodiano, *ὅτι τὸ ἀβροδίατον καὶ ἀσεμνὸν ὁπρὶ δέχεται αὐτῶν*.

Σεμνός, aduerb. Cum quadam veneratione, seu reuerentia. Et q. d. Reuerenter, Veneranter. Sed malim Venerandē, vel potius Venerabundē. Item Cum maiestate: vel Grauitet, aut Grauitatem præ se ferendo. Dem.

καμπύλα, ἀρσενόν. Hinc autem est etiam **ΔΙΕΤΥΣ** A
 δεικνύς, ut videbis apud Hefych. ubi **συνεχόμενος** exp.
 ἡραμονίας, dicens translatus esse ἀπὸ τοῦ δεικνύοντος ἡ-
 ραμονίας. Apud eundem legitur **ΣΤΕΡΕΟΡΟΣ**, cui subiun-
 gitur, οὐκ ἔστιν ἡραμονίας. (A T V B O **ΣΤΕΡΕΟΡΟΣ** cum no-
 mine αἰός, Defrutum, Sapa, v.l. Sed nō dubium est quin
 ab alia origine sit hoc **στέρεος**, si tamen ita scribi debet.
 Nam frequentius inuenitur **ΣΤΕΡΕΟΝ** **ΣΤΕΡΕΟΝ**,
 quod idem exponitur, Sapa, Defrutum. Sed Sapa qui-
 dem vocatur mustum ad tertiam vsque mensuræ par-
 tem decoctum: defrutum verò, ubi ad dimidiam partē
 decoctum est. Gal. ab Asiaticis **ΣΤΕΡΕΟΝ** tradit appellari.
 Gorr. Extat & apud Aristoph. hęc scriptura in Ver-
 spis. Sed ex Poll. potest **ΣΤΕΡΕΟΝ** **ΣΤΕΡΕΟΝ** dici αἰός, si
 tamen mendo hęc scriptura apud eum caret. Habetur
 præterea **ΣΤΕΡΕΟΝ** αἰός eadem significatione in v.l. ex
 ex Dioscor. Apud Eustath. certè **ΣΤΕΡΕΟΝ** **ΣΤΕΡΕΟΝ**
 αἰός)

ΣΤΕΡΕΟΝ, idem quod **στέρεος**. I T E M **ΣΤΕΡΕΟΝ** Hefych. **στέ-
 ρεος**. A Budzo autem apud Xenoph. tanquam diminuti-
 uum exponitur Funiculus, post Philephum, ut opi-
 nor. οἱ δὲ στέρεος ἀπὸ τοῦ στέρεος, ἡ δὲ στέρεος, ἡ δὲ
 μὴ συνεκτιμένη τῷ στέρεος, id est (inquit idem) funem quo
 lignum tendiculæ ligatur. Confer autem quæ de no-
 mine **στέρεος** à Polluce dicuntur, cum his aliisque Xeno-
 phontis locis in quibus **στέρεος** legitur. His porro addē-
 dum est **ΣΤΕΡΕΟΝ** **ΣΤΕΡΕΟΝ**, formam diminutiuū ha-
 bens: ex loco Eust. quæ protuli in **ΣΤΕΡΕΟΝ**. Nisi poti⁹ recē-
 tioribus Græcis peculiare illud fuisse existimari debet.

ΣΕΙΩ, Pr. **σειάω**, Concutio, Quatio, Quasso,
 Agito. A cuius pass. voce **ΣΕΙΩΜΑΙ** est **σειώω**
 πάλιν apud Homerum, & **σειώω** ἵψος. Sed peculia-
 riter, & frequenter quidem, dicitur **σειώω** de terræ con-
 cussione, quæ terræ motus à Latinis appellatur. Dicitur
 enim **σειώω** **σειώω** τῷ γῆ, aut etiā sine adiectione accusati-
 ui, ut apud Pausaniam non raro. Iam verò & sine nomi-
 natiuo, **σειώω**, pro Terræ motus fuit, apud Thucyd. Sic
 autem Mouit terrā, ex Liuio & Trāquillo affertur. Ve-
 rùm si illud **σειώω** intelligamus positum pro οἱ θεοὶ **σειώω**
 τῷ γῆ. (id est, Deus terram mouit, vel concussit, vel
 quassauit: ut Terræ quassatio ex Seneca affertur) nequa-
 quam illius exemplo usurpatū videri possit illud Mo-
 uit. esset enim dicendum Mouit terram: subaudiendo
 itidem nominatiuum Deus. Dicitur alioqui & passiuè
 terra **σειώω**, moueri. vnde **σειώω** γῆ, apud Greg. Apud
 Aristoph. autē in Nub. πρὸς ἱερεῖα λέγει **σειώω** exponitur
 Cerebro sum emoto. Redditur alicubi **σειώω** & Tre-
 mo, Tremisco. Sic **σειώω** ab Hefychio exponitur **σειώω**.
 & quidem addens sumptam esse metaphoram ἀπὸ τοῦ
 πρὸς ἀνθρώποις **σειώω**

ΣΕΙΩΜΟΣ, **σειώω**, Concussio, Quassatio, Motus. Plerumque autē
 de terræ motu (quem terræ quassationem Seneca vo-
 cat) etiam sine adiectione genitiui γῆς. ut **σειώω** **σειώω**
 apud Thucyd. & Xenoph. Et in plur. **σειώω** **σειώω**
 ἡρώων, Athen. lib. 8. Sic Aristot. De mūdo, ubi docet vn-
 de **σειώω** oritur, & **σειώω** ἀπὸ τοῦ πρὸς ἀνθρώποις **σειώω**
σειώω. **ΣΕΙΩΜΟΣ** ab Hefychio (vbi dixi) exponitur
σειώω. Affertur **ΣΕΙΩΜΟΣ** **ΣΕΙΩΜΟΣ** pro concussione: sed
 hoc parum vsuratum esse arbitror. Ab eo certè forma-
 bitur commodè **ΣΕΙΩΜΑΤΙΑ**, de sepulchro eorum quos
 ruina ex terræ motu oppressit.

ΣΕΙΩΣ, **σειώω**, idem Concussio, Quassatio. At in v.l. **ΣΕΙΩΣ** tri-
 buitur ea duntaxat significatio qua dicitur de compa-
 ge omni siue harmonia spinæ vertebrarum mota: sic
 tamen ut loco suo vertebræ permaneant: periculumq;
 sit ne diuellantur dissolutæ aut contusæ, ad vehementē
 aliquam spinæ concussionē. Hęc illa ex Galeno. **ΣΕΙΩΣ**
 (inquit Gorr.) quartum est quod in spina incidit vi-
 tium, ubi vertebræ in loco quidem suo manent, sed ea-
 rum compago dimouetur. Sunt autem alia tria eius
 vitia **σειώω** & **σειώω** & **σειώω**. ut ann. Gal. comm.
 3. **σειώω** **σειώω**

ΣΕΙΩΣ, **σειώω**, Qui concuti seu quassari potest, q. d. Quassabilis
 aut Concussibilis. Redditur etiam Cōcutus. Anno-

tatur autem **σειώω** ex quodam grammatico, esse & no-
 men ornatus muliebris. c o m p. **σειώω**: Incōcutus,
 Inquassatus, Qui cōcuti nō potest, seu quassari. ut **σειώω**
σειώω, Chrysostr. I T E M **σειώω**, Qui nō facile
 cōcuti potest. I T E M **σειώω**, illi contr. Qui facile potest
 concuti. Exponitur etiam peculiariter, Terræ motibus
 obnoxius. His porro subiungam & **σειώω** **σειώω**. **σειώω**
 tanquam ab eadem illa terna persona formatum. Itidē
 autem à Latinis Sistrum vocatur: crepitaculum quod-
 dam videlicet, sacris līdis adhiberi solitum. vnde Agy-
 ptia sistrum Ouidio, qui alioqui ea **σειώω** alibi vocat
 tinnula. Apud eundē sonabile sistrum legimus, ut mul-
 tisonum sistrum apud Statiū. Esse autem **σειώω** dictū
 ἀπὸ τοῦ **σειώω**, videntur ostendere vel hęc verba quæ ha-
 bentur in quodā loco quem Suidas in hac voce affert:
 videlicet **σειώω** **σειώω**. Non ignoro tamen affertī &
 scripturam **σειώω** **σειώω**, per n: & legi apud Hefychi-
 um itidē, **σειώω** **σειώω**, **σειώω** **σειώω**. Sed certè à **σειώω** La-
 tini dixissent potius Sistrum, mutantes suo more **σειώω** in
 longum.

C. **σειώω**, & **σειώω**, & **σειώω**, ac **σειώω**, (vel **σειώω**
σειώω, ut alii) ex quibus **σειώω** quidem habes suprā,
 Tomi 1, col. 616. At **σειώω** & **σειώω**. Tomi 1, col. 154.
 De **σειώω** autem dicendum erit in Xθῶν.

C. **σειώω**, Cōcutio, Quatio. **σειώω**, Suidas. Hefiodus,
σειώω **σειώω**. Hinc & meretrices **σειώω** ap-
 pellatæ, obscæno epitheto. Item Persuadeo, **σειώω**
σειώω, Suid. Hefych. Ex quibus ille exponit etiam **σειώω** **σειώω**,
 id est Ad pugnam incito siue irrito. Apud
 Lucanum, **σειώω** **σειώω** pro Concitat ad seditionem, ut
 quidam exponunt. Sic & apud Marcum. Item
σειώω ait à Demosthene aduersus Aristogitonem
 capi pro **σειώω**, id est Minitatus. Sic & à Pollu-
 ce ponitur **σειώω** cum **σειώω** & **σειώω**.

c. 2. **σειώω**, Concutio vibrando aduersus aliquem. At
 pass. particip. **σειώω** inuenitur expositum simpli-
 citer etiam Vibratus, in v.l. Ibidem est verbale **σειώω**.
σειώω, ex Poll. Concussio. Item **σειώω** **σειώω**, ex
 Thucyd. pro crepitatione armorum. At verò quod
 in isdem legitur, videlicet **σειώω**, Tractio, Apparo,
 nullam verisimilitudinem habet.

c. 3. **σειώω**, q. d. Ante cōcutio vibr. & c. Ab huius autē
 passiuæ voce est **σειώω** apud Thucyd. lib. 5. p. 170
 meæ edit. quod schol. exp. **σειώω**.

C. **σειώω**, Excutio, Concutiendo à me repello. Aut etiā
 simpliciter, A me repello. **σειώω** vsurpatur significatio-
 ne adiuua in voce passiuæ. ut **σειώω** **σειώω**, Excu-
 tio onus. Et apud Xenophontem Pzd. 7, equus **σειώω**
σειώω, id est, Excutit Cyrum. Citatur itē
 ex Aristophane in Ranis, **σειώω** **σειώω**. Gregorius,
σειώω **σειώω**, & **σειώω** **σειώω**. Idem in orat.
 contra Iulianum, & **σειώω** **σειώω**, de Iuliano basilicas
 ædificante loquens. Lucianus, **σειώω** **σειώω**.
σειώω **σειώω**, id est, Quum à me repulissem so-
 cios, vel Socios me retinentes eluctatus, Retinentium
 me sociorum manus eluctatus, inquit Bud.

σειώω pro Amolior & ablego, apud Herodianū:
 sicut & **σειώω**. Apud eundē pro De medio tol-
 lo. vbi scribit, **σειώω** **σειώω** **σειώω**. **σειώω** **σειώω**,
 & **σειώω** **σειώω**. Accipitur autē **σειώω** **σειώω**
 in hac quoque significatione.

σειώω pro **σειώω** ex Herodoto affertur: v-
 bi scribit, **σειώω** **σειώω**. Item, **σειώω** **σειώω**
σειώω.

σειώω, **σειώω**, Excussio. Item etiam nomen cuius-
 dam impudicæ salrationis. Pollux lib. 4. c. 14. βακτηρία-
σειώω **σειώω** **σειώω**, **σειώω** **σειώω**, **σειώω** **σειώω**.

C. **σειώω**, Concutio, aut Vehementer concutio. Inter-
 dum metaphoricè, ut apud Lucianum, **σειώω** **σειώω**
σειώω **σειώω**. vbi Bud. vertit Labefactans. Idem affert
σειώω pro Concutio, id est Terreo autoritate, ex Pan-
 dect. Esse etiam ait, Vexo & per magistratus licentiam
 exhaustio, redimendis criminibus & linbus obnoxios,
 id est **σειώω**. Quinetiam verbo **σειώω** exponit

aliorum saltem formationem deducit.

Σ Ε Τ Ω, Ciseo, Agito, Concito. Vel, Persequor, Incesso. Item Fugo. Hom. Iliad. ζ, ὅς τ' ἐν μάσπερσιν Διὸς ἰσχυρὸν πύρρον Σιῶν ἐστ' ἵππων Νουμίων. vbi Eust. exponit ἵππων, ἵππων. At in hoc loco eiusdem poetæ Od. ξ, Τυφίδη δ' ἰσχυρὸν σὺν πύρρον ἀλλήδ' ἄλλ' Πυρρὸν ἀλ' ἰσχυρὸν, quidam σὺν interpre. Pēpolic. sed rectius. Fugavit. Quinetiam pass. vox Σάμας adiuam interdum significationē habet, vt Iliad. γ, — ἵππ' ἀδ' αὐτὸν Σάμας παρ' ἵππων ἵππων. At, οἱ τ' αὐτὸν, si eum insequantur, vel agitent. Ponitur alioqui Σάμας pro Incitatus feror, seu cum impetu, Prorumpo, Ruo. vt Iliad. β, — ὅτι τὸν γὰρ ἵππων ἵππων. vbi exponitur αἰμαίνω. (Sed apud eundem, ὅτι τὸν γὰρ ἵππων ἵππων exponitur simpliciter Ibant.) Apud Apoll. αὐτὸν cum infinitiuo, Arg. 1, αὐτὸν ἵππων ἵππων. vbi exponitur itidem αἰμαίνω. q. d. Cepit impetum eundi. Sed in v. l. simpliciter Cēpit ite. Esse autem putatur αὐτὸν positum pro αἰμαίνω. vt videlicet aor. 1 persona prima s i t Σάμας pro αἰμαίνω. Itidemque adiuu vocis α ο α i s t v s i ἔστω fuerit pro αἰμαίνω.

C. ΕΠΙΣΑΜ, Ciseo aduersus aliquem, seu concito, Impello. Hom. Od. 1, ἵππων ἵππων ἵππων ἵππων ἵππων. Eust. αἰμαίνω. vbi tamen exponitur simpliciter Immitat. sicut & alibi. At verò Od. ξ, δ' ἵππων ἵππων ἵππων, redditur Hortatus. item alio particip. præs. temp. Incitans. At pass. Επισάμας, pro Concitatus eo, seu concitate, aut incitate, seu cum incitatione, seu festinatione, Feror cum impetu, Ruo, Prorumpo. Hom. Od. 7, Νῆες ἐπισάμας, Cōtendebant ad nauē. Adiuu autem apud Apoll. Arg. 1, ἐπισάμας ἵππων ἵππων, quod exponitur ἵππων ἵππων. Et ἐπισάμας ἵππων ex Nonno in v. l. iter accelerabant. Geminatur autem & propter metrum.

C. ΥΠΟΣΑΜ, Irruo. Ex Hesiodo, Τὰ δ' ἵππων ἵππων ἵππων ἵππων ἵππων, irrumentium pedibus strepebat relus. Ita quidem v. l. sed ego planē mihi persuadeo legēdum esse ἵππων ἵππων. vt sit ἵππων ἵππων ἵππων. Coniunctum ceterē scribendo (si locus hanc scripturam admittet) querenda potius esset alia quæpiam interpretatio, quæ vim præpositionis in hoc cōpos. exprimeret.

¶ Σάμα autem ab illo Σάμα deducit Eust. vt paulo antē docui. Cuius tamen αὐτὸν nullum exemplum inuenio. (Nā i m p e r. Σάμα quod Hesych. exp. ἵππων, est potius tanquam à Σάμα) sed nec pass. themat. Σάμας. At tertia singular. persona imperf. p a a t. Σάμα affertur, sine autō sit tamen nomine, & exponitur Concitabatur. Verūm hoc αὐτὸν quidam esse voluit pro αἰμαίνω. Itidemque alia quædam tempora deducūt à αἰμαίνω, per elisionem literæ i. Ex quibus est α ο α i, ἔστω Σάμα (nam secundum illos est pro αἰμαίνω) id est Prorupi, Cum impetu iui, Rui, Prorui. Item simpliciter pro Exit, ex Sophocle, ἵππων ἵππων (geminatur autē & metri causa) Tertia p l. per sync. Σάμα in v. l. Impetum fecerunt. Item p a a t. Σάμας, Digressus, Excitus, in illdem, ex Soph. αἰμαίνω ἵππων. Sed magis vñtatum est partic. ἔστω Σάμας, factum ex p a a t. ἔστω Σάμας, quod per hyperthesin dici pro αἰμαίνω traditur. Hesiod. ἵππων ἵππων ἵππων ἵππων ἵππων, in Herculem irruit. Hesych. ἵππων, exp. αἰμαίνω, item ἵππων: & ἵππων ἵππων, ἵππων ἵππων. Sic ἵππων ἵππων ἵππων ἵππων ἵππων. Schol. exp. αἰμαίνω. sed addit etiam ἵππων ἵππων. sicut videlicet aduēb. ἵππων ἵππων exponitur cū aliis modis, tum αἰμαίνω. p a a t i c. ἔστω Σάμας (ita enim legitur passim apud Hom.) signif. Incitatus, & Tēdens [aliquō] cum ardore quodam & velut impetu. vt ἵππων ἵππων ἵππων. quod tamen in v. l. exponitur simpliciter Illuc ire cōtendens. Alicubi ceterē videtur posse reddi Incitatus celeritate & studio, vt loquitur alicubi Cæsar. Redditur alioqui & Propetans. vt Odys. 1, — ἵππων ἵππων ἵππων. At schol. ἵππων ἵππων ἵππων hic exponit. Vt autem in altero illo loco iunctum videmus cum ἵππων, sic & cum genitio ἵππων iunctum repetiri sciendum est apud eundem poetam, Od. δ, Τὰ δ' ἵππων ἵππων ἵππων ἵππων ἵππων. vbi crediderim commōdē reddi posse Incitatus cupiditate: vt possit apē coherere genitiuus Vix. Illud autem α ο v i a b. ἔστω Σάμας sonat Incitatus, Cum impetu, item Magno studio, Magno cum ardore. Necnon Propetācer, Celeriter. Illo, ἵππων ἵππων ἵππων

χρη. Et in Od. αἰμαίνω ἵππων ἵππων.

Sed à tertia sing. pers. præteriti sunt etiam quædam compos. Quorū est in ordine alphabetico p a i m v m. Αἰμαίνω, u, i & u, vt αἰμαίνω αἰμαίνω, v. lex. ex Nonno, Imber ex se excitatus. s e c v m d. Θιέστω, A deo impulsus, A deo pēfectus, Divinus. vt θιέστω θιέστω, ibidem ex eodem Nonno. τ e a t. Κρατὶέστω, ibidem ex Æschylo, Velociter concitatus. sed malim Celeritate incitatus. quod Latinus esse puto. Redditur etiā vno verbo Celer. q v a a t. Αδρῆστω, u, i & u, Impetu ruens, Cursu concitus, in illdem. q v i m t. Παλῆστω, q. d. Ad retrogradum gressum incitatus. Sed redditur simpliciter Retrogradus, item Retrocedens, Retrogrediens, Cessum iens. Vnde est v i a b v m. Παλῆστω, αἰμαίνω, Retrogradus feror, Retrogredior.

Extat & α ο v i a b. Σάμα apud Hesych. qui exp. παρ' ἵππων ἵππων ἵππων, id est Celeriter & inferēdo se cum impetu, aut Erumpendo cum impetu. Nisi quis malit illud α ο v i a b. Ορμαίνω, reddere simpliciter Impetose, aut Cum impetu. Hinc autem esse puto & compositum illud α ο v i a b. Παυσάμα, siue (vt alii scribunt) i t i a m Παυσάμα. quo vsus est Homer. Iliad. 1, neque enim exponitur duntaxat παυσαμένη, Vniuerso agmine, Omnibus copiis: sed & παυσαμένη. Apud Thucyd. verò l a c i t v a Παυσαμένη initio libri 8, μὴ αὐτὸν γὰρ παυσαμένη διαφύλασται. id est Fuditus interisse, Omniū, παυσαμένη. Sed alii s c i a b. Παυσαμένη, & quidem in hoc ipso loco: & exponentes itidem παυσαμένη. Vide Eustath. qui tradit Ælium Dionysium illud quoque Homer. Παυσαμένη isto aduēbio παυσαμένη exposuisse.

C. ΑΠΟΣΑΜ, Erumpo, Proislo, Exislo. Hesiod. in Theog. ἀπὸ τοῦ τοῦ ἀδελφῆ, exiit à rege, seu emicuit, v. l. Ex eodem παρ' ἵππων ἵππων ἵππων pro Eruperunt. Est autem i l i v d. Απὸσάμα, pro ἀπὸσάμα. In illdem s t. Απὸσάμα ex Nonno pro Excitus, Excitatus. At in Tusani lex. Abscedens.

C. ΕΚΣΑΜ, itidem pro Erumpo, vnde ἔστω Σάμα, i t e m ἔστω Σάμα, geminato & versus causa. Et plusquamperfecti tertia sing. p a a s. ἔστω Σάμα. Homer. II. 6, ὅς ἵππων ἵππων. vbi exponitur, etiam simpliciter Exhibat. sicut Græca expositio est non solum ἔστω Σάμα, sed & ἔστω Σάμα. Apud Homerum autem Odys. 1, καὶ πῶμαι ἐκσάμας ἔστω τῶν δούλων ὑπὸς, Eust. exponit ἔστω Σάμα, & ἔστω.

C. ΔΙΑΣΑΜ, Cū impetu pertranseo, Aut simpliciter Pertranseo, seu Transeo. Apud Homerum autem Iliad. β, Σάμα τὴν παρ' ἵππων ἵππων ἵππων ἵππων ἵππων, redditur Percurrebat populum Achivorum, & obibat. Ex eodem affertur iunctum genitiuo ἵππων ἵππων, pro Fossam traiecit.

C. ΕΠΙΣΑΜ, vnde i s t. Επὶσάμα, Incitatus sum, seu Cōcitus sum. Hom. Iliad. 1, v. 173, ὅστω μὲν ἵππων ἵππων ἵππων, Si animus tibi hac cupiditate est incitatus. Ita omnem reddiderim potius quam vt quidam, Si tuus animus est impulsus. Alii per præsens, Si te hac cupiditas incescit, Si tibi fert animus. Hinc p a a t i c. Επὶσάμας, Concitatus, Incitatus, vel Cupiditate incitatus. Vide & Hesychii expositiones. Hinc & n o m. Επὶσάμας, quod v. l. exp. Impetuosus, & Inguens, Incumbens. ὅστω Σάμας ex Eurip. Inguens menti, Incumbens. Item, Mentem concutens. Sed mihi constructio illa suspecta est.

Σ Η Θ Ω, Fut. 1, Pr. 1, Executio cribro, seu cerno, Aut Cribro, cribras. Deducere autem & hoc αἰμαίνω Eustathiu ab illo Σάμα, docui iā antea. Bud. αἰμαίνω exp. Cribro incernere, item simpliciter Incernere & Succernere: addens, αἰμαίνω identidē ita vsurpari in Hippistr. opere. Ex quo affert & passivi verbi Σάμα part. ἀπὸσάμας ἵππων ἵππων ἵππων ἵππων ἵππων, succernere. Affert verò & hæc verba (eorum autorem non nominans) ὅς τὸν αἰμαίνω ἵππων ἵππων ἵππων ἵππων ἵππων, succernere. Habetur autem illud p a a t i c. Σάμας ἵππων in v. l. expōitum Cribro excussus, Cribratus: ex Dio. αἰμαίνω ἵππων. Hinc n o m. Σάμας, αἰμαίνω, Cribratio, Succernio quæ sit cribro. In v. l. exponitur Cribri agitatio, quæstio & affertur ex Suida, ὅς τὸν αἰμαίνω αἰμαίνω

κίπας. quum alioqui apud eum legatur duntaxat ἡ πῶς κίπας. 1 τ 1 M Σάρος, u, π, Cribrum. Hefychius tamen αἶψα exponit, non solum κίπας, sed etiam κίμα-
 Calm. At ego non dubito quin in cymbali signifi-
 catione scribendum sit potius αἶψα, ut & supra docui
 in verbo Σάω, id est in eius derivatis. Hic autem
 sibi locum vēdicat & M O M. Σαπίστος, quum & ipsum
 à σάω detrahetur, vel Eustathio teste. Cui certe meritò
 assentietur quisquis eius significationem intuebitur.
 appellatur enim σαπίστος ἄρτος panis ex farina succre-
 ta, inquit Budzus. A quo exponitur etiam Panis pri-
 marius: addente, ei opponi apud Plutarchum, eum
 panem qui dicitur ἄνυπτος. In vulgatis le-
 xicis posterioribus, scriptum est Σαπίστος, exponitur-
 que Annuus. quæ expositio sumpta est ex Etymolo-
 go, ab alia origine profecta, ut infra post Σίπς in Σαπί-
 στος docebo. Item Σαπίστος κρόμμυς, cepæ setanicz, ea-
 dem asserunt ex Theophrasto, libro septimo, cap. 4
 Hist. plant. Habent denique eadem v. lex. & M O M.
 Σαπίστος, expoi. Cribratus. sed hoc absque testimonio
 nequaquā admiserim. quavis & apud Varin. lega-
 tur, Σαπίστος, σαπίστος, & σαπίστος χυλόν. quod posterius
 duntaxat habetur apud Suidam, scribentem nimi-
 rum, σαπίστος ὄνομα χυλόν. Habet Σάω duo etiam
 verba C O M P O S. Ἀποσάω & Τ Διασάω. Ve-
 rum Ἀποσάω in vulgatis lexicis non exponitur so-
 lum Cribrare, seu Cribro excutere, sed & Spoliare. cu-
 ius significationis exemplum desidero. At Διασάω, Crib-
 rare, Incernere. Dioscorides libro quinto, cap. 16,
 ubi compositionem vini scilicet tradit, κίπας αἶψα
 σαπίστος, καὶ ἄρτος αἶψα σαπίστος, contundito minam
 eius, & tenui cribro incernito, ut Ruellius vertit.
 Suidas autem ἄρτος σαπίστος exponit ἄρτος, ἀπλάστους,
 ὄνομα σαπίστος. Quæ aliena sunt à significatione verbi
 σαπίστος.

Σ Α Γ Ν Ω quoque ab eadem derivari origine docui
 ex Eustathio paulo antè, nimirum col. 758, M. Est au-
 tem Σάω, Caudam quatio, seu moueo: canum proprie
 & brutorum. Odyss. v. 46, ὅς ῥ' ὅταν ἀμφὶ ἀσπασί-
 νης δαίτην ἰόντα Σάωσιν, αἰεὶ δὲ πὶ φέρεται μελίσματα θυμῷ
 Σάωσιν ἀμφὶ λυκαὶ κρατερῶν, ἢ δὲ λείονος Σάωσιν, blan-
 das mouere per aera caudas, ut Ovidium interpretari
 ostendā in comp. Πτελέσθω. Eustathius ibi σαίνω expo-
 nit σαίνω πλὴν οὐρανῷ, derivans à σαί. Item cum datiuo
 instrumentali, Od. π. Οὐρὸν μὲν ῥ' ὄγ' ἔστι, καὶ οὐρανὸν κα-
 κάλλει ἀμφοῖν, cauda blandis seu adulatus est. Sic He-
 siodus v. 771, Theogon. ἱς μὲν ἦντας Σάωσιν ὁμῶς οὐρὴν
 καὶ οὐρανὸν ἀμφοτέρω, ἔχοντες ὅτι οὐκ αὐτὸς ἔσ' ὅτι πάλιν, de Cer-
 bero, qui blanditur caudæ intransibibus, allatrat autem
 exire volentes, eosque repellit. Sed & ipse caudæ di-
 cuntur σαίνω, blandiri & adulari. ut apud Athenzum,
 libro septimo, ex Sophocle, Χερὸς δ' ἀπὸ δυνάμειν ἰχθύων ἰπ-
 ρὸν Σάωσιν οὐρανῷ, blandientibus seseque mouerantibus
 caudis. Metaphoricè hominibus etiam tribui-
 tur, seu affectionibus homini propriis. Demetr. Pha-
 ler. πῶς τὸ εἶδος τὸ κυριώτερον λόγου σαίνω ἀμφοτέρω τὸ δὲ
 κυριώτερον. Solent enim canes aut σαίνω aut δάσινω, vel
 saltem allatrat. Plutarchus in Color. ἀσπασίαν δὲ σαί-
 νωσαν παρὸν τὸ μέλλουσιν, adblandiens. ubi nota etiam
 accusatiuum: ut apud Lucianum σαίνωσιν μοι, abblandi-
 untur mihi in modum canum blandè caudas mouen-
 tium, vel, blandas caudas, ut loquitur Ouid. Metam.
 14. Qui magis improprie itidem cum accusatiuo
 dicit, σαίνωσιν δὲ ὁμῶς πλὴν οὐρανῷ, pro Blandum te præ-
 bes pollicenti, Promissum blandè amplecteris. Gre-
 gorius cum datiuo etiam construxit, de Iamone lo-
 quens, σαίνωσιν μὲν τῷ Χερσὶ, πλάττει δὲ τὸν πτερόν. Hefy-
 chius σαίνω exponit non solum καλαλῆν, ἡσυχάζειν, ἀσ-
 πασθῆναι, sed etiam κυριώτερον, σαλῆναι, ἡσυχάζειν: ut idē sit
 cū σαίνω Quasari & concuti. Exponit tamen idem ἀ-
 σπασθῆναι quoque πλάττει, id est Concuti, Quasari. Sic cer-
 tē passivum Σαίνωσιν pro Concutor seu Quasior &
 Turbor, accipitur à quibusdam apud Paulum, epist. 1
 ad Thess. capite 3, τῷ μὲν ἵνα σαίνωσιν ὡς τὰς θλίψεις τῶν
 υἱῶν, ut nemo in his tribulationibus turberetur, seu N-

mo in oppressionibus istis commoveatur. Vbi Ceu-
 men, quoque σαίνωσιν exponit ἡσυχάζειν, ἡσυχάζειν, ἡ-
 συχάζειν, καὶ τὸν οὐρανὸν ἡσυχάζειν, nimirum ἀπὸ μα-
 τιοφώρας ἧς τὰς οὐρὰς ἡσυχάζειν κυρτῶν. Canes certè lu-
 pique adulantes, caudas agitant, ceteri autem remul-
 cent: ut apud Virgil. Aeneid. lib. 11, Occiso pasto-
 re lupus magnoque iuuenco, Conscius audacis fa-
 cti, caudamque remulcens, Subiecit pauitantem v-
 tere.

C O M P O S. Σαίνωσιν, Cauda blandiens, seu Blan-
 dè caudam mouens, Caudæ motu adblandiens. Vi-
 de in Odyss. 1 τ 1 M Σαίνωσιν, Donis adblandiens,
 ut canes cauda. Epicurus apud Diog. Laert. pagina 387
 meæ editionis, Antidorum vocat Σαίνωσιν, & ἀντι-
 δόρον, ἀντιδότην. C O M P O S. Σ Τ Πτελέσθω Σ Ε Ν
 Πτελέσθω, Cauda circum aliquem blandior, seu Cau-
 dam circum aliquem moueo adblandiens, ut Odyss. π.
 ἰπτιο, Τηλέμαχος δὲ πτελέσθωσιν ὑλατόμαροι. Et Od. π.
 Ἀμφὶ δὲ μὲν λυκαὶ ὄντι ἐρίστου δὲ λείονος, τοὺς αὐτὴν κατὰ
 ζῆν, ἐπὶ κακὰ φάρμακα ἔδωκεν. Οὐδ' οὐ γὰρ ἡμῶν ἦσαν ἐπ' αὐ-
 τῶν ἀρσεν, ἀλλ' ἄρα τῶν Οὐρανῶν μακρὸν ἀσπασθῆναι αὐτοῖς.
 ut apud Ovidium Metamorph. 14, Mille lupi, mixti-
 que lupis visque leæque Occursu fecere metum: sed
 nulla timenda, Nullaque erat nostro factura in corpo-
 revulnus. Quinetiam blandas mouere per aera caudas,
 Nostraque adulantes comitant vestigia: iudem in Cir-
 ceis ædibus ut apud Hom.

Σ Η Κ Ο Σ, ὁδὸς, Scabulum. Homerus Odyss.,
 σκῆπτρον δὲ σκῆπτρον Ἀργεὶν ὁδὸν ἔχον. Item
 alibi de capris iuuenis, οὐδὲ π σκῆπτρον. Et Hesio-
 dus Erg. 1, Σκῆπτρον τ' ἀμφὶ καλὴν ποιμήν. Vbi sicut ait
 σκῆπτρον ἀμφὶ βαλὴν, ita Eubulus apud Athenzum, libro
 secundo, dicit σκῆπτρον πτελέσθω. Et Plato De rep. πτε-
 λέσθω ὅτι τὸν σκῆπτρον ἀσπασθῆναι. Pollux σκῆπτρον pro
 prie esse vult ouium & caprarum stabula, sicut βου-
 λια, βουκόλματα, βουκόλεις, boum: idque ex Homeri atque
 Hesiodi locis, quos citavi, confirmari potest. [Ση-
 νωσιν pro templo quoque usurpatur à posteris Homeri,
 teste Eustathio. Hefychius exponit non solum τὰς
 sed etiam σκῆπτρον τῶν τῶν ἱερῶν. Sic Suidas ὁ δὲ σκῆπτρον ἱ-
 ερός τὸ ἱερὸν τὰς. Ammon. inter τὰς & σκῆπτρον ita distin-
 guit, ut τὰς dicat esse deorum, σκῆπτρον autem, heroum.
 Sic Pollux quoque πτε-
 λέσθω ἀσπασθῆναι scribit σκῆπτρον pro he-
 roum delubro accipere. quam tamen differentiam
 non esse perpetuam, ostendit hoc apud eundem he-
 mistichium, — ἀγὼν εἰς σκῆπτρον ἱερῶν. Atque adeo ipse Amm.
 alibi scribit σκῆπτρον duo significare, ἡδὲ πτελέσθω καὶ
 πτελέσθω. Pro ἱερῶν Eustathius quoque accipit
 in hoc iambo, ὅς τῶν ἱερῶν τὸν σκῆπτρον, ἡλως ἥμοι. Hero-
 dianus etiam inter τὰς & σκῆπτρον distinguit: quippe qui li-
 bro sexto dicat, τὰ ἀγάλματα τῶν ἱερῶν ἐπιμύσαντες εἰς τὰς ἀ-
 γῆρας καὶ ἰδίους τὰς πτελέσθω. Vbi Polit. Deorum si-
 mulacra suis quæque templis ac delubris fanisque re-
 stituerunt. Vtut Plutarchus quoque in libro De
 def. orac. σκῆπτρον τῶν σκῆπτρον. Et cum genitiuo, Theo-
 dor. in secunda Hist. Eccle. εἰς τὴν τῶν μαρτύρων ἀγῆρας-
 τος. Et Paul. Θεοδὸς σκῆπτρον dicit. Rursum Theodor. εἰς
 ἰδίους τὰς σκῆπτρον ἀγῆρας. [Pro auium quoque lo-
 culis, quæ loculamenta vocat Columella, σκῆπτρον accipi
 voluit, ut apud Aristotelem libro sexto Hist. anim. δ
 δὲ σκῆπτρον δὲ τοῦ τοῦ τῶν σκῆπτρον. καὶ ἵψ' ὅ μὲν ἡ ἡ-
 λια, ὅτι τῶν τῶν ὁ ἀγῆρας ἐπὶ τῶν. Plinius receptaculum
 appellat. [Hefychius exponit præterea εἰς, τῶν
 φος. Itidem Suidas, qui prioris significationis, qua pro
 οἷος accipitur, hoc exemplum affert, ὁδὸν ἡμῶν ὁδὸν
 τὸν σκῆπτρον τῶν ἀγῆρας, εἰς τὰς ἀγῆρας. Et Hefychius,
 Σκῆπτρον, εἰς τὸν ὅτι εἰς τὸν γυμνασίον, ἡ δὲ τῶν τῶν.
 [Ponitur hoc vocabulum ὅτι εἰς τὸν quoque, inquit Suidas,
 quippe quum Lyfias dicat, εἰς δὲ τὸν ἡ γυμνασίον, ὅτι ἵ-
 δει εἰς τὸν, ὅτι μὲν εἰς τὸν σκῆπτρον ὁδὸν ἀγῆρας. Quem lo-
 cum Harpocration quoque citat, atque τῶν ἰδίους τῶν
 deri dicit εἰς τὸν, at τῶν δυνάμεων, εἰς τὸν μὲν: μὲν εἰς τὸν
 τὸν & σκῆπτρον pro eodem accipi. [Videtur etiam τῶν
 ὁδὸν τῶν ὁδὸν εἰς τὸν significare, inquit Eustath. indeque
 ΟΟο.δ

dianus lib. 6. πολλὰ μὲν οὐκ ἔστι τῆς Μανδύου διττά μὲν ἔ-
αδυνάμει. Philo cum infinitivo etiam iunxit, in lib. De
mundo, ἡ ἀδυνάμει ἔστι τῆς ἀδυνάμει, non valet semper
nam in eis efficere stabilitatem. ΑΥΞΑΝΩ, F.
Debitio, Infirmitas, Vires frango & enervio. idē cum
sequenti ἀδυνάμει.

Ex superiori ἀδυνάμει est & aliud v. r. b. v. m. ἀδυνάμει,
idem cum precedenti ἀδυνάμει, Robur viresque alicu-
ius debilito & frango. Xen. P. d. 1, καὶ ἀδυνάμει, εἰ μὴ
πρὸς αὐτῶν φησὶ τὰς ἀδυνάμει.

C. ΕΥΡΥΔΥΝΑΜΕΙΣ, εὐρύς καὶ δύναμις, Viribus latē potens. Vnde apud
Hesych. εὐρύς, μεγαλὺς ἰσχύς, μεγαλοδύναμις, μεγαλο-
δυνάμει. Neptuni epithetum. Odyl. 7, v. 140.

C. ΕΥΔΥΝΑΜΕΙΣ, Viribus potens, Robustus, Validus. Theophyl.
epist. 1, καὶ εὐδυνάμει, εὐδυνάμει, πρὸς αὐτῶν λαοῖς. Igitur
& cum εὐρύς. Alex. Aphr. εὐδυνάμει, εὐρύς, Cui satis vi-
rium suppetit ad efficiendum, Efficax. Sicut supra ἀδύ-
ναμει, εὐρύς, εὐδυνάμει. V. N. D. Εὐδυνάμει, Validē, Firmiter,
Constantē: seu infractis viribus. Philo De mundo, ὡ-
ς καὶ οἱ ἀδυνάμει φιλοσοφῶντων, animarum eorum qui
philosophiae olim constantē indulserunt. ΑΥΞΑΝΩ,
εὐρύς, Virium integritas, Robur infractum & vali-
dum. Suidas, Hesychio δύναμις. ΙΤΕΜ Εὐδυνάμει,
Viribus polleo, Robustus & validus sum. Oppositū su-
periori ἀδυνάμει.

C. ΚΑΛΩΔΥΝΑΜΕΙΣ, Viribus decorus, Egregio robore prae-
ditus. ΑΥΞΑΝΩ, καλὸς, nomen proprium (ut ἀνθρωπίνης) de
quo Suidas.

C. ΜΕΓΑΛΩΔΥΝΑΜΕΙΣ, Magnis viribus seu magno robore prae-
ditus. Vnde apud Hesych. in exponendo Εὐρυδυνάμει. ΙΤΕΜ
ΙΤΕΜ ΜΕΓΑΛΩΔΥΝΑΜΕΙΣ, quod poeticum potius est,
idem pro Viribus multum potens. Vnde apud Apollon. D
Rhod.

C. ΟΜΝΙΔΥΝΑΜΕΙΣ, Omnino robustus, Viribus omnes superans,
Robore praepotens. vnde apud Hesych. ομνιδύναμις, ἰ-
σχυροτάτη.

C. ΠΕΡΕΔΥΝΑΜΕΙΣ, Nimum viribus potens, Viribus & robore
suo modum excedens. In lex. meo vet. περεδυνάμει ex-
ponitur περὶ αὐτῶν ἀδυνάμει καὶ μὴ δύναμει αὐτῶν καπ-
τῆς: additurque eodem modo dici περὶ αὐτῶν ἀδυνάμει & περὶ αὐ-
τῶν. Plutarchus ex quoque poeta affert περὶ αὐτῶν περεδυνάμει,
quoniam ex humano genere nemo tantis pollet viri-
bus ut morti obistere queat.

ΣΤΗΛΩ, εὐρύς, Validus, Robustus, Viribus potens. ΙΤΕΜ, - αὐ-
τῶν ἀδυνάμει καὶ ἀρπῆς.

C. ΣΤΗΛΩ, εὐρύς, Roboro, Confirmitate. v. l.

Derivata sunt à ΣΤΗΛΩ quaedam etiam propria nomina:
ΝΙΜΑΙΩΝ, ΣΤΗΛΩΝ, nomen proprium viri fortis
apud Homerum, & poetae apud Aristot. atque Athen.
ΙΤΕΜ ΣΤΗΛΩΝ pro nomine proprio serpentis ex schol.
Homeri. ΑΥΞΑΝΩ, εὐρύς, Stheno, soror Medusae. Sunt
& quaedam composita: v. t. ΣΤΗΛΩΝ, nomen propriū
mulieris & tragœdiae Euripidis apud Aristoph. in Ran.
ΙΤΕΜ ΔΗΜΩΔΥΝΑΜΕΙΣ, ΚΑΛΩΔΥΝΑΜΕΙΣ, & similia, quae
paroxytonas proferuntur: appellativa autē oxytonas,
ut in superioribus apparet.

ΣΙΓΩ, εὐρύς, Tacere, Silere: oppositū τῇ λαλῆν, seu λέ-
γειν, & τῇ φησὶν, ἰτέμω; τῇ ἰσχυρῶν. v. l. Ino
illa Euripidea dicit se scire Σιγῶν ὅπου δὲ, καὶ λέγειν ἢ α-
σπασίς. Et Simonides, μὴ δὲ πρὸς αὐτῶν ματαμαλῶν σιγῶν
σπασίς, φησὶν ἀδυνάμει, πολλὰ μὲν. v. l. in distichis illis quae fal-
so Cironi adscribuntur, - nulli tacuisse nocet, nocet esse
loquutū. Homer. Od. 7, Σιγῶν καὶ εὐρύς ὅσον ἰσχυρῶν, μὴ δὲ ἰ-
σχυρῶν. Item, εὐρύς ὅσον ἰσχυρῶν. Xen. P. d. 5. Et σιγῶν λόγος ἀ-
πὸς Eurip. - ne fida silentia rumpas, Supprime verba.
Pall. Σιγῶν, εὐρύς, Taceor, Silentio praetereor. Hera-
clit. in epist. ad Hermod. ἰσχυρῶν πάλιν καὶ χυρῶν δὲ
παρὰ δὲ, οὐδὲ πρὸς σιγῶν, Nulla aras filebit nomen,
Tandiu vivet nomen Heracliti docti, quandiu nomen
regionis & urbis ipsius Ephesi. Bud. Et σιγῶν, Silentio
reterentum. Media autem vox ἀδύναμις significat, v. l. surpa-
tur ut apud Aristoph. Pluto, - οὐκ ἔστι σιγῶν σιγῶν σιγῶν.
D. O. R. I. C. Σιγῶν dicitur pro σιγῶν, tacere.

C. ΑΣΙΓΗΤΕΑ, εὐρύς, Tacere non posse, Tacendi impotentia.
Plut. in suo περὶ ἀδελφείας libello, καὶ τῶν ἰσχυρῶν κα-
τὰ τὴν ἀσιγήτητα, τῶν ἀσικῶν. κατὰ τὴν ἀσικότητα ἔστι.

C. ΑΣΙΓΗΤΕΑ, εὐρύς, Tacere non valens, Tacendi impo-
tens: vel simpliciter, Non tacens. habet enim ἀδύναμι
significationem ut Tacitus apud Latinos. Nonno ἀ-
σικήτης ἡ θάλασσα, ut Sonans pelagus apud Virg. Ab eodē
ἀσικήτης dicuntur αἱ βίβλοι. lectorum enim voce loquun-
tur libri, ipsi per se muti & ἀσκήτοι. Quemadmodum
verò ἀσικήτης ἡ θάλασσα possemus interpretari etiam Gar-
rulum seu streperū mare, ita ἀσικήτης Θαρσύναι apud eun-
dem, Loquaces. At ἀσικήτης ἰσχυρῶν exponitur Dies ce-
lebris.

C. ΚΑΤΑΣΙΓΩ, εὐρύς, Conticesco. Plat.

C. ΣΙΓῆ, εὐρύς, Silentium. Od. 6, Σιγῆ τῶν, μὴ τίς με φωνῇ
ἐπιταπῇ. Sic enim quidam codices scriptum habent
& subaudiunt ἔγω. alii autem σιγῆ: de quo paulo post.
Xen. P. d. 7, ὡς παρὰ τῶν πολλῶν σιγῆ. Et σιγῶν τῶν ἀπὸ
apud Herodot. Indicare silentium, σιγῶν. Alicubi red-
di potest non modò Silentium, verum etiam Taciturni-
tas: oppositum habens ἀσικήτης. ut apud Soph. Aia-
ce, pag. 18, Γυναι, καὶ αἱ καὶ ἐμὲ σιγῆ φέρει. Et apud Eu-
rip. in Oreste, - ἔσθ' οὐ σιγῆ λόγος Κρείσσων ἡμῶν, ἔσθ' οὐ
σιγῆς λόγος. Quibus verbis docet, esse ubi silere praestet
quàm loqui, & contra, ubi loqui quàm silere. Et Plur.
in suo περὶ ἀδελφείας libello, σιγῆ εἰ οὐ μόνον ἀδύναμις, secun-
dum Hippocratem, ἀλλὰ καὶ ἀλυστον καὶ ἀνιδύνατον.

D. A. T. I. V. Σιγῆ in adverbium abiit, & significat Ta-
cité, aut etiam Submissa voce. ut ΙΤΕΜ, ἔχοντ' ὡς σιγῆν αὐ-
τῶν Σιγῆ, διδόντες σιωπῶντες. Od. 7, Ἄλλ' ἔχ' σιγῆν μῶτον, ἰ-
πὶ τῇ ψῆφ' οὐκ ἔστι. Heliod. Erg. loquens de morbis & x-
gritudinibus, Αὐτῶν ματαιοποιεῖται καὶ σιωπῶντες σιγῆ,
ἰπὶ φωνῇ ὁμιλεῖται μὴ πῶς Ζεὺς. Rursum Homer. Iliad. 7,
ἴσταν σιγῆ, de Graecorum exercitu: Troes autem καλῶν τ'
ὄνομα τ' ἴσταν, ὁμιλεῖται. Eodem libro, σιγῆ ἔσταν, taciti se-
dent. Sic etiam σιγῆ, Plato De leg. Tacite relinquere. Et ap-
ud Xenoph. Hellen. 6, μὴ κραυγῶν ποιεῖν, ἀλλὰ σιγῆ πρὸς
τοὺς φίλους. Affertur & σιγῆ λόγος ποιεῖται pro Submissa vo-
ce loqui. Interdum cum genitivo constituitur, & si-
gnificat Clam. Eurip. σιγῆ φίλων, Clam amicis. Herodo-
tus, σιγῆ Αἰθίοπας, Clam Aethiopes. In superiorum etiam
locorum quibusdam pro Clam accipi potest.

ΣΙΓΗΛΟΣ, s. i. v. Σιγῆλος, εὐρύς, Tacitus vel Taciturnus: op-
positum τῇ ἀσικήτης. Virumque apud Suidam legitur,
quum ait, Σιγῆλος, ἀφωτός, σιγῆλος, ubi etiam nota per σι-
γῆλος veluti notius, exponi τὴν σιγῆ. Hesych. quoque Σι-
γῆλος exp. ἀφωτός, id est Voce carens, Cui vox adempta
est, Mutus. vel Qui non loquitur, sed taciturnus est.
V. N. D. Σιγῆλος, s. i. Σιγῆλος, Tacite. Hesych. Σιγῆλος,
σιγῆλος, ὁ σιγῶν. ubi iterum nota eum σιγῆλος exponere
per σιγῆλος, ut contra Suidas σιγῆλος per σιγῆλος. ΑΥΞΑΝΩ
Σιγῆλος, proparoxytonum, ex Cyrillo exponitur Nar-
cissus.

Σιγῆματος apud Hesych. legitur & exponitur σιγῆς: ut sit
à v. r. b. o. Σιγῆματος, Taceo, σιγῶν: id autem quasi à
N. O. M. I. N. Σιγῆματος, Tacitus, Taciturnus.

Σιγῆλιος, εὐρύς, idem Tacitus, ut σιγῆλος & σιγῆλος. Iulianus
lib. 3 Epigramm. Κατὰ σιγῆλιν.

Σιγῆ, Tacite: idem cum σιγῆ. cuius adverbii posterior syl-
laba corripitur, ad differentiam imperativi σιγῶ, tace. Eu-
rip. Hec. Σιγῆτ' Ἀχαιοί, σιγῶν τῶν ἑνὶ λῶν, taceat uniuersus
populus. Vbi etiam nota id loquendi genus. Aristoph.
κατὰ τὴν σιγῶν, tacitus confide. ut Homer. Iliad. 7, ἔσταν σιγῶν,
taciti sedent. Idem Apollon. lib. 3 Arg. - ὅτι εἰ ἀποθνή-
σκουσιν. V. N. D. Σιγῆτης, Tacitus repens. ut serpentiū
genus, quod tacitum obrepit & clam mordet. Vnde &
ab Hesych. exponitur λαβροδόντης, Clanculum mordēs.
Apud eundem ΕΥΓΙΤΩΝ Σιγῆλοι, οἱ ἀφωτοὶ καὶ ἀ-
σκήτοι πτερίδες, mutae & agrestes cicadae.

Σιγῶ, F. αὐτοῦ, Silere seu conticescere facio, Obicescere iu-
beo vel cogo. Oppian. Cyneget. 3, loquens de tympano
ex pelle lupina confecto, quod inter cetera pulsatur,
καὶ μουνοὶ παπαγαί, καὶ εἰ δὲ θύρα μουνοὶ ἰόντες Τύμπατα σιγῶ-
ζεν, καὶ φωνή τῇ παπαγαί, cetera tympana, licet ante sono-
res, Obicescere cogit & omnem eorum sonum obmu-
tescere. Xenoph. quoque in Anab. σιγῶντες v. l. surpauit
pro σιγῶν λιπαρῶν, teste Hesychio.

C. ΚΑΤΑΣΙΓΩ, Conticescere facio, Obicescere iubeo, Si-
lentium impero, Silentium indico, & facio audientiam,

Theophrastus Historiz plant. lib. 2, cap. 8, *εἰ δὲ καὶ πᾶσι καὶ ὑποκαπνοῖσι*. V N D E ὑποκαπνῆ, ἥ, ἡ, Suffolio. Item Fossa seu specus sub aliquo loco cauata. Dioscor. libro 5, cap. 106, de cæruleo pigmento, *ἐν ὑποκαπνῶσι κατὰ πᾶσι κατὰ λαοὺς ὑποκαπνῶσι τῆς θαλάσσης*. Vbi Ruellius Sub cauatos specus maris inuenitur.

Cæterum verbo *εὐκαπνῆ* inest præterea aliqua etiam significatio τῆς κοιλότητος, id est Excauandi: quemadmodum in præcedenti loco, *κατὰ πᾶσι κατὰ λαοὺς ὑποκαπνῶσι*. Ruell. rectè vertit, Sub cauatos specus: quo ferè modo & πῖτρα γλαφυρὴ pro *εὐκαπνῶσι*: quod Hesiodus γλαφυρὴν πῖτριν appellat. A qua huius verbi significatione dependent sequentia deriuata.

Σκαφή, ἥ, ἡ, Scapha: nauigioli genus à cavitare sic dictum: alio nomine ἐφόκιον, quod longioribus nauibus solebat ἐφίκεσθαι, sicut hodieque lintres monoxyla, id est ex singulis arboribus cauata, onerariis nauibus adiungi solent. Vnde scapha est tanquam in instrumento nauis: & si quis nauem cum instrumento emerit, præstari ei debet scapha, secundum Labëonem in tractatu De fundo instructo. Frequens huius vocabuli vsus apud Latinos quoque. Liuius, Inde accepta scapha in arcem confugit. Idem, Exceptis in præparatis scaphas nauis. Iustinus inter piscatoria nauigia numerat, quæ ἀλιόπικα καὶ αἰαῖα nominantur: libro 2, Piscatoria scapha trepidus. Fuisse autem etiā longatū nauium scaphas Cæsar testatur, lib. 4, Scaphas longarum nauium, item speculatoria nauigia, militibus compleri iussit. Vnde conuicere aliquis possit, scaphas monoxylis lintribus fuisse maiores, quas Liuius alueorum nomine significare videtur, Dec. 3, l. 1, Nouasque alias primū Galli inchoantes cauabant ex singulis arboribus: deinde & ipsi milites, simul copia materiz, simul facilitate operis induci, nihil, dummodo innare aquæ & capere onera possent, curantes, raptim faciebant. Attamen *εὐκαπνῆ* pro alueo etiam sumitur: sed in alia significatione, vt apud Plutarchum in Romulo, *ὁ δὲ ἕκτος εἰς σκάφην τῆς βάρης*, impositis in alueum pueris: Romulo videlicet & Remo, quos Amulius in profluentem aquam mitti iusserat. Qua de re Liuius libro 1, Quum fluitantem alueum, quo expositi erant pueri, tenuis in sicco aqua destitisset. Vbi *εὐκαπνῆ* & alueus accipiuntur pro vase ligneo concavo & oblongo, quales sunt cunæ seu cunabula. Vt & apud Athenæum lib. 13, vbi de elephantu cuiusdam erga infantem φιλοστοργία sermo est, *ὅτι αὐτὸν ἔφερον ἐμπλήσαντες αὐτὸ τῷ γάλακτι, αἰὶά μιν οὐδὲ ποδῶν τῷ γαλακτὶ ἔπλησαν αὐτὸν ὡς σκάφην ὅτι δὲ κλάρι, τῇ περὶ σκάφης ἐκίοντι, proboscide alueum seu cunas mouebat. De aliis quoque vasis cauis & oblongis in modum aluei dicitur. vt Poll. libro 6, cap. 10, scribit *τὴν μακρὰν ἢ ἢ μακρὰν* vocari *εὐκαπνῆ*, id est, vas illud concavum & oblongum in quo *μαῖοι* ponunt. Et libro 10, cap. 24, de vasis culinaris, *μακρὰ, σκάφη, μαγῆς*. mox dicit apud Aristophanem *Δημοσθέντι* legi *εὐκαπνῆ μακρὰ*, & *εὐκαπνῆ τρογγύλη*. Vbi nota duo fuisse scapharū genera, oblongum & rotundum. Idem Poll. *κακίαν* quoque quæ vomituris apponitur ad excipiendum vomitum, *εὐκαπνῆ* nominari posse scribit, lib. 10, cap. 21. Et cap. sequenti, vas in quo pedes abluuntur, id est pelluuium, ait itidem vocari *λεπτήν, λίσθη* & *εὐκαπνῆ*, vt ab Æschilo in Sisypho, *καὶ νύτῃ δὲ καὶ ποδῶν ποδῶν φέρειν*. Λιοντόβαμιν ποδὲ σκάφην χαλκίαντες, vbi nota dici *εὐκαπνῆ* χαλκίαντες *λιοντόβαμιν*, vt significet peluim æneā leonis ærei tergo impositam. Idē scribit lib. 6, cap. 19, *χαλκίαν & εὐκαπνῆ* nominatā etiā fuisse *κακίαν* πᾶσι καὶ *εὐκαπνῆ* λεγόμενα, quæ οἱ κατὰ τὴν φύσιν solebant implere aqua, cui innatabant *σφαίρα*, *πλάσξ*, *μάγνη*, & alia quædam quæ corabro deiecto demergebantur. Alii *λίσθη* appellant. ¶ Pro vase ligneo accipit scholiastes Aristophanis in Equit. hoc loco, *Ἄλλὰ πᾶσι τῶν χρεῖς αὐτῆς ἡς πύρεας, οἱ βούλονται, τὰς σκάφας ὡς αἱ ἐπὶ τοῖς πῦρ λύγρον καὶ θαλάσσης*. Vbi si de vasis ligneis intelligendas est is locus, videntur fuisse conchis similia, hoc est rotunda & concava, hemisphaerici in modum. vt & *εὐκαπνῆ* accipi infra dicitur. ¶ *Σκαφολαβρί* etiam balneatoris vsum præstat: vt quum medici ægris viribus defectis præscribunt vt iusti balnei loco in*

solum desidentes foueantur aqua in qua titiones extincti sunt vel testæ, aut alia quædā. quo genere balnei qui vtuntur, dicuntur *εὐκαπνῶντες*, id est in solio lauare, vt quidam interpretantur, occasione sumpta ex hoc loco Cornelii Celsi, libro 3, capite 12, Deducendus in balneum est, dandæque opera est vt per tempus horronis in solio sit. Fomentisque protinus validioribus totum corpus circumdare conuenit, maximèque inuolutis extinctis testis & titionibus. Alexander Trallianus, *ἐπὶ τοῖς ἀπὸ τῆς βούλει τοῦ ἔγκυθου εἰς τὴν σκάφην, ἢ τὴν ἐν τῇ σκάφῃ εἰς τὰς καλκίαντες πῖδας δυνάμει*. cui similem locum vide in *Σκαφολαβρίῳ*. Græcum vocabulum & hic retinere possumus, vt Cælius Aurelius Acutorum morborum lib. 1, cap. 11, Dehinc paulo prominentius à lecto producendus æger, atque paululum inclinandus: tunc supponenda scaphula alta, aqua calida plena: deinde duo adhibendi qui foueant alterno officio, ne vilo tempore fomentum frigidescere faciat caput. ¶ Est & vinculi capitalis nomen, quod alio nomine θάλας *Διόκληρος* dicitur, vt docet Galenus in libro De tasciis, quem vide. Vide & *Σκαρίον* item *Σκαρίς*.

C. *Σκαρπῆρος*, ou, d. Scapham ferens. *Σκαρπῆρος* Athenis dicebantur *οἱ ματῆρες*, quoniam lege ita iubente *ἐν πῦρ τοῦ τῶν αὐτῶν σκαφῶν ἔφερον*. αἱ δὲ *Σκαρπῆρες* αὐτῶν ἐφίκαν καὶ σκαφῶν, vt Harpocration tradit. Helychius, quoque annotat *σκαρπῆρος* dictos fuisse *οἱ ματῆρες*, quoniam *εὐκαπνῆ* *εἰσὶν* *ὡς* *τῆς* *σκάφης*: addens, *ἢ αὖ ὡς* *δύοι* *ἀφ' ἑκαστοῦ* *ματῆρος* *τῆς* *σκάφης*. Meminit & Pollux libro 3, cap. 4, vbi ait *σκαρπῆρος* appellatos fuisse *οἱ ματῆρες*, vxorè quoque eorum *ὕδρια* *ῥόζος*: vtrosque *ἀπὸ τῆς* *ἐργῆς*. Qua autem significatione *σκαρπῆρος* accipitur, nemo aperit. Vtut eo vocabulo Dimarchus, *αὐτὸν σκαρπῆρον ἔφερον* *εἰς* *τὴν* *ἀκρόπολιν* *αἰαβισσῆται*. V N D E *Σκαρπῆριον*, ou, Scapham fero, Scapham gesto. Apud Harpocrationem, *οἱ πῦρ ὑποκαπνῶντες* *Ἀθῆναι*. I T E M E T *Σκαφῆς* pro *εὐκαπνῶ*, seu *ματῆρος* usurpatum fuit, teste Harpocratione *εὐκαπνῶν* *οἱ* *κατὰ* *τὴν* *ἐργῆν* *εὐκαπνῶν* *οἱ* *ματῆρες*, *εἰς* *τὴν* *σκάφην* *εὐκαπνῶν* *οἱ* *ματῆρες*, *εἰς* *τὴν* *σκάφην* *εὐκαπνῶν* *οἱ* *ματῆρες*.

C. *Σκαφῆδος*, ou, d. n. Scaphæ similis, Scaphæ formam gerens. vt *σκαφῆδος* *ὁ* *ὄψων* dicitur os profundo sinu excavatum, tali caput anterius & oblongum excipiens: sic dictum à scaphæ similitudine. cavitatem enim habet oblongam scaphæ similem, qua simile caput astragali seu tali intra se admittit, vt inter alia docet Curtius.

C. *Σκαφολαβρίον*, ou, d. In scapha lauo. Alexander Trallianus, *οὗδ' ὅτι ἔχοντες ἀλὼν τὴν τὴν δυνάμει δὲ ὁ καρποῦντες*, *ὁ δὲ* *τῆς* *ἐργῆς* *πῖδας* *ἐμβάλλειν*. quibus verbis indicat, in balneis illis quibus *οἱ* *εὐκαπνῶντες* *εὐκαπνῶντες* utebantur, solitos fuisse titiones extingui. Vide & *Σκαφή*.

Σκαρίον, ou, d. Scaphula, Parua scapha, qua signif. *σκαρίδος* quoque dicitur. *Σκαρία* dicuntur etiam vasa caua, siue oblonga ea sint & scaphæ figuram gerant, siue rotunda in modum hemisphaerici: sicut & conchæ. Martian. Capella, lib. 6, De geometria, c. 1, Scaphia dicuntur rotunda ex ære vasa, quæ horarum ductus styli in medio fundo sui proceritate discriminant. Quæ Vitruuius scaphas appellat: hb. 9, c. 9, de horologiorum ratione & vsu, Hemicyclium excavatum ex quadrato, ad enclimæ que succisum, Berosus Chaldæus dicitur inuenisse: scaphen siue hemisphaerium, Aristarchus Samius. Item *σκαρία* s i v e *Σκαφῆα* dicebantur Romæ vasa quædam excavata in modum turbinis rectanguli: quæ Vestales virgines, igne illo perpetuo extincto casu aliquo, ad flammam è solis radiis excipiedam, aduerso soli opponerant. Quo facto, radii ad circumferentiam vndiq; incidentes, ad centrum omnes concurrerant, atque ita aerem tenuem reddebant, & materiam (quæ leuissima sicciſſi, itaque iis scaphulis imponebatur) statim inflābatur. Vide Plur. in Numa, pag. 120 meæ editionis.

¶ Item Vas potiorum scaphæ figura. Athen. lib. 4, *καὶ σκαφῆς* *ἀργυρεῶν* *δύο* *κοτύλας* *χαλκίαν*. Idem & in *Κάλπῳ* hoc idem *σκαφῆον* in *πυλίων* genere ponit. Sic Plautus, Scaphio bibunt. Et Cic. Scaphia cum emblematis. ¶ Alia etiam vasa concava & oblonga rotundave, dicebantur

strumentum. Diuiditur autem eis μέρη, femur, κνήμην, A
 tibiam, & πῦλα, pedem. sicut brachium quoque tribus
 constat partibus: brachio propriè dicto, cubito & manu
 extrema: quæ τὸ σκέλος partibus respondent. Aristoteles
 Hist. anim. l. 2, βραχίονας καὶ μῦτον καὶ σκέλη. brachia & cru-
 ra flectit. Idem lib. 8 dicit ἀρρυσίας signum esse τὸ πᾶσι σκέ-
 λεσσι σκέλη ἐφ' ἑαυτὸν ὅτι τὸ ἐμμενέειν, quum posteriora cru-
 ra languide & veluti attrita subsequuntur priora. Con-
 trā ῥιπὴν σκέλη pro Agilitate atque velociter concitare
 crura, ut quum lib. 1 Rhet. dicit τὴν ἀρρυσίαν εἶναι τὴν διὰ
 ῥιπὴν τὰ σκέλη ῥιπὴν ποιεῖν καὶ αὐτὴν τὸ γὰρ καὶ πῶς. Idem rur-
 sus, ὅτι τὰ σκέλη παύονται εἰς τοὺς πόδας. Vbi Gaza, Per fe-
 mora cruraque in plantas finiunt. Item ὅτι σκέλη, su-
 per crura, ut ὅτι πῶς, super pedes. Plato Sympoſ. βρα-
 χίονας καὶ ῥιπὴν ὅτι διὰ τὸν σκέλη. Et mox, ἐφ' ἧς περιέσονται
 σκέλες. At ὅτι σκέλος, Celsus, Retro. Euripides Phœniss.
 de Etœocle, ὅτι σκέλος πάλιν χωρεῖ, retrocedit. Item καὶ σκέ-
 λος, pedatum: sequendo Plin. interpr. qui quod Aristor.
 dicit Historiæ anim. lib. 2, καὶ ἀρχὴ ἀπὸ τῆς δεξιᾶς πῆν καὶ
 σκέλος δὲ βαδίζοντι ὅ, πάλιν καὶ αὐτὸ καὶ μῦτος, his verbis red-
 didit, lib. 11, cap. 45. Ita reliqua ut libitum est gradiun-
 tur: leo & camelus tantum pedatum. hoc est, (inquit Ca-
 smet.) ut sinister pes non transeat dextrum, sed tantum
 subsequatur. Idem Aristor. lib. 9, de leone itidem, βαδίζων
 ἵππο χωρεῖ καὶ καὶ σκέλος καὶ καὶ βραχίονας ὅτι περιέρχεται. Plinius
 dicit leonem contemptum restitutumque cedere.
 Celsus σκέλη interpretatur Genua: hanc Hippocr. τὸ πᾶσι σκέ-
 λεσσι καὶ μῦτον ἐνυκαρμύειν, sic vertens, Vbi xgro genua
 contracta sunt. Itidemque Geopon. autor habet πᾶσι σκέ-
 λεσσι σκέλη ὅ, pro eo quod Varro, Pecudes rectis geni-
 bus. Plinius vertit interdum Pedes, interdum Suffrago.
 veluti quum hæc Aristotelis, ἀμφοτέρω τὸ σκέλη, καὶ τὸ
 ὀπίσθια καὶ τὸ ὀπίσθια, vertit, Posteriores pedes & priores.
 (Alibi pro Priores pedes dicit Priorem corporis partē:
 ut quum τὸ ὀπίσθια σκέλη συνταίρην apud Aristotelem
 interpr. Adiuuare in attollenda priore corporis parte)
 Idem hæc Aristor. τὸ σκέλη εἰς τὸ πᾶσι καὶ μῦτον, ita reddi-
 dit, Suffraginem in posteriora curuant. Apud Aristor-
 phanē ῥιπὴν seu ἀκλακίαν σκέλος ὑπερτίσσει, saltationis ge-
 nus est, quo pedes velut in cælum iactantur, ut quum e-
 quus aut aliud iumentum calcibus æra verberat. In Ve-
 ris, σκέλος οὐ γὰρ οὐκ ἀκλακίαν. Et mox, ῥιπὴ σκέλος ὑπερτίσσει.
 Ibidē, αὐτὸ σκέλος ἀκλακίαν πρὸς: accipiendo αὐτὸ pro ὑπερ-
 τίσσει, in sublime.
 C. Σκαλότης, καὶ ἡ, est crurum resolutio, qua totus homo
 recta ingredi nequit, sed aliquando sinistram latus in
 dextrum, aliquando dextrum in sinistram circumfert,
 aliquando crus post se trahit: non aliter quam qui val-
 de accliuos locos conscendit, ut Gortzius tradit. Autor
 Defin. medic. dicit σκαλότην εἶναι τὸν ἀσθενέστατον, ὡς τὸ
 ἀσθενέστατον ἐστὶν ἀδυναμία καὶ ἀσθενέστατον κατ' ἀδυναμίαν
 ὅ, τὸ ἀδυναμεῖν εἰς τὸ δὲ εἶναι ἀσθενέστατον, ὡς τὸ ἀδυναμεῖν
 καὶ τὸ ἀδυναμεῖν εἰς τὸ δὲ εἶναι ἀσθενέστατον, ὡς τὸ ἀδυναμεῖν
 καὶ τὸ ἀδυναμεῖν εἰς τὸ δὲ εἶναι ἀσθενέστατον, ὡς τὸ ἀδυναμεῖν
 Plinius lib. 25, cap. 3, In Germania trās Rhenum castris
 à Germanico Cæsare promotis, maritimo tractu fons
 erat aquæ dulcis solus, qua pota intra biennium dentes
 deciderent, compagesque in genibus soluerentur. Sto-
 macacen medici vocabant & sceloryben ea mala.
 Sed notandum apud eum haberi non ο, in antep. tan-
 quam à ΝΟΜ. Σκαλότης: quam scripturā Gort. quo-
 que sequitur, quum tamen altera magis rationi consen-
 tanea sit.
 C. Ασκαλός, εἰς, ο & ἡ, Crura non habens. Plato in Tim. ἀσκα-
 λός καὶ ἀπὸ τοῦ ἀσκαλῶν. Pro quibus Cicero, Ingressendi
 membra non dedit. Aduerbialiter ΝΟΜΝΤΥΝ
 Ασκαλός ἢ Ασκαλός, pro ἀμνηστίας: nimirum &
 ipsa καὶ ἡ ἀσκαλότης. Item Ασκαλός sine τῇ ἀσκαλότητι signifi-
 cat ἴσον, seu pari mensura: perinde ac si ἀσκαλός pro ἴσο-
 σκαλός acciperetur. Exempla vtriusque signifi. in superio-
 re ἀσκαλός post Σάλλω adduxi.
 C. Βραδυσκελὴς, Tardis cruribus incedens, Tardigradus. In
 Epigr. βραδυσκελὴς Ἡράκλεις, qui à Carullo Tardipes di-
 citur: quod Tardipes ad verbum respondet τῷ βραδυ-
 σκελῶ. In v. l. ΝΑΒΕΤΥΝ ἢ Βραδυσκελὴς, sed sine
 autore & exemplo.
 C. Ἰσοσκελὴς, Qui paribus seu æqualibus cruribus est. Mar-

tian. Capella De geom. Τετραπύρες tres habet formas:
 (nam trigonus est) aut ἰσοπλάγους, quod Latine Aquila-
 terū dicitur, quod tribus paribus lineis lateribusque cō-
 currit: aut ἰσοσκελὴς, quod ex tribus lineis duas æquales
 habet, quibus quasi cruribus insistit: deniq; Aequicru-
 rium vocitatur.

C. Καλοσκελὴς, Qui malis est cruribus: ΝΟΜΤΥΝΑ Ἰσοσκα-
 λός, Qui bonis. illud ex Xenoph. hoc ex Platone citat
 Pollux lib. 8.

C. Λεπτοσκελὴς, Qui tenuibus est cruribus, Gracilia crura
 habens.

C. Μακροσκελὴς, Cui longa crura sunt, Prælongis seu pro-
 longis cruribus præditus.

C. Μοτοσκελὴς, Vnicum crus habens. Plin. lib. 7, cap. 2, Item
 hominum genus qui μοτοσκελὴς vocarentur, singulis
 cruribus, miræ pernecitatis ad saltum: eosdēque scio-
 podas vocari, quod in maiori æstu humi iacentes resu-
 pini, umbra se pedū protegant. Sed nota ibi scribi Mo-
 nosceli: quæ scriptura si mendo caret, erit ΝΟΜΙΝ.
 Μονοσκελὴς, ἢ Τ. Βραδυσκελὴς habetur in v. l.

C. Περισκελὴς, Crura ambiens seu circumdans. ΠΕΡΙΣΚΑΛΩ
 Περισκελὴς dicuntur caligæ & feminales seu femorales
 & tibiales: Latini vocant Femoralia seu Feminalia &
 Tibialia. Hieron. in epist. ad Fabiolam, Quæ Græci πε-
 ρισκαλὴ vocant, nostri feminalia dicunt, vel bracas usque
 ad genua pertingentes. Vbi nota cum περισκελὴ pro fe-
 moralibus tantum, non item pro tibialibus accipere,
 licet & tibia τὸ σκέλος pars sit. Frequenter in veteri test.
 occurrit vbi de sacerdotum habitu sermo fit: ut Eccle-
 siastici cap. 45, Ezech. cap. 44, Exodi 28, Leuit. 6, περισκε-
 λὴ λινὰ ἔξουσιν, feminalia linea habebunt. Itidem & apud
 Philonē in vita M. lib. 3, χιτῶνας λινοῦς, ζώνας τε καὶ περισκε-
 λὴ. Vbi Turn. vertit, Cingula & caligæ.

ΙΤΕΜ Περισκελὴς ἢ Τ. Περισκελὴς significant & ipsa
 Feminale seu Femorale, Caliga, Braca: teste Suida, qui
 περισκελὴς exponit βραχίονα, φεμνάλια. Leuit. cap. 16, χιτῶνα
 λινοῦ καὶ γυναικῶν ὁδὸν ποιοῦν, καὶ περισκελὴς λινοῦ ἔξουσιν ὅτι τὸ
 χιτῶν αὐτῶν, ὃ ζώνη λινὴ (ζώνη). Vbi Hebraici textus versio
 habet, Tunica linea vestimenta feminalibus lineis velen-
 da celabit: accingetur bona linea. Verum περισκελὴς mu-
 lieribus potius & puellis cōuenit, putatq; Cælius Rho-
 dig. esse quod vulgus in Italia gremiale vocat & trauer
 sam. Menander enim apud Poll. lib. 2 dicit τὰ πόδας φο-
 ρῶν περισκελίδας. Idem Pollux lib. 5, cap. 16, in γυναικῶν καὶ
 ἄνδρ. (id est in mundo muliebri) inter alia ponit περισκελῶ-
 να, περισκελίδας, seu περισκελὴς & περισκελίδας. Necnō Por-
 phyrion περισκελὴς esse ait ornamentum pedis circa cru-
 ra, apud Horat. epist. 18, libri primi, Noxa refert meretrici-
 cis acumina, sæpe catellam, sæpe periscelidem raptam
 sibi flentis. Legitur & in vulgata Hebraici textus ver-
 sione apud Esaiam, cap. 3, vbi minatur Dominus se ab-
 latum ornamenta siliabus Sion. Et apud Plutarch. in
 Præcept. sanis. περισκελὴς γυναικῶν αὐτῶν δὲ χιτῶνας
 περισκελὴς καὶ φανὴ καὶ περισκελίδας καὶ πορφύρας.

C. Τρισκελὴς, Tria habēs crura, Qui tribus nititur cruribus.
 ut τρισκελὴς πρᾶσις, mensæ tripedes Horatio: indē-
 que Aristophani πεικωδὴς πρᾶσις, ut videbis in Τρισκε-
 λῶ, pag. 118, A.

C. Ὑποσκελὴς, Qui est cruribus grandioribus, ut Ficin. ver-
 tit apud Platonem in Tim. Itē versus Ὑποσκελὴς ἢ Τ.
 Μακροσκελὴς dicitur qui vna syllaba seu dimidio pede
 cæterorum mensuram superat, alio nomine Ὑποσκελὴς
 dictus, ut Virgilianus ille, Aut dulcis musti. Vulcano
 decoquit humorem. Permittunt autem hanc sibi licen-
 tiam poetæ quæ sequens versus à vocali aut diphthon
 go incipit, qua cum ἡ Ὑποσκελὴς seu Ὑποσκελὴς syllaba
 præcedentis per σκωλαγωγίαν confletur.

C. Ὑποσκελὴς, Subiecto crure euerro & deticio, Supplanto.
 Luc. αἰ μὲν αὐτῶν περισκελὴς αἰνέσας Ὑποσκελίσσει, alii
 impliciti subiectis sese cruribus mutuo evertunt & sup-
 plantant. Eubul. comic. apud Athenæum initio libri 2,
 de vino, Πάλιν γὰρ εἰς τὸ μῦθον ἀγγεῖον γὰρ τὸ ποταλὴν ῥατὸν
 τοῦ ποταλῆος, Supplantat, Prostermit. Et rursum Luc.
 in lib. De calumnia. περισκελὴς καὶ Ὑποσκελίσσει τὸν ποταλόν,
 & τὸν ποταλόν, αἰνέσας, Ὑποσκελίσσει & Ὑποσκελίσσει, cum au-
 tem qui Ὑποσκελίσσει, dicit ἀνατρεῖ τὸν ποταλόν, euerit. & solet

πρὸς τὰς πρὸς τὴν ἀντιθέσιν τῶν ἀντιθέτων παρακλίσεις. I. A. dem, πρὸς τὴν ἀντιθέσιν τῶν ἀντιθέτων παρακλίσεις. At vero quum dicitur idem Xenophon in Oecon. παρακλίσεις ὅτι τὸ πρὸς τὴν ἀντιθέσιν τῶν ἀντιθέτων παρακλίσεις. ματα, nō possis reddere παρακλίσεις simpliciter Effecit vel Reddidit, quum sonet potius Aptam effecit, vel Effecit ut comparata esset. Apud Colum. autem verso a- dhuo verbo in passivum, habetur tanquam ex Cic. A natura comparata est opera mulieris ad domesticam diligentiam. Fortasse autem παρακλίσεις reddi queat ita comparatam reddidit ut apta esset &c. Eodem certe sen- su, licet simpliciter, redderetur, Tale effecit ut apta esset &c. At quum dicitur τὸ πρὸς τὴν ἀντιθέσιν τῶν ἀντιθέτων παρακλίσεις, in hoc certe aliisque huiusmodi locis commodissime pos- sumus verbo Comparare uti, eo modo quō dicitur La- tine ita me comparavi: & ut Cicero dixit, Sed te illud admoneo, ut te ante compares, quondamque meditare, resistendum esse iracundia. Plutarchus in Cor. οὗτος ὁ ἀν- τιστοχὸς παρακλίσεις. σπασί, ὅς τὸ πρὸς τὴν ἀντιθέσιν τῶν ἀντιθέτων παρακλίσεις. Plato in Apol. αὐτὸς παρακλίσεις. Sed Isocrates in Paneg. dixit etiam, τὰς ἰσχυρὰς ψυχὰς οὗτος παρακλίσεις. Quinetiam di- citur aliquis τὸ πρὸς τὴν ἀντιθέσιν τῶν ἀντιθέτων παρακλίσεις. Xenophonte, pro ita comparatum eum reddere, vel animatum, ut censeat hoc vel illud esse faciendum. Hāc autem significatur & passiva vox: ut apud Platonē in Epitaph. οὗτος ὁ ἀντιστοχὸς παρακλίσεις. huius optime vivendi ratio comparata est, Cic. interprete, pagina 7 mei Cic. lexici. Sed & τὰς ψυχὰς παρακλίσεις, ex Xe- nophonte.

Παρακλίσεις & Παρακλίσεις, Sermo, Cōspiratio- ne & coitione linguo & communis. Vide plura apud Budrum, pag. 510 & 578 ex Demosth. & Isoc.

Παρακλίσεις pro Venere purgare, vulg. lex. ex lib. Reg. capite 14. Sed vide ne sit reponendum ἀποκρί- νειν.

Παράκλιση, interdum quidem activa significa- tione pro ἀντιθέσιν, ut antea ostendi: interdum ve- rò Accingo, vel Me accingo: de quo etiam usu dictum à me fuit in Παρακλίσεις. ubi habuisti etiam non so- lum ἀντιθέσιν, sed & παρακλίσεις, (dicitur verò & ἀντι- θέσιν, sed & παρακλίσεις, line ως) sed & παρακλίσεις. Sic autem & apud Xenophontem non semel habetur cum ως, sequente participio futuri temporis. Iungitur alioqui sepe infinitivo, ut ἀντιθέσιν. Apud Xenophontem, ubi redditur Do operam ut faciam. Alicubi autem & Conor. At verò apud Aristoteli, παρακλίσεις, ponitur ἰσχυρὰς, decreueram. Apud eundem in Pluto, οὗτος ὁ ἀντιστοχὸς παρακλίσεις. exp. ἐμελέων, Meditabar, Studebam. At verò οὗτος ὁ ἀντιστοχὸς παρακλίσεις, docui paulo ante quo- modo Cicero vertat apud Platonem. Secus certe ex eo- dem Platone De rep. libro 1, ὅτι οὗτος παρακλίσεις. Ars ad id comparata est. Παρακλίσεις etiam dicitur quicquid ex composito factum est, & meditata fraude. Bud. pag. 5-8 ex Lysia.

Παρακλίσεις pro Instruendum esse. ut πάλιν παρακλίσεις. Plut. in Cam. Vrbis instruendis omnibus ad bellum necessariis. v. l.

Παρακλίσεις, Apparatus, item Præparatio, Pro- munitio, instructio, in vulg. lex. sed absque vilo exemplo.

Παρακλίσεις, q. d. Præparatio. In vulg. lex. Qui præparare novit. Et ἀντιθέσιν, ἡ χροιάς ex Dioscor. Colorem commendabilem reddens. Sed verti potest simpliciter, & melius (meo quidem iudicio) Boni colo- ris efficiens.

Παρακλίσεις, Apparatus, Præparatio. Apud Thucyd. a- liosque historicos sepe de apparatu bellico. ut lib. 2, καὶ τὰς ἀντιθέσιν, τὰ πρὸς τὴν ἀντιθέσιν τῶν ἀντιθέτων παρακλίσεις. Et lib. 3, τὰς πρὸς τὴν ἀντιθέσιν τῶν ἀντιθέτων παρακλίσεις. Sic Herodianus dixit ἰσχυρὰς πρὸς τὴν ἀντιθέσιν τῶν ἀντιθέτων παρακλίσεις. Rursum Thuc. dixit πρὸς τὴν ἀντιθέσιν τῶν ἀντιθέτων παρακλίσεις, pro Classis apparabatur, seu compara- batur. At in v. l. ex eo affertur ὅτι παρακλίσεις, (non ad- dito nominativo) pro Instruebatur, Erat in procinctu.

Subiungiturque ὅτι παρακλίσεις pro In armis erant. Dicitur etiam μάχη ὅτι παρακλίσεις, quod ibi redditur lu- stum prælum. Thuc. lib. 5, pag. 184. μάχη ὅτι παρακλίσεις. Interdum verò ὅτι παρακλίσεις alium usum habet, de quo postea di- cetur) Affertur & ὅτι παρακλίσεις ex Plat. De rep. lib. 2. Vsurpatur generalius & de aliis rebus.

Παρακλίσεις, Coitio hominum qui apparatu & ambi- tu in libris uti optime possunt, Factio & coitio huius- modi hominum appositum vel ad eos opprimen- dos, vel ad potestatem eximendos, contra aequitatem iuris le- gumque interdicta. Demosth. καὶ αὐτὸς οὐκ ἀποκρίνεται ἀντι- θέσιν τῶν ἀντιθέτων παρακλίσεις. Aschines quoque est usus in exordio orat. in Ctesiph.

Παρακλίσεις pro instructione affertur ex Isocr. in v. l. Et pro institutione, ex isto Plat. loco, τὰ πρὸς τὴν ἀντιθέσιν τῶν ἀντιθέτων παρακλίσεις.

Παρακλίσεις, Præmunio, figura apud rhet. v. l. ex Ju- lio Firmic.

Παρακλίσεις, in v. l. ex Dioscor. lib. 5, cap. 29, vel 27, (ut alii numerant) Indicia febrium aduentantium: πρὸς τὴν ἀντιθέσιν τῶν ἀντιθέτων παρακλίσεις. Contra febrium ad- uentantium indicia valent, ut vertit Ruellius. Febri e- nim aduentans velut se parat & accingit.

Παρακλίσεις, Dies quæ sabbatum antegreditur, Dies quæ velut expectat sabbatum aduentans & se accingens. Hanc enim istius appellationis vim esse, fas est fortasse suspicari: atque ita significationis huius ratio, proximè præcedenti similis fuerit. At in v. l. ideo dicitur signifi- care diem quæ sabbatum præcedit, quod ea die præpa- rabant victui necessaria pro sabbato. Quam rationem magis verisimilem visum iri non ignoro. Marc. cap. 15, v. 42, ὅτι παρακλίσεις ὅτι παρακλίσεις.

Ex παρακλίσεις fieri dicitur quod sic consulto, & ex composito, seu de industria, & quasi præmeditatè. Plut. in Polit. præc. οὗτος ὁ ἀντιστοχὸς καὶ γὰρ οὗτος verba faciens, μάχεται ὅτι ἀντιθέσιν τῶν ἀντιθέτων παρακλίσεις καὶ τὰς ἀντι- θέσιν. Sed hic ὅτι παρακλίσεις, opponitur proprie ei quod est extemporaneum. (Affertur autem & ex Aschine, ex παρακλίσεις καὶ γὰρ οὗτος, pro Ex composito ad id allegati adornatiue ut leges ferentibus perniciosas astipulen- tur & subleuant. Sed hoc genus loquendi isto in loco referendum est potius ad eam nominis παρακλίσεις si- gnific. de qua in secundo mematio dictum est) Et vicissim αὐτὸ παρακλίσεις ex Plat. epist. pro Non de in- dustria.

c. 2. Αἰσθητικὸς, οὗ, ὅ, & ἡ, ἡ, ἡ, Αἰσθητικὸς, Impara- tus. Herod. lib. 2, ὅτις ἀντιθέσιν τῶν ἀντιθέτων παρακλίσεις. Thucydides libro 1, ἀντιθέσιν τῶν ἀντιθέτων παρακλίσεις. Eidem ἀντιθέσιν τῶν ἀντιθέτων παρακλίσεις, quæ facta est nullis rebus antè comparatis instructisque ad bellum. A Bud. in Comm. ἀντιθέσιν τῶν ἀντιθέτων παρακλίσεις exponitur, Qui simplici & frugali more vitetur, Qui imparatus occu- patur & opprimitur. Idem in Lex. Ilio ἀντιθέσιν τῶν ἀντιθέτων παρακλίσεις, Xenophonte poni testatur pro Præventus, Deprehens- sus. Inueniri etiam dicit pro Inelaboratus: sed auto- ris nomen non addit. Apud Herodianum certe ἀντι- θέσιν τῶν ἀντιθέτων παρακλίσεις non videtur aptius reddi posse quàm Impa- ratus: lib. 3, οὗτος ὁ ἀντιστοχὸς ὅτι παρακλίσεις.

ἡ, ἡ, ἡ, Αἰσθητικὸς, adverb. Imparatè, vel, Absque apparatu. In vulg. lex. Immeditatè, ex Gell. Item Sine præmeditatione.

c. 1. Πρὸς τὴν ἀντιθέσιν τῶν ἀντιθέτων παρακλίσεις, Antè paro, Longè antè paro, Præparo. Xenoph. πρὸς τὴν ἀντιθέσιν τῶν ἀντιθέτων παρακλίσεις. Isocr. Archid. ἀλλὰ βουλόμενος ὑμῶν πρὸς τὴν ἀντιθέσιν τῶν ἀντιθέτων παρακλίσεις. Ex Galeno autem ad Glauc. lib. 3, af- fertur pro Præmunio, πρὸς τὴν ἀντιθέσιν τῶν ἀντιθέτων παρακλίσεις.

Πρὸς τὴν ἀντιθέσιν τῶν ἀντιθέτων παρακλίσεις, Præparatio. Extant Eusebii libri ἀντι- θέσιν τῶν ἀντιθέτων παρακλίσεις.

c. 2. Συμμετρικὸς, Simul apparo, seu compare, aut pa- ro, Aduocare in apparando, seu comparando. Xenophon Pad. 7, ὅτι παρακλίσεις αὐτὸς ὅτι παρακλίσεις, ὅτι παρακλίσεις.

πρόσμεμα, Firmamentum seu fulcimentum in quod aliquid inclinatum recumbit. *Ἀπόσκαμμα*, Decubitus: ut *Ἀπόσκαμμα*, Abscessus: humor qui relicta ea parte quam infestabat, in aliam transit. Galen. enim lib. 2 ad Glaucon. tradit *Ἀπόσκαμμα* nominari τὰς ἐξ ἡσυχίας ἐκείνης ὅταν χυμὸς πρὸς ὀρθοκλίτης ὑπὸ πρὸς ὑπερμελῆ, καὶ πάλιν πρὸς ἐκείνη, εἰς ἑτέραν μετακίνηται. Vbi etiam diuersa esse annotat *Ἀποσκαμματα* & *Ἀποσκαμματα*: Ν Α Μ Ἀποσκαμματα dicti τὰς ἡσυχίας ἐκείνης ἐν αἷς ἀλλήλων ἀφίστανται τὰς ὑπὸ πρὸς ἀλλήλων φαινόμενα *ῥυτίδες*: in quibus utique necesse esse χεῖρας ἐν τῇ μακρῇ ὁμιλίᾳ κανὼν, ὥς ὅτι πρὸς ὑπερμελῆ τὴν δὲ πρὸς οὐρανὸν, ὡς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ στήθῃ ὑπερμελῆ. Latini Abscessus nominat. Corr. Idem G. 2 τ *Ἀποσκαμματα* pro *Ἀποσκαμματα* accipi scribit: id tamen apud Hippocr. in l. 1 De morb. exponitur à Gal. *Ἀποσκαμματα*, Scatificatio. sicut Galen. *Συμμελῆ* in eodem lex. exponit κατὰ κράτος. Verum *Ἀπόσκαμμα* ab *Ἀποσκαμματα* quoque formari potest, multo magis *Ἀποσκαμματα*.

¶ *Συμμελῆ*, idem cum *σκαμματα*, ex eodemque formatum per epenthesein syllabæ ε, ut mihi quidem videtur: licet Eustath. contra illud *σκαμματα* ex hoc *σκαμματα* per syncope factum putet. Significat autem Fulcio, Firmo, Figo. Apollonius Argon. de bobus, εἰ δὲ ἐν γῇ Χηλὸς ἐκπύουσι παρὰ μέλῃσι ποτόντων. vbi scholiastes exponit ἐπὶ πρὸς δόντες, ἐκπύουσι, ut sit, Infigentes solo ungulas. Pass. *Συμμελῆ*, Fulcior, seu Fulciome, Nitor. cuius significationis exemplum ex Homero habes in *Συμμελῆ* supra. Idem Homerus Odyss. λ, — ἐκπύουσι χεῖρας πρὸς στήθῃ, innitens seu fulciens se manibusque pedibusque. Hefychius quoque *Συμμελῆ* exponit ἐπὶ πρὸς δόντες, ἐκπύουσι, ὡς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ στήθῃ ὑπερμελῆ, καὶ πάλιν πρὸς οὐρανὸν, ὡς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ στήθῃ ὑπερμελῆ. Vbi etiam diuersa esse annotat *Ἀποσκαμματα* & *Ἀποσκαμματα*: Ν Α Μ Ἀποσκαμματα dicti τὰς ἡσυχίας ἐκείνης ἐν αἷς ἀλλήλων ἀφίστανται τὰς ὑπὸ πρὸς ἀλλήλων φαινόμενα *ῥυτίδες*: in quibus utique necesse esse χεῖρας ἐν τῇ μακρῇ ὁμιλίᾳ κανὼν, ὥς ὅτι πρὸς ὑπερμελῆ τὴν δὲ πρὸς οὐρανὸν, ὡς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ στήθῃ ὑπερμελῆ. Latini Abscessus nominat. Corr. Idem G. 2 τ *Ἀποσκαμματα* pro *Ἀποσκαμματα* accipi scribit: id tamen apud Hippocr. in l. 1 De morb. exponitur à Gal. *Ἀποσκαμματα*, Scatificatio. sicut Galen. *Συμμελῆ* in eodem lex. exponit κατὰ κράτος. Verum *Ἀπόσκαμμα* ab *Ἀποσκαμματα* quoque formari potest, multo magis *Ἀποσκαμματα*.

¶ *Συμμελῆ*, idem cum *σκαμματα*, ex eodemque formatum per epenthesein syllabæ ε, ut mihi quidem videtur: licet Eustath. contra illud *σκαμματα* ex hoc *σκαμματα* per syncope factum putet. Significat autem Fulcio, Firmo, Figo. Apollonius Argon. de bobus, εἰ δὲ ἐν γῇ Χηλὸς ἐκπύουσι παρὰ μέλῃσι ποτόντων. vbi scholiastes exponit ἐπὶ πρὸς δόντες, ἐκπύουσι, ut sit, Infigentes solo ungulas. Pass. *Συμμελῆ*, Fulcior, seu Fulciome, Nitor. cuius significationis exemplum ex Homero habes in *Συμμελῆ* supra. Idem Homerus Odyss. λ, — ἐκπύουσι χεῖρας πρὸς στήθῃ, innitens seu fulciens se manibusque pedibusque. Hefychius quoque *Συμμελῆ* exponit ἐπὶ πρὸς δόντες, ἐκπύουσι, ὡς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ στήθῃ ὑπερμελῆ, καὶ πάλιν πρὸς οὐρανὸν, ὡς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ στήθῃ ὑπερμελῆ. Vbi etiam diuersa esse annotat *Ἀποσκαμματα* & *Ἀποσκαμματα*: Ν Α Μ Ἀποσκαμματα dicti τὰς ἡσυχίας ἐκείνης ἐν αἷς ἀλλήλων ἀφίστανται τὰς ὑπὸ πρὸς ἀλλήλων φαινόμενα *ῥυτίδες*: in quibus utique necesse esse χεῖρας ἐν τῇ μακρῇ ὁμιλίᾳ κανὼν, ὥς ὅτι πρὸς ὑπερμελῆ τὴν δὲ πρὸς οὐρανὸν, ὡς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ στήθῃ ὑπερμελῆ. Latini Abscessus nominat. Corr. Idem G. 2 τ *Ἀποσκαμματα* pro *Ἀποσκαμματα* accipi scribit: id tamen apud Hippocr. in l. 1 De morb. exponitur à Gal. *Ἀποσκαμματα*, Scatificatio. sicut Galen. *Συμμελῆ* in eodem lex. exponit κατὰ κράτος. Verum *Ἀπόσκαμμα* ab *Ἀποσκαμματα* quoque formari potest, multo magis *Ἀποσκαμματα*.

Σ Κ Ι Α, αἶμα, Vmbra: pro quo τ ο ν ι ε Σ κ ι ν. Hefiodus Erg. ἐν ἐκείνῳ ὅδῳ. Et in prosa: ut Plutarchus in Probl. Hellen. τὸ ἀποσκαμματα φερέμεν ποιοῦσι σκαμματα. Sic Quintilianus, Corpus in lumine utique vmbra facit. Et Celsus, Vmbra quam parietes faciunt & viridaria. Xenophō Pæd. 8, ἐπὶ τῇ σκαμνῇ ἀνθρώποι μαχαλοῦνται αὐτοῖς παρὰ τῇ σκαμνῇ, quum nimirum non sufficiunt arboreæ vmbrae. Idem Hellen. l. 8, πλάτος οὐχ ἵκανὸν πρὸς τῇ σκαμνῇ παρὰ τῇ σκαμνῇ, de aurea Xerxis platano, ut apud Virgilium, Ministras vmbra potantibus platanus. Rursum Xenophon Pæd. lib. 8, αἱ τῇ δένδρων καὶ αἱ τῇ πρὸς τῇ σκαμνῇ, arborum rupiumque vmbrae, seu Vmbrae quas arbores rupesque faciunt. Ovidius dicit Arboreæ vmbrae, Nemorales vmbrae, Levis vmbra nemoris. Plutarch. σκαμνῇ. Improprie autē & metaph. idē Plutarchus dicit ceteras amicitias esse σκαμνῇ καὶ μὴ σκαμνῇ. ὡς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ σκαμνῇ, & amoris erga parentes, ut Cicero, Vmbra & imago germanæ iustitiæ. Et apud Arctæum lib. 6 dicitur quidam οὐκ ἀρτίως σκαμνῇ, ἀλλ' ἀρτίως σκαμνῇ, vmbrae panum. Metaphoricē & Pindarus dicit σκαμνῇ ὅταν ἀνθρώποις. Quibus adde & hoc Sophoclis apud Athenæum lib. 12, — πάλιν ἔγωγε παρὰ τῇ σκαμνῇ οὐκ ἀρτίως σκαμνῇ, non emerim fumi vmbra. id est Ne hilo quidem. quo modo & ὅταν σκαμνῇ de re friuola & nullius momenti. Procopius epist. ἐν σκαμνῇ (φασὶν) ἱκανῶς, De asini (ut aiunt) vmbra litem moues. Lucianus in Hermot. πρὸς τῇ σκαμνῇ, ὡς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ σκαμνῇ, de asini vmbra certant. id est de re friuola. Ibidem paulo post, τῇ σκαμνῇ ὑμῶν θηροῦν, ὡς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ σκαμνῇ, vmbra lectari corporis, ipsumque corpus sinere elabi. Idemque apud Plutarchum Sympol. 7, σκαμνῇ ὅταν ἀνθρώποις, ut apud Ciceronem, Vmbra suam metuere, Vmbra suam timere. Est & coloribus sua σκαμνῇ. Plutarchus De Herod. τὸ λαμπρὸν τῇ σκαμνῇ πρὸς τῇ σκαμνῇ, nimirū pictores. Idem, τῇ σκαμνῇ λαμπρὸν σκαμνῇ πρὸς τῇ σκαμνῇ. Vbi aliquam obscuritatis etiam significationem habet, sicut & quum idem De orac. Pyth. ait, ἀποσκαμνῇ πρὸς τῇ σκαμνῇ, ὡς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ σκαμνῇ. Sunt & defunctorū corporum vmbrae, siue manes. Odyss. de Tiresia, τῇ σκαμνῇ πρὸς τῇ σκαμνῇ. Odyss. πρὸς τῇ σκαμνῇ. Vnde Cicero De diminutione lib. 1, De Tiresia e-

tiam apud inferos Homerus ait, Solum sapere, ceteros vmbrae vagari modo. Sic in loco Plutarchi supra citato. Et apud Latinos poetas, Strygiæ vmbrae, Inferorū vmbrae, Exaugues vmbrae, Rex vmbrae. Porro & conuiuia ad cenam dicitur σκαμνῇ suam addocere, quum amicum aliquem non inuitatum secum adducit. Plutarchus Sympol. 7, problem. 6, τὸ σκαμνῇ πρὸς τῇ σκαμνῇ, ὡς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ σκαμνῇ, ἀλλ' ὡς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ σκαμνῇ. Vbi vide plura de his σκαμνῇ, & vnde primum sic dictæ fuerint. (Ibidē τ ο ν ι ε Σ κ ι ν.) Latinis etiā Vmbrae dicuntur. Horatius epistolarum lib. 1, ad Torqu. Et nisi cena prior potiorque puella Sabinum Derinet, assumam: locus est & pluribus vmbrae. Et Sat. 8, lib. 2, — quos Mæcenat adduxerat vmbrae.

C. Σκαμνῇ, cum suis deriuatis posui in Γεγραμ, col. 866, c.

C. Σκαμνῇ, οὐ, Vmbrae indagator: instrumentum archi-rectionicum. Vitruuius lib. 1, cap. 6, Supraque eius loci centrum medium collocetur æneus gnomon indagator vmbrae, qui Græcè σκαμνῇ dicitur. Vide & Γεγραμ & Σκαμνῇ.

C. Σκαμνῇ, οὐ, Pugna cum vmbra: ut qui secum ipsi pugnam meditantes, nemine repugnante, certant: idēque vltimum in inaniter laborantes dicitur. Plato in Apolog. Socratis, οὐδὲ γὰρ αἰσθάνομαι οὐδὲν τὸ ἐστὶν αὐτῷ ὡς αὐτοῦ, οὐδὲ εἰς γῆν οὐδὲν αἰσθάνομαι. ἀλλ' αἰσθάνομαι οὐδὲν τὸ ἐστὶν αὐτῷ ὡς αὐτοῦ, οὐδὲ εἰς γῆν οὐδὲν αἰσθάνομαι. Sic idem lib. 7 & 8. De rep. Idemque Plutarch. De placitis philosoph. lib. 4, παρὰ τῇ σκαμνῇ ἀπ' οὐδενος οὐδὲν τὸ ἐστὶν αὐτῷ ὡς αὐτοῦ, οὐδὲ εἰς γῆν οὐδὲν αἰσθάνομαι. Vbi vide plura de his σκαμνῇ, & vnde primum sic dictæ fuerint. (Ibidē τ ο ν ι ε Σ κ ι ν.) Latinis etiā Vmbrae dicuntur. Horatius epistolarum lib. 1, ad Torqu. Et nisi cena prior potiorque puella Sabinum Derinet, assumam: locus est & pluribus vmbrae. Et Sat. 8, lib. 2, — quos Mæcenat adduxerat vmbrae.

C. Σκαμνῇ, Vmbra sibi pede faciens, Vmbra pedum se protegens. Sunt Σκαμνῇ, populi quidam Libyæ, sic dicti quod maiore actu humi iacentes resupini vmbra se pedum protegant, ut Plinius tradit supra in Monensibus. Harpocratio ex Cresia periplo Asia, ὡς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ σκαμνῇ, ὡς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ σκαμνῇ, ὡς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ σκαμνῇ. Scribit inter alia Suidas, hoc hominum genus ἔχει βόματα τῇ παρὰ τῇ σκαμνῇ, ὡς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ σκαμνῇ, ὡς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ σκαμνῇ. Vbi vide plura de his σκαμνῇ, & vnde primum sic dictæ fuerint. (Ibidē τ ο ν ι ε Σ κ ι ν.) Latinis etiā Vmbrae dicuntur. Horatius epistolarum lib. 1, ad Torqu. Et nisi cena prior potiorque puella Sabinum Derinet, assumam: locus est & pluribus vmbrae. Et Sat. 8, lib. 2, — quos Mæcenat adduxerat vmbrae.

C. Σκαμνῇ, 31 v 2 Σκαμνῇ, In vmbra nator, Sub vmbra educor, Vmbrailem seu vmbrailem vitam dego. Dicitur tam de plantis quam hominibus. Theophrastus De causis plantarum, l. 2, τῇ σκαμνῇ ὡς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ σκαμνῇ, ὡς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ σκαμνῇ. Vbi vide plura de his σκαμνῇ, & vnde primum sic dictæ fuerint. (Ibidē τ ο ν ι ε Σ κ ι ν.) Latinis etiā Vmbrae dicuntur. Horatius epistolarum lib. 1, ad Torqu. Et nisi cena prior potiorque puella Sabinum Derinet, assumam: locus est & pluribus vmbrae. Et Sat. 8, lib. 2, — quos Mæcenat adduxerat vmbrae.

της δ' ἐκείνου.

C. Φιλόμορος, Amas umbræ, Umbras captans, Qui sub umbraculis degere smat.

Σκιάδης, ὁ δ' ὅς, Vmbrosus, Opacus, Obscurus. Plutarch. Probl. Rom. τὸ δ' αὐτὸ γένος μάλιστα οὐχ ὑπὸ πύργου ἀλλὰ φέρεται βαλὼν ἐν τῇ μάχῃ μάλιστα τῶν ἐκείνου ἐκείνου.

Σκιάδης, ὁ δ' ὅς, ἰτιδὲν Vmbrosus, Opacus. Iliad. α, Οὐρανὸς π' ἐκείνου. Et in Odyss. μέγας ἐκείνου, ἰ. οὐρανὸς δ' ὅς τὸ ὕψος. Repentur et τ Σκιάδης pro ἐκείνου metri causa usurpatum, apud Apollonium Argon. lib. 2, Ἄλσος π' ἐκείνου Ἀργεῖος.

Σκιάδης, ὁ δ' ὅς, ἰτιδὲν Vmbrosus, Opacus. Hesiod. Θόρυβος δ' ἐκείνου θόρυβος. Vtitur & Xenoph. Hellen. 5, dicens ἐκείνου ἐκείνου, Vmbrosa tabernacula, seu Vmbacula opaca. Affertur et τ Σκιάδης, ἰτιδὲν pro Vmbrosus, Opacus, ex Plat.

Σκιάδης, ὁ δ' ὅς, Vmbaculum fornicatum, τὸ θολοῦν ἐκείνου ὁ δ' ὅς Διόνυσος καὶ ἡμεῖς, ut Hesych. exponit. Sic Athenæus lib. 5, in descriptione pompæ Bacchicæ, ἐστὶν ἐκείνου ἐκείνου, ὁ δ' ὅς τὸν ἐκείνου ἐκείνου, ὁ δ' ὅς τὸν ἐκείνου ἐκείνου. Idem accipi potest apud Plutarchum in Themistocle, de Xerxe prælium navale spectante, ἐκείνου ἐκείνου, sub aureo vmbaculo. qualia vmbacula seu ἐκείνου ἐκείνου, vnde & ἐκείνου. Et apud Lacedæmonios ἐκείνου ἐκείνου vmbacula siue tabernacula in quibus militari more contubernalia convivia exercebant, inquit Budzus. Locus est apud Athenæum lib. 4, ubi de festo quodam Lacedæmoniorum sermo est quod Κάρνεια appellantur: ex Demetrio Scepsio, μίμημα τῆς ἐκείνου ἐκείνου. τὸν δ' ὅς τὸν ἐκείνου ἐκείνου. ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου, ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου. Idem Budzus interpretatur etiam Tentorium, apud Plutarchum in Antonio, de Cleopatra navigante, αὐτὴ δ' ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου, ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου. Sic Hesychius ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου, tentorium concameratum & fornicatum: ut Athenæus. ἐκείνου ἐκείνου. Annotatur in lexico meo vet. & apud Etymologisten, ἐκείνου ἀντίqua voce apud Lacedæmonios vocatū fuisse τὸν ἐκείνου: quoniam οὐκ ἐστὶν ἐκείνου. cuiusmodi domos, δ' ὅς τὸν ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου, antiquos vocavisse ἐκείνου: vulgus autem Græcorum ΝΟΜΙΝΑΣΣΕΘΟΛΙΑΣ: necnon τὸν ἐκείνου ἐκείνου, quosdam ΑΡΕΒΕΛΛΑΣΣΕΘΟΛΙΑΣ, quosdam, θολίας. Idem Hesych. ἐκείνου ἐκείνου, alio nomine θολός Athenis dictum. Idem Hesychius ἐκείνου ἐκείνου, quo nomine solet plerunque intelligi vitis arbutus, id est quæ arbores conscendit. Apud Athenæum videtur esse nomen herbar. Sic enim ille libro 9, ex Phania De plantis lib. 1, πρὸς τὸν τὸν ἐκείνου ἐκείνου, αὐτὸν δ' ἐκείνου, ἐκείνου, ἐκείνου, ἐκείνου, ἐκείνου, ἐκείνου. Apud Latinos verò Vmbella dicitur ipse πῖπτος τῆς πῖπτος plantarum. nominatur igitur hæc ἐκείνου, ab vmbella seu petaso: illa autem Hesychii, quia arbores scandit & vmbra facit.

C. Σκιάδης, ὁ δ' ὅς, Vmbaculum ferens, ὁ ἐκείνου siue θολία φορῶν. Et Σκιάδης, ὁ δ' ὅς, Vmbaculum gesto. Virunque legitur apud Pollucem lib. 7, ubi de mulieribus ἐκείνου. Apud eundem lib. 7, ubi de mulieribus ἐκείνου, eodem libro, cap. 19, in fine, ἐκείνου ἐκείνου, ἐκείνου ἐκείνου. Vbi innuit ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου, qui vmbacula illa concamerata seu fornicata, οὐρανὸς, baiulare solent, quibus se delicari & vmbatici quidam contra solis (ut videtur) iniuriam protegent, quemadmodum πρὸς τὸν Artemon, de quo vide & in Σκιάδης.

Σκιάδης, ὁ δ' ὅς, Vmbaculum, Vmbella. idem cum ἐκείνου. ut τὸ Διόνυσος ἐκείνου apud Poll. & Hesych. quod Athenæus ἐκείνου nominat. Et apud eundem Poll. lib. 7, ἐκείνου γυναικῶν, vmbella seu vmbaculum mulierum, quo faciem à sole protegent. vbi etiam ait θολίαν vocari solitum πῖπτος π' ὅλσος δ' ὅς αὐτὴ ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου. S C R I B I T V R Et Σκιάδης, per diphthongum et in penultima, in manuscriptis etiam libris. quo modo & apud Aristophan. in Avibus, Τὴν λαβὴν μου τὸ ἐκείνου ἐκείνου. vbi scholiastes annotat, ἐκείνου ἐκείνου.

Et καπετακία μὲν τὸ ὅς ἐκείνου αὐτὸν ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου. Εὐλαστία, ὁ δ' ὅς τὸν ἐκείνου ἐκείνου. Apparet autem ex Aristophanis verbis, illud ἐκείνου mulieres nō impositisse capiti, ut solent petasos & pileos stramineos: sed à famulo aut famula id gestari solitum, & supra eorum caput teneri: sicut Xerxes equitabat sub ἐκείνου ἰτιδὲν seu ἐκείνου, aut vmbaculo οὐρανὸς: ut & in Σκιάδης videbis. Habetque plicas hoc ἐκείνου, & quum usus requiritur, expanditur: quum usus non est, complicatur. ut intelligitur ex Aristophane Equit. — ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου, ἐκείνου ἐκείνου. Talia vmbacula hodieque solent in Italia tempore æstivo ad arcendum solem gestare quidam equites. Rursum Pollux lib. 10, cap. 18, quum muliebria ἐκείνου recensens, synonymas videatur ponere ἐκείνου, ῥιπίδα, πῖπτος, videtur ἐκείνου pro flabello etiā accipere. In Italia certè aliquæ ditiores matronæ pavonum pennis cōtextis uti solent æstivo tempore, non minus vmbaculi loco, ad arcendum solem à facie, quàm flabelli, ad muscas abigendas aut vtrum sibi faciendum. Σκιάδης, ut & πῖπτος, dicitur vmbella quæ in herbis nonnullis cernitur, ut fœniculo, cicuta, aniso, & ea quæ ἐκείνου propterea nominatur: Latini Muscarium appellant. Dioscorides libro 3, cap. 68, de ligustico, ἐκείνου ἐκείνου, ἐκείνου ἐκείνου. Idem cap. sequenti, de staphylino, ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου. Et cap. 55, de panace, ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου. De quo Plinius lib. 15, cap. 16, Semine in muscarum dependente, ut ferulæ.

Σκιάδης, ὁ δ' ὅς, Vmbella, Vmbaculum: idē cum ἐκείνου & ἐκείνου. Athen. lib. 12, ex Anacr. de Artemone, ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου, vmbellam eburneam gestat ut mulieres. Domi autem quum desidebat, χαλκίῳ ἀσπίδι τὴν κεφαλὴν αὐτὴν ἐκείνου ἐκείνου. Vide Plut. in Pericle, p. 303, meæ edit.

Σκιάδης, Ramus maiores & vmbrosiores. Hesych. in Σκιάδης, καὶ κλάδος ἰμυγῆς, Σκιάδης λέγει. Apud eundem lib. 7, ubi de Scitæ, ἐκείνου ἐκείνου. Et τὸν δ' ὅς τὸν ἐκείνου ἐκείνου. Sed puto & ΕΡΟΝΕΝΟΝ Σκιάδης, ἐκείνου ἐκείνου. ut ἐκείνου vocet quæ Demetr. Scepsius apud Athenæum ἐκείνου, vmbacula ἐκείνου similia, in quibus iuventus Spartana celebrabat Κάρνεια: ut ludæi mense septembri ἐκείνου, id est in tabernaculis, sua ἐκείνου ἐκείνου agitant. Vide Σκιάδης.

Σκιάδης autem genus est, qui à nonnullis vocatur Σκιάδης, teste Hesychio & Athen. lib. 7, ubi ex Numenio, — ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου. Ibidē ex Epicharmolocus citatur in quo dicitur Σκιάδης. Plin. discrimen facit inter sciadeum & sciznam, sub finem lib. 32, Scorpæna, scorpis: sciadeus, scizna: scolopendra. Ac videtur sciadeum dicere masculum: sciznam, feminam: ut dicitur μῦθος & μῦθαι. Meminit ἐκείνου Aristoteles Hist. anim. lib. 8, cap. 19. Eadem Σκιάδης ΝΟΜΙΝΑΣΤΥΡΕΤ Σκίης, ut docet Galenus libro 3, De facult. alim. cap. 30, ubi μαλακοστέμεις pisces enumerat, καὶ τὸν οὐδὲ ἐκείνου, ὁ ἐκείνου δ' ὅς τὸν ἐκείνου. Et initio capituli κῆρυξ ἐκείνου. Sunt qui vmbas vulgò quoque appellari tradant.

Σκιάδης, Fut. ἀσπ. Obumbro, Inumbro, Vmbra opaca obtego. pro quo poeticè dicitur Σκιάδης, ut καὶ ὁ, pro καμῶν. Odyss. β, γ, λ, Δύσπετ' ἡλίας, ἐκείνου π' ἐκείνου ἐκείνου.

C. Επνυμῶ, idem. Lasc. ὁπνυμῶ ἡφ' ἡλίου, obumbrant obsecrantque.

C. ΚΑΤΑΣΚΙΑΔΩ, Obumbro, Opasco. Odyss. μ, circa finem, de ramis caprifici, κατὰ τὸν ἐκείνου ἐκείνου.

C. ΥΠΟΚΑΤΑΣΚΙΑΔΩ, idem, vel Aliquantum inumbro, Aliquarenus obumbro. Vnde apud Apollon. Rhod. ὑποκατὰ τὸν, obumbrantur.

Σκιάδης, idē cum ἐκείνου, ut ἐκείνου cum ἐκείνου. i. Vmbro, Inumbro, Obumbro, vel etiā Opaca vmbra tegeo, Obscuro. Iliad. φ, — ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου, ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου. (possis tamen hoc ἐκείνου à ἐκείνου etiam formare) Vbi sicut dicit, ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου, ita Cicero, Quam terram nox opacasset. Item, Sol quum terras larga luce compleverit, eadem modò his modò illis ex partibus opacet. Lucian. Lexiph. γνύσσι. iiii.

factum, Quod scalpello vndique reciditur. A Suida exponitur τὸ τῆς σμίλης ἐκαστοῦ μέρους ἀποξυσμα. q.d. Ramen-
tum quod scalpello eximitur. Sic σμῖλιν quoque exponitur à schol. Aristoph.

C. ΔΙΑΣΜΙΛΩ, Scalpello perpurgo, seu perpolio. Metaphoricè plerunque & generaliter pro Perpolire, Expolire: ut & apud Latinos Exasciare, Limare. Vnde διασμιλίζω apud Suid. quod exp. ἔξω μέρους, ἡκιστα μέρους. Sic Alexis apud Athen. lib. 4, ubi Pythagoreorum vultus describitur, — Πυθαγόρειοι μὲν καὶ λόγῳ καὶ πράξει, διασμιλίζοντες τὸν οὐρανὸν τῶν Τριτωνίων ἀκρίτως, ad vnguem exquisitè meditationes, seu commentationes.

Σ Μ Υ' Χ Ω, Attero, Absumo, Corrupto. Hefych.

Σμύχῃ exp. πρήχῃ, φήσιν. Idem quoque Σμύχῃ, φήσιν, πρήχῃ: item ἀφ' ἧτος & Σμύχῃ, μα-
εῖται. Significat Σμύχῃ, etiā Exuro, Incendio seu igni vasto. Vnde apud eundem Hefychium Σμύχῃ, εἰλεῖται, ἐμπεπῆται: & Σμύχῃ, κατὰ κράτος. Sic apud Suid. Σμύχῃ, καύεται: & Σμύχῃ μέρους, καμίνδρος, αἰαλισκόμενος. Pro Vro, καίω, Greg. accepit in poem. Κῆρ' ἀχί' σμύχων, cor dolore vrens & macerans. Plaut. quoque dicit Vritur cor mihi. Et Basil. πύρρ' ἐπὶ σμύχῃ τῆς ἐν ἀσθενείᾳ καρδίας, v-
rente febre. Bud. annotat apud Galen. σμύχῃ μέρους πυρρὴν alii esse quàm θερμὴν. Superiori autē loco Greg. similis est hic Apollon. Argon. 3, — ἵδου δὲ τὴν ὁδὸν σμύχῃ σα δὲ χροῖς, dolor vrens & macerans. schol. exp. κατὰ κράτος αὐτῶν ἢ ὁδὸν καίοντα. In propria autem significatione pro Vro, Inflammo, accepit Homer. Il. χ, — οἱ εἰ ἀπασα Ἰλίου ὀρευόμεθα πυρὸς σμύχῃ κατ' ἀκρῆς.

Σμύχῃ, οὐδ', Ærumnosus, Qui perpetuis laboribus ærum-
nisque maceratur & conficitur. Apollon. Argon. 1, — μάλα π' σμύχῃ πάσι ἀνδράσι Τρηχίῳ Χάλυβος καὶ ἀτρεΐα χαλκὸς ἔχουσιν Εὐραπίαι. ubi schol. exp. ὁππότερ' αὐτοὶ. Hefych. quoque σμύχῃ exp. ὁππότερ', item αἰσάρον, χαλεπὸν, οἰκ-
τῆν: necnō μολύβδον, πύρρον, ὁππότερ' αὐτοὶ. Vnde & Σμύχῃ, eidem ὁππότερ', Ærumnosus.

C. Ἐπισμύχῃ, idem Ærumnosus, vel Miserabilis. οἰκτῆρς, ὁππότερ': aut etiam Tristis, Cor dolore vrens. Helio-
dus, — ἀλλ' ὅππῃ σμύχῃ π' καὶ αἰνῇ. Vnde & Ἐπισμύχῃ, Ærumnosus: ὁππότερ', ut Hefych. exp. Vritur hoc ad-
uerbio Homer. Odyss. γ, v. 194, Κλῆ' ἥτοι κίονες μὲν ὁππότερ' σμύχῃ ἀπὸ πύρρου.

C. ΑΠΟΣΜΥΧΩ, Deuro, Igni absumo. Metaphoricè vritur
Luc. in dial. Terps. & Plut. ὑπερβαίνει τὴν ὁδὸν τῆς ἀποσμύ-
χῃς, cum stridore dentium infrendens & præ dolore ardeunt seu exardescunt. Nisi malis Extabescences, Macerati & confecti dolore. nam σμύχῃ signif. non so-
lūm καίω, verūm etiam μολύβδω.

C. ΔΙΑΣΜΥΧΩ, Peruro. Sed Hefychius & Suid. exp. δὲ ξύω sic
ut & δὲ καίω.

C. ΚΑΤΑΣΜΥΧΩ, Comburo, Exuro. Iliad. 1, — πρὶν ἔκπερξαι δὲ
Μυρμιδόνων ὅππῃ πικρίας καὶ ἥρας ἰκέσθαι, Κτάνοντ' Ἀργαίους,
κατὰ τὴν σμύχῃ πυρὸς ἵνας: per emelin pro κατασμύχῃ, igni
populari naues. Metaph. Theocr. idyll. 3, de Amore, ὅς
μα κατασμύχῃ καὶ ἔς ἐσθλὸν ἀχρὶς ἰάσθην. Sic Ouid. Violent-
ter me vltis amor. Et, Peccare intimo vri. Item apud
Phalar. κατασμύχῃ pro Crucuari & torqueri dolore,
Confici & macerari dolore. quo sensu Vri etiam dicunt
Latini, ut Plaut. Vritur cor mihi.

C. ΠΕΡΙΣΜΥΧΩ, Circūcirca vro. vel Vndique macero, Pror-
sus conficio & exhauro: ea significatione qua aliquis di-
citur doloribus prorsus confici & exauriri. Legitur in
Epigr.

C. ΥΠΟΣΜΥΧΩ, Suburo, Vstulo. id est Paulatim vro. Item
Succendo, Inflammo. Basil. τὸ κατὰ τὴν κατὰ τὴν τὴν ὁδὸν ὑ-
ποσμύχῃ αὐτῶν τὴν ἀσθενείαν. Et ὑποσμύχῃ μὲν αὖ-
apud Greg. pro Succensum, teste Budæo. Idem & dolor
ὑποσμύχῃ, quum intus cor vritur: ut & apud Hefych. ὑ-
ποσμύχῃ, ἐνδον ἐν ἡμῶν: & ὑποσμύχῃ, ὁλβίος, αἰσά,
πύρρ'. quod ἀπὸ τῆς λαμψείας esse translatus dicit. Schol.
Apollon. Rhod. Argon. 1, ὑποσμύχῃ esse tradit ἡρώς ὕ-
ποσμύχῃ: hæc verba poetæ, ἐν δὲ π' μὲν ἔσ' ὁπίσθην. καὶ καὶ γὰρ
ὑποσμύχῃται ὁππότερ', sic exponens, ὑποσμύχῃται ἡμῶν
καὶ οἰσθί ὑποσμύχῃται.

Σ Ο Β Ε' Ω, Abigo, Expello. Plerunq; de auibus:
ut Aristoph. οὐδὲν σὺ σβώπεις ἀντιπρόσωπον

ὅς τῃς παρὰ δὲ, nemine abigente: apud quem in Vesp.
σβώ, vox est abigantis & σβώπεις. Sic Menæder apud
Athen. lib. 9, οὐ σβώπεις ἔγωγε τὰς ὀρνίθας ἀφ' ἡμῶν, ubi ἔγωγε
σβώπεις dicit pro ἀσβώπεις, Foras abigere & expellere voce il-
la σβώ. Significat & Propello, vado voce illa, ut quū
à pastore grex pecorum propellitur, seu progredi iubet-
tur voce illa σβώ. Luc. μάλλον δὲ ὡς τῶν ἀνθρώπων αἰ-
πὺς τῶν καὶ σβώ, propellens seu progredi cogens, aut
vrgens. Quò referendum est σβώ, quod Hefych. & Sui-
das exp. δὲ καίω, qui & alterius significationis mentionē
faciunt, exponentes ἀπλάττειν. Quam verò Xen. di-
cit σβώ καὶ, reddas potius Excutere, quàm Expellere:
ut quum in lib. De re equ. ait, de stringendis equis lo-
quens, δὲ δὲ σβώ τὴν πύλιν καὶ φέσιν τῆς περὶ χεῖρας, pulvis se-
cundo pilo excutiendus est.

Σβώ, pro σβώ τῇ ἀπαιτήσιν, Obuios summoveo,
quod fastuosorum est. Sic exp. comment. Demosth. in
Mid. pag. 135, εἰς μυστήρια τῶν γυναικῶν ἀγῶν, ὅππῃ τὸ ἀδύνατον
τοῦ οὐκ ἐκ τῆς φύσεως καὶ τῆς ἀναγκῆς ἢ τῆς ἀρετῆς αὐτῶν ἔχον,
δὲ τῆς ἀρετῆς σβώ, per fortū proficiscitur, obuios quol-
que summoveans: τῶν ἀρετῶν ὁρμητῶν, καὶ σβώ τῇ ἀπαι-
τήσιν, inquit comment. qui etiā addit τὸ σβών esse συν-
εχούσας καὶ πικρὰς. Similis isti loco est hic Synes. e-
pist. 104, οὐ γὰρ οἱ μὲν τὸ ἀπὸ τῆς φύσεως δὲ τῆς ἀρετῆς ἰω-
αίνω τὴν ἀλυσίαν, οὐδὲ ποτὶ σβώ, οὐδὲ ἀλλ' ἐκ τῆς ἀρετῆς
ὁππότερ' αὐτῶν πύλιν. Idem alibi, μὲν ὅσους ἡρεπίας καὶ ἀρε-
τῆς σβώ, quanto cum famulatio ac clientela quantū-
que cum apparatu se infert. Plut. Sol. σβώ τῇ ἀπαιτήσιν
ὁρμητῶν, magna satellitum caterua & pari sese inferunt
fastuose & insolenter. Hefych. σβώ exp. πρήχῃ: Suid.
autem, μάλα σμύχῃ τῇ ἀπαιτήσιν, καμίνδρον. Bud. annotat σ-
βώ eo signif. dici quo apud Plaut. Subnixis alis me in-
feram.

Σβώ, significat Σβώ & Moueo, Concito. Ari-
stoph. Vesp. πρὶν τὸ δ' ἐκ κίχῃ σβώ, Citato pede cho-
ream agite, seu Mouete in orbem pedem agilem. Sic a-
pud Basil. in epist. βάλισμα σβώ καὶ σβώ τῇ ἀπαιτήσιν, gressus
citatus. Et Eurip. μετακίον ἐμπλήκῃ τῇ σβώ τῇ ἀπαιτήσιν
δὲ καί, ut qui astro percitus gloriæ consequendæ, gradu
concitato fertur. Greg. in Iul. dicit etiam, ὁππότερ' αὐτῶν σ-
βώ τῇ ἀπαιτήσιν, ὅς μὲν καὶ σβώ, Qui huc illuc
veluti citato impetu fertur, Qui continuo motu circun-
fertur, & modò huc modò illuc voluitur. cui oppositū
Immobiles tenere oculos.

Σβώ, καὶ, Muscarium, Flabellum quo muscæ abiguntur:
quod ῥίπτει alio nomine dicitur. Item in cauda equina
σβώ dicuntur pili longiores quibus muscas abigunt i-
psi equi: vel etiam σβώ dicitur ipsa cauda pilis vestita,
cuius motu ipsi equi muscas pellunt. in Hippatr. ἐὰν τῶν
σβώ πύλιν καὶ ἡμῶν ὁ ἵππος ἔχῃ, τὸ τῆς οὐρῆς ἀπὸ τῆς
ὡς τὸ ἡμῶν. Suidæ σβώ est ἡ ἵππων περὶ τὴν οὐρὰν
λαία, galea ex pilis equinis. Potius tamen significaret
τὸ ἵππων περὶ τὴν οὐρὰν, cristam ex pilis equinis: unde
apud Homer. ἵππους καὶ, & ἵππους περὶ τὴν οὐρὰν, siue
ἵππων περὶ τὴν οὐρὰν, Galea setis equinis comans, Galea
cristam ex setis equinis habens.

Σβώ, dicuntur αἱ σβώ, ut comment. Demosth. ἀννοτά-
τοι τὸ σβώ: nam esse κατὰ τὴν οὐρὰν αἱ σβώ: ac pro-
pterea satyros solere etiam pingi σβώ ἔχοντας. Dicun-
tur ergo à σβώ significante Citato gradu currere. nam
teste Plin. sunt pernicissimum animal, tanquam qua-
drupedes, tam rectè currentes, ut propter velocitatē, ni-
si senes aut ægri, non capiantur. Ideoque rectè ab Ovi-
dio quoque leues satyri dicuntur.

Σβώ, αἰδῆς, Quæ insolenter sese infert, vel Quæ citato
gradu incedit: epitheton meretricis. Hefychius σβώ
exp. ὑπερβαίνει, ἀπαιτῇ, μακρόδυναι: Suidæ autem δὲ καί, ὡς
πύλιν, quam expositionem sequendo, σβώ diceren-
tur quæ τὰ περὶ τὸν ἀνδρῶτα percitæ sunt ut amatores suos
vel persequantur. Aristoph. quoque schol. σβώ dicit
scribit τῇ πόρῃ, citans hunc ex Eupol. locum, ὅς τῇ
δὲ σβώ τῇ σβώ κατὰ τὴν. Ἀπαιτῇ & σβώ apud A-
then. lib. 14 numerantur inter γαλοῖας ὀρχήσας.

Σβώ, αἰδῆς, Qui concitato gradu seu impetu fertur, Cita-
to impetu seu gradu sese infert. ut σβώ αἰδῆς, Aristop-
phan. Pace. ubi schol. exp. σβώ αἰδῆς, id est Con-
citata, Mobilis. Sic idem Aristoph. alibi, de vento, ῥίχας

C. Σοφισμῶν, In sano sophistarum amore flagro, Ad infamiam usque sophistis deditus sum. id est Nimis studiosus sophistarū sectator sum. Greg. σοφισμῶν Δόνητος ὅτι εἰναι οἱ πλεῖστοι καὶ ἀφοριστικοί.

C. Ψεῦδοσοφιστής, οὗ, Qui falso sophistae nomen sibi usurpat. Sic inscribitur Luciani quidam dialogus, qui & Σολοικῆς.

Σοφιστής, οὗ, Captiosus, Cavillatorius. ut σοφιστὴς λόγος, captiosa & dolosa ratio, Aristoteles. apud quem & σοφιστὴ καὶ ἐλεγχτής. Et σοφιστὴν διλημματίαν. Sic Lucianus, ὡς πέντε ἐνέτημα πὶ σοφιστῶν. Idem Lucian. in Hermotimo, σάμματα σοφιστῶν ἀναφροσύνην, sophisticam quæstionem. nam ibi utendū generaliori vocabulo. Aliquando significat Sophistarum proprium, Sophistis conveniens, Sophistas decens. Itē ἡ σοφιστική, ἡ δὲ σοφιστική seu πύχνη, ars sophisticæ, seu cavillatrix, ut quidam interpretantur ex Quintil. libro 7, cap. 4. v n d e Σοφιστῶν, Sophisticæ, More sophistarum, Captiosæ. Plutarch. Sympol. lib. 4. φίλον δὲ δὲ μὴ πικρὸς μὴ δὲ σοφιστικῶς αἰκνύνει, Sophisticè intelligere, Captiosè accipere. Alibi item vitur, necnon Aristot.

Σοφιστῶν, F. ὅτι, Ago σοφιστῶν, Sophisticā artem doceo seu profiteor. Ath. lib. 5, ὡς πὶ σοφιστῶν ὡς μὴ οὐκ ἐστὶν ἀλλὰ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ σοφιστῶν. Vitur & lib. 6, & 2, necnon Plutar. Pro Rhetoricen profiteor, ex Hermog. Exponitur etiam Philosophorum: Item Argutor.

Σοφιστία, αἰ, ἡ, Ars sophistica. Philo lib. 1 De vita Moysi, τὴν ἐν τῇ σοφιστίᾳ σοφιστία, vaticinationem ex arte sophistica perceptam, id est artem magicam. Plutarch. in libro, Quomodo quis sentiat se in virtutis studio prof. αἱ δὲ πλεῖστοι οὐκ ἐκλεχόμεναι σοφιστῶν, ἀλλὰ ἐκ τῆς σοφιστίας. Sunt qui exp. Inanis sapientia.

Σοφιστῶν, αἰ, Argutor, Sophistarum in modum μαλαγηρῶν, ut quidam interpretantur. Vitur Plutarchus in libro De laude propria, οὐ γὰρ ἐστὶν ἀμαρτυρία τοῦ σοφιστῶν, τὸ οὐκ εἶναι σοφιστῶν, οὐδὲ κρῖναι οὐδὲ πικρὸν μὴ αἰκνύνει.

Σοφιστία, αἰ, ἡ, Magistra sophistica. vel etiam Deceptrix.

C. ἈΝΤΙΣΟΦΙΣΜῶν, Sophismatis certo contra, Contra argutor, Sophismatis contra sophistam & argutorem ago. v n d e Ἀντισοφιστής, οὗ, Qui contra sophismatis certat. Item Qui ingeniosis commentis vitur ad aliquid evertendum, vel Qui sapienter oppugnat. ut quā Demetrius Platonius à Luc. in libro De calumnia dicitur, οὐχ ἡ δὲ δὲ τῶν βίῳ τῶν βασιλέων, ἀλλὰ ἀντισοφιστής ἐστὶ καὶ ἀντισοφιστής τῆς Πλάτωνος περὶ σοφίας, ut qui eo bacchante aquam bibere solebat & à veneris abstinere. Sic ἀντισοφιστής τῆς μαγιστίας αὐτῆς, ingeniosis commentis & sophismatis utens ad eius imposturas & praestigias eludendas.

C. ΠΑΡΑΣΟΦΙΣΜῶν, Non dextrè seu perperam σοφισμῶν, ut quum aliquis scitè & ingeniosè parare aliquid tentas, perperam id facit. Athenæus lib. 4, τὸ δὲ τῶν Λυκίων κριὰς περὶ σοφίας ἐκ τῶν σοφιστῶν, μαθητῶν αὐτῶν, οὐδὲ τῶν σοφιστῶν. Ex Aristot. autem Rhet. 1, afferunt, ὡς σοφιστῶν καὶ τῶν ἄλλων, pro σοφιστῶν ἡ τῶν σοφιστῶν τῶν ἄλλων, videri velle sapere supra medicum.

Σ Π Α Θ Η, αἰ, Rudes, seu Rudicula. vel Spatha, Spathula: instrumentum quo pharmacopolæ & chirurgi vtuntur ad mouendū pharmacum in mortario aut olla. Dioscorides lib. 1, cap. 66, vbi de confectioe cyprini vnguenti agit, μὴ σπάθη, ὡς αἱ ψυχρὰ καὶ ἐλαττωσάν, spatha agitato, nulla dū refrixerit intermissione. Columella vitur & ipse hac voce, ut quū dicit, Permisceto spatha lignea. Sic Plin. & ante eum Cels. Idem Cels. Rudiculam quoque dicit: ut, Rudicula lignea peraginato, donec perfectè refrigeret. Alibi, Rudicula agitato crebro, usque adeo dū fiat tam crassa quā melle, Misceatur rudiculis donec rufescat. Vide & Σπάθη. Σπάθη ab Hesych. exponitur μάχης ἐκ ξίφους, gladius, ensis. Vegetius gladios maiores, spathas vocari docet: minores verò, semispathas. & sic σπάθη idem fuerit cum ξίφος, ensis: semispatha autem, idē cum μάχρη, gladius breuior, quales erant Laconici: ideoque τῶν ἀσπίδων μάχρη, ἰσχυρότερον ἢ τῶν μακρότερων. Vitur hoc vocabulo in hac signif. Apuleius, atque etiam nū hodie lingua Italica, mutas ἢ in d: apud Gra-

cos autem, Euripides, Menander, Philemon, teste Polluce lib. 10, c. 31. Est etiā instrumentum equisonum, quo vtuntur ὡς δὲ ἡμετέριαι τῶ ἵππου: nimirum τῶ ὀπίσθῳ τῶν τεύχεων πηρώσας ἐξέλεον. Poll. Eidē Poll. σπάθη est etiam ἡ σπαρτή, instrumentū textorium. Sunt qui intelligant id instrumentū textoria quo telam arctat defatque. Bud. quoque dicit esse instrumentum textoria quo licium inculcat & apprimat. Vnde Σπάθη. Lycophron pro remo vsurpasse dicitur.

In homine σπάθη dicitur costarum ossa, τῶν ὀπίσθῳ, teste Polluce lib. 1. vel ipsæ costæ, ut in Ἀλυσσῶν paulo infra docebo ex Rufo Ephes. Hippocratem verò tradunt in libro ἐπεὶ αἰνῶν σπάθης vocasse τὰς ὠμῶν καὶ τὰς, scapulas. In palma σπάθη dicitur ἡ ὀπίσθῳ, teste Polluce libro 1, vbi Xenoph. & Herodot. ait hoc vocabulum ita vsurpasse: Herodotū nimirum, quum dicit quosdam πῆλα habuisse ἐκ τῶν σπάθης. Locus est libro 7, ἐκ φοινίκας σπάθης πῆλα πηρήδρια, arcus ex palmarū spathis factos, ut Valla interpret. Vitur & Theophr. ut quum Historiz plant. lib. 2 ait, ὁ μὲν ἄρβυλος αὐτὸς ὡς ὁ σπάθης ὅτι τῶ σπάθης ἡ δὲ Σίλα, καρπὸν δὲ Σίλας. Pro quo Plin. lib. 13, cap. 4, Mas in palmitē florēt. Alii sic, Mas primū super spatham florēt, formina fructum ilico oblongum præstat. Ibidē, ὅτι αὐτῶν τὸ ἄρβυλον, ἀπὸ τῶν σπάθης αὐτῶν τὸ αὐτῶν, dum florēt mascula palma, spatham abscondentes qua flores emergunt. Plin. lib. 16, cap. 16, Palma sola in spathis habet fructum, racemis propendentem. Et lib. 13, cap. 4, Pomum est non inter folia, ut in cæteris, sed suis inter ramos palmitibus racemosum, utraque natura vix atque pomi. Dioscorides paulo aliter videtur σπάθην accipere, quum libro 1, cap. 15, ἐπεὶ φοινίκας ἐλάτης dicit, φοινίξ ἐστὶν ἐλάτις καλοῦσα, ὡς αὐτὴν καλεῖται τὸν καρπὸν τῆς φοινίκας ἀπὸ τῶν αὐτῶν. Vbi Ruellius, Palma quam aliqui elaten aut spathen vocat, fructus palmarum adhuc florentium inuolutum est calyxque. Notandum verò ibi φοινίξ ipsum palmarum inuolutum significare synecdochicè, quemadmodum Poll. scribit φοινίκα nominari ὁ μὲν ὡς ἡ ἴψα etiam τὸ τῶν φοινίκας καλεῖται. Pro ipsa arbore Plinius libro 13, cap. 16. Est præterea arbor ad eadem vnguenta pertinens, quam alii elaten vocant, quod nos abietem: alii palmam, alii spathen. Idem lib. 13, cap. 5, Palma, siue elate siue spathe, medicinx confert germina, folia, corticem.

C. Σπαθόμην, αἰ, ἡ, Specillum spathæ speciem gerens. Alii, Specillum latum: μάλα πλατὴν, ut Hippocrates loquitur. sic enim Galen. in Lex. Hippocr. Μάλα πλατὴν exp. τῶ σπαθόμην. Instrumentum chirurgicum quo in emplastris conficiendis panniculòque illinendis vtuntur. Galen. lib. 1 c. 5, τῶ σπαθί, cap. 8, parygram emplastrum per spathomelam ad vnguenti formam redigi ait. ὡς αὐτὸς (inquit) μάλα ἐστὶν ὅτι τῶ σπαθόμην, ὡς αὐτὸς αὐτῶν, καὶ πηλὸς ὅτι χεῖρ καὶ ἡ μὲν αὐτῶν, ὡς αὐτὸς αὐτῶν. Marcell. Empir. dixit, Spathomela agitabit. ut Colum. Rudicula agitato crebro. Solere autem specillola eo illini aliquid & induci, patet ex Plinio lib. 7, cap. 13, lib. 19, cap. 6, Cels. lib. 6.

C. Σπαθόφυλλος, οὗ, ὁ καὶ ὁ, Cuius folia spathæ similia sunt, Folia habens spathæ figuram repræsentantia. Apud Theophr. Hist. plant. lib. 1, cap. 16, pro σπαθόφυλλο quidam reponunt σπαθόφυλλον, vbi ait τὸ δὲ σπαθόφυλλον, καὶ τῶν πῶν, ὡς αὐτὸς αὐτῶν. Plin. lib. 16, cap. 24, dicit, Capillata folia pinob, cedro infecta pectinatum modo piceæ, abietis. Et mox, Pungentia pinò, piceæ, abietis, latice, cedro. Idem lib. 16, cap. 10, Pinus atque pinaster folia habent capillamentum modo prætenue, longumque & mucrone aculeatum. Vbi videtur Plin. σπαθόφυλλον dixisse quibus sunt folia longa & mucrone aculeata, ideoque pungentia. A L I O Q U O Σπαθόφυλλος significaret Cui tata sunt folia, Rariora folia habens.

C. Σπαθόφυλλον, apud Nicolaum Myrepsum legitur pro τῶ σπαθί, σπάθη, spatha palmæ, id est fructus palmæ adhuc florētis inuolutum, ut quidē interpr. annotat.

C. Σπαθόφυλλος, s i v e Σπαθόφυλλος, (ut scribant nonnulli) animal ex crasso in caudam abiens reuocem, latum habens caput, ac mures comedens, ut Aet. tradit.

ῥαίοντες ἂν Σπαρτίον regulariter formatum nō est, venim̄ A
proctus ἂν σπαρτίον.

Hoc autem Σπαρτίον (persequi enim & ipsum lubet, quoniam in mentionem eius incidit) derivatum est à **Μ Ο Μ Ι Ν** Σπαρτίον, ω, τ, Fascia, Pannus oblongus in quo infans involuitur. Plutarch. lib. 2. De fort. Alex. ἡ Λυκούργος ἄμα τῷ σπαρτίῳ ἐμίσθη τις τῷ φιλίῳ, vbi cum fasciis quibus involutus erat. Idem in Lycurgo, de dextertate nutritum Spartanarum, ὡς π αὐτὸν σπαρτίῳ ἐμίσθησαν τῷ φιλίῳ, τὸς μάλιστα τῷ πῶς ἐδίδου ἐλπίδα πῶς. Idē Symp. 2, σπαρτίον ὡς ἐμίσθησαν αἱ γυναῖκες, nimirum partui vicinā. Item Herodianus libro 1, μὴ πικρὸν πᾶσι μὴ δὲ πῶς σπαρτίον, intra dum me plebeis fasciis. Idem libro 5, ἐξ ἰδιότητος σπαρτίον ὅτι τῷ ἐλπίδι. vbi Polit. vertit A priuatis cunabulis: sicut & in præcedenti loco, Priuatis intra dum incunabulis. Idem lib. 7, ἀφορῶντες εἰς τὴν ῥαίοντες ἀπὸ τῶν σπαρτίων. vbi Polit. vertit Natalium obscuritatem. Solebant enim nobiles & splēdidiores familia nati infantes σπαρτίῳ distingui à plebeis, vt inter alia videre est in Σπαρτίῳ etiam. Itē ἐξ ἑπ σπαρτίον apud Philonem libro 1. De vita Mos. legitur eo sensu quo Latini dicunt Ab incunabulis. quamquam Cune & σπαρτίον idem non significant. Hefychius σπαρτίον exp. δισμα, ῥαίον: Suidas, etiam ἱματιον. Donatus autem comment. in Eunuchum, enarrans verba illa poetæ, Cistellam Pythia domo effer cum monumentis, annotat, Monumenta esse quæ Græci vocant ῥαίονματα καὶ σπαρτίον. **Ι Ν Ο** Σπαρτίον, ου, τ, Fasciola. Est etiam herbæ nomen apud Diosc. lib. 4, c. 21, quam dicit folia similia habere gladioli foliis. Sūt qui dicunt ita existiment quod foliis eius pro fasciis vterentur. Meminit herbæ istius Plin. libro 15, cap. 9. **Ι Τ Ε** Σπαρτίον, ου, τ, Fasciis involuo. Hesiod. Theogon. τῷ ὃ σπαρτίοντα μάχην λίθον ἰσχυρίζην, Huic autem, Saturno nimirum, fasciis involutum magnum lapidem in manus dedit, videlicet pro loue puero, quem deuorare querebat Saturnus. Item & aliud **Ε Ρ Α** Σπαρτίον, ου, τ, quod indē significat Fasciis involuo, Fascio. vt **Α Λ** Spart. Tiliacis tabulis in pectore positis fasciatur. & Celli 8, c. 8, Rursusque sub ala sua fasciari debet. Lucr. 2, de Iesu Christo, καὶ ἔπειτα τὴν ὅν αὐτὸς τὴν προφητίαν, καὶ ἐσπαρτίονται αὐτὸν, καὶ ἀνελκύνται αὐτὸν ἐκ τῆς φάττης, & fasciis involutum, seu fasciatum, reclinauit in præsepī. Sic Plut. in Problem. Rom. de Aristino quodā, ἀποχρῆν ἰατρὸν, ὡς ὅτι ἐξ ἀρχῆς πεπλεγμένοι τῶς γυναιξὶν, ἀποχρῆν, ὃ σπαρτίοντα καὶ ἡλίου ὅππῃ. Additur interdū datiuus instrumentalis, & tunc expōitur vel simpliciōter, Involuo, vel Involuo ceu fascia: nisi malis Fascio. Plut. Symp. 6. probl. 6, de niue, ἀχρῶς σπαρτίοντα αὐτῶν, καὶ ὁρῶντες ἱματίους ἀγρότοις. Sic Athen. lib. 6, de πολίων quodam genere, σπαρτίοντα ἰατρὸν τῶς περὶ τῶν. Magis propriè rursum Plut. lib. 2. De fort. Alex. Ἀλεξάνδρῳ σπαρτίοντα τῷ περὶ τῶν Μαλαχῶς, Purpurea involuens fascia, seu Purpura fascians. (solebant enim regia aut aliās nobili stirpe prognati infantes à plebeiorum infantibus discerni fasciarum genere: idēque Commodus apud Herodianum gloriatur se μὴ περὶ τῶν ἰδιότητος σπαρτίον. & homini ignobili obiciuntur τῷ ἀπὸ τῶν ῥαίοντες σπαρτίον, viles & plebeiz fasciæ quibus in pueritia fasciatus fuit) Item & Aristot. Hist. anim. lib. 7, σπαρτίοντα ἑλίου αὐτῶν, fasciis ex lana involuūt. Passi. Σπαρτίοντα, ου, τ, Fasciis involuo, Fascior. **Υ Ν Ο** Σπαρτίοντα, ου, τ, idem quod σπαρτίον, fascia. vel etiam Quo aliquid veluti fascia involuitur, Fasciæ vtum præbens involuētū. **Ο Μ Ε** Σπαρτίοντα, ου, τ, Fasciis exoluo, Fascia qua obuolutus erat, euoluo. Passi. Ἀποσπαρτίοντα, Fasciis quibus obuolutus erat euoluo, vel Fasciis me exoluo. Greg. Naz. metaph. de Christo, ἡ σπαρτίοντα μὴ, ἀλλὰ ἀποσπαρτίοντα τῷ τῶς πατρὸς αὐτοῦ, pro Resurgens, sese ex sepulchris involutis euoluit & explicat, seu Sepulchralibus fasciis sese euoluit. Solent enim defuncti fasciis involui, aut linteis insui, vt Ioannis c. 11, de Lazaro rediuiuo, ἐξελθὼν ἐκ τῶν πατρὸς, διδόντες τῷ πατρὶ τῷ χιτῶνι καὶ ποσὶ, manus & pedes obuinctus fasciis. **Ι Τ Ε** Σπαρτίοντα, ου, Fasciis involuo, idē quod σπαρτίον. Legitur apud Dion. Long.

Σ Π Α Ρ Τ Ο Ν, ου, τ, **Ε Ι Ν** Σπαρτίον, ου, τ, Spartium: genus viciūm, idē

cum genista, vt nonnulli volunt. At Plin. lib. 24, cap. 9, Genista quoque vinctuli vsum præstat. Dubito an hæc sit quam Græci autores sparton appellare, quum ex ea lina piscatoria apud eos fascitari docuerim: & nunquid hanc designauerit Homerus quum dixit nauium sparta dissoluta. Nondum enim fuisse Africanum vel Hispanum spartum in vsu certum est: & quum fustiles fierent naues, lino tamen, non sparto vnquam lita. Idem Plin. lib. 19, cap. 2, dicit herbam hanc sponte nasci, nec feri posse: esseque propriè iuncum aridi soli: rusticos Africanos & Carthaginensibus Hispaniæ, strata inde conficere, calceamina, item pastores sibi vestes inde texere: magno esse in vsu nauium armamentis, machinis ædificationū, aliisque desiderijs vitæ vtilissimum & siccatum, si vsus requirat, aqua macerari, aut, si necessitas vtgeat, calida perfundi. Aetius lib. 2, σπαρτίοντα τῷ πῶς ἀμπίλοις δισμῶν. Apud Paulum vetō **Α**gnetam libro 5, legitur, Σπαρτίον, ὃ τῷ ἀμπίλοις δισμῶν. Apud Galen. autem De simpl. medicam. facult. lib. 8, Σπαρτίον τῷ ἀμπίλοις τῷ πῶς ἀμπίλοις δισμῶν. Sed perperam in isto Galeni loco **Ι Ν Ο** **Ι Τ Ε** Σπαρτίον: reponendumque vel σπαρτίον, vt apud Aet. legitur, vel Σπαρτίον, vt apud Paulum, vel σπαρτίον, vt apud Diosc. Nam neutro quidem genere dici σπαρτίον, testatur schol. Thucyd. p. 137, (vbi Thucyd. dicit quosdam sese τῶς ἐκ καλῶν σπαρτίων ἀπὸ γὰρ ἀμπίλοις καὶ τῶς ἐκ τῶν ἱματίων παραρτήματα) necnon Plin. neutro genere passim vtens, iudēque Homerus, Σπαρτίον autem apud Pollucem etiam libro 7 legitur, Σπαρτίοντα, σπαρτίοντα, σπαρτίον, σπαρτίον. Necnon apud Hefych. Σπαρτίον, σπαρτίον, ὃ τῷ ἀμπίλοις δισμῶν: de quo vide in Σπαρτίῳ. Idēque apud eundem, Μίεω, καὶ σπαρτίοντα. Sic apud Suid. quoque, Μίεω, σπαρτίον, καὶ σπαρτίον. Verum in Thuc. loco paulo ante citato, necnon in Hefychiano nota σπαρτίον accipi pro ipso fune sparteo, vt Caro loquitur: sicut & apud Hom. lib. 2, vbi ait, καὶ δὲ δούρα σπῆναι καὶ σπαρτίον λίνω, & funes spartei dissoluti sunt. vbi schol. exp. σπαρτίον, καὶ σπαρτίον, id est funes. Meminit huius loci Plin. in verbis paulo ante ex ipso citatis: itē lib. 19, c. 2, de lino, vbi ait, Thoracibus lineis paucos tamen pugnasse, testis est Homerus. Hinc fuisse & nauium armamenta apud eundem interpretantur eruditiores: quoniam quum sparta dixit, significat sara. Sed hanc Plinii interpretationem sequendo, scribendum foret σπαρτίον, & subaudiendum λίνω, accipiendique funes è lino latiuo. Quæ tamen nimis longè petita sunt: idēque dicamus potius funes nauticos è sparto textos, vt καὶ σπαρτίον dicuntur funes è iunco plexi. Iunco enim Græci ad funes vsos, nomini credamus quo eam herbam appellant, inquit idem Plinius lib. 19, cap. 2. Rursum tamen alii sparti vsum in Græcia tunc temporis incognitum fuisse aiunt. vt Varro apud Gell. lib. 16, cap. 4. Ego sparta apud Homerum non plus spartum significare puto quam σπαρτίον qui dicuntur in agro Thebano nati. In Græcia sparti copia modò caput esse ex Hispania. Neque ea ipsa facultate vsi Liburni, sed hi plerasque naues loris suebant: Græci magis canabō & stuppæ, cæterisque latius rebus, à quibus σπαρτίον appellabāt. Quod quum Varro (inquit Gellius) ita dicat, dubito hercle an posterior syllaba in eo verbo quod apud Homerum est, acienda sit: nisi quia voces huiusmodi, quum ex communi significatione in re certæ proprietatem cōcedunt, diuersitate accēntuum separantur. Sparti vsum in re nautica magnum fuisse, Liuius quoque testatur, quum ait, Vbi vis magna sparti fuit ad rem nauticam congesta ab **Α**grubale. Funes ex eo plexi solitos non solum Cato docet, quum dicit funes sparteos, sed etiam Xenophon Cynegético, τῷ δὲ σπαρτίῳ τῶς αὐτῶν πλεγμαίνον σπαρτίον, id est è sparto plexum. Sportas quoque, vinas, amphoras, inde confici solitas, docent Columella & Cato: quorum ille spartas sportas dicit, lib. 12, c. 16, hic autē spartæ vinas & spartæ amphoræ. Rursum Colum., Solea spartæ pes induitur: sicut Plin. loco suprā citato ait rusticos sibi calceamina è sparto cōficere. pastores, etiā vestes.

C. Σαχπαις, ed, o, Versificator, Qui versus facit. V N D E A
Σαχπαις, ac, u, Versificatio, Actio ipsa faciendi versus.
Plut. De aud. μέμνηται δ' αὖ τις Ἀρχαίου καὶ τὴν ὑπόθε-
σιν, Παριφύδου δὲ τὴν στήναι.

C. Σαχπαις, ed, o, Qui versus canit. Item Poeta. Epigr.

Ι Δ Ε Μ Ε Τ Σαχπαις dicitur. Eustathius pag. 6 scri-
bit σαχπαιδὲν dictum fuisse eundem qui ῥαβδωδὲς dice-
batur, eo quod σῆχος secundum quosdam idem signifi-
cet quod ῥαβδωδός. Sed parum id vero consentaneum est.

C. Σαχπαις, ed, o, Versificor, Versus facio, seu scribo.

C. Ἀκροστιχίς, ou, o, Inisium versus. nam Thucydides scho-
lastes τὴν ἀκροστιχίαν vocari dicit τὴν ἀρχὴν τὴν στήναι: α-
κροστιχίαν vero, finem versus. Ε Τ Ἀκροστιχίς, ides, u,
idem. Eusebius De vita Constantini, ἡνίκά ἐπεποικίσε ὁ-
τις ἡμετέραν μνησίν, (videlicet Erythra Sibylla) δὲ ἐπὶ τὴν
ἐκείνην τὴν ὁδοὺν τὴν μέλλουσαν σφραγίσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς
αὐτῆς, ὡς ὅταν ἡμετέραν ἡμῶν ἀκροστιχίαν ἀγῶμεν, δηλοῦσα τὴν
ἐκείνην τὴν ὁδοὺν καὶ τὴν ἀκροστιχίαν αὐτῆς, Γ' Η-
Σ ΟΥ Σ Χ Ρ Ε Ι Σ Τ Ο Σ, Θ Ε ΟΥ Τ Ι Ο Σ, Σ Ω-
Τ Η Ρ, Σ Τ Α Τ Ρ Ο Σ. Sunt trigintaquatuor ver-
sus eius oraculi, quorum primus incipit à litera I, se-
cundus ab H, tertius à Σ, & sic deinceps. (In his autem
obiter notandum est, nomen Χρῆστος per η scribi, more
antiquo, quemadmodum & in xnea quadā vetusta ta-
bula, cuius in meis Castig. in Cic. mentionem feci, ὁ-
τις ἡμετέραν μνησίν scriptum repertū est, à quo fue-
rit verbale Χρῆστος) Cicero lib. 1 De diuinatione, Tum
verò ea quæ ἀκροστιχίς dicitur, quum deinceps ex pri-
mis versus literis aliquid connectitur: ut in quibus-
dam Ennianis.

C. Διστίχος, ou, o, Duobus versibus constans. ut διστίχον μέ-
τρον. Item διστίχον κροῦν affertur pro Hordeaceæ spicæ
binis granorum versibus constantes. Α Τ Διστίχας

Σ Τ Ε Διστίχας, est affectus palpebrarum, quum vi-
delicet sub ordine naturali pilorum palpebræ alius or-
do pilorum præter naturam succrescit. D Ι C Ι-
Τ Υ Α Ε Τ Τετράστιχος, sic tamē ut hæc τετράστιχος genera-
lior sit, καὶ ἀρῶμεν etiam comprehendens. In isagoge
quæ Galeno tribuitur, V Ο C Α Τ Υ Α Διστίχας.
Gott. Prior vox διστίχας legitur in Definition. medi-
cis, Διστίχας δὲ τὴν ἰστίαν τὴν ὡς ὅταν καὶ τὴν παρὰ τὴν ἰστίαν.

C. ἑξάστιχος, Senis constans ordinibus, seu versibus. Est &
ἑξάστιχος hordeum, sicut διστίχον. Columella lib. 1, cap. 9,
Proxim⁹ est his frumētis vīus hordei quod rustici he-
xastichum, quidam etiam cantherinum appellant. Et
mox, Alterum quoque genus hordei est quod alii di-
stichum, galanicum nonnulli vocant. Vbi quidam ἑξά-
στιχον interpretantur, Quod sex ordinum seu versuum est:
alii, Cuius spicæ senis granorum versibus seu ordini-
bus constans.

C. Μονόστιχος, Vno versu seu ordine constans. Ex Epigr.
μονόστιχον affertur pro Vnicus versus.

C. Ολιγόστιχος, Paucos ordines seu versus cōtinent. C Ο Ν-
Τ Α Πολυστίχος, Multis versibus seu ordinibus con-
stitit. V N D E Πολυστίχας, ac, u, Versuum multitudo, in
Epigramm.

C. Πεντάστιχος, Quinque ordinibus seu versibus constans.

C. Τετράστιχος, Quatuor constans ordinibus, seu quaternis
ordinibus. Apud Bud. p. 311, ex Dionys. Areop. ὡς ἐστὶ τὴν
συμβολαὴν ἡμετέραν καὶ τὴν πηγάδα τὴν ἡμετέραν δὲ
πληθύνει καὶ δὲ δὲ καὶ, secundum elementorum quatuor
allegoriam anagogicam demonstratum est, & à nobis
explanatum. Quam interpretationem sequendo, scri-
bendum potius foret πεντάστιχος.

C. Πάσχιχος, Continuus ordo, Continuata series, Capita
& primæ versuum literæ. V. Itē & Budæo videtur ὡς
ἐστὶν esse idem quod ἀκροστιχίς, apud Diog. Laert. pag. 159
edit. Germ. & p. 198 meæ edit. Legitur apud Gell. quoq;
lib. 13, c. 6, testē eodem B. V N D E Πάσχιχος, ou,
n, diminutivum, quo idem Diog. Laert. videtur in vita
Epicharmi, p. 336 meæ edit. ὑπομνήματα καὶ παλαιὰ καὶ
αἰς πεποικίσε, γὰρ ὡς ἡμετέραν, ἡμετέραν καὶ ὡς ἡμετέραν
καὶ ὡς ἡμετέραν, ὡς ἡμετέραν, ὡς ἡμετέραν, ὡς ἡμετέραν
καὶ ὡς ἡμετέραν. Vbi si ὡς ἡμετέραν seu ὡς ἡμετέραν idē
significat quod ἀκροστιχίς, innuit eum ex primis ver-
suum literis nomen suum connectuisse, ita ut de auto-

re nihil dubitari posset.

C. Τελεστίχας, ides, n, Versus seu versuum genus quorum
primæ & ultimæ syllabæ connexæ esculentum aliquid
aut poculentū, aut vas seu utensile notat: ut Homeri-
cus hic, Ἀργυρόπαια Θείης, θυγάτηρ Ἀλκίονος γαστήρης. nam pri-
ma & ultima eius versus syllabæ iunctæ, faciunt ἀργός,
id est Panis. Athen.

Σαχπαις, Versu scriptus. Damasc. p. 113, de libris Solomo-
nis & Psalmis. Bud.

Σαχπαις, Versiculus, ὁ μικρὸς σῆχος, ut Suidas exponit. V-
titur Plutarchus in Sympot. lib. 4, problem. 4, τὸ σαχπαιδὲν
τὴν πηγάδα, Πρὸς τὴν πηγάδα τὴν ὡς ἡμετέραν καὶ τὴν
Athen. lib. 1, ἀκροστιχίαν καὶ παρὰ τὴν ὡς ἡμετέραν
καὶ τὴν ὡς ἡμετέραν.

Σαχπαις, ou, o, d. Versus. Lucill. Epigramm. 1. 2, in poetas,
Εἰς ἡμῶν καὶ ἐλπίδας τοῖς καλῶν, εἰς ἡμῶν καὶ ἐλπίδας, Δόμναι, τὴν στήναι
σφαγῶν καὶ τὴν στήναι, iugulatum necē quam mihi intu-
lerunt tui versus.

Σαχπαις, In quodum versuum. Aiunt σαχπαιδὲν aliquid po-
situm dici quum æqualibus inter se spatii distat, &
quoquò te veritas, semper æqualis ordo est, ut in vitris
& pavimentis, & arborum ordinibus in quincuncem
dispositis. Apud Herodianum lib. 4, καὶ δὲ σαχπαιδὲν ὡς
καὶ τὴν καὶ τὴν στήναι, Polit. vertit, iussit consistere iuue-
nes vniuersos reliq̃uo intervallo.

Σαχπαις, Futur. ou, o, Per ordinem dispono: item Carmina
scribo. v. l.

Σαχπαις ex σῆχος deriuatum est, & idem significat, nimi-
rum Eo. Hom. Iliad. 8, Ἡδὲ τὸς ὡς ἡμετέραν βαθίης ἐστὶν ὡς ἡμετέραν
καὶ τὴν καὶ τὴν στήναι. Vbi quidam exponunt ἐν τῇ στήναι
καὶ τὴν στήναι, ordine ibant. Aliuz vocis nulla afferuntur exem-
pla. Eust. tamen eius meminit: & neutraliter vsurpari
potest ut synonymum σαχπαιδὲν.

C. Ομοστίχας, s i v e Ομοστίχας, ou, o, Simul procedo, Vnà eo,
Comitor. Prioris verbi nulla afferuntur exempla, po-
sterioris autem, hoc ex Nonno, ὡς ἡμετέραν ὡς ἡμετέραν. Sed
& prius autorem habet ipsum Hom. Il. 6, — ὡς ἡμετέραν
ὡς ἡμετέραν βίβαν ἡμῶν ὡς ἡμετέραν, de pastore.

¶ Σπῆστιχος, ou, o, idem quod σῆχος, eiusdemque origi-
nis. id est Ordo, Versus. Σπῆστιχος (inquit Budæus pag.
632 comment.) ordines sunt à fronte ad tergum figil-
latim porrecti: ὡς ἡμετέραν, ab vno cornu ad alterum
ordines instructi. Quare οἱ καὶ σπῆστιχοι παραμύνοι dicuntur
ab Ἀλκίονος σπῆστιχοι, ut illi ὡς ἡμετέραν qui iuga efficiunt: σπῆ-
στιχοι autem dicuntur οἱ καὶ αὐτῶν σπῆστιχοι ὡς ἡμετέραν, hoc est οἱ ἐφ'
ἐνὸς παραμύνοι: & ὡς ἡμετέραν, οἱ καὶ αὐτῶν ὡς ἡμετέραν. Thucydides
libro 4, pag. 137, καὶ ὡς ἡμετέραν ὡς ἡμετέραν καὶ ὡς ἡμετέραν, δὲ
καὶ ὡς ἡμετέραν ὡς ἡμετέραν. Idem & ad alia σπῆστιχοι ex-
ponit: ut li-
bro 1, οἱ καὶ σπῆστιχοι καὶ ὡς ἡμετέραν, οἱ καὶ ὡς ἡμετέραν, δὲ
καὶ ὡς ἡμετέραν ὡς ἡμετέραν. Et Philo in vita Moysi, libro 3,
ὡς ἡμετέραν ὡς ἡμετέραν καὶ ὡς ἡμετέραν καὶ ὡς ἡμετέραν
καὶ ὡς ἡμετέραν, duodecim in pectore gēmas exterius in quatuor
versus dispositas. Aliquanto antè dicit, καὶ ὡς ἡμετέραν
καὶ ὡς ἡμετέραν καὶ ὡς ἡμετέραν καὶ ὡς ἡμετέραν, σπῆστιχοι
καὶ ὡς ἡμετέραν. Vbi nota synonyma, καὶ ὡς ἡμετέραν
καὶ ὡς ἡμετέραν, & παραμύνοι: item ὡς ἡμετέραν καὶ ὡς ἡμετέραν
καὶ ὡς ἡμετέραν. Et Herodianus libro 8, δὲ καὶ σπῆστιχοι ὡς ἡμετέραν, ἀμπελῶν
καὶ ὡς ἡμετέραν δὲ καὶ σπῆστιχοι ὡς ἡμετέραν. Solent enim in
Italia arbores comparibus ordinibus poni, vitēque
prope eas feri, ut quum adoleuerunt, eas scandant qui-
buscūq; mantantur arbores, & vicinas etiam amplectan-
tur, palmis suis quantum potest fieri promissis.

Et Pausanias pag. 34, δὲ καὶ σπῆστιχοι καὶ ὡς ἡμετέραν, in
ordinem quincuncem vel in versum porrectæ. Bud.
In Cynegeticis σπῆστιχοι dicitur indago ipsa & series plaga-
rum, quibus saltus stabulæque ferarum cinguntur à ve-
natoribus: ut Lucanus post Virgilium dixit in 6, de
munitionibus Cæsaris loquens, — saltus nemorosique
tesqua Et sylvas, vastæque feras indagine cingunt,
καὶ ὡς ἡμετέραν καὶ ὡς ἡμετέραν, inquit Budæus pag. 347. Vbi
addit hunc locum Xenophontis, καὶ δὲ ὡς ἡμετέραν σπῆστιχοι
καὶ ὡς ἡμετέραν, si varorum versus aliquis aut
rete ex eis suspensum inclinetur, erigat qui custodien-
dis rebus præest. Idemque & Poll. de rebus plagis-
que loquens, αὐτῶν τὴν καὶ τὴν vocat ait σπῆστιχοι, σπῆστιχοι
καὶ ὡς ἡμετέραν, σπῆστιχοι.

id est ex calore & humore, & terreno & aere: & his mix-
tionibus naturali temperatura figurantur omnium a-
nimalium in mundo generatim qualitates. Plut. aduersus
Colot. α γ α φ η σ ι μ η γ υ μ ν ο ρ ι σ τ η ς τ ο ι χ ι ω ν δ ο π λ η κ τ ο υ . Philo-
De vita Mosis lib. 1. ο τ η ς τ ο ι χ ι ω ν κ ω π η σ μ ο ς , elemento-
rum insolentia. Et apud Paulum Apostol. τ ο ι χ ι α τ ο υ κ ο-
σμου, mundi elementa. Apud grammaticos τ ο ι χ ι α di-
cuntur elementa ex quibus syllabae componuntur.
Plutarchus Sympot. 8. τ η ς σ υ λ λ α β ο ν α ρ ι θ μ ο ν , ο ν τ η τ ο ι χ ι α
μ η γ υ μ ν ο ρ ι σ τ η ς α λ λ η λ α π α ρ ε χ η ν . Aristor. De arte poet. τ η ς
δ ε λ ο γ ι κ η ς α π α ρ α τ η ς τ α δ ε ο ν τ η μ ε ρ η , τ ο ι χ ι ο ν , σ υ λ λ α β η , σ υ ν δ ε-
σ μ ο ς , ο ι ο ρ μ α , ρ η μ α , ο ρ θ ο ρ ο ν , π ι ω σ η ς , λ ο γ ο ς . Ibidem, τ ο ι χ ι ο ν λ ο γ ο ν
ο ω ο τ η φ ω ν η α δ ι α ρ ε τ η ς , ο ν τ α σ α δ ε , α λ λ ο ς η ς π ρ ο κ α σ ω η τ η γ λ ο-
γ ο ς φ ω η . Idem Aristoteles, κ α ι ο τ η τ η ς γ ρ α μ μ α τ η ς τ α
τ ο ι χ ι α π ρ ο π ρ α τ η ς σ υ λ λ α β ο ν . Et κ η τ ο ι χ ι α , secundum ele-
menta atque literarum ordinem. Sunt & aliarum reru
& artium τ ο ι χ ι α , vt Philopon. τ ο ι χ ι α ο τ η τ η γ λ ω μ α τ η ς
γ ρ α μ μ α τ η ς , σ η μ α ι α , ο τ η τ η δ α , γ ρ α μ μ α τ η ς κ α ι τ η δ ι α τ η , g e o-
m e t r i a e elementa sunt. Et sua dialectici habent τ ο ι χ ι α
α ν θ ρ ω π ο γ λ ω σ σ ο ς , q u a e i d e m s u n t q u o d π ο τ η α ν θ ρ ω π ο γ λ ω σ σ ο ς . Vt
Aristoteles testatur in Rhet. lib. 1. τ α τ ο ι χ ι α τ η ς α ν θ ρ ω π ο γ λ ω σ σ ο ς
μ α τ η ς λ ο γ ο ς . τ ο ι χ ι ο ν δ ε λ ο γ ο κ α ι τ ο ν α ν θ ρ ω π ο γ λ ω σ σ ο ς , τ α α ν-
θ ρ ω π ο γ λ ω σ σ ο ς . Alia etiam rerum τ ο ι χ ι α dicuntur. Isocrates ad
Nicocleum, τ α τ ο ι χ ι α τ η ς κ α ι μ α ρ τ η ς γ η ς τ ο λ π ι κ η ς
δ ε . Aristor. Polit. lib. 1. τ ο γ ε ο μ η μ α τ ο ι χ ι ο κ α ι τ η ς
α λ α γ η ς ο τ η , elementu & fundamentu. Budaeus τ ο ι χ ι α in-
terpr. Partes rei diuise. Cicero dicit Elementa loquen-
di. Iuuenalis, Elementa vitiorum. Σ τ ο ι χ ι ο ν vocatur
etiam solari umbra, quia ex umbris veluti elementis
horarum ratio temporisque momenta deprehendun-
tur obseruatione. Pollux libro 6, capite 8, τ η σ κ ι ε λ ι ε π-
κ η μ α ι ο ν τ ο ν κ α ι ο ν τ η ς ο τ η τ ο δ ε ι π τ ο ν ε δ ο δ , λ ω κ α ι τ ο ι χ ι ο ν ε-
κ λ α σ σ ο ς κ α ι ε δ ο δ α ν θ ρ ω π ο γ λ ω σ σ ο ς τ ο ι χ ι ο ν ε ι ν .
Σ τ ο ι χ ι ω δ η ς , ο ς , ο , Elementalis, seu Elementarius. Bud.
interpret. Elementaris & simplex, apud Plutarchum,
π ρ ο π ρ ι ο ν ο ω τ η φ ω η κ α ι τ ο ι χ ι ω δ η ς τ ο ν κ ο κ λ α σ σ ο ς τ ο α ν θ ρ ω-
γ ρ α μ μ α τ η ς . Aristor. Metaph. 1. τ ο τ ο μ η γ λ ο γ ο δ ε ξ η τ ο ι χ ι ω δ η ς
π ο τ α ι τ η ς , γ η . At τ ο ι χ ι ω δ η ς κ ρ ι σ τ η ς apud Theophrastu Hi-
storix plant. lib. 8, cap. 4, Hordeum in versus spicarum.
Supra eo sensu α σ π η ρ ο ς πυρος, item δ ι σ τ ρ ο ν & ο ξ α σ τ ρ ο ν hor-
deum. V N D E Σ τ ο ι χ ι ω δ η ς , Elementalis. Diogen.
Laert. in Zen. τ α τ α δ ε ο ς ε ν κ α ρ α λ α ρ ι ς λ α λ η ρ ο ν η μ η κ α ι τ ο ι-
χ ι ω δ η ς , summatim & simpliciter. Bud.
Σ τ ο ι χ ι α κ ο ς , ο ς , ο , Elementalis. V N D E Σ τ ο ι χ ι α κ ο ς , apud
Tzetzen, schol. Hesiodi.
Σ τ ο ι χ ι ω , Elementa doceo, Rudimentis instituo, Erud-
dio principis seu primordius alicuius artis, Doceo ar-
tis incunabula, vt Budaeus interpr. Ex Greg. Naz. τ ο ι χ ι ω-
δ η ς ο ς , Timore instructi, Timoris prima elementa
susipientes.
Σ τ ο ι χ ι ω μ α , ο ς , ο , Elementum, Rudimentum: idem quod
τ ο ι χ ι ο ν . V N D E Σ τ ο ι χ ι ω μ α κ ο ς , ο ς , ο , Elementarius.
Item τ ο ι χ ι ω μ α κ ο ς aiunt vocari eos qui ex lesti ratio-
ne imagunculas concinnant, euentu saepe mirabili ad
fallaciae demonum errorisque efficaciam. N A M
Σ τ ο ι χ ι α ο ς ε ρ η α d i c i i m a g i n e s & s i g n a c a e l e s t i a .
Σ τ ο ι χ ι ω ς , ο ς , ο , Elementorum & primorum rudimen-
torum traditio. vt Χ ε λ π α ρ η κ α ι τ ο ι χ ι ω ς apud Dionys.
Areopagitam.
Σ τ ο ι χ ι ω ς , ο ς , ο , Qui elementa & prima rudimenta tradit.
vt Euclides vocatus est τ ο ι χ ι ω ς , propterea quod geo-
graphix elementa seu rudimenta tradidit. At elemen-
tarius senex dicitur a Seneca qui primis adhuc elemen-
tis imbuitur.
C. A N A τ ο ι χ ι ω , Informo, quasi ab elementis incipien-
do. α ι α τ ο ι χ ι ω , inquit Suidas, α ι α π λ α τ η : ο ς μ α τ ο ι χ ι ω ,
μ α τ α π λ α τ η .
Α ι α τ ο ι χ ι ω , Resoluo in Elementa. quasi ο ς τ ο ι χ ι α
λ ο γ ο . Apud Gregorium De homine pro α ι α λ υ σ η , & in e-
lementa τ ο σ υ λ λ ο γ ο μ α t o l u e r e .
Α ι α τ ο ι χ ι ω μ α ι , ο ς , ο , Pass. Informor. Item, Resoluo in
elementa. Vnde participium α ι α τ ο ι χ ι ω μ ο ς , Resolutus
in elementa.
Α ι α τ ο ι χ ι ω ς , ο ς , ο , Informatio quae fit quasi ab elemen-
tis incipiendo. Item Resolutio in Elementa a Bu-
dzo exponitur, Corporum resolutio in principia & e-

lemēta, apud Alexandr. Aphrod. in Probl. δ ι ε π ο ι α λ ι σ τ ο-
π η ς τ ο ι χ ι ω ς , ο ς ο τ η τ ο τ η ς ο ν δ ο π λ η κ τ ο υ ; ο π σ ο δ ρ α τ ο ι-
χ ι ω ς τ ο ι χ ι ω ς κ α ι ξ η ρ ο τ ο ι χ ι ω ς , κ α ι ο ς τ ο α ι α τ ο ι χ ι ω ς α ι-
τ η ς γ η τ α ι . id est, Quare Aethiopes febre conflictati in-
tereunt vt plurimum? Quia calidissimi sunt & siccissi-
mi, & tanquam resolutio in elementa ipsis accidit.
Gregorius De homine, κ α ι ο τ η τ ο τ α τ η ς α ι α τ ο ι χ ι ω ς γ α-
ρ ε ι δ α ι , π α λ α ρ ι σ η ς τ η ς τ η ς α ν θ ρ ω π ο γ λ ω σ σ ο ς .
C. E τ α τ ο ι χ ι ω , Vnā cum primis elementis & rudi-
mentis indo: vel Imprimō & infigo quasi prima ele-
menta & rudimenta. Plutarchus Lycurg. pag. 85 me-
x edit. τ α μ η ο ω κ υ ρ ι ω τ α τ α κ α ι μ α ρ τ η ς α ι α μ ο ι α τ ο-
λ ι ω ς , κ α ι α ρ ε τ λ ω ε ν τ η ς η ς τ ο ι χ ι ω ς κ α ι τ η ς α ρ γ η ς τ η ς π α λ ι-
τ ο ι χ ι α τ ο ι χ ι ω ς , ε ν η α ι κ η τ α .
Σ τ ο χ α ζ ο μ α ι quoque ex τ ο ι χ ω deriuatum est: signi-
ficans nimirum Collimo & reā ad
scopum tendo, vt qui ο ς ο τ η κ α τ ο ν τ ο ι χ ι ω ς . Polyb. τ ο χ α ζ ο-
μ α ι σ κ ο π ο ν ο κ ε ε δ ω κ τ ο , Collimare oculos & manum,
vt Gell. loquitur: seu Scopum attingere, τ ο σ κ ο π ο ν ε ρ ι-
κ η τ ο κ α ι τ ο χ ι ο ν . Xenoph. λ ω δ ε τ ο π η κ α ι π ε λ ε μ ο ς η ρ η-
τ α , i n a δ ω κ α ι τ η ς α ν θ ρ ω π ο γ λ ω σ σ ο ς τ ο χ α ζ ο μ α ι , id est Colliman-
do oculos figere & directo iū ferre aduersarios. Me-
taphoricē etiam accipitur. Philo De vita Mosis lib. 3. τ ο-
χ α ζ ο μ α ι ο ς τ ο τ η ς τ η ς ο ς σ κ ο π ο ν τ ο τ η ς β ι ο ν , velut in
scopum vitæ destinantes, vt Turn. vertit. Plato in Eu-
thyd. κ α ι δ ι ο τ ο σ δ ο ς ο ς τ ο σ κ ο π ο ν ε κ δ ε ξ α μ ο ς π η λ ο γ ο ν ,
π α λ ι ν ε τ ο χ α ζ ο μ α ι τ ο μ α ρ τ η ς , Iterum petit & aggressus
est iuuenem argumentatione. Ad alia etiam extendi-
tur, diciturque aliquis τ ο χ α ζ ο μ α ι π ο ς , quum illud velu-
ti scopum sibi propositum habet, quum ad illud ten-
dit, seu quum id spectat & ad id respicit. Aristor. Po-
lit. 1. τ α σ α α ρ γ ο ς π ο ς τ ο χ α ζ ο μ α ι . Metaphys. lib. 5. κ α ι ο-
λ ο τ η π η κ ο ς η δ ο τ η ς τ ο χ α ζ ο μ ο ς , cuius scopus & propositu
quod spectat, est voluptas. Idem Ethic. 4. τ ο χ α ζ ο μ α ι τ ο
ε δ ι σ τ ρ ο ν , scopus mihi propositus est vt placeam. seu Stu-
deo vt placeam. Sic Diodor. Sicul. τ η ς η γ α μ ο ι ω ν ε κ α ς τ ο
τ ο χ α ζ ο μ ο ς τ η ς τ ο β α σ ι λ ε ω ς α ρ ε σ τ η ς , Hoc maxime spectas
quomodo regis gratiam ea ratione inires. Dionys. Ha-
licar. de Isocrate, τ η ς α ι α τ ο ι χ ι ω ς ε ν τ η ς δ ι α λ ο γ ο ς , κ α ι τ ο γ λ α-
σ σ ο ς λ ο γ ο τ ο χ α ζ ο μ α ι μ α λ λ ο ν η τ ο α ρ ε λ ω ς . Sic Philo De mū-
do, μ η τ ο χ α ζ ο μ ο ς ο ι ο μ α τ ο ν α ν θ ρ ω π ο γ λ ω σ σ ο ς , α λ λ α π α λ η ρ ο ς , qui
animi intentionem ad indagandam rerum veritatem
potius quam ad nomen appellatōnumque deco-
rum contulerit. Plato De legib. dixit & τ ο χ α ζ ο μ α ι τ ο ς
δ ο ς . Significat etiam Relpicio, Rationem habeo,
Obseruo, in paulo diuerso loquendi genere. Polyb. η δ ε
σ ι γ κ λ η π η ς ε ν τ η ς κ ο ι ν ο ς τ ο χ α ζ ο μ α ι , α ι α γ κ α ι τ α τ ο ς ε ρ χ η ν
π η ς π α λ λ ο ς κ α ι τ ο χ α ζ ο μ α ι τ ο δ η μ ο ν , nutus populi observa-
re summa cum intentione. Idem, ο ς ε ρ χ η μ η η α ι ο ι δ η-
μ α ρ χ η ι π α ι ν τ ο δ ο κ ο ω τ ο δ η μ ο ν , κ α ι μ α λ ι σ τ α τ ο χ α ζ ο μ α ι τ η ς
β ο υ λ η ς . Nisi malis Spectare eius voluntatē, siue
Id maxime spectare quod populus velit. vel etiā Con-
iicere quid populus velit. Nam significat & Con-
iicio, Coniectura colligo, Coniecturam facio. In Epi-
gram. π ο χ α σ τ ο μ α τ α σ ο ς ; Quid de te conicere possumus?
Quā de te coniecturā faceret Plutarchus Fabio, ο κ ε ο ρ-
δ ω ς τ ο χ α ζ ο μ ο ς τ ο α ι α ρ ο ς , non reā coniectantes & iu-
dicantes de viro. Chrysost. τ η ς τ η ς α μ α ρ τ η ς τ ο χ α ζ ο μ α ι
π ρ ο α ρ ι σ τ η ς , coniecturam facere quo animi proposito
peccent ii qui peccant. Et Phalar. τ ο χ α ζ ο μ α ι α π ο τ ο π ω ν , e
monibus coniecturam facio. Isocrates ad Demon. τ η ς
τ η ς η δ ο ν τ ο χ α ζ ο μ α ι δ ι ο τ η ς , de decorum mente coniectu-
ram facere. At, ε ι ο ς τ ο χ α ζ ο μ α ι τ ο δ ι ο τ η ς a f f e r t u r
pro Si re ipsa veritatem exquirimus. Item ex Galeni li-
bro 1 ad Glauconem, ε ς ο χ α ζ ο μ α ι η δ ι α ρ η , pro Viā ratio
tibi exquisita & expensa est. Item ex Plutarchi Pe-
ricle, ε ς ο χ α ζ ο μ α ι τ ο ε ρ η μ ε ς τ ο ο ς ο τ η τ ο λ ο γ ο μ ο ς , pro Hæc
ita exposita sunt vt magna ex parte res euenit. Vbi no-
ta etiam præt. pass.
Σ τ ο χ α σ μ ο ς , ο ς , ο , Collimatio & petitio scopi, Quum in sco-
pum intenti sumus & cum assequi cupimus. Plut. De
solert. anim. τ ο γ λ ω σ σ ο ς α ν θ ρ ω π ο γ λ ω σ σ ο ς κ α ι π ο τ η ς ε ρ ρ ο ν (n i-
m i r u m μ α λ ι σ τ α κ α ι μ α ρ μ η κ η ς) ε π η ρ ο δ ε κ α θ ' ε π ρ ο ν ε π η ρ ο τ ο χ α-
σ μ ο ς ο ι δ η ς ε ρ η μ ε ς , ο ι δ ε φ ρ ο ς , nihil aliud propositum ha-
bet, nihil aliud curat. seu, Ad nullum aliū scopum tē-
dit, Nil aliud spectat. Item Coniectatio seu Conie-
ZZz. iiii.

C. ΣΥΝΙΛΛΩ, Contraho, Coarcto, Coerceo: oppositum su-
periori διατίλλω, significanti Diduco, Distendo. Ac συ-
νιλλαν se dicuntur quæ longè latèque diffusa se con-
trahunt & coarctant. Plutarch. Camillo, συσταλεις ἦ-
σαν τῷ Ἰππάρχῳ ἰαυτοῖς, Cogentes cohibentesque se intra
vallum, vel etiam Coarctantes. Sic idem in Pericle,
συσταλεις αὐτοῖς εἰς τὰ τείχεα, coegit & cōpulsit intra mu-
ros, seu Coegit eos vt se intra muros cohiberent. Sic
res aduersæ aut pavor συσταλιν aliquem dicuntur qui
antè tumidus elatusque erat. Ilocr. De pace, καὶ ὡς ἄλ-
λαι αἱ συμφορὰι συσταλμοὶ καὶ πεισὶν συμφοραῖταις, Cohi-
bent, Compescunt, Coercent, ne videlicet nimis altos
sibi spiritus sumant, nimisque efficerantur. Latini dicū
Deiciunt, Deprimunt: quæ respondent potius τῷ πε-
πικνωθῆναι. Sic Plur. in Lucullo, οὐδὲν γὰρ διακρίνον αὐτῶν
τοῦ δι' ὀργῆς αὐτῶν διακρίναι, οὐδ' αὖ διακρίνοντες ἑαυτοὺς συ-
σταλῶντες, ἐπὶ τείχεσσι, Nihil contumacius hominibus rebus
secundis elato, nihil rursus quod imperio facilius au-
sculter homine fortuna aduersa deiecit. Et David psal-
mographus apud Greg. inuectiōis in Iulian. πρὸς τὴν ἀ-
γῆν οὐκ εἰς τὴν συνστάλῃσιν ἡμεῖς, καὶ ἡμεῖς μεγαλῶν τῷ συσταλ-
λασιν, deo nimirum qui ipsum cohibet & compescit ne
nimis efficeretur. Pavor quoque & metus aliquem συ-
σταλμοῖς, vt in locis Plutarchi suprà citatis: sic & ἀρ-
μυνεαυ ἀε laboris. vt apud Athenæum, libr. 12, τὸ μὲν ἡδ-
ονα καὶ τρυφῆς, ἐλὼν δὲ καὶ τῆς ἀνίας γὰρ καὶ ψυχῆς καὶ αὐ-
τοῦ τὸ δὲ πᾶσι δυνάμει καὶ πενήθει. δὲ καὶ καὶ συσταλῶν
οὐκ εἰς τὴν φύσιν, natura animis sunt deiectis. Item συσταλ-
λασιν ἰαυτοῖς dicitur is qui in periculo se recipit & subdu-

C. ΤΡΟΛΛΑ, idem quod συλλολα, itidemque παρ. Ὑποπλά-
λαι, idem quod συσπλάλαι, animo demitti ac con-
trahi. Et peculiariter de metu dicitur, significans Me-
tuo, Reformido, Refugio, Veteor. Philo De vita Mo-
sis, libro 1, καὶ ἀμπαται ψυχὴν ἀλαβὴς ὡς, ὑπερίστα, cum
verò se submitteret magis, vt Turco. vertit. In qua si-
gnificatione cum accusatiuo quoque constituitur. Ifo-
crates De pace, οὐδὲν ὑποπλάλῃς, ἀλλὰ
παντάπαν αὐτοῖς, μάλα πιστῶς τοὺς λόγους ποιεῖς ὑμῶν.
Idem in Euag. μηδὲν ὑποπλάλῃς, καὶ μηδὲ δίσσας πῶς
ἔσονται, ἀλλὰ παρρησίᾳ χρῆσαι, ὅπως ἔστι. Idem in Archida-
μο, δὲν, μηδὲν ὑποπλάλῃς, ὅτι πῶς τὸ φαυλόμενον. Sic Demo-
sthenes Philipp. 1. αἰζουμένους, πῶς ἀπολεῖ, οὐδὲν ὑποπ-
λάλῃς, παρρησιασάμεναι. Itidem & Dinarchi apud Bud.
pagina 148. οὐ πῶς Διμαῖδου διώμενον ὑποπλάλῃς. I-
bidem ὑποπλάλαι idem Budzus interpretatur Vires
remittere, Non acriter nec omni conatu agere: inter
alia afferens hæc exempla, sed fusius, ex Demosthen. in
Mid. καὶ μηδὲν ὑποπλάλῃς ὥς ἔστιν, ei qui nihil rem-
issius conatus quominus consummeliosus esset. Et ex
Actorum Apostol. capite 10, οὐ καὶ ὑποπλάλῃς ὑμῶν
τὸ μὴ ἀνταρῆσαι πῶς τῶν βουλῶν τῶ θού, Neque enim
præuancatus sum in renuntiando vobis consilio di-
uino. Sic ei videtur intelligendum illud ad Hebræ-
os capite 10, in fine, καὶ ἰὰν ὑποπτάληται, οὐκ ἀδυνατῶ
ψυχῇ μου ὡς εἶπας, Et si contentionem timide remisce-
rit, in eo animus meus non acquiescit. (Alii sic ma-
lunt, At si quis se subduxerit, non probat cum animus).
Rursum Act. Apostol. capite 10, καὶ οὐδὲν ὑποπτάλῃς
ὅτι συμπερίσταν, idem Budzus vertit, Vt nihil præua-
ricatus sum in iis quæ conducibilia erant. Necnon &
hoc Demosthenis ἀνταρῆσαι πῶς τῶν βουλῶν, καὶ
μηδὲν ὑποπλάλῃς: accipiens ὑποσπλάλαι pro ὑπό-
πλαι, Præuaticor & non contentis viribus ago. Est ὑ-
ποπλάλαι (inquit idem pagina 148) etiam Consulco
vinci & cedere pari, quod ὑποπλάλαι quoque dicitur, vt qui
gratificandi & obsequandi causa contentionem re-
mittunt & genitino iungunt. Aristot. Problem. Sect. 3.
τῆς ὁρῆς ὑποσπλάλαι, circa sagittatē cūtere. Greg. cor. 1.

ελαττωρ, καὶ λυγρὸς τὸ δὲ λυγρὸν, οὗ ῥίνας καὶ αὐτὸ καὶ ἄλλοι
μαχαίρας. καὶ ἔτι καὶ ἑστῆρας. Vbi Chalubidum synonymum
interpretari possumus etiam Acies qua Chalybes utun-
tur in temperando ac roborando ferro: ut Plin. lib.
34, cap. 14. Ex omnibus autem generibus palma Serico
ferro est: secunda, Parthico: neque alia genera ferri
ex mera acie temperantur: ceteris. n. admiscetur.
Vt synonymum σιδῆρος idem sit quod Acies qua ferrum
temperatur, seu Quae ferro admiscetur, ut ea ipsum
ferrum acutum reddatur durius ac firmitus: id est Chalybs
ὡς συμπτῶν ὁ σιδῆρος. Corr. certe, Στόμαχος (inquit)
est ferrum sepius igneliquifacitum & purgatius red-
ditum. Id chalybs alio nomine dicitur: Galli aciem
appellant. Attamen & ipsum τὸν σιδῆρον ἐσσυμένους δι-
ci σῶμα, ex Plut. quoque discimus, qui in Lycurgo
dicit monetam Spartanam, quam ex ferro cudere, Ly-
curgus instituerat, fuisse ἄχρηστον inutilem, quoniam
ὁ δὲ σιδῆρος σιδῆρος τὸ σῶμα καταβύσσει, ἀφαιλεῖ τὴν
οὐκ ἄλλα χρυσίαν καὶ ἀσημένιαν. Idem confirmat Aët. lib.
10, cap. 11, ubi ait, ἴσως δὲ ὁ ἀποβυτνόμενος ἐν αὐτῇ σιδῆ-
ρος, σῶμα. ἢ τὸ σῶμα τοῦ σιδῆρος, ἢ τὸ σῶμα τοῦ
χάλυκος ἀποβύσσει ὁ σιδῆρος πυρρὸς καὶ τὸ σῶμα τοῦ
χάλυκος πυρρὸς καὶ τὸ σῶμα τοῦ σιδῆρος καὶ τὸ σῶμα τοῦ
χάλυκος ἀποβύσσει, seu βυτνέται. Et τὸ σῶμα τοῦ σιδῆρος δι-
citur squama illa quae resiliat à ferro, interea dum mal-
leis tūdatur & σῶμα. Quae quae vi polleat in medicina
facienda, tum Aët. item docet, tum Dioscor. lib. 5,
tum Galen. Simplic. medic. lib. 9, capite illo quod
inscribitur σῶμα λεπίδος τῆς ἀπὸ χάλυκος καὶ σιδῆρος. Plin.
& Celsus synonymum accipiunt pro ipsa squama quae de-
cutitur dum σῶμα τὸ σιδῆρος aut ὁ χάλυξ. Sic enim il-
le, lib. 34, cap. 11, de flore & squama zonis, Squamae
est alterum genus subulius, ex summa scilicet lanu-
gine decussum: quod vocant σῶμα. Hic autem, lib.
6, cap. 6, in collyrio Cleonis, Squamae zonis, quod σῶ-
μα appellant. Nisi potius intelligunt certum quod-
dam squamae genus quae decutitur dum σῶμα τὸ
χάλυξ & πυρρὸς τύπεται. Rursum Aët. lib. 9, c. 48,
πλατύνω σιδῆρος σῶμα, lamina ex stomomate ferri.
Alius etiam rebus σῶμα tribuitur, metaphoricè
acceptum pro Robur, Vis, Vigor. Plut. Symp. 6, cap.
7, ὅ, π τὸ σῶμα τοῦ οἴνου καὶ κρατὸς ὅ, τὸ π τὸ διυλίζον
ἔστιν καὶ ἀποκρίνον. Paulo post, ὅ, ὡς τὸ σιδῆρος σῶ-
μα ἀποκρίνον. Idem in suo σῶμα πολυπραγμοσύνης
libello, τὸ πολυπραγμοσύνη τοῦ φιλομαθοῦς ἀκμῆς πᾶσι καὶ σῶ-
μα νομίζοντες, quasi τὸ πολυπραγμοσύνη possit σῶμα
eos qui πολυπραγμοσύνη nomen sibi comparare volunt.
[Στόμαχος dicitur etiam robur aciei. Plut. Flamin. Φι-
λίππῳ τὸν σῶμα σῶμα σῶμα μάχης ἀποκρίνον. Idem, ἀπολα-
βὼν αὐτῇ σῶμα σῶμα περὶ χεῖρας ἡμῶν. B.
Στόμαχος, τὸ, ἢ, Ipsa actio τὸ σῶμα, quum faber can-
defacitum & exacutum ferrum in aqua extinguit, ut
durius fiat ac firmitus. Plut. Symp. sept. sap. χάλυξ τὸ
κόλλειν σιδῆρος καὶ σῶμα πλεονάζει ποιεῖν μάχης ἔργον
αὐτῷ, ἢ π τὸν σῶμα τοῦ σιδῆρος ἀναγχεῖ, οἷον ἀφρά-
κων ἀκρωτήρησι, ἢ λατύνει σῶμα τοῦ σιδῆρος, potius iudicatis
operis sui esse ferruminare aliquid, aut securim can-
defactam exacutamque aqua immergere ac tempe-
rare acie. Idem De discern. amico & adulatore, ὡς τὸ
ὁ σιδῆρος σῶμα τὸ σῶμα, καὶ δὲ χάλυξ τὸ σῶμα, αὐτῇ
σῶμα τὸ σῶμα τὸ σῶμα, καὶ μαλακὸς ἡμῶν. Sic
idem Symp. lib. 8, ἢ τὸ σῶμα τοῦ σιδῆρος σῶμα τοῦ
σιδῆρος σῶμα τοῦ σιδῆρος, καὶ μαλακὸς ἡμῶν. Exponitur etiam
Acies, Acumen, Robur, perinde ut σῶμα. Apud
Soph. autem in Oedip. Colon. Τὸ σῶμα δ' ἀφαιλεῖ τὸν
σῶμα τοῦ σιδῆρος Πόλεμος ἔχον σῶμα, exponunt δεινότητα
καὶ πανουργίαν, dicendi vehementiam & astutiam, vel
veteratioriam eloquentiam.

C. Αἰσώμαχος, Qui exacutus non est, seu Qui acie tempe-
ratus roboratusque non est, Qui tinctus siue immer-
sus aquae non est, postquam candefactus fuit & exa-
cutus. Idem quod ἀσώμαχος de ferro dictum. ὅ, ἢ ἐσ-
συμένους.

C. ΑΝΑσώμαχος, ὁ, Laxo, Relaxo, Laxius reddo & paten-

tius, q. d. Os facio latius & capacius: accipiendo os
metaphoricè de quavis re. Sunt qui ἀσώμαχος expo-
nant Aperio, Patrefacio, apud Theophrastum De
caus. pl. lib. 2. Apud Aristotelem De gener. anim. ἀσώ-
μαχος τὸν πόρον, Laxatur meatus & aperiuntur. Sequi-
tur enim, καὶ ὁ πόρος τὸ σῶμα τοῦ πόρου. [Apud Xeno-
phontem Paz. 7, ἀσώμαχος τὸν πόρον sunt qui acci-
piat pro Repurgare fossas, nō pro Capaciores reddere.
Αἰσώμαχος, in significatione contraria precedenti, Ar-
isto, Angusto, In fauces comprimio. Aristot. De mun-
do, οὐκ ἔστιν ὅ, π τὸν πόρον καὶ τὸν πόρον ἀσώμαχος, π
δὲ π τὸν πόρον καὶ τὸν πόρον. Vbi ἀσώμαχος, Budzus inter-
pretatur In fauces se comprimens. Siquis tamen passiu-
e vocis significationē retinere velit, ἀσώμαχος sonat
In fauces compressus. [Αἰσώμαχος in vulg. lex.
Graecol. quae omnium prima fuerunt edita, exponitur
Verba aliena interrumpo. [Αἰσώμαχος, exacuo, quasi
Os facio. Comicus quidam apud Athenzum lib. 4,
— τὸν πόρον τὸν πόρον ἀσώμαχος τὸν πόρον τὸν πόρον. Exi-
stimo sumptam à gladii metaphoram, de quibus
etiam σῶμα & σῶμα dicitur. Sic & apud Latinos
exacuere palatum dicuntur quidam cibi. Hanc au-
tem verbi ἀσώμαχος significationem ab eo deducta ἀ-
σώμαχος & ἀσώμαχος seruant.

Αἰσώμαχος, τὸ, ἢ, Laxatio, Relaxatio. Apud Cels. ἀσώ-
μαχος est quum ora venarum aut arteriarum pate-
fuerint, & ex eis sanguis erumpit. Qua de re plura apud
Gorr. [Item Αἰσώμαχος, contraria significatione,
Arctatio, Compressio in fauces. [Item, Exacutio
palati, de cibis dictum. Athen. lib. 4, ἔχων τὸν πόρον
καὶ τὸν πόρον ἀσώμαχος τὸν πόρον. Sic ΕΤΙΜ Αἰσώ-
μαχος, exacuendi palati vim habens.

C. ΑΠΟσώμαχος, ὁ, oppositum precedenti ἀσώμαχος &
verbo σῶμα, (ut ἀποσῶμαχος & ἀποσῶμαχος opposita sūt τὸν πόρον
& σῶμα) id est Os obthuro, seu Os occludo, ἀποσῶμαχος ut
Suid. exp. hoc loco quem citat, ἀποσῶμαχος τὸν πόρον
ἀποσῶμαχος, fossarum hiatus obthurare & terra regeſta
comple. [Praeterea ἀποσώμαχος ferrum dicitur qui a-
ciem eius hebetat & retundit. Metaph. Luc. de Iouis
fulmine loquens, καταγχεῖ τὸν πόρον καὶ ἀποσώμαχος
δύο ἀκτῆς. [Accipitur tamen etiam pro ἀσώμαχος seu
σῶμα, id est Ore facto aperio: qua signif. Dioscor. vfu-
pat idem, teste B. qui addit & hunc locum Galeni,
οἷος ἀσώμαχος, ἢ ὡς ὁ πόρος ἀσώμαχος ἀσώμαχος ἀσώμαχος
ἀσώμαχος, ὅ, τὸν πόρον τὸν πόρον. V N D E Αἰσώμαχος,
τὸ, ἢ, Aperio factu ostio: ut ἀποσῶμαχος πόρον dicitur,
quum meatuum corporis ora seu ostiola aperiuntur
per sudorem. Aristot. Probl. 2. τὸν πόρον τὸν πόρον ἀποσώμαχος
τὸν πόρον τὸν πόρον πολλὰ πόρον ἀσώμαχος, meatibus per sudo-
rem patefactis, veluti ostia complura aperiuntur. Ac
perperam in v. l. s c a i v i t v a Αποσώμαχος.

Αἰσώμαχος, ὁ, ὁ, Aperiendi vim habens & oris patefa-
ciendi. Αἰσώμαχος τὸν πόρον dicitur medicamentum
quod ora venarum & arteriarum aperiendi vim ha-
bet, calidum, acre, mordax, crassarum partium & ter-
renum: ut cyclaminus, allium, porrum. huic opposi-
tum est τὸ σῶμα. Gorr.

C. ΔΙΑσώμαχος, ὁ, Diduco ore patefacto: idem quod ἀσώ-
μαχος & διασώμαχος. V N D E Διασώμαχος, τὸ, ἢ, Didu-
ctio & aperiatio oris, Quum os seu ostium diducitur.
Alex. Aphrod. 1 τ 2 M Διασώμαχος μύλη, Specillum
quo os clausum aperitur & diducitur: διασώμαχος.

C. ΣΥσώμαχος, ὁ, Os contraho, Ostium constringo & con-
gusto. oppositum precedenti ἀσώμαχος. Pro Simul in
fauces contraho, assertur ex Aristot. De mundo.

C. ΑΠΟσώμαχος, F. ἴσως, Memoriter recitare iubeo: ἀπὸ
σῶμα τὸ σῶμα καλῶς. si quidem verum est quod Poll.
scribit, Platonem alicubi ἀποσώμαχος τὸν πόρον τὸν πόρον, δι-
xisse pro τὸν πόρον τὸν πόρον καλῶς ἴσως τὸν πόρον τὸν πόρον, ὡς
ἀπὸ σῶμα τὸν πόρον, id est, Pueros interrogari à magistris
& iuberi recitare quae didicerint. Ita & Suid. annotat τὸ
διδασκαλον dici ἀποσώμαχος τὸν πόρον, ὅ, τὸν πόρον τὸν πόρον
ἀπὸ σῶμα τὸν πόρον. Locum Platonis, cuius mentionē facit
Poll. huc esse existimo, in Euthydemo, ὅ, τὸν πόρον τὸν πόρον
τὸν πόρον τὸν πόρον, τὸν πόρον τὸν πόρον τὸν πόρον τὸν πόρον
τὸν πόρον τὸν πόρον, ut sensus sit, Quū memoriter aliqua vos

confissas attingens , palato extremo atque intimo A
terminatur. De ima *σμάχου* parte accipiunt apud
Cels. lib. 4, cap. 2, aliquanto post locum antè citatum,
Stomachus verò , qui intestinorum principium est,
neruosus , à septima spinæ vertebra incipit , ac circa
præcordia cum ventriculo committitur. Adde hunc
Plinii, lib. 11, cap. 37, Summitum gulæ , fauces vocan-
tur , postremum , stomachus. Atque hoc modo *σμά-
χος* interdum significat os seu orificium gulæ , aut gu-
lam cum suo orificio , interdum os seu orificium ven-
triculi , interdum ipsum ventericulum cum suo orificio. B
Atque adeo Galen. tum alibi sæpe , tum libro 8 *ἡ
κατὰ πότις* , expressè docet veteres os ventriculi duo-
bus nominibus appellasse , *σμάχον* καὶ *καρδίαν* , etiam-
si frequentius ipsum *καρδίαν* dixerint. Idem Suid.
& scholiast. Thucyd. *οἱ παλαιοὶ ἰατροὶ τὸ σμάχον καρδίαν
ἐκάλουν . ἔνθεν καὶ καρδιωμοί*. Gorr. itaque , *Στμάχος* ,
(inquit) Stomachus , Os ventriculi : est meatus su-
perior ventriculi , per quem cibi in ipsum intromit-
tuntur. Habet enim ventriculus ora duo , vnum inferi-
us , *πυλαρόν* dictum : alterum , hoc ipsum superius , in-
ferno longè amplius , quòd ita expediat , ut cibos , du-
tiores & nondum intritos deuorare possit. Est autem
maximo sensu prædictum , & longè acutius quàm reli-
quæ vllæ partes , propter duorum nervorum magni-
tudinem , qui à sexta cerebri coniugatione in ipsum
inferuntur : per eos & alimenti penuriam & satietatem
sentit , ventriculique affectus cerebro , & contrà
ventriculo cerebri communicantur . Ad ipsum pro-
priè pertinet appetentia , quam , ut bene habens , se-
cundum naturam excitat : sic malè affectus inappet- D
tentiam & vitiosum appetitum inducit. Est & illi con-
sensus cum corde maximus , adeo ut syncopas inue-
hat , quas propterea *σμάχικὰς* appellant , & id veteres
communi nomine *καρδίαν* nuncupant , & morbum
eius , *καρδιωμόν* & *καρδιαλγίαν* . In qua significatione
Galen. accipit lib. 13 Methodi , quum ait , *οἷον τὸ σ-
μάχον καλοῦσι καὶ τὸ σμάα τῆς γαστρὸς , ὡς τὸ ἴππευ εἰπὼν
συνόπτηται πινὰς σμαχῶς* , os seu orificium ventriculi .
(Dixerat autem ibi se *σμάχον* accipere in propria si-
gnificatione , pro Gula nimirum , ut & Celsius acci-
pit in suis Problematis medicis , quæst. 80 , *ἐπειδὴ τὸ
πάθος πρὸς τὴν κοιλίαν ὑφίσταται ἔτι τὸ σμάχου τὸ σπῆας* , ὁ σπῆας
πρὸς τὸ σμάχον τῆς κοιλίας . Vbi *σμάα γαστρὸς* Galenus , & *σμάα
κοιλίας* Celsius , vocant os seu orificium ventriculi ,
quod & ipsum appellari *σμάχον* iam satis clarè docui)
Idem Plut. Symp. 7 , *τὸν σμάχον εἰς τὴν κατὰ κοιλίαν ἐν-
διδόντα μαλακῶν καὶ διαβροχῶν τὸ σπῆας* , os ventriculi de-
mittere in ipsum ventriculum cibum . Et Symp. 6 ,
probl. 1 , *αἱ τῶν ἐφ' αὐτῶν βρωμάτων ὁμομῖαι καὶ δριμύτη-
τες ἐπιστρέφουσιν καὶ περικύπτει τὸ σμάχον , ἢ πάλιν αὐτοῖς ἵσταται
καὶ χαλάρουσι* . Athen. lib. 2 , dicit alicui *ἡ κόιλίης διαπί-
πτεται τὸ σμάχον* , ut apud Cic. Esse languenti stomacho :
& apud Horat. Esse agro stomacho. Quanquam
hæc Latina plus aliquid significant . Rursum idem
Athen. lib. 3 , *οὕτως οὐκ ἀσπίως διαπίπτεται τὸν σμάχον , κα-
τὰ τὴν κατὰ κοιλίαν αὐτῶν περικύπτει* . Eodem libro , *πῶς ἀδύ-
νητ' ὁ σμάχον ἔχειν* . Contrà Plut. *τὸ ρωμαλία τῆς σμα-
χίης* , quæ sunt robusto & firmo stomacho , ut Latini
dicunt Imbecillus stomachus , Infirmus stomachus :
item Resolutus stomachus : & Horat. Lassus stoma-
chus . Sed sunt qui hisce in locis *σμάχον* accipiant pro
ipso ventericulo cibos conficiente & concoquente , ut
& apud Iuven. Satyra 5 , Si stomachus seruet vinòque
cibòq; . Morbi autem sunt , *ἀσπῆς* καὶ *ἀπῆς* *σμάχου* ,
Infirmitas seu debilitas stomachi , item Solutio &
dissolutio stomachi , ut Cels. ac Plin. loquuntur : quam
Græci *ἐκλυσις* etiam appellant . item *ἀσπῆς* *σμάχου* ,
ἀσπῆς , *σπληνισμός* , *αἰοριξία* , *γαστρίτις* . Hippocrates *σμά-
χον* appellauit etiam os seu orificium vuluæ , τὸ *σμάλις
μῆστρας* : ut in suo πρὸς ἐπιπλησίως libro , *ἐπιπληστικῶν δὲ τῶν
γυναικῶν ὡς αὐτὸ σμάχος ἐστὶ τὸ πρὸς τὴν κύημα συμμημῆκον* .
Et alibi , *παρὶν τῆς κοιλίας σπῆας* ὅτι τὸ *σμάχον* . Sic
σμάχος significat modò os gulæ , modò os ventriculi ,
modò os vuluæ . Idem Hippocr. dicit & *σμάχος* *κῆς* ,
os seu orificium vesicæ , Erot.

C. *Εὐσμάχος*, *εὐσμάχῃ*, Bonum habens stomachum, Cuius stomachus bene habet seu bene affectus est. Cibaria etiā dicuntur *ἑσμάχα*, quæ stomacho cōueniunt, id est vel vtilia sunt, vel grata, ac eū corroborant: vt *ἑσμία* dicitur quæ ori sunt vel grata vel vtilia: qualia sunt, inter alia, quæ astringenti vim habent. Dioscor. lib. 2, c. 13, de faba Egyptia, ἔχει δυνάμιν σπληνικὴν καὶ ἑσμάχων. Dipphilus apud Athenam lib. 3, radicem eius dicit esse *ἑσμάχων* καὶ τριφύλων. Rursum Dioscorides lib. 1, de Celis, siue loro, καρπὸν εἶρει γλυκύν, βρώσιμον, ἑσμάχων: de quo Theophrast. Histor. pl. lib. 4, c. 4, αἰσθητός δι' ὅτις λατφάρεις καλυμνός, (nimirum ὁ πῦ λατφῦ καρπὸς) γλυκὺς, ἡδύς, καὶ ἀσπῆς, καὶ ὅτι πρὸς τὴν κοιλίαν ἀγαθός. Vnde Plin. lib. 13, c. 17, Ferunt ventris non sentire morbos qui eum mandant. Ita Dioscoridi *ἑσμάχος* idem fuerit quod Theophrasto ὁ πρὸς τὴν κοιλίαν ἀγαθός, Bonus & vtilis ventri: I T I D E M Q V E Σπμάχος idem fuerit quod ἡ κοιλία, Ventriculus seu venter, ciborum nimirum receptaculum, & concoctorium, verita dicam. V N D E Εὐσμάχια, *αε*, ἡ, Bonus ventriculus, seu Ventriculi affectio bona, Ventriculus bene se habens, seu bene affectus. ἡ ἀγαθὴ τῆς σπμάχου διάθεσις. Item, Sapor stomacho gratus, seu Gratia saporis stomacho iucunda. Dioscor. lib. 2, cap. 13, de carnibus viperinis, ἀποθνήσκει, εὐρίπτοι μιν οὐκ ἔστιν ἑσμάχια αὐτοῖς ἀρδιστάχος ἢ φύλλοι. (Sic enim reposuere quidam eo loco, quoniam Plin. lib. 19, c. 6, de carne viperina itidem loquens, ait; Exunitur in olla cum sale, quem lingendo claritatem oculorum consequuntur, & stomachi totiusque corporis festiuitates. Marcellus contra retinendum dicit εὐσμάχια, quod in antiquis legitur codicibus: agere enim Dioscor. περὶ αἰσθῶν τῆς ἡδυσμίας καὶ πρὸς ἡδονὴν τοῦ ἀσπῆρος. Sicut Galen. lib. 12 Simplic. c. 1, dicit viperinam carnem αἰσθημένην πρὸς ἐπιθυμίαν εἰς ἡδονὴν ἀσπῆν) Eodem vocabulo *ἑσμάχια* vitur & Hicetius apud Athen. lib. 7, dicens αἰσθῶν ἡ γλῶττις ἀρχαλῶσαι παύτων εἶπαι ἔχθω, ἥ ὅτι *ἑσμάχια* διαφύσσει τὴν πλῆσιν, stomacho sunt gratiores quam plurimi alii. Sin *ἑσμία* legeretur, significaret, Saporis gratia gustusque suauitate plurimīs præstare.

C. κακὸς σμαχος, Cuius Stomachus malè affectus est, seu Cuius Stomachus male habere solet, utpote qui imbecillior sit. Oppositum precedenti ἀσμαχος. Cic. in epist. quadam ad Tyronem, ius enim dandum nō fuit, quō κακὸς σμαχος esles. Præterea ve ἀσμαχα dicuntur quæ Stomacho grata sunt ac salutaria, seu quæ rûtem languentisquæ Stomachum fuleiunt ac corroborât, ita vicissim καλὸς σμαχα dicuntur quæ obfunt Stomacho, seu quæ ingrata sunt vetriculo, eumque lædunt, imbecillum eum fractantes ac fuluentes. Athen. lib. 3. non ita procul à fine, εἰς τὰς δὲ πρὸς τὸ εἶναι καὶ καλὸς σμαχα· ἡ γὰρ δὴ παλαιὴ καὶ παλαιὴ ἡμῶν, ἀπὸ τῶν δὲ τὰ κοινὰ καὶ ἡ ἐπεὶ τὰ βέλματα ἀγροεῶν ὅπῃ πλεὰ τὰ καὶ ἐκ τῶν πρὸς τὰς ἀσμαχα καθίσταται. Σπμαχος, ὅ, Stomachicus. ve σμαχικὴ διαίτης, Stomachica affectio, id est Quum Stomachus malè affectus est. nam ἐπὶ τῷ σματὸς τῶς κοιλίας (qui Stomachus est) παρὰ τῶς, οἱ πολλοὶ τὴν ἰσθμὸν τὴ καὶ ἰδιότητὴν εἰσμάχουσι σμαχικῶν διαίτην ἐπὶ πολλοὺς συντεταγμένας, ὅ κατὰ μίαν ἀπασί γνησθῶντος διαίτην, ἀλλὰ κατὰ πλεὰς, μὴ μὲν πρὸς ἡμῶν καὶ ἐπὶ λαμβανούσας. Vnde patet σμαχικῶν διαίτην apud medicos interdum generaliter accipf, interdum specialiter. Itidem σμαχικοί, Stomachici, Qui Stomachi vitio laborant, generaliter interdum dicuntur. ve apud Dioscor. lib. 4. cap. 37. de rubo, ἐπὶ σμαχικῶν δὲ τῶν καρδιακῶν ἁπλᾶ ἐπιπλήματα ὁρμίζει. Vnde Plin. libro 24. cap. 13. Cardiacis vel sic per se imponuntur à mamma sinistra, irem Stomachi doloribus. Nonnunquam speciali modo dicuntur σμαχικοί, ve quum Paulus Aegineta libro 3. cap. 37. ait, ὅς τις μὴ κατὰ χάριτας τῇ τριπλῶν, ὅς ἰδίως εἰ παλαιὸς σμαχικός ὁρμαιοῖται. Itidem quum Galen. libro 8 τῶν κατὰ πῖπτις scribit à quibusdā & τῶς ἀπὸ τῶς ἰσθμῶν, ad vomitum proclives, appellari σμαχικοί, εἰς quæ ἐπὶ τῶν σμαχικῶν dici.

εὐλαστὶν ἐρωμῶν, ἀλλ' οἷον αὐτῶν καὶ μόνων ἐρωμῶν, non quæ subiceretur stragulo, sed quæ ipsa per se sola straguli vice esset. Hesych. ἐρωμῶν exp. κατὰ, Suid. κατὰ. Vide & Πλάκω.

Στράτης, ὡς, ἡ, Stratio, Stratura. De lecti structura & compositione accipitur in loco quodam quem in Στῆτης citabo. Dicitur & στράτης ὁ δῶν, Sternendarum viarum munus, Stratura viarum, ut Suetonius loquitur in Claudio.

Στράτωρ, Strator. Στρωτῆρες dicuntur trabiculæ seu tigellæ quæ trabibus & trigis maioribus inferuntur. Suidas enim dicit στρωτῆρες vocata fuisse τὰ μικρὰ δοκίδια τὰ ἐπὶ τοῖς δόκωσιν πηλὴν. Quæ verba apud Harpocritum quoque leguntur, citantem id vocabulum ex Lycurgo & Aristophanis Babyloniis. Sed apud eum pro δόκωσιν legitur δουροδόκω. quemadmodum & in lex. meo vet. annotatur, oratores στρωτῆρες vocare τὰ μικρὰ δοκίδια τὰ ἐπὶ τοῖς δόκωσιν (sic enim ibi scriptum est vocabulum absque u) πηλὴν, ἢ τὰς εἰς ὁρόν πηλὴν. Ibidem additur, στρωτῆρες ab aliis vocari πλέγμα δὲ τοῦ δῶν εἰς ὁρόν πηλὴν, seu πλέγμα δὲ τοῦ πατρὸς εἰς ὁρόν πηλὴν καὶ καλὸς πηλὴν. Quibus verbis significatur extilis aliqua crates qua tuguriorum culmina solent superinferni. Quæ expositio confirmatur hoc loco Poll. lib. 10, cap. 43, ἀλλὰ μὴ τὰ στρωτῆρες λέγειν, ὅτι οἱ στρωτῆρες, καλυμμάτια. Vbi utriusque huius vocabuli exempla affert ex Aristoph. Πιστὶς καὶ στρωτῆρες αὐτῶν οὐ πῶς: quem locum ex Babyloniis citat. subiungit & hunc, — καλυμμάτιας τὸν οἶον ἡ ἐστὶ. I T A Q V E Καλυμμάτια fuerint Opercula quæ tecti culmini solent superinferni.

Στρωτῆς, οὐ, ὁ, Strator, peculiariter de lecti stratore, seu lectionariatore, ut Plaut. dicit, Tu esto lectionariator, tu argentū eluito. Ath. 1. 2, ex Heracl. κατὰ τὸν Περσῶν περὶ λεγόμενης στρωτῆς ἐφύρον, ἡ καὶ μὴν ἔχει ἡ στρωτῆς. Etant enim Persæ curiosi in stragulis mollioribus delicatioribus ac ornatis sibi comparandis, ut apparet ex his etiam locis quos in Στρωτῶν καὶ Στρωτῆς citavi. Latini stratores solent appellare qui equos suorum dominorum inferunt: quos Græci, ex eo quod dominos in equos infra eos attollant, αἰσθητῆς vocant. Alius Spartian. in Caracalla, Quum illum strator eius in equum leuaret. Vlpian. in Pand. De officio procons. Nemo proconsulum stratores suos habere potest.

Στρωτῆς, οὐ, ὁ, Stratus, Instratus: seu Stragulis tectus. Hesiod. Theogon. v. 797, κατὰ αἰσθητῆς καὶ αἰσθητῆς στρωτῆς ἐπὶ λήξει. Alia etiam quocunque modo strata, dicuntur στρωτῆς.

C. Ἀστρωτῆς, Qui stratus seu instratus non est, Qui stragulo intectus non est. ut ἀστρωτῆς ἵππος, equus non instratus, quales esse aiunt defultores. I T E M Ἀστρωτῆς, ας, ἡ, quod compositum est ἀστρωτῆς & στρωτῆς. ut apud Plat. lib. 1. De leg. ἀστρωτῆς καὶ αὐτὸς δὴ σὺν ἡμῖν. Sine stragulis cubare & nudis incedere pedibus, Stragula sibi nō subferre, nec pedibus subdere calcemina. Eadem forma compos. οἱ στρωτῆρες καὶ στρωτῆρες, Humile stratum, seu Lectus humi stratus, ut sunt strata ex herbis & frondibus. Vtut hoc vocabulo schol. Soph. in Philo. pag. 379, κατὰ τὴν φύσιν exponens χαμαστρωτῆς ἐκ φύλων, stratum humi ex foliis paratum, qualibus utantur οἱ χαμαστρωτῆρες καὶ χαμαστρωτῆς. Potest χαμαστρωτῆς dici etiam κατὰ τὴν φύσιν στρωτῆς, quū quis in solo herbido decumbit, & herba ipsa straguli vicem præstat.

C. Βαθυστρωτῆς, Profundè seu altè stratus, ut sit ὡς τῆς οἰκίας στρωτῆς. Apud Suidam, τὸν δὲ τῆς βαθυστρωτῆς κατασκευαστῆς ἐπὶ δόκωσιν ἡ νόμος, ex lecto pluribus stragulis altiore reddito. solent enim plura subferri stragulis qui mollius volunt cubare. Suidas ibi βαθυστρωτῆς exponit πολυπλοῦς.

C. Διαστρωτῆς s i v e Διαστρωτῆς, Sternō, Inferno. Ath. lib. 4, de frugalitate Cleomenis, ἀριστῶν τῶν ἀστρομῶν ὡς αὐτῶν, πρὸς τὸν δὲ στρωτῆρα πρὸς τὸν δὲ στρωτῆρα. Plutarch. item in vita eius, pag. 1486 meæ editionis, τὸν δὲ στρωτῆρα αὐτῶν, τὸν δὲ στρωτῆρα αὐτῶν, ὡς αὐτῶν, στρωτῆρα αὐτῶν καὶ Λακωνικῶν εἰς τὸν στρωτῆρα δὲ στρωτῆρα αὐτῶν, ὡς αὐτῶν στρωτῆρα αὐτῶν. Latini ite-

dem dicunt Sternere triclinium, Sternere torum.

C. Ἐπὶ στρωτῆς s i v e Ἐπὶ στρωτῆς, Inferno, Supersterno, seu Instrato tecto. Luc. ὁ στρωτῆς τῆς γῆς ἵππῶν, Terrā niuib' infernet seu operient, v n d e Ἐπὶ στρωτῆς dici potest, ut κατὰ στρωτῆρα, id est Instragulum, quo Cato utitur c. 10 pro stragulo. Et Labeo apud Vlp. dicit Instrato cōtineri omne vestimentum quod induitur. Certè Instratum equi dicitur id quo infernitur seu ὁ στρωτῆς, ut dicunt παλαιὰ τὸν ἵππον τῆς ἵππῆς ἐπὶ στρωτῆς, equum equi a sculuro sistere instratum.

C. Καταστρωτῆς s i v e Καταστρωτῆς, Consterno. Galen. ἀμπελωνῆς καὶ ῥόδου καταστρωτῆς, vitium clauiculis & rosis consternere seu sternere pavimentum. Item Sternō, Prosterno. ut κατὰ στρωτῆρα πᾶν, Omnes prostrati fuere, Omnium strages edita est. Sic Xenoph. Hellen. 4, pag. 327, τὸν Λακωνικῶν ἐπὶ στρωτῆς καταστρωτῆρα τὸν ἵππον, καὶ καὶ οἱ πολλοὶ καταστρωτῆρα, καὶ ἄλλοι ἀπὸ στρωτῆς, iacentem multis strauerunt seu prostrauerunt iustibus.

v n d e Καταστρωτῆς, ας, ἡ, dicitur superius pavimentum naui, seu tabulatum quo naui superiore ex parte strata est, quòque naui discurrentes aut milites propugnantes sustinet. Idem Poll. (inquit Bayf.) dicit, Si erat constrata τεταύτη naui, inazificabantur πυρροχοί, id est tigna continentia turrim: super quæ duæ curricula, dextra & sinistra: quarum medium erat κατὰ στρωτῆρα, in quibus erant homines armati, quos propugnatores vocat Tullius 7 in Verr. Præclara classis in speciem, sed inops & infirma, propter dimissionē propugnatorum & remigum. Polyb. lib. 1, ἐπὶ τῷ τῷ ναυῶν τῷ ἀπὸ τῶν πλοίων, ἔχον κατὰ στρωτῆρας καὶ ὡς μάχης ἐπὶ τοῖς πᾶσι αἰσθητῆς ὅτι κατὰ στρωτῆρας, habens armatos propugnatores, paratosque ad pugnam viros qui in catastromatis & foris erant. Vbi addit Et foris, imitatione Gæzæ, qui hæc Cic. De senect. Alii per foros cursitant, sic interpret. οἱ δὲ στρωτῆρας κατὰ στρωτῆρας ἡρώδης. Attamen Gellius foros Latine vocat quæ Herodot. ἰδὲ λῆρα, ut suo loco docui: atque adeo & ipse Bayf. ea de re dubitat alibi. Similes illi loco Polybius sunt hi Thucyd. Vnus, lib. 1, πολλοὶ ὅσοι καὶ ἔχοντες ἀμφοτέρω ὅτι κατὰ στρωτῆρας, multos propugnatores habentes utriusque super catastromatis seu tabulatis navium. Alter lib. 7, p. 233, ὡς τῶν ἐκείνων ὅτι κατὰ στρωτῆρας ὡς στρωτῆρας. Et hic, lib. 2, ἀπὸ τῶν κατὰ στρωτῆρας μάχης. Athen. 1. 5, in descriptione naui Hieronis, τῆς καὶ δὲ, ἐπὶ λῆρας ἔχον καὶ κατὰ στρωτῆρας ὡς τῶν, ὅτι κατὰ στρωτῆρας. Itaque κατὰ στρωτῆρας dicitur tabulatum naui quo ipsa constata est ut inambulari queat.

A Καταστρωτῆς denotatum e τ Καταστρωτῆς, Constatio. Idē Prostratio. In v. l. exp. Explicatio, Explanatio. quæ suspecta sunt.

C. Περιστρωτῆς s i v e Περιστρωτῆς, Circumcirca sterno, Circumquaque consterno. v n d e Περιστρωτῆς dicuntur tapetia & aulæ quibus triclinia circumquaque sterni solent, item & lecti torique. Athenæus libro quinto in descriptione pompæ Ptolemæi Philadelphæ, ταῦτα δὲ τῆς κλίνης ἀμφοτέρω ἀλουχίς ὑπὲρ τῆς ποσὸς ἐστὶν, καὶ περιστρωτῆρα ποικίλα διαπρὶν τῆς τῆς ἐπὶ τῆς ψαλῆς δὲ Περσῆς τῶν αὐτῶν μῶσιν ὅτι πρὸς τῶν ἑκά-λυπτον, ἀπὸ τῶν δὲ στρωτῆρας ὅτι ἐπὶ στρωτῆρας ἔχοντες ὡς δῶν. Vbi περιστρωτῆρα ποικίλα διαπρὶν τῆς τῆς, vocat peristromata decenti artificio picta ac variata, ut apud Martial. — Babylonica picta superbè Texta, Semiramia quæ variantur acu: & apud Plaut. Ita vestra ego latera loris faciam ut valde vana sient, Ut ne peristromata quidem a quæ picta sint Campanica, Neq; Alexandrina belluata consuræque tapetia. Idem Plaut. & ipse Babylonica peristromata dicit. Et ut ibi memorantur Campanica & Babylonica peristromata, ita Italica. Vtut eo vocabulo Cic. quoque in Philipp. Cōchyliatis Cu. Pompeii peristromatis servorum in cellis lectos stratos videres. Synonymum vocabulum est περιστρωτῆς, ex eo dictum quod circumcirca expādatur. Vide & Στρωτῆς.

C. Υπερστρωτῆς s i v e Υπερστρωτῆς, Supersterno, seu Superinferno. idem quod ὁ στρωτῆς.

sum exercitus, idem quod sequens *στρατός*. Plutarch. Alexandro, *οὗ αὖ δὲ πολυπραγμονῶντος* *ἢ δὲ στρατηγῶν* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Idem in Phoc. *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Afferunt *στρατός* etiam pro Qui adherent imperatoribus exercitus. *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Sum etiam ipse *στρατός*, Collega sum in duendo exercitu, seu in praetura praefecturae collega sum. Interdum cum accusat, iungitur ut *στρατός*, pro Vna & ego strategemate aliquo molior seu machinor. Strabolib. 6, pagina 154, de Dionysio tyranno, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Vna cum patre strategematis quibusdam astutis moliebatur reditum Syraculas. *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Secundum locum ab imperatore obtineo, Secundarias partes sortitus sum in duendo exercitu.

C. *Στρατῆλας*, *αὖ, ἢ*, Exercitus educio, Expeditio. Plur. De fort. Rom. *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Hercules Liberique patris expeditionum limites superare. *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Exercitum educo, seu Educo exercitum in expeditione, Expeditionem suscipio: aut Bellum infero: ex consequenti. *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Qui exercitum educit in expeditionem, Dux agminis militaris. Euripid. dicit *στρατῆλας* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Thucyd. *στρατῆλας* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*, qui alio nomine *ναυάρχης* dicitur, Nauium dux, Nauium copiarum imperator, Clailis praefectus.

Στρατῆλας, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*, Exercitum collocatum habeo, seu Castra pono, Castra metor, idem quod *στρατῆλας*. Il. 7, *ὅτι αὖ τὸ ἐστὶν ὁ στρατὸς* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Exercitum locant, Statua habebant.

Στρατῆλας, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*, Exercitum in expeditionem educo, seu Cum exercitu venio, ut schol. Thuc. pag. 51, *στρατῆλας* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Ex consequente interpretantur etiam Bello inuado, aut In festo exercitu inuado. Construitur modò cum *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*, modò cum *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*, habente suum accusatiuum regionis, urbis, populi, aut principis. Thuc. lib. 1, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Vniuersis copiis in regionem nostram expeditionem suscipiunt. Sic lib. 3, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Exercitum inducere in Atticam, Bellum inuolare Atticæ. Idem aibi, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*, Cyprum sunt ingressi hostiliter, Cyprum in festo agmine inuaserunt. Idem cum *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*, Cū exercitu contendit Potidzam. Item, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*, In festo exercitu eos aggreduntur, Bellum eis inferunt. Sic Herodot. lib. 2 De inuent. *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*, xquum est eis bellum inferre. Rursum Thuc. lib. 3, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Athenienses erant in expeditione cum classe. Quum de milite dicitur, significat Milito, Stipendia facio seu Mereor. praefertim si addatur datiuus imperatoris, aut praepositio *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Aristot. Rhetor. lib. 2, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Interdum & pro *στρατῆλας* accipitur, quum de duce exercitus dicitur, id est Imperatoris munus obeo, Dux sum. Thuc. lib. 1, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Leocrate ducente exercitum, Leocrate duce.

Στρατῆλας, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*, Idem quod *στρατῆλας*, (ut *στρατῆλας* idem quod *στρατῆλας*) Exercitum in expeditionem educo, Expeditionem suscipio. Athen. lib. 12, de Charete, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. In expeditionibus, Siquam susciperet expeditionem. Et Theres rex Thraciae apud Plutarchum in Apophtheg. dicebat, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Xen. Pxd. 4, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. (Potest tamen in praecedente loco Plutarchi *στρατῆλας* accipi etiam pro *στρατῆλας*, bellum gereret: in Xenophonte, pro Militate, & accipi de singulis mili-

tibus, non de ducebus solum: de qua significatiue infra dicitur fufius) Praeterea sicut *στρατῆλας* supra dictum est consistit interdum cum *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* habente personam eius qui bello petitur, ita & *στρατῆλας* usurpari sciendum est. ut apud Xenoph. *στρατῆλας* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*, Exercitum in expeditionem educo aduersus hunc, In festo agmine inuado hunc, Bellum huic infero. Idem *στρατῆλας* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* sibi opponit: Pxd. 5, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Expeditionem suscipiendi, Belligerandi. Item *στρατῆλας* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*, Plato De leg. In militia proficisci. At quid de milite aliquo dicitur, significat Milito, Stipendia facio, perinde ut *στρατῆλας*. Aristot. Oeconom. 2, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Xen. Hellen. 6, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Fore *στρατῆλας*, & immunem a militia, Non fore opus ut ipse militet. Thuc. lib. 8, p. 183, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Plutarch. in Problem. Rom. *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Sub dictatore Postumio merens. Herodian. lib. 8, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Cum iis qui sub Balbino merebant, seu militabant, aut stipendia faciebant. Item *στρατῆλας* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* aliquam dicitur aliquis, pro Merere seu Stipendia facere, aut Militare in expeditione aliqua. Demosth. in Mid. *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Sic Plutarch. *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Et Polyb. *στρατῆλας* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Tacit. Plures per prouincias quadraginta stipendia expleuit.

Στρατῆλας, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*, Exercitus qui in expeditionem educitur: idem quod *στρατῆλας*: seu Agmen. Thuc. lib. 6, p. 130, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Herodian. libro 6, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. milites suos, quos in expeditionem educebat, numero non esse impares aduersariorum copiis. Xen. Hellen. 4, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Idem Hellen. 6, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Eodē lib. *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Plutarch. Apophth. *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Rursum Xen. Hellen. 5, & Dem. Philipp. 3, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* mentionē faciunt. *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*, quod exponitur Militaris, Bello habilis seu idoneus.

Στρατῆλας, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*, Expeditio. idem quod *στρατῆλας*, ut *στρατῆλας* idem quod *στρατῆλας*.

Στρατῆλας, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*, Qui in expeditionem educi potest, Maturus militæ, (ut Liu. Cuius magna pars matura militæ esset) id est, Qui militare seu arma ferre per aetatem potest. Xen. Hellen. 6, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Hæc *στρατῆλας* a Tacito dicitur ætas militaris, Ouidio ætas bello habilis.

Στρατῆλας, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*, Nisi malis accipere pro Bellicosus, Pugnaç, in hoc loco apud Athen. lib. 13, ubi Charetem tragicus dicit oportere amantes *στρατῆλας* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Vel etiam Expertus & gnarus militæ, Abusus militibus munitis. Pro Militaris, afferatur ex B.

C. *Αστρατῆλας*, *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*, Immunis a militia, Solutus militæ, (ut Tacitus, Soluebatur militæ) Militia vacans, ut Quintil. Alio bello perierat ut militia vacaret. Quo sensu Xen. dicit *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Solon apud Aeschynem in Ctesiphont. *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. Vel, Qui nō militauit. Vnde crimē *ἀστρατῆλας* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* *ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*.

Στρατία, ας, ἡ, Expeditio: Militia. (cuiusmodi signif. qua dicitur aliquis delectare militiam, & Solutus esse militiam) Xenoph. Pxd. 8, pag. 137, ὡς μαλ' αὖτις τῶν στρατίων, ὅς ἡ λήγεται καταστρέφεται πάντα τὰ ἐν τῇ ἰσῆς εἰς μὴ χεῖρ ἱερὰς παλάσας, hanc suscepit expeditionem. Qua significat, & στρατίαν ποιῆσαι dicitur. Thucyd. στρατίας ἐποιήσατο. Sic Isocrates, πῶς οὐχὶ παρ' ἑνὶ τοῦτοῦ μὲν τῶν στρατίων τῶν τῶν, quo modo non confidenter hanc expeditionem suscipias? Similem huic locum ex eodem attulit in Στρατηγύμναι. Sicut verò στρατίαν ποιῆσαι dicitur aliquis, ita ipsa στρατία γίνεσθαι. Isocrat. στρατίας ἡμετέρας, Facta expeditione, vel Quum susceperetur expeditio. Item ὁ στρατίας ἀφ' ἑμῶν, Qui militia solutus est, Qui nō cogitur amplius στρατίζει: Plutarch. in Probl. Rom. ubi etiam dicit eadem ἀπὸ στρατίας ἢ στρατιωτικῶν νόμων. Contra aliquis ἀποδιδρασκεῖ τῶν στρατίων, ut apud Ouidium aliquis dicitur Delectare militiam. unde ἀποδρασκεῖ στρατίας, ut Demosth. in Mid. ἀποπαύειν καὶ στρατίας ἀποδρασκῶν. Quod ut ignavi militis est, ita impigri & strenui plures στρατίας πλεῖν, ut apud Polybium, πλεῖν ἀνελπίστους ἔχοντες στρατίας, iam quinque annua stipendia fecisse. Sic idem, πολὺ πλεῖν δὲ ἀρχαῖον οὐκ ἐστὶν οὐδὲν λαὸν ὡς πλεῖν ἐν μὴ δίκῃ στρατίας ἀναμνησθῆναι ἢ πηλικύς. Et alibi, στρατίας πλεῖν κατ' ἀρχαίαν. Idem & στρατίαν στρατίζει dicit, ut in Στρατηγύμναι docui. Proprie autē στρατία de pedestri expeditione dici videtur, quum Thucyd. libro 2, dicat, οὐχὶ ἐν ναυμαχίῃ μάλιστ' ἢ ὅτι στρατίας ἐπὶ ναυῶν, Neque tamen ad praelium navale quam ad terrestrem expeditionem navigabamus. Eodem libro dicit, καὶ τῶν Σιταίων στρατίαν, tempore expeditionis illius quam Sitalces Thraciae rex suscepit. | Στρατία pro στρατῶμα & στρατιά, id est pro agmine militum seu exercitu qui in expeditionem educitur, pro quo copias, acceptum, legitur apud Xenoph. Pxd. 7, pag. 111, ἐρωτῶντες εἰ πὶ στρατίας ὡς ἐδιδότο ἢ μὴ ναυμαχίαν. Sed puto scribendum potius στρατίας, ut ibidem, ἀπὸ στρατίας ὅτι καὶ τῇ παροῦσῃ ἀλλὰ καὶ τῇ ἐξ ἑσπερίας. Quibus dictis ἀπὸ τῇ στρατίας. Vbi oblerua synonymos usurpata στρατῶμα, στρατίας, & στρατία, si tamen id mendosum non est. quauquam Anthonius quum dixisset στρατίαν, penultima longa, esse τὴν στρατίας, στρατίας verò, penultima correpta, τὴν τῆς, subiungit, ea saepe ἀλλὰ καὶ τῇ τῆς, id est alterum pro altero usurpari. Verum ego plurimis in locis pro στρατία ex veteribus codicibus rependum esse compen στρατιά, & vicissim.

Ι Ο Ν Ι Ε Στρατία pro Στρατία dicitur, ut Basil. lib. pro βασιλεία. At στρατία exponitur, Militum copia, ut idem sit cum στρατῶμα & στρατιά, qua significat, στρατία quoque apud Xenophontem legi modo dictum fuit.

C. Α στρατία, ας, ἡ, Militiae vacatio. Aristophan. Pace, Οὐκ ἐστὶν ὡς καὶ τῆς καδίας Γλυκύταται, ἀλλ' ὡς στρατίας καὶ μὲν, nam ἀστράτίας τὸ ποτὲ delicatioribus cibis utuntur & potu suaviore, vnguentis item: quae militiae rara sunt. Ichol. expon. ἐρωτῶντες. | Εστ' & crimen ἀστράτίας, quum aliquis deserat militiam accusatur, id est quum de eo accusatur quod non militaret, seu militiam deseruerit, quum tamen militare legibus teneretur. Plato lib. 9 De leg. τῆς ἀστράτίας ὑποδύας γιγνέσθαι, Re⁹ sit deserat militiam. Sic Demosth. in Mid. ἀστράτίας ἰσάω. Idem ἀστράτίας χρεῖται, deserat seu delectat militiam delationes, ut ἀποπαύειν χρεῖται. | Αστράτία cognomen Dianae, cui sacellum extructum fuit in agro vrbis Pyrrhichi, quod inde Amazones praeliantes vltius non processerint, ut quidem refert Gregor. Gyrard. ex Pauk

C. Α Ν Τ Ι στρατία seu ἀστράτῶμα, Expeditionem suscipio aduersus aliquem, Bellum infero alicui, Belligerō cū. Capitur & generaliter pro Aduersor, Repugno. Chrysoft. in 2. 7 epist. ad Rom. ὅτι ἡ ἀστράτῶμα τῇ νόμῳ τῶν νόμων ἢ ἀμαρτίας, de libero arbitrio loquens.

C. Α Π Ο στρατία siue ἀστράτῶμα, Militia mittor, Exaudivor, inquit Bud. citans hunc locum Appiani Civilium lib. 5, ὅτι Σιζήνης, αἰαλαμβανει ἐθλῶν τῶν στρατίων, ὡς καὶ τῆς καὶ τῆς ἀστράτῶμα ἐστὶν ἀσπλῆμι ἐκ ἀποδιδότι, συναγα-

στῶν πιας τῇ ἀστράτῶμα καὶ ἀσπλῆμι. id est Militia miflorum, Exaudivororum.

C. Ε Κ στρατία, Exercitum in expeditionē educo, Infesto agmine exeo. Gregor. de Iuliano in Constantium insurgente, ὅς ἐστὶν αὐτὸν ἐκστράτει, καὶ τῆς δύσεως ἀπὸ τῆς στρατίας, infesto exercitu in eum tendit. Budzus. Idem B. affert & hunc locum Aristot. ex Oeconom. 2, ἐκστράτειν αὐτὸν μάλιστ' ὅς τῆς χώρας, extra fines regionis duco exercitum. Affert & ex Polyb. lib. 5, ἐκστράτειν τῇ Αἰτωλίᾳ, pro Extra patriam in expeditione agere. ut ἐκστράτειν hic idem sit quod Platoni ὅς ἐκστράτειν. Pall. Εκστράτῶμα idem quod ἀστράτῶμα, ut ἐκστράτῶμα idem quod ἐκστράτῶμα. Xenoph. Hellen. 7, μὴς καὶ τῆς ἐκστράτειν τῇ Ἀγρῆλας, καὶ ὅτι ἡ δὲ ἐκστράτειν, ut cognouisset Agesilaum exercitum in expeditionem eduxisse, ἐξέχευε iam in Pellene. Sic Thucyd. lib. 5, pag. 184, τὸν ἡμέτερον πρὸς Λακεδαιμονίαν ἐκστράτειν. Idē & ὅτι addidit, quod ἐκστράτειν & ipsum saepe adiunctum habet: ἐκστράτειν καὶ ἄλλας στρατίας ἐπὶ τῆς.

V N D E Εκστράτῶμα, ας, ἡ, Eductio exercitus in expeditionem, seu Expeditio, Quum milites in expeditionem educuntur in hostem: quod & ἐκστράτῶμα dicitur, & ἐπὶ τῆς & ἐκστράτῶμα. I T E M Εκστράτῶμα pro eodem, Greg. ὅτι ἐκστράτῶμα ἀρτίς.

C. Ε Π Ι στρατία, idem quod ἐκστράτῶμα ὅτι, seu ἐκστράτῶμα ὅτι, Expeditionem suscipio aduersus, Exercitum in expeditionem educo aduersus, Infesto agmine inuado, Infestis copiis tendo in, Bellum infero. Interdum datiuo iungitur. ut apud Gregor. Nazanz. ὅτι ἐκστράτῶμα ἡμῶν, aduersus nos ducit exercitum. Basil. in lib. quo docet nos non debere addictos esse rebus huius saeculi, de diabolo loquens, καὶ ὅτι τὸν πρὸς ἐπὶ τῆς τῆς ἐκστράτῶμας οὐκ ἐστὶν ἐκστράτῶμα. Aristoph. Vesp. Καμὲν τῇ ἀστράτίας πρὸς ἐκστράτῶμα Μίδης, bellum mihi intulit. Et Thucyd. libro 3, πρὸς ἡμῶν ὅτι ἐκστράτῶμα πρὸς, qui nobis bellum intulerit. Synel. cum datiuo instrumentali in hoc loco, epist. 57, καὶ πρὸς τῇ, καὶ τῆς ἐκστράτῶμας, ἐπὶ τῇ ἐκστράτῶμας, ὅτι ἐκστράτῶμας ἐκστράτῶμας, οὐδὲ ἀσπλῆμι, ἐκστράτῶμα, illis ipsis per quos bellum inferit. Vbi etiam nota synonymos posita ὅτι ἐκστράτῶμα & ἐκστράτῶμα. Interdum cum accusatiuo. Affertur enim ex Euripid. ἀπὸ τῆς ἐκστράτῶμας πρὸς, pro Qui aduersus hanc urbem hostiliter expeditionem fecerunt. Interdum cum praepositiis, ὅτι, τῆς. Affertur enim ὅτι ἐκστράτῶμα ἐκστράτῶμας, pro Bello Graecos adonior. Et ex Aristot. libro 2 Oeconom. ὅτι ἐκστράτῶμας ἐκστράτῶμας Ἀρταβάζου, bellum ei inferente Artabazo. Quum autem scribit Thucyd. lib. 1, Κύρος δὲ καὶ ἡ Περσικὴ βασιλεία Κροῖστον καὶ ἡλοῦσα, καὶ ὅσα ἐκστράτῶμας ποταμῶν, ὡς ἡ ἀστράτίας ἐκστράτῶμας, (sic enim quidam distinguunt, quum alii malint post τῆς: ἡ ἀστράτίας distinguere, sublata distinctione post τῆς) alia vsum habet hic τῆς quāτα τῆς & ἐκ in praecedent. locis. Pall. Εκστράτῶμας ἐκστράτῶμα ex Eurip. affertur pro Infesto exercitu tendo in aliquem, Bellum infero alicui.

V N D E Ἐπὶ στρατία, ας, ἡ, Expeditio quae aduersus aliquem suscipitur. Demosth. & Thucyd. Ι Ο Ν Ι Ε Ἐπὶ στρατία, ας, ἡ, pro eodem. Affertur ex Herodoto pro Superuenientes copias, Exercitus.

C. Σ Υ στρατία, siue Συστρατῶμα, Vnā expeditionem suscipio, Vnā proficiscor in militiam, Simul milito. idem quod συμπεριμῶ & συμπεριμῶ. Thucyd. libro 2, Συστρατῶμα δὲ Χίος καὶ Αἰσίοι περικύματα αἰσίοι, vnā in expeditionem profecti sunt Chii & Lesbii navibus quinqueginta. Xenoph. Pxd. 3, pag. 38, στρατίας δὲ ἡ αὐτὴ συνωμολογήσασθαι δαμονὸν ὅτι, καὶ συστράτῶμα ὅτι ἐκστράτῶμα ἡμῶν, Vbi nota synonymos posita συστράτῶμα & συστράτῶμα. Idem συστράτῶμα & συστράτῶμα synonymos usurpat idem Hellen. 5, pagina 323, & Hellen. 6, pag. 349. Nā quum dixisset, ἐκστράτῶμας συνωμολογήσασθαι, mox subiungit, καὶ Κορινθιοὶ δὲ καὶ Σικωῖοι καὶ Φιλίπποιοι καὶ Ἀχαιοὶ μάλα ἐκστράτῶμας ἐκστράτῶμα, καὶ ἀλλὰ δὲ πόλεις ἐκστράτῶμας. καὶ συστράτῶμα, συστράτῶμα Dddd.

Acham. Τὴν δὲ πρῶτην πρᾶξιν π. καὶ πρῶτης πρᾶξος; At Virgilius dixit libro 12. Æneid. Verte omnes cete in facies, & contrahe quicquid siue animis siue arte vales. Idem ἐν τῇ αὐτῇ Bud. interpr. Dolosum, Subdolum, Astutum, apud Hermog. p. 236. Inde ὑποφῶν & ὑποφῶν δι-
cuntur de fallacia.

Σπρίμμα, αἶμα, π. Id quod tortum seu intortum est. Hefychio est ἄδης πρίμματος. Idem itaque fuerit quod σπρί-
πης ἄρης, Panis tortilis, Pistorium opus quoddam, à
torquendo sic appellatum: scribitur quidam inter-
pret. Item σπρίμμα dicitur quum membrum ali-
quod luxatum est. Vlpianus comment. in Olynth. 2. De-
mosth. annotat, ῥῆμα à medicis vocari ἀγρίου πρὸς ῥῆ-
ξιν, vt venæ, aut arteriæ: σπρίμμα vero, ἄρτου ὡς
βαλν. Veleiam, ῥῆμα vocari ἰδίου ὡς βαλν, σπρίμμα ve-
ro ὅτι τοῦ ματῆ βαλν. Locus autem Demosth. in quem
hæc annotat, hic est, ἐπὶ δὲ ἀδύσκημα π. σπρίμμα, πᾶν
καὶ τῶν, καὶ ῥῆμα, καὶ σπρίμμα, καὶ ἄλλο π. ὅτι ὑποφῶν
σπρίμμα. Quæ similitudo repetitur ab eodem in orat.
ad epist. Philippi, isdem verbis, nisi quod pro σπρίμμα
dicit ἡ μὴ πᾶν ὑποφῶν. Diofcor. etiam σπρίμματα voca-
re Luxata, testatur Bud. vt libro 1, cap. 115, de calamo
phragmite, σπρίμμα καὶ ὁ σπρίμμα ἀλγύματα πα-
ρῆται. Vnde Plin. libro 32, cap. 10, Phragmitis radice
recēs tufa luxatis medetur, & spinæ doloribus, ex ace-
to illita, Marcell. in illū Diofcor. locū annotat, Luxa-
ta Latinis esse quæ Græcis σπρίμματα sunt, factū illis
à torquendo nomine, quum suo loco mota ossa le-
gitimos naturæ in ea parte motus cum dolore remo-
rantur.

Σπρίμα, τῶν, ἡ, Versio, seu Conuersio: item Fraus. Hefychio
σπρίμα π. π.

C. Σπρίμμα, αἶμα, π. καὶ ἡ, Intortum vellus habens. At σπρί-
μμα αἶμα dicitur ὅτι ἀπὸ τοῦ σπρίμμα, metaph. ἀπὸ τοῦ
ἐπὶ τῇ σπρίμμα αἶμα μαλλίος ἔχοντων, teste Suida. Id
est, Homo non simplex: metaphora à velleribus intor-
tus villos habentibus. Latini Versipellem dicunt. Ea-
dem habentur in lex. meo vbi exponitur etiam πα-
λαίος, καὶ παλαιός.

C. Σπρίμμα, αἶμα, π. καὶ ἡ, Intortum vellus habens. At σπρί-
μμα αἶμα dicitur ὅτι ἀπὸ τοῦ σπρίμμα, metaph. ἀπὸ τοῦ
ἐπὶ τῇ σπρίμμα αἶμα μαλλίος ἔχοντων, teste Suida. Id
est, Homo non simplex: metaphora à velleribus intor-
tus villos habentibus. Latini Versipellem dicunt. Ea-
dem habentur in lex. meo vbi exponitur etiam πα-
λαίος, καὶ παλαιός.

C. Σπρίμμα, αἶμα, π. καὶ ἡ, Intortum vellus habens. At σπρί-
μμα αἶμα dicitur ὅτι ἀπὸ τοῦ σπρίμμα, metaph. ἀπὸ τοῦ
ἐπὶ τῇ σπρίμμα αἶμα μαλλίος ἔχοντων, teste Suida. Id
est, Homo non simplex: metaphora à velleribus intor-
tus villos habentibus. Latini Versipellem dicunt. Ea-
dem habentur in lex. meo vbi exponitur etiam πα-
λαίος, καὶ παλαιός.

τῶν πύλων ἱερῶν καὶ ὁρίων καὶ ἑλλῆας. Quo loco Har-
pocr. dicit esse πᾶσι τοῖς ἱεροῖς, speciem quandam pla-
centæ. Athenæus libro 4, ὅτι καὶ ὁρίων καὶ πύλων
ἑλλῆας. Ab eodem Athenæo memoratur π. τ
Σπρίμμα, αἶμα, π. καὶ ἡ, Intortum vellus habens. At σπρί-
μμα αἶμα dicitur ὅτι ἀπὸ τοῦ σπρίμμα, metaph. ἀπὸ τοῦ
ἐπὶ τῇ σπρίμμα αἶμα μαλλίος ἔχοντων, teste Suida. Id
est, Homo non simplex: metaphora à velleribus intor-
tus villos habentibus. Latini Versipellem dicunt. Ea-
dem habentur in lex. meo vbi exponitur etiam πα-
λαίος, καὶ παλαιός.

C. Σπρίμμα, αἶμα, π. καὶ ἡ, Intortum vellus habens. At σπρί-
μμα αἶμα dicitur ὅτι ἀπὸ τοῦ σπρίμμα, metaph. ἀπὸ τοῦ
ἐπὶ τῇ σπρίμμα αἶμα μαλλίος ἔχοντων, teste Suida. Id
est, Homo non simplex: metaphora à velleribus intor-
tus villos habentibus. Latini Versipellem dicunt. Ea-
dem habentur in lex. meo vbi exponitur etiam πα-
λαίος, καὶ παλαιός.

C. Σπρίμμα, αἶμα, π. καὶ ἡ, Intortum vellus habens. At σπρί-
μμα αἶμα dicitur ὅτι ἀπὸ τοῦ σπρίμμα, metaph. ἀπὸ τοῦ
ἐπὶ τῇ σπρίμμα αἶμα μαλλίος ἔχοντων, teste Suida. Id
est, Homo non simplex: metaphora à velleribus intor-
tus villos habentibus. Latini Versipellem dicunt. Ea-
dem habentur in lex. meo vbi exponitur etiam πα-
λαίος, καὶ παλαιός.

C. Σπρίμμα, αἶμα, π. καὶ ἡ, Intortum vellus habens. At σπρί-
μμα αἶμα dicitur ὅτι ἀπὸ τοῦ σπρίμμα, metaph. ἀπὸ τοῦ
ἐπὶ τῇ σπρίμμα αἶμα μαλλίος ἔχοντων, teste Suida. Id
est, Homo non simplex: metaphora à velleribus intor-
tus villos habentibus. Latini Versipellem dicunt. Ea-
dem habentur in lex. meo vbi exponitur etiam πα-
λαίος, καὶ παλαιός.

C. Σπρίμμα, αἶμα, π. καὶ ἡ, Intortum vellus habens. At σπρί-
μμα αἶμα dicitur ὅτι ἀπὸ τοῦ σπρίμμα, metaph. ἀπὸ τοῦ
ἐπὶ τῇ σπρίμμα αἶμα μαλλίος ἔχοντων, teste Suida. Id
est, Homo non simplex: metaphora à velleribus intor-
tus villos habentibus. Latini Versipellem dicunt. Ea-
dem habentur in lex. meo vbi exponitur etiam πα-
λαίος, καὶ παλαιός.

C. Σπρίμμα, αἶμα, π. καὶ ἡ, Intortum vellus habens. At σπρί-
μμα αἶμα dicitur ὅτι ἀπὸ τοῦ σπρίμμα, metaph. ἀπὸ τοῦ
ἐπὶ τῇ σπρίμμα αἶμα μαλλίος ἔχοντων, teste Suida. Id
est, Homo non simplex: metaphora à velleribus intor-
tus villos habentibus. Latini Versipellem dicunt. Ea-
dem habentur in lex. meo vbi exponitur etiam πα-
λαίος, καὶ παλαιός.

C. Σπρίμμα, αἶμα, π. καὶ ἡ, Intortum vellus habens. At σπρί-
μμα αἶμα dicitur ὅτι ἀπὸ τοῦ σπρίμμα, metaph. ἀπὸ τοῦ
ἐπὶ τῇ σπρίμμα αἶμα μαλλίος ἔχοντων, teste Suida. Id
est, Homo non simplex: metaphora à velleribus intor-
tus villos habentibus. Latini Versipellem dicunt. Ea-
dem habentur in lex. meo vbi exponitur etiam πα-
λαίος, καὶ παλαιός.

C. Σπρίμμα, αἶμα, π. καὶ ἡ, Intortum vellus habens. At σπρί-
μμα αἶμα dicitur ὅτι ἀπὸ τοῦ σπρίμμα, metaph. ἀπὸ τοῦ
ἐπὶ τῇ σπρίμμα αἶμα μαλλίος ἔχοντων, teste Suida. Id
est, Homo non simplex: metaphora à velleribus intor-
tus villos habentibus. Latini Versipellem dicunt. Ea-
dem habentur in lex. meo vbi exponitur etiam πα-
λαίος, καὶ παλαιός.

C. Σπρίμμα, αἶμα, π. καὶ ἡ, Intortum vellus habens. At σπρί-
μμα αἶμα dicitur ὅτι ἀπὸ τοῦ σπρίμμα, metaph. ἀπὸ τοῦ
ἐπὶ τῇ σπρίμμα αἶμα μαλλίος ἔχοντων, teste Suida. Id
est, Homo non simplex: metaphora à velleribus intor-
tus villos habentibus. Latini Versipellem dicunt. Ea-
dem habentur in lex. meo vbi exponitur etiam πα-
λαίος, καὶ παλαιός.

C. Σπρίμμα, αἶμα, π. καὶ ἡ, Intortum vellus habens. At σπρί-
μμα αἶμα dicitur ὅτι ἀπὸ τοῦ σπρίμμα, metaph. ἀπὸ τοῦ
ἐπὶ τῇ σπρίμμα αἶμα μαλλίος ἔχοντων, teste Suida. Id
est, Homo non simplex: metaphora à velleribus intor-
tus villos habentibus. Latini Versipellem dicunt. Ea-
dem habentur in lex. meo vbi exponitur etiam πα-
λαίος, καὶ παλαιός.

C. Σπρίμμα, αἶμα, π. καὶ ἡ, Intortum vellus habens. At σπρί-
μμα αἶμα dicitur ὅτι ἀπὸ τοῦ σπρίμμα, metaph. ἀπὸ τοῦ
ἐπὶ τῇ σπρίμμα αἶμα μαλλίος ἔχοντων, teste Suida. Id
est, Homo non simplex: metaphora à velleribus intor-
tus villos habentibus. Latini Versipellem dicunt. Ea-
dem habentur in lex. meo vbi exponitur etiam πα-
λαίος, καὶ παλαιός.

C. Σπρίμμα, αἶμα, π. καὶ ἡ, Intortum vellus habens. At σπρί-
μμα αἶμα dicitur ὅτι ἀπὸ τοῦ σπρίμμα, metaph. ἀπὸ τοῦ
ἐπὶ τῇ σπρίμμα αἶμα μαλλίος ἔχοντων, teste Suida. Id
est, Homo non simplex: metaphora à velleribus intor-
tus villos habentibus. Latini Versipellem dicunt. Ea-
dem habentur in lex. meo vbi exponitur etiam πα-
λαίος, καὶ παλαιός.

ἐξ αὐτοῦ. Vnde Plin. Tormina oleum calidum potum
cyathis sex, magisque rura simul decocta pellit. Et in
Hippiatr. ὁ ἑρμινος ἵππος, Equus qui torminibus affi-
citur, seu Torminosus. vt Cic. Torminosos quosdam
dicimus, nō quia semper sint, sed quia saepe sint.

Στροφίον, ὡς, Suid. ὁ ἑρμινος ἵππος, Teres zona, vt Ouid.
Fast. Dat. teretem zonam qua modo cincta fuit. Qua-
lis fuit zona sacerdotalis, quae ζώνη ἱεράτων ὑπερβαίνει
dicitur à Iosepho De antiq. Iudaicis. Poll. mulieribus
eam zonam tribuit, vt lib. 7, c. 14, τὴν μὲν γυναικῶν ζώνιον
εὐπὴν πικρὰν, καὶ στρογγύλην ἰσχυρὰν. Quibus subiungit,
ἀπὸ ζώνης, καὶ στρογγύλης ἰσχυρὰν. Innuit igitur, ζών-
ιον, στρογγύλην, στρογγύλην, idem esse, & significare tere-
tem zonam qua mulieres cingi solebant. Idem lib.
5, cap. 16, γυναικῶν κάσμιον ἀννυμερὰ στρογγύλην: vbi pro-
paroxytonos scribitur, vt apud Suidam: at loco paulo
antē ex eodē Poll. citato, paroxytonos: vt apud Helych.
Στρογγύλην, ἢ στρογγύλην ζώνην. Afferit Poll. ex Aristoph. locum
quēdam in quo est, πῶς στρογγύλην λυδίαν. Et Suid. ex eodem,
πῶς στρογγύλην λυδίαν. Strophium fasciolisq. vtebatur
etiam exdem mulieres ad cohibendas mammas tur-
gentes, & constringendā laxitatem pectoris seu sinus.
vt docet Catull. in Argon. Non tereti strophio lactan-
tes vineta papillas. Idē in Epithalamio Iuliz, — tibi vir-
gines zonula soluunt sinus. Cic. De atusp. resp. P. Clo-
dus à crocota, à mitra, à muliebribus soleis, purpure-
isque fasciolis, à strophio est factus repente popularis.
Vnde de talium artificibus est apud Plaut. in Aulul.
Strophiani astant, Semizonarii. Circa caput etiani
strophium utebatur, qualia ferē sunt illa redimicula mi-
strarum apud Virg. aut spira galati, de qua supra in
Σπείρα. Herodot. καὶ στροφίον ἀπὸ τῶν καλλῶν. Athen. lib.
11, de Parthasio, ἐφ' ἧν δὲ ὑπὸ πρυθῆς περικεῖται & ἐφ' ἣν
ἐν λυδίαν ὅτι ἡ καλλῶν. Poll. τοῖς φυλακῆς ἐστρατιωτῶν
στροφίον λυδίαν, Legum custodes, qui τοῖς φυλακῆς dicuntur,
strophio candido redimitti sunt. Et apud Suid. ἐφ' ἣν
ἐν λυδίαν ὅτι ἡ καλλῶν. Quale fere est filum illud flaminū,
de quo supra in Πλάμω. Plin. coronas quasdam stroph-
phia fuisse vocatas autor est, sic scribens lib. 11, c. 1, Te-
nuioribus utebantur antiqui coronis, strophia appellā-
tes: vnde nata strophiola. Et fortassis hae coronae voca-
batur strophia, à tortili flexilitate, seu quod ē floribus
aut frondibus torquerentur: capitis autem & pectoris
τοῖς, quoniam ē lana aut linea facta torquebatur. Si
enim lineam laneamue fasciam latam torqueas, rotū-
da zona vicem praestat. Eadem signif. εἰς τὴν αὐτὴν
Στροφίον dici testatur Suidas: λέγεται καὶ στροφίον τὸ ἀπὸ τῶν
καλλῶν ἐστρατιῶν, ὅτι ἐν λυδίαν: legiturque apud eum paulo
ante hae verba, μὲν στροφίον χροῦν ἐφ' ἣν καὶ στροφίον.
Sed pro eo στροφίον manuscriptus codex habet κάσμιον: &
στροφίον pro στροφίον. | Στροφίον ἔχει Galen. lib. 10 Me-
thodi dicitur hapsus lanæ contortiz: quod alio nomine
dicitur σφριμμά, πύσμα, πύσμα, vt annotatum fuit in
Πλάμω.

Στροφαλίω, F. ἴω, idem quod στροφίω, vnde & deriuatum
est, id est Verro, Verso, Circumago. Vnde apud Helych.
Στροφαλίω, στροφίω. Nisi potius scribendū Στροφαλίω,
στροφίω, vt respexerit ad Homericum hoc Odys. ε, v. 315,
Τῆδε παρ' ἡλέατα στροφαλίω, Torquere fusos, vt Plin.
loquitur: Digitis torquere stamina, vt Ouid. qui eo-
dem modo dicit Luxia verato ducentē stamina fuso.
εἰς τὴν αὐτὴν Στροφαλίω, ἴγος, ἢ, Cōuersio, Vortex, Flexus,
Gyrus. Arat. de helice, Μεσσηνὴν δὲ πᾶσα στροφαλίω στρο-
φαλίω. Quz Cic. sic vertit, Nam cursu interiore breui
conuertitur orbe. Germ. Czar sic, Quippe brevis totā
fido se cardine vertit. Festus Auienus fusiis, Cardine
nam toto conuertitur: haud mora, longos Pigra tenet
gyros, neque ceu mollita parumper Fleat, aut tardo
cohibet cunctamina lapsu. Odys. ω, — σὺ δὲ στροφαλίω
καὶ Κῆρ μέγας μάλα σπῆ, λελασμένος ἰπποσυνδόν. vbi
Eust. annotat, στροφαλίω καὶ αἰμαῖς idē esse. nam
στροφαλίω à στροφίω dici, αἰμαῖς ab αἰλῶν, quz στροφίω &
αἰλῶν idem sunt, significantia nimirum Versare, In gy-
rum flectere, seu torquere. Ita στροφαλίω αἰμαῖς dicere-
tur Vortex procellae seu Turbo: & στροφαλίω καὶ pul-
uis qui à turbine circumagitur & in gyros torquetur.

At lactis siccati στροφαλίω Nicander vocat caseum, à
forma orbiculari, in quam formantur dum lac coagu-
latur: vel etiam à torquendo in Theriacis, — στροφαλίω
σπῆξαι γάλακτος. vbi schol. expositionis loco addit, ὡς
καὶ στροφαλίω λέγεται, εἰς τὸ στρογγύλον. Lac verò στρο-
φαλίω, id est exiccatum & induratum, vocat caseum. nam
ex eo coagulato casei induratur. (Obiter autē in ver-
bis scholiastae ΝΟΤΑ Στροφαλίω: pro quo fortasse
potius est στρογγύλον, vt in ΝΟΤΑ Στρογγύλον, quz & ipsa
στρογγύλον dicitur. Alii στροφαλίω etiam in caseo-
rum genere memorant.) Helychio στροφαλίω est nō
solum στρογγύλον, Turbo, seu Pulvis qui venti vor-
tice circumagitur & gyatur, sed etiam στρογγύλον, quibus
verbis axē videtur significare quē cir-
cum rota vertitur, vt ianua circū cardinē. Idem στρο-
φαλίω simpliciter expr. στρογγύλον, quemadmodum & Suid.
Στροφαλίω, ὡς, idem quod praecedens στροφαλίω, eiusdē q.
originis: id est Verso, Circumago. ΑΤ Στροφαλίω, Stro-
phis & versutus vtor. vnde στρογγύλον, quod ex Epigr.
affertur pro Decipatis. Praecedentis autem στρογγύλον
nulla afferuntur exempla, & fortasse pro eo στρογγύλον
εἰς τὴν αὐτὴν Στροφαλίω, quod poeticū est, & à στροφίω ita
deriuatum, vt στρογγύλον à τρέπω. Od. ε, v. 307, ἡλέατα στρο-
γγύλον ἀλλήλων, vt supra ex eodem, ἡλέατα στρογγύλον.
Torquere fusos, Digitis torquere stamina, Ducite ver-
sato stamina fuso. Paul. Στροφαλίω, Verror, Versor,
Circumagor, Torqueor. Opp. lib. 3 Cyneg. de croco-
dilo, in cuius dormientis hiantes fauces ingressus ich-
neumō, latera ei rodit, ἄλλοι δὲ αὐτὸν ἀμαρτύνει καὶ τὸ δόρυ
καὶ χροῖον, ἄλλοι δὲ αὐτὸν ἀμαρτύνει, στρογγύλον αὐτὸν δὲ
Paulo ante, Πᾶσι μαρτυροῦν καὶ ἀμύχανος ἀμφαλά-
ται. Solent verò in quos dolor aliquis cruciat, modō
in hoc modō in illud latus verti. Item aliquis dicitur
alibei Στροφαλίω, sicut παλαίω, & cum ὅτι Hesiod. —
ὅτι καὶ αὐτὸν ἀδρῶν δύνει πτόλι π Στροφαλίω, Versatur
per populum. Vel, Cōuertitur ad pop. Helych. στρο-
φαλίω exp. non solum στρογγύλον, στρογγύλον, sed etiam
στρογγύλον. Eidem adiuuon στρογγύλον est non solum
στρογγύλον, verum etiam καλλῶν, ὅτι. Qua in signi-
ficatione στρογγύλον idem foret quod στρογγύλον seu στρο-
φαλίω ἢ ἀμαρτύνει, Fusos torquere, Ducere stamina ver-
sato fuso.

Ex quo Στροφαλίω εἰς τὴν αὐτὴν. Αἰαστροφαλίω, quod pro
ipso στρογγύλον ponitur, sicut αἰαστρογγύλον pro simplicī
στρογγύλον, id est Verro, Verso, apud Homerū & Hesiodū.
poetis enim peculiare est. Nam ille Odys. ε sic ait, — ὁ
δὲ ἡδὲ πῆξον ὄνυμα Πατὴρ αἰαστρογγύλον. hic autē, in Aspidē,
ὡς ἐν αὐτῷ μέγαν ἰπποσυνδόν καὶ ἀμαρτύνει Πατὴρ αἰαστρο-
γγύλον, Versare quoque uertit, vel in omnē partem gy-
rare. Sciendum est tamen, esse aliam lectionem in illo
Homericū versu, videlicet αἰαστρογγύλον. Sed Eust. αἰαστρο-
γγύλον legit: & Helych. quā αἰαστρογγύλον exponit αἰαστρογγύλον,
mihi non dubium est quin αἰαστρογγύλον illud Homeri-
cū intellexerit. In v. l. habetur εἰς τὴν αὐτὴν Αἰαστροφαλίω, quod
affertur ex Epigr. exponiturq. nō solum Conuerto, sed
etiam Subuerto. quam significationē αἰαστρογγύλον quoq.
habet Legitur & apud Helych. Αἰαστρογγύλον, αἰαστρογγύλον
sed mihi suspecta est ea scriptura, ac potius εἰς τὴν αὐτὴν pro ο
re-
ponendum existimo. siquidē στρογγύλον dicitur pro στρογγύλον
vt τρωπῶ pro τρέπω, τρωχῶ pro τρέχω, τρωμῶ pro τρέμω.
quz omnia poetis peculiaris sunt. εἰς τὴν αὐτὴν. Επιστρο-
γγύλον, ὡς, Versor in, Oberro, Obeco. Od. ε, v. 486, Καὶ πῆξον
ἐν αὐτῷ ἰονδῆς ἀλλοδαπῶν, Πατὴρ αἰαστρογγύλον ὅτι στρογγύλον
πέλας, Αἰαστρογγύλον ὅτι πῆξον πῆξον αἰαστρογγύλον. Id est ὅτι
αἰαστρογγύλον, ὅτι πῆξον, ὅτι πῆξον. Παρὰ στρογγύλον,
Peruerto, Detorqueo seu Distorqueo. In latus seu obli-
quē detorqueo. Apollon. Argon. 1, ἐμμάτα δὲ σπῆ Ἀχῆδ
στρογγύλον. εἰς τὴν αὐτὴν Περιστρογγύλον, Circumuer-
to, Circumago. Περιστρογγύλον, Circumire & Obire si-
gnificat. Ex Herodoto affertur στρογγύλον καὶ χροῖον
pro Peruestigans oracula.

C. Α' N Αστρόφω, Inuerto, Inuerto ordine colloco, vel prae-
postero: vt apud Hermogenē αἰαστρογγύλον πῆξον καὶ
sic αἰαστρογγύλον τῆς λῆξης apud grammaticos: vide αἰ-
αστρογγύλον paulo post. Item in contrariam partē verro. vt
apud Aristoph. Pluriam factus oculus, Ἀμ' αὐτὸν ποῦ
Dddd. iiii.

μῆτα συνήναι ὁ ἔγγυλος καὶ δὲ πῶς. Et Aristot. Rhetor. A lib. 2, ὡς περὶ τῆς τῆς δὲ πῶς ἔγγυλος, admodum concinnē & rotundē, ut quidam interpr. Rursum Plut. in Symp. sept. sap. ὡς ἔγγυλος καὶ λακωνικῶς βιωσάμενος, quasi videretur sint rotundē & Laconico ritu. seu Strictē & frugaliter, Contra ita sumptuum luxuria. [Exponitur etiam Tereti figura.

Στρυγυλότης, ἢ, Rotunditas, Figura rotunda aut teres. B

Στρυγυλῶς, ἢ, Rotundo, ut Plin. loquitur: id est, Rotundum efficio. Pass. Στρυγυλῶμαι, Rotundor. Alex. Aphrod. κατὰ φερόμενον ὕδωρ ἔχει ὡς ἔγγυλος, aqua è sublimi cadens rotundatur.

Στρυγυλῶμα, ἢ, Coagmentum rotundum aut teres, Orbis. ut ὁ στρυγυλῶμα τῆς τριχῆς, Orbis capillorum, lib. 1 Reg. cap. 9.

Στρυγυλῶσις, ἢ, Rotundatio. Pro exercitu affertur ex libro 1 Reg. cap. 17.

Στρυγυλῶν, idem quod στρυγυλῶ. Vnde Στρυγυλῶν, c Rotundari: exponitur etiam Conuolui.

Στρυγυλῶ, idem. seu Ore rotundo loquor atque enuntio. Dionys. Halicarn. in Lysia inter virtutes eius numerat τὴν συστρίψαν τὴν καὶ στρυγυλῶσαν τὴν λόγον. Alibi, τὴν δὲ ὅτιν ὡς φημι ἀπὸ τῆς ὁ συστρίψουσα τὴν λόγον καὶ στρυγυλῶσα ἐκφύρουσα: synonymiως accipiens τὸ στρυγυλῶσαι & στρυγυλῶσαι ὁ φέρειν. Hoc Horat. (inquit Bud.) dixisse videtur Ore rotundo enuntiare & eloqui: ut patet ex eodem Dionysio in Isocr. ὁ στρυγυλῶν δὲ οὐκ ἔστιν ὁ ὅπου λέγει καὶ συστρίψαν, ἀλλ' ὅτι καὶ καλῶς.

C. Στρυγυλῶ, in rotunditatem conglobo. In rotundum globum cogo. H. T. Στρυγυλῶ pro eodem. Exempla utriusque, sed in metaph. significatione, vide in Σφῶρα.

Γ. Γογγύλος, ἢ, Rotundus, Teres, idem quod γογγύλος. Athen. lib. 4, ἀρπύξας ἔγκριδι τῷ ἀρπύξας, γογγύλος ὁ τῶν ἰδίων. Et apud schol. Aristoph. γογγύλος λίθος. Hefych. ut ὁ γογγύλος exp. non solum γογγύλος, sed etiam σκληρός.

C. Γογγυλῶσις, Tabernaculum seu domicilium habens rotundum. γογγύλος ἔχει τὸ οἶκος, ἢ τὸ σῶμα, Hefych. Addit autem, ἢ τὸ σῶμα, quoniam σῶμα interdum dicitur corpus humanum, quod animæ domicilium sit.

C. Γογγυλῶσις, Qui facile est rotunda, Rotundus visu, seu aspectu. Hefych. γογγυλῶσις exp. γογγύλος, ὁ πῶς, γογγύλος.

Γογγύλος substantiue quoque; accipitur, ut γογγύλος. nam vocatur ita ἡ γογγύλος μᾶζα, Maza rotunda, Maza quæ inter subigendum rotundata est, ut apud Athen. ὁ γογγύλος τῶν ἰδίων ἀρπύξας, panis species rotundi aspectu. Aristoph. Pace, non ita procul ab initio, — ὡς μὴ τῷ ἀρχῇ ὅτι γογγύλος γογγύλος μᾶζα γογγύλος. Vbi annotat schol. αἱ γογγύλος, ἢ μὴ δεικνύειν πολλὰ ἀρχῇ, ὅτι τῆς πικρῆς τῆς μᾶζης μικρὰς τῆς δεικνύειν, ἀλλ' ὅτι τῆς πικρῆς, γογγύλος ποιοῦται τὰς μᾶζας, ὡς γογγύλος. Videtur igitur γογγύλος μᾶζα γογγύλος dicere Mazam quæ inter subigendum accepit formam γογγύλος, id est rari: quod & ipsum à forma rotunda & orbiculari nomen id accepit, γογγύλος quoque appellatum.

Γογγύλος, ἢ, idem quod γογγύλος & γογγύλος. Galen. certe apud Hippocr. γογγύλος exp. γογγύλος: similiterque & Suidæ γογγύλος est γογγύλος.

Γογγύλος, ἢ, Rotunda. ut in Lexico Hippocratico Galeni, post illa verba, Γογγύλος, γογγύλος, quidam codices habent, καὶ Γογγύλος, γογγύλος. Alioqui γογγύλος substantiue (ut γογγύλος) dicitur Rapum, seu Rapa. Apud Athen. lib. 2, ex Georgic. Nicandri, Τμήνη δὲ γογγύλος ρίζας καὶ ἀκαρπία φλοιοί. Idem Ath. lib. 10, ὅτι γογγύλος διβίω, rapis videretur, de M. Curio. Et lib. 1, ἡ γογγύλος γογγύλος: sicut apud Theophr. quoque, Hist. plant. lib. 7, cap. 4, γογγύλος δὲ φέρει τὰ ἄρρητα καὶ τὴν ἡλίκαν. Sic Plin. lib. 19, cap. 5, Medici masculini sexus faciunt in rapis rotunda: latiora verò & concava, foemini. Idem quoque idem lib. 18, cap. 13: ubi etiam addit. Species verò omnium tres. Aut enim in latitudinem fundi, aut in rotunditatem globari. Tertiam speciem sylvestrem appellauere, in longitudinem radice procurrente, thaphani similitudine. Proprie itaque γογγύλος dicuntur Rapa rotunda, seu Rapa quæ in rotunditatem globantur: improprie verò ea rapa quæ latiora sunt aut oblonga. A Laedæmonius γογγύλος vocari γογγύλος tradit Apollas

apud Athen. lib. 9: sunt verò & ἰπλε γογγύλος semitotundæ. V. N. D. E. Γογγύλος, ἢ, Rapulum, ut Horat. vocat. Galen. in Lex. suo Hippocr. γογγύλος exp. τὰ μικρὰ σφαίρια, ὡς περὶ κατὰ πόσα, pilulas minutas, ut catapotia. Vbi tamen quidam codices pro γογγύλος habent γογγύλος. Sed Erotian. confirmat priorem scripturam, apud quem hæc leguntur, Γογγύλος, τὰ μικρὰ κατὰ πόσα. ἰσότης δὲ ὡς τῆς κατὰ πόσα ὁμοιοτήτος: nimirum à rari similitudine, seu ab orbiculari rotunditate rari.

Γογγύλος, idem quod στρυγυλῶ, Rotundo. Schol. Aristoph. & Suid. γογγύλος exp. ματὰ σφίγγειν.

Γογγύλος, ἢ, idem. Hefychius γογγύλος exp. συστρίψαν.

Γογγυλῶ, idem. V. N. D. E. Γογγυλῶμαι, quod Hefych. exp. στρυγυλῶμαι: id est, Coagmenta in rotunditatem globata, seu Orbis, ut στρυγυλῶμαι.

ΣΤΡΟΥΣ, Hefychio idem est quod ὁ στρουθός, ἢ, Passer, Passerculus. Eide

Hefychio est etiam ὁ στρουθός, certa leguminis species, ut videtur.

ΣΤΡΟΥΘΟΣ, ἢ, Passer, Passerculus. Iliad β, ἔ. 7, καὶ ὁ στρουθός ποσειδάωνος πῆμα. Athen. lib. 9, καὶ οἱ στρουθοὶ εἰσι δρυμαί: quamobrem Terpicles ait, ὡς ἐμφανέστατος στρουθός, ὅτι κατὰ φύσιν ὡς ἀπὸ δίσκου γίνεσθαι. Inde paulo ante dicuntur οἱ στρουθοί. (quemadmodum perdices quoque, coturnices & gallinæ) ὡς ἐν τῷ τῶν στρουθῶν ἰσότητι τὰς ἡλίκας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς τῶν φωνῆς. Plinius quoque auiculas eas esse salacissimas testatur. Quamobrem Sappho videtur dicere Veneremur αὐτῶν ὡς ἡλίκας, inquit Athenæus libro 9: quia videlicet similes cum similibus congregari solent. Χρυσίον ἡλίκας, (inquit) ἡμῶν ὡς ἡλίκας καλοὶ δὲ ὁ στρουθός, ὡς ἡλίκας καλοὶ δὲ ὁ στρουθός. Atque adeo metaphorice ὁ στρουθός dicitur ὁ κατὰ φύσιν καὶ ἡλίκας, teste Hefychio, id est Salax, & ad veneremur nimium pronus, ut passer. Quapropter & Struthionum (inquit Festus) in nimis præcipue vocant obscenam partem virilem, à salacitate videlicet passeris qui Græci στρουθός dicitur. Catulli certe passerem nonnulli accipiunt ea in significatione in qua Struthionum accipiunt Festus annotat. Στρουθός μαγνήτης, σφουδρὸς κατὰ φύσιν, siue χαμαιπτηρ, σφουδρὸς Ἀραβικῆς, σφουδρὸς ὁ Λιβυκῆς, dicitur ὁ στρουθός μαγνήτης, seu Struthio: alias Passer marinus. Nam Festus, Passer marinus, (inquit) quem vocat vulgus Struthocamelum. Aristoph. Aulibus, καὶ σφουδρὸς μαγνήτης, magno passeri, id est Struthioni: addito illo epitheto μαγνήτης, ad significandam τῶν σφουδρὰ μαγνήτης. in quo vocabulo & ipsum καμαίτης adiectum est ad exprimendum τὸ μαγνήτης, sicut ἔστι in nonnullis. A regionibus autem cognominatur ea avis vel Λιβυκὴ vel Ἀραβικὴ, quoniam ibi præcipue inuenitur. ut apud Aristotelem lib. 4 De part. anim. cap. 12, σφουδρὸς ὁ Λιβυκῆς, Struthio Libycus, seu Africanus. Et Hist. anim. libro 6, capite 5, σφουδρὸς ὁ ὁ Λιβυκῆς. A Gabyria in fabulis sæm. gen. dicitur σφουδρὸς Λιβυκῆς. Athenæus libro 4, de Persarum victu, πολλοὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῆς αἰτίας λίσσονται, ὅτι σφουθοὶ οἱ Ἀραβικοὶ, (ἔστι δὲ τὸ ὡς μαγνήτης) καὶ χλῆτες. Pollux, Ἀραβίς δὲ καὶ σφουδρὸς δεικνύει αὐτῶν ὡς αἰσιν δὲν ἐφ' ἑαυτοῖς, Struthionum pellibus. ubi omisit epitheton à regione sumptum, vel quoniam subauditur ex nomine Ἀραβίς, quasi dixisset σφουδρὸς ὁ ὁ Ἀραβίς: vel quoniam Attici (teste Hefychio) σφουθός appellant τὰς σφουδρὰς μαγνήτης. A volatu humili appellatur eadem avis κατὰ φύσιν καὶ χαμαιπτηρ. Herodotus libro 4, σφουδρὸν κατὰ φύσιν δεικνύει εἰς τὴν πόλιν Μάγνητα, Struthionum pelles: quibus Arabes quoque thoracum & clypeorum loco uti, docui ex Poll. Nec est hic opus interpretari κατὰ φύσιν, quum dicis Struthionum: quoniam in Latino vocabulo ambiguitas non est, perinde ac in Græco: cui propterea opus est epitheto ad ostendendam differentiam. Lucianus de Garamantibus, σφουδρὸν ὡς μαγνήτης χαμαιπτηρὶν ἡν ὁ στρουθός, venantur Struthiones.

C. Στρουθόμαγνητος, ἢ, vel ἢ, fortasse q. d. Passer magnitudinis sua camelū æquas. σφουδρὸς ἢ μαγνήτης, siue σφουδρὸς ἢ χαμαιπτηρ, ut in præcedenti σφουδρὸς satis dictum est. Quod verò attinet ad magnitudinem & volatum, confirmat ea quæ dixi, Plin. libro 10, cap. 1, Sequitur natura auium, quarum grandissimi & penè

δὲ πικρὸν, τὸν καὶ οὖρον ἐρη, κατ' ἀφ' ἑαυτοῦ. Quod styriū A neutri generis est, à **Μ Α Σ Υ Λ** Στυρίης, idem significante quod **στυρός**, seu **στυρίος**, seu (quo Nicander utitur) **ἐστυρόν**, Astringens, Astringens. Idē Nicāder τὸ ἐστυρόν latius etiam extendit, tribuens non solum acidis & austeris seu acerbis, verum etiam amaris: dicens ἐστυρόν πικρὰ αὐτῶν, in Alexiph. vers. 198, Τὸ μὲν τ' ἀβρὺς αὐτῶν αὐτῶν ἀλγος ἀρῆξει, Εἰς οὖρον πικρὰ αὐτῶν ἐστυρόν γὰρ λέγει. Vbi & Schol. annotat, eum solere τὸ πικρὰ καὶ δριμύνα vocare ἐστυρόν: improprie tamē, quem admodum Galen. quoque lib. 1. Simpl. vbi de pinguedine & adipe seu seuo agit, scribit, τὰ δριμύνα nonnullos αὐτῶν nominare ἐστυρόν. nam ὅτι τὸ δριμύνα, id est de iis quæ linguam gustata mordicant, veluti piper, sinapi, pyrethrum, proprie dici δριμύνα καὶ διέξερχθαι: linguam enim veluti discriminant & penetrant: τὰ ἐστυρόνα autem (quorum ex numero est ὁμαρῆξ, id est vna acerba & immatura, rhus, galla, balaustrum, hypocistis) dici στυάριον πικρὰ καὶ στυρίην τὴν ἡμετέραν. Ac certe τὰ πικρὰ & τὰ δριμύνα non eodem modo afficiunt linguam gustata quo τὰ ἐστυρόνα. Nam τὰ ἐστυρόνα siue αὐτῶν πικρὰ καὶ τὰ γλυκῆ, solent ipsam σποδρῶς ξηραίνειν καὶ πικρὰ καὶ τραχύνειν μέχρι βλάβος πλείους, seu ἐπὶ τῆς φωνῆς τῆς γλώττης, στυάριον αὐτῶν καὶ στυρίην, veluti pira sylvestria immatura, vna acerba & immatura: τὰ πικρὰ verò, consuevere linguam πικρὴν, idque fortius quàm τὰ αὐτὰ, μετὰ τὴν καὶ τραχύνειν αὐτῶν, veluti nitrum & fel: τὰ δριμύνα autem, δριμύνα καὶ διέξερχθαι, veluti τὸ ἡμώτης ἰσχυρός: at τὰ ἰξία, αὐτὸ ἡμώτης δριμύνα, ut doctissime Aetius ostendit in præfatione libri 1. Diligenter igitur nota proprias facultates quibus isti succi seu saporis præditi sunt, **Ν Ι Μ Ι Ρ Υ Μ** Πικρὸς χυμὸς, **Ε Τ Δριμύς**, **Ε Τ Οξὺς**, **Ε Τ Στυρίος** **Ε Τ Ε** Αὐστῆρος. Nam πικρὸς **Δ Ι Σ Ι Τ Υ Ρ** Ρύτιον **Ε Τ Τραχύνειν** αὐτῶν τὴν γλῶττιν: δριμύς autem est propria **Β Ι Σ** Διάβρωσις **Ε Τ** Διάβρωσις καὶ ἡμώτης ἰσχυρός: οξὺς autem, δριμύνα αὐτῶν: at ὁ στυρίος siue αὐτῶν linguam **Δ Ι Σ Ι Τ Υ Ρ** Στυάριον **Ε Τ** Στυρίην, **Σ Ε Υ** Ξηραίνειν **Ε Τ** Τραχύνειν βλάβος. Vbi etiam obiter nota στυρίην & στυάριον synonyma esse verbo ἐστυρόν seu ἐστυρόν.

Sed nota apud Nicandr. scribi ὅτι ἐστυρόν, quasi à nom. **Εἰς οὖρον**: ut sit compos ex **ἐσ** & **στυρός**.

C. Ε Π Ι ἐστυρόν, idem Astringo, ut ἐστυρόν & ἐστυρόν. Nicander de vuis immaturis & acerbis quas ὁμαρῆξ vocant, — πικρὰ χυλὸς ὁππότερος τὸν ἡμέτερον. Athen. libro 3, non ita procul à fine, τὰ καλλὶς καὶ ὁππότερος βρώματα: quæ nonnulli existimant esse δριμύνα.

C. Π Α Ρ Α ἐστυρόν, idem exponitur Astringo, tanquam vacante omnino præpositione, quæ tamen videri possit significationem aliquo modo minueret.

C. Π Ρ Ο ἐστυρόν, Antè astringo. Item, Antè inspissio: quæ admodum ἐστυρόν pro inspissio accipi supra docui. **Ν Ν Ο** **Ε** Ἰσχυρότης, quod exponitur non solum Astringens, sed etiam Substrius.

C. Τ Υ Ο ἐστυρόν, Leuiter & modicè astringo, Aliquantillum astringo. In qua significatione accipit Galen. in libro ad Glauc. & Dioscor. libro 1, cap. 171, de altero mespili genere, ἔχει δὲ κατὰ τὸν στυρίον, βρώσιμον, ὁππότερος, πικρὰ καὶ ὁππότερος βρώσιμος. Vbi Ruell. simpliciter, Astringit, seroque maturescit. Accipitur etiam pro Astringo simul & inspissio: cuius signific. exempla vide in Στύμμα: vbi ἐστυρόν & ἐστυρόν synonyma ponuntur. **Α Τ** Ἰσχυρότης vulg. lex. nescio unde affertant pro Prima colorum fundamenta & velut subternicula, quibus firmatur tinctura pertinacius.

Σ Τ Υ Π Ι Τ Η Ρ Ι Α, ας, η, Alumen. ὅτι τὸ ἐστυρόν dictum, quoniam potentissimè astringit. Est succus cōcretus ex aqua & terra aluminosa, siue à natura talis sit, siue artificio paratus. Est autem omne alumen aut liquidum aut concretum. Liquidum duæ sunt differentiz: vnum, limpidum est, lacteum, æquale, & semper succo madens, siue lapidibus, atque quendam veluti ignem exspersans. Id quia vilis pretii est, & vbi que reperiri potest, (ut ait Galenus libro 6 τὴν κατὰ πικρὰ) **Α Ρ Ρ Ε Λ** **Α Τ Υ Ρ** **Φόρμα**. Alterum, impurum, pallidum, scabrum, quod quia sordibus inquinatum est & per-

uersum, **Δ Ι Σ Ι Τ Υ Ρ** Παχέρον. At verò concretum, figuris varium est. Nam aut scissum est, quod ex eo **Ν Ο** **Α Ν Τ** Σχιστόν. (est autē id cuiusq; glebosi & natut veluti flos. cuiusq; itidē duo modi sunt. Nam vel glebarum aut asserum instar compactum est: vel sigillatim in capillamenta quædam canescencia finditur, quod inde **Ν Ο** **Μ Ι Ν Α Τ Υ Ρ** Τελχίης στυρίης, quasi Capillare alumen) Vel est rotundum, & **Α Ρ Ρ Ε Λ Α Τ Υ Ρ** Σφύραλη στυρίης. id autem triplex est: vel enim bullarum modo intumuit, vel foraminum fistulis quædam spongiæ genti speciem, vel est solidum. Aut tali simile est, quod **Ν Ο** **Α Τ Υ Ρ** Ασραλαλή στυρίης: aut lateris, quamobrem **Δ Ι Σ Ι Τ Υ Ρ** Πλινθίης: aut ex crustis constat, & **Ν Ο** **Μ Ι Ν Α Τ Υ Ρ** Πλαυίης. At ex glebis natuis, qualescunque fuerint, hodie in metæ figuram formant, id quod saccharinū vocatur. Coloribus quoque aluminum genera distinxit natura. Nam vel cādida est, quale est præstantissimum quodque: vel in candido cinereum, siue parum fuscum, quod nigrum vocant: vel in cādido rubrum, vel pallidum, ut interdum rotundum atque etiam capillare. Distinguntur ysa quoque & facultate: veteres enim vsi sunt scissili, rotundo & liquido: è quibus scissile præstantius est. Hæc inter alia Gorr. Vide plura apud Dioscoridem & Paul. Ægin. necnon apud Plinium. item modum vrendi aluminis apud Aet. lib. 9. Apud Hippocratem στυρίη χαλκίης dicitur quæ simpliciter χαλκίης nominatur, à Latinis etiam Chalcitis. **Ι Ν Ο** **Ε** Στυρίη χαλκίης, **Ε Τ** **Ε** καὶ ἡ, Aluminosus, Alumen resipiens: ut ἰσχυρόν τὸ στυρίη χαλκίης apud Galenum. vide in sequ. Στυρίος.

Δ Σ Τ Ρ Τ Φ Ν Ο Σ, ὁ δ, ὁ, idem quod στυρός, (sicut & eiusdem originis esse creditur, ascititiāque habere literam ρ) id est Astringens, Acerbus, Valde austerus. Aetius in præfatione libri 1, describens ιδιότητας τῆς στυρίης καὶ πικρῆς, inter alia dicit, ὅτι τὸ πικρὸν αὐτῶν τὴν γλῶττιν στυμνάζει, ξηραίνει καὶ πικρὰ καὶ τραχύνει μέχρι βλάβος πλείους αὐτῶν, στυρίον αὐτῶν τὸ καὶ οὖρον οἰσμάσται, ὡς ὅτι ὁππότερος αὐτῶν, dicitur talis saporis esse pira sylvestria immatura, galla, rhus, & similia alia. A Theophrasto libro 6 De caus. plant. hæc χυλὸν ἔχει enumerantur: γλυκὺς, λιπαρὸς, αὐστῆρος, στυρίος, δριμύς, ἀλμυρὸς, πικρὸς, ὁξὺς, id est dulcis, pinguis, austerus, acerbus, acer & mordicans vrensque linguam, salus, amarus, acidus. Quorum omnium proprietates Aet. in loco citato persequitur, ex quo nonnulla attuli in præcedente Εἰς οὖρον. Idem στυρίος καὶ χαλκίης dixit Gaza pro eo quod Cicero De senect. Gustu peracerbus: rectè. Siquidem & Plin. cornum scribit ferre baccas acerbæ & ingustabiles, quam Dioscorides φέρει κατὰ τὸν στυρίον, & Galen. φέρει κατὰ τὸν στυρίον ἰκαλῶς. Et apud Athenæum, στυρίον μύλα. Et Dioscoridem lib. 3, capite 10, οἷος στυρίος, vnum acerbum: à quo ibi nominatim distinguitur οἷος αὐτῶν, ἔς, vinum austerum: ut & Plato in Tim. discrimen inter ea facit, his verbis, βαχίτεα μὲν αὐτῶν, στυρίον δὲ βαχίοντα, αὐτῶν φαινομένη, quem admodum Aetius quoque στυρίον esse dicit τὸ ὁππότερος αὐτῶν. Rursum Dioscorides libro 4, capite 13, tribulum habere dicit ἀκαλῆς στυρίας, acerbis saporis. Item στυρίη πικρὸς, acerbæ qualitas, nimirum succi. Galenus ad Glauc. libro 1, πικρὸν τὸ δριμύνα ἢ μὲν χυμὸς, ἢ πικρὸς αὐτῶν στυρίος ἀβρὺς αὐτῶν στυρίος, ἔστι πικρὸν καὶ τὸ λευκὸν αὐτῶν ὡς ὁ δριμύτης στυρίης ἐγγίη, Defatur cutis aut frigore aut qualitate aliqua acerba qua affatum fuerit obrutum, velut in eo qui aqua aluminosa se lauit. Metaphoricè homo aliquis στυρίος dicitur, ut apud Latinos quoque Acerbus & Austerus, tum apud alios tum apud Horatium, Quod nisi cōcedas, habere infuauis, acerbis. Utitur eo verbo in hac significatione Xenophon, necnon Aristophanes, dicens, πᾶσι αὐτῶν στυρίον ἐπὶ τῇ στυρίῃ ἦτορ. Vbi Suidas & Schol. στυρίον exponunt σκληρόν.

C. Γλυκὺς στυρίος, ὡς ἔς, Sapore acerbis simul & dulci præditus, Simul & dulcis & acerbis. ut glycyrrhiza, de qua in sequenti Τύσσηρος.

C. Τύσσηρος, ὡς ἔς, Subacerbus, Qui est sapore leuiter acerbis. Dioscorides libro 3, capite 7, de glycyrrhiza, ῥίζη μακρὰ, πικρὸν αὐτῶν ὡς γλυκῆς, ὑπὸ στυρίῃ, γλυκῆς

Aristoph. quoque *σύνειν* hominem vocat *σycophantam*: in Pluto, — *εἰ δὲ σὺ ζῶν λαβὼν πιά καὶ σύνειν, τὸν ἰσχυρὸν τοῦτον ἦδ' ἔγωγε περὶ σὺν τῇ μαρτυρῇ δεινὰ δέξω.* Vbi *κακαλυμμένης* vocat *σycophantam* hominem *σύνειν*, *ἐπιμύριον ἀπὸ τῆς συκῆς ἀρματισπῆς πεύονμα*, inquit scholiast. Affert tamen idem & aliam expositionem. dicens *σύνειν* esse *ἴστυ πρὸς ἀνδράσιν*, ex eo quod τὸ τῆς *συκῆς* ξύλον *ἴσται ἀνδρὶς* *ἢ χυμένον*, sicut *σύνειν ὀππικουρία* dicitur *ἢ ἀνδρὶς* *ἢ αἰνῶφικας*. Hæc ille. Legitur autē illud *σύνειν ὀππικουρία* apud eundem Aristoph. in *Lyfistr.* *Ὅς ἐν τῷ τῷ σὺνείν ὀππικουρία*, *Ficulnum adminiculum*, id est *Infirmum & inutile*. Idemq; apud *Synef. ep. 125.* *τὸν σὺνείν ὀππικουρία* *ἐν τοῖς στρατιώταις πολεμὸν δὲ χυμῶσι*, *infirmum præsidium*. Idem *σύνειν* *ἀνδρας* *Theocr.* vocat homines qui labores non adeunt nec tolerant strenuè, sed iis veluti succumbunt, ut lignum *ficulnum* ponderi alicui graviori. *Theocr. idyll. 10.* quod *ἐργασίας* inscripsit, *Στίγχιτ' ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα, μὴ παρῶν περ εἶπ' οἱ, Σύνειν* *ἀνδρες* *αἰπώλιν* *χ' ὥς οἱ μιᾶς*, *Ficulni isti homines sunt*, id est *Molles & inutiles*. Item *Lucianus* in libro ad indoctum, *χαλλὺ ἔχων καὶ σὺνείν γινώσκων*, *Clauda ac ficulna mente seu ingenio præditus*. id est, nullius pretii *ibutilique* ad aliquid excogitandum. Ad hæc τὸ *σύνειν* significationem allussit putatur *Horat.* vbi *Priapum* ita loquentem inducit, *Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum*.

Συκή, ὄρεος, Fictum, Area ficaria. Locus in quo ficus
plantantur, Locus ficubus confusus.

Συκαλῖς, ἰδὸς, ἢ, (quod ramē inter derivata à σῦκον vltimū locū tenere debuit) Ficedula. Alexander Myndius apud Athenaeum libro 2, tradit speciem quanda ἀγλαῖα vocari συκαλῖδα eo tempore quo ἀκμαίεντα σῦκα: alteram vocari μακαίερον. Afferri autem Athenaeus hunc locum Epicharmi, — ἀγλαὰ συκαλῖδας. vbi dicit metri causa geminari a: alias enim rectius a simplici συκαλῖδας nominari, ex eo quòd ἀγλαίαν τῆς ῥῆς σῦκον κελεύει. Vide Aristotelem libro 9 Hist. animalium: item libro 8, capite 3, ex quo desumptit Plinius hanc lib. 10, c. 19, Alia ratio ficedulis. nam formā simul colorēque mutant. Hoc nomen non nisi autumnō habent: postea melancoryphi nominantur. Innuit igitur, hyeme, vere, æstate vocari melancoryphos: autumnō autem, quum ficus maturescunt & ab eis eduntur, ficedulas. Vnde & Varro Ficedulam appellatam scribit ex eo quòd ficu pinguis fiat. In quam auct extat hoc Martial. Epigr. Quum me ficus alat, quum pascat dulcibus vis, Cur nomen potius non dedit vna mihi

At verò Ficus (intelligendo de fructu arboris) ο ι ς τ
 τ ν κ Σύκω. Xenophon Pæd. οὕτω ποιεῖται μὲν οὗτος, πο-
 λαὶ δὲ σύκα, πολὺ δὲ ἄλαιν. Demosthenes Pro corona,
 σύκα καὶ βύττις καὶ ἄλαινς συλλέγειν. Athenæus libro 2,
 μόνα σύκα περιεσφαιροῖς, folis ficis visitantes. Eodem
 libro, αἰλίσκονται καὶ τῆς συκῆς καμῶς, capiuntur tempore
 sicuum: de autum quodam genere quæ propter æ su-
 χαλιδίς nominantur. At lib. 2 Epigr. legitur, — τῶ ὄψω
 σύκα πιπαρόμενα, ficus maturas. vel potius mature-
 scentes. (Proprie tamen σύκω sine villa etiam adiectio-
 ne, dici volunt de matura fico: quoniam immatura
 dicitur ἄλυνος, & ea quidē è ficu satuiam: quæ ex
 sylvestri ficu seu caprisfico decerpitur ficus immatura,
 proprie φήληξ nominatur) Athenæus libro 4, σύκα ξη- G
 ρα. Sic Plutarchus in præcept. sanis. σύκων τὴ ξηρὰ: quæ
 proprie nominantur ἰσχιδίς, ut suo loco docui. At σύκα
 βασιλικὰ apud Athenæum. apud quem vide & alia de
 ficuum generibus, libro 3, non ita procul ab initio, ubi
 etiam ex Demetrii Ixionis etymologiarum lib. 1, tra-
 dit σύκω dici τῶς τὸ ἐβλῆσαι καὶ κύν. Vide & Plinium,
 necnon Theophr. & Dioscor. libro 1, capite 184, apud
 quem caput præcedens, id est 183, inscribitur, οὗ σύκου
 τὸ ἐκ Κύπρου: quod Ruell. interpr. De ficu Cypria. Intelli-
 guntque ibi σύκου nomine ipsam arborem, quæ tamen H
 συκῇ potius nominatur.

Syrinx s i v e *Syrinx*, Marisca, Ficus siue Ficatio. Est tumor à fici similitudine sic dictus. Orribatius ad Eustachium, Ficos (inquit) appellant germina vlcerosa, rotunda, subdura, rubicunda, atque etiam dolorifi-

ἐκ τούτου ὁ μαζώνια βλαστήματα ἐκ λωδῆς, ὡς ὁ πάλ-
 λος, ἐκ τούτου οἱς ἀλλοφύτοι ἐξ ἰδίων. Cellus libro 6, cap. 3.
 duo tantum eius genera facit: quorum alterum dicit
 esse vlcus durum, callosum & rotundum, ex quo exi-
 guum quiddam & glutinosum exit, in barba maximè
 exoriens: alterum verò, humidum & inæquale, ex quo
 quod exit, plus est & mali odoris, præcipuè in capillo
 proueniens. In utroque autem & fici similitudinem ef-
 fect & carnem excrescere, & id quidem generale esse.
 Quod in capite nascitur, tinea, quæ achoris nomine
 comprehenditur, speciem esse Arabes scripto prodi-
 derunt, & esse rotundam ac duram, in cuius superficie
 rubor sit, intus autem quiddam granis ficuum simi-
 le. Quod in mento erumpit, ab humore fit (inquit Ga-
 lenus) non solum crasso, sed particeps etiam serosæ &
 tenuis humiditatis, ob quam etiam faciliè exulceratur,
 eoque differt ἀπὸ τῆς ἰσθμῆς. Nascitur verò & in ano, sola
 magnitudine (inquit Aetius) à thymo differens. Thy-
 mus enim eminentia est tuberculosa, aspera, subrubra,
 oblonga, sed parua: ficus autem illa ipsa est, si magni-
 tudine excedit. Latini mariscam appellant, quam aliqui
 dicunt esse ficum præ pinguedine hircem, semenque
 offentantem. De hoc morbo intelligendum est quod
 scribit Iuuen. Ceduntur tumida medico ridere mari-
 scæ. Et Martialis. Dicemus ficos Cæciliane tuos. Est
 σὺκκος & oculi vitium, quod Paulus dicit esse mediū
 inter τράχυμα & τὴν ὄψιν. esse enim τράχυμα asperitatem
 palpebræ interna parte. sed maiorem quidem, ut velu-
 tum furas habeat, σὺκκος vocari: vetustiore verò &
 quæ iam occalluerit, τὸ λῶσι. Morbus hic oculi altiores
 (inquit Aer.) habet eminentias & velut incisus, nec al-
 teri rei quàm fici hians melius comparari potest. Cor-

C. Σολοβατλή, τὰ Regia ficus, τὰ βλάστηα οὐρα. Meminie eorum Athen. lib. 13, inter alia multa ficuum genera.

C. *συνέσις*, 90. 5, Qui fides victitar, quales illi apud Athen.
qui *συνέσις* *συνέσις* *συνέσις*. Dicitur *συνέσις* is etiā qui
victum sibi parit ex *συνέσις*. Vide *συνέσις*.

C. Συμφορῶν, Qui ficus colligit, ὅθεν συλλέγει, vt Demosthenes loquitur. Item qui de ficis loquitur, & Qui indicat ficuum exportatores, συλλέγει, Calumniator, vt annorabo paulo post in συλλέγει. Ε Τ Συλλέγει, & Ficus lego, seu colligo, ὅθεν συλλέγει. Aristophan. | Item, De ficibus loquor, De ficibus verba facio, De ficibus differo. Athenæus, ὅθεν τὸ Μαγνὸν συλλέγει, Quum hæc de ficibus differuisset Magnus. sunt enim ibi de ficu generibus verba, nimirum l.j.

C. Συκομορον, η, το, Ficū dulcedine referens morum. Sic, Mo-
rus ferens mora sic dulcedine. vrrunq; enim, & arbor
& fructus, nomine eo appellantur alio nomine πυκαμ-
ρον vocata, vt Diosc. quoq; testatur l. i, c. 181, Συκομορον
ἔστι ποτὶ τὴν συκαμινον λεγουσαν. καλεῖται δὲ καὶ ὁ ἀπ' αὐ-
τῆς καρπός, συκομορον, ὅτι τὰ πάντα τῆς γαστρικῆς, dicitur esse di-
φρον μαζα, ὅμοιον τῇ σικκῇ, οἷς γυμνοῖς τὰς δὲ μορῆς : fructum
autem eius, γλυκύτερον ὀσμύθου. A Plinio vocatur ficus
Ægyptia, l. 13, c. 7, Fic⁹ Ægyptia, arbor moro similis fo-
lio, magnitudine, aspectu: pomum fere non ramis, sed
caudice ipso: idq; ipsum ficus est prædulcis. De fructu
ipso dicitur συκομορον apud Gal. l. 2 ad Glauc. quū dicit,
σικυδανία ὅτι συκομορον, cōpositio medica ex sycomoro.
V N D E E T Συκομοριτὴς οἶνος, Vinū quod conficitur
ex sycomoris, seu Vinum quod conditur sycomoris.
Diosc. l. 5, c. 41, vbi συκομοριτῶν οἶνος vocat τὸ ἐκ συκομω-
ρων σικυδανίῳ ὕδατος, quod sic ex sycomoris.

Eadē arbor vocatur ἸΤ Συκαμῖς. ἸΤΕΜ
 Συκαμῖς, ut satis pater ex Theophr. l. 4 Hist. plant. c. 2,
 vbi τῇ συκαμῖν eadem tribuit quæ Diosc. l. 1, cap. 182;
 τῇ συκαμῖν. nam dicit esse arborem in Aegypto na-
 scērem, aliquatenus similē τῇ ἐν Ἑλλάδι συκαμῖν, folio
 nimirum, magnitudine & asperū: fructum autem
 ferre μεγάλους, ἡλικίας οὐκ ἔχοντες, καὶ τὸ ὄψις δὲ τοῦ ἔχειν πίνσι, τῇ
 χυλῷ δὲ καὶ γλυκύτητι, τοῖς ὀλίμοις, πολὺ γλυκύτερον πολέ.
 Quæ eadem sunt cum iis quæ in Συκαμῖν ex Diosco-
 rido & Plinio attuli: eadem etiam cum iis quæ A-
 then. refert libro 2, vbi Phænias Aristotelis discipulus
 πιν τῆς ἀρχαίας συκαμῖνους καρπὸν μέρον καλόν, ὅττα καὶ αὐτὴν
 γλυκύτερον ἢ ἡδίστον παλαιόν. Fructus huius arboris
 Fffii.

εἴγυς dicitur Modiolus rotx, Foramen illud in quod axis inferitur, & in quo voluitur. *Εγυ κένωμα*, Hefych. Idem & *σύνεγξ* accipitur, ut supra docui.

Συνεγξω, id est in fistulam excavo. Vnde pass. *συνεγξω*, in fistulam excavari. In Hippocr. *Διχρως γὰρ συνεγξω* οὐ πῦρ.

C. *ΑΠΟσυνεγξω*, id est in fistulam cōuerto. Erotianus *εἰσπνεύω* apud Hippocr. exp. *εἰσπνεύω* καὶ τὸν αἵματι πνεύματι *συνεγξω*. Idem *ἀποσυνεγξω* πῦρ χαλκῷ idem apud eundem expon. *ἀποσπνέω*.

C. *ΕΚσυνεγξω*, Aperio, & peritum reddo, veluti fistulam, cuius extrema referata sunt. Galen. apud Hippocr. *ἐκσυνεγξω* expon. *ἀνασπνέω*. Dicitur autem *ἀνασπνέω* vas aliquod aut canalis, quum os eius aperitur seu referatur: apud medicos, quum venarum & aliorum vasorum ora seu ostia aperiantur, ut humor qui in eis continetur, effluere queat.

ΣΥΡΩ, F. *σύν*, Traho. Herodian. libro 1, *σύροντες τὰ σῶματα*, καὶ τὰ περὶ ἑαυτοὺς ἐκτεταμένους πῶς ἀλλοβηθῆναι εἰς πῦρ ὅχι πῦρ ἔρριψαν. Idem lib 5, *καδavera* Antonini & *Σοξμεδιδ* παρὰ δὲ οὐκ ἐν πῦρ βουλομένων, trahenda per contumeliam dederunt cuius. Et libro 7, Maximini scelus & crudelitatis ministri *σύροντες* τὸ πῦρ ὅχι αὐτοὺς πῦρ ὅχι πῦρ ἔρριπον. Idem apud *Æl. Lamprid.* populus continuis acclamationibus iubet Commodi cadaver vncō trahi & in cloacas cōici. Item *σύρην* dicitur qui progreditur & cōtēdit aliquod, quia videlicet pedes trahit in progressu eiusmodi. *Πῦρ δὲ, Σύρην* καὶ ἡμᾶς ὁ γράψας μετὰ δρόμου. Quē locū Suid. citans, *σύρην* expon. *τρεῖς*. Item serpentes corpus suum *σύρην* dicuntur, quoniam tractu progrediuntur. *Σύρην* dicuntur etiam qui rastro stipulas aut scēna aut simile quid in vñ acervum contrahūt, item qui scopis sordes ē parietibus detrahunt aut in pavimento cōuertunt. vnde *σύρματα*. *Σ* Significat etiam Extraho. ut quum aliquis gladium *σύρην* dicitur, quod alio synonymo verbo *ἀπείλω* seu *ἀπείλω* dicitur, à Latinis Educere, Seringere, Euaginare. *Σ* Apud Hefych *σύρην* dicitur esse etiam *συνεγξω* siue *συνεγξω*, Sibilare, Fistulare, seu Fistula canere.

Σύρμα, *απὸ*, πῦρ, Quod trahitur, seu attrahitur. Vnde dicitur de veste quadam longa quam veluti trahunt inter incedendum qui induti ea sunt. (quod vel maximè vsuvenit in eo vestis genere quò nobilissimas quasque matronas uti, in Gallia præsertim, videmus. vulgò *Robbe à queue*. q. d. Vestis caudata. Si autem hæc vera est nominis huius significatio, huc pertinebit Homericum epithetum *ἐλαλίπλοος*) Latini quoque *styrma* vocant, ut Martialis. *Aprasti longum tu quoque styrma tibi*. Apud eundem legitur, *Musa nec infano styrmate nostra tumet*. Sicut Pollux dicit *styrma* esse *πρασινὸν φόνημα* *ὁπποῦν δρόμον*. *Σύρματα* καμίνων dicuntur sordes seu purgamenta quæ scopis radulive ē fornacibus detracta sunt. Dioscor. libro 5, cap. 85, de pompholyge, *βαρυτέρα δὲ καὶ πλεονέχου, ἢ μολύβδου καὶ τετραγώνου καὶ ῥιζῆς, ὡς αἱ ἀπὸ πυρρῆς καὶ σφύρας καὶ τῶν χαλκουργῶν ἐδάραν καὶ καμίνων οὐσιν*. Vnde Plin. lib. 34, cap. 13, *Spodō nigriorem ponderosiorēque esse, detrasam parietibus fornacum*. Vbi tamen *styrma* non expressit, sed tantum *ἀπὸ πυρρῆς*. Ruell. sic vertit, *Purgamentum quoddam quod ab ætariarum officinarum pavimenti & fornacibus euertritur*. Vbi nota etiam *ἐδάραν* *styrma* dici, id est sordes & purgamenta quæ rastro aut scopis in pavimento conuertuntur. Item *styrma* vocantur stipulæ, stramina aut paleæ quæ rastro corrāduntur seu coacervantur. Quò pertinet quod Heracitus apud Aristot. libro 10 Ethic. dicit, *ὅτι οὐκ ἐστὶν ἄλλο τι μᾶλλον ἢ χρυσὸν*. quemadmodum *Æscopicus* quoque *galinæus* margaritam in fimo effossam possidebat grano hordei quod τὴν σκαλίαν ἐκτετα.

ΣΥΡΜΑΤΙΣ, Quæ rastro purgamenta aut stipulas aut stramenta vel simile quid in vñ acervum contrahit & colligit. ut Hefychio *styrma* τὸ γράψας ἐστὶ τὰ *styrmata* καὶ ἐρύματα *σύνουσα* καὶ *συνέχουσα*. **ΣΥΡΜΑΤΙΣ**, *μὲν*, ἢ *στύρματις* καὶ *στύρματις*, Fimus ē οὗ *styrmat*ων, Fimus ex purgamentis, stipulis aut stramentis, pa-

leisve quæ scopis aut rastro coacervata fuere. Gaza interpret. *Stipularius* fimus. Legitur apud Theophr. Hist. plantarum libro 2, capite 8, circa finem, ubi agit de *κῶπου* generibus. Et libro 7, capite 5, *κῶποι δὲ μάλιστα ἐπαινοῦνται τὰ *styrmata**.

ΣΥΡΜΟΣ, *σύν*, Tractus. Dicitur de tractu serpentis, qui & *ὄλκω* vocatur, ab *ὄλκω* synonymo huic *σύν*: apud Plutarchum in Anton. de aspide. Philo De mundo *styrmos* dixit de tractu vñ fluctuantis, recte Budzo, afferente hunc ex eo locum, *ὅτι *styrmos* δὲ τῆς βίαιότητος ἀπὸ τῆς κατὰ φύσιν*. vbi tamen potius est tractus aquæ qui turbineo vortice circummagitur rotaturque: quemadmodum & *styrmos* dici potest quum aquæ feruentes vorticose quodam tractu gyranter. quò refer hoc Nicandri in Alexipharm. v. 256, — *στύμα χερὶ λοχίῳ σπινθὴρ ἐλατύνει*. vbi scholiastes, τὴν *ζέοντα* καὶ τὸν *ἀνθρακῶδη* *σπινθῆρα* In Epigramm. legitur & *styrmos* χαλκῶν, quum grando quali tractu quodam decidit. Sic in eisdem Epigramm. *styrmos* *νιφάτω*: item & *styrmos* *αἰέμων*.

ΣΥΡΟΣ *σύν*, Tractio. Idem quod *ἐνέξω* siue *ἐλατύνω*.

ΣΥΡΤΗΣ, *σύν*, Tractor. Hefychio *χαλκῶς*, id est *Fraxum*, Habenæ. Puto *σύν* dici, ut *σύν*, habenam seu lorum quo equus trahitur retrahiturque, seu modò in hoc modo in illud latus flectitur. **Α Τ Υ Ε Ρ Ο** *Σύρτης* in mari dicitur ubi limum arenamque & saxa ingentia fluctus trahūt. Sic enim Salust. in Bello lugurthino, Duo sunt sinus propè in extrema Africa, impares magnitudine, pares tamē natura: quarum proxima terræ, præalta sunt, cætera, uti fors tuht, alias alta sunt, alias in tempestate vadosa. Nam ubi mare magnum esse & seuire cœpit ventis, limum arenamque & saxa ingentia fluctus trahunt: ita facies locorum cum ventis simul mutatur: *Syrtes* ab tractu nominatæ. Duæ autem esse feruntur, altera maior, altera minor: de quibus Strabo pag. 363 & 364. vbi inter alia dicit, *ἡ χαλκίτις δὲ τῆς σὺρτης καὶ τῆς μικρᾶς, ὅτι πολλὰ καὶ τὰ ἀνθρώπων ὄντων ἐβύδως καὶ τὰ ἀμύδης καὶ τὰ πηλινυμμένα καὶ συνδραίνονται ἐν ἡμῖν εἰς τὰ βεβήκα καὶ κατὰ τὴν ἀπὸ τῶν ὀρέων σκαλῶν*. Similiter Pompon. Mela, *Syrtes* sinum esse importuosum atque atrocem, & ob vadorum frequentium brevia, magisque etiam ob alternos motus pelagi affluents & refluents, infestum. Et Solinus, *Syrtes* inaccessas vadofum ac reciprocum mare efficit. Hinc Silius dixit *Insidæ litorea syrtis*, item *Naufraga syrtis*: & Valer. Flacc. *Sæux syrtis*: Horat. *Æstusæ syrtis*. Ad eorum allusit Rufus Aurenus, quum dixit — *larcē trahit æquora syrtis*, Insidumque rati pelagus furit. Lucanus libro 9, scribit naturam, quum primam mundo figuram daret, *Syrtes* in dubio terræ pelagiq; reliquissæ. Nam neque (inquit) subsedit penitus, quo stagna profundum Acciperet, nec se defendit ab æquore tellus: Ambigua sed lege loci iacet inuisa sedes: *Æquora fracta vadis*, abruptaque terra profundo, Et post multa sonant proiecti littora fluctus. Sunt verò & terrestres *Syrtes* in locis arenosis, quum nimirum arenarum cumulti vento agitati faciem terræ mutant, ita ut nunc aggeres sublimia sint quæ prius valle residebant, nunc alio in loco profunda vallibus quæ prius excelsa erant: arenæque agitantur veluti procellæ, *Syrtes* hanc terrestrem facientes, paris cum illa æquorea periculi: nec enim multum interest vñ siue an arena quis obruatur. In terris autem huiusmodi periculum flatus faciunt *Syrtes* ventorum, in mari autem solæ *Syrtes*, nam si residerent quæ illic vadosa sunt, nullæ essent *Syrtes*, & ē medio pelago adnavigantes, citra offensam appellerent. Certè Pompon. Mela libro 1, tradit in Cyrenaica provincia esse rupem quādam Austro sacram: quæ quum hominum manu attingitur, illum immodicum exurgere, arenæque quasi maria agentem, sic seuire ut æquora fluctibus. Cuius Plinius quoque meminist libro 2, capite 47. Quin & Salustius auctor est, in his locis vento exorto & arenam humo excitare, haud secus atque in mari tempestate homines retineri solere.

ΣΥΡΤΙΣ, *σύν*, Tractus, (q. d. *Traclis*) Qui trahitur. Strabo lib. 64, *τὸ δὲ σὺρτις βάλανι τὸ ἀργυρεῖον φησὶ καλεῖσθαι*. Pag.

curriculi datum fuerat quum praece me victorem re-
nuntiat & coronandum. Et in lib. De calump. ο αμαρτία
δυσμας, της ελπίδος διδως καταπισσεις, μόνον τὸ εὐρύ-
μας, καὶ τὸ εὐρύμας ἀποτίνας, ὅτι τὸ ἄρμα, καὶ τὸ
μας τὸ εὐρύμας της νίκης ἔχον, τὸ πάλαιον ἢ δὲ καὶ
Vbi quum dicat της ελπίδος καταπισσεις, & in prae-
cedente loco, αμαρτία ἔστιν ἡ ελπίς, puto ελπίδα nomi-
natum fuisse etiam repagulum, aut funem obiectum
cursoribus seu τὸν ἰσοπορευμὸν, quo laxato deiectione
curriculum ingrederentur. Quam opinionem confir-
matum iri puto his verbis Pausan. Eliacōn lib. 2, pa-
gina 156, ἐκατίετα μὲν δὲ πάλαιον της ἰσοπορευσεως πάλαι ἢ
νῦν ἀποτίνας τὸ δὲ πάλαιον τὸ μὲν αμαρτία δὲ ὁ
αὐτὸς οὐκ αμαρτία. ὅτι τὸ καλὸν αμαρτία τὸ εὐρύμας
σιν οἱ ἐπὶ τῆς εἰς τὴν ἀγῶνιαν τὴν ἰσοπορευσεως, ἢ
καὶ τὸ ἰσοπορευσεως, διότι καλὸν αμαρτία τὸ εὐρύμας.
Et
πορ, ὅτι μὲν δὲ ἐκατίετα οἱ αμαρτία τὸν ἰσοπορευσεως
καλὸν αμαρτία. καὶ οἱ κατὰ πύργους ἐκαστος, ὁ δὲ ἰσοπο-
ρευσεως ἡνίκα τὸν ἰσοπορευσεως κατὰ τὴν εἰληχόταν ἐκαστος
πύργον τὸν καὶ τὸν καλὸν αμαρτία καλὸν αμαρτία οἱ τὸν
πύργον, & tūc laxatur funis qui praeteditur secūdo ordini.
Suidas quoque exponit ἀρτεμεία, (sicut in praecedente
Pausaniz loco synonyma habet ἀρτεμεία & ἰσοπορευσεως) af-
ferens hunc locum ex quodā quem nō nominat, ο δὲ
κατὰ τὸν ἀπο ελπίδος, ἰσοπορευσεως, ἢ αὐτὸς ἦν. Item hūc ex
Iosepho, οἱ τὸ ἰσοπορευσεως ὡς τὸν ελπίδος, ὡς ἡμεῖς ἰσοπορευσεως.
Idem Pollux lib. 3, καὶ ὅτι μὲν ἀρτεμεία, ἀρτεμεία, ἢ ελπίς,
καὶ ἀρτεμεία καὶ βαλάντιον. Quibus repagulis, siue carceribus
vnde curritur, opponitur καμπτὴ siue ὑπόμα, meta vbi
subsistit & pedē reflectunt. Annotatur in lexico meo
veteri ελπίς vocari τὸν ἀρτεμείαν, ὅτι τὸν οὐκ ἔστι πάλαιον
τὸν κατὰ τὴν ἰσοπορευσεως. Solēt certe equi curriculum ingre-
diētes scuticis incitari vt currant velocius. [Hesychio
Τελπίδος est non solum ἀρτεμεία, ἀρτεμεία, sed etiam ο δὲ
(quae duo verba suppleo) τὸν ἰσοπορευσεως, & ο κατὰ τὸν
κρίκος, Paxillus terrae infusus, Annulus corneus. Idem
ελπίς exponit etiam τὸν ἰσοπορευσεως της ἀρτεμείας. Praecedē-
ti autem ελπίς significanti πάλαιον αὐτὸν κατὰ τὸν
τοῖς, synonyma est apud eundem v o x Τελπίς,
καὶ v z Τελπίς, A v t Τελπίς. Sic enim apud eum le-
gitur, Τελπίς, ὡς ἡμεῖς, ὡς ἡμεῖς, πάλαιον κατὰ τὸν
paxillus corneus. Itidemque in lexico meo veteri ὡς ἡμεῖς
exponitur πάλαιον.

1 T E M Τελπίς dicitur pro ελπίς: ἢ πάλαιον signi-
ficante πάλαιον: vnde πάλαιον τὸ πάλαιον. Suidas certe ελ-
πίς exponit ἀρτεμεία, βαλάντιον, in hoc loco Ari-
stophanis, αὐτὸν ἀπο μὲν ελπίς ἀρτεμεία πάλαιον αὐτὸν
ἀπο τὸν ὡς ἡμεῖς. vt sit, ἀπο μὲν ἀρτεμείας, siue ἀπο τὸν
κατὰ τὸν, vno consensu: more eorum qui ex vnīs erum-
pentes carceribus, xquali ferē cursu ad metam con-
tendunt. Nisi malis, Vno consensu, veluti boues quae
vno eodēque stimulo agitantur. Vbi nota E T I A M
Τελπίς, quod exp. κατὰ τὸν αὐτὸν αὐτὸν.

C. Τελπίς, ο, Circa sues versor, Porcorum pascendo-
rum curam habeo, Porcos pascō. vnde apud Hesy-
chium, Τελπίς, εὐβοῖαν, Suilli gregis pascorem esse.
Supra autem ex Poll. habuimus ὡς ἡμεῖς, ὡς ἡμεῖς.
Sed nota E T Συβοῖαν, quo Hesychius vtitur in expo-
nendo εὐβοῖαν.

C. Τελπίς, idem quod εὐβοῖας, vt εὐβοῖας idem quod
εὐβοῖας. id est Suilli generis pastor, Suarius, Porca-
rius, Subulcus. Legitur apud Gell. lib. 13, cap. 9, & La-
tine redditur Subulcus.

C. Τελπίς, η, Angina porcina, Anginae species qua
sues corripit solent. vt & Plin. lib. 8, c. 51, testatur suil-
lum genus morbis esse obnoxium, anginae maxime
& strumae. Alii interpr. Angina, quae cum tumore ex-
teriores faucium partes occupat, eo quod suum colla se-
pius hac inflammatione afficiantur. Item a canibus
καμπτὴ vocatur. Vide Συναλγία, tomo 1, col. 57, D.

Τελπίς, η, ο, Suillus, Porcinus, Sui similis. Plerun-
que de homine cuius mores suilli sunt, seu Qui spur-
cus & immundus est in modum suis. Vel etiam Qui
stupidus est & crassus ac insulsus vt pecus suillum. vt
schol. Aristoph. dicit Phrynippum ὅτι αμαρτία εὐβοῖας
λέγεται ab Aristophane καμπτὴν ὡς ὡς. V N D E

Τελπίς, η, ο, Porcina insulsitas, Porcina stupiditas
ac crassa imperitia. Aut Porcini mores. Quo sensu à
scholiaste Aristophanis, filii Hippocratis dicuntur
εὐβοῖας λέγειν ὡς ὡς, in hoc loco Nubium, Τὰς ἰσο-
πορευσεως ὡς ὡς, καὶ οἱ καλὸν αμαρτία. Quae ver-
ba Suidas affertens, tradit & ipse eos καμπτὴν ὡς ὡς
λέγειν καὶ ἀπο τὸν. Sed & apud Athenaeum lib. 3,
quidam dicit, μὴ τὸν ἰσοπορευσεως ὡς ὡς, ὡς ὡς ὡς
καμπτὴν ὡς ὡς. Similiter eisdem Hippocratis filios
Eupolis vocat εὐβοῖας καὶ, Βληχρὰ τὰ καὶ, καὶ ὡς ὡς
τὸ ὡς. Eodem significatu quo ὡς ὡς hic dicitur, ha-
buimus supra συβία, & habebimus paulo post ὡς ὡς:
quibus xquiualeat Βουβία ὡς, Βουβία sus, de quo Erasmi.
in Adag. Sed in versu illo Aristoph. pro καὶ οἱ καλὸν αμαρτία,
puto legendum καλὸν αμαρτία, vt metri ratio in eo sit
eadem quae est ibi in ceteris, qui nimirum, quatuor ab
initio syllabis demptis, sunt heroici.

Τελπίς, η, ο, Suillus, Porcinus. idem quod ὡς ὡς. Athen.
lib. 7, τὸν καλὸν αμαρτία ὡς ὡς τὰς ὡς. Idem lib. 9, τὸ ὡς
καὶ ὡς καὶ. Luc. sine substantiuo κρίας, in lib. De
hist. scrib. συβίαν καὶ λαγύραν καμπτὴν, carnis suil-
lis. Et apud Suid. ὡς ὡς ὡς ὡς.

Τελπίς, η, ο, idem, Affertur enim ex Poll. ὡς ὡς κρίας, suil-
la caro. vt βουβίαν dicitur bubula. In lexico meo veteri
H A B E T V R Τελπίς, sine diphthongo, vt ὡς ὡς.
vbi tamen ὡς dicitur potius vsurpandum esse pro ὡς
ἰδὸν, siue κρίας ἔργον. Apud Suidam verò cum di-
phthongo, Τελπίς, ὡς ὡς ὡς, κρίας ἔργον, cum hoc exēpio,
λέγειν τὸν Συβίαν, αλλὰ τὸ πάλαιον παρὸν καὶ τὸ Εὐβοῖαν
καὶ τὸν ὡς ὡς αὐτὸν λέγειν τὸν ὡς ὡς, Εὐβοῖαν
καὶ τὸν ὡς ὡς ὡς ὡς, ὡς ὡς τὸ ὡς ὡς. Solent
enim porci prurientes ad lapidem aut lignum aliquod
terga fricare. Vbi nota & D I M I N. Τελπίς, Sucula,
Porculus, Porcellus.

Τελπίς, η, ο, Sucula, itidem vt ὡς ὡς supra. Τελπίς (vt Eust.
ex lexico quodam rhetorico annotat) dicuntur βαλάντιον
πάλαιον τὸ Διονύσιον: atque adeo ipse Bacchus ab eis D E-
N O M I N A T V R Τελπίς secundum quosdam, qui
Τελπίς dicunt esse ὅτι καλὸν τὸ Σαβαζίν. Et sic ὡς ὡς exdem
fuerint quae ὡς ὡς & μαρτίες: & ὡς idem qui & μα-
ρτίες. Ac reuera ferebantur quodam furore thyades seu
bacchae, de quibus Ouid. Nunc feror vt Bacchi furis
Eleides αὐτὸν. Quaeque sub Idæo tympana colle mo-
uent: quemadmodum & sues plerumque, praecipue
feri. Itidem ab ὡς quidam Latinorum ὡς ὡς de-
nominatas putarunt, & interpretati sunt Sucula: sunt
autem ὡς ὡς stellae quaedam quae tauri caput consti-
tuunt. Quorum ignorantiam his verbis reprehendit
Tullius Tiro apud Gell. lib. 13, c. 9, Adeo veteres Ro-
mani literas Graecas nesciuerunt, & rudes Graecae lin-
guae fuerunt, vt stellas quae in capite tauri sunt, propter-
ea suculas appellarint, quod eas ὡς ὡς Graeci vocant:
tanquam id verbum Latinum Graeci verbi interpreta-
mentum sit, quia Graeci ὡς, sues Latine dicuntur. Sed
ὡς ὡς ὡς ἀπο τὸν ὡς, ita vt nostri opici putauerunt, sed
ab eo quod est ὡς, appellantur. nam & quum oriuntur
& quum occidunt, tempestates, pluuias, largosque im-
bres ciunt. Pluere autē Graeca lingua ὡς dicitur. Gel-
lius tamen aliquo modo eos excusat, vt ibi videbis.
Idem Cic. De nat. deor. lib. 1, Tauri caput stellis cō-
spersum est frequentibus. Has Graeci stellas ὡς ὡς vo-
cabant, a pluendo: (ὡς enim est pluere) nostri
imperitē suculas, quasi a suis essent, non ab imbris
bus, nominant. Similiter Plin. lib. 18, c. 19, Hoc est
vulgo appellatum sidus Palilicium, quoniam x i Cal.
Mati, vrbis Romae natalis, quo ferē serenitas redditur,
claritatem observationi dedit: nimborum argumen-
to ὡς ὡς appellantibus Graecis has stellas. Quod nostri
à similitudine cognominis Graeci, propter sues impo-
situm arbitantes, imperitia appellauerunt suculas. Hoc
sidus vehemens est, & terra marique turbidum: tam in
ortu suo quàm occasu tempestates, pluuias, largosque
imbres concitat. Plura lege apud eundem lib. 1, c. 41,
Vitruv. lib. 6, cap. 10, Hyginum lib. 1: & apud Graecos,
Hesiodum, Proclum, Galen. lib. 1 in Hippocr. lib. 1
Epidem. Idem erymon confirmant doctissimi etiam

quique apud Latinos poetæ. Virgilius enim pluuias appellat, Horatius tristes: & Ouid. Fast. 5, Nauita quas hyadas Gratus ab imbre vocat. Sic Statius inferna hyas dicitur, Claudiano nimbofa. Necnon & Hefych. ita dicitur innuit quoniam *ἡ πλὴν αἰσπλὴν αὐτῶν ὑπὸς γένεται*. Eust. quoque istius etym. meminit, qui tamen ait fortassis etiam sic nominatas esse quoniam litetæ u sunt *παρμυρίδες*, vel ab ipso fratre Hyante: de quo, sicut & de ipsis hyadibus, vide quæ refert Il. 2, enarrans hunc versum 486, *Ἰλνιδάδας δ' ὑάδας πρὸς πόντον ὀρέωντες*.

Α Τ Υας, genit. Υας, Filius Atlantis & Ethræ, frater hyadum. ut docet Eust. pag. 1155. Pind. schol. scribit *ὑάτας* priscis temporibus dictos fuisse qui Bæotia incolebant: gentem barbaram agrestemque. proinde à quibusdam deprauata voce *ύας* nuncupatos fuisse scōmaticè, videlicet ob porcinos & insulsos mores. (quod pertinet prouerbiū, Bæotica sus) Stephanus tradit fuisse gentem finitimam Alalcomeniz: alio nomine dictos Υας & Υαπίους: ubi affert & formā. Υατία & Υαπίτι: addens, Υαπίαν nominatam fuisse & Locorū quoddam oppidum. Ibi igitur Ν Ο Τ Α Υας, Ε Τ Υας, Σ Ι Υ Ε Υαπίας: Ι Τ Ε Μ Υατία.

Ι Τ Ε Μ Υατία à sue vocabantur tribules quidam Sicyone, teste Herodoto libro 5, ubi scribit Clisthenem Sicyonios muratis tribuum cognominibus derisisse, quoniam nimirū *ὅτι ὅς τις ἔσται τὰς ἐπιουμίας μαππ-δης, αὐτὰ τὰ πλὴν τὰς ἐπιουμίας*, sua tribu excepta, cuius tribules vocabat *ἀρχαλαίς*, cæterarum verò quosdam *ύας*, quosdam *ὀνιάτας*, quosdam *χοιράτας*.

Υατία, πς, ἡ, idem Sucula aut Porcella. Piscis nomen est quem supra appellari *σύναιαν* dixi. vocatur etiam *ύς*, ut innuit Athen. lib. 7, ex quo attuli quædam in illo ipso vocabulo. Numenius apud eundem Athen. lib. 7, *Καυ-θηρία καὶ σὺναιάνα ὑάδα πρὸς γλῶσσαν*. Plin. in fine libri 31. Et hyznam piscem vidi in Ænaria insula caprū, caput exerentem. ¶ Est *ύατα* feræ etiā nomē, de qua vide Plin. l. 8, c. 30: Oppian. Cyneg. l. 3: Aristot. Hist. anim. l. 6, c. 31, & lib. 8, cap. 5. Rursum Plin. hyznæ gē-mæ meminit, lib. 30, cap. 11. Hyznæ ex oculis hyznæ, & ob id in vase inueniri dicuntur, & si credimus, linguæ hominis subditæ futura prædicere. Certè multos vsus magicos præstare hyznam idem tradit, necnon Plutarchus aliquot in locis. Ν Μ Ο Ε Υατίς, ἰδὲς, ἡ. Hyznula, piscis per diminutionē dictus, qui & *ύατα*. Epicharm. apud Athen. l. 7, *ύατίδες βούγλωσσι π*.

Υλνία, ας, ἡ, idem quod *σύναια* & *συνδία* siue *ύσδία*. id est Mores suilli, Porcina insulitas, Porcina stupiditas, Sullum ingenium. Aristoph. in Pace, vitur hoc vocabulo, apud quæ Trygæo quærenti sacrificetne *ὁ παχὺς μα-χαλῆς*, responder choros sibi id non placere, *Γὰρ μὴ γῆ-ταιθι ἀγῆναι ὑλνία*. id est *μωρία*, *ἀμαθία*, inquit schol. quoniam videlicet Theagenes *διδάσκει εἰς μαλακίαν καὶ ὡς μωρὸς καὶ ὑλνός*. Idem schol. *ύλνιος* ibi exp. *δυσω-δίας* porcina. est enim porcus animal immundum ac spurcum fœtidumque, ex luto in quo volutari amat, interdum ex suo ipsius fimo non minus malè olente. Sic idem schol. in Equit. quum *ύμεισι* exsoluisset *χοι-μυδία*, *ἀπαιδεία*, *ύλνία* verò *μωρία*, attulissetque locum Aristophanis ex Pace iam citatum, subiungit, quosdam *ύλνιαν* intelligere *τὸ ὅτι τὸ χοίρων δις ὠδίας*, *ὅτι τὸ δὲ φέροντες ἰδέσθαι χροῖματι δυσωδία ἀπὸ τῶν καὶ εἰς βόρ-γορον δὲ λύνονται*. In lex. meo ver. *ύλνία* exponitur *εὐχάρις* & *ἀμαθία*, annotaturque pro eo dici & *συνία*. In eodē hæc leguntur, post verba iam citata, καὶ *Υλνός*, *σκαλὸν ἢ ἀμαθία* καὶ *σύναιον ὡσαύτως*: à Ν Ο Μ Ι Ν. Υλνός Ε Τ Σύνλνός, idem significantibus quod *ύλνός* & *ύλνός*, siue *σύνλνός* & *σύνλνός*. id est, Qui porcinis moribus est, aut Qui porci modo stupidus est & insulsus. unde priora duo *ύλνία* & *σύνλνία* deriuata sunt. Eodem significatu Δ Ι C Ι Τ Ν Ε Υλνός, ut apud Suidam Υλνός, ὁ σκαλός. Ν Μ Ο Ε Υλνός deriuari potest, quod apud eundem legitur, afferentem hæc verba ex quodam quem non nominat, *ὅτι παρὰ ὑλνία καλεῖται ὁ μωρὸς*. id est, in omnibus spurcitis porcinis. Ibidem, *ἡ γὰρ γῆ καὶ ὑπὸ τρυφῆς ἀπο-λούθου διαφθαλμένη, διὰ τὰς συνάνας καὶ παρὰ ὑλνία, καὶ καὶ αἰδοῖται αὐτὴ τὸ δὲ μωρία μωροῦσθαι*. Legitur apud eun-

dem & Υλνός, *σκαλὸν καὶ ἀμαθία*, à Ν Ο Μ Ι Ν. Υλνός, idem significante quod *ύλνός*. Xenophō *ὑπὸ τρυφῆς* vocat suillum pecus: apud eundem, καὶ *ἰδοὺ μοι ἑδ-τὸν αἰσπλὸν, ἀλλ' ὑλνὸν πρὸν μάλασι* (ἢ) *ἡγεμονίας*. Ex *ύλνός* siue *ύλνός* est Ν Ε Ρ Β. Υπνός, α, Sum *ύλνός* seu *ύλ-δης*, Sum insulsus in modum porci. Quo verbo vsus est Plato, ex quo Suidas hæc affert, *ὡς μοι αὐτὸς ὑλνός, ἀλλ' αἰσπλὸν καὶ ἀποῦνται, ὅθεν δρᾶν ὡς πρὸς τὸν ὑλνόν, καὶ αἰσπλὸν*. In lex. meo ver. *ύλνός* exponitur *ύλνός* π *πορ-κός* καὶ *ὀλνός*, Porcum imitans, Porcum agens, Porcinum fœtorem excitas. aut etiam Porci more insulsus es, iuxta prouerbiū Bæotica sua. Taxabantur enim Bæoti ob porcinos & insulsos mores: unde & Pind. in Olymp. dicit, *ἐπὶ τῷ χοίρει ὕμνος ἀλαδία λόγους ἐδύρατο*, *Βιωπᾶν αὖ*. vbi schol. annotat, Bæotos olim fuisse *δύ-δης ὑλνός*: sed ob agrestes rusticósque & inconditos mores *ύας* deprauato nomine nuncupatos: quod scōma in alios etiam dimanauit postea, qui rudes, inconditi & moribus rusticis essent. Qua de re plura vide apud Erasim. in diō iam prouerbio. Horatius, Bæo- tūm in crasso iurares aere natum.

In v. l. Η Α Β Ε Τ Ν Ε Υπνία, ας, ἡ, Factor suum, quasi *ὁς πρὸς*. Quod vocabulum nec apud Poll. nec apud Hefychium, nec apud Suidam, nec Etymologum, vel Eustathium, inuenire potui: ac propterea suspensū habeo, existimans ex *ύλνία* esse deprauatum. Nā simi- le ex *πνίω* compositum me videre non memini.

Υλνός Hefychio *πνός* συν βόρ, *συνδίας*. quo significatu su- pra habuimus *σύναια* ex eodem. Fortassis autem com- positum est hoc *ύλνός* ex *ύς* & *ύλνός*, ex quo & *άμα*: ut significet Locum cœnosum, seu lutosum, in quo porci amant *εὐλνέσθαι* & volutari.

Υπνία, ας, ἡ, Suum immolatio, Festum in quo sus immo- labatur. Athen. lib. 3, *Ἀρχαῖοι Ἀφροδίτην ἔδουσαν, καὶ ἡ ἰσοπύ- καλῆται ὑπνία*. Qua de re vide & nonnulla supra in Υς. Videtur igitur hoc vocabulum compositum esse, & dictum quasi *ὁς ὑπνία*.

ΥΡ Α Ξ, Mos: nomen accepit à suillo rostro. ut apud Ni- cand. tradit schol. in Alexipharm. v. 37, de herba quam *μωκτίον* appellant, *Γαμπύλιον ὑρπας λιγυρίας πρὸς μω-σιν*, mures extinxit. Ibi inquam schol. *ύρπας* exponit *ύς μωίας*, addens *ἄλτικον* esse vocabulum. *λίγεται γὰρ* (inquit) *ἡ ὁ χοίρος, καὶ ὑρπας ὑρπας δὲ τὸ πρὸς μωίας ἐκα- λίσθαι, διότι παρτοίκασι χοίρεσι τὰ ὀσμήν*.

ΥΝ Ι Σ, s i v e Υπνίς, ιως, ἡ, Vomer: ferramentum ro- stratum, quo aratrum findit terram. Poll. libro 2, vo- cat *τὸ ἀρόσθιον δὲ ὑπνίον*: addens, eius *τὸ ἄκρον*, vocari *ύμω-λιν*. Pulchrè autem Plutar. exponit quid sit *ύπνις*, & vn- de nomen inuenierit, lib. 4 Sympof. problem. 5. his ver- bis, *τὴν δὲ ὡς ἀπὸ τῆς χροίας καὶ πμᾶσθαι λίγεται*. (nimirum apud Ægyptios) *ὡς ὅτι γὰρ χροία τὰς ὡς ὑπνίον τῆς ὀρυχ- (ὡς φασί) τὴν γλῶσσαν, ἵσχος ἀρόσθιος ἵσχος, καὶ τὸ τῆς ὑπνίον ὑρπας-σας πρὸς ὅσον καὶ πμᾶσθαι γῆναι τὴν ἵσχος λίγεται ἀ-πὸ τῆς ὕψος*. Et in Romulo, pagina 41 meæ editionis, *ἐκα- λῶν ἀρόσθιον χαλκῶν ὑπνίον, ὑπνίον δὲ βούμ ἀρόσθιον καὶ γῆρας, αὐτὸς ὡς ἀπὸ τῆς χροίας αὐλακα βαθύνει τὴν γῆναι-αν*. Vbi etiam *ύπνις*, arantem sequi qui *κατασφίγγει τὸν ἀρόσθιον* βούμ *ύπνιον*. Et mox, *τὴν ὑπνίον ὑπνίον*, ex- pro vomere ex aratro. Vbi gemino i scribitur, sicut & apud Hesiodum libro 2 Esg. Simplicius in superiore lo- co Plut. & lib. 6 Epigr. — καὶ φιλόχοι: ὑπνίς.

Apud Hefych. legitur non solum *ύπνις*, s & Ε Τ Υπνί, idem pro *τὸ πρὸς τὸν ἀρόσθιον πρὸς πμῶν τὴν γλῶσσαν*. Apud Tzetzen verò legitur, *Υπνίς*, *ἡ τὸ πρὸς γλῶσσαν ὑπνίον τὸ ἀρόσθιον* *ἡ ὁ ὑπνίος, ἡ γῆναι πρὸς ἀρόσθιον, ἡ μωλῆται*: manife- sto errore pro *ύπνις*. Rursum Hefychio *ύπνις* est *αἴξ*, Ca- pra: s i c v e Υπνίς ab eodem exponitur *αἴξ ἀχία*, Capra agrestis, seu fera. Apud eundem l & Ε Ι Τ Ν Ε Υπνός, *πῶλος ὁ ἐστὶν γὰρ ἡ ἰσοπύκαλῆται*. Cuius vocabuli meminit & scholiastes Aristophanis Pace, vbi ait, *Ναῖται γὰρ λίγεται οἱ καλοὶ τὸν αἴξωνται* *οἱ δὲ καλοὶ τὸν ὑπνίον, ὑπνίον λίγεται*. Igitur sicut *ναῖται* dicū- tur pusilli homunciones, Latinis quoque nani & pu- miliones: ita *ύπνις* vocari dicemus equuleos, seu equos paruulos, qui veluti nani & pumiliones sunt in equino genere. Vocabitur ergo Pumilio equus, ut Columella Gggg iii.

Poll. dicit fuisse appellatum *πλάγος ἵναμα*, ὅτι τὸ καὶ βλά-
 λωμένον ἐστὶ τὸ ἀνθρώπου. videtur igitur fuisse pecunia ali-
 qua quæ pendebatur pro maclata seu iugulata hostia.
 Σφακτηρία, αἶ, ἡ, iugulatrix, Maclatrix, Sacrificia. Vnde apud
 Suid. in quodam loco *σφακτηρία*, quod exp. *ἱέρεια*.
 Σφαγή, ἡ, iugulatio, Maclatio, Cædes. Lucian. De hist.
 scrib. *καταξύνει τὸν μαχιστὸν τῆς σφαγῆς*, ἢ τῆς θραυσματικῆς
 χειρὸς. *σφαγὴ* εἰς *σφαγίον*, vno ex illis fragmentis vsus es-
 se ad iugulandum. Plutarch. *σφαγὴς ὑπερμάχου καὶ φαρ-
 μακίας*, suspicantes fore ut iugularentur aut vene-
 no tollerentur. Demosthen. *σφαγὰς ἐπαίρει*, cædes facit.
 Idem Isocr. De pace, *σφαγὰς ἐπὶ ταῖς πόλεσι ἐπιτίθηται*.
 ut Hirt. iugulatione oppidanorum facta. Gaza verò di-
 cit. *εἰς σφαγίον ἐκείνου ἐκαστοῦ διδόναι τὸν τῆς πολιτείας*, pro
 eo quod Cic. De senect. Me pro rep. deuoueo. | Σφα-
 γή, iugulus seu iugulum: pars illa colli qua aliquis iugu-
 latur: Polluci, τὸ καλεῖται οὗ διὰ τὸ αἰ κληδὶς, qui tamen a-
 libi esse dicit τὸ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, concavitate illā
 quæ sub pectore est: vtrique certè parte solent interi-
 mi qui interimuntur. Thuc. lib. 4. *οἱ σφαγὰς κα-
 θίστηναι, σφαγὰς αὐτοῖς διέφθικον*. id est, *εἰς τὴν τῶν κληδῶν μέ-
 ρος*, δι' οὗ καὶ δύνανται τὸ διελθεῖν οἱ θύοντες αὐτοῖς αὐλῶν. id est,
 Adactis in iugulos iaculis se interimebant. seu iaculis
 sibi iugulos aperiebant, iaculis sibi iugulos resolu-
 bant, seu confudiebant. Sic Plutarch. *σφαγὰς ἀποσφαγίας*
 lib. 2. *εἰς σφαγίον ὡς ὠθώμενος ὁ βαλὼν δὲ σφαγίον*, in iugulos
 suum quos maclant, adigentes verua candentia. Plut.
 in Galba, *σφαγίον ἀποσφαγίον*, iugulum protendens. Quo
 signif. dicit Ouid. Dare iugulā culeris: & Quintilianam
 præbens erat iugulus. Quibus adde hoc Cic. Vi a-
 pertit iugula sua pro meo capite P. Cludio offerant. D
 Virg. dicit etiam, Ensem accipit iugulo. Item *σφαγὴ*
 per iugula. Aristot. lib. 4. Hist. anim.
 C. Παρὰ σφαγίον, ἰδὲς, ἡ, Pars iugulo vicina. Poll. lib. 2. *κα-
 θίστηναι δὲ τὸν σφαγίον ὡς πλάγος*, ἢ τὸν σφαγίον ὡς πλάγος,
 ὡς σφαγίον, clauicularum ea pars quæ collo vicina est,
 ὡς σφαγίον nuncupatur.
 Σφαγίον, ἰδὲς, ἡ, idem quod σφαγὴ illud quod à Polluce
 exponitur τὸ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, alio nomine *σφαγίον*
 dictum: Helychio est τὸ σφαγίον, Præcordia,
 Pars illa concava pectoris quæ ante cor sita est, seu
 cordi obiecta. Ab eodem Helychio exponitur e-
 tiam *πμά*, ut idem sit cum σφαγίον, significans iugula-
 tio. Nisi forte scribendum *πμάς*, id est culter, seu fer-
 rum quo iugulum alicui præciditur. Quo significatu
 Poll. usurpat quum libro 10 ait, *τὸ δὲ μαχιστὸν σφαγίον*,
κατὰ δὲ σφαγίον, id est, Culteri quibus resoluunt seu fe-
 riunt iugulos pecorum maclandorum. V N D E Σφα-
 γίον, ἡ, Culterus quo iugulum alicuius petitur. Sui-
 dx est τὸ τῆς μαχιστῶν μαχίον.
 Σφαγίον, οὐ, ἡ, iugularis, Ad iugulum pertinenens. Cels. lib. 7
 4. cap. 1. In dextra sinistraque ora guttur, venæ grædes,
 quæ σφαγίονες nominantur. Vbi termin. est à N O M.
 Σφαγίον, ἰδὲς, ἡ.
 Σφαγίον, οὐ, ἡ, idem quod *σφαγὴ*, id est Victimæ, Hostia hoc
 est, Bestia quæ iugulatur seu immolatur, Animas quod
 maclatur. Thuc. lib. 6. p. 220. *μαχίς σφαγία προὔρτοι τὰ
 νομίζοντες*. id est, Ante expeditionem victimas macla-
 bant: *ἡ μὲν οὖν τῆς σφαγίας ἐσφαγίον*, sic enim legen-
 dum puto apud schol. non *σφαγίας ἐσφαγίον*. Athen.
 libro 14. *καθίστηναι τῆς πλείους ἐπιτίθηται, σφαγία σφαγία-
 γόντις κύκλῳ τῆς γυναικὸς ἀπέναντι*. | Helychio est non
 solum σφαγίον, *σφαγία*, sed etiam τὸ σφαγίον ὡς τὸ τῆς γυναικὸς
 ὑπὸ δὲ γυναικὸς αἷμα, locus quo excipitur sanguis pecu-
 dum quæ maclantur seu iugulantur. Idem Polluci
 accipiendum videtur, lib. 10. vbi coquinaria quædam
 vasa recēlet, *ἡ σφαγίον*, ὅ ὑπὸ δὲ γυναικὸς αἷμα τῆς γυναικὸς. Eo-
 dem lib. cap. 18. de libatoris valis, *ἡ σφαγίον*, ἡ *σφαγίον*, ὅ ὑπὸ
 δὲ γυναικὸς αἷμα. Alio nomine σφαγίον dicitur.
 | Exponitur etiam iugulatio, Cædes: item iugulum, &
 id quod vberibus subest in recessu quodam & cauita-
 te: sed ἀμαρτυρία, quam obrem & suspectum mihi est.
 has enim significationes σφαγίον potius habet. A T Σφα-
 γίον Helychio ἡ τῆς γυναικὸς ἡ σφαγίον, dies qua facta sunt
 iugulatis maclatisque victimis.
 V N D E Σφαγίον, F. αὐτομαί, Victimæ iugulo, Ho-

stias maclato, seu Victimis iugulatis sacra facio, Sacrificio
 maclatis hostiis. Σφαγία ὁππῶς. Interdum absolute & si-
 ne casu. ut apud Plut. De deo Socr. ἡ δὲ τῆς Θωκυτίου καὶ
 αὐτοῦ ἐπὶ οἰκίᾳ πρὶν σφαγιάζομεν. Interdum cū datiuo
 personæ illius cui sacra sūt. Herodot. *ἐσφαγίαν αὐτοῦ*,
 Hostias ei immolabat. Sic Plut. in Theseo, *ἐσφαγίαν μα-
 ρίης τῆς Φοῖβου*, quum Phæbo sacrificasset. Interdū & ac-
 cusatiditur rei quæ maclatur. Plut. Lycurgo, *ἐσφαγίαν*
ἐπὶ τῶν γυναικῶν, Capram iugulabat, Capram sacrificaba-
 bat. Idem Plut. in Amator. narr. *ἐκάλυπτο τὸν λαὸν ἐ-
 πὶ τῇ σφαγίᾳ*, equum can-
 didum immolare. Affertur & Σφαγιάδης pass. si-
 gnif. pro Maclatus: acriuz autem vocis nulla exempla
 vidi. Hinc c o m p. *Ἐσφαγιάζομαι*, iugulo seu ma-
 clo super, immolo post. In v. lex. legitur, *Ἐσφαγιάζομαι*
τὰς δὲ σφαγίας, Qui hostias maclant. Pro quibus fortasse re-
 ponendum ὁππῶς σφαγιάζομαι, τὰς δὲ σφαγίας, post supplica-
 tiones solennes iugulatis seu maclatis pecudibus sacra
 facientes.
 Σφαγίον, ἰδὲς, ἡ, iugulatur, Maclator. Xen. Hell. 5. p. 312. *οἱ αὖ
 σφαγίον καὶ οἱ μαχίονες τῆς γυναικὸς αὐτοῦ γόντις*, ἀπὸ τῆς
 Κορίνθου. Vbi interpretes, Cædis rei quique illis adhæse-
 rant. Soph. σφαγία vocat gladium seu mucronem quo
 iugulum resolutur: apud quem Ajax, gladio in terram
 depaλto incubiturus, ait, *Ὁ μὲν σφαγίον ἐστὶν ὁ μῦς παρὰ
 τῆς αὐτοῦ*, iugulator mucro. schol. exp. *ξίφος*. | Apud
 eundem verò Xen. l. 6. Hell. p. 343. pro σφαγίας reponendum
 est σφαγίον, & sic legendus locus, *ἐπὶ τῇ γυναικὶ τῆς Λακων-
 ικῆς σφαγίον*, τὰς Σφαγίας. N A M Σφαγία sunt insulæ quæ-
 dam quarum meminit Plin. l. 4. c. 12. & Strabo l. 8. pag.
 152. & 157. Quorum ex locorum collatione perspicue li-
 quer Σφαγίας legendum esse. Sed & Stephanus Σφαγίας
 insulæ meminit, utens numero singulari, cum Strabo-
 ne, ut Plin. plurali cum Xen. V N D E Σφαγίον, ἰδὲς, ἡ,
 Oriundus ex Sphagia insula. Legitur autem hoc *σφαγίον*
 apud Stephan. à quo nominatur E T Σφαγίον ἀπὸ
 Scythiæ. Eadē verò insula Sphagia v o c a t u r E T
 Σφακτηρία, ut idem Steph. refert ex Phauorino, & testa-
 tur Strabo l. 8. p. 157. his verbis, *ἡ σφακτηρία ἡ ἀπὸ τῆς
 Πύλου Σφαγία ἵσται, ἡ δὲ αὐτὴ καὶ Σφακτηρία λεγ. ὡς Plin.
 lib. 4. c. 12. dicit, Ante Pylum tres Sphagix.* V N D E
 Σφακτηρία s i v e Σφακτηρία, ἰδὲς, ἡ, idem qui Σφα-
 γίον, Qui ex Sphacteria insula oriundus est, Ortus in
 Sphagia insula. Steph. Idem verò Σφακτηρία neu-
 tro gen. esse ait locum quēdam qui Eliacā regionem
 à Messeniaca determinat, ex eo nominatum (autore
 Echephylide) quoniam ibi σφαγίαζομεν οἱ Ἡρακλείδαι
 σφαγίον οἱ σφαγίον σφαγίον σφαγίον σφαγίον σφαγίον
 Σφαγίον, οὐ, ἡ, Vbi quo iugulatur pecudis sanguis excipi-
 tur: idem quod σφαγίον supra. Suid. exp. τὸ τῆς αἵματος δι-
 κπλὸν ἀγίον: addens à poeta vocari *σφαγίον*.
 C. *Ἀποσφαγίον, ἰδὲς, ἡ*, Ipse à seipso iugulatus, Qui se ipse
 occidit. idem quod *αὐτοσφαγίον*, *αὐτοσφαγίον*, *αὐτοσφαγίον*. Vi-
 detur Soph. & Eurip.
 C. *Νεοσφαγίον, ἰδὲς, ἡ*, Nuper iugulatus, Recens macla-
 tus, Non ita pridem occisus. Soph. dicit etiam, *Νεοσφα-
 γίον πρὸς τὴν ἀπὸ τῆς γυναικὸς σφαγίον*, pro Recens editam cædem.
 Eiusdem significationis est c o m p. *Νεοσφαγίον*. Et
 dicitur *νεοσφαγίον* etiā αἷμα, pro Sanguine recens iugu-
 latus pecudis, Sanguis recens occisus seu maclati ani-
 malis.
 C. *Ἀποσφαγίον, s i v e Ἀποσφαγίον*, idem quod simplex,
 nisi forte præpositio significationem augeat) iugu-
 lo, Maclato. Et generalius pro Interficio. Demosthenes
 Philipp. 3. *ἀποσφαγίον αὐτοῦ*. Et pass. voce ac significatione
 Xen. Pæd. 7. *ἀποσφαγίον αὐτοῦ* ἢ *ἐπὶ τῇ αὐτοῦ ἐσφαγίᾳ*.
 V N D E Ἀποσφαγίον, αἷμα, τὸ, quod significationem mu-
 tat. Siquidem Galen. apud Hippocr. *ἀποσφαγίον* exponit
 τὸ πρὸς τῇ σφαγίᾳ, dicens & *ἀποσφαγίον* vocari. 1-
 T E M Ἀποσφαγίον, ἡ, quod Helych. exponit τὸ ὑπὸ τῆς
 excelsum præcipitium. Qui & præcedens *ἀποσφαγίον*
 exponit eodem modo quo Galen. Vide *Διασφαγίον*.
 C. *Διασφαγίον, s i v e Διασφαγίον*, iugulum alicui dissec-
 to, seu iugulum alicui aperio & resoluo. V N D E Δια-
 σφαγίον, ἡ, iugulū alicui resolutū, seu Aptus ad iu-
 gulum alicui apertendum. In Epigr. *Διασφαγίον* ἡ δὲ σφα-
 γίον.

Paulus Aegineta. Vnde Ελευθερίτης οἶνος, Vinū A saluatum, apud Dioscor. lib. 5.

Σφαλιχός, εἰς ὃν ἔχει ὁ, Abundans σφαλῶ, Dives σφαλῶ, Hesych. σφαλιχὸν κατὰ τὸν ἔχοντα ὅτι ὁ σφαλῶς ἐφύγει: subiungens, σφαλῶν ἐστὶν ἄριστος φῶν.

Σφαλιχός, οὐ, εἰς, species quidam est τῶ σφαλῶν seu ἐλευθερί-
κων: saluata mas, ut quidam volunt, qui ἐλευθερίαν dicunt
esse saluam foeminam & latifoliam: utranque autem
in hortis nunc coli. Theophr. Hist. plant. libro 6, cap. 2.
Σφαλιχός δὲ καὶ ἐλευθερίαν ἀποκαλεῖται, ὡς αὐτὸ μὲν, ἡμεῖς, οὐ,
τὸ δὲ, ἄριστος. ἀποτίθεται γὰρ τὸ σφαλῶν τῶ σφαλῶν, καὶ ἐλευθερίαν,
καὶ ἡμεῖς αὐτὸν μὲν τὸ δὲ τῶ ἐλευθερίαν ἀποκαλεῖται. Vnde de-
sumptis Plin. quae supra in Ελευθερίαν citauit. quan-
uis ibi ἐλευθερίαν videatur in lenicium genere ponere.

Alioquin σφαλιχός est partis inflammationem per-
petuam mortificationem: praecedente nimirum phlegmo-
ne. quae si nec digerit, nec in pus mutari potest propter
magnitudinem suam, vel caloris natui roborisq; in-
firmiorem, primum in ἄριστον, deinde verò in σφα-
λῶν degenerat. Appellat enim medici γὰρ ἄριστον qui-
dem, mortificationem non perfectam, sed quae adhuc
habet σφαλῶν verò, quum ea perfecta est. Cuius non aliud
remedium est quàm emortuum membrum quampro-
xime sanæ parti praecidere. Est igitur inter magnam
phlegmonem & σφαλῶν media gangraena, tanto gra-
uior eiusmodi inflammatione, quanto leuior est spha-
celo. Sub hoc enim natura membri vniuersa corrumpi-
tur: idemque, ubi iam hæret, curationem non admittit.
Notæ eius sunt, sensus partis ægræ prorsus abolit⁹,
& color niger, sicut gangraenæ color liuidus, sensusq;
doloris hebes. Hippocrates (sicut annotat Galen. com-
ment. 2 in lib. 1. σφαλῶν vocat ubi os ex toto
corrumpitur: id quod accidit quum à superiecta carne
sanies perniciofa in ipsum defluit. Quod ubi carnosus
partibus accidit, aliis atque aliis nominibus appellat,
putrescentem hoc modo carnem, aliàs μωδῶν, aliàs
σφαλῶν vel σφαλῶν vocans. Vide Galen. comment. in
Aphor. 79, libro 7, ubi ὅτι σφαλῶν μωδῶν ἀποκαλεῖται. Vi-
de & Aet. libro 3, serm. 2, cap. 56. In arboribus σφα-
λῶς dicitur quum radices nigrescunt atque emoriun-
tur: quum verò cæli iniuria eadem tabescunt, & sideri-
bus causa imputatur, ἀστροβολία nominatur siue ἀστρο-
βλία, à Latinis Sideratio. Theophr. Hist. plant. libro 4,
cap. 16, ἀλίστηται συνὴ μάλιστα καὶ σφαλῶν μωδῶν καὶ κραδῶν.
καλῶν δὲ σφαλῶν μωδῶν, ὅτι αὐτὸν ῥιζῶν μωδῶν. Hinc est
quod scribit Plin. libro 17, cap. 24, Sideratio toto cælo
constat: verum ut homini neruorum cruciatus, sic &
arbori, ac duobus æquè modis. Aut enim in pedes, hoc
est radices, erumpit vis morbi, aut in articulos, hoc est
cacuminum digitos, qui longissimè à toto corpore
exerunt. Inarescunt ergo: & sunt apud Græcos sua nomi-
na utriusque vitio. Lege rursus Theophr. De caus. plant.
lib. 5, cap. 10, ubi inter σφαλῶν μωδῶν & ἀστροβολίας distin-
guunt. ¶ Σφαλιχός pro gangraena quoque accipi dicitur,
id est pro incipiente sphaecelo, ut apud Hippocr. Aphor.
50, libro 7, ἐκείνη σφαλῶν μωδῶν ὁ ἐγκύβητος, ὁ περὶ
ἡμῶν ἀποκαλεῖται, ὡς δὲ τῶντα δὲ φέρει, ὅτι αὐτὸν γίνονται.
Vbi Galenus, Si (inquit) tales sanescunt, non erat σφα-
λιχός propriè dictus, sed γὰρ ἄριστος, quæ potius in carne
intelligitur, ut σφαλιχός in ossibus. Sed & alii scriptores
veteres gangraenam σφαλῶν appellatione intellexisse
putantur, ut autor prouerbii illius apud Suidam, σφα-
λῶν ποιῶν ἀπὸ τῆς ἀλῆς, de quo Erasmi in Chiliadibus. Itē
in hac gradatione Epicharmi apud Athen. libro 2, in
mores deprauatos, ὅτι μὲν θυμῶν, οὐκ ὅτι θυμῶν, πῶς ἐ-
γίνοντο, ὅτι πῶς, καὶ μωδῶν, ὅτι καὶ μωδῶν, οὐκ ὅτι καὶ
θυμῶν, ὅτι καὶ θυμῶν, καὶ πῶς, ὅτι καὶ πῶς, πῶς καὶ
σφαλιχός καὶ ζήμια. Quæ sic quidā interpr. Ex sacrificio
quidem, epulum: ex epulo verò, orta est potatio: ex po-
tatione, comessatio: ex comessatione, bacchatio: ex bac-
chatione, enata lis est & iudicium: ex iudicio, sequuta
est damnatio: inde prouenerunt compedes & gangra-
na & mulcta. ¶ Equis etiā accidit σφαλιχός, ut testa-
tur Apfyrtus in hippiatia, his verbis, βύλας καὶ σφαλῶν
ἐπὶ τῶν ἵππων σφαλῶν μωδῶν γίνονται, οὐ σφαλῶν μωδῶν, πῶς
ἐστὶν, καὶ τῶν ἵππων ἀπὸ τῆς ἀλῆς, ὅτι αὐτὸν γίνονται, καὶ πῶς.

μωδῶν ὅλων τῶ σφαλῶν, ὡς δὲ ὅτι αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἀλῆς γίνονται.
Vbi quidam interpretantur siderationem, non af-
ficientem iis qui comitalem morbum verterant, quæ
Plinius & Solinus solis animalium hominibus & co-
turnicibus aiunt accidere: Hippocrates, capris etiam,
in libro 1. σφαλῶν μωδῶν. ¶ Aschylus σφαλῶν appel-
lasse dicitur τῶ σφαλῶν μωδῶν & mentis emotionem, quum
in Prometh. ait, ὡς μὲν σφαλῶν καὶ φρεσὶν καὶ μανίᾳ
ἵπλωται, furorē atque insaniam accendit. Idem de furio-
so ventorum imperu accepit, in eadem fabula, dicens,
αἴθηρ δὲ ἐμὲ δίδω βροτῶν, σφαλῶν τ' ἀγρίων αἰώνων. Vbi
schol. σφαλῶν exponit σφαλῶν μωδῶν, propriè esse scri-
bens σφαλῶν μωδῶν. Suid. expon. non solum σφαλῶν
μωδῶν καὶ τῶ σφαλῶν, item τῶ σφαλῶν μωδῶν, sed etiam σφαλῶν
& πάλιν, ut idem ferè sit quod σφαλῶν μωδῶν: Hesych.
ἀμῶν ὁ δὲ σφαλῶν μωδῶν, σφαλῶν μωδῶν καὶ πάλιν. ¶ Σφα-
λιχός Suidæ est etiam ὁ μωδῶν σφαλῶν μωδῶν καὶ πάλιν, medius
digitus, qui & infamis nominatur: forsitan ita à sphae-
li morbi ob putredinem spurcicia dictus.

Σφαλῶν μωδῶν, F. 1. 1. Infector eo morbo qui σφαλιχός nomi-
natur. E τ Σφαλῶν μωδῶν, eodem significatu. Dicitur e-
nim in animante (item & in planta) pars aliqua σφα-
λῶν siue σφαλῶν μωδῶν, quum in ἄριστον, & quasi mortifi-
catur, amisso nimirum sensu & motu, propter caloris
natui & insiti extinctionem, id est σφαλῶν: quam σφαλῶν
cōsequitur μωδῶν καὶ σφαλῶν μωδῶν. extinctio enim
eo calore, nigredo eiusdem partis emortuæ sequitur &
putredo cadauerosa. Seu breuius, Quum extinctio calo-
re naturali pars emortua denigratur & putrescit, caridq;
ac tæbe exeditur: quod est absoluta gangraena. ubi e-
nim vehemens inflammatio neglecta peruenit ad sum-
mum, gangraena oritur: inde σφαλιχός seu σφαλῶν μωδῶν
prohiscitur, si non curetur ipsa gangraena. Aristot. lib.
3 Hist. anim. σφαλῶν μωδῶν τῶ σφαλῶν, ossa carie absumuntur &
contabescunt. Sic Plato in Tim. σφαλῶν μωδῶν τῶ σφαλῶν, os ta-
bescit & carne exesum: ut apud Poetam, — ossa fluen-
tia tæbo. & Quid. — cæca tæbe liquefactæ medullæ.
Arbores etiam, seu plantæ, dicuntur σφαλῶν siue σφα-
λῶν μωδῶν, quum videlicet earum radices nigrescunt at-
que emoriuntur: ἀστροβολία autem, quum siderantur,
seu sidere afficiuntur. Theophr. De caus. plant. lib. 5, cap.
11, prolixius describit quid in plantis dicatur σφαλῶν μωδῶν
siue σφαλῶν μωδῶν, quæque eius vitii causa sit: ubi etiam
addit, quosdam & τῶ ἀστροβολίας nomine σφαλῶν μωδῶν.
ipse tamen capite praecedente inter σφαλῶν μωδῶν & ἀστρο-
βολίας distinguere videtur. Idem libro 3, cap. 30, de ci-
cere, καὶ τῶ σφαλῶν μωδῶν, ὡς τῶ σφαλῶν μωδῶν, vitiatum
atque tabescit, & ab erucis consumitur. Ibidem, σφα-
λῶν μωδῶν τῶ σφαλῶν μωδῶν, ciceres radicibus carie ta-
bescit & putrescentibus pereunt. Et libro 8 Hist. plant.
σφαλῶν μωδῶν τῶ σφαλῶν μωδῶν, leguminum radices carie ac putre-
dine vitiantur & pereunt. Alii, Siderantur. ἀστροβολία
τῶ σφαλῶν μωδῶν, quod paulo diuersum esse docet Theophr. De caus.
pl. lib. 5, cap. 10 & 11. ¶ Porro sicut σφαλιχός inter-
dum dicitur de incipiente eo vitio, id est Gangraena,
ita & σφαλῶν μωδῶν pro γὰρ ἄριστον, id est gangraena vi-
tari, sciendum est accipi: potestque id vitium in car-
nibus initio curari: verus autem sphaecelus in ossibus,
& qui per longas inualuit moras, curationem non ad-
mittit, sicut nec absoluta gangraena: solumque ferrū
postulat. Atque adeo Galen. in Aphorismum 50 li-
bri 7 ostendit Hippocr. in lib. 1. σφαλῶν καὶ τῶ σφαλῶν μωδῶν ver-
bum σφαλῶν μωδῶν sæpe posuisse pro γὰρ ἄριστον. (nam σφα-
λῶν μωδῶν ἐστὶν τῶ σφαλῶν μωδῶν καὶ τῶ σφαλῶν μωδῶν μω-
δῶν, præcipue in ossibus) Eundem tamen Hippocr.
verbum illud de gangraena vsurpasse in eo aphorism-
mo videri: sicut Herodotum, ubi dicit τῶ σφαλῶν μωδῶν τῶ σφα-
λῶν μωδῶν. Sic verò idem lib. 6, σφαλῶν μωδῶν τῶ σφα-
λῶν μωδῶν. Vbi tamen malè quidam interpretati sunt,
Dissoluto eius femore. Apud Dioscoridem lib. 4, cap.
104, legimus σφαλῶν μωδῶν τῶ σφαλῶν μωδῶν, & libro 2, cap. 153, σφα-
λῶν μωδῶν τῶ σφαλῶν μωδῶν, ut sit, Vlcera & vulnera ad sideratio-
nem vergentia, tabemque minantia, corrupta & vitiosa
ea parte quam infestant. Vbi δὲ τῶ σφαλῶν μωδῶν tantum indica-
tur, non autem completa ac perfecta corruptela. Ad

πιδου, ubi Suidas exp. ἀποπιδου, ἀποπιδου, resiliens: A
item σφαλῆς seu ἀποσφαλῆς, ἐλπίδας, ὁρμητικῆς. quæ
posterior expof. non minus est probabilis. nam solent
equi, quum cespitant, aut offendunt, seu impingunt
pedem in aliquod obstaculum, & labuntur, subito sese
à lapsu erigentes cursu ferri: quoniam ab equite cal-
caribus instructo solent castigari quum eis id accidit.
Σφαλεῖς, ὁρμητικῆς, Qui lapsat inter eundem, Qui titubat & va-
cillat fallente vestigio: veluti ii qui ebrii sunt, aut qui
per viam lubricam incedunt. Nic. Alexiph. ἔχει δὲ σφα-
λεῖς πρὸς ἐμπόρους ἀλλήλους. id est, σφαλεῖς ἄλλοις. Idem in
eodem opere, v. 400, de Phario veneno, ἔστι καὶ σφα-
λεῖς, ὅτι ἐν ἀφροῖς, Potum efficit ut titubet & lapsent,
seu Efficit ut lapsantē gressum firmare nequeant. Di-
oscorides libro 6, capite 19, Phario potū scribit ὅτι
ἐρετὶ ὁρμητικῆς καὶ ἀποσφαλῆς, afferre reso-
lutionem nervorum cum convulsione & delirio. Scho-
liast. verò Nicandri σφαλεῖς in illo loco exponit ὁρμη-
τικῆς, tremulos & trepidos. Quum verò de re aliqua di-
citur σφαλεῖς, significat potius Lubricū, Instabile, In-
fidum, Fallax, Quo niti tuto non possis: oppositum ha-
bens ἀσφαλῆς Soph. Ajax. pag. 10, Καὶ πρὸς μικροὺς μαζα-
λῶν χροῖς, Σφαλεῖς τὸ πρῶτον, ὅτι μαζαλῶν & pa-
rum tutum praedictum ac munimentum. scholiasti σφα-
λεῖς, ὁρμητικῆς exponit ἀποσφαλῆς: expositione ea sum-
pta ex antecedente, nam consequens ὁρμητικῆς est πρὸς
σφαλεῖς, ut lubrica sint & minimè tuta, ac spem no-
stram fallant. Demosthenes Philipp. 4, πρὸς τὸν Ἰδίου
τῶν βίον, ἀσφαλῆς καὶ ἀσφαλῆς καὶ ἀσφαλῆς ὅτι πρὸς τὸν
πολιτῶν ὁρμητικῆς, εὐλαμπῆς καὶ σφαλεῖς. Vbi nota inter se op-
ponit σφαλεῖς & ἀσφαλῆς seu ἀσφαλῆς, quomobrem ex-
ponitur etiam Periculosus. Magis proprie de gressu di-
citur, ut libro 2 Epigramm. Ἀχρεῖς ὅτι σφαλεῖς ὡροπῆτι
γρίπας, usque ad genu titubans & succiduum. nam ti-
tubare solent qui mera vina bibunt, contra apud Athe-
næum libro 4, ὅτι οὐκ εἰσὶν ὁρμητικῆς, ὅτι οὐ καὶ οὐ σφαλε-
ῖς, ὅτι οὐ σφαλεῖς καὶ ἀσφαλῆς πικρῶν, id est nequa-
quam efficere ut titubent lapsentque qui moderatè tri-
plum & temperatum bibent. Et Luc. in Vit. au. σφα-
λεῖς βασιλεὺς ὁ ὁρμητικῆς. | Σφαλεῖς exponitur etiam
Periculosus, Perniciosus, Noxius.

V N D E Σφαλεῖς, ὁρμητικῆς, ubi, In quo natate est σφα-
λεῖς, In quo non tuto natatur, sed periculose. Fluvii e-
pitheton, quo & magnitudo seu latitudo & profun-
ditas innuitur. Item A O V E R B Σφαλεῖς, Lu-
bricus, Parum tutus, Dubius, Incert. Arc. v. ὅτι πρὸς τὴν πλῆθος
καὶ τὴν εὐχρίαν καὶ σφαλεῖς, αὐτῶν τὸν ὁρμητικῆς καὶ
τὸν πρῶτον.

C. Ἀκροσφαλῆς, ὁρμητικῆς, Prochuis ad lapsum. ἔχει ἀκρο-
σφαλῆς, apud Nic. Alexiph. id est ἀκροσφαλεῖς, inquit
schol. Ἀκροσφαλῆς exponitur à Suid. ὅτι ἐν τῇ ἀσφαλῇ
ἀσφαλῆς, id est, Qui inter eundem labuntur. | Metapho-
ricè frequentius usurpatur, ut Lubricus Latine pro
Periculosus. Quinetiā ipsa persona dicitur nonnun-
quam ἀκροσφαλῆς, Cui periculum imminet à re aliqua.
q. d. Qui statim in hanc vel in illam partem labitur, ut
apud Plutarchum, ἀκροσφαλῆς πρὸς ὄργην, Qui statim
in iram labitur, Prochuis ad iram, Iracundus. Idem
in Dione, non procul à principio, ἀκροσφαλῆς & ἀ-
σφαλῆς copulavit, eadem, qua & in precedente loco,
vtens constructione, καὶ πρὸς τὸν ἀκροσφαλῆς οὐδὲν ἀ-
σφαλῆς πρῶτον. Fit autem ἀκροσφαλῆς ex ἀκρον & σφαλεῖς,
quali qui πρὸς ἀσφαλῆς, id est ipsum casum, habeat ἀκρον,
id est in summa parte positum, hoc est promptum &
paratum. Ita enim malo huius vocis etymon expone-
re, quàm cum scholiaste Nicandri dicere, ἀκροσφαλεῖς.
| Ἀκροσφαλῆς, apud Plutarchum (inquit Bud.)
Qui citò labitur & peccat. Apud Platonē, Qui citò pe-
nelitatur morbo.

C. Ἀσφαλῆς, ὁρμητικῆς, Minimè lubricus, ὁρμητικῆς & exco-
sequente Tutus, seu πρῶτον vel ἐν τῇ ἀσφαλῇ, id est, ut ἀ-
σφαλῆς ὁρμητικῆς, Via minimè lubrica, Via in qua non lapsa-
tur, Via quam quis citra lapsus periculum insistere
potest. (Metaph. Demosth. Philipp. 3, πρὸς τὸν βίον
καὶ τὸν ὁρμητικῆς ἀσφαλῆς) Idem ἀσφαλῆς πρῶτον, Locus
tutus, in quo nemo σφαλεῖται, in quo nemo metuit ne

in periculum incidat. In epist. Philippi apud Demo-
sthenem, πρῶτον πρὸς τὴν πλῆθος ἀσφαλῆς παρίστανται. Idem
apud Herod. 1. 4, ἀσφαλῆς ὁρμητικῆς, Tutæ stationes, seu
Loca in quibus aliquis tuto potest ὁρμητικῆς. Huc pertinet
ὁ ἀσφαλῆς, pro ὁ ἀσφαλῆς πρῶτον, seu ὁρμητικῆς, in loco tuto.
Xenoph. Pæd. 7, πρὸς τὸν ἀσφαλεῖς ὁρμητικῆς ἔξω γυμ-
νασίου, ὅτι ἐν τῇ ἀσφαλῇ ὁρμητικῆς. Et Hell. 2, pag. 171, αὐτῶν
ὁ πρὸς ἀσφαλῆς καὶ τὸν ὁρμητικῆς δὲ σφαλῆς ὁρμητικῆς
πρῶτον. Idem Pæd. 2 dicit etiam, ὁ ἀσφαλῆς ὁρμητικῆς
ὁρμητικῆς γυμνασίου. Et lib. 3, ὁ ἀσφαλῆς εἰς τὸ μὴ παύειν,
Tuti sunt ab omni periculo, nec metuit ut sibi adver-
si quid accidat. Item ἐν ἀσφαλῇ βασιλεὺς, in tuto stan-
tes, loco, nam subauditur πρῶτον, (ut Lat. interdum in
tuto, pro in tuto loco: & in tuto, pro in tuto loco) ut in
hoc loco, lib. 3, ὅτι ἐν ἀσφαλῇ πρῶτον καὶ γυμνασίου
σφαλῆς, quasi ex loco tuto præliū spectaturi essent. Sic idē
lib. 1, αὐτῶν καὶ ὁ ἀσφαλῆς ἀσφαλῆς, supernè ac de loco
tuto relatiō. Idem paulo ante, ὁ ἀσφαλῆς βασιλεὺς
αὐτῶν. Item ἀσφαλῆς ὁρμητικῆς dicitur tur Res quæ
sunt loco tuto: Xenoph. Hell. 2, ὅτι ἐν τοῖς ἀσφαλῇ
σφαλῆς πρῶτον. Item ἀσφαλῆς καὶ πρῶτον quod tuto
est ab iniuria & tum, aut fortuita: apud Athen. libro 3,
ὅτι πρὸς ἀσφαλῆς καὶ πρῶτον καὶ πρῶτον καὶ πρῶτον
πρῶτον καὶ πρῶτον. Item ἀσφαλῆς πρῶτον apud Demosth.
Bellum non periculosum. At ex Plat. De leg. ἀσφαλῆς
πρῶτον pro Firmissimus rudens. Interdum verò ἀ-
σφαλῆς dicitur Qui non potest σφαλεῖται, id est euerri
& deneri, Tam firmus & stabilis ut subverti nequeat. ut
apud Plut. in Pericle. πρῶτον πρῶτον πρῶτον πρῶτον
πρῶτον, ἀσφαλῆς ὁρμητικῆς καὶ πρῶτον πρῶτον. Homo etiam
aliquis ἀσφαλῆς dicitur, Qui nimirum nullis fortunæ
catibus potest σφαλεῖται, Tutus adversus fortunæ in-
cursus, seu iniurias, Cuius tutum esse solet consilium,
Ea prudentia præditus ut nonnulli tutè cauteque res
gerat, adeo ut in eo situm sit fidum prælidium. A-
pud Plutarchum Pericle, πρῶτον πρῶτον πρῶτον πρῶτον
ἀσφαλῆς καὶ πρῶτον πρῶτον πρῶτον πρῶτον, Terrori erat hosti-
bus, cuius autem loco fidi prælidit. Idem de Fabio
Maximo, πρῶτον πρῶτον ἀσφαλῆς καὶ πρῶτον πρῶτον. Aliquā-
to pōt. ἀσφαλῆς ὁρμητικῆς καὶ πρῶτον πρῶτον. Et Thuc. 1, καὶ
πρῶτον ἀσφαλῆς πρῶτον. Itebamini cauti ac circumspecti esse,
ita ut falli & labefactari non possent. Aliquanto antè,
ὅτι πρῶτον ἀσφαλῆς πρῶτον πρῶτον πρῶτον, quum res eo-
rū bono loco essent & maxime tuto. Idē 1. 6, p. 105, dicit
etiam πρῶτον πρῶτον ἀσφαλῆς, pro πρῶτον πρῶτον, Fides & tutum
me esse credens apparatu. Item πρῶτον ἀσφαλῆς dicitur
pro πρῶτον ἀσφαλῆς, Securitas. Lucianus πρῶτον πρῶτον
πρῶτον πρῶτον πρῶτον, ita ut summam securitatem asser-
ret. Huc referri potest quod Thucyd. 1, dixit, ὁρμητικῆς
πρῶτον πρῶτον ἀσφαλῆς ἀσφαλῆς, (ut & hic malis subaudi
re πρῶτον) Effugerent & tuto se erent. Et 6, p. 115, πρῶτον
πρῶτον πρῶτον πρῶτον ἀσφαλῆς καὶ πρῶτον πρῶτον. Similiter apud eun-
dem, ὁ πρῶτον ἀσφαλῆς, In tuto, Vbi periculum non est.

Ἀσφαλῆς, Tuto, Securè, Sine periculo. Hesiod. Et libro 3,
Epigramm. Ἀσφαλῆς εἰκασίαν ἐν ἀσφαλῇ, Incole urbem se-
curitatis causa, seu Mane in urbe ut tutus & securus
sis. Aut etiam, Ut vites periculum: nam si exas, pe-
riculum est ne te grus aliqua rostro suo imperat, py-
gmæorum (quorum & tu vnus es) sanguine gaudens.
In propria significatione usurpavit Homerus pro Fir-
miter, Constante, Ita ut labefactari & euerri nequeat.
Iliad. 6, ὅτι πρῶτον ἀσφαλῆς, nimirum ut aliqua ἐπὶ τῇ ἀσφαλῇ
ἐμπόδος. Sic Odyl. 9, — οὐδὲ μιν ἐν πρῶτον ἀσφαλῇ
ἐμπόδος. Vbi πρῶτον ἐμπόδος & πρῶτον ἀσφαλῆς
synonymos usurpantur, licet ἐμπόδος & ἀσφαλῆς ean-
dem habent significationem. Prose scriptores fa-
cta contradiotione οἱ εἰς ν τ Ἀσφαλῆς, itidem pro Fir-
miter, Tuto Herodianus libro 4, ἀσφαλῆς καὶ ἀσφαλῆς
σφαλῆς καὶ σφαλῆς, Acie instructa & firmatis ordi-
nibus ita ut tuto pugnare liceret. Et lib. 1, ὅτι πρῶτον
πρῶτον πρῶτον πρῶτον πρῶτον καὶ πρῶτον πρῶτον πρῶτον πρῶτον, pri-
dentissimo tutissimoque consilio, ut ipse putabat. A-
liquanto antè, ἐπὶ τῇ ἀσφαλῇ πρῶτον πρῶτον πρῶτον πρῶτον
ἀσφαλῆς ὁρμητικῆς, ita firmaverat ut tuta esse videretur. Xe-
nophon dicit etiam, ἀσφαλῆς ὁρμητικῆς πρῶτον πρῶτον
pro Tutj sunt à venere. Afferunt & ἀσφαλῆς πρῶτον pro

bitum & modū febrium demonstrant. Plinius appellat non modū pulsū arteriarum & venarum, (ut & Tacitus, ubi ait, Manum complexus, venarum pulsū attigit) verū etiam percussū venarum, ut lib. 7, c. 51, Venarum iniquabili aut formicante percussio. Gal. lib. 1 ad Glauco. dicit *σφυγμὴν κινήσας*, Motus pulsus: at Cell. Motus & pulsus arteriarū. Itē *σφυγμὴν ἀνακταμένην*, de medicamento quo pulsus debilitatus & fere collapsus reuocatur ac restituitur, apud Diosc. l. 5. Aristot. in Meteor. *σφυγμὴν καὶ ἔσπαστον*, id est, pulsū & tremorē, terrae etiam tribuit. magis propriē Galenus τὴν φλεγμαίναν, ut & τὸ σφυγμὴν supra: ut quum ait, *ἐν ἧτι δὲ καὶ μὲν σφυγμὴν σπασμένην, ὅταν ὅτι πλείον ἐκζητῇ τὸ νόσημα, ἢ μάλιστα αὐτὴ ἐκτυγχάνει*. Et Plutarch. Alexand. ἀπὸ φλεγμαίνοντος τῆς πύλης σφυγμὴς ἐκκρίνεται. Helych. *σφυγμὴς* expon. φλεγμαίνον, dicens propriē significare τὴν παλμὴν τῆς φλεβίδος. Vide & *Σφυγμὴς* paulo post.

Σφυγμὴ verò à veteribus nominatus fuit ὁ ἀπακτός σφυγμὴς, hoc est pulsus inordinatus & incompolitus, ut annotat Galen. libro De pulsibus.

Σφυγμὴς, ὅδ, ὁ, Vim habens ciendi pulsus, In quo pulsus consistunt. Damasc. pag. 43, *ἀπὸ τοῦ μὲν οὐ καὶ μὴ πινόμενον ἀπὸ τοῦ δὲ τὸ σπασμὸν, ὁ καὶ σφυγμὴν καλεῖται*. Nam ὁ σφυγμὴς vitā moderatur, ut qui vel non aliud sit quā vitā, aut causā certē rationē obtineat per quam vitā est, aut sine qua esse non potest. Neque enim aliud vitā esse videtur quā actio quādam siue motus actiuus. Quum autem motus plures sint in omnibus vitā praxidis, is merito praxtantissimus est, & in eo maxime vitā politam esse censendum, qui perpetuus est, & à quo ceteri omnes dependent. Cuiusmodi cordis motus est, quum reliquae partes interdum ferientur eo perseverante, nec vnquam (stante quidem vitā) muneris sui vacationem habente. Nec verò cor sibi tantū motum illum ciet, sed corpori etiam vniuerso, quod ita singulis partibus, quantum quaeque meretur, calorem partium, cuius opifex est, impertiat. Corr. Item *σφυγμὴν δὲ σμῆς*, Vis illa cuius beneficio arteriae seu venae σφύζονται.

Σφυγμώδης, ὅδ, καὶ ἡ, Qualis est in pulsu, seu (ut Bud. vertit) Pulsitans: vel, Pulsui similis. Paul. Agin. *ὁδὴν καὶ πόνος σφυγμώδης*, pulsitans: ut *νύκτωρ δὲ*, Punctitans, Lancinans: & alius *δυσπῶν*, quali ab imo ad summam erumpens. Vnde & *Σφυγμώδης*. Galen. *ἔκαστον τὸ καὶ τὸ μὲν ὁδὴν πίνον αἷμα σφυγμώδης*, veluti quum vena pulsū distenditur: de phlebotomia. Sed nota, in loco illo Aginetur, quem B. ex eo affert. pro *σφυγμώδης* Dicit *Σφυγμώδης*: à V E R B A L I *Σφυγμὴ*, significante idem quod *σφυγμὴς*; cuius tamen nullum reperi exemplum. Itidem & Corr. *Σφυγμώδης* (inquit) siue *σφυγμώδης* ὁδὴν, pulsatorius dolor: per se propriēque pertinet ad arterias, quod sola pulsant: in homine quidem bene valente, citra dolorem: ubi autem oborrea est vehemens inflammatio, aut affectus aliquis phlegmonodes, (ut erysipelas sūt abscessus) cum dolore. Nec verò ad ipsas modò arterias pertinet, sed ad partes etiam in quibus ex continentur. Cuius doloris dux sunt praxipue causae, videlicet quum ipsae mouentur, aut quum à re quāpiam comprimuntur, sicut inflammatio omnino musculo accidit. Vide plura apud eundem. Item in Axiocho, *τὴν μὲν καὶ ἔχουσα φλεγμαίνοντες δίκην παλμομένην καὶ σφυγμώδην*, latitiam habens palpitantem & micantem.

Σφύζεις, ὅδ, ἡ, idem quod *σφυγμὴς*. Pulsus seu percussus venarum & arteriarum. Dicitur & de cordis palpitatione. ut apud Aristotelem in libro De respirat. pag. 378, ἡ δὲ σφύζουσα σφύζεις τὴν καρδίαν, ἡ αὐτὴ φανταίται πινυμένη σφύζεις, ὁμοίαν σφύμασιν ὄντι. Ibidem *σφυγμὴν* vocat. B.

C. *Ἀσφυξία*, αἰ, ἡ, Priuatio siue defectio pulsus in toto animali. Quum enim nulla vsquam arteria videretur moueri, atque hoc per totum animal accidit, propriē *ἀσφυξία* dicitur. neque enim vni parti cōpetit. Quae tamen (si rem ad veritatem exigas) in corpus viuū nōquam incidit, in quo vnā cum arteriis cor nunquam moueri desinit. Verū saepe tam exilis est, à contrariis naturae causis, aut tam occultus, propter multa corpora arteriis

obiecta, ut deprehendi omnino non possit, sicut in mulieribus hystericis. Quod si in quibusdam partibus arteriarum moueri videantur, in aliis verò immobiles sint, iam non *ἀσφυξία* erit, sed differentiae species in longitudine pulsus, ut annotauit Galen. libro De praxig. ex pulsibus.

C. *Ἀσφυκτικός*, ου, ὁ καὶ ἡ, Non pulsans, Omni destitutus pulsus. Vel etiam, In quo pulsus tam exilis est & obscurus, ut omnino nequeat deprehendi. Pro Minime astringens. Remotus, affertur ex Epigramm. Quae expositiones mihi suspensae sunt. Vnde & *Ἀσφυκτικός*, αἰ, Pulsu destitutus sum, Venae mihi cōciderunt, ut Cels. loquitur: seu, Arteriarum mearum pulsus adeo exilis & occultus est ut deprehendi nullo prorsus modo queat. Dioscorides in praxig. lib. 6, *ἂν καὶ δύναιτο καὶ τριμηνίαν, ἀφώγει τὴν καὶ ἀσφυκτικὴν, ἀπὸ τῆς καὶ ἀσφυκτικῆς καὶ δύναιτο*, ut singultiat, ei odatur, contremiscat, retigeretur, obmurescat, conuellatur, pulsus elanguescat, spiritus difficilis fiat, Ruell. interpr.

C. *Μικρόσφυκτικός*, υ, ὁ καὶ ἡ, Cui paruus est pulsus & exilis, Cui venae admodum exiliter mouentur, ita ut pulsus ob suam exilitatem & obscuritatem deprehendi nequeat. Seu Cui pulsus elanguit. Exponitur etiam De bilis.

Σ Φ Υ Ρ Α, αἰ, ἡ, Malleus: instrumentum fabrilis.

Odyss. 7, — *ἦλθε δὲ χαλκίης ὄψα ἐν χειρὶ ἔχον χαλκίαν, πικρὰ τὴν χεῖρα: μινύτιον, ἄκμοι δὲ σφύραι τ', ἃ πίνον τὴν πύρα γέλω, ὅσιν τὴν χεῖρα ἐκζητῇ*. Vbi priorē syllabam producit Homerus, sicut & Hesiodus. Aristoteles De gener. anim. libro 5, capite 8, *ἔλα πινύχρηται ὅτι τῆς πινύχρης, ὡς τὸ ἐκ χαλκίου καὶ ἡ σφύρα καὶ ὁ ἀκμῶν*. Item, σφύρα *ἡ αἰσθησις*, malleo adigunt. Sic Plutarchus De fort. Rom. *πύρα καὶ ἡ αἰσθησις ἀφ' ὧν αἰσθῆται*, de nauis quae compingitur. Lucianus in Prometh. *κατάκλειε τὴν δόξιν καὶ ἀσφύρα καὶ ἰρῶν δόξιν τὴν σφύραν κατὰ τὴν*: quae verba sunt Mercurii ad Vulcanum. Et apud Suidam, *σφύρα* τὴν σφύρα. Sic vocatur & piscis quidam marinus, alio nomine dictus *αἰσθησις*, teste Helychio, apud quem *ὁδὴν πίνον καὶ ὁδὴν πίνον*. Apud Pollucem quoque utraque scriptura extat, in altera significatione. nā l. 7, capite 24, *πύρα καὶ, ἀκμῶν, ἡ αἰσθησις, σφύρα*. Et mox accentu mutato, & in vltimam translato, *σφύρα δὲ ὅτι σφύρα ἐκ χαλκίου ἐστίν*.

C. *Σφύρα* καὶ πινύχρη, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui malleo percutit, Qui malleo tundit, ut Genes. cap. 4, *σφύρα καὶ χαλκὸς καὶ σφύρα*, qui malleo as & ferrum eudit seu procudit.

C. *Σφύρα* καὶ πινύχρη, ου, ὁ καὶ ἡ, Malleo ductus seu fabricatus. ὁ τὴν σφύρα ἡ αἰσθησις: deindeque solidus, non conflatus, ὡς χαλκός. Memnon in histor. lib. 2, *ῥέταλον σφύρα καὶ ἀπὸ τοῦ χαλκοῦ πινύχρηται*. Et metaph. Plut. De orac. Pyth. *ὡς πινύχρη καὶ σφύρα καὶ πινύχρη ἐκ χαλκοῦ καὶ πινύχρη*: de brachylogia, nam τὴν σφύρα ἐκ χαλκοῦ solent πινύχρηται. Apud Diand. siculum *σφύρα* καὶ πινύχρη (nisi quid delit) accipitur pro loculo seu conditorio quod malleo ductum fabricatumque est, non conflatum: *Ἀλεξάνδρου σφύρα καὶ πινύχρη καὶ πινύχρη σφύρα*. paulo post vocat *σφύρα*.

C. *Ὁλοσφύρα* καὶ πινύχρη, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui totus malleo ductus est seu fabricatus, Solidus itaque καὶ πινύχρη, καὶ οὐδαμῶς δόξιν καὶ πινύχρη, ut sunt signa quaedam & statuae non conflatae. Ioseph. De antiquit. Iudaic. *Κερασ. ἐκ τῆς ἰνδὸς λαμβάνει δόξιν ὁλοσφύρα καὶ πινύχρη*, trabem solidam ex auro.

C. *Ὁλοσφύρα* καὶ πινύχρη, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. utrunque legitur apud Helychium, ὁλοσφύρα exponente per ὁλοσφύρα, veluti notius. quod & apud Plinium legitur, lib. 33, capite 4, Aurea statua prima omnium, nulla inanitate, & antequam ex aere aliqua illo modo fieret, quam vocant ὁλοσφύρα, in templo Anaxidis posita dicitur.

Σφύρα, ου, τὴ, forma diminutiva, Malleolus. Theophrast. Hist. plant. lib. 5.

Σφύρα καὶ πινύχρη, ου, ὁ καὶ ἡ, dicitur à σφύρα, ut σκία à σκιά: utrunque piscis nomen. Aristoteles libro 9 Hist. anim. inter gregales pisces numerat, ubi Gaza interpr. Malleolū. Plinius verò sudem à Latinis vocari scribit, sub suam

libri 31, Sunt praeerea (inquit) à nullo auctore nominati: sedus Latine appellata, à Graecis σφύραινα, nostro similis nomine, magnitudine inter amplissimos: rarus, sed tamen non degener. Meminit eiusdē piscis Athen. libro 7, ubi etiam ait Atticos raro vii πῆς σφύραινας vocabulo, & frequētius νομίνα κέραι. Apud Strattidem certē in Macedonibus, quum ex quodam quæreretur Atticus, — ἡ σφύραινα εἴ τίς τις, responderet alter, Κέραι μὲν ἔμμεν ὡς τίς τις καὶ σφύραινα. Indem Anisphanes, in Euthydico, τὰς αὐτὰς Σφύραινας κέραι. Ἀνισφάνει δὲ λέγει. Similiter & Dorion in suo libro De piscibus ait, σφύραινα, ἢ καλοῦσι κέραι. Et Epicharmus in Musis, quum κέραι dixisset, σφύραινας mentionem nullam postea facit, indicans & ipse eundem piscem esse. Meminit Aristoph. quoque in Nub. dicens, Κέραι πῦμα χαλμαλάνα: Dorice pro κέραι. Vbi annotat schol. pisces hos non esse eosdem cum κέραις, sed quosdam eo nomine πῦμα καὶ κέραις censere intelligendos, quosdam & aliud diuersum piscium genus. Sed fortassis ibi pro κέραις reponendum σφύραινας, quoniam & apud Suidam exte eadem scriptura. Nec à κέραις detrauant hunc genit. κέραι schol. & Suidas, sed à νομίνα κέραι. Qua in re haud seio an fides eis adhibenda sit. Reponendum autem σφύραινας pro κέραις apud eundem schol. & Suid. ex Poll. quoque colligo, qui quum lib. 6, cap. 9, πῦμα καὶ χαλμαλάνας βρωμάτων differens, veluti diuersos pisces enumerasset λέγει κέραι, μὲν κέραι, κέραι: paulo post dicit, αἱ δὲ σφύραινα, καὶ κέραι, καὶ κέραι. Apud Athen. verò in loco Dorionis quem citauit, λέγει τὴν Σφύραινα pro Κέραις, manifesto errore. Porro κέραι accipitur & pro σφύραινα significante malleum: ut docet Poll. libro 10, cap. 47, sic scribens, καὶ σφύραινα ὡς πῦμα καὶ πῦμα καὶ σφύραινα. At cap. 36 eiusdem libri, κέραι esse dicit speciem quandam σφύραινας σφύραινας, mallei ferrei: subiungens hunc locum Sophocli. Κέραι σφύραινα καὶ σφύραινα καὶ σφύραινα. Helych. quoque exp. πῦμα καὶ κέραι καὶ σφύραινα. Hec igitur de κέραι hoc loco, quoniam in eius mentionem incidi, utpote synonymum.

Σφύραινα, ὁ, πῦμα, Malleolus pedis, ut quidam interpr. à σφύραινα derivatum esse inuenientes, quoniam σφύραινα producat priorem syllabam, hoc autem σφύραινα eundem corripit, ut ex his exemplis quae afferuntur, videre erit. Indem & Gorr. Σφύραινα, (inquit) Malleoli: sunt duae ossum epiphyse in extrema tibia prominentes & gibbosae. non sunt autē hae unus ovis epiphyse, sed duorum, quibus tota tibia conflata est, videlicet τὴν κνήμην & τὴν σφύραινα. Siquidem ἡ κνήμη inferiorem in parte interioris protuberat, ἡ σφύραινα verò exterioris. Itaque non sunt aliud malleoli quàm τὴν κνήμην καὶ τὴν σφύραινα (hoc est tibia & sura) inferni, quae utrinque excarnes sunt & gibbi, utraque prominent. Proinde errat (ut ait Galenus) qui eos αἰσχροκέφαλος, id est talos, nominant: qui error ante Galeni tempora exortus, ad nos usque dimanauit, multis etiam doctis viris πῦμα talos interpretantibus, quum malleolos dicere debeant. Neque enim hae apophyses astragalum constituunt, sed sub his astragalus latet, talem & oculis ob ligamenta & tendones nequaquam conspicuus. Hae de significatione: nunc exempla accipe. Homer. Il. 9, vers. 390, ἀποκνήμης πλάμῳι πῦμα σφύραινα. Et Iliad. 2, — μῆρσι Ευρυπύκῃ, καὶ πῦμα σφύραινα καὶ πῦμα σφύραινα. Vnde ἡ σφύραινα apud eundem, & καλὰ σφύραινα. Aristoph. Acharn. Ὁρίαν, κεραιὶ πῦμα σφύραινα. E. γ. οἰσὶν πῦμα, καὶ πῦμα σφύραινα. Αἰσχροκέφαλος, καὶ πῦμα σφύραινα. Καὶ τὸ σφύραινα παλαιοῖσι λέγονται, transitibus follam, malleum pedis vulnerauit, vallo seu fude ibi inuixa. Vbi etiam nota per iocum dixisse ἑλπίδα, quoniam τὸ σφύραινα ita legitur cute, ut granum aliquod suo λεπιδί, id est corneo, & quum cute rupta nudatur, velut ἐκ λεπιδίου. Et apud Dioscoridem libro 4, σφύραινα πῦμα, malleolorum luxationes. Helych. σφύραινα exp. πῦμα καὶ αἰσχροκέφαλος, ut & Suidas: item αἰσχροκέφαλος, ὁ, πῦμα, Rotunditas pedum, seu id quod in pedibus rotundum est. Quam expositionem sequēdo, de calcaneo quoque intelligi posset. nam & ipsum rotundum est. (s. c. Σφύραινα eundem Helychio itidem est

ἡ σφύραινα ὁ, πῦμα) Metaphoricè autem σφύραινα dicuntur τὸν ὀνὸν καὶ τὸν πῦμα καὶ κατὰ πῦμα, esse eodem, id est limae mōiū partes vnde planities incipit: (quae simili metaph. πῦμα dicuntur, ut & apud Latinos Pedes montium) alto nomine dicitur ἡ σφύραινα. In quasi-significatione usurpatum legitur in Epigr. Ὀππῆρις synecdochicè pro integro pede usurpauit, lib. 3 De venat. Ὀππῆρις, σφύραινα καὶ πῦμα, pes celerior. Rursus Helychius adiectiuè σφύραινα exponit σφύραινα, Vehemens: sed subiungens, ἢ τὸ ἐπὶ τῷ ὀνὸν αἰσχροκέφαλος.

C. Αἰσχροκέφαλος, ὁ, πῦμα, Extrema malleoli pars. Αἰσχροκέφαλος Helychio sunt ὀνὸν καὶ πῦμα καὶ πῦμα, genus calceamentorum muliebrium.

C. Πῦμα σφύραινα, ὁ, πῦμα, Fascia qua malleoli pedis solent cingi. Alii dicunt esse ligamen quod cruribus circumdatur: σφύραινα synecdochicè accipientes pro ipso crure.

C. Ἐπὶ σφύραινα, ὁ, πῦμα, Fibula ocreae dicitur, quoniam ὁ, πῦμα σφύραινα poni & stringi solet: id est, supra malleolum pedis. Iliados 7, Κεραιὶ δὲ καὶ πῦμα σφύραινα καὶ πῦμα καὶ πῦμα, καὶ πῦμα σφύραινα, ὁ, πῦμα σφύραινα, vbi schol. exp. τὴν σφύραινα καὶ πῦμα σφύραινα, integumentis malleolorum. Sunt qui ὁ, πῦμα σφύραινα accipiant pro ea parte quae est supra pedis malleolum: quae & ὁ, πῦμα σφύραινα nominari possit.

C. Πῦμα σφύραινα, ὁ, πῦμα, idem quod πῦμα σφύραινα, Fascia seu ligamentum quod malleolis solet circumdari. Alii, Fascia circum talos: σφύραινα accipientes pro talis, non sine errore, ut supra docui. Herodotus in Melpom. τὴν αἰσχροκέφαλος πῦμα σφύραινα, ὁ, πῦμα σφύραινα, καὶ πῦμα σφύραινα, καὶ πῦμα σφύραινα, καὶ πῦμα σφύραινα. Quidam Talia interpretantur, quae Homerus in Mercurio πῦμα λα vocalle creditur.

C. Ἐπὶ σφύραινα, s. i. v. Ἐπὶ σφύραινα, poetica dialysi, Pulchros habens pedum malleolos. Vel synecdochicè, Elegantibus pedibus praeditus, Cui est decora & elegans pedum forma. Heliados, Ἐπὶ σφύραινα Ἀλκυονίδας: quomodo & Ἀλκυονίδας ὁ, πῦμα. Legitur apud Homerum quoque, & in Epigramm.

C. Καλὴ σφύραινα, idem. Alii interpretantur, Habens pulchra calcanea. Est epitheton τὴν νίκης, id est victoriae, apud Heliados Theogon.

C. Οὐδὸς σφύραινα, Qui suis σφύραινας gradibus vnā cum aliquo iter facit, Comes. Exponitur etiam Frater.

C. Ταχὺς σφύραινα, Malleolos pedum extendens inter eundem, seu Amplius latiusque patibus progrediens, vel Malleolos pedum celeriter extendens inter eundem, id est Velox, Celer, Pernix. Heliados Theogon. ταχὺς σφύραινα, καὶ πῦμα.

Σφύραινα πῦμα, Malleoli vena. Ita Gorr. apud quem vide plura.

Σφύραινα, ὁ, πῦμα, Malleolus pedis: idem quod σφύραινα. Ad. apost. capite 3 de claudio qui sanabatur, ἵνα αὐτῷ αὐτὸ αἰσχροκέφαλος καὶ πῦμα. Sic enim legit ibi Budaeus, quum alioqui multo plura exemplaria habeant σφύραινα. Significat certē Lucas claudi pedes ac malleolos confirmatos fuisse. Vbi tamen vetus interpret σφύραινα vertit Planitas, Erasmus Talos: neuter exacte exprimens significationem vocis, de qua supra.

Σφύραινα, ὁ, videretur significare Malleolos pedum calcis aut ocreis munio, vel corrigia substringo. Vnde est participiū σφύραινας, quod apud Athenaeum legitur libro 14, pagina 165 edit. Ald. vbi inducitur ichthyallus in theatrum prodeuntes, & coronam circumstantem ita alloquentes, ἡμεῖς καὶ πῦμα. ἡμεῖς καὶ πῦμα ὁ, πῦμα σφύραινα, ὁ, πῦμα σφύραινα, ὁ, πῦμα σφύραινα. Quem locum citat Bud. sed nullam addens interpr.

Σφύραινα, apud Helychium legitur, cum hac expositione, ὁ, πῦμα, ὁ, πῦμα, καὶ πῦμα. Quae verba non carent mēda suspitione, apud me quidem. Idē ex ἡ, πῦμα, autorib, seu his qui scripserunt ἡ, πῦμα, Αἰσχροκέφαλος, Σφύραινα, & dicit esse σφύραινα quaedam, id est ferramentum: & quantum colligi potest ex his quae subiungit, (mēdosa autem ea sunt) synonymum videtur facere τὸ σφύραινα, quo nomine dubium virū intelligat: an ligamenta ex quibus mallei suspenduntur, an fascias quibus pedum malleoli solent vinciri.

Σφύραινα καὶ πῦμα, Genes. cap. 4, Corrigia calceamentorum: forsan quia calceamenta olim ad malleolum pedis solebant

καταστέλλει. quo utitur Dioscor. libro 7, καταστέλλει βα-
 ρυτέρως ἀμυχλὴς τὸ ἐν κνήμῃ, circumstantia loca profun-
 dioribus scarificationibus incidenda, seu profundius
 scarificanda. **Σ Τ Β Ι Ο Μ Ρ.** Ἐγχατοχέζω, itidē Scar-
 ificando incido. Dioscor. lib. 8, cap. 15.

C. ΠΑΡΑΧΕΖΩ. Inhibeo, Sisto, Regredi facio. Vnde ἀπαχα-
 ζω, quod Hesych. exp. ἀπαχέω.

Σ Χ Ι Ζ Ω. F. scindo, Diffeco. Plato in Tim. τὸ πᾶν
 πῶς ἐστὶν πᾶσι διττὸν καὶ μῆκος σχίσας, hanc omnē con-
 iunctionem duplicem in longitudinem diffidit, ut
 Cic. vertit: qui, quod idem Plato in eodem Tim. di-
 xit, σχίσας ὡς χεῖρ, sic reddidit, Quum diuisisset in sex
 partes. Magis proprie apud Xenophōtem, ξύλα σχίζειν,
 ligna findere. Sed & τὸ ἰμάτιον σχίζειν dicitur τὸ καμνὸν ἰ-
 πικλῆσαι, apud Lucian. cap. 5, id est Scindere vestē, seu
 findere: quod quum sit, παυροῦσαι dicitur & ῥήγναι.
 Item agricola πῶς ἀμπελον σχίζειν, quum eam in bra-
 chia scindit seu findit. Sed & ipsa arbor σχίζειται dicitur
 quum in ramos plures spargitur seu finditur. Theo-
 phrast. de cucurbita, τὸν δὲ σπασαμένην σχίζειται, καὶ γί-
 νεται δίκρονον, In brachia ramorum spargitur, ut Plin.
 interpretatur, qui libro 16, cap. 30, dicit itidem In plu-
 res dispersa ramos, In ramos spargi, In quinas partes
 diffuse, Bifurca: opponens eis indiuiduas arbores.
 Idem Plin. quod Dioscor. de eupatorio dixit, εὐπατρί-
 ος ἰσχυρὸς ἐστὶν ὡς ἡ δὲ πῶς, sic Latine reddidit,
 Folis incisus quinquepartitus. Porro & multitudo
 aliqua σχίζειται dicitur quum scinditur studia in con-
 traria, ut Virgil. loquitur. A. Q. Apost. cap. 14, ἰσχυρὸν δὲ τὸ
 πᾶν τὸν πᾶν καὶ οἱ ἄλλοι πᾶν τὸν πᾶν, οἱ δὲ πᾶν
 τὸν πᾶν. Et cap. 13, τὸ δὲ αὐτὸ λαλοῦντες, ἵνα ἴπ-
 σης τὸν φασματὸν καὶ τὸν Σαδ δούλων, καὶ ἰσχυρὸν τὸ πᾶν,
 diuisa est multitudo & scissa in contraria studia. Si-
 militer & Xenoph. Symp. pag. 19, ἐν αὐτῇ μέρει ἰσχυρὸν
 σπασα, καὶ οἱ ἄλλοι, & quæ sequuntur. Item πῶς ἐκκαταί-
 αται aliquis σχίζειν dicitur qui eam in contraria studia scin-
 dit, excitationis dissensionibus ac discordiis. Synes. epist.
 58, ἰσχυρὸς πῶς ἐκκαταίεται μὴ οὐ Χεῖρ τῆς βούλειται.
 Peculiariter autem id de hæreticis dicitur, nam no-
 uis allatis opinionibus vnionem & consensum gregis
 scindunt.

Σχίσμα, αἶμα, τὸ, Fissura, Scissura. Lucæ 5, χεῖρ τὸ σχίσμα
 γίνεταί, deterior sit scissura, nimirum in veste: li τὸ ὀπί-
 βλημα τὸ χαρδὸν addatur vestī veteri. nam & ipsum a-
 uellitur, & rupturam grandiore efficit priorē. Ob-
 scenam quoque habet significationem, significans na-
 turalium in muliere rimam seu fissuram, quæ & τὸ
 μὲν dicitur, teste Polluce, itēque & Rufo Ephelio.
 Item σχίσμα dicitur in Ecclesia quum grex in contra-
 ria studia scinditur, vnio rumpitur, ac dissident qui
 prius consenserant atque concordēs fuerant.

Σχισμὴ, ἡ, itidem Fissura, Scissura: seu Scissus, ut Varro
 loquitur. δὲ σχίσας, Hesychio.

Σχισ, ἡ, Scissio, Fissio: vel etiam Fissura, Scissura, Scis-
 sus. ἡ χεῖρ, Suidæ.

Σχισ, ὁ, Fissus, Scissus: vel Fissilis, Scissilis. Id est, Qui
 findi scindique potest, vel solet. Aristot. σχιστὲν esse di-
 cit τὸ δυνάμει διαιρεῖσθαι ὅτι πᾶν. Itidem Theophr.
 libro 5 Histor. plant. σχιστὲν ξύλον esse ait ὅσα διαιρεῖται
 καὶ τὸ μὲν πρὸς τὸν μέσον, quæ media dissecat serra: vel etiam
 quæ cuneis adactis finduntur. ut Virgil. dicit, cuneis
 & fissile lignum Scinditur. Est & lapis quidam σχιστός
 apud Dioscor. lib. 5, cap. 145, quem natura sua esse dicit
 ἀσπιδίον καὶ σχιστόν, friabilem & fissilem. De eodem vi-
 de plura apud Plinium libro 36, cap. 10, necnon apud
 Corr. qui sic dictum scribit vel quod findi facile pos-
 sit, vel quod quodammodo fissus esse videatur. Rursum
 ab eodem Dioscor. eodem libro, cap. 123, memoratur
 σχιστὴν ὑπὸ νεῖα, de qua & supra in Στυπνεία ex Corro.
 Plin. lib. 35, c. 15, Concreti aluminis idem genus σχιστὴν
 appellant Græci, in capillamenta quædam canescencia
 dehiscens. Item σχιστὴν πρόμυα apud Theophr. Hist. pl.
 lib. 7, cap. 7, fissiles. Rursum Plin. oua etiam σχιστὰ νο-
 minati quædam scribit, lib. 19, c. 3, Fiunt & tota lutea,
 quæ vocat σχιστὰ, quum triduo incubata tolluntur. Idē

& χεῖρ lac cōmemorat, lib. 28, c. 9, Medici speciem vnā
 addidere lactis generibus, quod χεῖρ appellauere. Id sit
 hoc modo, Fissili nouo feruet, caprinum maximè, ra-
 misque ficulneis recentibus monetur, additis totidem
 cyathis multis quot sint hemina lactis: ablatū deinde
 igni, refrigeratione diuiditur, & discedit serum à lacte.
 Quæ desumpsit ex Diosc. lib. 2, c. 77, vbi οὗτοι σχιστὸν γάλα-
 κος hæc scribit, σχίζειται δὲ πᾶν γάλα (ἐν ὑμῶν οὐ καμνὸν χεῖ-
 ρα καμνία, καὶ καμνὸν καλὰ ὡς σπυρίων τὸν μέτρω) καὶ τὸ
 σπυρίων ἢ πᾶς ὁμοῖος ἀνίσταται ἐξυμῶντος κῆρος ὡς
 κατὰ τὸν γάλακτος. οὕτως δὲ διακρίνεται ὁ ὅρος τὸ τυρώδες.
 Vnde patet eum lac σχιστὸν vocare quū serosa eius por-
 tio certo quodam modo exempta segregatāq; est à ca-
 seo. Paulus Aeg. autem, lib. 1, c. 88, videtur lac fissile ap-
 pellare serosam eius portionem à caseo separatam, cui
 mellis momentū aut oxymelitis, aliorumve, subducen-
 di ventris gratia, admistum sit. Fuerunt etiā qui ita vo-
 carent lac calculis marinis ignitis, aut ferro candēti im-
 misso, in crassatū alui profluuiis & dysenteriz vtile, ut
 refert Galen. lib. 10 Simpl. medicam. Porro erat χεῖρ
 quidā σχιστός, cuius mentionem faciūt Cyrillus & Am-
 monius, necnon Hesych. qui dicit mulierū fuisse pro-
 prium, καὶ τὸ ὅδος περὶ τὴν σπυρίων: indicans fuisse fis-
 sum, fibula tamen constringi solitum ad pectus. Poll.
 verò lib. 7, οὗτοί σχιστοὶ χεῖρ τὸν σπυρίων καὶ τὸν ὁμοῖον δι-
 νουὺς fissili apertura circa scapulas diuiduum fuisse, fi-
 bula tamen constringi solitū. Hesych. memorat & σχιστὸν
 σπυρίων ἀλάν, quoddam, & σχιστὸν χεῖρ, αἶμα. Α τ σχι-
 στὴν, calceamentorum quoddam genus πολυπλὴ καὶ ὑπὸ
 πᾶν, teste Poll. qui & λεπτοσχιδίς idem significasse testa-
 tur. Visuntur certè hodieque nonnullis in locis calcei λε-
 πτοσχιδίς, quos alioqui à veteribus illis non parū forma
 differre putandum est. Sed & χεῖρ fortassis aliud gen-
 us erat. Eorundē & Ammon meminit, afferens quen-
 dam ex Eupol. locū, in quo est φέρει σχιστὰ: qui affere
 & tunicā χεῖρ ex Apollodori ephebis, σχιστὸν χεῖρ τὸν
 πᾶν ὁ δὲ δὲ κας. Rursum apud Poll. lib. 4, σχιστὰ ἵλανα
 ὅμα quoddā ὁρχαστὸς χεῖρ: in quo oportebat τὸν δὲ
 τὰ ἵλανα τὴν πᾶν σκῆλη. Sunt qui interpr. Coxim saltare.

C. Ἀσχιστός, ὁ & ἡ, Qui fissus non est, Non scissus, Indiui-
 duus. Plato in Tim. μὴ γὰρ αὐτὸν ἀσχιτὸν εἶσιν, πῶς ὅτι
 σχιστὸν ὡς χεῖρ, quam solam indiuiduam reliquit, quā in-
 teriorem in sex partes diuisisset, ut Cic. vertit p. 13 mei
 Lex. Cic. Affertur etiā ex Aristot. ἀσχιτὸς τὸ δὲ πᾶν τὸν
 pro Non fissus in digitos. Item Non fissilis, Non scis-
 silis. Qui non finditur seu scinditur, Qui findi seu scin-
 di nequit.

C. Δύσχιστός, ὁ & ἡ, Qui difficulter scinditur seu finditur,
 Agre fissilis seu scissilis. **C O N T R A** Εὐσχιστός, Qui fa-
 cile scinditur seu finditur, Facile fissilis seu fissilis. Seu
 simpliciter Fissilis, Scissilis. Cuius exemplum habes in
 Σχιστῷ, de schisto lapide: cui adde & hoc Theophr. lib. 5
 Hist. pl. ὁ σχιστὸς δὲ ὁ δὲ πᾶν τὸν σπυρίων καὶ τὸν ὁμοῖον
 Detruata ex aoristo.

C. Σχιδνύχας, ὁ & ἡ, Ungula habens fissas, vel etiā Vn-
 gues fissos habens. ut sunt boues, cerui, oues, & alia
 quædam animalia.

C. Ἀκροσχιδίς, ἡ, Summa vel extrema sui parte fis-
 sus seu scissus. Seu, In cacumine diuisus, In summo in-
 cisuris diuiduus.

C. Ἀσχιδής, ἡ, idē quod ἀσχιτὸς, Nō fissus seu scissus,
 Indiuiduus. Vel etiam Qui findi scindive nequit.

C. Εὐσχιδής, ἡ, Bene scissus, seu fissus. Ex Epigr. Po-
 test etiam significare Facile fissilis, ut ὁ σχιστός.

C. Λεπτοσχιδής, Tenuibus incisuris seu rimis diffusus, Te-
 nues habens incisuras seu fissuras. Λεπτοσχιδής dicuntur
 calceorum genus quoddam, de quibus in Σχιστῷ.

C. Πολυσχιδής, Multifidus, ut Virg. loquitur, id est In mul-
 tas partes fissus, vel Multas scissuras fissurisque habēs.
 ut apud Luc. πολυσχιδής πάρος, Pannus multis fissuris la-
 niatus, Pannus vndique lacer. ut veteramenta quæ ha-
 bent multa σχίσματα. Si de animali dicatur, significat
 Pedes manulve diffusas habens in plures digitos. At
 δένδρον πολυσχιδές, Arbor in multos ramos diffusa & dif-
 fusa tanquam in multa brachia. ut scribit Columella
 de arbore, Deum illam diffudisse ramis quasi brachiis.

C. *Χαμῶχιδης*, Humi fissus, Qui humi finditur, seu scinditur. ut apud Theophr. De caus. plant. libr. 4. ὁ *χαμῶχιδης* πῖσος, Pisum ab ipsa usq; terra fissum, Pisum ab imo fissum.

Σχίζα, idem quod χίζα, teste Hesych. qui expon. etiam
πῆμα σιδῶρος.

Συδαρις, Fiſus, Sciſus. cuius uſum non reperi apud quē-
quam, ita tamen à *συνω* deriuatur ut *συνωρις* à *σινω*. Cō-
poſitum autem inde *συδαρις* uide ſuprà in *Ποις*, vnà
cum *συνωρις* ei oppoſito.

Σχιδαξ, ααοι, ἢ, Affula, vt Plaur. & Plin. loquuntur. id est
 Fragmentū seu segmentum c ligno fīſſo seu ſciſſo. idē
 quod σχίδες & σχίζα. Vtitur Dioſcor. tum alibi, tum lib.
 1, c. 130, de ebeno, καὶ σχιδάκας μικραὶ ἀπλούται, in affulas
 reſoluitur, Ruell. in interp. Suid. σχιδὰς expon. ἰσχυροὶ ξύ-
 λον, (Helych. κλάσμα ξύλου) & σχίσμα. Vide & σχίδες.
 v n d e Σχιδακίδει. In modum affularum, Affulitum,
 (vt apud Plaur. Pullando affulatum foribus exitū da-
 bit) eſt Ita arrieto in fores vt reſoluātur in minutas
 affulas & χιδάκας) seu Affuloſe, Paul. Aegin. lib. 6, c. 89,
 χιδάκων διὰ τῆς ὀφθῆς οἷον ὅτι μακρὰς, Quum os in longi-
 tudinem ſinditur affuloſe, seu Quum os in longitudi-
 nem frangitur, ſicut arbor aliqua in affulas & σχιδάκας
 ſinditur. Plin. libro 12, cap. 22, Calamus melior qui affu-
 loſe potius quàm raphani modo frangitur. Vbi Rha-
 phani modo frangi dicit quod Paul. Aegin. ibidem ρα-
 φανίδει κατὰ γυνδα, quod & καυλίδει ac σπυγδὲν κατὰ γυν-
 δαι dicitur, ἐκ τῆς ἐμφυρίας τῆς κατὰ γυνδῶν σπυγδὲν καὶ
 καυλῶν. Nota igitur obiter eo loco ε τ Ραφανίδει ε τ
 Καυλίδει κατὰ γυνδα. Illo autē aduerbio Affuloſe Plin.
 reddidit quod Dioſcorid. dixerat εἰς σχιδακίμει, vt in-
 frà docebo. Idem Dioſcor. lib. 5, c. 118, de alumine, οὐ πι-
 πτε μὲν βωλάντων, ἢ σχιδάκων, non glebuloſe aut affulo-
 ſe compaſtum, vt Ruell. vertit. I N D E E T Σχιδα-
 κίδες, Affuloſus, Bud. ex Dioſcor.

Σχιδός, εἶς, πῶ, idem quod σχιδέ. id est Assula, Fragmentum, seu segmentum è ligno fisso, seu scisso: ut ea quibus ignis fouetur. Qua lignif. Gregor. σχιδέ usurpauit, quum de baptismo loquens ait, ἡγοῦ τῆς ἐσχιδόσ σου ὡς καὶ σχιδῶν. αἷς καὶ σκιδῶν τῶν σου, ὡς καὶ τῶν πῶν, ἡγοῦ. Homerus σχιδας appellat, ut paulo post docebo. Hesych. σχιδος exponit τῶν σπέρχων, apud quem propertissimum scribitur, idq; duobus in locis. Vnde Σχιδῶν, εἰς, πῶ, Assula. Vitur hoc vocabulo Vitruu. ut lib. 2, c. 1. Intervalla quæ relinquuntur propter crassitudinem materiar, schidiis & luto obstruunt. Apud eundem lib. 7, cap. 10, legitur, Sarmienta aut tædæ schidix comburantur: quum erunt carbones, extinguantur. Vbi si Schidix mendosum non est, tædæ schidix dicentur τὰ τῶν δ' αὖ τῶν σχιδῶν, seu Tædæ σχιδῶνδ' fittæ. Idem & assulæ vocabulo vitur, eodem libro, cap. 6, dicens. Camenta marmorea siue assulæ quæ marmorearum ex altibus deiciunt: camenta & assulas ibi ut canis τὰ λατῶνας, quibus apud architectos respondent πλακῆματα, ξυσματα, πρῆματα, & id genus alia.

Derivata ex praesenti.

C. Σα'όντις & Σα'όντιος vide supra in Ηοις & Πιόει.

C. Agnoscitur quod $\alpha\gamma\epsilon\sigma\tau\epsilon\varsigma$ & $\alpha\gamma\epsilon\sigma\tau\epsilon\varsigma$. unde $\alpha\gamma\epsilon$, quod ex non nominato autore affertur pro Pedibus non fida: forsan ex Aristor.

Σχιλα, sive Σχιλη, Ionicè, idem quod σχιδάξ, seu σχιδος, id est Fragmentum seu segmentum ligni fissi, Auula, Frustum ligni scissi: seu Lignum fissum scissumq; quo ignis fouetur aut accenditur. Homerus II. β. v. 415. Καί τε μὲν δὲ σχιλήν αἰὲν αὖτις καίγουσιν. Od. γ. Κίφα δὲ αἰαχέ- μπος σχιλήν σπύσκει, καὶ λίπν' αἰώων, trusto quereus hille quam reliquerat. Et Od. γ. circa finē, Καὶ δὲ ὅττι σχιλήν οἰώων, ὅττι δὲ αἰώων οἶον Ἀθήνα. Cui similem Gregori locum vi- de in Σχιδος.

Comp. ex *ex* & *propositionibus*.

C. ΑΝΑΨΩ, idem quod simplex ὀψω, Scindo, Discindo.
C. ΑΠΟΨΩ, Abscindo, Fittu auello. Metaphoricè ali-
quando usurpat, ut Abramum apud Latinos, nam ut
Abrumpe feremone siue orationē dicūt Latini, ita
Græci ἀπὸ ψῆς πρὸ λόγου, Aristoph. αὐτὸ dixit, ὅτι ἀπὸ ψῆ-
ς με τὸ λόγου, an Nub. Ἐκ τῆς οἷ ὅτι ἀπὸ ψῆς με τὸ λόγου.

Μένειν. id est, Eò sermonis redeo (hoc est ad eam ser-
monis partē) vnde me quasi auulxisti. Vel cōmodius,
Vnde me auocasti seu reuocasti. Aut, Vnde me abstra-
xisti. Pass. Αποσπῆμαι, Abscindor, Fissu auellor. Sec-
undum Poll. ἀποσπῆσαι & ἀποσπῆσθαι dicuntur etiam οὕτως
τὸ διατεῖναι καὶ τὸ διαμεμεῖναι.

VND E Απχις, τας, η. Abscisio, Anulsiō quæ fissū seu scissū sit. Virtus hoc vocabulo Hesych. in exponēdo *αχις*. Sunt qui interpretētur etiam Ramus, Propago, sed *αχις* τας.

ΔΙΑσχίζω, Diffindo, Discindo, Disséco. Via etiam δι-
σχίζω, quæ in biumum aut trium finditur dividiturve,
veluti arbor quæ in ramos plures spargitur seu diffon-
ditur. Xenoph. Pæd. 4, 4, οὐδὲ τῆς διδασκαλίας δισχίζω
τοὺς μαθητὰς. ὁμοίως καὶ, διασπένω. Hominum quoque fo-
cietas aliqua & coniuncta multitudo δισχίζω dicitur,
quum in contraria studia scinditur, aut coniunctas se-
des separat: ut apud Plat. in Sympol. εὐθὺς οὖν ἵσταται,
ὁμοῦ καὶ ἀντιμαρτυροῦντες ὅτι καὶ θεοὶ, πικρὰ μὲν καὶ ἀντιθέσθαι ἄλλοις
ἐννοεῖται. Vbi huic δισχίζω synonymum facit δια-
σπένω, opponens utrique πένω, ὄνω.

V N D E Διδόχισμα, απε, π, Frustrum ex discisione seu discisione. Apud musicos διδόχισμα dicitur dimidium semitonii minoris quod δ. απε vocant. Sic enim Philolans apud Boeth. lib. 1, cap. 17, Commata spatium quo maior est sesquioctava proportio duabus dictibus, id est duobus semitonii minoribus : σχισμα verò, dimidium est commatis : διδόχισμα, dimidium dictis, id est semitonii minoris : nam maior, ὑποπμή dicitur. Vbi etiam Ν Ο Τ Α Κόμμα, Ε Τ Σχίσμα, Ε Τ Αποπμή.

C. Έκχλω, Scindo ex, seu Excindo. Aristot. De mundo, πρὸς ἑξήκω pro Fluuius se scidit.

C. *ΕΠΙΣΤΡΩ*, In superficie scindo, seu scindo: vel Infindo.
Incido. Apollon. Rhod. *ΕΠΙΣΤΡΩ* *καὶ* *σπασσας*, Terram in
superficie findentes & profundentes aratro, pro Aratri-
tes. quod Virgil. dicit Infundere sulcos. Vnde *Επι-
στρω* vocant cuneos, quibus immidis aliquid findit-
tur, aut dirimitur, ne fissura coeat. vt apud Vitruvium
lib. 10. cap. 18. Per media autem spacia tignorum infe-
cantur & exciduntur formæ: In quibus excisionibus
includuntur capitula carptularum, cuneisque disti-
nentur, ne in contentionibus moueantur. Tum verò
modioli ærei in ea capitula includuntur, & in eos cu-
neoli ferrei (quos *Επιστρω* Græci vocat) collocantur.
Affertur *ε* *τ* *Επιστρω* idem pro Cuneus.

C. KATAσχίζω, Diffindo, Difcindo; seu Precido, Pro Dif-
findo, seu Concido, Diffindendo conuello, Demosth
in Mid. κατασχίζου τὰς θυγᾶς τοῦ κυρματων, αὐαυτῆς ἴδ
γοιδοίας, concidere ceperunt, vt Bud. interpr. pag. 91.
Aristoph. voce media vntur in actua significatione
dicens in Ramis οὐ γ' ἀποσχίζομαι ὅτι γὰρ καὶ ἐν δέν-
τρει ποτε τοῖς σαρδαπικτοῖσι χεῖρ τι παύει. Vbi κατασχίζομαι
σαρδαπικτοῖς & πάρος est D. fundere & dilacera'e, In σχ-
ήματα distrahere. V N D I Κατασχίζω, r, Diffilio
Difessio, vt dicitur Fissio & Scissio. Α Τ Κατασχίζω
est potius ipsum Frustum diffindendo aduultum. E
Cic. redditor Filium : vsidem sit quod τὸ κατασχίζω
seu κατασχίζει.

C. ΓΑΡΑΧΙΩ, iuxta findo **Δ**alātere findo. Alii, Incido
Diffindo.

C. ΠΕΡΙΧΩ, In orbem findo, Circumcirca scindo, Circumcido. V N D E ΠΕΡΙΧΩΣ, τοῦ χωῖν, In orbē findus, seu In ambitu diuisus.

C. ΠΡΟΧΩ & ΥΠΟΧΩ, Ante feindo & Subtus feindo
 v n d e Πρόχωμα & Υπόχωμα, απ. π. Quod anteru
 aut subtus feindum est, ambo calceamenti genus sunt. n
 enim Poll. lib. 7, c. 12, Υπόχωμα δ', αὐτῶν ὑποδύμα μα
λαδάπλις, καὶ προχῶμα, ποδὸς ἐπὶ πῶ. Quod pulter us a
 pud Aristot. legitur, problem. sect. 30, δὲ σκυπὶν ὑπο
μα ὅκ προχῶμα π. vbi Gaza, Quemadmodum tuēn
 ratio ex profectu calceū reddit. Attamiē, us duobus
 locis non προχῶμα scribitur, s e b ὑποχῶμα: sicut ru
 sus apud eundē Aristot. lib. 2 Rhetor. γ' προχῶμα καὶ κ
φαλὶς ἔχων διὰ τὰ σφυῖα, καὶ ὑποδύματα διὰ τὰ σφυ
α, γ' ἢ ὑποδύματα, καὶ κεφαλὴ γ' προχῶμα ἔχων. Quiu
 lunt.

Corporantur autem si excernatur aquea substantia, seu in corpoream naturam abeunt, Corporei sunt, Corpoream substantiam induunt. Quibus subiungit, δι' ἧς παρὰ τὴν αἰσθητικὴν αὐτῶν, τὴν μὲν ἐγγυλιζομένην καὶ ἐννοητικὴν, ὅπως ὁ ἄλλος καὶ ὁ ἄλλος πρὸς τὴν, ut resinas, thus, myrrham, & laser. Dicit igitur σωματικῶς τὰς σπυγ, corporari succos seu corpoream substantiam induere, quum paulatim ex inciso cortice stillantes, solis ardore aut aeris siccitate πρὸς τὴν αἰσθητικὴν καὶ ἐννοητικὴν, concresecunt & sicciscentes indurantur. Atque ut ea quæ erant dispersa, σωματικῶς dicuntur quum in unum veluti corpus coguntur, ita aquea natura quæ per se diffunditur, quum aut frigore constringitur aut siccitate concresecit.

C. EN σωματικῶς, idem quod σωματικῶς. Vnde Μιτισματικῶς, Corporis unius in aliud corpus transmutatio, veluti quum corpus aliquod priorem naturam exuens, induit aliam: quam finxere quidam philosophi, ut Plato lib. 10 De leg. pagina 331. Gregorius De homine, pagina 61, ἡ δὲ ἐκ τῆς φύσεως τῆς σωματικῆς αὐτῆς μεταβολῆς γίνεσθαι. Ibidem ex quodam philosopho seu mythologo refertur ὅτι αὐτὸν γέννησεν ὁ αὐτὸς, καὶ γυναικὶς σῶμα μεταμετέσχετο, καὶ μετ' ὀρέων αὐτῆς, καὶ δαίμονος ἔφυ, καὶ τὴν ἐνδρὸν ἔλαχε βίον. Vide & apud Pamphilum in Apologia Origenis, & Augustin. De ciuitate Dei, lib. 10, capite 30. Simile quid somniarunt de μεταμψυχῇ.

C. EN σωματικῶς, idem. Vnde ὁππωματικῶς apud Dioscoridem libro 5, In corpus coalescere, Corporati, Corporaturam accipere, & crassefcere.

Σ Ω Σ Saluus, Incolumis, Sospes. Od. π. Εἰς τὸ πρὸς οὐδὲν ἔμεινεν, ὅσα Πύλον εἰληλάθη, Saluū esse. Aut etiam Superstitem esse. Ibidem Odyss. 10, Οὐδὲν καὶ οὐδὲν ἔστι. Vtutur & prose scriptores, ut Thucydides libro 3, πάλιν αὐτὸ καὶ παρὰ τὴν εἰς τὸ πρὸς οὐδὲν ἔμεινεν, saluum & incolumē. Et Plato De rep. ὅτι δὲν ὤν τῷ. Et Demosthenes, σῶν ὄντων, incolumē hoc & saluum. Idem, αὐτὸς ὁμοῦς αὐτῶν δὲν ὤν τῷ σωματικῶς τὸ πρὸς οὐδὲν, sed tamen reip. interest incolumē se seruari. I. Sōs, Integer, Perfectus. Hefychio enim σῶς est non solum ὁ σῶς ὁμοῦς καὶ σῶς ἑαυτοῦ, sed etiam ὁ ὁλόκληρος καὶ πᾶν. Ibidemque idem σῶς ὁλόκληρος exp. ὁ πᾶν: addens tamen & has expositiones, ὁ μὲν γὰρ, ὁ πρὸς οὐδὲν καὶ φανερὸς. Legitur autem id σῶς ὁλόκληρος apud Homerum Odyss. 1, v. 305, — τὴν μὲν σῶς αἰετὶς ὁλόκληρος, ut sensus sit, Nunc in totum me corripuit exitium, In totum & prorsus nunc sum perditus: accipiendo σῶς pro πᾶν seu ὁλόκληρος. Alii, Nūc mihi præsens instat exitium: Raphael Volaterr. — nunc certum mihi fatum: sequutus alteram illā Hefychii expositionem, nimirum πρὸς οὐδὲν καὶ φανερὸς.

Verum hoc σῶς non videtur primitiuū esse, sed coneratum aut ex σῶς, aut ex σῶς, nimirum duobus eocentibus in ω, velut in σῶς, quod ex σῶς contra-ctum esse existimatur. Sunt autem hæc duo σῶς & σῶς poetis tantum vsitata: atque adeo suspicari aliquis possit illos dialysi vocalis longæ ω, in duas breues, fecisse σῶς & σῶς ex cōtraκτο σῶς, ut σῶ ex σῶ: sicut & σῶσθαι ex σῶσθαι idem fecere.

C. Σῶσθαι, (pro quo poetæ dicunt Σαῖσθαι) cum suis deriuatis vide post Φρῶν.

Σῶς, s. i. v. Σῶς, s. i. v. Saluus, Incolumis, Sospes: idem cum σῶς. Xenophon in Econ. ἐπιτάχματα σῶς παρὶχθῆναι, præsare incolumia. Plutarchus in Amat. narr. πᾶν τὸ κατὰ λησθῆναι ἀνέστη σῶς, omnia quæ relicta à se fuerant, salua offendit. Sed ut Xenophon in ante citato loco dicit σῶς παρὶχθῆναι, ita idem Pz d. 7, ἡ σῶς αὐτῶν ἀποδίδωται, ἡ μὲν. Quo sensu Thucydides dicit σῶν καὶ ὕψα καὶ σῶν, saluum & incolumem sistere. Rursum Xenophon Hellen. 1, τὰ σῶματα σῶς. Et Demosthenes Pro corona, ὁμοῦς ἑαυτοῦ καὶ ἡμῶν, salui estis & stipendia accipitis. Variant grammatici tam in scriptura quàm in deriuatione huius vocis σῶς: nam Didymus subscribendum ait, negat Herodianus, ut prolixius in Lex. meo vet. annotatur, & apud Etymologum. Veruntamen ut Κῶς ex Κῶς, ita σῶς ex σῶς deriuari arbitror.

Σῶς, Incolumem ac saluum præsare, Seruo, Sospiro: σῶν παρὶχθῆναι. Vnde Σῶσαι, ut κλάσαι ex κλάω, ζῶσαι ex ζῶω. Vtutur Homerus Il. 8, v. 362, Οὐδ' ἄρα τῷ μέμνηται ὁ οἰμαῖα πλάκας ὑπὸ Τηρόδωρον σῶσαι, ὡς Εὐρυπιδος αἰθλας. Pass. Σῶσαι, Seruor incolumis, Sospiro. Apollon. lib. 1 Argon. δὲ γὰρ φάσιν ἔξ αἰθέρος Σῶσαι, dicebāt se seruatos esse & ereptos ex inferiorum faucibus. In eodem libro, σῶντο παρὶ Τιβερῶν καὶ γὰρ, seruabantur in traiectu Tibarenæ regionis. Alii, Transuehebantur salui Tibarenorum regionem. Vel simpliciter Præteruehebantur. ut σῶντο παρὶχθῆναι, sicut Hefych. σῶντο exponit ὡς μὴ πρὸς, ἢ γὰρ. (Quò referendū & v. a. b. Σῶσαι, quod idē Dorica dialecto accipi scribit pro ἔρπω: vnde σῶσαι, quod idem exp. ὁμαῖται, ἔρπται, παρὶχθῆναι) Ibidem & σῶσαι in lex. meo vet. exponitur nō solum ἔρπω, sed etiam ὡς μὴ πρὸς, à σῶν significante ἔρπω: vnde σῶσαι γρηγορεῖται apud Homerum pro ἔρπω. Hoc autem σῶν pertinet potius ad σῶν.

Σῶν, Fut. σῶν, idem quod σῶν, sed vsitatū & prose scriptoribus, quum illud σῶν sit poetis peculiare, id est Saluum & incolumem seruo, Incolumē præsare, Sospiro. Apud Demetr. Phaler. ἐγὼ μὲν σῶσαι, καὶ σῶν μὲν δὲ ἔμεινεν, ἐγὼ δὲ δῖος ἀπαλόμην. vbi etiam nota oppositio horum verborum: ut & apud Isocratē in Panath. οὐδὲ σῶσαι σῶσαι, ὡς πρὸς ἀπολαύσεως. & Xenophonem Hellen. 6, μὴ σῶσαι ἀπολαύσεως τὴν σῶσαι ὡμαῖ. Plutar. in Public. vtitur cum datiuo instrumentali, σῶσαι σῶσαι, ὡς πρὸς σῶσαι, fuga in urbem capta salui suæ cōsuluerunt. Item aliquis dicitur σῶσαι τὰ σῶν, id est Saluus & incolumes conseruare res suas. (Nilis simpliciter Conseruare, Tuere) cui opponitur τὸ ἀπὸ σῶσαι: ut apud Xenophonem Pz d. 3, ἡ μὲν πᾶν τὴν σῶσαι, καὶ τὴν πρὸς ἀπολαύσεως τὴν σῶσαι, ὡς πρὸς ἀπολαύσεως. Sic & apud Herodian. 1. 7, οὐ τὸ ἀλλοτρίως, ἀλλὰ τὸ αὐτῷ σῶσαι, non aliena occupare, sed sua tuere & conseruare. Ibidem Demosthenes σῶσαι τὰ χεῖματα, conseruare res suas. Aristoteles in Ethic. dicit etiam τὸ σῶσαι τὰ σῶσαι καὶ τὰ πρὸς πρὸς καὶ σῶσαι καὶ σῶσαι τὴν σῶσαι: contra autem πρὸς ἡ ἀλλοτρίως γρηγορεῖται. Item σῶσαι τὴν πᾶν seu τὴν πᾶν πᾶν, aut τὴν πᾶν πᾶν dicitur aliquis vel res aliqua. Aristor. Rhet. 1, τὸ σῶσαι τὴν πᾶν, id cuius opere resp. seruatur incolumis. Idem Ethic. 10, capite 9, ἡ σῶσαι τὴν πᾶν καὶ σῶσαι τὴν πᾶν. (Vbi nota τὸ σῶσαι opponi τὸ σῶσαι. Plato autem in eodem loquendi genere ei opposuit τὸ ἀπολαύσαι, in Minoe, τὸ μὲν σῶσαι τὴν πᾶν καὶ τὴν πᾶν, τὸ δὲ ἀπολαύσαι καὶ ἀλλοτρίως) Et Herodianus 1. 3, τὴν πᾶν πᾶν σῶσαι. Et Matth. 1, αὐτῶν γὰρ σῶσαι τὴν λαὸν αὐτῶν, populum suum seruabit. quomodo & λαοῦς Ἀπὸ τῶν dici existimatur, σῶσαι τὴν λαὸν. Itē in iudicio aliquid aliquē σῶσαι dicitur quod causam eius tuetur & eum absoluit. ut ἡ σῶσαι φῶσαι, sententia absolutoria, quæ & ἀλλοτρίως: cui opponitur ἡ κατὰ νόμον, siue μάταια, id est sententia damnatoria, teste Budæo quoque. Sed frequenter, omisso substantiuo φῶσαι, dicitur simpliciter ἡ σῶσαι. ut apud Lucianum in Herm. circa finem, τὴν ἀλλοτρίως αὐτῶν σῶσαι φῶσαι. Sed & alia quæuis σῶσαι dicuntur quæ salutaria sunt. ut apud Thucydidem lib. 5, pagina 188, πᾶν σῶσαι, magis salutarem. Et Demosthenes Philipp. 1, τὸ βίληται καὶ σῶσαι, quæ futura sunt salutaria. Quibus in locis subaudi potest τὸ σῶσαι. quod habes apud Thuc. libro 1, ὅτι σῶσαι τὴν σῶσαι, quod planē salutem rebus eorum attulit. Paulo aliter Herodianus libro 7, σῶσαι τὴν πᾶν καὶ τὴν πᾶν πᾶν, idem principi ac beneuolentiam seruare. Cui adde hoc Demetr. Phal. σῶσαι τὴν μᾶλλον, seruare modum. Et hoc Alexand. Aphrod. ἔξ τὸ σῶσαι τὴν σῶσαι αὐτῶν ἀπολαύσεως, ob tuendas consequentias, ut quidem Bud. interpr.

Pass. Σῶσαι, Seruor, seu Seruor incolumis, Incolumis euado. Herodianus libro 4, ἔξ τῶν μᾶλλον πρὸς σῶσαι, μάλα τὸ σῶσαι, magnum incolumem se effugisse, vixque euasit saluum & incolumem. Et libro 7, ἔξ τῶν μᾶλλον σῶσαι, pauci dūtaxat euaserunt.

moda esse interpretatio. Idem Hellen. lib. 7, ὅπου δὴ οὐκ ἔστιν ἡ σωτηρία καὶ ἡ ἀσφάλεια, id est (meo quidem iudicio) Scipios domum saluos & incolumes retulerunt, vñ cum iis quæ aduehebant. vel, Saluis etiam iis quæ aduehebant. Budzus postquam ἐκσωζέω exposuit Tandem seruo, vel Incolumem tandem seruo: subiungit, hoc etiam ἀποσωζέω dici: citatque priorem illum Xenophontis locum, vbi tamen ἀποσωζέω εἰς τὴν ἑλπίδα malum interpretari (ut feci) Incolumes reducere in Græciam, quàm Incolumes seruare in Græciam. quod Seruo videtur durè iungi cum præpositione motum ad locum significante. At in Gallica lingua verb. *saluer* nihil durius cum huiusmodi præpositione iungitur, quàm in Græca. Nā dicimus, *Il est saué en sa maison*, pro eo quod est, ad verbū, Seruauit se in ædes suas, Græcè, ἀπέσωκεν ἑαυτὸν εἰς τὴν οἰκίαν. Sed hoc genus loquendi *Il est saué en sa maison*, nobis sonat Confugit domum suā, saluum se & incolumem seruans. Vel, Domū suam se recepit, saluti suæ consulēs. Vel, inuertendo hanc dicendi formulam, Saluti suæ consuluit, domum se recipiendo. Nec dubium est quin itidem sub Græco ἀποσωζέω saepe talis significatio lateat. Certè passiuā vox ἀποσωζέω inuenitur interpretata Euado, item Confugio. ut in hoc loco Xenophontis Hellen. 1, καὶ ὁ Κριεπίδας ὁ Πιραιεὺς ἔλαθ' ἀποσωθῆναι, καὶ ἀπέσωθη εἰς Δικέληαν. Sed potest hic exponi etiam Saluus & incolumis peruenit. Gregorius εἰς ἀγῶνα παρὰ Μήνωνα ὁ παῖς τῆς Ὀυλίας, εἰς τὸ ὄρος ἀποσωθῆναι, Ad montem confugiamus, in montem confugientes vel nos recipientes saluti nostræ consulamur. Sic autem suprā εἰς τὸ ὄρος σωζέω, vbi indē dixi de usu illius nostri verbi *saluer*. Aliquando ἀποσωζέω est Saluus & incolumis reducor, vel reuertor, sequendo interpretationes actiue vocis.

Ἀποσωζέω, Intro condo ut seruē, Inrus incolumem cōtineo, quas signif. Bud. huic verbo tribuit in suis Commentariis: subiungēs, καὶ μάλιστα ἀπέσωθησαν εἰς τὸ κράτος: & locum illum Xenoph. καὶ ἀπέσωθη εἰς Δικέληαν. Sed hæc sunt potius exēpla significationis à nobis expositæ in fine proximè præcedentis emematis.

C. ΔΙΑΣΩζέω, idem quod simplex σωζέω, id est Seruo, Sospiro. seu Saluum & incolumem seruo. Isocrates Archid. ἐκλεπτὺν τὴν χώραν καὶ τὸ σῶμα διασωσάτω. Item, φίλους ἐκ κινδύνων διασωζέω, Amicos seruans & à periculis eximens, seu A periculis vindicans. Interdum redditur potius Conferuo, Tueor: ut quum de bonis & possessionibus dicitur. Isocrates Archid. πειρᾶσθαι πλεῖν ἡμετέραις αὐτῶν διασωζέω. pro quo ibidem dicit διαφυλάττειν. Idem in libro ad Nicoclem, διαφύλαττε καὶ τὰς πόλεις καὶ διασωζέω τὰς τοῦτονίδας μάχης αὐτῆς διώματι. Et pass. voce ac significatione, Demoth. in Epitaph. ἡ πόσις τῆς ἑλπίδος ἀρετῆς ἐλθούσης ἐν ταῖς τῶνδε ἡρώων δυνάμει διασωζέτω, Conseruatrices istorum virorum animæ erant totius Græciæ libertatis. Id est Hi viri erant σωτήρις τῆς ἑλλάδος ἀπάσης. Media autē vox actiuam significationem habet. ut apud Xenophontem Pæd. 4, μέγα μὲν γὰρ εἶμαι ἴσθαι καὶ τὸ ἀρχὴν κατασφραγίσαι, πολὺ δὲ ἐπιμελεῖσθαι τὸ λαβεῖν τὰ διασωσάμενα. Et aliquanto ante, τὰ πλείονα αἰετὰ ἐλάμβανον οἱ διασωσάμενοι. Item Seruo, in paulum diuersa significatione. ut apud Platonem De rep. lib. 1, διασωζέω πλεῖν παροιμίαν, Seruo prouerbium. Διασωζέω significat etiam, Seruari ex morbo, id est Conualescere. ut Xenoph. ὅτι μάλιστ' αὖτε διασωθῆναι, operam dare ut conualescat. Διασωζέω etiam, Incolumem perducere in, vel ad. Vel, Incolumē remittere aut reducere, ut Bud. interpr. apud Diog. Laert. in Plat. vbi de Archyta Pythagorico ait, καὶ τὰς ὁπταλίαις ἀποσώσας, παρατίσας, καὶ δίδωσιν εἰς Αἰθίαν. Vbi δίδωσιν εἰς Αἰθίαν possis interpretari etiam, Effecit apud Dionysium ut Platonem Athenas saluum & incolumem dimitteret. seu Effecit apud tyrannum ut Plato Athenas saluus & incolumis rediret. Et pass. Διασωζέω etiam, Incolumis peruenio, itidem ut σωζέω etiam. Thucyd. libro 1, ολίγοι ἀπὸ πολλῶν περὶ οὐρόνδε διαφύλακτες εἰς Κυρήνην διασωθῆσαν, pauci ex multis per Libyam profecti, Cyrenas salui perueniunt. Et libro 3, χαλεπῶς διασωζέοντες εἰς τὰς Ὀλπας, vix Olpas perueniunt incolumes. Itidem δι-

σωζέοντες εἰς τὰς Ὀλπας, fuga ad urbem saluti suæ consuluerunt. Cebes cum aduerbio significante motum ad locum, *ὡς διασωθῆναι οὐκ*, Si cō peruenierint incolumes, Si cō perfrugientes suæ saluti consuluerint. Alii tamen sic, Si illuc aspirarint.

C. ΕΚΣΩΖέω, Ereptum ex periculo incolumē seruo. seu Seruo & tueor à periculo eximens, Libero ex periculis, Conferuo ex periculis. Soph. Atace, Θιός γὰρ ἐκσωζέτω με. Plato cum ἐκ. *ὡς μὴ πῶς δὲ διαφύλακται ἐκ τῆς μαχίας κινδύνων μὴ ἐαυτὸν μὴ ἄλλον μηδὲνα*, quem locum asserens Bud. ἐκσωζέω interpr. Seruo, Tueor.

C. ΠΕΡΙΣΩΖέω, Facio ut incolumis superstit, Ita seruo ut incolumis superstit. vel, Tandem seruo, ut Bud. interpr. in hoc Synesii loco, in epistola ad Euopr. εἰς ἃς μὲν ἔλθιν ἀπολείπει τὰς πύλας ἡμᾶς ἐπὶ τῇ οὐκ ἀπολώλειαν, αὐτὸ δὲ πύλας καὶ ἀπολείπει, id vti que ipsum incolumes nos tandem seruauit. Sic Budzus pag. 414. Idem pag. 419, Πιερὶ γυναικάς, euadere: ut Πιερὶ σωζέτω, Incolumem esse & seruari à morte.

C. ΣΥΣΩΖέω, Conferuo, Seruando contineo & stringo ne dilabatur. Vntur Eurp. itémque Plato De leg.

¶ Σάος quoque pro σῶς dici, suprā indicaui. Sed quum poëtis duntaxat vsitatum sit, videri possit dialysi factum esse ex σῶς: nisi eorum probabilior sit opinio qui ex hoc, σῶς illud σῶς contractum existimant. Quod si ita esset, primus locus huic Σάος dandus fuisset, secundus contractio σῶς, ut primus τῆς φάος, secundus contractio φῶς. Significat certè (ut σῶς & σῶος) Saluus, Sospes, Incolumis. V N D E Σῶ, contractum ex σῶα, Salua, Incolumia: σῶα, ὕψος, αἰετός, ut exponit Hesychius qui etiam addit, esse pronomen secundæ personæ: tunc autem scribendum foret σα, tua, à σῶς, tuus: non σαυρόμενος, sed oxytonos. Inde & C O M P A R. Σαῖος, πρὸς, Magis saluus & incolumis: quo, licet poetico, vsus est Xenoph. Pæd. 6, ἄμα πὶ παρόντα ἀπατα καὶ σῶπιε μὲν, καὶ ἴσως τὰ δέοιτα εἴχῃ εἰς σπατάτω. Vbi etiam possis interpr. Tutiora, Minus obnoxia periculo, ἀσπατάτω. Homerus simpliciter pro σῶος accepit, id est Saluus, Sospes, Incolumis, Illæsus, Indemnitas. Iliad. α, vers. 31, Ἀλλ' ἴθι, μὴ μὲν ἐρεθίζῃ, σῶος πρὸς ὡς καὶ εἶναι, ut saluus & incolumis euadas. seu, hinc redeas: σῶος, ἑρῆος, ut schol. exp. Σάος, ἦ, est nomen proprium insulæ: Σάος, ὁ, nomen proprium fluminis.

Σάω, F. ὥσω, Sospiro, Saluum ac incolumem præstoidem quod σωζέω, sed poeticum. Callim. hymno in Delum, Σαρδὸν δ' ἰμᾶσθαι, καὶ ὡς ἐπὶ τῇ ἀποκρίσει ἐξ ὕδατος παρῶντα σῶσι δὲ μὴ αὐτὸν ὁππότερῶν, incolumem seruauit & tuetur seu sustentat: σῶζει, ut schol. exp. Homerus futuro & aoristo 1, ac temporibus inde formati, frequenter vntur. Odyss. κ, Ἀλλ' ἄγε δὴ σὶ κακῶν ὀκλύσμαι καὶ σῶσω. Iliad. ι, Νῦν δὲ τῇ τῇ διαφύλακται σπατὴ καὶ σῶσω. Iliad. ε, Αἰὶα πρὸς αὐτὴν ἡδὴ ἐρεῖσται καὶ ἰσάωσιν ἑκπρ. Et Odyss. γ, Ῥῆα θῆς κ' ἑλθὼν καὶ τὸ ὄντ' αἰδρα σῶσω. Et in imperatiuo Odyss. δ, Τὼν γὰρ μοι μῦθος, καὶ μοι φίλον ἵα σῶσω. Idem Homerus & passiuo vntur. ut Odyss. γ, οὐδὲ π' οὐδὲ Κρήνῃ οἱ πὶ σῶσιν Ἀχαιῶν εἰς ἀπείρο. Vbi σῶσιν Ionicum est pro σῶσιν. Iliad. ρ, Τὸ πρὸς γὰρ ἰδὲς πτορᾶ μὲν ἡ ἀπολείπει, ἡ σῶσιν. Et Iliad. ο, vers. 302, Αἰδὼς Ἀργείων γὰρ ἀρκύνει τὴν ἀπολείπει ἡ σῶσιν καὶ ἀπώσασθαι κακὰ πᾶσι. Quibus in locis nota τῆς σῶσιν ἀπώσασθαι ὀπποῖ τὴν ἀπολείπει, ut σωζέω & ἀπολείπει itidem opponuntur. Porro ut dicitur σωζέω εἰς, ita & σῶω εἰς, seu ὅτι, pro Saluum reditum præbeo in, Efficio ut saluus redeat in, Incolumem perduco aut reduco in. ut Iliad. τ, vers. 401, — ερεθίζεσθαι σῶσιν ἡνιοχῶς Ἀχαιῶν εἰς ὄμιλον. Iliad. ρ, v. 691, Εἰπὺν αἰ καὶ τῶν ἰκίων ὅτι ἵνα σῶσιν.

Sed notandum, malle quosdam futurum σῶσω & aoristum ἰσῶσα deducere à V N D E Σαῖος, ex quibus est Eustath. qui τ Σαῖος dicit Æolico more ἀποκρίσει ex σῶω. Quod σῶω vel est præteritum imperfectum Ionicum, augmento carens, vel imperatiuus: itidémque & σῶω. nam Iliad. θ, v. 138 — ζῶος ἵσῶω καὶ χαλὰ ῥίψας, Κρῶντος ἐν δὴ τῇ βαθύνει: pro ἰσῶω. ut ὅτι dicitur pro ἵσῶω. Imperatiuo autem modo, Odyss. ι, v. 230, Ἀλλὰ σῶω μὲν ὅπως, σῶω δὲ ἱμᾶ. At in v. l. perpetam scribitur τ Σαῖος pro Σαῖω.

Σωτήρ, ἦρος, ὅ, idem quod σωτήρ, sed poeticum: id est Seruator, Qui salutem dat vel dedit. Antholog. Epigr. lib. 1, Τούτῳ σωτήρ.

Σαῶ, αῖ, ἦ, Nereidis cuiusdam nomen, à seruandis nau- tis: quemadmodum Castor quoque & Pollux σωτήρες nominantur, & sunt salutaria signa nauis. Α Τ Σαῶ sunt qui adiungant ad σαῶ & σαῶζω, & forsan inde est ὁ σω quod ex Herodoto affertur pro σωζοῖς, Seruant: vt contractum sit ex σαῶν, sicut βεβῶν ex βεβαιῶν.

¶ Σῶς quoque pro σως seu σως vsurpatum legitur: atque adeo putatur σως ex eo per contractionem factum, ceu σωσέω ex σωσίζω: vt suprà quoque admonui. Vtutur autem eo Homerus Iliad. α, Βούλημι ἰχθὺν λατὴν σὸν ἱμῶν, ἢ Διὶ Πάριον, Malo ego populum meū saluum esse quàm perire. Vbi etiam nota opponi inter se σὸν ἱμῶν & Διὶ Πάριον, vt paulo ante σαῶν & Διὶ Πάριον. Sic & Od. δ, vers. 98, ὁ Ζεὺς εἰς αἶθερ σὸν ἱμῶν εἰς τὴν ἑλάνην Τροίην δὲ Διὶ. Iliad. η, — αἰετοῖς σὸν ἱμῶν. Iliad. τ, — σὸν δὲ αἰετοῖς μάχης. Id est, ὅτι μάχης σαῶν, vt Saluus & incolumis è praelio rediret. Vtutur idem Home- rus scem. quoque genere. Iliad. ο, ἀλλ' ἀλοχίς τ' ἐστὶν καὶ παῖδες ὀπίσσω, καὶ εἴ τις καὶ κληῖος ἀνέστη. Vbi vicinam significationem habent σὸς & ἀνέστη. Vtutur & neu- tro: vt Iliad. ω, v. 381, — ἵνα τῷ πατρὶ σὸς αἰμῶν. Quod hemistichium legitur & Odyss. versu 364. ¶ Σοῖ ab Hefychio exponitur non solum σωζέμεν, ὠρεῖν, ὁλοκλη- ρῶν, sed etiam σωτῆρ, Salutare, Salutis autores. ¶ Ab eodem σὸς substantiue exponitur ὁρμή σὸς αἰετῶν: quod derivatum est ex σῶν, seu σω: vnde Σοῦται, quod idem exp. δύναιται, ὁρῶν: à vnde Σοῶν, Persequor, Fugo, In fugam conicio. ¶ Rursum Σῶς est nomen proprium viri apud Plutarchum in Lycurgo.

Σῶν, F. σωῶν, Seruo, Sospito, Saluum & incolumem præ- sto. Vnde σῶς quod Hefych. exp. σωζέω. ¶ Significat etiā In fugā conicio: vnde Σόμαι, In fugam con- iuctor, Fugio: seu Incitato cursu fletor, Curro: ex quo Σοῦ, Ε Τ Σοῦσαι, Ε Τ Σοῦσαι, id est Cur- re, Currat, Currite. Quorum illud primum σω apud Hefychium legitur, & exponitur ἵ, τρεῖς, ὁ μα: ut idem- que tertium Σοῦσαι, ἵ, ὁρμαῖ, item εἰς τὸ αὐτὸ συμφορεῖται: quo vtitur Callimachus, hymno in lauacra Palladis, Σοῦσαι τῶν ὠξυδαι, σωδαι, Πυλαργαδαι, id est ὁρμαῖ, in- quit schol. Secundo autem vtitur Soph. in fine Asiatis, pag. 77, ἀλλ' ἄρα παῖς φίλος ὅστις ἀνέστη παρῆται, σωδαι, βῶται, τῶν δὲ πρὸς πρὸς τῶν πατρὶς ἀγαθῶν, gressum ciat. schol. exp. ὠξυδαι. Præsentis autem indicatū est σωται, quod apud Hefychium legitur, & exponitur nō solum δύναιται, πορεύεται, ἵ, ὁρμαῖ, sed etiam σωζέται. A- pud eundem Ε Ο Ι Τ Ν Σοῦσαι, ὁρμαῖ, ἵ, ὁρμαῖ, πο- ρεύεται: Ι Τ Ε Μ σωζέμεν, ὠρμαῖ. Ε Τ Σοῦσαι etiam πορεύεται, ὁρμαῖ, Ιτιο, Cursus. (aliis etiam εἰ, vt idem an- notat) quæ ex σῶν primitiuo originem trahunt, vnde σῶς quoque illud derivatum est quod signif. ὁρμαῖ σὸς αἰετῶν.

Porro ex illo Σῶν significante σωζέω, D Ε Ι Ν. Λεωός, Semper seruans, apud Nonn. Ε Τ Λεωός, Populum seruans, Populi seruator, seu tutor. Epithetō Apollinis: item Mineræ, quæ & σωστής nomina- tur. Nisi à σῶν significante Concito deuare malis: quod nimirum Bellona populos ad arma conciat. Ι Τ Ε Μ Νικωός, Mortuorum seruator, Christi epitheton a- pud Nonnum. nam is suos σωζέω ex morte æterna. Nisi forte Νικωός eum dicat pro suscitatore mortuorum: quia nimirum in hoc mundo versans, quosdam mor- tuos in vitam suscitauit, in extremo autem iudicio

mnēs suscitabit, Νικωός ὦν certè ab eo dicitur tempus quo mortui suscitabuntur. Ε Τ Οικωός ex eodem Nonno pro Vinum seruans.

Α Τ Σῶας, υ, ε, Mercurii epitheton est: quod qui- dam per crasin existimant factum ex Σῶας, vt sit δ σωζέω τις οἶκος: quidam verò deriuant ex σαῶ, vt Σῶας ex Σῶας, qui exponunt ἱ σωστής, vt Eustath. inter alia annotat pagina 1197, exponens hunc γὰ versum Iliad. υ, Ἥρη δ' αὖτις ὁρμαῖς ἐλευτίος Ἑρμῆς. Alibi verò idem Eustathius dicit posse deduci, à vnde Σῶας, quo Sophocles vtitur pro ἰσχύς: nimirum in Electra, p. 85, μοῦνη γὰρ ἄγχι οὐκ ἔστι σωζέω λυπῆς ἀπὸ τοῦ ἄχθους, Non valeo, Non possum. Hefychius quoque σωας exponit non solum σωστής, σωστής, sed etiam ἰσχύς: nec for- tassis malè. nam & ab Homero κρατὶς ἀρχαρότης voca- tur Mercurius. Idem tamen Hefych. σωας planè etiam contrario modo exponit, nimirum ἀδυνάτω. Idem rur- sus Mercurium D Ι C Ι Σῶας scribit, pro σῶα ἀδυνά- τω, vel etiam σωστής. Sed & Σῶας apud eum legi- tur, & exponitur ἰσχύς, βῆξι. Quod si mendo caret, est à vnde Σῶας, Valeo, Possum: item Opem fero, Seruo.

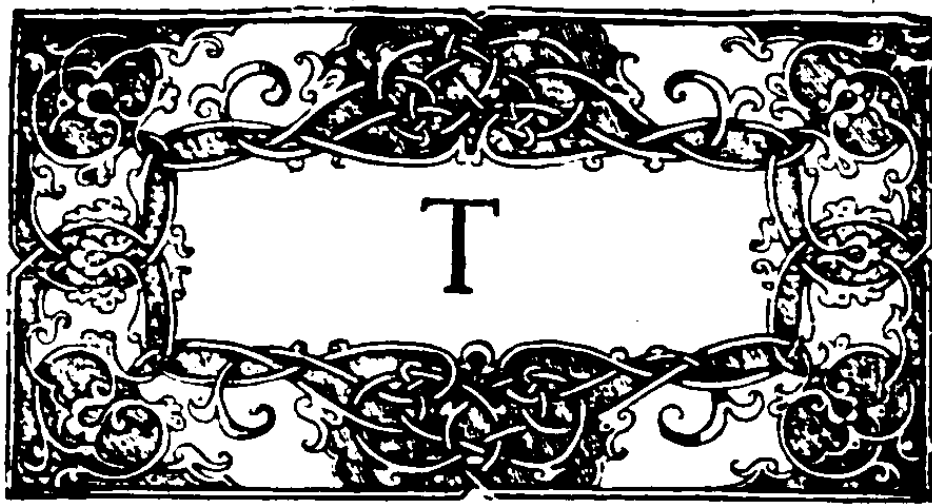
Ex altero autem σῶν significante Concito, Citato gressu currere cogo, (S I V E E X Σῶν ei synonymo) potest DERIVARI Σῶν, υ, π, S I V E Σῶν, Lignum illud orbiculare rotæ quod radios in se conti- net: vnde Ε Πίσσῶν dicuntur ferramenta curi- quæ extrinsecus ei imponuntur, ne videlicet ipsa lignum deteratur continua agitatione. Potest inquit à σῶν deriuari, quia nulla rotæ pars citatius motu versa- tur quàm ista, vt quæ in extremitate & περιφέρεια est. Poll. lib. 1, cap. 14, τὸ ὅτι περιφερὲς τῆς ἀξὸς ἔχει τὸ μὲν περὶ τῆς ἀξὸς σφαιρῶν, ὅτι σφαιρῶν ἡ ἀξὸς καὶ οὐκ ἐκ καλῆται. Vbi σῶν videtur esse nomen singularis nu- meri femininum. Vocantur eadem ligna Ε Τ Ι Α Μ Σωστίματα Ε Τ Σωστίματα, si quidem Hefychio cre- ditus, sic scribenti, Σωστίματα, τὰ τῶν ἔχον ἔλας καὶ ὅτι τῶν σφαιρῶν, ὅτι σφαιρῶν. Et paulo post, σῶν, σῶν, σῶν. Verum posterius illud σῶν suspectum est, quanuis serie alphabetica possum sit: ideoque malim Σωστίματα, σῶν, σῶν. Compositum autem Ε Πίσσῶν S I V E Ε Πίσσῶν, apud Homerum aliquo- ties legitur, id est Ferrum quo exterius munita sunt τὰ σῶν, vel ἡ σῶν. Iliad. υ, vers. 502, Αἶψ' ἐπὶ σῶν ῥαβδῶν, guttæ illæ quas ferramenta rotæ am- bientia extrinsecus spargunt quum per aquas trans- eunt. Iliad. β, v. 505, οὐδ' ἐπὶ πολλῇ τῇ ἐπὶ σῶν ῥαβδῶν ἔχον ἔλας τῶν Αἰθῆς ἐκ τῆς. Iliad. α, vers. 735, ὁρμαῖ Χαλκῇ ἐπὶ σῶν ῥαβδῶν. Vbi satis clarè indicat quid sint ἐπὶ σῶν, id est, σῶν τῶν ὁρμαῖ ῥαβδῶν τῶν ῥαβδῶν. Ι Τ Ε Μ Ευσῶν. S I V E Ευσῶν, com- positum ex σῶν, id est Bene instructus σῶν, Pul- chra habens σῶν. Currus aut rhedæ epitheton, habentis in suo extremo ambitu pulchra ligna. He- siod. Asp. — εὐσῶν ἐπὶ ἀπὸν Ἡγεῖται. vbi schol. exp. ἀσπίδου. quoniam videlicet ἐπὶ σῶν dicitur τὸ πύλον τῶν ῥαβδῶν σῶν. id est, ferrum quod rotam ambit, seu quo rotæ in extremo ambitu vinciuntur. Quæ exposi- tio conueniret si dixisset ἀσπίδου. Hefychius εὐσῶν expon. ἀσπίδου, Bene seu facillè currentis: itidemque εὐσῶν exp. ἀσπίδου, facillè volubalem: Ν Α Μ Σῶν, (inquit) ἡ ἰσχυρὴ καὶ ῥαβδῶν, ἡ σῶν καὶ ῥαβδῶν. Vnde satis liquet eum εὐσῶν deriuare ex σῶν: quod εὐσῶν, vnde cum ἐπὶ σῶν, compositum est ex σῶν deriuato & ipso à verbo σῶν.

Xlxlzlii.

Taū

T

T τ T

Τ Α Λ Α' Ω, δ, Fut. αὐ, (ex quo per syncopen sit Τάω, & per contractionem τλῶ, Fut. τλήσω) Suffero, Perpetior. Item Sustineo, ea quidem significatione qua iungitur infinitiuo. Idem enim & hoc verbum παλάω infinitiuo iunctum reperitur apud Homerum Iliad. γ, circa finem, — οὐδ' οὐ πῦρ πηρήσας, αἶμα παλάσσης Μέναι ἐμὸν δόρυ μακρόν, Si sustinueris expectare. Aut etiam, Si ausus fueris expectare. ut videlicet sit pro παλάσσης, sicut & Hesychius παλάσσης expon. non solum ὑπομένεις, (ita enim apud eum reponi debet pro ὑπομένεις) sed etiam παμύσσης. quod παλάσσης ex illo Homeri loco sumptum putet aliquis. cui tamen magis convenire videtur ille cōiunctiuus modus, ob præcedentes particulas αἶμα. Quod si pro eo hic indicativus poneretur, geminanda certe itidem foret littera σ. Affertur ex Epigr. libro 1, ἐπὶ λαῶν iunctum itidem infinitiuo, — ἐπὶ λαῶν καὶ ψυχῶν Σηπὴν καμὰ ἔθον παλάσσει. Sciendum est porro legi apud eundem Hesychium & παλάσσει, quod expon. ὑπομένειν. sed mendii suspitione apud me illud παλάσσει carere nullo modo potest. Cæterum à παλάσσει futuro huius verbi παλάω, Eustath. deducit non solum παλάσσει, & παλάσσειον, sed etiam παλάσσεια & παλάσσειον: quinetiam παλάσσεια, sive παλάσσεια, & verbum παλάσσειον. (Sed satis fuisse, meo quidem iudicio, παλάσσει & παλάσσειον inde deducere, quum ex his inde deductis fieri deinde per compositionem παλάσσεια & παλάσσειον manifestum sit) Iam verò & παλάσσει ab hoc ipso verbo derivat. Sed antequam ad hæc derivata veniam, de τλῶ illo per syncopen facto ex παλάω, de quo toto eius comitatu, tanquam per parenthesin, dicendum est.

(Τάω, per syncopen ex παλάω, deinde per contractionem τλῶ, Fut. τλήσω, Præter. τήλαα. Inveniuntur autem tempora & à τήλαα τήλαα, ac præsertim αὐ. 11, ἔτλην, ut mox videbis. Significatione verò conueniunt cum παλάω: & quemadmodum hoc iungi infinitiuo docui pro Sustineo, Audeo: sic & illud iungi videmus ab eodem poeta, ut Iliad. α, Οὐτ' ἀλόχου ἦναι σὺν ἀρίστην Ἀχαιῶν Τήλαα θυμῷ. Vbi observare etiam oportet additum θυμῷ, sicut in hoc loco eiusdem libri, — ὅδ' ἐπὶ πύμῳ Πρέφῳ τήλαα ἐπὶ ἱππῶν ὅ, 21, ἔτλην. vel potius ἔτλην. Vbi cōmodè verterimus etiam, meo quidem iudicio, Nunquam in animum induxisti. (At perperam v. l. interpretantur, Non voluisti, Non passus es. Ut autem hic legimus τήλαα cum ἐπὶ, sic ex Aristophane affertur τήλαα cum infinitiuo synonymo ἔτλην, videlicet cum φέρειν: & ὑπὸ τήλαα φέρειν exponitur, Non sustinuisse dicere. In Epigr. cum infinitiuo διασπῆν legitur, τλάω διασπῆν. Rursus verò apud Homerum Odyss. ξ, — ὅδ' ἐπὶ ἔτλην Μέναι. Sic ex Sophocle, Μὴ τλῆς ἀπαγορεύει ἀσπληγὲς βαλῆν. (vbi v. l. exp. Noli committere ut insipultum eiicias. Sed hæc expositio vim verbi huius minimè exprimit: potiusq; & hic verbo Sustinere utendum erat. Alioqui utendo periphrasi, dicerem potius, Noli ita obfirmare animum ut hoc committas, nimitum ut &c. Aut certe, Ne in animum inducas &c.) Affertur verò & ex Xenoph. Pæd. lib. 2, ἔτλην εἰς χρεὼς ἰλθῆν. Cæterum inveniuntur & cum ceciliuio, ut ἔτλην τλάω δὲ σπῆναι, pro τλάω δρᾶν,

Quæ sustinuisse perpetrare facinus perquam impium. (Sic certe Naso verbum Sustineo accusatio iunxit, suppresso infinitiuo, in elegia de morte Tibulli, Aurea sanctorum potuissent templa decorum Vire, quæ tantum sustinere nefas.) Apud Homerum utranque constructione vno eodémque in loco habet, Iliad. vliimo, ἔτλην δ' οὐδ' ὕπτιος ἐπὶ χθονὶ βροτῶν ἄλλος, Αἰδρὸς παρδοχόνοιο πρὸς σῶμα χεῖρ ἐρίχθαι. Cæterum τήλαα τήλαα pro ἔτλην protulit Homerus. Apud eundem ex modo οὐ τήλαα, habemus per reduplicationem factam τήλαα τήλαα: sicut modus τήλαα τήλαα, ex quo per redupl. τήλαα τήλαα ut apud Hesiodum, Μήτεπ' ὑλοδμήν πινύν θυμὸν ἔθρον' αἰδρὶ Τήλαα δ' ἐπὶ δίζων. Vfus est Homerus quoque, Iliad. α, Τήλαα μὴ πρὶ μὴν χεῖρ ἀνέχοι, καὶ δόρυ σπῆν. Idem modus τήλαα τήλαα (quæ vox ex Apollonio affertur) habet plurale Τήλαα, Iliad. α, Τήλαα φίλοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ χθονί. Observandum est porro, in hisce Homeri locis alium esse usum imperatiui τήλαα, itémque τήλαα, quàm sit in illo Hesiodi. Illic enim videmus infinitiuo iunctum esse imperatiuum τήλαα, sicut & in præcedentibus exemplis hanc constructionem istud verbum habet, pro verbo Sustineo, iuncto itidem infinitiuo: at hic Τήλαα est Perfer, Patere: itémque Τήλαα, Perferre, Patimini, vel Perpetimini. Nisi quis malit Durate: ut dixit Maro, Durate, & vosmet rebus servate secundis. Sic in illo altero versu, Τήλαα καὶ ἀνέχοι, lubenter reddiderim ex Nasone, Perfer & obdura. (Apocope autem facta dicitur τήλαα τήλαα pro τήλαα) Habet porro reduplicationem itidem τήλαα τήλαα. Τήλαα τήλαα pro τήλαα, Pati, Sustinere: τήλαα τήλαα ἑολικῶ, τήλαα τήλαα ἰονικῶ. At τήλαα τήλαα. Τήλαα exponitur & Patiens & Passus: Sustinens, & Qui sustinuit. Alterum verò participium τήλαα τήλαα, pro quo dicitur τήλαα τήλαα, de quo τήλαα, quod licet præteriti sit temporis, existimatur tamē præsentis significationem habere apud Homerum Odyss. η, & alibi, τήλαα θυμῷ. Nisi malimus dicere nominis usum præstare, sicut apud Latinos interdum Patiens & Tolerans. Cæterum ex nominibus hinc derivatis quædam a habent, plura autem n. Habent a etia c d m r. Τήλαα τήλαα, (pro quo τήλαα τήλαα Τήλαα τήλαα, quod Hesychius exponit ὑπομένειν, ut vicissim pro τήλαα τήλαα, inveniuntur τήλαα τήλαα, de quo tamen non hic, sed in τήλαα τήλαα, dicere constitui. Ac possit certe alicui videri τήλαα τήλαα præcedere, sicut & τήλαα τήλαα: eodémque modo in utroque litram a ex lingua Doricæ usu esse, non ex derivatione) τήλαα τήλαα, τήλαα τήλαα, quorum duobus prioribus significatur Cui est animus patiens, Cui est mens patiens, Patiens laborum, seu tolerans, Qui ad labores seu pericula non faciliè animum despondet. Atque ut videmus in Τήλαα τήλαα includi nomen θυμῷ, sic meminisse debemus dativi θυμῷ quem habuimus supra post τήλαα τήλαα, in quodam Homeri loco. Quod autem ad Τήλαα τήλαα attinet, ex παλάσσει magis visitato per syncopen est factum. Extat certe illud apud Hesychiū, qui παλάσσεια exponit ὑπομένειν. At tertium illud Πολύτλαα significat Multa passus seu perpassus, Multis miseriis confliatus. Quod epithetum Homerus sæpe Vlyssæ tribuit. Sic Sophocles de eodem, ὁ πολέ-

τλας αὐτοῦ. Huic adiacere posset ἄτλας, de quo in Τάλας. **A** Habent autem n. composita sequentia, aliisque item deriuata simplicia. De quorum vtriusque ut ordine dicatur, sciendum est τ τλῆμα ἔστιν, Misericordia, Misericordia, In laboribus versari. quod Hesych. τλῆμα ἔστιν exponat παλαιότητα, & πόνον. Sed non dubium est quin hæc expositio magis conueniat v e r o τλῆμα ἔστιν, factum ex nomine τλῆμα, & illi τλῆμα ἔστιν alia querenda sit: si modo usquam reperitur τλῆμα ἔστιν. Nam quod ad Hesychii locum attinet, ibi τλῆμα ἔστιν pro τλῆμα ἔστιν reponendum esse, persuasum habeo. Non ignoro tamen, in v. l. legi τ τλῆμα ἔστιν, & reddi, Assuesco miserie: sed absque ullo testimonio. Quod verò attinet ad nomen α τ λ. τλῆμα, sciendum est eo, licet potius poetico, usum esse Basilium: apud quem Bud. reddit, Patiens laboris, item Calamitosus. Additque esse hominum epithetum, propter varios casus quibus obnoxii sunt. Hesych. expon. τλῆμα ἔστιν, Suidas autem τλῆμα ἔστιν τλῆμα ἔστιν. Quem sequendo, dicendum fuerit (ut opinor) τλῆμα ἔστιν esse τλῆμα ἔστιν τλῆμα ἔστιν, Qui patiens est in iis quæ patitur, Patienter ferens quæ patitur. Sed scribitur τ τλῆμα ἔστιν, cuius vocatiuus τλῆμα ἔστιν apud Hesychium extat, exponentem παλαιότητα. atque ita τλῆμα ἔστιν fuerit etiam ἄρμνος, Calamitosus. Ab illo porro nomine adiectiuo τλῆμα ἔστιν, est & s v τ. τλῆμα ἔστιν, quo significatur itidem Patientia, necnon ἄρμνος, si hoc substantiuum ex ἄρμνος mutuari fas est. Redditur alioqui & Misericordia, quod nomen minus est significans. **A** τ v e r o τλῆμα ἔστιν proprium nomen est filii Herculis à Sarpedone interfecti. Quod si ad compositionem respiciendo, significatio eius itaque appellatiui inquiratur, significabit in bello patiens, seu Patiens laborum bellicorum. Esse autem τλῆμα ἔστιν per syncopen dictum pro τλῆμα ἔστιν, tradit Erymolog. Quem hoc scribentem respexisse crediderim ad alia huius generis composita. Ex quibus est τλῆμα ἔστιν, cuius significatio eadem est quæ & τλῆμα ἔστιν, supra, seu τλῆμα ἔστιν. Extatque illud τλῆμα ἔστιν apud Eust. initio paginæ 593. Cum quo eandem significationem habet παλαιότητα, col. seq. c o m r. τλῆμα ἔστιν, Patiens laboris, Laboriosus. Sed ab Hesychio exponitur non solum παλαιότητα, verum etiam τλῆμα ἔστιν, Audax. Venio ad deriuata simplicia, primū dans locum nomini s v τ. τλῆμα ἔστιν, Patientia, Tolerantia. Itē, Audacia. τλῆμα ἔστιν, Hesych. Huic subiungo α τ λ. τλῆμα ἔστιν, id est Tolerabilis, Quæ talis est ut tolerari possit, seu ferri. Eurip. Medea, Οὐ γὰρ γὰρ τλῆμα ἔστιν τλῆμα ἔστιν, φέρεται. Sed & alia legitur significatione positū, pro Tolerans, seu potius Patiens. (nam hoc potius quàm illud, sine adiectione ponitur) Iliad. ω, vers. 49, τλῆμα ἔστιν Μυρμιδόνες ἔστιν αὐτῶν πόνον. Sic apud Hesych. habemus τλῆμα ἔστιν expositum τλῆμα ἔστιν. Nisi forte scripsit τλῆμα ἔστιν, τλῆμα ἔστιν, ad hunc ipsum locum respiciens. Habet autem τλῆμα ἔστιν etiam composita: quorum primum est τλῆμα ἔστιν, ου, ο & η, est τλῆμα ἔστιν Doricē, sonans Intolerabilis, Intolerandus. Hom. Iliad. 1, Γένεσι δ' αὐτῶν βεβηλότες πάντες ἄνθρωποι. Vnde v e r o τλῆμα ἔστιν, est τλῆμα ἔστιν Doricē, quod tamen est potius Tolerare non possum, seu perpeti, (sequendo significationem nominis τλῆμα ἔστιν, de qua postea dictum fuit) quàm Intolerabilis sum. Eustath. α τλῆμα ἔστιν expon. apud Soph. μὴ ἔχον τλῆμα ἔστιν. Hesych. remotiores etiam significationes affert, quas apud eum vide. (At verò s v τ. τλῆμα ἔστιν, quod est potius tanquam à secunda præteriti persona formatum, ut τλῆμα ἔστιν à tertia: redditur Intolerantia, Impatiētia: quum dicatur de illo qui tantis malis premitur ut ferendo non sit) Secundū autem composit. est τλῆμα ἔστιν, Toleratu difficilis. Tertium composit. est τλῆμα ἔστιν, idem quod παλαιότητα supra. Sed exponitur & per præfens, Multa patiens. Dicitur τ τλῆμα ἔστιν, Tolerans, Patiens, Qui est eiusmodi ut facile pati queat. Et hinc deductum α τ λ. τλῆμα ἔστιν, Toleranter, Patienter. Philo de vita M. libro 1, τλῆμα ἔστιν τλῆμα ἔστιν. Quod autem omnium maximè est vñtatum n. p.

Μ ε τ λῆμα ἔστιν, accipitur itidem pro Patiens, (Hesychio quoque exponente τλῆμα ἔστιν) nonnunquam non simpliciter pro Patiens, sed & pro Audax, Fortis. ut τλῆμα ἔστιν Vlyssis apud Homerum exponitur ἄτλας. Pro qua expositione facit quidam huius poetæ locus Iliad. x. ubi quum dixisset, ἦναι δ' ἔτλῆμα ἔστιν κατὰ δὴ δὴ ὄμιλον Τρώων: subiungit, αἰὲν ἔτλῆμα ἔστιν φρεσὶ θυμῷ ἔτλῆμα. Interdum verò τλῆμα ἔστιν est etiam τλῆμα ἔστιν, Audax. atque ita τλῆμα ἔστιν apud Sophoclem in Electra exponitur τλῆμα ἔστιν, Audacissima. ut alibi τλῆμα ἔστιν, non solum τλῆμα ἔστιν, verum etiam αἰδώς. Sed sæpe pro Miser, ἄρμνος, Calamitosus: ut certe patientiam in xūnis & calamitatibus exerceri sciunt. Vult tamen Eustath. hunc nominis τλῆμα ἔστιν usum esse tragicorum: frequentissimum saltem apud eos esse negare queat nemo. Assertur certe ex quodam eorum nomen hoc, præcedente particula ἰώ: videlicet ἰώ τλῆμα ἔστιν, pro Heu me miseram: & ex Epigramm. ὦ τλῆμα ἔστιν pro O miser. Et τλῆμα ἔστιν ἰδὲ ας τλῆμα ἔστιν, Eurip. Medea, Ἀμ' ἔμ' γὰρ δὴ τλῆμα ἔστιν ἰδὲ, καὶ πρὸς τὴν τλῆμα ἔστιν ἐπ' ἑαυτῆς. Verum apud tragicos legitur τ τλῆμα ἔστιν. ut apud Eurip. in Medea, ἰώ τλῆμα ἔστιν, ἰώ κατὰ χεῖρας. Habet autem hoc τλῆμα ἔστιν litteram α ex Doricæ linguæ consuetudine sumptam, sicut & ἄτλας, potius quàm ex deductione. Extat porro & composit. hinc **Μ** ο **Μ** ε τ λῆμα ἔστιν, & **Ο** τ λ. Πατλῆμα ἔστιν, apud Sophoclem in Electra, p. 87. Omnino miser, seu infelix, Omnibus modis miser, Miserrimus, Infelicitissimus. **Ι** τ λ. Παυτλῆμα ἔστιν, apud Homerum, quo significatur Multum patiens. Vel, Qui magna patientia aduersus varios fortunæ insultus est armatus. Itē Multum miser, utpote qui multa sit perperius. Ve verò tandem veniam & ad cōpos. v e r o τλῆμα ἔστιν, Ἀνάτλας, s i v e Ἀνάτλῆμα, est Perfero, Perpetior: idē quod simplex τλῆμα ἔστιν, nisi quod præpositio videri possit intendere significationem in hoc cōposito. Sic certe Perfero & Perpetior aliquo modo intendunt significationem simplicis Fero & Patior. Vbi porro vtriusque compositi est non in casmine tantum, sed etiam in prosa, quod simplex sit περὶ πᾶν. Xenoph. Pæd. 1, πόνος αὐτῶν. Gregor. μαρτύριον αὐτῶν ἀνθρώπων. Et ante hos Homerus dixit Odyss. ξ, — ὅτι πόνος αὐτῶν. **Ι** τ λ. Διατλῆμα ἔστιν s i v e Διατλῆμα, itidem Perpetior, Perfero. **Ε** τ λ. Ἐπιτλῆμα ἔστιν s i v e Ἐπιτλῆμα, idem. Iliad. φ, vers. 591, Τὸ πῆ ὅτι τλῆμα ἔστιν, Quamobrem animus tibi ista rolet & perferat. Itidem Vlysses II. τ, v. 217, quum dixisset Achilli, ἰσχυρὰ πᾶσι τλῆμα ἔστιν ἑαυτοῦ, quoniam πᾶσι τλῆμα ἔστιν (inquit) καὶ πᾶσι οἷα, subiungit, Τὸ πῆ ὅτι τλῆμα ἔστιν κατὰ μῆτιν ἑαυτοῦ. vbi certe Eustathius videtur existimasse accipi pro ὅτι μάλιστα. **Υ** τ λ. Υπὲρ τλῆμα ἔστιν s i v e Υπὲρ τλῆμα, Suffero, Sustineo, Subeo. Vnde in Epigramm. ὑπὲρ τλῆμα ἔστιν, Sustinui.) **C**. Ταλαίρως, Qui patienter & constanter opus facit, Patiens & infractus in opere faciendo, Patienter laborem subiens ac perferens. τλῆμα ἔστιν, τλῆμα ἔστιν, ut Erymolog. expon. Multi epitheton, ut apud Homerum Iliad. φ, Ἡμίονος ταλαίρως ἄρμνος. Et Hesiod. Erg. 1, vers. 409 & 415, οὐκ ἔστιν ταλαίρως. Vide & apud Erasmus in Chiliad. Multi Mariani. **C**. Ταλαίρως, ου, ο & η, (idem quod τλῆμα ἔστιν supra) Qui corde patienti est, Qui patienti & infracto animo xumnas & subie & perferat seu sustinet: ideoque Fortis, Magnanimus. ut apud Hesiod. Διὸς ταλαίρως ἔστιν. **C**. Ταλαίρως, Qui incommoda xumnasque & infortunia patienter sustinet. Vel etiam, Cui multæ xumnae patienter veniunt, ἄρμνος, Calamitosus, Miser: idem quod τλῆμα ἔστιν. Assertur ex schol. Aristoph. in Avibus. Itidem & Suidas ταλαίρως habet, quod expon. ταλαίρως. At supra habuisti τλῆμα ἔστιν cum α. **C**. Ταλαίρως, Qui multas xumnas expertus est, Miser, ἄρμνος. Odyss. ξ, ἰσχυρὰ ταλαίρως: quod exponitur ταλαίρως, seu ὁ πολλὰ τλῆμα ἔστιν καὶ πολλὰ πῆτιν ἔτλῆμα ἔστιν. **C**. Ταλαίρως, ου, ο & η, Luus patiens, Qui lucum patienter fert, seu simpliciter Patiens, Tolerans. παρὴρως, lx lx lxiii.

Η ΤΑΞΙΑ, α, ὡ, Centuriæ præfectura, seu cohortis. Et ὡς ἡ ΤΑΞΙΑ, α, Centuriæ præfectus sum, Sum centurio. Vel, Cohortis præfectus sum. Aut etiam generalius, Ordines duco, sequendo ea quæ de nominis ταξίας significacione dicta fuerunt.

C. ΑΤΑΞΙΑ, α, ὡ, Gall. verbum ē verbo, Desordre. nam ut ταξίας nobis est Ordo, sic αταξία, Desordre, particula illa des priuandi vim habente, sicut α à quo incipit nomen αταξία. Sed nobis Desordre habet potius metaphoricam Græcæ huius vocis significacionem, de qua paulo post dicam. Propriè quidem certè αταξία est ubi nullus seruatur ordo, siue ubi aliquid gentur nullo ordine seruato. Thucyd. lib. 2, pag. 79 meæ edit. quum scripsisset de Peloponnesiis, καὶ ἄμα ἀτάκτως διατάκτες, de iisdem paulo post dicit αταξίας. Vbi ἡ δὲ τὴν παρατάξιν αταξίας quidam interpr. Ob incompositum ordinem: quum vulg. interpretatio habeat Quodd incompōsiti erant. Existimo certè commodè hic reddi posse Ob perturbatos ordines. Iudèmq; alicubi ubi de militibus non dicitur, posse verti Perturbatum ordinem: aut etiam Perturbationem ordinis. ut videlicet Cic. dixit Perturbatione rationis atque ordinis peccari quicquid peccatur. A Bud. redditur Ordo conturbatus & permixtus: item Status inordinatus, Conditio inordinata, (quæ duz posteriores interpretationes minus mihi placet) item Perueritas ex Cicerone. Idem αταξία & ἀνομία talem esse ait qualem describit Ouidius in principio libri 5 Fastorum, quam in νόμος & ἁταξία vertit maiestatis exortus. Plato certè de ea hoc ipso αταξίας vsus est vocabulo: & post eum Philo, apud quem ille αταξία vertit Inconditam congeriem. (Id autem Ouidius tudem indigestamq; molem appellauit, Metamorph. initio) nam hæc Philonis De mundo, ἐπὶ δὲ τὸ πλεονεξία ἀταξία καὶ συγχυδύλω οὖσα εἰς ταξίν ἡ αταξία, καὶ ἐκ συγχύσεως εἰς διακρίσιν ἄγαν ὁ νομοπλάτης, καὶ μάλιν ἡ ἁταξία, sic interpretatur, Quum enim rerum substantiam confusam & permixtam, ex incondita illa congerie in ordinem, atque ex indiscrēta confusione in discernē redigere volens mundi fīctor, digerere eam atque ordine constituere cepisset. Locus autem, in quo Platonē hac ipsa αταξίας voce vsus esse dixi, extat in Timæo: ubi Cic. ἐκ τῆς αταξίας ita vertit ac si dictum esset ἐκ τῆς ἀτάκτου. nam hæc verba, εἰς ταξίν αὐτὸν ἦσαν ἐκ τῆς αταξίας, reddit, Ex inordinato in ordinem adduxit. Perinde videlicet ac si scriptum fuisset, ἐκ τῆς ἀτάκτου ἀτάκτου. Hoc autem interpretationis genere vsus esse Ciceronē existimo quia substantiuo, quod planè responderet voci αταξία, destitueretur. Cæterum idem Bud. scribit Galenum de pulsu seu febre quæ nihil habet ὡς νόμος, dixisse αταξίαν non aliud esse quàm ἀτάκτου.

Αταξία ex Xenoph. affertur Hellen. libro 3, pro Nō seruatus ordo in acie. quam significacionem haud temere alibi reperias.

Αταξία autem metaphorica significacione positū, ut nostrum illud vocabulum Desordre, redditur Petulantia. Videtur certè melius expressum ari vis Græcæ vocis, si reddamus Incompositi mores: aut alia quāpiam huiusmodi periphrasi vtamur. Alioqui si vno verbo vtendum sit, non minus libenter interpreter Insolentia quàm Petulantia. Synes. epist. 62, Ὅς τις τὸ ὄχλασεν πολυμυδίαις τὰς πόλεις, ὡς δὲ καὶ τὸ πλεονεξία καὶ ματαιίας βαρβαρίαις, ἵνα δὲ καὶ τὸ σπασιπυλὲς αταξίας, καὶ τῆς ἡβῆς ταξίας πλεονεξίας.

C. ΕΥΤΑΞΙΑ, α, ὡ, (Oppositum proximè præcedenti αταξία) Ordinis conseruatio. Videtur enim elici posse hæc interpretatio ex istis Ciceronis verbis, De offic. libro 1, Deinceps de ordine rerum & temporum opportunitate dicendum est. Hæc autem scientia continet eam quam Græci ἁταξίας nominant, non hanc quam interpretamur modestiam: (quò in verbo modus inest) sed illa est ἁταξία in qua intelligitur ordinis conseruatio. A Budzo redditur Ordo ratus & constitutus. Saepè autem dicitur de militibus ordinem seu ordines in acie seruantibus, ut apud Herodian. μὲν ἁταξίας

Polit. vertit Seruatis ordinibus. Sic vsus est hoc vocabulo Plutarchus in Artox. θαῦμα τῆς ἑλληνικῆς ἁταξίας παρὴν, cui ibidem opponit κραιπνὰς ἀτάκτας & σπιτιματά. necnon ἑσχατὸν & ἡσυχασμόν.

Εὐταξία, Moderatio, Modestia, ut apud Herodianū vertit idem Polit. adiungentem aliquoties ei nomen ἀνομία, (quum Helychius per hoc exponat illud) & aliquando nomen νόμος. Viderur certè pro hac interpretatione & ille Ciceronis locus facere. Redditur alioqui & aliis vocabulis in vulg. lex. videlicet Disciplina, Constantia: quæ certè interpretationes remotiores sunt. In iisdem habetur ἁταξία ἑστῆς (sed absq; autoris nomine) pro Modestia ciborum, Vitiis sobrius. At ego ἁταξίας, sicubi de victu legatur, (ut certè apud Athenzum in tali significato legisse mihi videor) malim interpretari Moderationem in victu. Videndum autem an & frugalitatis appellatio locum habere hic possit.

C. ΑΠΠΑΤΑΞΙΑ, α, ὡ, Desertio ordinis, Desertio loci in acie, Deserere locū in acie, seu deseruisse. Demosth. in Mid. ὁ ὅρος τῶν πτόποι πλυνείας καὶ πινυκτῶν καὶ ἀππαταξίας καὶ στρατίας ἀπέρρασι καὶ πάντα τὰ θιάτα ἀφύπνηκα λῆν, ἢ φιλοπρίαν. Vbi obserua ad ἀππαταξίαν adiungi στρατίας ἀπέρρασι, sicut paulo post ex Philone afferam ἀππαταξίας adiunctum ad ἀππαταξίαν: quum tamen Budæus scribat ἀππαταξίαν τὴν ἁταξίαν Ἀσχηνὸν dixisse ubique pro Fugere ex exercitu.

Dicitur autem & genere Ν Ε Υ Τ Α Ο ΑΠΠΑΤΑΞΙΑ, ac præsertim eius genitiuus cum nomine δίκης seu γραφῆ. Dicitur enim ἀππαταξίου δίκην seu γραφῆ, Accusatio deserti ordinis, seu deserti loci in acie. Quidam verò generalius etiam interpr. Accusatio desertæ militiæ, quum tamen Philo De vita Moysis lib. 1, ad ἀππαταξίαν adiungat ἀππαταξίας, scribens, ἐν δὲ τῇ ἀποταξίᾳ ἀππαταξίᾳ δεικνύμενη οἱ σύμμαχοι μὴ ἀππαταξίαν, μὴ ἀππαταξίαν, μὴ δὲ ἀλλοτρίαν ἢ τὴν ἑαυτοῦ ἀππαταξίαν. (Scribo autem per solū ambo illa nomina, ut in Philonis editione scripta extant, ac certè reperitur & alibi scriptura Ν Ε Υ Τ Α Ο ΑΠΠΑΤΑΞΙΑ, sicut Ε Τ Ι Α Μ ΑΠΠΑΤΑΞΙΑ. Sed hæc minus mihi placet, quauis ea & in aliis quibusdam à verbo ἀππαταξίᾳ derivatis spectetur, sed ita scribēdo respicitur ad aoristum ἀππαταξέτω. Pollux ἀππαταξίαν ἀππαταξίᾳ τῇ ἀππαταξίᾳ ὡς ἐστὶ τὴν ἁταξίαν, ἀππαταξίᾳ. Tale est ἀππαταξίᾳ ἀππαταξίᾳ, Dies ei ob desertum in acie locū dicta est. Locose autem Archestratus apud Athenzum libro 7, τὰ δὲ ἐστὶν ἁταξίας ἀππαταξίᾳ. Is verò qui locum in acie deserit, οὐκ ἐστὶν ἀππαταξίᾳ, s. i. v. ἀππαταξίας, Qui locum in acie deserit. Exponitur etiam Desertor aciei, necnon Desertor, siue adiectione: nimirum ne hic quidem seruato discrimine de quo paulo antè dictum est.

Ταξιῶτες, ὡ, ὡ, Apparitor prælidis, Ταξιῶται, apparitores prælidum, qui & ἡ ταξία τῶν πτόποι, in Pand. Vide Ταξίς. Apud Suidā Ε Τ Ο Ι Τ Α ΤΑΞΙΩΤΗΣ, & quidem sine villa expositione: sed vet. codex habet ταξιῶτης.

Ταξήδην, ὡ, π, diminut. Puto dici de militibus, & sonare paruum cohortem, aut paruum turmam. ut ταξὶς de cohorte seu turma dici, antea docui. Suidas post hanc vocem ταξήδην addit duntaxαὶ ὑποκρίσιν.

Τακτός, ὡ, ὡ, Ordinatus, In quo seruatur ordo, Certo ordine procedens. Interdum verò Certus, Definitus. ut apud Platonem De leg. libro 11, & cōττὶ ἀτακτῆ καὶ ἀόριστος ὁ τακτός. Sic τακτὴ ὁρίζεται ὁ τακτός, Aristid. Legimus verò & τακτὴ ἀρμόσιον apud Xenophontem, quod referri potest ad eam signif. verbi τακτός, qua dicitur τακτὴν φέρειν, vnde & ταξίς pro taxatione.

Huic contrarium est Ο Μ Ε Ο Σ ΑΤΑΚΤΗΣ, ὡ, ὡ, Inordinatus, In quo non seruatur ordo, Incompositus. Redditur etiam Perturbatus, Confusus, Indigestus. Cicerone apud Platonem ἀτακτῆς vertit Inconstans perturbatumque, ut videbis pagina 39 mei Cic. Lexici. quū alioqui apud eundem ἁταξίας reddidisset Ex inordinato, tanquam videlicet interpretans ἁτάκτου, ut docui in Αταξία. Plinius hunc locum Theophrasti, καὶ δὲ τῶν ἀτακτῶν καὶ ὡς ἐπὶ ταῖς οἰσίν, καὶ δὲ πτασίον, ita est interpretatus, Arboribus quibusdam ramorum ordo

dem vocatur etiā quod pertinet ad hominem *τακτικός*, seu ad hominis *τακτικόν* munus atque officium. Scribit enim, *ἀλλὰ καὶ ἡ διαταγή, ὅπερ ἐστὶν ἡ τακτική*. pro quo postea dicit, *τακτικὸν αὐτὸς ἐνέμελλεν* (1). Quoniam autem tam latè extendit *αὐτὸς* *τακτικὸν* officium, ideo *Β. τακτικά* interpretatur Quæ ad disciplinā militarem pertinent: afferens ex eiusdem operis libro 2, *διδασκάν δὲ τὰ τακτικά, ὅτι καὶ τὰς ψυχὰς εἰς τὰς πολεμικάς*. At illud *τακτικὸν ἐνέμελλεν*, quod habes in loco quem modò protuli, reddit, Artis esse militaris & ducum industriz & solertiz. Ex Luciano tamen affertur in vulg. lex. *τακτικὸν ἐνέμελλεν*, tanquam significans peculiariter instruendæ aciei gnarus. Sic etiam ex Philostr. Heroicis *τακτικὴν γινώσκων*, (sebaud. *ήχων*) pro Peritus sum aciei instruendæ. Sed in iisdem latiore signif. ex Xenoph. *τακτικοὶ ἀριθμοὶ*, Militares numeri. (In iisdem *τακτικά κινήματα*, Ordinati motus, ex Gregor. Naz.) *ΗΓΗΓΕ ΤΑΚΤΙΚΩΣ*, Militariter, quum Suidas exponat *στρατοποικῶς*. Alioqui, dando ei minus generalem significationem, sonabit, Ut convenit ei qui instruendæ aciei est peritus, Ex penitia instruendæ aciei.

Ταγὴς, ὁ, Dux, Imperator, vel Præfectus, Præses. Hom. *Iliad.* 4, vers. 159. — *ὅς δ' αὖτε αἰετὸς ἀμμοῦ μόνον*. vbi ab Eustathio *ταγὴ* esse dicitur *οἱ ἡγεμόνες*, vtpote *οἱ ἀποστὰς τὰς λαοὺς*. qui alio nomine *κοσμηταί*, à verbo *κοσμεῖν*.

In Thessalia autē *ταγὴς* dictus fuit magistratus summus. *ν ο δ ε* *Ταγὴν* dicebatur qui erat summus magistratus. Xenoph. in Hellen. *ταγὴ δὲ ὁ ἴσων ὁμολοῦντων παρὲς ἡμῶν Θεταλῶν καθίσταται*. *ἐπὶ γὰρ αὐτῷ ἐπαινοῖ, διότι τὴν ἐπὶ ταῖς ἐκείνῃ πόλιν δυνάμειν παρεχόμενος*. Ab hoc autem verbo *Ταγὴς* est *ΝΟΜ. Ταγία*, quod principatum illum & ducatum significat, inquit Bud. Affertur & pro præfectura, seu *στρατηγία*, ex Aristot. (Econom. Dicitur *ε τ ι α μ* *Ταγία*, ἥ, ἡ, Principatus, Præfectura. nam *παρὰς* Helychi. expon. *ἀρχαίς, ἡγεμονίαις*. Apud eundē *ε γ ι τ ν* *Ταγὴς*, quod exponit *ὁ ὅστις παρὰς τὸν λαόν*, id est Qui facit quidpiam iussu alius, seu quod iussus est.

C. ΑΝΑΠΑΪΩ, *ε ι ν ε* *Αναπαΐω*. & pass. voce, sed a *Δίω* significatione, *Αναπαΐωμαι*, Instruo, Præparo. nam Suidas & Helychius *ἀναπαΐωμαι* exponunt *ἀπὸ τῆς ἀπαύσεως*. Interdum usurpatur pro Componere, & licetis mandare, vt & *συντατίζω*. sed rarius, & vix unquam apud veteres scriptores. In vita Lucæ evangelistæ reperitur aliquoties, vt *τὸν νυμφῶνα Γαβριὴλ ὁρῶν τὸν παρὲς τοῦ μυστήριον* *ἐστὶ ἀναπαΐω ὁ ἀναγινώσκων*. Sed & ipse Lucas præfationem sui Evangelii sic orditur. *Ἐπιδοῦντες πολλοὶ ἐπιχρίοντες ἀναπαΐω δὴ ἡγήσαντο* *ὅτι πᾶσι προσηλύτων ἐν ἡμῖν ὁρῶμεν*. id est, Erasmo interprete, Contexere narrationem. Budæus autem vertit, Narrationē astruere. Ego instruere potius dixerim, cum Ouidio. *Αναπατίζω* apud Plutarchum in significatione longè alia reperio, in lib. De prud. anim. vbi loquens de quodam elephante, scribit, *ὅς δὲ δυνάμειν παρὰς αὐτῶν ἐκείνῃ, καὶ καλὰ ὁρῶν πολλὰς, ὡς ἡ νύκτις αὐτῇ ἀφ' ἑαυτῆς ὁρῶν τὸν σπληνὸν ἀναπατίζων τὰ μαθηματὰ ἡ μάστιγι*. Quæ Plinius iisdem penè verbis narrans, (vnde cum eadem hanc historiam sumpserit) libri 8 caput 3 ita orditur, Certum est, vnum tardioris ingenii in accipiendis quæ eradebantur, sæpius castigatum verberibus, eadem illa meditantem noctu repertum. Sed pro duobus Græcis verbis quibus usus est Plutarchus, videlicet *ἀναπατίζω* & *μαστιγίζω*, vnicū est usus, quum dixit Meditantem: quod respondere scimus illi *μαστιγίζω*. Ad *ἀναπατίζω* igitur quod attinet, nullum mihi occurrit in præsentia Latinum vocabulum quo aptius reddi posse existimem, quàm Recolens, vt Recolere studia dixit Cicero. Sed & qui aliqua recolit memoria, ea recenset & vix rursus digerit ordine. quæ certè cum prima significatione verbi *ἀναπατίζω* (sub passivæ voce usum actiuæ præstantis) optime conveniunt, & præpositioni *ἀνὰ* eam quum in aliis multis compositis significationem habet, relinquunt. Quæ quum ita sint, Grynæus tamē, haud scio quid cogitans, pro *ἀναπατίζω* Molientem dixit, verba illa Plutarchi sic interpretans, Vnum tardioris ingenii, quia ægrius hæc adsequatur, vbi libet

perissimè audientem, & verberibus sæpe castigatum, deprehensum noctu, eadem illa ex sese ad lunam meditantem molientemque.

C. ΑΝΤΙΤΑΤΩ, *ν ε ι* *Αντιτάω*, Contrā instruo in acie, Ex aduerso instruo ad prælium, Oppono in prælium. Æschines autem metaphoricè dixit, *ἀντιτάειν τὸν ἐνέμον ὁρῶν τὸν πόλεμον ἀντιτάειν*.

Pass. *Αντιτάωμαι*, & Atticè *Αντιτάωμαι*, Ex aduerso sto instructa acie, Prælio obfisto. Vnde *οἱ ἀντιτάωμεν* dicuntur hostes. *Αντιτάωμαι*, inquit Budæus, sicut & *ἀντιτάωμαι*, Ex aduerso instrui in acie, vt limitum cornu aduersariorum dextro nostro. Plutarchus in Cæsare, *ἀντιτάειν δὲ Ἀντωνίου καὶ Φιλίππου*, de Bruto loquens.

Αντιτάωμαι, Aduersari, Repugnare, Obfistere. Andocides, *τορμῶντες τὸν στρατὸν αὐτῶν ἀντιτάωμεν τῷ Περσῶν ἀντιτάωμαι*. Apud Xenophontem, *καλῶς κατὰ τὸν ἀντιτάωται*. Isocrates in Panath. *καὶ μὴ ἐν οἷς λεγόμενοις, ὅτι ἀντιτάωμεν, τὸν δὲ ἄλλον στρατὸν ἐν πῶς ὁρῶμεν ἀντιτάωται*. Dicit & *ἀντιτάωται* *πρὸς τοὺς ποταμούς*, pro De re aliqua aduersus eum contendere, quasi opponentem se ei in acie. Demosthenes Olynth. 3. *τὸν δὲ ἄλλον οὐδὲν οἷος ἀντιτάωται* *ὅτι ὁρῶμεν αὐτῶν ἀντιτάωται*. Dicitur etiam *ἀντιτάωται* *ὁρῶν ποταμὸν*. Xenoph. *Ραδ. 3*, *τὸν δὲ ἀντιτάωται* *ὁρῶν ποταμὸν*. Isocrates, *ἀντιτάωται* *ὁρῶν ποταμὸν*. Theophrast. *ἀντιτάωται* *ὁρῶν ποταμὸν*. Affertur verò etiam cum accusatiuo sine præpositione ex Euripide, *ἀντιτάωμαι* *τὸν ποταμὸν* pro Tuam eadem vlciscor, aduersus eius autorem stans velut acie instructa.

Αντιτάωται, *ε ι ν ε*, Aciei instructio aduersus hostem, Prælii instructio. Item Repugnantia. Plut. De primo frigidō, *μυρία δὲ πεντήκοντα ἀντιτάωται καὶ ἀντιτάωται* *ὁρῶν ποταμὸν* *τὸν ποταμὸν*. Quæ Turn. vertit, Sexcentæ profecto sunt acis & terræ repugnantiz ac dissensionēs.

C. ΑΠΟΤΑΤΩ, *ε ι ν ε* *Αποτάω*, Colloco, Colloco cerro in loco, Sepono, Repono certo in loco, vel ad certum vsu. Apud Philostratū pro Secerno. *ἀποτάω* (inquit Budæus) *ἀποτάω*, Secerno, Scorsum destino. Et *ἀποτάωται*, Ad certum vsu sepositus & selectus. Polybius, *ὁμοίως δὲ καὶ παρ' ἑκαστῶν τῶν παρὲς ἑαυτῶν πᾶσι φυλακῶν, καὶ δὲ λοιπὰς ὁ στρατὸς ἀποτάωται*. id est, Attribuit & destinat. Plutarchus, *ἀλλὰ τὰς πλεονεκίας ὁρῶν ποταμὸν ἀποτάωται* *ὁρῶν ποταμὸν*. Item Centurio, In stationibus pono. Polybius, *καὶ δὲ λοιπὰς σημαίας ὁ στρατὸς ἀποτάωται*.

Passiva vox est *Αποτάωμαι*, indē pro Colloco. vt apud Demosth. *ἐν πῶς φρουρίῳ ἀποτάωμαι* exponitur In præsidio collocati. Est etiam Destinor, vnde idē participium *ἀποτατίζω*, Destinatus, Desponsus, Deuotus. & *ἀποτατίζω* *ὁρῶν* apud Basilium, Stata & constituta hora. Chrysost. *ἐν τῷ ἀποτατίζω ὁρῶν αὐτῶν*, In cubiculum ipsi destinatum seu attributum, & velut assignatum. Sic *ἀποτατίζω* *χρήματα*, Attributa pecunia exponitur. Inuenitur & partic. aor. i apud Polyb. *πρὸς τοὺς φυλακὰς ἀποτατίζωται*, hoc est *ἀφαιρῶμαι*, vt Budæus exponit.

Αποτάωμαι autem voce quidem actius, sed signif. neutra, Renuntio. vt apud Greg. *τὴν ἀρτὴν κατὰ μαλακίαν* *ἀποτάωται* *τῶν λαόνων*, Renuntia, Nuntium remitte, lube valere, Abs te sum moue. Exponi etiā potest, lubeo valere, vt Cic. loquutus est. Luc. 9, *ὁρῶν δὲ ὅτι ἡμεῖς μὴ ἀποτατίζωμεν* *ὅτι οἱ οὐκ ἔχουσιν*. Primum autē indulge hoc mihi vt iubeā valere domesticos meos. Bas. ad Neocæsarienses clericos, *ἀποτατίζωμεν* *τὴν κίσην καὶ τὴν βιοπορίαν*. In Pand. *ἀποτατίζω* *τὴν κίσην καὶ τὴν βιοπορίαν* *ἐπὶ τῶν*, Renuntiare institutioni & alteri cedere hereditate. Bud. *Αποτάωμαι* cum genit. rei & dat. personæ in fabulis Æsopi, *ἀπὸ τῶν ἀποτατίζωμαι* *τοὺς φίλους*, Renuntio tibi amicitia. Sed legitur etiā *σου* pro *illo* *σου*. regere autem *σου* à genit. *φίλων*. efficitur; idē sensus acti dictū foret *τὸν φίλον*. Aliquando *ἀποτατίζω* dicuntur simpliciter qui valedicunt alicui quū eū à se dimittunt, vel qui dimittunt à se quempiā dicētes illi vale, vel addētes etiā mandata: vt quū amicum quempiā à nobis dimittimus, eius quidem amicitia non renuntiamus. Sic Act. c. 18, *ὁ δὲ Παῦλος ὡς ἀδελφὸς ἀποτατίζωμεν* *ἐπὶ τῶν φίλων*. Et paulo post, *ἀλλ' ἀποτατίζω αὐτῶν*, vale dixit eis.

πὺ λήγει ἀφ' αὐτοῦ, non potens adæquari.

C. Βαρύπνοος, Qui graui tono effertur seu pronuntiat: ut λέξις βαρύπνοος apud grammaticos, Vox grauitona, ut quidam interpr. At pro βαρύπνοος εἶναι, quod in vulg. lex. exponitur Pectus angustum, videndum est nesciendum sit βαρύπνοος, graues gemitus edens: nisi quis dicat eo significari πᾶσι βαρύπνοος πινόμενος, quod grauiter vexatur. V M D E Βαρύπνοος, Graui tono. E T Βαρύπνοος, Graui tono claudo, seu finio, Graui tenore effero.

C. Ἑπτάπνοος, Septem πνοάς habens, seu Septem nervis intentus, Intentus septem fidibus, seu septem chordis: à πνοῆς significante chordam.

C. Εὐθύπνοος, Qui in rectum tendit, aut tenditur. Vt, Εὐθύπνοος instrumenta quæ sagittas mittunt.

C. Ἐντίπνοος (oppositum superiori πνοῆς) id est, Validus, Robustus, Firmus: metaphora sumpta ab iis quæ bonis ac firmis nervis intenta sunt, nec intentionem remittunt. Luc. ἡ ἐντίπνοος ὄψις, ἡ δὲ αὐτοῦ κερπύριον. Idem ὄψις ὡς interpretantur Macerius firma & quæ egregiam in operibus firmitatem conseruat: ut eadem sit cum ea quæ αἰσθητικῆς nominatur. Theophr. libro 5, capite 7, ὁ ἐντίπνοος ὁ γὰρ αὐτοῦ. Vbi tamen Gaza vertit Obedientissima. Et ὄψις ὡς κερπύριον, Qui omnes nervos intendit in cōquiritendis pecuniis. Alii, Qui vehemens studium parandis diuitiis adhibet: Plutarchus Themist. Addit interdum dativus veluti instrumentalis: ut apud Dioscoridem libro 5, capite 81, ὄψις τῇ δαμάμει, viribus valens. Sic ὄψις τῇ ὀσμῇ, Odore præstans, Vehementem edens fragrantiam. Exponitur etiam Vocalis: quod referendum est ad πνοῆς quo significatur φθόγος, sonus. V M D E Ἐντίπνοος, Intentis viribus, seu Intentis omnibus virium nervis, Validè, Firmiter, Fortiter, Vehementer. ἰσχυρῶς, ut Hesych. exponit, addens etiam ἐλαφρῶς. Quam verò aliquis φθόγῳ δυνάμει δυνάμει dicitur, reddere queas etiam Intento clamore, & (ut Cicero loquitur) Bonis lateribus. I T E M Ἐντίπνοος, ac, ἡ, Firmus tenor, & Contentio valida, Vehementia: ut Ἐντίπνοος ἡ κῆτις ὀσμῇ affertur pro Odoris vehementia. Hesychio Ἐντίπνοος est κερπύριον, αἰσθητικῆς, ἰσχυρῶς, tolerantia. E T V M D E. Ἐντίπνοος, ὁ, Validus sum, Valeo viribus. Item, ὁ ἐντίπνοος τῶν οὐρανίων, ad ocularia medicamenta efficitur seu aptum. Sicut verò ἀπτίω cum infinitivo iunctum significat ἀδυνατίω, Nequeo, Non possum: ita contrā ἀπτίω iunctum cum eodem significat Possum, Potis sum. Plutarchus in suo περὶ δυνάμει libello, μὴ βουλεύεσθαι μὴ δὲ ἀδυνατίω πῶς, Οὐκ οἶδ' ἔγωγε ὁ βασιλεὺς. Et aliquanto ante in eodem libro, παρὶς ἐμπεριπατῆν φλυαρίῳ σιωπῇ, οὐκ ἀπτίω ἔστιν, ὅτι μὴ οἱ αὐτοῖς, ἰσχυρῶς ὁ δὲ ὁ δὲ. Vbi οὐκ ἀπτίω possis interpretari etiam Non sustinens, Non audens. Ex hoc autē ἀπτίω c o m p. ἀδυνατίω idem significat, nisi quod præpositio vim ei aliquam addat.

C. Ἰσότης, Qui æqualis toni est. Affertur & ἰσότης pro Eodem accentu prædita. V M D E Ἰσότης, Ἀquali tono. vel Ἀquali tenore, Ἀquali motu.

C. Μονόπνοος, Qui vno tantum tenore progreditur. ut oratio μονόπνοος dicitur quæ vno semper tenore profertur absque vlla vocis intentione. quod vitium reprehendit Aristot. suprā in Τόνος. At μονόπνοος λέξις diceretur quæ vnico tono seu accētū profertur. sicut ἀπτίω vocari possunt quæ duobus tonis effertuntur, ut quæ annexā habent voculā encliticā. Exponitur etiā Perulicæ: ut sumptum sit ab iis quæ vnum semper eundemque tenorem seruante, nec quidquam ex eo remittunt. V M D E Μονόπνοος, Eodem tenore. Dionysius Long. καὶ ἡ πᾶσι λέξις καὶ μονόπνοος. E T Μονόπνοος, ac, ἡ, Vnus idemque tenor, Tenor vniusmodi, Vna eademque spiritus ac soni intentio. Quintilianus libro 11, capite 3, Vitiosus igitur illam quæ Græcè μονόπνοος vocatur, vna quædam spiritus ac soni intentio: non solum ne dicatur omnia clamose, (quod insanum est) aut intra loquendi modum, (quod motu caret) aut submisso murmure, (quo etiam debilitatur omnis intentio) sed ut in iisdem partibus iisdemque affectibus sint tamen quædam non ita magnæ vocis declinationes, prout aut verborum dignitas, aut sententiarum natura, aut

depositio, aut inceptio, aut transitus postulat.

C. Ομόπνοος, Eundem semper tenorem seruans, Tenorem semper sui similem seruans. Et apud medicos ὁμόπνοος πυρετός, febris sibi æqualis ac similis, à principio ad finem vsque perseverans: Nam quasi semper in eodem vigore consistit, neque crescens neque decrescens: unde E T Ἀμακτός πυρετός alio nomine à medicis appellatur. Galenus libro 9 Methodi medendi habet ὁμόπνοος πυρετός, ut & ἰσχυρῶς & ὁμόπνοος, speciem statuit τῇ αὐτῇ non putris, quem inter diarias febres recenset: ut eodem autore ὁμόπνοος dici possit quæcumque febris eundem tenorem perpetuò seruauerit. Hæc Corr. Et vox ὁμόπνοος dicitur, quæ tenore sui semper simili sonatur, nec in grauem sonum declinat, nec se in acutum tollens: quæ & ὁμόπνοος, ut docet Cælius Aurel. libro 3 Acut. capite 1, Exclamatio vehemens atque eodem modo perseverans, quæ Græci ὁμόπνοος vocant. Item ὁμόπνοος dicitur Ἀqualiter tentus, seu Ἀqualiter contentus. ut apud Vitruuium, libro 1, capite 1, In capitulis enim dextra ac sinistra sunt foramina hemitoniorum, per quæ tenduntur saculis & vectibus è neruo torti funes, qui non præcluduntur nec præligantur nisi sonitus ad artificis aures certos & æquales fecerint. Brachia enim quæ in eas tentiones includuntur, quum extenduntur æqualiter & pariter, vtrique plagam emittere debent. Quod si non homotona fuerint, impediunt directam telorum missionem. Vbi nota eum subiungere, Quod si nō homotona fuerint, quum dixisset, Extenduntur æqualiter. Hemitoniorū verò nomine intelligit funes seu nervos: ac foramina hemitoniorū appellat ea foramina per quæ hemitonionia trahuntur, seu per quæ tenduntur saculis & vectibus è neruo torti funes: qui funes appellantur & πῆλ. Perperam igitur quidam pro illo Foramina hemitoniorum, repulerunt Foramina homotona: nonnulli, Foramina homotonorum. Hemitonionia autē dici eiusmodi funes, patet ex quodam Heronis loco quem ex Turnebo attuli in Τόνος, qui & ipse illud Hemitoniorum retinet, & itidem interpretatur Funium. V M D E Ομόπνοος, Ἀquali tenore, seu Eodem tenore: aut More eorum quæ æqualiter tensa sunt.

C. Ὀξύπνοος, Qui acuto tono finitur, seu Qui acuto sono cōcluditur, ut Quintilianus loquitur. velut Ὀξύπνοος λέξις apud grammaticos dicitur vocabulum quod acuto tono profertur, seu cuius vltima syllaba acuto accentu profertur. Sophocl. verò Ὀξύπνοος γῆρας dixit Acutisonorum, seu Qui acuto vocis tenore eduntur. V M D E Παροξύπνοος E T Προπαροξύπνοος, Qui in penultima acutum tonum habet, & qui in antepenultima. I M D E E T Ὀξύπνοος, ὁ, In acutum tendo, vel angustus sum, ut Budæus interpr. in hoc loco Gregorii De homine, καὶ ἡ ὡς (nimirum παροξύπνοος) ὁ αὐτοῦ ὡς ὡς καὶ καὶ λαμβάνει, καὶ Ὀξύπνοος ὁ πῆλ.

C. Ὀπίσθροος, In auersum tendens, aut In auersum tēsus: cui o p i o m i t v a Ἐμπεροδότης, In anteriora tendens. Morbi cuiusdam ea nomina sunt, & species τῇ αὐτῇ: de quib. Cxl. Aurel. Acut. morb. lib. 3, c. 6, Consequens est (inquit) de conductione atque distentione & earū speciebus dicere. Viraq; igitur passio ab accidente nomen sumpsit: Conductio, à conducendo atque contrahēdo: Extentio, ab extensione patientium partium. Sed eius species s v n t Ἐμπεροδότης, E T Ὀπίσθροος, quas nos pronū raptum atque supinum appellare poterimus. Alterum, ab eo quod in anteriora conductionē facit, alterum, quod ad posteriora. Aliquanto potest, Raptus verò posterganeus, quē Ὀπίσθροος Græci vocāt, est inuoluntaria reductio ob nimiam stricturam siue tumorem. Pronus nem raptus, quem Græci Ἐμπεροδότης vocauerunt, inclinatio colli in anteriores partes inuoluntaria, ob vehementem tumorem siue stricturam. Qui verò nō vitis laborant, d i c v n t v a Ὀπίσθροος E T Ἐμπεροδότης, de quibus idem ibidem, Ὀπίσθροονικὸς ὡς contractus ad posteriores partes fiet, cū nimia tensione atque dolore dorsi & clunium. His etiam crura conducuntur, & neque manus distendantur digros conductos atque implicitos ha-

Vbi nota ὁ χρόνος dici quoniam τὸ χρονιαῖον ἔστιν αἰὲς πρὸς τοῦτο, seu ἡ δὲ τὸ ἐχρονισμὸς τὸ ἔργον, quoniam longius aliquod temporis spatium designat quam ὁ αἰὲς καὶ χρόνος. Nota ibidem A D V E R B. Πάρεμπας, Cum quodam temporis spatio, Cum significatione productionis temporis, Per præteritum imperfectum tempus: seu (vt Hefychius expon.) ἐκπαραμύει, Extēse, Non præcedens id est τὰ ἀποπνεύει. Quo vsus est & Iulianus l. d. Vnde legitur. Hæc verba edidit, Τὴν quem ei hæredem esse oporteret, si intestatus mortuus esset, ἐκπαμύεις & cum quodam temporis spatio accipiuntur. Et Vlpianus l. d. Quibus ex causis in poss. eat. Hæc verba, Defenderetur, ἐκπαμύειν scripta sunt: vt neque sufficit vnquam defendisse, si non duret defensio, neque oblit, si nunc offeratur. Idem iuriconsulti pro hoc adverbio ἐκπαμύεις, dicunt interdum ἐμπάτην. Labeo l. 8. d. de probatione. Nec hoc queritur, nū aliquis meminerit quo die aut quo Consule factū sit, sed nū hoc aliquo pacto probari possit, quādo id opus factum sit: & hoc ita quod Græci dicere solēt ἐμπάτην. Iulian. l. 13. d. de solut. Ratum autem dominus habere debet, quum primū certior factus est: sed hoc ἐμπάτην & cum quodam temporis spatio accipi debet. Quem locum citat Vlpian. l. ix. paragr. 2. d. ratam rem hab. Hoc autem (inquit) ἐμπάτην accipiendum, & cū quodam spatio temporis nec minimo nec maximo, & quod magis intellectu percipi quàm elocutione exprimi possit. Idem l. 3. d. de cond. tritic. Verius est quod Seruius ait, condemnationis tempus spectandum: si verò desideret esse in rebus humanis, mortis tempus, sed ἐμπάτην secundum Celsum, erit spectandum. Non enim debet nouissimum vitæ tempus aestimari.

Παράμεναι, Protenfus. Euripides Alceſtide dixit ὡς ἀνι-
 ρου χίται, deficientes & pendulas, ut in morientibus
 eſſe ſolent. Hoc ſerm̃ & ἀνιρ notat, debile videlicet
 & infirmum.

6. 2. Αἰσπάζειν, Contendo, Comparo, Compono, Con-
 fero: idem quod ἀπικτείνω & συμπικτείνω: metaph.
 ab iis qui è regione eius quod extensum est, aliquid
 aliud extendunt, ut huius longitudinem cum longi-
 tudine illius comparent. Plato in Phadro, εἰς ἃς καὶ
 ἐκείνην πρὸς αὐτὸν ἀμὼν αἰσπάζειν. V N D E Αἰσ-
 πάζειν, ideo, ἐ, Contentio, Comparatio, Collatio.
 Cui synonymum ἀπικτείνω ab Αἰσπικτείνω. Quo
 verbalī Gregorius vtitur, loquens de luctu Iacobi cum
 angelo, ὡς δὲ (ὁ) τὸν αἰσπικτείνον μὲν πρὸς τὸν ἑαυτοῦ
 ἀπικτείνον.

C. **PERIPHRASIS**, Circumtendo, seu Circum extendo aut
 Oblando. Item Valde extendo, In longum admo-
 dum extendo: propositio **ſc**i. ſignificante **ſc**i.

Πεπτασος, τὰς ἡ, Circumfensio sive Obtentio, seu Obtentus, ut Virgilius, Exeruitque toros obtentu frondis inumbrant. Et Plinius, Nubium obtentu. Gaza quoque apud Theophrastum De caus. plant. libro 4, capite 14, interpr. Obtentio: vbi & dicuntur τὸ πεπτάσιον καὶ τὸ οὐκ ἐκπεπτάσιον. Attramen vulg. edit. ibi habent non τὸ πεπτάσιον, sed τὸ οὐκ ἐκπεπτάσιον. Item Vehemens seu valida distentio. ut apud Dioscoridem libro 3, de mentha, μέντοι τε τὸ πεπτάσιον καὶ ἀναρριπύωνται ἀνεγέρῃ. Cuius loci interpretationem Plinianam vide in Σηραρχίᾳ.

Πικρὸς, ἰός, ὁ χυμὸς, Valde tensus : alii, Contentissimus,
Rigidissimus.

Περαιτίας, sive Περαιτίας, ΑΥΤ Περαιτίας, Circūtentus, Obtentus. Περαιτίας χιτῶν sive Περαιτίας ὕλην, aut Περαιτίας σάκεαμα, vel simpliciter Περαιτίας, que Περαιτίας, dicitur mēbrana seu tunica, (vtrāque enim fortitur appellationem: sed membrana quidem ab essentia, tunica verò ab usu nuncupatur) totum vētrem Infernum continens. Huic enim toti Περαιτίας, hoc est circumtenditur, vnde & nomen habet. Oritur præcipuè à ligamentis spondylorum qui sunt ad lumbos, ibique crassissima est, & supernè vitis, infernè mulieribus crassior ac robustior. Omnibus autem ventris inferni partibus runicam largitur, & eam quidem quæ

crassior est, crassiorum, tanquam apophysin quādam
 phrenibus, hepati, folliculo tellis, qua parte non regi-
 tur hepate, lien, ventriculo, intestinis, vesicæ, vtero
 renibus, vteribus, venæ caux & arteriæ magnæ de-
 scendentibus, & vasibus ab utraque spermaticis. Eadem
 quoque duplicata epiploon & mesarion, ramos portæ
 venæ utrinque colligit. Quinetiam parti costarum nor-
 tharum & musculorum epigastrii, præcipue transver-
 sorum, tum carni tum aponeurosi subiungitur. Hæc
 Corr. Idem & Poll. ὁ δὲ ἀπὸ τῆς κοιλίας ὀπίσθεν τοῦ
 ἔντερος καὶ ἰσχυρὸς χιτῶν, περιέχει τὰς καλῶτα. Alibi verò ita
 describit, καλεῖται δὲ πρὸς καὶ περιέχει τὴν ὁμῶς, κατὰ τὴν
 ὑποκοιλίαν πλεονεχὺς καὶ περιεχὴς τοῦ ἔντερος καὶ ἔντερος,
 καὶ τὰς τῆς ἀπὸ ἑξωτερικῆς τοῦ σώματος μέρους, ὀπίσθεν. Corn.
 Cels. libro 4. capite 1, Ipsa autem illa inter coxas & pu-
 bem iuncto ventre posita sunt, à quibus ab pube abdo-
 men sursum versus ad præcordia pervenit, ab exte-
 riore parte, evidenti cute, ab interiore, laevi membra-
 na inclusum, quæ omento iungitur, περιέχειται autem à
 Græcis nominatur. In Hippiatr. ὅταν συμπίπτῃ τὸ
 ἔντερος τὸ περιεχὸν καὶ πρὸς κριματίας τὸ δὲ χιτῶν. In naui ve-
 rò περιέχειται dicitur quod ex superiori parte latera &
 veluti parietes navis utrinque continet, τὸ σπῆλαι καὶ ὡσὶν
 ἐκ τῆς πρὸς πύξεως, teste Poll. libro 1, qui alibi scribit
 περιεχόμενα vocari τὰ περιέχοντα τὸν κοιλίαν καὶ ἔντερος.
 Helychius quoque partem esse navis annotat, apud
 quem scribitur περιέχειται.

C. 1. Πράττω, Prætendo, Obrendo, Obiecto. Plato libro 1 De rep. ψυδίδου τις αὐτῆς ἡλικίαν ἠέγω ἤβω. τὰ παρὰ πρᾶ-
τῶν, fallam prætendens tibi speciem. Et Batilius, τι μὴ
καταρχῇ δόξα τίς ἐστι τοῦ κόσμου προστίθεις; Prætexas, Ob-
tendis tibi, seu Allegas, Excusas. Item & pass. προστι-
νομαι accipitur pro Præterdo, Prætexo, quod etiam
προσπαμῖν dicitur & προσχεύειν & προσβάλλειν, hoc est Al-
lego, Excuso: ut solent οἱ διαλογισμοὶ λέγειν. Libanius in
argumento orat. Demosthenis in Apatur. ὧν τε καὶ
ὁ πλὴν δικαίως ἔχον προστίθηται τὸ δίκαιον. Sic Plato in epist.
πλὴν ἡλικίας προστινόμενος, Obtendebam seu excusabam
ætatem, id est in excusationē afferebam. Aliud exem-
plum ex Plat. l. 7 De rep habes apud Budzum pag. 489.
Alii tamen προστίδωμι τὸ δίκαιον interpr. Proferre, In
medium afferre: quemadmodum & Bud. προστίδωμι
accipit pro Palàm offerre, & proferre in medium, hoc
in loco Demosthenis, De malè obita leg. περὶ μὲν γὰρ
ἀλλήλοισι προσ τὸ κοινὸν διεφέρεται προσέρχονται, καὶ διδόνε-
ται ὅταν ἀδυνατεῖ, πλὴν ἀλλοτριῳ δ' οὐ προστεινόμενος: quem pa-
gina 173 comm. sic interpr. Etiam si rationes iam ad-
ministratz reip. reposcitis tuerint, iterum tamen iter-
rùmque reddere rationem offerrentes & paratos. ut
προστίδωμι ἀλλοτρίῳ sit Semper se offerre & paratum
esse ad rationes reip. administratz reddendas. Alio-
qui προστίδωμι & pro Offerri, in pass. signif. accipitur,
ut quum equo εὐχετόος dicitur προστίδωμι, offerri in-
duendum. velut apud Xenoph. De re equest. pag. 549,
ἐάν τις αἰεὶ σαρματὸν εἰ ἀφ' ὑπὸ ζην πάλιν ἀντίμακτον προ-
στεινέωμεν, si iam vltro frenum apparet, statim ubi of-
ferri sibi viderit. Item προστίδωμι dicuntur quæ ocu-
lis nostris aut animo se offerunt & occurrunt. ut apud
Philonem libro 1 De vita M. διαλαδὺς δὲ καὶ πῖς ἵδι
προστεινόμενοι καὶ τοῖς μαλλοῦσις ἐλπίσι. Vbi Turn. ite-
dem vertit Oblatis iueiscatus. Eodem modo accipi potest
hoc in loco Iseratis Panathen. καὶ δύναιτο προσπαθεῖν
προσπειρομένους, καὶ μὴ συνδιδάσκοντες, κρήνη πλὴν αἰρέσει (I) τῷ
διδασκαλίῳ ἢ τῷ παλαιῷ αὐτοῖς ἐδόμισεν, Si fortè se offer-
rent, Si fortè offerrentur, seu occurrerent. Nisi malis,
Si fortè proposerentur & in medium afferrentur.
¶ Nam interdum προστίθεν accipitur itidem pro Propo-
nere, in medium asserre, ut apud eundem initio orationis
De pace, εἰ μὴ ἄνευ προσδοκῆς ἀποποιήσας ὥς καὶ τοὶ πόλεως καὶ
ὡς τοὶ πολέων καμύματα, καὶ πλὴν δύσανται ἀνατρέφεσθαι πά-
λι· οἱ δ' ἐάν τις πρὸς προστίθεται, ἀλλ' ὥς ἐν νόμῳ ἔχει δέη, Ni-
hil tale in medium asserunt, Nihil tale vobis propo-
nūt. Plerunque verò aliquis quæstionem aliquam alie-
ni προστίθειν dicitur, itidem Proponere, & Postulare
sibi explicari: qua significatione & προσβάλλειν acci-
pitur, ut apud Diogenem Laërtium in vita Aristippi.

Nonn.iii.

radices habent superficialias, multibidas & perplexas. A Gaza tamen Torridas vertit. Vbi etiam obiter nota in vulg. edit. Theophr. perperam legi *ἐν τῷ πλάτῳ* pro *ἐν τῷ πλάτῳ*.

Ταρίτῳ, ου, τῷ, Craticula. Poll. lib. 1, de curru, τῷ δὲ *ταρίτῳ* αὐτὸ περὶ τῶν μαζῶν, ὅσωντι ἐν τῷ δὲ *ταρίτῳ* αὐτῷ, τῷ δὲ *ταρίτῳ*. Solent certe hodieque virgæ quædam craticularum curribus superimponi & corio superintegi: his nimirum quibus vehuntur ditiores.

Ταρόω s i v e **Ταρόω**, δὲ, Instruo & munio *ταρόω*. Arborea etiam *ταρόω* dicuntur quarum radices multo implēxæ veluti craterem efficiunt, ut apud Theophrast. De caus. plant. libro 3. *ἰσχυρὰς ἐρῶντων ῥίζων καὶ περὶ τοῦ αὐτοῦ*. Galenus apud Hippocratem, *περὶ τῶν καὶ ἐκπονημένων*, subiungens, *ταρόω* enim vocari *ταρὸν* τῷ *πλάτῳ* αὐτοῦ. **V N D E** **Ταρόω** s i v e **Ταρόω**, αὐτῷ, idem cum *ταρόω* seu *ταρόω* significans. Poll. libro 1, οἱ δὲ *τῶν καὶ περὶ τοῦ αὐτοῦ*, *ταρόω* καὶ *ταρόω*, id est ordo & series remorum. Eustath. *ταρόω* exponit, *κατατάττω*: quoniam videlicet *ταρόω* vocatur ὁ *τῶν καὶ περὶ τοῦ αὐτοῦ* ὁ *ταρόω*.

Τερέω quoque ex *τερόω* derivatum creditur: forsitan ita ut Terebro ex Tero. Certe Græco *τερόω* respondet Latinum Tero & Attero, necnon Terebro *τερόω*. Helych. verò *τερόω* exponit, *ἐπὶ τοῦ σι*, tornavit: item *ἐπὶ τοῦ σι*, vulneravit. Quod *τερόω* apud Homerum extare traditur.

Τερέω, ου, τῷ, Terebrum. Odyss. β, vers. 197, — *πῆλκα δὲ τῷ τερόω*, terebro omnia perforavi. Et Odyss. 1, *Τερέω δὲ ἔπειτα καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vbi schol. exponit, *τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. **V N D E** **Τερέω**, ου, τῷ, Terebellum seu Terebella: apud Theophrastum, Histor. plant. libro 5, cap. 9.

Τερέω, ου, τῷ, Philyllo in ea fabula quæ *Φαίλο* inferbitur, est quoddam *τερόω* *καὶ τῷ τερόω*, teste Poll. libro 7. Sed pro hoc *τερόω* non dubito quin reponendum sit *τερόω* ex eiusdem libro 10, aut certe cum Eustath. legendum *τερόω*.

Τερέω, ου, τῷ, Terebro, Vermis qui ligna terebrat. Helych. *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ*, Suidæ *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ*, vermis qui in ligno habitat & ipsum rodit. Sed peculiariter de his vermibus dicitur qui in magna ligna terunt seu terebrant: ut docet Theophr. Histor. plant. libro 5, cap. 9, *οἱ γὰρ τῶν τερόω αὐτῶν τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Et Vitruv. libro 5, cap. 12, Meridianæ regionis in muralibus propter altus, cariem, tineam, terebrines, reliquaque bestiarum nocentium genera procreant, alendūque conservant. Plin. verò & vestes ab eis infestari docet, sic scribens de prætextis Serui Tullii, libro 8, cap. 48, Mirumque fuit nec defluxisse eas, nec terebrinum iniurias sentisse annis quingentis sexaginta. Apolyto verò in Hippocrate, *τερόω* sunt etiam lumbricæ quorum. At enim, *τερόω* *καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Necnon ossium *τερόω* est, de qua Corraus, *Τερόω*, Caries: est resolutio continuæ in osse ab erosione facta: clivus causa est humor acutus & æctis in osse putrescens, ipsumque exulcerans. Sed initio quidem hoc malum reducitur ad aliud ægitudinis genus, & ossis asperitas potius quàm caries nominatur. Maiore autem facto foramine, & quodam veluti sinu vno vel vario apparente, *τερόω* dicitur. Idem vitium & *σκαλὴν οἰκῶν* dicitur: Latine autem Caries appellari potest. **V N D E**

Τερόω, ου, τῷ, A terebrine infestor, Terebrinis iniuriam sentio, ut Plin. loquitur. Dioscor. libro 1, cap. 181, de sycomoro, *καὶ τῷ τερόω*, celerrimè verò terebrinem sentit succus iste.

Τορόω, δὲ, idem quod *τερόω*, teste Suida, *τερόω* exponente *τερόω*, Terebro, Perforo, Traucio ferro. exponitur enim & *τερόω*, quod significat Penetro, Transfigo. Helych. *τερόω* est *τερόω*, *τερόω*: item *τερόω*, Secare, Incidere. Afferitur certe ex Epigramm. *τερόω* pro Parans cultello.

Aor. 2. *τερόω*, & sublato augmento *τερόω*: quo Homerus vsus est, Iliad. λ, vers. 237, *Οὐδ' ἔπειτα ζώοντα παύσασθαι, ἀλλὰ πολὺ πρὶν Ἀργεῶν ἀντιδρῶν μάλα δὲ ὡς ἔδειπ' ἀρχῆναι*, Non perforavit, Non penetrauit. *ὅτι διετρώσκει*, ut in meo manuscripto exemplari exponitur. Apud Helychium leguntur & **η α ε c**, *Τερόω*, *τερόω*, & *τερόω*, *τερόω*. forsitan à præter. med. *τερόω*, id est Perforavi, Perterebravi, Traeci, Penetraui. Nisi forte dicenda est facta hic esse poetica reduplicatio, qualis in *ἀλάτῃ* & *ἀλάτῃ* pro *ἀλάτῃ*, *ἀλάτῃ*. Sin à *τερόω* derivare hoc *τερόω* malis, ut *τερόω* a *τερόω*, non magnopere repugnat.

C. ANTITEρόω, δὲ, idem quod simplex *τερόω*, id est Perforo, Perfodio, Transfodio, Transfigo. Iliad. ε, — *ἀντιδρῶν δὲ δόρυ χροὸς ἀντιπέρσσει*. Et Iliad. κ, *καὶ δὲ δόρυ ἀντιπέρσσει*. Helych. *αὐτῷ* exponit, *διόρυξας, καὶ τῷ τερόω*. Est autem *διόρυξας*, perfodere: *καὶ τῷ τερόω*, concidere. Sed forte superflua est præpositio in hoc composito.

C. ΔΙΑτερόω, δὲ, Perterebro, Perforo. idem quod simplex, nisi quod præpositio aliquo modo intendit significationem. Apud Suidam ex incerto autore, *διόρυξας, καὶ τῷ τερόω*. Vbi schol. exponit, *καὶ τῷ τερόω*. Vbi schol. exponit, *καὶ τῷ τερόω*.

Τορόω, ου, τῷ, Penetrans, Acumine suo penetrans, Acutus, quemadmodum & Helych. *τερόω* exponit, *τερόω*. Idem *τερόω* afferit pro *τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Certe Luc. dicit *φωτὴν λαμψέαν, καὶ εὐχρηστὰς*, quod aures vehementia & acumine suo penetrat. ut sunt vocis toni acuti ac firmi. Alioqui *τερόω* dicitur Oratio clara & perspicua, & quæ intellectum ac mentem facile penetrat. Quo modo idem Helych. *τερόω* exponit, *τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Item *Τορόω* homo dicitur. Xenoph. De rep. Lacedæm. pag. 395, *ἐν τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰκῶν ἐν ξύλῳ καὶ τῷ τερόω*, *καὶ τῷ τερόω*. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Terebrines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant terebrinem proprie dici. Terrestres tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. terebris ita loquens introducit, *ὅτι τῷ τερόω σκαλὴν οἰκῶν καὶ τῷ τερόω*. Alioquin generalius quoque *τερόω* quorumvis lignorum sunt. At enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, *σκαλὴν οἰ*

& prateritum perfectum. Sed malim constituere
 Τ Π Ε Μ Α Τετρώ: unde D E R I V. Τετρώ s i v e Τί-
 τρημι, & Τ Τίτρημι. Idem porto hæc significant cum
 πρίω, id est Perforo, Terebro, Terebra penetro & tra-
 nicio, ut apud Dioscoridem, πρίωται ὑπὸ τῆς σκαλῆκος, &
 vermibus terebratur. Sic idem libro 5, capite 77, πρίωται
 λιπὼν ῥήματα, tenui foramine perforatur, seu pertun-
 ditur. Indemque apud Hesychium πτεράω, quod ex-
 ponit τρυπᾶσαι, ἀσπιδόω. Verbo autem πτεράω uti-
 tur Theophr. lib. 2 Hist. plant. ἀμυγδαλῶν δὲ καὶ οὐκ ἀμυγδα-
 λῶν γὰρ καλεῖται, ὡς καὶ περὶ τῶν ὀστέων καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὁ-
 σον παλαιαῖον, πτεράω τὸ διὰ τὸ ῥῆμα πτεράω, ὅτι τὸ πτε-
 ράω. Vnde Plinius libro 17, cap. 17, Amygdalæ ex
 amaris dulces sunt, si circumfossa stipite & ab ima par-
 te circumforato defluens pituita abstergeatur. Aliud
 ex eo exemplum cum Plinii interpr. habes in Κτερά-
 ρης. Sed nota in prior loco particip. aor. 1, quo & Ho-
 merus utitur, Il. χ, v. 397, dicens, Ἀμφότερων μὲν πτεράω πε-
 δῶν πτερόντι πτερόντι ἐς σφυρὸν οὐκ ἴσμεν, βορέας δ' ὤξιν ἰμαί-
 πει. Qui tamen est potius à v e r a o Τετράω, quod
 Bud. ex Theophr. quoque affert, lib. 5 Hist. plant. de ce-
 raste, πτεράω δὲ τὸ πτερόντι καὶ πτεράω καὶ σκαλῆκος, ὅθεν τὸ μὴ
 διωκᾶσαι πτεράω, κατὰ τὸ πτερόντι. Habetq; hoc πτερά-
 ω similitudinem ei quæ in πτεράω est, deri-
 uato ex τρέω. Porro ut ad τετρώ redeam, est inde aor.
 1, ττρήω, & præter. πατ. πτρήω. quo utitur Alexander A-
 phrod. Problem. libro 2, τὸ ττρήω ἵδρον πτρήω, ner-
 uus qui visui serui, perforatus & pertusus est. Vnde
 partic. πτρήω, Perforatus, Pertusus, Foraminibus
 peruius, ut Gaza interpr. Xenoph. prouerbialiter, ἵς π-
 τρήω πρὶν ἀτλῆν, in dolium pertusum: quale singi-
 tur illud Danaïdum, de quo & Plato in Gorg. ὡς φασὶν
 εἰς τὸν πτρήω πρὶν ἵδρον ἵδρον ττρήω πτρήω κατὰ τὸν
 αὐτὸν πτρήω. ἵδρος οὐκ οἶσιν unde & qua autoritate afferat-
 ur pro Lapis politus.

Τρήμα, αὐτὸ τὸ Foramen. idem quod ὀτὶ & τρύμμα. ut in
 naui τρήματα dicuntur (teste Polluce lib. 2) foramina
 quibus immittitur remus: quæ & ὀπὰ. Item & in cri-
 bro sunt τρήματα ac similibus aliis. V N D E Τρήμα-
 τος, ἵς, & Τ Τρήματῶδης, ἵς, & ἵς, Foramina mul-
 ta habens. Foraminibus multis pertusus. Quorum il-
 lud in Epigr. legitur & poeticum est, hoc autem prose
 scriptoribus vltimatus. Gaza dicitur interpretatus esse
 Foramen sibi excavans, apud Aristot. in Hist. anim. li-
 bro 1. Inde & c o m p. Τρημαστικῆς, quo significatur
 Aleator. Hesych. enim τρημαστικῆς exp. κωκυτῆς, ita no-
 minatus dicens ὅτι τὸ τρημαστικῆς κωκυτῆς τρημαστικῆς, à forami-
 nibus quæ sunt in cesseris: Sunt enim pūctis insignitæ
 quibus numeri denotantur.

Τρησιν, ἵς, ἵς, Perforatio, Terebratio, Perforatio & traieccio
 quæ sit terebra.

Τρησιν, ὀτὶ, ὀτὶ, Perforatus, Foramina habens, Foraminibus
 pertusus, ut apud Hom. Od. 9, v. 77, — πῆμα δ' ἔλασαν ἀ-
 πὸ τρησιν λίθοις, à lapide perforato. quoniam videlicet
 ὅτι τὸν λίθον solent τρυπᾶν οἱ λίθοι, ut per ea forami-
 na naui retinacula possint traici. Hesiod. Theogon.
 v. 331, Κεραυνὸν τρησὶν Νημεῖης, arbiter Nemeæ multis
 cauernis pertusus, id est cauernose. Rursus Homerus
 multis in locis τρησὶν λέγει, id est τρησὶν ὡς πᾶσι
 τῶν ῥημάτων δέονται. solent enim foramina in spondis tere-
 brari, & per ea πῶσι traici qui sustineant ipsum lecti-
 sternium. Vide Il. ω, v. 710, & Od. α, v. 440.

Αμφότερος, ἵς, καὶ ἵς, Vtrique perforatus, Vtrique par-
 te pertusus. I T E M Αμφότερος, ἵς, ὅττι ἵς, pro eodem
 unde ἀμφότερος ὅττι ἵς apud Nonn. Orbes oculorum
 vtrique parte foramina habentes. nam τὸ ὀτὶ ἵς ὀ-
 ρον πτρήω, ut testatur Alexander Aphrod. lib. 2
 Problem. quæ gemina foramina geminis oculis ser-
 uiunt.

Ατρησιν, Qui perforatus non est, Non pertusus seu per-
 terebratus, Nullo foramine hiscens: vel etiam Imper-
 foratus, ut Ovidius dicit, — manet imperforatus ab omni
 Ictu. Cui oppositum πτρησιν, τρηματῶδης & τρημα-
 τος, ut Aristoteles libro 1 Hist. anim. τρηματῶδης & α-
 τρησιν sibi opponit. Item ατρησιν dicuntur quibus ani-

meatus coaluit, Quorum anus perforatus non est, ut
 Perinthis fertur fuisse vacca cui excrementum excre-
 nuatum per vesicam transmittabatur, eo quod anus
 foramine peruius nō esset. Necnon ατρησιν καὶ ατρησιν
 καὶ μύρια dicuntur mulieres quarum naturalia non
 sunt peruia, sed coaluerunt vel natura vel morbo ali-
 quo. Reperiuntur enim quarum naturalia, inter se glu-
 tinatis oris, concubitus non admittant, ut docet Cel-
 sus libro 6, capite 28: vbi etiam tradit quomodo curari
 oporteat naturalia quæ eiusmodi sunt. At pro ατρη-
 σιν quod exponitur Infatigabilis, Indefessus, scriben-
 dum ατρησιν, utpote quod ex τρύω derivatum sit. V N-
 D E Ατρησιν, More eorum quæ foramine carent, More
 eorum quæ foraminibus pertusa & perterebrata non
 sunt, Sine foramine. Affertur & ατρησιν ὑπὸ τῆς ατρησιν ex lo-
 sepho pro Intrepidè sustinebat. Quæ significatione
 diceretur potius ατρησιν aut ατρησιν. nam τῶν signi-
 ficantis Tremo, Trepido, futurum est τρησιν, non τρησιν.
 Videndum itaque ne scribendum sit ατρησιν, certe α-
 τρησιν in ea signif. stare nequit.

C. Εὐτρησιν, In rectum perforatus, Recta habens forami-
 na, ατρησιν ατρησιν ex Gal. 2 ad Glauco. Recto ductu
 forata fistula.

C. Εὐτρησιν, Lata & ampla habens foramina, Latis & spa-
 tiotis foraminibus pertusus: ut lato ore fenestra.

C. Εὐτρησιν, Bene perforatus, seu Multis pertusus forami-
 nibus: ut idem sit cum τρηματῶδης & τρηματῶδης. In qua
 significatione accipi potest ατρησιν πῶσι, quod ex E-
 pigrammat. affertur, & signif. Cauernosi soli, Soli mul-
 tis foraminibus hiantis. Nisi malis pro ατρησιν acci-
 pere, id est Magnum hiatus habentis, Magno & am-
 plo foramine hiantis: ut apud Heliodum, ὑπὸ τῆς ατρη-
 σιν χαλῶσι Οὐρανός, atheno quod lato ore habet. Ho-
 merus pro Eleganter perforatus seu Decenter tere-
 bratus, accepit Iliados 5, Εὐτρησιν ἵδρον ὑπὸ τῆς ατρη-
 σιν λείψανον μετέπειτα. Vbi etiam nota εὐτρησιν, α-
 τρησιν. Εὐτρησιν, habente poeticam dialysin diphthō-
 gi, metri causa.

C. Πολύτρησιν, Multa habens foramina, Multis forami-
 nibus pertusus seu terebratus, Multis foris seu Multifo-
 rus: quorum illud apud Plinium legitur, hoc apud O-
 uidium & Senecam. Odyll. χ, πρὸς τῆς τῆς ατρησιν ατρησιν
 πλῆθος ἵδρον κατὰ τὸν. Et Dioscorides libro 2, cap. 113,
 de orthonna herba, ἵδρον δὲ τῆς ατρησιν ατρησιν, πολύτρη-
 σιν ὡς πᾶσι σπῆται. Vnde Plinius libro 17, capite 12, O-
 thonne in Syria nascitur, similis eruca, perforatis cre-
 bro foliis.

C. ΑΝΑΠΤΕΡΩ s i v e ΑΝΑΠΤΕΡΩ, Perforo, Perterebro,
 Pertundo, idem quod simplex πτεράω seu πτρήω. Dio-
 scorides libro 1, capite 80, de lacryma seu gummi styra-
 cis, δολιχῆς δὲ αὐτὸ ὅτι οὐκ ἔστι δένδρον πτεράω, ἀλλ' ὑπὸ
 τῆς σκαλῆκος ἀναπτέρεται. Vbi Ruellius, Adulteratur li-
 gni scobe, quem vermiculi erodentes & perterebrantes
 excusserunt. Plinius libro 12, capite 25, In hanc circa ca-
 nis ortum aduolant pennati vermiculi erodentes: ob
 id in scobe sordescit. V N D E ΑΝΑΠΤΕΡΩ, ὅττι ἵς, Per-
 foratus, Pertusus. Synes. παρ' ὧν μὲν δολιχῆς πρὶν εἰσέλθαι
 τῆς ατρησιν ἵδρον ατρησιν: id est (ut ait Suidas) τὸ ἵδρον ατρη-
 σιν καὶ πτρησιν ατρησιν: qui tamē hæc tantum
 verba profert, ἀναπτέρεται ἵδρον, non dicens ex quo. Si-
 gnificat igitur calceos pertusos, ut, qui longo vsu de-
 titi sunt, pertusi esse solent. Exponitur etiam Non
 foratus, Nullo foratu peruius, Imperforatus: ut pro ατρη-
 σιν positum sit, quemadmodum Hesiodus ἀναπτέρεται
 pro ἀναπτέρεται usurpauit. Suspecta tamen mihi est ea ex-
 positio, præsertim quæ nulla autoritate nec testimo-
 nio sit confirmata.

C. ΔΙΑΠΤΕΡΩ s i v e ΔΙΑΠΤΕΡΩ s i v e ΔΙΑΠΤΕΡΩ, Perforo,
 Perterebro, Pertundo, Terebra transicio seu perfodio
 aut pertundo, Foramine peruium reddo. Διαπτέρεται af-
 fertur ex Theophrasto De caus. plant. lib. 1, cap. 11, Ex
 Herodoto autem διαπτέρεται, Perforares, Perforare pos-
 sis. V N D E ΔΙΑΠΤΕΡΩ, ἵς, ἵς, Perforatio, Pertusio.
 Pro foramine affertur ex Herodoto. I T E M ΔΙΑΠΤΕΡΩ, ἵς,
 ὅττι ἵς, Perforatus, Perterebratus, Foraminibus pertu-
 Ορσο. 11.

ut testatur Eustath. quoque, pag. 1069, τρυμαλλία δὲ πούτως ἡ τρύπα. Suidas verò & pro terebro accepisse videtur, quum ait, Τρύμμα, ὁ περὶ μύλων ἐπὶ δὲ καὶ περὶ σπηλαίων ἐν τοῖς περὶ γῆρας, ὅτι ἡμῶς τρύπα φασί. Pro eo enim τρύπα schol. Aristophan. habet τρύπασι: ita ut τρύπα & τρύπασι idem sint. Nisi forte & apud Suidam pro τρύπα legendum sit τρύπασι. apud quem tamen non τρύπα sed τρύπασι habet manuscriptus etiam codex: sed manifestum esse videtur mendum.

Τρυπῶ, Terebro, Perterebro, Perforo, Pertundo. Lucian. in Hercule, τρυπῶντες τὴν γῆν τῶν γῶνται ἀχαι, ὡς ἐκείνης ἐλαφύς αὐτοῖς ἐποίησιν, petula dei lingua alligatos eos homines ductari ab eius summo finxit. B. Pass. Τρυπῶμαι, Terebro, Perforo, Pertundo. unde particip. τρυπῶντες & πετρῶντες, Terebratus, Perforatus, Pertusus. Plur. Symp. 1, problem. 8, ex Sophocle, Βερεδία δὲ γὰρ ὁ λόγιος ἐρεβόλη Μελίς δ' αὖτις ἐργάζετο τρυπῶντος. Et Xenoph. Anab. 3, ἐπὶ ἱερῶν αὐτῶν ἡδονῶν ἄνθρωποι, ἀμρότητα τὰ αὐτὰ πετρῶντες, utraque autem perforatam habentem. Erant autem perforatae aures barbarum exprobratio. In Sophocl. autem illo loco πετρῶντες οὐκ ὀπποῖται τῇ ἀτρυπῶντι & βερεδία, quod vix perforatum esse videtur, adeo ut vox penetrare nequeat, quod & in κρηλακούσις accidit, id est quod sordibus obstruitur & obthurat sunt. At πετρῶντες ἄνθρωποι dicuntur esse calculi damnatorii, sicut πῆρες, absolutorii.

Τρύμμα, αἶψ, ἡ, idem quod τρύμα & τρύμα seu τρυμαλλία, id est Foramen. Lucill. libro 2 Epigramm. Οὐκ ἔστι μὲν τρυπῶντα λῶε καὶ ὄρεα, fornicarum foramina, modo recta, modo obliqua. id est Caernae in terra terebratae. Quo cum loco confer quendam Plutarchum in Σπύλιος citatum.

Τρύπας, αἶψ, ἡ, Terebratio. idem quod τρύμα.

C. Ατρυπῶς, αἶψ, ὁ καὶ ἡ, Qui perforatus non est, Non terebratus, Non petrusus, Nullo foramine petrius. Idem quod ἀτρυπῶς.

C. Διτρυπῶς, αἶψ, ἡ, Terebratu difficilis. Vide in Ετρυπῶμα.

Τρύπασι, αἶψ, ἡ, s. v. Τρυπῶ, αἶψ, ἡ, Terebrum seu Terebra. idem quod τρύμα: quavis velut diversa ponantur in hoc apud Suidam versu, ex Epigramm. opinor, Τρύπασι τ' ἀδύτητα καὶ ἀκύντα πύργα. Athen. libro 5, δὲ τρυπῶντι δ' ὅταν οὕτω ἡρμοσμένοι πρὸς τὰ μύρια συνεχθῶντες. solent enim ligna terebrata clauo ligneo aut etiam ferro compingi & coagmentari. Metaphoricè τρύπασι vocatur Veterator, ut ex schol. Aristoph. docui in τρύμα: qua signif. dicitur & τρύπασι. At τρυπῶντι apud Hesychium legitur, dicentem esse ἐργαλῆον περὶ τῶν: apud quem & τρυπῶντι pro τρύμα. v. n. d. τρυπῶντι, F. ἰω, Terebro. idem quod τρύμα. Hesych. τρυπῶντι exp. τρυπῶντι πύργα.

C. Διτρυπῶ, αἶψ, Perterebro, Perforo, Pertundo. Exponitur etiam Penetro, Transigō, necnon Excauo.

C. Εἰς τρυπῶν, αἶψ, Terebro intro, seu Terebrando penetro. Itē Inlino me, Clam me ingero. Suidas περὶ ἱεροῦ. Qua de signif. vide & sequens comp.

C. Ετρυπῶ, Terebrando egero. Item ἐτρυπῶν dicitur qui se veluti terebrando erumpit: (quomodo ille apud Caesarem, Erumpit se portis foras) ut Eustath. ex Pausania ἐτρυπῶν exp. μετὰ βίαις ἐλάλει. Sic Aelius Dionysius apud eundem, pag. 1531, Εἰς τρυπῶν (inquit) ὁ ἐτρυπῶν, τὸ περὶ γῆν λαβεῖν, ὃ μετὰ βίαις ἐλάλει. Hesych. verò ἐτρυπῶν exp. ἐλάλει λελαθῶν: & ἐτρυπῶντι idem περὶ γῆν. v. n. d. Ετρυπῶμα, αἶψ, ἡ, id quod terebrando egeritur, Ramenrum seu scobs quam terebra educit, Scobs quae in terebratione lignorum egeritur. ut Columella libro 4, cap. 19, dicit, Antiqua terebra, quam solum veteres hauerant agricolae, scobem faciebat. Theophr. Hist. pl. lib. 5, c. 8, ἵνα δὲ ἀπὸ τρυπῶν, λίαν χαλεπὸν βερεδία γὰρ ἀναφύεται τὸ ἐτρυπῶμα, τὰ δὲ scobs egeritur. Sic τρυπῶμα dicitur scobs quam cornus egerit, & τρυπῶμα scobs quam setta.

Alioqui v. n. d. Τρύμα significat Tero, Attero, ut supra dixi. Quae significatio vicina est superiori, ut & apud Latinos Tero ac Terebro affinia sunt, atque adeo hoc derivatū ex illo, Hesych. certè τρύμα exp. τρύμα: cui iudē

τρύμα est κατατρίβειν, κατατῶν. qua significatione τρύμα quoque usurpam supra docui. Ac sicut τρύμα accipitur etiam pro Vexo, Diuexo, Defatigo, Exhaustio, Domino, Conficio, Affligo, Eneco & Macero: ita etiam τρύμα accipi sciendum est. ut apud Platonem De leg. περὶ τῶν καλῶν. Et in Epigramm. Γέρε καὶ πύριν τρυμῶντες (ut & apud Homerum quidam ἐπὶ τῶν καλῶν λέγουσι) Affertur & τρυμῶντες ἐν τῷ ἱερῷ κατὰ pro Affligo ad vltimum calamitatis.

Τρύμα & τρυμῶν, ut τρυμῶν, de veteratore dicitur & homine qui logo rerū vsu veluti est eritus, ut supra docui. Τρύμα, αἶψ, ἡ, Affligio, Exumna: κακοπῆμα. Hefychio non solum τρύμα, Labor, sed etiam τρύμα, Morbus.

C. Τρυμῶν, αἶψ, ὁ καὶ ἡ, Vitam vexans, Vita molestus, Vitam excrucians. ut apud Aristoph. in Nub. ἐπὶ τῶν καλῶν τρυμῶντες, ventris vitam exercentis & excruciantis. quemadmodum schol. quoque exp. κακοπῆμα καὶ κακοπῆσις τῶν βίων. Iudēque Eustathio τρυμῶντες ἐν τῷ κατὰ κακοπῆμα τῶν βίων. Quod possis interpretari Vexans & molestans in quærendo victu. vel, Se fatum non enecans in victu sibi comparando.

C. Τρύμασι, αἶψ, ἡ, s. v. τρυμῶν, Signū seu nota quæ equo πετρῶντι innotuit, Stigma quod equus diuturnis laboribus veluti detritus & confectus notatur, Nota qua agnoscitur ὁ πετρῶντι τρύμασι. Eust. pag. 157, de τρύμα & quibusdam ex eo derivatis loquens, Εξ αὐτῶν δὲ καὶ τρυμῶν, ὁ πῶς πετρῶντες καὶ ἀχρεῖς ἵπποις ἐπιβάλλεται. Vbi etiam annotat, apud A. Dionysium quatuor syllabis legi τρυμῶντι, & dici esse ἱγκαῖμα ἵππου γηγεῖας ὅτι τῶν γῆρας, ὡς καὶ ἱγκαῖμα. id est notam, qua rutam refert, & inuri solet maxillæ equi vetuli. asferimque ab eodem hunc Eupolidis locum, Αἷμα δὲ τρυμῶντι περὶ τῶν τρυμῶντι. Quibus subiungit Eustath. ἵππων οὐκ ἔστι τρυμῶντι, ὅτι τρυμῶντι, ἡ τρυμῶντι ἡ σημαίνει τὸ γηγεῖας ἵππου δι' ἡλικίας. Sed malim hinc diphthongo scribere τρυμῶντι in Eupolidis quidem certè loco: quæ scriptura apud Hefych. quoque extat, qui & ipse annotat τρυμῶντι olim vocatum fuisse τρυμῶντι καὶ τῶν γῆρας ὅτι τῶν γῆρας τῶν ἀδυνατίων καὶ τῶν γῆρας ἵπποις ἐπιβάλλεται, ἵνα μὴ πᾶσι γηγεῖας τῶν γῆρας autem fuisse τῶν γῆρας τῶν ἀδυνατίων τῶν γῆρας τῶν ἀδυνατίων. Vnde patet, senatum olim, si quando delectum haberet, equis imbecilibus & logo vsu diuturnisque laboribus attritis & enervatis rotæ signum in maxilla innotere solitum, ut ea nota agniti in militiam nō admitterentur. Meminit huius rei & Erasmus in prou. Equo senescenti.

C. Τρυμῶν, αἶψ, ὁ καὶ ἡ, Virum atterens, id est Conficiens, Exerucians, Exhaustus, Emaceratus. Soph. Philoct. pag. 384 καὶ μετὰ βίαις βαρύνει τὸν αἰδῶν τρυμῶν. Vbi schol. exp. ὁ τρυμῶν, ἡ κατατῶν, ὡς τῶν ἀδυνατίων. Potius etiam dissoluere & exponere αἰδῶν αἰδῶν τρυμῶν, id est κατατῶν τρυμῶν.

C. Ατρυπῶς, αἶψ, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀτρυπῶς, Indomitus, Infatigabilis, Indefessus, Qui nullo labore edomari potest, Quem nulla a rumina adeo vexare, conficere atque affligere potest, ut animum demittat: ἀκαταπύργος, seu ἀπύργος αἶψ, ut apud Aristot. De mūdo, διναμὶς ἀτρυπῶν. Vis quæ nullis laboribus debilitari & infringi potest, seu Facultas quæ nulli difficultati cedit. Et apud Plut. τῶν ἡρώων ἀτρυπῶν καὶ ἀτρυπῶν, infatigabilis, ut B. interpr. mutuat id vocabulum ex Plinio. Sic apud eundem Plut. in Symp. lib. 4, probl. vlt. vbi lepus ἀτρυπῶν αἰδῶντι pollere dicitur, ὅτι γὰρ ἐπὶ τῶν ἀτρυπῶν ὅτι αὐτῶν, καὶ κατὰ τὴν αἰσθητικὴν τῶν ὀφθαλμῶν. nam cetera animalia somnum capiētia oculos claudere solent, veluti defessos etiam ipsos ex functione sui muneris: lepus autem isdem appetit dormit, ideoque infatigabilis ei esse videntur. Itē ἀτρυπῶν dicitur Nullis laboribus frangi, seu, Nullis laboribus domari & fatigari. Vel, Vita detractionis experta. ut apud Aristot. Eth. 10, cap. 7, τὸ ἀτρυπῶν δὲ τὸ χαλεπὸν ἀτρυπῶν, libera cessandi oratione facultas & vita defatigationis experta. Sed hæc ipsam vocem ἀτρυπῶν videtur adverbialiter usurpasse Phocylides sui Νουθετικὸν πῆματις v. 158, de somnicis, Εὐχόμενος τῶν τρυμῶν βρῆντι ἐπὶ τῶν ἀτρυπῶν Δ' ἄνθρωποι οὐκ ἔστιν οὐδὲν Οὐδὲν.

Homerum Odysseum, v. 149. — πῶς πικρὸν, ὅδ' ἔστιν ἄνθρωπος, καὶ χεῖρας ἀνέλασεν Ἀπειρίους, ἀπαλάς, manus retrahens operis insuetas ac teneras: ut & scholiastes exponit ἀπείριος. Nisi malis, Non tritas nec exercitas laboribus: ἀπείριος significante Exerceri, Vsu veluti attenti. Quo certe modo Ἀπειρὶς & Ἀπειρίους accipiuntur, ut infra docebo.

C. Ἐπειρίος, Tritu facilis, Qui facile potest teri, seu contundi & comminui: Friabilis.

Derivata ex ἀορίστος.

Τελεός, Tritus: idem quod τελεός. Sicut verò τελεός accipitur pro Vsu quotidiano terere, ita & τελεός accipiendum est: velut in hoc loco Aristoph. Οὐπὲρ ὡς οὐδὲν ἀπείριος ἐστὶν τελεός. vbi metaphora sumpta est ἀπείριος ἀπὸ τῆς διείρου ἰματίου τῆς ὑπερβολῆς ἐν τῇ τελεῇ καὶ φέρειν πολλοῦ χρόνου, teste Suida. Item τελεός dicitur ea significatione qua τελεός vel se vel alium dicitur quis, id est Exercere & vlu veluti attetere. Plato ep. 7, μακάριον τὸ ψυδρῶς ἀμα καὶ ἀλγῶς τῆς ὁλῆς οὐσίας ματὶ τελεῖς παύσης καὶ χρόνῳ πολλῷ. Adhibita omni exercitatione & studio, seu Vsu & progressu temporis. Et Polybius libro 1, τελεός ἐστι τὸς πολέμους ἔχοντα σύμμιχτον, qui haberet vsum medicrem rei bellicae. Praeterea ut τελεός χρόνῳ significat Tempus terere, ita τελεός quoque, & ἡγετεός, quod redditur Mora, Procrastinatio: καὶ ἀπείριος, βραδύτης. Plutarchus Alcibi. Ἰδομενεὺς ἀπείριος αὐτῷ, καὶ πολλῷ τελεῷ ὁρῶντος καὶ μὴ καὶ ἀπείριος τῆς Νικίης τὴν τελεῖαν ἔχον, diutius procrastinatum in bellum, id est, Niciam multum temporis tritutum in gerendo bello. quemadmodum idem in Camillo dicit, τὸν πολέμῳ χρόνῳ τελεῖαν, Procrastinare bellum (quo sensu & ὁρῶντος accipitur, ut suo loco docui) Et Thucydides lib. 8, pagina 190, τελεῖς ἵνα δὲ ἀπείριος ἦτε. Sic apud Suidam, οὐ φέρων τῷ τριβῶν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀμα τῷ σεν ὑπὸ ἀπείριον τῷ ἀπείριον. Item, διὰ τὴν βραδύτητα μὴ πῶς τελεῖν φέρονται, ἀλλὰ καὶ ματὶ καὶ διὰ τὴν βραδύτητα τῶν ὁρῶντων. Vbi & ipse τελεῖν exponit βραδύτητα & χροῖαν ὑπερβολῆς. Item ex Aristophane affertur τελεῖας τελεῖν, pro Moras necesse. Apud Gregorium verò in Encom. Maccab. καὶ ἀπείριος καὶ τελεῖν ἐπὶ τῇ ταχέϊ, Et enim quodammodo & moram afferebat supplicio.

C. Ἀτελεῖς, ἰός, ὅς, ἡ, idem quod ἀπείριος, Qui tritus non est, ut ἀτελεῖς ὁδός, Via non trita, Via nullis vestigiis calcata: quae & ἀπείριος, ἀ-τέλες, ἀπείριος. Sic Thucydides libro 4, pag. 113, de insula quadam, ἐν ᾗ ἀπείριος πᾶσα ὑπὸ ἰρμύας ἦ. Et Philo De vita Mos. lib. 1, βαθία καὶ ἀτελεῖς ἱρμύς, non cuiquam calcata mortali solitudine. Qui paulo ante dixerat idem, δὲ ἀπείριος καὶ ἀτελεῖς ἱρμύς βαθύτης, per confragosa vel praeter pedibus hominum trita sola loca. Et libro 3, ἀτελεῖς καὶ μακρὰ ἱρμύς αὐτοῦ, inuisa & vasta solitudine peragata. Item, Non attritus, Integer: alius etiam, Inviolatus, Sincerus. Item Ἀτελεῖς ἐστὶν Ἀπείριος, de homine dicuntur qui vlu veluti tritus non est, Qui non habet vsum rerum, Inexercitatus, Imperitus. Apud Suidam, ἀπείριος ὅς ἡν τῆς ὁδοῦ ταχέϊ. Et, οὐδὲν ὅδ' ἔστιν ἀπείριος ὁ Πάριος. Quibus in locis ἀπείριος ab eo exponitur ἀτελεῖς, ἡμαρτίς. Vnde Ἀτελεῖς, quod exponitur Sine detrimento, Sine mora. I T E M Ἀτελεῖας eadem significatione qua ἀπείριος, apud Xenophontem in Hipparchico, pag. 565, οἱ δὲ καὶ πῶς πῶς ἀπείριος, ὅσοι τῶν ὑγιῶντων ἡμῶν, iis quorum pedes insueti sunt locorum confragosorum. Hoc tamen ἀπείριος potius ex τελεῖας ὁρῶν originem habere videtur, quam ex ἀτελεῖς: licet illius τελεῖας nulla fiat mentio in lexicis.

C. Λεπτέρεις, ἰός, ὅς, ἡ, Qui ita tritus & rufus est ut sit ἁλός, Tritu seu tritura laevigatus, Minutim rufus, seu confusus ac contritus. Qua significatione ἐστὶν ἁλός usurpatur: ut apud Dioscoridem libro 3, cap. 59, ὅς δὲ φύλλα ἁλῶς ματὶ μάλιστος ὅτι πῶς δὲ φύλλα, folia trita & cum melle imposta. Et c. 80 eiusdem libri, αἱ δὲ ρίζαι ἀπείριος μάλιστος καὶ πῶς δὲ φύλλα, contritae radices & cum melle illitae. Vnde ὁ Λεπτέρεις, ὁ, Contero seu contrundo & comminuo, ita ut laevigerur. idem quod λείω & λείω. In Geopon. λεπτέρεις ἡμαρτίς, pro eo quod Columella di-

xie, Ea postea terito, & amphoris singulis infricato. Item ex Galeno affertur λεπτέρεις pro In farinam terentes. Ex quo c o m p. λεπτέρεις, Tero minutissimè, Contero & contrundo ita ut laevissimum euadat. Vnde λεπτέρεις, quod tamen simpliciter exponitur Tritus.

C. Νιπτεῖς, Nuper tritus, Recens tritus. Phocyl. — τῷ τῷ νιπτεῖς ἀλός ἔχων, recens tritura ex cullum.

C. Ὀμπεῖς, Qui tritus & confusus fuit quum adhuc crudus esset. Item Ὀμπεῖς ὁλῶν dicitur oleum expressum ex oliuis quae crude adhuc trita & rufa fuerunt. solent enim teri tudicula antequam ex eis oliuum exprimitur. Dioscor. libro 1, cap. 19, ὁλῶν ὁλῶν τῶν ἐν τῇ τῇ ἀλῶν τῶν Ὀμπεῖς, ὁ ὁλῶν καλῶν, Oleum quod ex immaturis oliuis exprimitur, ad multos usus recte valentibus accommodatissimum: etiam omphacinum id appellatur.

C. Ἀπείριος, diuersum est à superioribus terminatione, nec ex ἀορίστος sed actiuo compositum. Significat autem pistillum quo sal teritur, πῶς ἀπείριος, ut schol. Aristoph. loquitur. Poll. libro 1, καὶ τῶν τελεῖας annumerat: ὁλῶν, (inquit) ὁπρὸς, ὁλῶν, ὁλῶν, ὁλῶν, καὶ ἀπείριος. At libro 6, cap. 13, inter μαχίρας καὶ ὁλῶν καὶ ὁλῶν reponit, itidem ὁλῶν ei synonymum faciens. Aristoph. Pace, Εἰς τὸν τῶν ἀπείριος φέρον. Vbi schol. annotat, ὁλῶν esse vocabulum Atticum, ἀπείριος autem, Attianum: & quosdam ὁλῶν scribere, ὁλῶν τῶν ἀπείριος: alios autē ὁλῶν, ὁλῶν πῶς. Quam etymologiam sequendo, dicendum foret compositum esse ex duobus verbis ἀπείριος & τελεῖν. Ac reuera non tantum sal, sed etiam aliis rebus terendis, seu tritu molendis, vsui est. Veruntamen primum etymon non esse vanum, patet ex synonymio c o m p. Ἀπείριος, quod ex Epigramm. affert schol. Aristoph. in loco citato, καὶ τῶν δὲ καὶ ἀπείριος, pistillum sal terendo, pistillum, inquam, utraque parte capitatum. Affertur ἐστὶν τελεῖας, ὁ, πῶς, pro ὁλῶν, ὁλῶν, pistillum: nescio unde. quamobrem & suspectum mihi est.

Τελεῖας, ὁ, Tritus. Dicitur de homine qui in rebus agendis est exercitatus, & diuturno vlu veluti tritus, ut & περὶ supra. Eust. p. 1327, ὅτι τῶν καὶ καὶ ἀπείριος ἀπείριος. Et pag. 932, ἀπείριος ὁ ὁλῶν τῶν τῶν πῶς τῶν ἀπείριος, ὁπρὸς ἀπείριος, ὁ ὁλῶν τῶν τῶν ἀπείριος. I T E M Τελεῖας dicitur Lacerna trita, seu Vestis trita, ut Suidas τελεῖας exponit, καὶ πῶς τῶν ἀπείριος. Suidas addens huc locum, pertinentem ad ὁλῶν, ὁλῶν, ὁπρὸς, ὁπρὸς, τῶν ἀπείριος, ἀπείριος, Palliū tritum & lacernā gestare. Verum existimo, ut cum superiore τελεῖας subauditur ἀπείριος, sic cū τελεῖας sub iudicatur Blex quodā grāmatico affert, Τελεῖας ἡμαρτίς Ἀπείριος καὶ ἀπείριος. S E D E T Τελεῖας dicitur de veste seu pallio, aut etiā linteo trito. si modò rectè hæc tradit. Carl. Rhodig. lib. 3, c. 19, (autoris nomē tacēs) Est & in abscessibus cutis nuncupata βλαῖς, putis virulētia insigniter attenuata, & τελεῖας, id est attritis lineis, admodum assimilis. Lacernasam cutem Latine appellant nonnulli, quia lacernæ instar rodatur. Vbi cum τελεῖας subaudiri potest ἱρμύς, vel simile quid, nisi potius τελεῖας scribendum sit. Τελεῖας quoque vocatur πῶς ὁλῶν ἡμαρτίς seu ὁλῶν, ut supra docui.

Sed nota, in illo loco quem Bud. affert ex grammatico illo, non oxytonos scribi τελεῖας, s e d Τελεῖας proparoxytonos, ut & apud Hesychium legimus Τελεῖας, quod simpliciter exponitur ἡμαρτίς. Necnon apud Etymolog. & in lex. meo vet. proparoxytonos itidem l e g i t u r Τελεῖας, expositū τελεῖας. Moneturq; ibi hoc τελεῖας esse παρρημῶν: dici enim prius Τελεῖας, ex cuius genituo fieri τελεῖας, eo videlicet in nominatiuū mutato, veluti ex φύλας fit φύλας, φύλας. Nota igitur ibi ἐστὶν Τελεῖας. Apud Theocriti autem schol. perperam s c a i r t v m Τελεῖας pro Τελεῖας: nimirum schol. in Idyll. 7, vbi γίγνεται πῶς τῶν ἀπείριος, ait τελεῖας ἡμαρτίς, ὅδ' ὁ παλαιός: sumptamque metaphoram esse dicens ab xratibus: Ἀμπερὶ δὲ οἱ σὺν τῶν γάρων ἐστὶν πῶς τῶν Ζωῶν πῶς τῶν, id est, ἀπείριος τῶν δὲ τῶν τῶν παλαιός τῶν τῶν τῶν. Vbi ob-

ideo Aristoph. in Concion. dixisse, βλέπων ὑπὸ τραύματι. A
στῶν περὶ οὐδ' αὖτε. vbi scholast. quoque & Suidas ex-
ponit, βλέπων δριμύτην καὶ ἡδύμενην δριμύτητα. Ex quo
ὑπὸ τραύματι sit D I M I N. ὑπὸ τραύματι, ut περὶ τραύμα-
τος ex τραύματι. Poll. lib. 6, cap. 10, ἡ δ' αὖτ' ὁ δριμύτης
καὶ τὸ ὑπὸ τραύματι παρὰ καὶ κατὰ χρομῆα καὶ σκῆδον,
καὶ σκῆδον, καὶ ὁ τραύματι.

Haecenus de Τρώϊ, cuius futurum est Τρώϊς: nunc de alte-
ro dicendum est quod futurum habet Τρώϊς: ambo
enim ab eadem deriuantur origine. nec etymo repugnat
significatio. Ut enim illud significat Penetro, Foro,
Perforo, Traicio: ita hoc Vulnere, id est Telo acuto
cutem foro seu pertundo: ut Ouidius, Contemptor
ferri nullūque forabilis ictu. id est quem nullus ictus
potest Τρώϊ. Sed sciendum est, huius Τρώϊς. M.
Τρώϊ (pro quo alii malunt D I C E R E Τρώϊς, alii
E T Τρώϊς) nullum esse usum in praesenti, sicut nec
superioris Τρώϊ: verum pro illo usurpari Τρώϊς sive Τ-
τρώϊς & Τρώϊς, pro hoc autem Τρώϊς, eiusdem
cum suo primitiuo significationis, ut & praecedentia
cum suo.

Τρώϊς igitur deriuatum ex Τρώϊ, ut βλάβος ex βρώ, si-
gnificat Vulnere, Cutem pertundo seu perfodio telo,
Saucio. Et pass. Τρώϊσμαι, Vulneror, Saucior. Plu-
tarch. Erotico, ἡ πληγὴ δὲ Τρώϊσται. Herodian. lib. 4,
πληγὴ δὲ τὴν καὶ Τρώϊσται ἰσχυρῶς. Et libro 7, οἱ δὲ
βλάβος καὶ Τρώϊσται, καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῆς αὐτῆς. Idem-
que paulo ante, βαλόμενος τὴν ὑπὸ αὐτοῦ καὶ Τρώϊ-
σται ὑπὸ τῷ ὀπίσθῳ διαφύεται. Item V E R I
Τρώϊς praesens tempus videretur esse. ut apud Hesychiū,
Τρώϊς, Τρώϊσται, necnon Τρώϊσται, τραυματίζω, id est
Vulnerari, Sauciari. (Idem tamen Τρώϊς exponit etiam
καταδαπάνη, consumit: sicut πῆμα quoque ac Τρώϊς &
τρώϊς itidem accipiuntur pro Attero & Consumo.)
Eustathius verò Τρώϊς exponit etiam βλάβος, apud Ho-
merum Odys. 9, v. 193, Οἷος αὖ Τρώϊς μάλ' ἔστιν ὅς περ καὶ
ἀλλοις βλάβος δὲ αὐτῷ χαλεπὸν ἔλκεν. Ita ut Τρώϊς & βλάβος
ibi synonyma sint. Quod & ipsum Τρώϊς à πῆμα deri-
uat facta syncopē, à quo non multum remota est τὴ
βλάβος significatio. Crebriora sunt exempla tem-
porum ex futuro formatorum. Plutarch. Artox. ἐπ'
αὐτῷ ἔχοντες, ὅς περ τὸ Τρώϊσται ἴσως. Xenoph.
Pxd. 3, πῶς ὁ Τρώϊσται, ἰατρὴ καλίστα, ἡ ὁρμήν ἐν-
αλίστα, medicis accersitis saucios curare iussit. Meta-
phoricè autem Plutarch. De aud. αὐτὸς ὁ Τρώϊσται λόγος
ἰατρῆς. Et Herodian. lib. 1, ἴσως τὴν αὐτῆς πῶς ψυχῆς τὴν α-
χρίσται, animum eius verba illa sauciant. Et libro 5,
ὑπὸ φήμης τὴν ψυχῆς ἰσχυρῶς, animi eorum illo ru-
more exulcerati erant. Vultus & Homerus aoristo i
Τρώϊς, & futuro medio Τρώϊσται, sed illo pro βλάβος,
hoc autem pro βλάβος aut ἡδύμενη. Il. 1, v. 341, Μ-
πῶς ἴσως τὴν τῶν κατὰ τὴν ὁρμήν αὐτῶν, ne, si forte in
saxum illud impingas, & equos ladas & currum fran-
gas. Et Iliad. 6, v. 65, ἔστιν ὅς περ καὶ Τρώϊσται αὐτῶν μά-
χης ἰσχυρῶς, ὅς περ Τρώϊσται ὄντα. vbi schol. expon.
ἡδύμενη: subiungens, τραύμα γὰρ ἡ ἡδύμενη. Vtroque modo
exponi potest, vel βλάβος vel ἡδύμενη, praefertim
quoniam idem & πῆμα dicat πῆμα ἡδύμενης, id est Affligi
& clade affici à victoribus, ut supra docui in illo ipso
verbo. Item & Galen. τραύμα apud Hippocr. exp. βλάβος,
καὶ αὐτὸς: & Τρώϊς, βλάβος.

S I D I T Τρώϊσται pro Τρώϊς dicitur, V T Τρώϊς
pro Τρώϊς. vnde apud Hippocr. Τρώϊσται, Vulnerari:
qui & Τρώϊς accepit pro Τρώϊσται, necnon pro ἀπαρ-
ζον, libro 1 De morb. mul. Galenus verò Τρώϊσται a-
pud eum exp. ἀπαρζον, quod significat Abortare.

Τρώϊς, αὐτὸς, πῶς, Vulnerus. ut Hesychius quoque Τρώϊς
exponit τραύματι. Item Clades, Damnum, Detri-
mentum. schol. enim Homeri exponit ἡδύμενη, & Galenus
βλάβος, ut paulo ante in Τρώϊς docui. Pro quo dicitur
E T I A M Τρώϊς, ut βλάβος pro βλάβος, teste Eu-
stath. qui Ionicum id esse ait, & significare πῶς Τρώϊς,
ut βλάβος πῶς βλάβος. Ex Τρώϊς autem est V E R I
Τρώϊσται, Vulnero.

Sed notandum, hoc Τρώϊς Ionicum potius esse, ut &
verbum Τρώϊς: ac pro eo in communi lingua V S V A.

P A R I Τρώϊς, tanquam à V E R B O Τρώϊς. Philo-
strat. epist. 5, καὶ γὰρ καὶ τὸν πολέμου αὐτῶν οὐχ οἱ μὴ
τρώϊσται, ἀλλ' οἱ νικῶντες ὁ τραύματι, vbi in bello fortes
habentur non ii qui non saucii sunt, sed qui stucii
palmam reportant. Luc. in Tim. οὐκ αἰσχροῦ γὰρ οὐδ'
αὐτὸς τραύματι. Idem in Macrobi. τραύματι πάλαι, ὁρ-
μήν. Plutarch. De deo Socr. λαβὼν μὲν εἰς τὴν παραλίαν
ἡ μάχη τραύμα, δούξ' ὅτι πάλαι. Idem, ἡ ἡμῶν τραύματι,
ἀλλὰ πληγὴς μόνον, nimirum ex casu e loco sublimi. Et
Xenoph. Pxd. 5, τραύματι ὅτι δὲ δριμύτης, quibus vulne-
ra obligata erant. Et Philostr. epist. 21, πῶς καὶ πάλαι καὶ
στρας τραύματι ἰσχυρῶς, facile sanabat vulnera in
bello aut venatione accepta. Τρώϊς dicitur etiam
Clades, Strages, Detrimentum seu damnum bello ac-
ceptum, Calamitas ex infelici praesidio, ut τραύμα quo-
que. Luc. De histor. scrib. ὁ πῆμας ὁ ὁρμήν τῶν βαρβα-
ρῶν, καὶ τὸν Ἀρσίναν τραύμα. Idem schol. Thucyd. lib.
3, pag. 89, quoniam πληγὴς exposuit μαχάλας νικητῆς,
subiungit, πληγὴ γὰρ κατὰ πόλεμον καὶ τραύμα, ἡ ἰσχυρὴ ἡδύ-
(Vbi obiter M O T A Πληγὴς, E T Πληγὴ) Est
autem à substantiuo τραύμα, A D I C T. Τρω-
ματις, ὁ, ἡ, Ad vulnus seu vulnera pertinet, Vulne-
rarius, id est Vulneribus sanandis aptus, ut Plinio
Vulneraria emplastra. Dioscorides libro 1, capite 131,
τραύματι καὶ αὐτῶν, vulneraria remedia. Et τραύμα-
τις, ὁ, ἡ, apud eundem libro 2, capite 4, Vulneraria
radix, Radix quae vulneribus imponitur. Item τραυ-
ματις sine adiectione dicit pro τραυματις φάρμα-
κα, ut libro 1, capite 98, μίγνεται ὁ καὶ τραυματις χη-
σίμους, vulnerariis medicaminibus commode permisce-
tur. Dicuntur autem τραυματις φάρμακα (inquit Gor-
taeus) Galeno τὰ κολλητικά, hoc est glutinatoria medi-
camenta, quae & ἰσχυρὰ appellantur. E T Τρώϊσται,
αὐτὸς, ἡ, Vulneratus, Saucius, Qui vulnus accepit, Cui vul-
nus inflatum est. ὁ τραύματις, seu τραύματις. Thucyd. lib.
3, pag. 171, πῶς τραύματις αἰσχυρῶς. Et Theophyl.
epist. 54, τραύματις τὰς ὁρμήν πλεμῶν ἀλόγως χερσὶν. Ac
ὁδοντις ὁ τραύματις est fabula Telegoni apud Aristot-
elem De poet. Item V E R I. Τρώϊσται, Vul-
nero, Infligo vulnus, Saucio. Demosthenes Pro cor-
πιῶν ὁ καὶ τραύματις. Lucianus libro 2 Epigr. — οὐ-
δὲνα γὰρ πῶς τὸ τραύματις, nullum enim vnquam sau-
ciauit. Et pass. voce ac signific. Thucyd. lib. 5, pag. 163,
τραύματις ὁ καὶ αὐτῶν, Vulneratus ab ipsis, βαλόμε-
νος ὑπὸ αὐτῶν, ut schol. exponit. Afferitur & τραύμα-
τις, πάλαι, pro, Multis confectus vulneribus. Et iur-
sum ex Thucyd. τραύματις τὸν ἡδύμενην, sauciatus & per-
foctus nauibus. V M D E Κατατραύματις, itidem Sau-
cio, Vulneribus conficio.

Τρώϊς, αὐτὸς, ἡ, Vulneratio. Exponitur etiam Vulnus, Ictus.
Τρώϊς, ὁ, ἡ, Vulneratus. Item Laxus. Vel, Qui vulnerari
laxive potest. Iliad. 9, v. 574, καὶ αὐτῶν τῶν τρώϊς χερσὶν
ὁρμήν χαλεπῶς. Hesychio τρώϊς est παθητός.

C. Αἰτρώϊς, αὐτὸς, ἡ, Inuulneratus, Illusus. Vel, Qui vul-
nerari & laxari nequit, Nullo forabilis ictu, ut Ouidius
loquitur. Luc. αἰτρώϊς σι, A te vulnerari & feriri non
possunt. Interdum additur datiuus instrumentalis,
ut αἰτρώϊς ἰσχυρῶς, quod Sil. Ital. dicit Inuulnerabile te-
lis, & Ouidius Nullo forabile ictu. Sic Plato in Symp.
χρῆματι γὰρ πῶς μὴ νον αἰτρώϊς ἡ πῶς καὶ ἡ σδύμενη ὁ
Αἰσός. Significat etiam Inuictus, Indomitus, ut α-
ιτρώϊς. V M D E Αἰτρώϊς, Sine vulnere. vel etiam In-
uictus. Hesychio αἰτρώϊς.

Dicitur E T I A M Αἰτρώϊς pro Αἰτρώϊς, itidem pro
Inuulneratus, Illusus: seu αἰσός, αἰσός, ut Suid. exp.
praecedens αἰτρώϊς.

C. Νότρώϊς, Recens seu nuper vulneratus, apud Erymo-
log. Afferitur & νότρώϊς pro Recentia vulnera: quā
potius significet Recens vulnerata.

C. ΚΑΤΑΤΡΩΪΚΩS itidem Saucio, Vulnero: vel etiā, Vul-
neribus conficio: idem quod κατατραυματίζω. vnde par-
ticip. κατατρώϊς, Qui sauciauit, seu vulnerauit, Qui
vulnus inflavit, aut vulnere confecit. Vel etiam, Qui
vulnere inflato prostravit & deiecit. sunt enim qui κα-
τατρώϊς ita interpretentur. A T Εκπώϊς di-
uerse significationis est à superioribus, quippe quod

significet Abortum facio, id est Abortum facio, Abortum infero, ut apud Dioscor. lib. 3, πρὸς καὶ β. ἴσθι ἐκ πρῶ-
σιν, Foetus immaturos expellit, Abortum inferit, Facit
ut matres abortient. Item ἐκ πρῶσιν dicitur foemina
gravidam pro βίβος ἐκ πρῶσιν, Foetus immaturum ex-
pellere, Partum ante tempus edere: quod Latini dicunt
Abortare, Abortum facere, Abortum parere: necnon
Abortiri: si modò mēdo caret quod apud Non. legitur
ex Varr. Vinū quod ibi natum sit, si pręgnas biberit, sic
ri ut abortiatur. Quia in signif. Hippocr. πρῶσιν dicitur etiā
dixit, id est pro ἐκ πρῶσιν, teste Gal. in Lex. Hippocr.
Dioscor. de onosmate herba, φασὶ ὅτι καὶ ἵκνος ὑπερβῆ-
πλὴν πρῶσιν, ἐκ πρῶσιν. Vnde Plin. Pręgnans si eam super-
grediatur, abortum facere dicitur. Rursus Dioscor. lib.
4, c. 187, de radicibus felices foeminae, γυναιξὶ ὅδε ἵσθι α-
συληψίαι πρῶσιν καὶ ἵκνος ὅδε βῆ, ἐκ πρῶσιν, & pręgnans
si supergrediatur, abortum parit. Vnde ἐκ πρῶσιν,
απὸ, πρῶσιν, Abortus: pro quo Atticos dicere ἔκπρωμα, re-
statutur Phrynichus. Ab Hesychio exponitur nō solum
παρὰ δὲν πρῶσιν αἰσῶν, sed etiam ἐκ πρῶσιν γυναιξὶ. Quibus
verbis significatur potius ipsa actio abortandi: quæ
D I C I T V R Ἐκπρωμός magis propriè, & Ἐκπρω-
μός: ut apud Aristot. Hist. anim. lib. 7, καλοῦνται ὅδε ὀρύ-
σας αἱ μᾶλλον ἢ ἵκνος ὅδε βῆ, ἐκ πρῶσιν, αἱ μᾶλλον
ἢ πρῶσιν. Vbi Gaza ὀρύσας interpret. Effusionem:
ἐκ πρῶσιν verò Abortiones. Porro ex illo ἔκπρωμα
D E R I V. Ἐκπρωμάω, Abortiuus.

S E D E T Τρώω deriuatur ex illo τρώω significat Tero,
Attero, nec absurdè, nam Arrodo seu Rodo & Comedo
(quas signif. habet τρώω) nō admodum diuersa sunt à
Tero & Attero, quoniam nimirū is qui aliquid comē-
dit, seu rodit aut arrodit, idem & dentibus idipsum te-
rit seu atterit. Homer. Od. 3, καὶ πρὸς μὲν ποταμὸν σὺν πα-
ρῇ διήμινα Τρώην ἀχρῶσιν μαλινδῶ, ut grāmē comede-
rent. Vbi Eust. annot. hoc verbum ὠματὸς πρῶσιν ὅτι
ἀλόχῃ, τεχνίτῃ ἔχει καὶ ἐπὶ πότι πρῶσιν ὅτι ἔστιν,
quippe quod de ratione pręditis dici solet. Quod ta-
men discernimen nō semper verum est. Nec minus enim
ratione pręditis animalib⁹ tribuitur quā is quæ ra-
tione carent, ut ostēdit ille qui dixit apud Athen. lib. 2,
Τρώωσι μύρτα καὶ πίπτα μμῆμυλα, & lib. 12, βούβῳ τρώ-
ωσι, τυροὺ καὶ πρῶσιν: & libro 14, Μελίπποτα δὲ ἢ σὺ πρῶ-
σιν, τρώωσι μῶ. Quibus in locis nota dici τρώω de
myrti baccis, pomis arbuti, bulbis, placētis melli-
tis. In Aristot. I A C I T Ἐτρώω: Vnde Tε-
χῶν, quod Suid. exp. τρώω, φασὶν: vnde τεχνίτης, de
quo infra. In fut. autē τρώωμαι quo utitur Aristoph.

Τρώω, τρώω, ἢ, Esus: vel Rotio.

Τρώω, ἢ, ὅ καὶ ἢ, Qui esus est, id est Qui comedi potest
aut solet, Edulis, Vescus: vel etiam Cibarius, ut Plin. vu.
cibariam appellat quam Græci τρώωμαι & τρωκῶ. Sed
& alii quiuis fructus eis τρώωμαι dicuntur qui crudi e-
duntur, ut vicia, ficus, rapa, raphani, bulbi, deniq;
quidquid secūda mensa inferri solet, ut sunt τεχνίματα
& τρωκῶ. Paul. iurisc. in Pand. Qui fundum vendidit,
pomum recepit, nuces & ficos, & vicia duntaxat dura-
cinas & purpureas, & quæ eiusdem generis essent, quas
non vini causa habemus, quas Græci τρώωμαι appel-
lāt. Hippocr. in lib. De intern. affe. τρώωμαι παρὰ δὲ
χρῆσιν καὶ σπλῆν, ὅς ὁ ἴσθι βῆ. Alibi hæc τρώωμαι ap-
pellat τρωκῶ, quæ Galen. in Lex. Hippocr. exp. ἰσθί-
μα, quæ cruda solent comedi, ut & Constant. Geopon.
lib. 14, c. 17, τρωκῶν περὶ δὲ vocat eam quā alii τρώωμαι,
Latini cibariam & edulem, itidem Artemid. lib. 1, c. 60,
de oleribus loquens, ὅσα ὅδε βῆ τρωκῶ ὅτι βλάδω
σπλῆνι, Si ea quæ cruda in cibum assumi solent, dera-
dantur. Peculiariter verò τρώωμαι appellari solet
intybum, siue seris herba, quam endiuatam vulgò nomi-
nant. Paul. Aegin. lib. 3, c. 46, πρὸς τῶν δὲ τρώωμαι καὶ ὁ
σπλῆν, τρώωται ὅτι σπλῆν. (Paulo antè dixerat, οὐκ ὅτι
ἢ πρὸς καὶ πρὸς τρώωται: quasi diuersa essent hæc ab in-
tybis) Et Alex. Trall. coniunctim & quasi expositionis
gratia dicere solet ἵσθι καὶ τρώωμαι, (pro quo tamen
perperam alicubi scriptum ē S I C I T V R Τρώωμαι)
eiusque vsum cōmendare in hepaticis, itidem in Pau-
lus. Item Didymus Geopon. lib. 12, cap. 28, Σίει, πρὸς

τρώωμαι, ὅς ὁ ἴσθι βῆ τρώω καὶ ἰσθίμα, σπλῆν καὶ πρῶσιν
Vbi & ipsum caput inscribitur τρώω, ὅτι τρώωμαι.
Absolute & sine vlla adiectione Actius lib. 9, c. 48, ἀνα-
λαμβάνει χυλὸν τρώωμαι, excipe succo intyborum. Apolyr-
tus in Hippiatr. τρώωμαι vocare traditur.

Τρώωται verò à Theophr. dicuntur rami tenelli & qui
sunt τρώωται, id est qui arroti possunt à pecore: De
caus. plant. lib. 3, cap. 2, καὶ ἀρῶται δὲ πρῶσιν τρώωται
καὶ τῶ τρώωται μόνον. vbi de putatione loquitur, & ὅτι
δρακῶται.

Τρώω quoque ἀπὸ τῶ τρώω dicitur vermiculus ille qui
legumina rodit, ὅς ὁ σπλῆν σπλῆν. Sic enim schol. He-
liodi, δὲ δὲ, ὅδε σπλῆν σπλῆν ἐκ πρῶσιν ἵσθι καὶ ἵκνος
σπλῆν δὲ καὶ καὶ ἵκνος ἵκνος, ἀμπελῶν ὅς, ἰσθίματῶν τρώω, ὅ-
σπλῆν ἵκνος, σπλῆν. Gurgulionem nonnulli vocant.

I T E M Τρώωται vermium quoddam genus esse
videtur in hoc loco apud Athen. lib. 3, Καπιδόκασι τῶ
λάχανα τρώωται. ut sunt erucæ & alie bestiolæ à
quibus olera arroduntur & depascuntur. A T Τρώ-
ωται composita voce dicitur quidam murium dux
apud Homerum in Βατρεχμομαχία, ex eo quod pa-
nes rodere solet: apud quem ibidem ψάλλω καὶ
Τρώωται παρὰ μαλακῶν, id est se velsi ut ὅσα
παρὰ μαλακῶν τρώωται ἵσθι, nec tanatū more τρώωται ὅσα
καί, ἢ καμῶν, ἢ καλοκῶν, Οὐ πύττοις χλωροῖς ὅτι
βότται, ὅδε σπλῆν.

Τρώωται, ὅ, Comestor, Vorator. Ita dicitur ab Homero
qui, ut habeat quod voret, quavis arte lucrum facit:
ὁ τρώωται καὶ φιλοκαρδῆς, ὅς ὁ καὶ τῶν βουλόμας τρώωται καὶ
καὶ δαίτην, ut Eustathius exponit. Idemque Hesychio
τρώωται est τρώωται, ὅς ὁ καὶ τῶν βουλόμας τρώωται καὶ
καὶ δαίτην, (ut quos Latini Luciones appellant) necnon
παρὰ μαλακῶν, ἀμπελῶν, nec enim à dolis & fraudibus absti-
nent, qui ut ventrem satient, nihil non lucri & quæ-
stus machinantur. Odyss. 3, δὲ πρὸς Φοῖβῳ ἵσθι καὶ ἀπα-
τῶναι ἵσθι, Τρώωται. Idemque Odyss. 6, Phœnices ab
eo dicuntur Τρώωται, μὲν ὅς ὁ τρώωται ἀμύματα.

Τρώωται, ὅ, idem quod τρώωται, Qui esus est, Edulis.
Vt plurimum verò ita vocantur quæ cruda comedi so-
lent: velut quæ vel in acetariis vel in secundis mēsis e-
denda apponuntur, ut in Τρώωται docui ex Galeno
& aliis.

Τρώωται quoque idem cum τρώωται & τρώωται signifi-
cat, id est Edulis, Vescus. Peculiariter verò τρώωται,
τρώωται & τρώωται dici solent quæ cruda comedi solent
& secundis mēsis apponi, ut raphani, poma, pita,
nuces, amygdalæ & similia: ut Poll. quoque indicat
lib. 6, cap. 11, his verbis, καὶ δὲ τρώωται, μύρτα δὲ, κάρνα,
μάσπια, ὅ καὶ ὅ καὶ καὶ, καὶ καὶ καὶ, ἀμυγδαλαί, κάρνα
Περσικῆ, ἀμυγδαλῶν, ἵσθι, σπλῆν. Quæ & τρώωται
dicuntur, synonyma enim sunt τρώωται & τρώωται,
sicut βρώμα & ἰσθίμα: quorum hæc duo latius patent
quam illa. vnde Athen. lib. 14, ex Aristot. libro qui
καὶ μύρτα inscribitur, πρὸς ὅτι δὲ τρώωται βρώ-
ματῶν νομίζονται ἵσθι βρώμα τρώωται πρὸς τῶν πρῶσιν
ματῶν ἵσθι, ἐπὶ τῶν τρώωται τῶν βρώματῶν τρώωται
πρὸς τῶν καὶ καὶ ἵσθι ὅτι τρώωται τρώωται τρώωται
τρώωται τρώωται. ὅτι τῶν δὲ τρώωται τρώωται τρώωται
τρώωται, καὶ δὲ τῶν τρώωται τρώωται τρώωται. Similiter
Eustathius quoque pag. 1401, annotat, apud veteres
fuisse quasdam τρώωται quæ διήτοι nominatæ fue-
runt, nimirum τῶν τρώωται, quæ τρώωται (teste
Atheno) vocari etiam τρώωται: atque ita usurpare
Pindarum, vbi dicit, δὲ τῶν δὲ τρώωται γλυκὺ τρώωται
Aristophanem verò τρώωται posuisse inter species
τρώωται. Comici tamen huius verba non affert,
qui in Pluto dixit, ἵσθι καὶ τρώωται τῶν τρώωται τρώωται
βῆ, bellaria spectatoribus prouincere. Et in Pace, δὲ
τῶν τρώωται τρώωται. Plutarch. verò in Præcept. sa-
nit. dialectice, seu dialecticorum more differere, esse
dicit τρώωται ὅτι τῶν γλυκὺ μὲν ἵσθι, καὶ καὶ δὲ
καὶ καὶ ἵσθι.

Τρώωται, ἀπὸ, πρῶσιν, idem quod τρώωται, id est Quod in
secunda mensa solet apponi comedendum seu arrode-
dum, ut in præcedente τρώωται docui. Plato Polit. 1,
καὶ τρώωται πρὸς τῶν τρώωται, (civium civibus
Pppp.iii.

Latini hircuitallos, ut in *Τεχνίω* docebo. | Præterea *πράγρι* nominantur naues quarum tutela hirci capite insignita est, ut *κρίσι*, quæ arietem, ut Poll. libro 1 annotat, qui *αἰρεῖν* quoque, quo Europa vesta fuisse narratur, similiter existimat fuisse nauem quæ tauri insigni gereret: ut Centaurus quoque Virgiliana. | *Τεγρός* Messeniorum dialecto vocatur *ἑλνίς*, Caprificus. Qua significatione accepit oraculū quum Aristomeni respondit *ὡς λυκά πρὶς ἰδὼν τῷ Νίδα ποταμῷ πράγρι, ἀλώσται ἢ ἔξ τῷ ὄρεος*. At ille *πράγρι* nomine accipiens hircum, inde hircos arcebat: interim tamen non obferuabat, caprificum iuxta flumen nasci, cuius folia quum curuarentur, & aquam tangerent, euenit quod prædictum fuerat, ut Suid. tradit, ex Herodoto opinor, quem vide. | Est & piscis nomen. Athen. initio libri 8, de pisce qui *ἑλνίς* nominatur, *ὁμοίότης δὲ τῷ καλουμένῳ πράγρι ἰχθυῖδι*. Ab Aristot. in Histor. anim. *πράγρι* vocari aiunt mænas siue haleces mares, quum sortu impleri sæmina incipit. | Item spongiarum genus quoddam appellant *πράγρι*, teste Dioscor. lib. 5, cap. 13, ubi ait, *τῷ δὲ πρῶτῳ περὶ ἀρρίνας ἐκασταί πηες, λεπτοὶ καὶ πυκνοὶ ἐν τῷ ὠκεῖ πλεονεχέας, πράγρι ὠνόμασται*. Et Aristot. Histor. anim. libro 5, cap. 16, *ἐν δὲ τῷ ὠκεῖ πρὶς ἡμῶν οἱ μὲν μακροὶ, οἱ δὲ πυκνοὶ βίτες εἰσὶν καλούμενοι Ἀχίλλειοι, λεπτὰς καὶ πυκνὰς τῶν δὲ πυκνῶν οἱ ἀλλήροις σπιδρα καὶ βραχίς, πράγρι καλούμεται*. Vnde Plin. lib. 9, cap. 45, Spongiarum tria genera accipimus: spissum ac prædurum & asperum, tragos id vocatur: minus spissum & mollius, manon: tenue densumque, ex quo penicilli, Achilleum. Et libro 31, cap. 21, E maribus duriores alias, quas appellant tragos, tenuissimis fistulis atque densissimis. | Inter Cerealia quoque numeratur *πράγρι*: cuius meminit Plin. libro 18, cap. 7 & 10. ubi nō tantum masculino genere, sed & neutro *πράγρι* vocat: Ex tritici semine tragus fit, in Campania duntaxat & Ægypto. *Τεγρός* (inquit Gorr.) inter fruges numeratur, alia figura multum autem aceris habet, ideoque parum nutrit, & ægrè concoquitur. Dicitur *πράγρι* σπιδρας ad differentiam plantæ quæ etiam *πράγρι* dicitur, & in maritimis provenit, (ob id ab herbariis iuncus marinus vocata) palmū alta, aut amplius, fruticosa, humilis, oblonga, sine foliis, pusillis circa ramos acinis, rufis, mulsis, gustu multum astringente. *σπιδρας* etiam aliqui vocant. Hæc ille tam de frumentaceo tragō, quā de herbaceo, de quo confer quæ scripsit Dioscor. libro 4, cap. 51, cum is quæ Plinius libro 17, cap. 13. Ut autē ad frumentaceum tragus redeam, sunt qui eundem esse putent cum eo quod hodie frumentum Turcicū appellant, & dicāt ab Hippocr. vocari *πράγρι*, ut in libro *περὶ διαίτης*: ubi ait, *τῷ πρῶτῳ καὶ τῷ δεύτερῳ*. Nec verò frumenti tantum genus est *πράγρι*, sed etia pulvis, de quo intelligenda sunt verba Plinii paulo antè allata, Ex tritici semine tragus fit. A quo tamen alii dissentiunt, dicentes cum fieri ex olyra: ut Galen. in lib. De alimentis, *τῷ δὲ ὀλῆρῃ τῷ ὀλῆρῃ ἐστὶν ὡς καὶ πῖσσω σπιδρας ὁμοίῳ πρῶτῳ πινύσῃ*. De cuius compositione lege Constantin. Geopon. libro 3: de frumētaceo autem tragō Dioscor. lib. 1, c. 115. Quod verò Rembertus Dodonæus *πράγρι* vocat, aiunt esse *ἐρύσμον* Theophrasti, irionem Plinii, sanguineis foliis: sarracenam vulgò dici. | Item *πράγρι* vocatur in cavitate auris ea pars quæ sub extremitate temporum superassurgit in interiorē neruum: cui opposita pars *ν ο c α τ ν α* *Ἀπ-πράγρι*, teste Poll. libro 2. Ruf. Ephes. *πράγρι* collocat *ὡς τὸ πρῶτον τῷ κροτάρῳ*.

C. *Τεγροβάμων*, Hircinis incedens pedibus, Hircinos pedes habens. Panis epitheton apud Aristoph. Latini Capripedem vocant.

C. *Τεγρομύς*, Hircina habens cornua, Cui capri cornua sunt. *Τεγρομύς* à quibusdam dicitur *τὸ πράγρι*, ab aliis autem *ἢ ἄλκι*, ut habetur apud Dioscoridem: fortasse quod eius folia quantitate, longitudine, figuræque, hircorum cornibus non ineptè respondeant. Gorr.

C. *Τεγρομάχας*, Cuius alæ hircum olens, Cui grauis hircus cubat hircus in alis, ut Horatius loquitur. Aristoph. Pace, *Γελοῖσθαί, μαρὸν, τεγρομάχας, ἰχθυοῦμαι*.

Vbi schol. simpliciter expon. *διεσώδης*: quoniam nimium tales sunt *οἱ ἀρρίνες τῷ αἰγῷ*, hirci seu capri. *χάσπες* alio nomine dicuntur hi *τεγρομάχας*, & *χάσπες*, cuiusmodi alarum factor.

C. *Τεγροπέδες*, *ὁ καὶ ἢ*, Hircinos pedes habens. Panis epitheton est in Epigramm. qui & *τεγροβάμων* dicitur, & *τεγροπέδες*, Latini Capripes.

C. *Τεγροπόνητος*, *ὁ καὶ ἢ*, Hircinam barbam habens. Est nomen herbæ quæ alio nomine *δ ι c ι τ ν α* *Τεγροπόνητος* & *τ Κομῆ*, ut legimus apud Dioscoridem libro 2, cap. 1-3. Ruell. Barbulam hirci vocat Lannè: Ganza compolita voce Hircibarbulam apud Theophrastū, Histor. plant. libro 7. Plin. lib. 17, cap. 13, Est & tragopogon, quem alii comen vocant. Et libro 21, cap. 13, Scandix, quæ ab aliis tragopogon vocatur, folus croco similis.

C. *Τεγροπέλας*, *ὁ καὶ ἢ*, Qui hircinis est cruribus, Hircina habens crura. Panis epitheton, ut dixi in *Τεγροπέδες* paulo antè.

C. *Τεγροκασία*, *ἡ καὶ ἢ*, Spina hircina. Genus est spinæ de qua Dioscor. libro 2, cap. 65: & libro 3, cap. 13: & Theophr. Histor. plant. libro 9, cap. 1: & Plin. libro 13, cap. 21. Ab huius fruticis radice vulnerata manat lacryma pellucens, gracilis, laxis, sincera, subdulcis: quæ & ipsa dicitur *τεγροκασία*, arteriacis medicamentis accommodatissima.

C. *Τεγρολάς*, *ὁ καὶ ἢ*, Hirquicervus, animal hirci & cervi simile, seu hirci & cervi figuram mixtam habens. Cuiusmodi alii meminere, tum Aristot. & Luc. necnon Plinius: qui quum libro 8, cap. 32, de cervis tractasset, caput sequens sic orditur, Eadem est specie, barba tantum & armorum villo distans, quem tragelaphon vocant, non alibi quā iuxta Phalim amnem nascens. | *Τεγρολάς* erant etiam pocula quædam, ut testatur Athen. libro 11, duobus in locis: forsitan inde sortita id nomen quod tragelaphi figuram repræsentarent aliquomodo.

C. *Τεγροεργάνος* *ε ι ν ε* *Τεγροεργάνος*, Origanum hircinum. Fruticis nomen apud Dioscoridem libro 3, cap. 35, ubi masculino genere *τεγροεργάνος* dicitur, sicut & *ὀργάνος* masculino genere usurpatum reperitur. Neutro autem genere vocat *τεγροεργάνος* scholiastes Nicander, sic scribens de etymo etiam huius herbæ, *τεγροεργάνος δὲ ὀνόματι, ὅτι ἐστὶν ἐν τῷ πράγρι γένει κατωτέρως δὲ αἰτῆς ἔσται*. Nominatum igitur *τεγροεργάνος* ex eo quod hirci ipsum comedentes ad libidinem fiant propiores. Nicander autem feminino genere in Alexipharm. v. 310, dixit, *αἰ αἰ εἰς τεγροεργάνου*. Rursum neutro genere Plinius libro 20, cap. 17, Tragoriganum similis est serpyllū sylvestri. *ν ο d ε* *Τεγροεργάνος* *οἶνος*, Vinum è tragorigano confectum, Vinum tragorigano conditum: apud Dioscor. lib. 5, cap. 55.

C. *Τεγροωδὲς*, *ὁ καὶ ἢ*, Qui car. ando caprum meretur, erat enim tragœdiæ præmium caper, ut non solum testatur Seruius, sed & Horatius innuit, quum in arte poetica dixit, Carmine qui tragico vilem cernauit ob hircum. Necnon Virgil. in Palæmone sic scribens, An mihi cando victus non redderet ille Quem mea carminibus meruisset fistula caprū? Si nescis, meus ille caper fuit: & mihi Damon Iple fatebatur, sed reddere posse negabat. Allegoricè enim hic loqui putatur poeta, & innuere tragœdiam quā à se conscriptam dederat uxori Vari tragœdiarum scriptoris, quacum rem habere solebat: ipsa verò marito suo veluti à se compositā, (hircatissima enim fuisse fertur) Varus autem postea veluti suam recitavit. At ille qui autor est libelli De tragœdia & comœdia, Initium (inquit) tragœdiæ & comœdiæ à rebus diuinis est inchoatum, quibus pro fructibus vota soluentes operabantur antiqui. Nam incensus iam altaribus & admoto hirci, id genus carminis quod sacer chorus reddebat Libero patri, *τεγροωδία* dicebatur, vel *ἀπὸ τῷ πράγρι*, hoc est ab hirci, hoste vinearum, & cantilena, cuius rei apud Virgilium plena sit mentio: vel quod hirci donabatur eius carminis poeta: vel quod eius vter musti plenus solēne præmiū cantoribus fuerat: vel quod ora sua fixibus perlinebant scenica

ante vsum personarum ab Æschylo repertum. facies enim dicuntur Græcè *αἴτιας*. (Vnde & Horat. De arte poetica, Ignotum tragicæ genus inuenisse camænx Dicitur, & plaustris vexisse poemata Thespis, Quæ canerent agerentque pernocti sæcibus ora) Et aliquanto post, de origine tragædiæ, Nec deerant præmia quibus ad scribendum doctorum provocarentur ingenia: sed & actoribus munera offerrebantur, quo lubentius iucundo vocis flexu ad dulcedinem commendationis vterentur. Caper namque pro dono his dabatur, quia vitibus noxiū animal habebatur, à quo tragædiæ nomen exortum est. Nonnulli autem ex amurca, olei fæces, quæ est humor aquatilis, tragædiam dici vocarique maluerunt. Athen. quoque lib. 2 scribit, Tragædiam primum vocatam fuisse *τραγωδία*, quoniam videlicet *αἴτιον τῆς βύρας* hæc inuenta fuit in Icario Atticæ loco. Quibus adde hoc Virgil. Georg. 2, Non aliam ob culprā (i. quā quod vitēs rodāt) Baccho caper omnibus artis Cæditur, & veteres in eunt proscenia ludi, Præmiāque ingentes pāgos & compita circum Thelidæ posuere: atque inter pocula læti Molibus in pranis vnctos saliere per vites. Et hoc Eustathii, pag. 1769, ex c Pausania, οἱ παλαιοὶ ποτὶ τὴν πρῶτον τὴν βύραν τῶν αἰνῶν, αἰνῶν ἐρῶντες, καὶ τὴν αἰνῶν καὶ τὴν καλοῦσαν. ὅθεν ἐρῶντες καὶ τὴν καλοῦσαν. ὅθεν καὶ τὴν καλοῦσαν τῆς αἰνῶν αἴτιας (φασι) ἀδελφὸς τῆς βύρας, ποτὶ τὴν αἴτιας αἴτιας, καλοῦσαν αἰνῶν, ὅθεν τὴν βύραν ἀδελφὸν τῆς βύρας. καὶ οἱ νεώτεροι ἐπὶ τῆς αἰνῶν. καὶ τὴν αἰνῶν αἴτιας. Hæc de etymo huius vocabuli *τραγωδία*, & derivati ex eo *βραγυδία*. In quibus etiam obiter *ΝΟΤΑ* Ἀσκυλίας ἐστὶ ἐκεῖ quod Virgil. dicit, Vnctos salire per vites, & Eustathii. ἀσκαλίας τῆς ἀσπῆς. Porro *βραγυδία* proprie autem nominari *πικρὸν* καὶ τὴν *βραγυδία*, actores tragædiarū, *ΣΤΕΥΤ* *Κωμωδία*, actores comædiarum, *πικρὸν* καὶ *κωμωδία* ὑποκρινόμενοι: (nec enim omnes qui fabulam aliquam conscripserant, eam etiam agere solebant: sed vocari ipsos poetas comædiarum, qui nimirum scripserunt eas, *ΥΤ* *Τραγωδοποιὶ* dici *πικρὸν* *τῆς βραγυδίας* πικρὸν, poetas qui tragædias conscripserunt. Cuius discriminis autor est Ammonius: non perperui tamē. Nam *βραγυδία* tam de poeta quā de actorē tragædiæ vsum reperitur. De poeta ipso apud Athen. in initio libri 6, in hoc loco Diphili, ὅς ἐστι βραγυδὸς ποιητὴς, ὃς ἀδελφὸς ἔστι λέξας αἰνῶν καὶ πικρὸν μῦθον. De actorē tragædiæ, apud Plutarchum, De discernendo amico & adulatore, ὡς τῶν αἰνῶν καὶ πικρὸν, δὸνται φίλων σιωποῦντες ἢ καὶ οὐ σιωποῦντες. Sic alibi passim de vitæque dictum legitur, nimirum & de poeta tragico & de ipso tragædiarum mimo: quomodo & Cic. dixit, Comædum in tragædiis, & tragædum in comædiis admodum placere vidimus. Necnon idem dixit, Vox tragædorum, id est Actorum tragædiarum.

ΥΝΔΕ *Τραγωδία*, *αἴτιας*, dicitur ὅτι *τραγὸν* ὡς δὲ, sequendo etymon supra allatum. Sed paulim pro fabula ponitur quæ à tragædo conscripta est. ut quum Plut. in Polit. præcept. dicit Athenienses, *ἡμῶν τε Φρυγίων βραγυδία δὲ δὲ τὴν τὴν Μελίτην αἰώνων*. Et rursus quum dicit Paulum tragædū septuaginta annos natum ἐκ τῆς βραγυδίας ὅς ἐστι τὸν αἰνῶν αἰνῶν δὲ βραγυδία. Et Paulin. Att. βραγυδία ὑποκρινόμενος τῆς αἰνῶν αἰνῶν δὲ βραγυδία. Et Athen. libro 7, σιωποῦντες *τραγωδίας*. Ac rursus Plutarch. Symp. 7, Æschylum τῆς βραγυδίας ὑποκρινόμενος ποιεῖ. Vbi σιωποῦντες βραγυδία & ποιεῖ *τραγωδίας* idem sunt: sicut superiori ὑποκρινόμενος βραγυδία vicinum est τὸ δὲ δὲ βραγυδίας: vnde apud Athenæum, βραγυδίας δὲ δὲ βραγυδίας. ut & apud Plutarchum, ὅτι *τραγωδία* ὑποκρινόμενος Θεόδωρος: qui etiam dicit καὶ βραγυδίας ἡδονή, novas spectare tragædias. Est porro secundum Platonē in Minos τὴν ποικίλως δεικνύσαντα τὴν ψυχῆς ἀνθρώπου τὴν βραγυδία quam Aristot. in lib. De arte poetica sic definit, ἐστὶ οὖν ἡ βραγυδία μίμνησιν ἀνθρώπων ἀποδιδόναι καὶ πλοῦναι. μεταβολῆς ἔχουσα, ὅθεν ἀνθρώπων λέγει, μεταβολῆς ἔχουσα τὴν ἀνθρώπων τὴν ἀνθρώπων ἀνθρώπων, καὶ οἱ δὲ ἀνθρώπων ἀλλὰ δὲ ἐλπίς καὶ φόβος ἀνθρώπων τὴν ἀνθρώπων ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώπων. Idem Aristot. in eodem libro quatuor eius species facit, *αἰσχρολογικὴν*, *παιδικήν*, *αἰσχρολογικὴν*, & *παιδικήν* αἰσχρολογικὴν. Vbi vide & de partibus tragædiæ, de inuentoribus, de materia, de incremento, de fine: item quod sit discrimen inter tragædiam & epopœiam, quæ earundem similitudo. Præterea ibidem docetur tragædiam rudiorē fuisse satyricam: patrē autē tragædiæ, Homerum. fons enim is ē quo omnes quotquot sunt poætæ, hauserunt ea quæ conscripserunt. Vide & apud Erasum. in Chiliad. Tragædias in nugis agere item Erinnyes ex tragædia. Vt plurimum certē circa res graues & atroces versabatur id fabulæ genus: quamobrem interdum pro *δυσπαιδία* accipitur vocabulum τῆς *τραγωδίας*, teste Suida, qui in hunc sensum affert proverbiale illud ex Aristoph. Pluto, *ἴσως ἔστιν ὅτι ἐκ βραγυδίας*: item & hoc anonymon, *παρὸντα βραγυδίας αἴτιας*. Quibus adde hoc Polybiu, de religionibus Romanorum loquentis, τῆς ἀδελφῆς φρίδος καὶ τῆς πικρῆς *τραγωδίας* καὶ πικρῆς σιωπῆς, eiusmodi rerum exaggeratione tragica. Solent certē in tragædiis introduci Erinnyes, quarum instigatione res leuibus quibusdam iniuriis in tantam perturbationem assurgunt, ut poætæ boni & actores industrii, quum explicare argumenti exitum non possunt, ad Deum confugiant, & operam eius ad compescendos cōponendisque tumultus poscant. Et huc referenda sunt apud Latinos, Tragædias excitare, Tragædias mouere. *ΥΝΔΕ* *Τραγωδία* diminutiva forma, quāli tragædiolā dicas: id est Parua vel leuis tragædia. Item & *COM* *Τραγωδία* *διδασκαλος* & *Τραγωδοποιός* hinc deriuata videntur. Dicitur enim *τραγωδοδιδασκαλος*, ὁ τῆς *τραγωδίας* δίδασκων, qui tragædias docet: quo modo Athen. dicit *βραγυδίων διδασκαλος*. Idemque *βραγυδοποιός* vocatur ὁ *βραγυδίων* ποιητής, tragicus poeta, id est ὁ *βραγυδίας* ποιητής. Qui tragædias facit, ut Cicero loquitur. (Certē apud Luc. *REPERITUR* *Τραγωδοδιδασκαλος* pro *τραγωδοδιδασκαλος*, in lib. De calum. *μολίας* ἢ δὲ τῆς *τραγωδίας* διδασκαλίας ἀρρεμαίς ἐς τὰ δράματα τὸ ποιοῦν παύσασθαι: *ΙΤΙΔΕΜ* *QV* *Τραγωδιχαρς*, Tragædiarum scriptor, apud Polybium p. 48) Prius verò illud *τραγωδοδιδασκαλος* legitur apud Ilier. in Panathen. apud Aristot. De poetica, & Athen. libro 15. Posterius autem *βραγυδοποιός* pro *βραγυδοποιός* extat apud Platonem in Symp. vbi Socrates dicitur quoddam coegisse fateri, τὴν αἰνῶν αἰνῶν τῆς *κωμωδίας* καὶ *τραγωδίας* ὅτι τῶν ποιεῖν, καὶ τὴν πικρὴν *τραγωδοποιόν* ὅτι τῶν *κωμωδοποιόν* τῆς, cumque qui attem scribendarum tragædiarum facilius, scire etiam rationem scribēdi comædias. Dicit enim *βραγυδοποιός* pro *ὁ τῶν βραγυδίας ποιητής*. Quid verò discriminis statuat Ammonius inter *βραγυδὸν* & *βραγυδοποιόν*, supra in *βραγυδός* docui: quibus adde, *βραγυδόν* quidem dici interdum τὴν *τραγωδοποιόν*, tragicum poetam: at *βραγυδοποιόν* non itide habere viamque *βραγυδὸν* significationē. hoc enim tam actorē tragædiæ quā poetam significat *βραγυδοποιός* autem de solo poeta dicitur.

Porro à *Τραγωδός* *ΔΕ* *ΙΤ* *Τραγωδίας*, ὁ δὲ, Pertinens ad tragædum: seu Tragædorum proprius. Aristoph. in Ranis, de Æschylo, *ἐκείνους ἔχοντες βραγυδίων δράκοντες*, ὡς ὅτι κρατὸς τὴν πικρὴν. Idem in Pluto dicit, *βαίτιν γὰρ πικρὸν καὶ τῆς βραγυδίας*, id est Tragicum tuetur. seu *βραγυδὸν* καὶ ὅτι τῆς *βραγυδίας* οἱ ποιηταὶ ἐπὶ τῶν. plerumque enim horrendi & flebiles casus in tragædiis proponuntur. Sed notandum pro hoc *βραγυδίας* vti plurimum *ΔΕ* *ΙΤ* *Τραγικός*, quemadmodum *κωμικός* pro *κωμωδικός*. velut Athen. libro 5 memorat *ἐκ τῶν σατυρικῶν καὶ κωμικῶν καὶ βραγικῶν*. Et libro 12, *τραγικῶν σατῶν*. Et libro 14, τῆς σατυρικῆς πεποισως dicit tres esse ἑρμῶν, nimirum *βραγικῶν*, *κωμικῶν* & *σατυρικῶν*. Item Lucian. in Nige. dicit ἀγρίων *βραγικῶν*, nuntium tragicum: ὡς δὲ ἀγρίων τὸ ἄλλα *τραγικῶν* δὲ βραγικῶν. Et in libro De calum. ὑπὸ *τραγικῶν* δαίμονας. Et Plutarch. ὅτι *τραγικός* πικρὸς καὶ πικρὸς. Idemque *τραγικῶν* τὴν dicit, ut & Athenæus: & in Symp. *σάματα* καὶ οἱ αἱ καὶ *τραγικῶν* καὶ *μαγικῶν* ἀντιπῶντες ἔχοντες. Vbi notandum *τραγικῶν* copulasse cum *μαγικῶν*, sicut *βραγικῶν* & *αἰσχρολογικῶν* coniunxit, dicens in Vita Alexandri magni, *ὡς τῶν ποιεῖν δὲ τὴν χάριτος, ὡς τῶν δράματος μαγικῶν* *τραγικῶν* αἰνῶν καὶ αἰσχρολογικῶν. (Solent enim *τραγικῶν*

dici πῶς δὴ, & quæ horrenda sunt. ut Erasmi. quoque docet in Prouerb. Tragicum malum, Tragicæ execrationes, Tragicum tuum. Alioqui τραγικὰ dicuntur etiam quæ graua sunt & talia quæ tragædos deceant: ut illa apud Maronem Sophocleo digna cothurno carmina. Aristot. De arte poetica, δὴ πῶς οὐκ ἔστιν καὶ τραγικόν, eo quod nimis tragicam grauitatem respiciat. Et τραγικώτερον Plut. in Consol. ad Apoll. aduerbially, ἵνα σοὶ καὶ τραγικώτερον λαλῶ. Quem locum citans Erasmi. in Chiliad. τραγικὸς λαλῶν esse dicit Verbis uti magnificen-
tioribus: quoniam nimirum tragicorum character est sublimis, amaraque tragædia ampullas & sesquipedalia verba. Ita & Cic. Sed hæc tragica atque diuina: facera autem & vrbana innumerabilia ex vna concione meministi. Sicut verò idem Cic. in lib. De clar. orat. Grandis, & (ut ita dicā) tragicus, ita Aristoph. Pace, Οὐκ οὐδὲν ἐστὶν πρᾶγμα ὅσον τὸ τραγικόν, ὅπως ἰφαινοῦνται τῶν τραγικῶν ποίητων. vbi schol. expon. ὡς ἐπὶ σπουδῆς. Ac τραγικώτατος μῦθος affertur pro Tragædiis celebratissima fabula. Ita ut τραγικὸς significet non solum Qui tragicorum est, Tragicorum proprius, sed etiam Conueniens tragicis, Decens tragicos, Dignus tragicis: seu Qualis in tragædiis fingi solet. Ac priore quidem dicitur modo τραγικὴ σκηνή, itemque apud Athenazū, lib. 4, τραγικαὶ αὐλαί, tibiæ quarum in tragædiis vsus est: necnon τραγικὴ σκηνή apud Suidam, quod esse dicit πῆγμα μνηστικόν ἐφ' οὗ οὐ σκηνὴ καὶ πῆγμα, καὶ οὗτος ἄλλος, alio nomine μνηστικὸν vocatum. Posteriore autem, τραγικὸν παῖς supra, & apud Latinos Tragicum scelus, pro Dignum tragædia, seu Quale in tragædiis decantatur. Præterea τραγικὸς ὑποκριτής dicitur. (ut Liu. Aristoni cuiusdam tragico actori) id est τραγικῶν ὑποκριτής. (At paulo aliter Plutarch. De discern. adulat. & am. ὡς τραγικὸς ὄν, οὐ πατρὸς, φίλος ὑποκριτής, ὡς καὶ μὴ τραγικὸν αὐτοῖς in simulanda amicitia agere nouit, no satyricum, nec comicum. Id est, tragica quadam grauitate nouit simulare & agere amicū) Sic τραγικὸς ποιητής, ut & Cicero Tragicus poeta: id est τραγικῶς ποιῶν seu τραγικῶς. Aeschin. in Ctesiph. ὅτι τῶν τραγικῶν ποιητῶν τῶν μακρὰ λαλοῦντων, ποιῶν οὐ τραγικῶς πρὸς τὸν λαόν, ὑπο τῶν ἑλλήνων ἐν τοῦτο ὕμνον. Frequentius omisso sub-
stantiuo dicitur οἱ τραγικοὶ pro οἱ τραγικῶς ποιῶντες, sicut Latini quoque tragicos dicunt pro Tragicos poetas, ut apud Aristot. De arte poet. & in Rhet. qui rursum in lib. De arte poet. dicit Euripidem videri esse τραγικώτατον τῶν ποιητῶν, maxime tragicum, id est tragica grauitate ac magnificentia superare ceteros poetas. I T E M τραγικὴ reperitur pro ἡ τραγικὴ πῆμα, id est (ut Horat. loquitur) Tragica camæna, ut apud Aristot. in initio lib. 3 Rhet. καὶ τὸ πῶς τραγικὸν οὐκ ἀποδίδει (nimirum ἡ ὑποκριτής) ὑποκρίνεται τὸ αὐτὸν τραγικῶς οἱ ποιῶντες ποιεῖται. Nisi malis ibi subaudire σκηνή. V N D E τραγικῶς, Tragicè, Tragicorum more: seu Ita ut tragicos decet. Cuius signif. exemplum paulo ante attuli, nimirum τραγικῶς λέγειν: cui simile hoc Greg. in epist. quadam, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὡς τραγικῶς, παρρησιαστικῶς. id est, quā esse constitutus in τραγικῶς πῆμα. Inde & V N D E τραγικῶς, Tragicè loquor, apud schol. Aristoph.

Ceterum ut redeam ad deriuata ex τραγικῶς, restat V N D E τραγικῶς, Tragicè decanto, ut apud Plutarch. in Vita Alexand. πῶς τῶν Μινδίων φαρμακόν, ὃ πῶς τραγικῶς εὐφραίνει τὸν πῆλον ἔχον. Exponitur etiam Tragicè decanto, ut in hoc loco qui ex Luc. affertur, τῶν ποιητῶν τραγικῶς ἔειπεν. Sic accipi potest & apud Demosth. Pro cor. οὐδὲ τὸ πλεονέκτης ἡλικία τῶν τραγικῶν καὶ δὴ καὶ. Nisi malis, Tragicè exaggerabat. aut etiam, Tragicè vociferabatur, Tragicè exclamabat: ut apud Greg. in epistola quadam ad Basil. ὅτι καὶ ἡλικία, ἀλλ' οὐκ αἰσθάνομαι τραγικῶς ἐπὶ πῆμα. In vulg. lex. τραγικῶς nō solum Tragicè decanto, sed etiam Atrociter cano, Vociferor, Deploro: item Tragicè ostendo: necnon Tragædias ago vel scribo. In iisdem affertur & τραγικῶς pro Tragicis fabulis persimile. V N D E ΑΤΡΑΓΩΔΙΑΣ, ou, i καὶ η, Qui tragicè decantatus aut exaggeratus non est, Tragicò factu & ostentatione carens. Lucian. ἀπὸ τῶν

ὡς τυφλὸς ἐν αὐτοῖς οὐδὲν ἔστιν ἀτραγικῶς ὅτι πῶς, καὶ πῶς καὶ δὴ καὶ. (In vulg. lex. affertur I T E M ΑΤΡΑΓΩΔΙΑΣ, pro Qui tragædiam non imitatur, Tragædiæ non similis, Indecens: sed sine exēplo) Inde & verba composita ΑΤΡΑΓΩΔΙΑΣ, ΕΠΙΤΡΑΓΩΔΙΑΣ, ΠΑΡΑΤΡΑΓΩΔΙΑΣ, ΠΡΟΤΡΑΓΩΔΙΑΣ: de quibus ordine dicitur. I C I T V R ΑΤΡΑΓΩΔΙΑΣ I T ΕΠΙΤΡΑΓΩΔΙΑΣ significant Tragicè decanto vel exaggero, item ut simplex τραγικῶς: nisi quod præpositio significationem aliquantum auget. Bud. pag. 845, ἐκτραγικῶς exponit Cum ingenti comamiseratione narrare, afferens in exemplum hunc locū Gregorij, πῶς αὐτὰ καὶ τραγικῶς τὸ ἡμέτερον καὶ ἀποκρίνεται τὸ λόγον τῶν ποιητῶν. Idem δὴ τραγικῶς interpret. Tragicè aliquid narrare, apud Theophr. πῶς καὶ ὅτι τραγικῶς αὐτοῦ αὐτοῦ, videlicet οἱ ποιῶντες. Helych. verò ἐκτραγικῶς exp. ἀπὸ μὲν, ἀπὸ τῶν. Rursum ἐκτραγικῶς B. poni ait & pro Admiratione ciete, vel Ita narrare ut in admirationem euadere rem velimus: velut apud Polybium, loquentem de religionibus Romanorum, quam δεισιδαιμονίᾳ vocat, ὅτι πᾶσι τοῖς ἐκτραγικῶς καὶ παρὰ τὸν νόμον τῶν νόμων, ὡς καὶ κατὰ τὸν νόμον ὡς καὶ, id est, (inquit) In admirationem & terrorem vertitur, & nimirum commemoratur ab his qui ea tractauerunt quæ ad cultum & ceremonias decorum attinent. Quomodo idē τραγικῶς vocat admirationē ac terrore religionis iniecta populo ab auguribus & pontificibus, τῶν ἀδελφῶν (inquit) φόνους καὶ τὴν πᾶσιν τραγικῶς τὴν ἀνέστησαν. Idem Bud. ἐκτραγικῶς (inquit) est Tragicè augere & amplificare: ut apud Polyb. καὶ μὲν τῶν ἐκτραγικῶς τῶν ἡγεμονῶν ἐκτραγικῶς καὶ σπουδαίον. Sic & in illo Theophr. loco ὅτι τραγικῶς interpret. quidam Exaggerationibus vtentes tragicis: qui etiam addunt, ἐκτραγικῶς & ὅτι τραγικῶς esse quod Cic. dixit Tragædias in nugis agere, id est Nugas tragicè exaggerare. Quibus adde hoc Plutarchi in Pericle, ὅτι τραγικῶς πῶς, πολλὰ ὁμοίᾳ τῶν Περικλέους κατηγορῶν. Tragicè hoc exaggerat, & Periclem crudelitatis accusat ingentis. Et hoc Philonis, libro 1 De vita M. ἐν τῇ ἀδελφῇ καὶ τῇ καὶ τῇ ἀδελφῇ πῶς ἀλλοιῶς πῶς ἀδελφῇ οὐδὲν ὅτι τραγικῶς ὡς: σιμωπῶν οὐκ. Vbi Turn. vertit, Nihil ad fastum & speciem ambitiosè exquirens. Idem Philo De mundo dicit, ὅτι τραγικῶς οὐκ οὐκ τῶν μὲν, pro, quas diis poeta singulis affictas tabulas decantauerunt. Ceterum in ὅτι τραγικῶς alicubi etiam videtur ὅτι idem esse quod ὡς in ὡς τραγικῶς. R E S T A N T Παρατραγικῶς I T Προτραγικῶς, idem cum præcedentibus significantiā. Nam προτραγικῶς exponitur & ipsum Tragicè exaggero vel exclamo, Granditate verborum tragica rem effero. Qua voce pro Latina vsus est Plautus in Pseudolo, dicens, Illic homo est: vide ut para-
tragædiat caruifex. P. τραγικῶς autem Tragicè exaggerans addo. ut Strabo, προτραγικῶς δὲ πῶς καὶ ἀλλοιῶς. Exponitur verò hoc προτραγικῶς non solum Tragicè aliquid addo, seu Tragica grandiloquentia aliquid addo, sed etiam Tragicè aliquid quor.

Ex τραγικῶς præterea C O M P. Παρατραγικῶς quod exponitur Tragicus: ut idem sit cum τραγικῶς seu τραγικῶς. Plutarch. certè De lib. educ. dixit πῶς ἡ ἀρετὴ καὶ ὡς τραγικῶς λέγειν, theatricam & tragicam: vel etiam Quæ veluti tragica est, & apta spectaculis ac pompis. Ad cuius imitationem ἀτραγικῶς dici posset pro ἀτραγικῶς, Qui tragicus non est, Tragica granditate seu grauitate carens.

C. ΕΠΙΤΡΑΓΙΑ, ac, η, Veneris cognomen, ex eo inditum ipsi quod quum Thæseo oraculum Delyphicum præceperet, ut Venerem itineris ducem sibi faceret, & comitem adiungeret, ipseque capram ad mare immolaret, (fortassis ut deam sibi conciliaret) capra fortuito in caprum transierit, ut refert Plutarch. in Thæseo: λέγειται δὲ αὐτῷ τὸ ἐν Δελφῶν αἰετὸν θῆος, Ἀφροδίτῃ καὶ ἡγεμονίᾳ πᾶσι καὶ ὡς ἀλλοιῶς σιωπῶντες οὐκ οὐκ ὡς καὶ τῶν ἀλλοιῶς, πῶς ἀρετὴ καὶ ὡς ἀλλοιῶς τῶν ἀρετῶν τῶν ἀρετῶν. διὲ καὶ καλῶς πῶς τῶν ὅτι τραγικῶς. A T ΕΠΙΤΡΑΓΙΑ, Epitragæa, pices esse dicuntur apud Aristot. Hist. anim. lib. 4.

C. ΕΠΙΤΡΑΓΟΣ, ou, ο, Vitis vitis dicitur quum carbunculae. Ita enim Poll. libro 7, οὐδὲ καλὸν μὲν οὐδὲ τῶν ἀμπε-

visitatum est: quod est *ἡ δὲ τῆς πάλαιας ἱστορίας*, ideoque sonat
q. d. Perfector operis, seu operum, vel Effector operis.
Sed ponitur simpliciter pro Perfector, seu Effector, aut
etiam Efficax. Apud Plutarchum cum genitibo *παι-
σουργός τῆς ἐπιτοχῆς*, Effector promissorum, Qui effe-
cta reddit ea quæ promissit. Sed & sine adiectione pro
Efficax. ut in lib. De lib. institutione, *αὐτοὺς μὲν ποιεῖν καὶ
καὶ παισουργὸν ἐπιμέλειαν*. Ex eodem, *διωγμὸς παισουργῶν*,
Vis ad perficiendum efficax. At verò apud Dionys. A-
geop. *παισουργὸς διωγμὸς τῶν ἀρχῶν*, ab alia verbi *παι-
σαι* significatione, Initiatrix & consecratrix.

Η Γ Ν Ο Τίτλος *πύργος*, ας, η, Perfectio operis, seu effectio. Vel simpliciter Perfectio seu Effectio: aut etiā Efficacia. Item *ν ε ρ β*. Τίτλος *πύργος*, δ, q. d. Perfectio opus, seu Confictio, aut effictio. Sed potius vsurpatur simpliciter pro Perfectio, Confictio. Luc. *ἀλλὰ πλειστουργίτω ὡς ἀγαθὸν τὴν χύην*. Apud Dionys. Aegrop. *πλειστουργίτω* pro Initiare. Eius verba *μ ο μ*. Τίτλος *πύργος*, ας, η, Operis cōfectio, seu absolutio. Ex Polybio pro fine *πλειστουργίας τούτης τὴν ἔσπερον πλειστουργίαν*.

Ex iis autem quæ à tertia persona πῆλεις, derivantur, quædam ε̄ servant, quædam τ tantummodo habent. Inde enim sunt παῖς & παῖς & παῖς, necnon παῖς. sequuntur autem hæc eam verbi πῆλ signifi. qua ponitur pro Initiari. Siquidem ἐλ-
λ υ δ Τῆς est Initiator: itidémque Α Δ Ι Ε Τ.
Τῆς sonat q. d. Initiativus, vel Initiatorius. id est
Pertinens ad initiatores, seu ad initiationes. Exponi-
tur tamen à Bud. παῖς φιλοσοφία apud Dionys. Arcop.
Initiatix philosophia. Ex Plutarchi autem Solone af-
fertur παῖς σοφία pro Sapientia quæ circa mysteria &
initiationes consistit. Item Α Δ Υ Ε Ρ Β. Τῆς
ex Hermog. pro Mysticè, Arcanè. sicut παῖς
exponitur etiam Mysticus. Α Τ Υ Ε Ρ Ο Τῆς

fe. Ab eodem redditur ibi Expiatio, item Cerimonia & Sacerdotium apud Demosth. Platonem verò πατήρ appellasse etiam ludos & sacrificia, idem testatur: & Augustinum De ciuitate Dei, πατήρ interpretari Consecrationem. Vide Comm. pag. 612. vbi inter alia affert ex Luciano, Seruatorem nostrum cruci fuisse affixum quòd apud Palæstem ἐκ τῶν πατέρων εἰσαγαγῆμ. Et Synesium altaris sacrificium vocare solitum πατέρων ἀπαργύριον, quasi arcanam & mysticam cerimoniam.

Hinc autem sunt c o m m. Τηλετύχος ε τ Τηλετυ-
 ρος. Ac πατήρ quidem, tanquam cerimoniarum cō-
 ditor, appellatur Christus, à Dionys. Areopag. ac πα-
 τυρς διὰ τὸς eidem est vis diuina operans in sacra-
 mentis Ecclesiasticis. vt docet Budzus, qui affert &
 s v b s t. Τηλετύρμα ex eodē: quod videtur accipe-
 re pro consecratione seu initiatione: nam locum Dio-
 nysii habentem hoc substantiuum subiungit ei eius-
 dem loco vbi v e r b. Τηλετύρμα poni tradit pro
 Confecro, Inio, Dedico. Vide Comm. pag. 614. Ab
 illo porro πατήρ est n o m. Τηλετύρμα, quod (se-
 quendo illam nominis πατήρ interpretationem)
 esset Principatus in condendis cerimonis: à Dionysio
 tamen poni tradit pro summa diuinitate, atque adeo
 pro Trinitate.

C. ΑΠΟΠΑΙΣ, αὐ, Fut. αἴτω, Efficio, Perficio, Praesto. Polybrius, τὴν παύσασθαι πρὸς αὐτὴν ἀποπαῖν αἰσθάνεσθαι ὡς τὴν ὑπομένειν ἔχειν τὴν τοῦ χειρὸς τῆς ἀρετῆς φημι. sic ἀποπαῖν ἡμεῖς, Efficit insaniam, In insaniam euadere facit. Et ἀποπαῖν διασῶμεν, facultatem praestare. Plat. epist. 7, dicit ἀποπαῖν βουλήσας pro Perficere & exequi voluntates. | At vetō ἀποπαῖν ἐκρηπὸν non vetitur Fructum efficere, sed Fructum producere.

Ἀππλῶ, Pendo tributū nomine & soluo. vt dicitur ὑποτιλῶ. Aristot. Econom. 2, πείνι μέρος τῆ ἐργασίας τοῦ ἀποτιλῆν ὅπως. Ibidem, τίς ἐργασίας μέρος τὸ δίκαιον πλεον. ἀποτιλῆν. Xenophon, εἰ μέλλοιμι τὰ νομοθέματα ὡς εἶσι ἀποτιλῆν οἱ γὰρ ἐργασίαν ἔχουσιν. Idem, εἰ ἤμιν μέλλοιμι τὸ δίκαιον αἰνέμεντος εἶναι ἀποτιλῆν. Extenditur etiam longius, sicut Perfoluo Latinè. vt quum dicitur Grates perfoluere, Vota perfoluere. Xenophon Pxd. 4, πύπνι μὲν αὖ καὶ χαλκήρεα ὡς αὐτὸν τοῖς θεοῖς ἀποτιλῆν. Idem dixit ὡς ἀποτιλῆν. Plato, ἀποτιλῆν ἀπαρχή. Ex quo citatur etiam πελάγη πρὸς ἀποτιλῆν. Idem ἀποτιλῆν δίκαιον, pro Peragere iudicium.

Passiva vox est Ἀπτελιόμαι, οὔμαι, Efficior, Perficior. vt, Ἀπτελιόσεται ἡ πῆξ, Spes perficietur, vel conficietur. aut potius, implebitur. Particip. præt. est Ἀπτελιόμενος, Effectus, Perfectus. Ἀπτελιόμενος αἷψα, Vir consummatus, Vir absolutus, Vir praestantissimus, & undique laudandus. vt vertit Budæus, citans ex Xenophonte, ἵππεα δὲ πρὶ ἵππεα χοί, Ἀπτελιόμενος αἷψα ἦσαν. Et ex eodem, Ἀπτελιόμενος ὅτι θυγας, Villicus vel oeconomus perditus.

Ἀποτίλιν est verbum mathematicum, sicut Ἀποτίλιναι, apud Basil. in Hexæmerum. Bud.

A'ποτελεσμα, ὅ, Effectio. E' τ' A'ποτελεσμα, απς, η, (quod frequētius est) i' idē Effectio, vel pot' Effectus. Plur. A'ποτεσας π'ρος A'ποτελεσμα φαν' ὅτι A'ποτεσας. Equestis artis effectus, sive opus. Apud Galen. inter le op'ponuntur ἰσότης μ'ρος κ' φαντασία, καὶ ἰσότης μ'ρος κατὰ A'ποτελεσμα. In hoc loco Procli (veat Bud.) significat effectum & utilitatem: De sphæra, οἱ δ' π'ριπτοι ὁρ' ἄλληλοι κ' κλει, ὅς π' A'ποτεσματὶ π'α διωκεμ'να εἰς ἡ ἀστρολογικῆς ἰσότητας ὡς ὁρίεσθαι, κατὰ χρ'ασησιν εἰς ἡ σφ'αιρα. Paul. iureconf. De verb. signif. cap. 5, Id opus quod Græci A'ποτεσμα vocant, non ἔργον, id est Ex opere facto corpus aliquod perfectum.

Διπλωμα peculiarī significatiōe Effectus stellarum, apud Maniliū. Firmicus effectus cum genitorum cum stellarum appellat, inquit Bud. Quidam pluribus verbis exponentes scribunt ita dici Ea quæ cælum ex astorum compositiōe & aspectu mutuo in natali cuiusque hora efficiē. citantque hunc Plutarchi locum in Romulo, *ὅτι τῶν ἀστρονόμεων διπλωματῶν ἐστὶν ἐν τῷ Εὐμύλειον ποιητῆς λόγος πρὸς τοὺς ἀστρονομούς.* Quineti libris quibusdam puratur Ptolemæus *διπλωματῶν* π.

ἢ αὐτὴ πρὸς τὴν ἑξῆς ἀλλοτρίαν ἀπορία. Tale est, τὸ πρὸς ἑαυτὴν καὶ πρὸς ἄλλους σιωπῶν, Non parum prodest, Non parum confert. ut accipiatur ὅλην aduertibiliter. alioqui sonabit ad verbum, Non pauca confert. Alicubi autem redditur potius Pertineret, vel Spectare, quàm Conferre, seu Prodesse: licet & ἄλλοι interpretatio locum habere posse videatur. ut apud Plur. in Lycurgo, ὅς ἐστι χρηστὸν πομπὴν σιωπῶντα.

Σιωπῶν, Consummare, Perficere, Peragere. unde pass. Σιωπῶμαι, Perfici, Peragi. Polyb. σιωπῶντος τῆς ἀπορίας, dum funus peragitur. Cui simile est hoc ex Plur. Apophth. σιωπῶντος ἀγῶνος. Ex Aristor. autem affertur, σιωπῶντος καὶ ἡμίονοις ὅτι οὐκ ἔστι σιωπῶντος ὁ ἄλλος, pro Vtunque perfectior. Sed alii interpr. Omnium quæ vilo modo efficiuntur. At σιωπῶντος δὲ καὶ in v. l. affertur ex Dionys. Halic. pro Conficere iudicium, Reum peragere.

Σιωπῶν, Simul celebrare, Vnā celebrare diē festū, B. apud Laert. At v. l. σιωπῶντος ἀγῶνα ex Plur. affertur pro tanquā simpliciter significās Celebrare ludos. Videndū autē an hanc verbi signif. retineat n o m e n Σιωπῶντος, ὅ, ut dicatur de eo qui simul cum alio idē festū celebrat: ut quidā hanc vocē intellexerūt. Ab aliis esse putatur, Qui simul cum alio initiat: ἀπὸ τῆς σιωπῆς reddidit Municipem. itē Cōsummator, atque hac in signif. dicūt esse vsum Greg. de Christo. Locū tamē nō affertur, sed eū esse puto hunc, ὁ σιωπῶντος ὁ σιωπῶντος καὶ ματαιωπῶντος. Sed nō dubito quin hic σιωπῶντος ἄλλοι etia interpr. admittat. Affert B. & F o e m. Σιωπῶντος, quod interpr. Municipem, ex Prisciano.

C. ΥΠΟΠΑΙΩ, vide pōst ἵππῳ καὶ ἵππῳ.

Composita eiusdē generis cū superioribus, sed habētia verba ex se deriuata, prāter πολυπῶν.

C. Εὐπῶν, ὅς ἐστι, (& ei contrariū Πολυπῶν) ab ea nominis πῶν significatiōne qua ponitur pro sumptu seu impenſa. Vnde existimo ῥε εὐπῶν propriē vocari quæ facilē (ut ita dicā) impenſam requirit. Vsurpans autē nomen hoc Facile, ad exprimendā vim quā (in hoc quidē vocabulo) habet particula εὐ, meo iudicio: talē ei vsum tribuo qualē habet quum dicitur Facilis copia, item Facilis victus, & Faciles cibi, & Faciles delicias. Atque adeo εὐπῶν cum nonnullis substantiuis hac ipsa voce reddi posse videtur: veluti quum dicitur εὐπῶν διαίτη, quod redditur Tenuis victus. Possit enim non minus cōmodē reddi Facilis victus. Similē certē vsum habet apud Herodian. εὐπῶν cum accus. τράπεζα, vbi tenuem mensam Pol. interpr. Redditur alioqui εὐπῶν & Frugalitas: quæ interpretatio locū habere possit & cū præcedentibus substantiuis. Conuenit certē potissimū his locis in quibus personæ tribuitur εὐπῶν. nimirū pro φειδωλός & ὀλιγώδης, ut ex p. ab Eustath. (qui vicissim πολυπῶν ex p. πολυδύτης) ut quum dicitur à Plur. εὐπῶν Διογῆρος οἱ γυμνοσφικταί. Cæterum cum illa expō. Eustathii cōuenit & hæc Athenæi, scribentis πῶν esse διαίτην: vnde πολυπῶν esse πῶν ἀσπασίαν, sicut εὐπῶν πῶν ὀλίγη. Sed quod à verbo πῶν deriuat, non à nomine πῶν, in eo certē illi nequaquā assentior. (ut & suprā docui) Includitur enim potius his duobus compositis nomen πῶν significans διαίτην, à quo est illud ipsum πῶν pro διαίτη.

Εὐπῶν sæpe redditur Vilis, sicut & Tenuis: (affertur certē pro λῆς καὶ ἀφῆς ex Dionys. Halic.) & quidē nō solum de re dictū, sed interdū & de persona. De re dictū ab Herodiano, adiunctū habet μικρὰ aliquoties. ut l. γ, ὁ μικρὰ καὶ εὐπῶν εὐβουλός. vbi Pol. reddit Leuissima tenuissimāq; calumnia. Idē l. γ dicit, μικρὰ καὶ εὐπῶν φασιν, vbi Pol. interpr. Exigua tenuēque occasione. Apud eundē Herod. de persona frequēter legitur. ut l. 4, ἰδιώτου πῶν καὶ εὐπῶν γαμβρὸν γυμνάσιον. quæ idē ille vertit, Priuati cuiusdā & tenuis fieri generum. In alio autē loco αἰσχροῦ εὐπῶν reddit Humiles personæ. Hinc A D V E A B. Εὐπῶν, (q. d. Paruo sumptu, Exigua impenſa, ἀσπασίως) Frugaliter, Tenuiter. At Pol. εὐπῶν apud Herodianum vertit Expeditissimē.

Item s v b s t. Εὐπῶν, (sequendo ea quæ dicta sunt in εὐπῶν) Facilis impenſa: Vel Parua im-

penſa, Paruus sumptus. Et vna voce, Frugalitas. Aut etiam Parsimonia. (ut apud Thucyd. l. 2, φιλοκαλῶντος καὶ εὐπῶν, redditur Elegātiz studem? cum parsimonia) item Tenuitas. Interdum & Vilitas. Greg. ὁ εὐπῶν τῆς ἀπῆρας ἡσυχίας, καὶ ἀσπασίως, Abominabiliores ob vilitatē eorū quæ ab ipsīs coluntur & adorantur. A Suida ponitur nō solum εὐπῶν sed εὐπῶν Εὐπῶν. Et εὐπῶν quidē esse dicit εὐμνηστικῶς: at vero εὐπῶν, esse εὐδαιμονίαν, (id est felicitatem) ὅς ἐστι πῶν. Affertque locū Aristophanis, quem vide, simulque locum Menandri quem affert in εὐπῶν. Vide item Hesych.

Præterea v b s. Εὐπῶν, eiusque c o m p. Εὐπῶν, Contēno aliquid, tanquā εὐπῶν: vel aliquē tanquā εὐπῶν. Exp. & Parui facio, Vilipēdo, Floccifacio. Sed antiquis script. minimē vsitata hæc fuisse existimatur.

Illud autē contrariū τῷ εὐπῶν signif. habens c o m p. Πολυπῶν, eādē planē interpretationis formā requirit, utpote eandē originē habens: sicut ex his quæ in illo dicta sunt, manifestū esse potest. Atque ut ibi habes εὐπῶν, iunctū cū διαίτη, itē cum τράπεζα: ita vicissim πολυπῶν cū substantiuis illis iungi sciendū est. Et tūc πολυπῶν est Magni sumptus, Supertuosus. Cic. tamē apud Epicurū πολυπῶν διαίτη interpr. Res exquisitissimas ad epulandū. ut videbis in meo Cic. lex. Apud Plur. legimus πολυπῶν εὐφροσύνης τράπεζα. Idē τῷ εὐπῶν & πολυπῶν copulat. Dicitur autē & de aliis reb: ut εὐπῶν πολυπῶν apud Herodian. l. 4, ὅς ἐστι πῶν καὶ πολυπῶν καὶ πῶν. Apud eundē legimus & ἄλλοι πολυπῶν. Inuenitur certē iunctū & aliis quibuscumque substantiuis. ac nonnunquam reddi potest Magnificus. Verūm & personæ tribui sciendū est, sicut εὐπῶν. Plur. in Pericle, ὅς ἐστι πῶν καὶ πολυπῶν σπουδῶν. i. Sumptuosæ nūliet. Nā apud Latinos Sumptuosus itidē tam personæ quā rei tribuitur: & nominatiū de muliere dictum extat apud Terentiū. Hinc A D V E A B. Πολυπῶν, Sumptuosus, Magnificus. Et s v b s t. Πολυπῶν, Sumptuositas, Magnificētia. Plur. ἀπῆρας πῶν καὶ πολυπῶν εὐπῶν.

C. Αὐτοπῶν, ὅς ἐστι, Vilis, Frugifer. Vnde αὐτοπῶν, Vilior: & αὐτοπῶν, vilissim⁹. Synes. ὅς ἐστι πῶν καὶ αὐτοπῶν, ὅς ἐστι πῶν καὶ αὐτοπῶν. Greg. ὅς ἐστι πῶν καὶ αὐτοπῶν, ὅς ἐστι πῶν καὶ αὐτοπῶν. Hinc v b s. Αὐτοπῶν, ὅς ἐστι Vilis sum, Expedio, Cōfero. Xen. μὲν δὲ ἀπὸ τῆς αὐτοπῶν. Dem. αὐτοπῶν αὐτοπῶν. Idē τῷ αὐτοπῶν dixit Cōmoda: τῷ αὐτοπῶν εἰς τῆς αὐτοπῶν, pacis cōmoda. Hinc A D V E A B. Αὐτοπῶν, Viliter, apud Xen. & alios. Cæterum pro αὐτοπῶν sciendū est Soph. dixisse αὐτοπῶν, in Oedip. tyrāno, p. 164 & 165 meæ edit. φρονεῖν αὐτοπῶν, ὅς ἐστι πῶν καὶ αὐτοπῶν. i. ὅς ἐστι πῶν καὶ αὐτοπῶν, ut schol. exp. qui etiā videtur existimasse inde datam esse huic verbo istā signif. quod si quis his qui pendēdis tributis obnoxii sunt, illa solus illis & aboleat, (i. eos immunes illis reddat) vilitatem illis affert. Αὐτοπῶν autem v b s. Αὐτοπῶν, Inutilis, apud Dem. Vnde A D V E A B. Αὐτοπῶν, Inutiliter, apud Xenoph.

C. ΥΠΟΠΑΙΩ, ὅς ἐστι, (q. d. Qui sub tributo est) Qui tributum pendēdo est obnoxius, Tributarius. aut etiā Vectigalis. ὅς ἐστι πῶν καὶ αὐτοπῶν. Thuc. addit etiā genitiuū φέρον, dicens ὑποπαίω φέρον pro tributario. (At verò Luc. dixit ὑποπαίω μισθῶν, eos qui sunt μισθῶν, i. cōducti, ut scribit B. quū tamē ὑποπαίω μισθῶν, sequēdo illū vsum quem habet ὑποπαίω cum genit. φέρον, videatur de eo dicendum qui mercedem pendit, seu persoluit) Hinc v b s. Υποπαίω, ὅς ἐστι Pendo: ea signif. qua dicitur Pendere tributum, nā cum accus. φέρον & φέρον iungi solet. Ioc. μισθῶν φέρον ὑποπαίω. Luc. μισθῶν φέρον ὑποπαίω, μισθῶν ἀπαρτῶν τῷ χρεὶ πῶν φέρονται.

De compositis Τελεσφόρος & Τελεώνης.

Superiunt duo diuersi generis à præcedētibz composita. quæ verba indē formāt. Atque ut de priore pri⁹ dicā, τελεσφόρος dictum est ἀπὸ τῆς τέλεος φέρει. ut sit τελεσφόρος, q. d. Finem afferens, Ad finem perducēs. Apud Homerum certē τελεσφόρος ὁμιλῶν (id est annus) exponitur ὅς ἐστι τέλεος ὅς ἐστι πῶν καὶ αὐτοπῶν. (Redditur alioqui μῆνα τελεσφόρος εἰς ὅμιον, apud eū Manū per annū integrum & totū, q. d. per annū ad finē vsq; perductū)

Rrr. i.

sicut & εἰς τέλος & ὅτι τέλος, cū eo quod dicimus *En la fin*, A pro Tandem. Quinetiam *τελευτῶ* Gaza alicubi apud Aristot. interpr. Extremitates: atque itidem apud Thuc. *τελευτῶ* pro extremitate legisse mihi videor.

C. *Ἀκροτελεύτιος*, ου, τὸ, Finis carminis, Extremitas carminis. Thucyd. lib. 2, καὶ πάλιν Πυθαγόρου μαθητῶν ἀκροτελεύτιον ποιεῖν δὲ δικαίως, λέγοντες— τὸ Πλάτωνα δὲ ἄρχειν αἰμάτων, id est Et quidam Pythici oraculi finis, id est, cuiusdam versus ex Pythico seu Delphico oraculo. Apud Thucydidem, inquit Suidas, (hunc eius locum intelligens) ἀκροτελεύτιος est πᾶσι τοῖς τῶν εἰρημίων. Appellatur autem ἀκρον etiam principium versus. Idem dixerat paulo ante, ἀκροτελεύτιος ἵππος esse proprie ultimum poetici καὶ λαίου, vsurpari tamen & de prosa. Quod porro dicit Suidas, verum esse ex Cicero competitur, qui ita scribit lib. 5 epist. ad Atticum, Sed omnia metuo. et si bellū ἀκροτελεύτιον habet illa tua epistola. Quo loco Imperitē quidam legunt ἀκροτελεύτιον. Quam lectionem sequendo, vulg. lexica s c a i b. *Ἀκροτελεύτιος*, extremus. Cicero, Et si bellum ἀκροτελεύτιον habet illa tua epistola. Sed huius scripturæ errorem satis ea quæ modo protuli declarant. Ceterum videndum est an appellet Suidas καὶ λαίου illo in loco id quod peritum & Latine clausulam in prosa vocamus. Etymologiam verò huius vocis ἀκροτελεύτιος satis declarat Suidæ expositio, quæ & apud scholiastē ipsius Thucydidis habetur, ἀκρον τὸ τέλος τῶν εἰρημίων. Quamquam si quis ex actum etymum requirat, dicendum, πᾶσι τοῖς ἀκρον τελευτῶν. Præterea scholiastē his verbis quæ annotat, καὶ λαίου τὸ ἀκροτελεύτιον, αὐτὸ τὸ ἀκρον τὸ τέλος τῶν εἰρημίων. καλεῖται γὰρ καὶ ἀκρον ἢ ἄρχειν τῶν εἰρημίων, existimo intellexisse, ideo ἀκροτελεύτιον Thucydidem dixisse ut ambiguitatem vitaret. nam si ἀκρον simpliciter dixisset, tam de principio quàm de fine versus intelligi potuisset.

C. *Ὀμοιοτελεύτιος*, ου, τὸ, q. d. Similem finem habens. Fab. l. 9, cap. 3, Secundum, ut clausula similiter cadat, vel usdem in ultimam partem collatis, ὁμοιοτελεύτιος, similem duarum sententiarum vel plurium finem. Non modò ad salutem eius extinguendam, sed etiam gloriam per tales viros infringendam. Paulo post, Sed neque quod finem habet similem, est ὁμοιοτελεύτιος: vtrique in eundem finem venit ὁμοιοτελεύτιος. Est enim ὁμοιοτελεύτιος tantum casus similis, etiam si dissimilia sint quæ declinantur. Vide plura ibidem, necnon apud Rut. Lupum.

C. *Παρατελεύτιος*, ου, τὸ, καὶ ἢ, Qui est iuxta finem. Apud schol. Aristoph. *Παρατελεύτιος* pro penultimo.

Τελευτῶς, ου, τὸ, (q. d. Finalis) Ultimus, Postremus. ut *τελευτῶς ἡ μάχη*, apud Luc. *τελευτῶς βίβλος*, apud Plur. Interdum verò *Τελευτῶν* & *Τὸ τελευτῶν*, (aut ε τ ι α μ Τοτελευτῶν coniunctim) pro Postremo, Demum, Tandem. Ex Æschine, οὕτω τελευτῶν, Ita demum. Afferitur & pro Ut minimum, (cui opponitur Ad summum) ex Iosepho in Antiq. εἰς δὲ μὴ περὶ αὐτῶν μαρτυρεῖται, ἀλλὰ περὶ τῶν τελευτῶν δὲ. Vbi tamen redditur & Saltem. Quinetiā *τὸ τελευτῶν* τὸ τελευτῶν ε τ ι α μ Τατελευτῶν affertur pro Postremo, Ad postremum, siue Tandem, Denique: ut in hoc Luc. loco, in lib. De lucio, καὶ τὸ τελευτῶν δὲ τῶν παλαιῶν ὅτι πάντων μαρτύρων. vbi tamē quum addatur τῶν, non video cur adverbialiter positum existimari debeat *τελευτῶν*.

Τελευτῶν autem poeticum est, significans itidē Ultimus, vel Summus. nam Hesych. *τελευτῶν* exponit ἀκρον & ἔσχατον.

Τελευτῶν, ὡ, Finio, Ad finem perduco, seu ad exitum. Vel Efficio, Effectum reddo, Perficio. Hom. Od. γ. *τελευτῶναι τὰς εἰρήνας*. Et Od. β. — *τελευτῶναι ὁ μὲν ἄρχει*. Sic & alibi usum huiusmodi huic verbo tribuit. (Ex eo affertur in v. l. & *τελευτῶναι καὶ ἡ μάχη* pro Afferet malum diem, sed videtur potius reddendum, Postremo afferet vel Tandem afferet) In soluta etiā oratione pro Finire accipitur, sed præsertim quū iungitur cū accus. βίον, seu ζωὴν. Est enim *τελευτῶναι βίον*, seu πνέειν, Finire vitam. Luc. in Macroβ. καὶ ἀποχρησθῆναι τῆς τελευτῶναι πνέειν. Diciturque & *τελευτῶναι πνέειν*. Sed frequenter omisso accusativo dicitur *τελευτῶναι* (sicut Latine Obire mortem, vel simpliciter Obire) pro Finire vitam, Mori. Xenoph. τὸ

τὸ ἐμὸν σῶμα, ὡς παῖδες, ὅταν τελευτῶναι, μὴτ' οὐ χρυσὸν, &c. Plato, ἡ γυνὴ δὲ ἀφ' οὗτος ἀποχρησθῆναι τὸ διαζῆν πνέειν, *τελευτῶναι* τὸ εἰς τὸ πνέειν ὅταν σπένδῃται ἀφ' οὗτος. (quo tamē in loco possit aliquis existimare non poni absolute *τελευτῶναι*, sed repeti debere ἀπὸ τῆς καὶ τῶν accus. βίον) Invenitur certē & cum genitivo apud Xenoph. Pæd. lib. 8, ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ τῶν βίου *τελευτῶναι*. vbi Cic. vertit, Quum à vobis disceffero.

Τελευτῶναι, neutraliter, Finem habeo, Finior, Desino. Thuc. lib. 1, τὸ μὲν καὶ Πρωταγόρας οὕτως ἐτελεύτησεν, Hunc finem habuerunt, seu hunc exitum. Tale est apud eundem, lib. 3, τὸ κατὰ Πλάτωνα οὕτως ἐτελεύτησεν. Frequens est eundem *τελευτῶναι* vel *διελευτῶναι* vel *πελευτῶναι* τὸ πνέειν ἐτελεύτῃ, Præterea annus desinebat, vel finiebat. Alibi autem τὸ πνέειν dicit. (quod imitatus Plur. scribit in Cam. ἐπὶ τῷ δόμοι τὸ πνέειν τελευτῶναι) Huc pertinet apud eundem, τὸ πνέειν τελευτῶναι, vel τὸ χλῆναι. At verò *τελευτῶναι* ἐς πνέειν apud eundem redditur, Ad mare terminatur. Pro Desino certē frequens est & apud alios, & quidem sequente itidem præpositio: sic tamē ut aliud etiam interpretationis genus admittat. Iust. Martyr, εἰς τὸ πνέειν τὸ τελευτῶναι, In ignem omnia desinere, Omnia igni finiri, Finem omnibus ab igne imponi. Herodot. ἐτελεύτησεν ἐς τὸ πνέειν, q. d. Desierunt in hoc. pro Finem hunc habuerunt, seu exitum. Plur. in Solone, εἰς συμφορὰς πνέειν, Desinit in calamitates, Exitus calamitates habet, Exitus calamitosus est. Demosth. σποπιδὸς εἰς τὸ πνέειν ἐτελεύτησεν, Quem finem sperandum sit ista habitura: (nam perperam in v. l. Quem finem habitura sit spes) vel, quem exitum. (Afferitur etiam ἐτελεύτησεν ἐς τὸ πνέειν pro Extrahatur in noctem) Et cū præpositio, εἰς ex Aphthonio, πνέειν δὲ τὸ πνέειν ἢ τέρψιν ἐτελεύτησεν, Cicadis oblectatio desinebat in inopiam, seu penuriam. Aut, Finiebat in penuriam. Vel, Oblectationis exitus erat inopia. Cum adverbio πνέειν, ex Platone De leg. τὸ τελευτῶναι οὕτως ἐτελεύτησεν, pro Quorsum hæc? Quæ admodum verò attuli ex Xenoph. cum genitivo βίου, sic & aliis nonnullis iungi sciendum est. nam *τελευτῶναι* λόγον ex Thuc. affertur pro Finem loquendi facere.

Τελευτῶναι partic. interdum adverbialiter pro Ad postremum, vel Tandem. Plato De rep. lib. 1, *τελευτῶναι δὲ συνιέντες*, tandem concessit. Ioc. *τελευτῶναι δὲ οὕτως ἐτελεύτησεν* τὸ πνέειν. Itidēque in aliis casibus: ut apud Thuc. libro octavo, οὕτως ἐτελεύτησεν τὸ πνέειν τῶν εἰρημίων, ne siquidem oporteat tandem &c. Et in plurali apud eundem, ἐτελεύτησαν τὸ πνέειν τῶν εἰρημίων, *τελευτῶναι* καὶ οἱ οἰκιστὲς ἑκάστης. In form. itidē genere affertur, *τελευτῶναι* εἰς τὸ πνέειν, pro Tandem natura erit. Ceterum ε τ ι α μ *Τελευτῶναι* scribi sciendum est in hac signific. sed hæc scriptura nullo modo mihi probatur: nec accentum suum huic participio mutari placet in nominativum, quum suam inflexionē retineat.

Τελευτῶναι pass. apud Hom. pro Perfecitum uti, seu Effectum iri. At v. l. perperam, Perfecitum esse.

Hinc est c o m p. *Ἀτελεύτητος*, ου, τὸ, Non finitus, Ad finem non perductus. Vel, Non effectus, Ineffectus, Irritus. Hom. Iliad. α. — οὐ γὰρ ἐμὸν ἀτελεύτητον, οὐδ' ἀπαιτῶν, Οὐδ' ἀτελεύτητον γὰρ ἐμὸν καὶ ἀπαιτῶν. Interdū verò *ἀτελεύτητος*, Qui finiri non potest, Fine carens. ut *ἀτελεύτητος ὕψος* apud Philonem: quod Bud. vertit In xuum pertinacis.

C. *ἈΠΟτελευτῶναι*, δ, itidem pro Finem habeo, Desino. Aristot. Pol. lib. 5, cap. 6, καὶ ἔτι μὲν περὶ πολιτικῆς ἐξέτασιν οὐκ ἔστιν, ὅτι εἰς δὲ μὲν ἀπὸ τελευτῶναι. Vbi quidam interpr. etiam Ad statum popularem devenit, seu redacta est. Sed actiue pro Finem do, seu terminum, Terminum: ex Alex. Aphr. Probl. ἡ φύσις τῆς γῆς τὸ πνέειν ἀπὸ τελευτῶναι εἰς τὸ πνέειν τῆς καλίας.

C. *ΕΝτελευτῶναι*, ὡ, Finio vitam, Morior in, Immorior. ut *ἐντελευτῶναι τῇδε τῇ χώρᾳ*, Vitam finiuit in hac regione.

C. *ΠΡΟτελευτῶναι*, ὡ, Ante finio vitam, seu prius. Interdum cum genitivo, ut *προτελευτῶναι τὸ πνέειν*, mortuus est ante bellum.

T E M N Ω, F. πνέειν, Seco, Scindo. Luc. in Zeux. τὸν μὲν τῆς καὶ διαμετρῶν ἀπαιτῶν. Ite & medicus τὸν ἀπὸ τῆς τῆς μετρίως, quū carnē secat & scindit. Rrrr. ii.

Auditu insuavis. Herodian. lib. 1. *οὐκ ἀπρὸς τὸ αὐτὸ γινώσκει* A
καὶ τὸς ὅσους ἐστὶν ὁμοῦς ἀπρὸς τὸ αὐτὸ γινώσκει, haud iniucundam fo-
re possentati earum rerum notitiam. Et compar. ἀπρ-
πίστος, Insuauior, Iniucundior. Homerus quoque ven-
tur pro Delectationis & voluptatis expertis, Iniucundus:
vel potius pro Molestus, Acerbus, Infestus, Tristis. vt
Il. 7. — ἵνα μὴ μὲν λιμὸς ἀπρὸς τὸν γυναικῶν ἵκηται. Et Od. 4.
— ὅρα ἰδὲς τίνας καὶ ἀπρὸς τὴν χερσὶν. Affertur & T
ἀπρὸς idem pro Iniucundus, Tristis.

C. Eὐπείρας, oppositum precedenti ἀπρὸς, & significans
Aptus ad delectandum, Vi delectandi praeclitus. A T
Eὐπείρα nomen est vnius ē nouem Mutis. de qua
vide Plut. Sympol. 9, problem. 14, vbi inter alia di-
cit, Eὐπείρα ἡ αὖ πρὸς δέξιν τὸ ἡωρῆσαι τὴν ἀφ' ἧς φασὶ ἀ-
ληθῆς.

Τέρψις, *ἡ*, Delectatio, Oblectatio: vel etiā Oblectamen-
tum, Voluptas. Apud Athen. libro 10, τὴν ἱερὰν ἀπολαύ-
σιν τὴν ἐν τῇ πόλει καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ, πολυπλοκὰ δέ. Et ex Hesiodo, τέρψις
αἰδὲς pro Cātus voluptas. Ex Epigr. verὸ τέρψις ἔστιν pro
Voluptas de te capta. Vntur & Thucyd. lib. 2, pag. 60,
ὅτι καὶ ἡμέρας ἡ τέρψις τὸ λυσιπρόν. id est, Ex quibus quae
percipitur delectatio & voluptas. Schol. verὸ exp. ἡ ὡ-
χαρία. V N D & Ἀπρὸς, *α*, ἡ, oppositum precedenti
τέρψις, Molestia, vt quidam interpret. Luc. in Vit. au. ἡ-
πρόν ἡ δὲν, ἀλλὰ καὶ εἰς κακὰ τὰ πάντα συνελθόντων, καὶ ἰσ-
τὴν τέρψις, ἀπρὸς τὴν γυναικῶν, ἀγνοεῖ ἡ μέγα, μικρὸν ἀνέκατον.

Τέρπαι, idem quod τέρψις, Delectatio, Voluptas: sed poe-
ticum. Od. 6, Οἷον περὶ τὴν ἡμέραν ἐς τὸ δέμα.

Τέρπεις, *ἡ*, idem quod ἀπρὸς, id est Delectationem &
voluptatem afferens, lucundus. Athen. lib. 2, ex Eutir.
Bacchis, Οἷον ὃ μὲν ἔστιν οὐκ ἔστιν Κούρις, Οὐδ' ἄλλο
πρόν ἡ δὲν ἀπρὸς τὴν πόλιν. Plut. in istio lib. 5 Symp. ἡ δὲν ἰδίον
τὴν ψυχὴν πρὸν, ἡ δὲν ἔστιν, ἡ δὲν αἰσθάνεται. Vbi nota copu-
lati τέρπαι & ἔστιν: opponi autem τέρπαι & λυσιπρόν. A-
pud Isocr. in παρακλήσει ad Demon. vbi dicit ὅτι μὴ πρὸς
τέρπεις, & ὅτι δὲ τὴν λυσιπρόν. Item τὴν τέρπεις dicitur
pro ἡ λυσιπρόν, lucunditas. Vnde s v r e l. 1.
Τέρπεις, *ἡ*, lucundissimus, Summam delectationem &
voluptatem afferens: irregulariter pro τέρπαι. Ety-
molog. Et s v r e l. 1. Τέρπεις, *ἡ*, lucunditas.

C. ANTIτερπαι, Vicissim oblecto, Vicissim exhilaror. Ex-
plum ex Plut. habes in Τέρπαι.

C. ΕΠΙτερπαι, idem quod τέρπαι, Delecto, Oblecto, Exhila-
ro. Et παρ. ὁ ἐπιτερπαι, Delecto, Oblecto, Exhilaro.
Aliquando constituitur cum accus. rei quae delectatio-
nem capit: vt in hoc hemistichio, ὁ ἐπιτερπαι τὴν πόλιν. Inter-
dum cum datiuo, vt apud Hesiod. καὶ ἡ ἐπιτερπαι τὴν πόλιν.
Nonnunquam cum participio vicem gerere illius
datiuo, vel cū infinitiuo, vt in Epigr. ὁ ἐπιτερπαι σὺν.
sicut Gestio apud Latinos. V N D & ΕΠΙτερπαι, *ἡ*,
ὅτι ἡ, idem cum τέρπεις seu ἀπρὸς, id est Delectatio-
nem & voluptatem afferens, lucundus. vt ὁ ἐπιτερπαι, *ἡ*,
ἀπρὸς ἡ ἀπρὸς Plut. in Rom. lucundum ciuibz vorū.
Et Symp. 9, probl. 14, de Euterpe, ὁ ἐπιτερπαι τὴν πόλιν. Quā verò de homi-
ne dicitur ὁ ἐπιτερπαι, significat ὁ ἐπιτερπαι, seu De-
ditus rebus ἐπιτερπαι, seu τέρπαι. Qui seclatur res quae
delectationem & voluptatem afferant: veluti quum
Plut. in Alcib. dicit, ὁ ἰωνία χαλιδαις, ὁ ἐπιτερπαι, ἡ δὲν.
Hinc A D V & R. ΕΠΙτερπαι, lucundē, Suauiter, ita vt
delectationi & voluptati sit. Plut. Pericle, ὁ ἐπιτερπαι ψα-
λας, Qui suauiter cecinit. Idē in Numa, καὶ ὁ ἐπιτερπαι
τέρπαι, Mouentur enim scire & festiue, ita vt motus il-
lius elegātia oblectet & voluptate afficiat spectatores.

ΤΕΣΣΑΡΕΣ, (s i v & Τέσσαρες, Atticē)

Quatuor. Et neutro G & M.
Τέσσαρες, s i v & Τέσσαρες, idem Quatuor. Od. 3, Οἷον
ἐλαχὺ πρὸς αὐτὴν καὶ ἡ δὲν αὐτὴν ἐλάττω, Τέσσαρες αὐτὴν ἔχον
πρὸς αὐτὴν καὶ ἡ δὲν αὐτὴν ἐλάττω. Theophr. de sicu Cypria, πρὸς
αὐτὴν ὃ τέσσαρες καὶ πρὸς αὐτὴν καὶ ἡ δὲν αὐτὴν ἐλάττω, Fructus
quaternos fundit: toties & germinat. Plinio interpr.
Xen. ὅτι τέσσαρες τερπιδαι, ὅτι ὁ ἀπρὸς quaterni. con-
stant enim quidam συλλογῆς καὶ ὁ ἀπρὸς τέρπαι, vnde
τέρπαι καὶ ὁ ἀπρὸς. Et apud musicos ἡ δὲν τέσσαρες συμ-
φωνία, Quaternaria cōsonātia, seu Quae sit in collatione
quaternarii numeri, vt Cell. lib. 3, cap. 10 interpr. quam

fieri ex epitrito numero tradit Macrobi. in Somn. Scip.
lib. 1, c. 6, & lib. 2, c. 1. Vntur lib. 3, c. 4, Concentus quos
natura hominis modulari potest, Græcēque συμμετρίας
dicuntur, sunt sex, ἡ δὲ τέσσαρες, ἡ δὲ πέντε, ἡ δὲ ἑξήκοντα, ἡ δὲ
πρὸς αὐτὴν τέσσαρες, ἡ δὲ πρὸς αὐτὴν πέντε, ἡ δὲ πρὸς αὐτὴν ἑξήκοντα.
Ideoque & à numero nomina receperunt, quod
quum vox cōstiterit in vna sonorum finitione, ab eaq̃
se fleuens mutauerit, & peruenit in quartam termi-
nationē, appellatur ἡ δὲ τέσσαρες: in quintam, ἡ δὲ πέντε
in octauam, ἡ δὲ πρὸς αὐτὴν πέντε: in octauā & dimidiā, ἡ δὲ πρὸς αὐτὴν
& ἡ δὲ τέσσαρες: in nonā & dimidiā, ἡ δὲ πρὸς αὐτὴν & ἡ δὲ πέντε
in quintamdecimā, ἡ δὲ πρὸς αὐτὴν πέντε. Martian. Capella lib. 9,
cap. De symphonis, Symphoniz (inquit) tres: quarū est
prima, ἡ δὲ τέσσαρες, quae Latine appellatur Ex quatuor
& recipit sonos quatuor, spatia tria, productiones dē
& dimidiā. Ibidem dicit hanc symphoniam esse hemi-
toniū quicquē, quae ad productiones plenas & integras
media tenus valēt, diefcon decē: esse autē in epitriti ra-
tione. Τέσσαρες siue τέσσαρες ἑξήκοντα dicitur ὁ δὲ δέσμος,
de ianna: vnde τὸ δὲ δέσμος τὸ δὲ δέσμος dicebant ὅτι τὸ
τέρπαι καὶ ὁ δὲ δέσμος, esse Poll. Sic apud Luc. ὁ δὲ δέσμος τέρ-
παι. Solebant igitur ex quatuor tabulis seu asseribus
compingi fores. De quaternario autem nume-
ro vide Tzetzen in vita Hesiodi.

C. Τέσσαρες, (s i v & inuetera comp. forma δέκα τέσσαρες)
Quatuordecim. vt τέσσαρες καὶ δέκα ἡμέρας apud Thuc.
Quatuordecim dies (apud quem diuinit legitur etiam,
vt & apud Xen. τέσσαρες καὶ δέκα ταῖς) Et apud Epi. τέρ-
παι καὶ δέκα ἡμέρας, Quatuordecim annos: pro τέσσαρες καὶ
δέκα, seu δέκα τέσσαρες. V N D & Τέσσαρες καὶ δέκα, *ἡ*,
Quatuordecimus, seu Decimusquartus. Atticē dicit-
ur & Τέσσαρες καὶ δέκα, vt τέσσαρες καὶ δέκα ἡμέρας apud Aristot.
1. 6 Hist. anim. Quatuordecim anni. Vbi nota dicit & τέρ-
παι καὶ δέκα, nō τέσσαρες καὶ δέκα, quod ex Epi. affertur.

Τέσσαρες, s i v & Τέσσαρες. Qua draginta. Vnde
c o m r. Τέσσαρες, Quadraginta annos natus,
Qui quadragesimum annū agit. Hesiod. Erg. τέσσαρες
καὶ δέκα ἡμέρας. Per contraclionem dicitur & τέρπαι
τέσσαρες, *ἡ*, & τέρπαι τέσσαρες, vt τέρπαι τέσσαρες: a-
pud Poll. & Luc. V N D & Τέσσαρες, Quadragin-
ta annorū spatium. Philo De vita M. lib. 3, ὅτι τέρπαι
τέσσαρες, Per quadraginta annos, seu In quadragesimū
annū, vt Turn. interpr. & τέρπαι τέσσαρες, Quadra-
ginta octo. & τέρπαι τέσσαρες, Qui quadraginta cu-
bitorum est, apud Athen. & τέρπαι τέσσαρες ταῖς, Na-
uis in qua sunt ordines remorum quadraginta, de qua
vide Bayf. & τέρπαι τέσσαρες, Quadraginta vlnas
implens. Herodot. Deriuatum inde & τέρπαι τέσσαρες
τέσσαρες, v. o. Quadragesim⁹. (Sed apud Thuc. lib. 2, p. 195,
καὶ τέρπαι τέσσαρες καὶ τέρπαι τέσσαρες καὶ τέρπαι τέσσαρες, exi-
stimatur reddēdū, Singuli ternos & quadragenos num-
mos Chios. Xiai enim sunt δέχα τέρπαι καὶ τέρπαι τέσσαρες,
vt sch. annot.) Et τέρπαι τέσσαρες, *ἡ*, Quadrage-
sima pars, apud schol. Aristoph. & τέρπαι τέσσαρες
τέσσαρες: vt τέρπαι τέσσαρες καὶ τέρπαι τέσσαρες apud Aristot. Quadragesi-
mo die exiit. Et apud Theophr. τέσσαρες καὶ τέρπαι τέσσαρες,
quadragesima die germinat. Vide & Τέρπαι τέσσαρες c. 1376,
lit. c. Et A D V & R. Τέσσαρες, siue Τέσσαρες
τέσσαρες, Quadragies. V N D & Τέσσαρες τέσσαρες
τέσσαρες, Vnus ē quinque & quadraginta milli-
bus. Bud. ex Plat. De leg. pag. 318.

Τέσσαρες etiam dicitur pro τέσσαρες Ionicē, apud Herodot.
vnde datiuus τέσσαρες pro τέσσαρες. s i c Τέσσαρες
dicitur itidē Ionicē pro τέσσαρες, Quadraginta: pa-
ssim obuium apud Herodot. ὅτι τέσσαρες autē d i c i-
t. v & Τέσσαρες & Τέσσαρες pro τέσσαρες, Quatuor. Hesiod.
Erg. 2, H ὃ γυνὴ τέσσαρες ἡ βύνη, τέσσαρες ὃ γυνή, forma pu-
bescat quatuor annis, quinto autē nubat, id est decimo
octauo. Nā circa ternumdecimū annū pubescūt puel-
lae. Posterior autem τέσσαρες apud Hom. extat, qui Od.
7 dicit, Ex ὃ τέσσαρες τέσσαρες πρὸς αὐτὴν τέσσαρες, viginti
quatuor. Sic & Hesych. τέσσαρες exp. τέσσαρες. Affertur ve-
rὸ & τέρπαι τέσσαρες gemino & pro τέσσαρες, Quatuor. tunc
autē metri causa illud & geminatum foret, (vt & apud
Latinos in Quatuor interdum geminari solet) quod
& in τέσσαρες sit & τέσσαρες, ac huiusmodi aliis.

ντατυχία significat interdum Nō assequor, Non ob-
 peo, ita vicissim ἀτυχία est Assequor, Cōsequor, Nan-
 ciscor, Adipiscor, Obtineo, Impetro. In qua significa-
 tione interdum cum genitio constructur, frequētius
 tum accusatio, ut sequētia exempla docebunt. Synes.
 epist. 57, ὅτι πρὸς τὴν ἀφύπναισιν λαχόντες ἀτυχῶντες
 πρὸς, si qui sint ingenium à natura adepti aut institutio-
 nem consequuti, vel (ut Bud. interpr. pag. 988) Si qui
 essent aut ita ingenio præditi aut felici educatione in-
 stituti. Idem epist. 149, εἰς τοὺς ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες
 καὶ ἀτυχῶντες τὸν ἀφύπναισιν, & utinam istud obtineam
 à Deo. Et epist. 143, εἰς τοὺς ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες
 ἀφύπναισιν, quorum non con-
 sequuti erant doctrinam. Et epist. 154, εἰς τοὺς ἀφύπναισιν
 καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, sed felicitate quadā consequuti sunt
 ut ne hoc quidem possint. Sic & Herodian. lib. 3, ὅτι δὴ
 τὸν ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες Σειβήρος, quo tempore im-
 peratorios honores adeptus fuerat Severus. V N D E
 ἀτυχῶντες, idem significans quod ἀτυχία, id est
 Felicitas, Fortuna secunda. Xen. Symp. ἀτυχῶντες ἡ
 μέγα τὸ τὸν ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες. Et quidā poeta apud
 Plut. Conf. ad Apoll. Μηδ' ἀτυχῶντες μηδ' ὡς ἀφύπναισιν
 ὅς τ' ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες. Μηδ' ὡς ἀφύπναισιν
 καὶ οὐκ ἀτυχῶντες. Et aliquanto post, εἰς τοὺς ἀφύπναισιν
 καὶ οὐκ ἀτυχῶντες. Inde & verba
 D I C O M E. Διδυχήω, Εὐδυχήω, Καπυχήω. Quo-
 rum primum Διδυχήω, est Vtiqueque prospera
 vtor fortuna, Totam rem vel omnes res feliciter gero.
 S E C V N D V M, Εὐδυχήω, Prospera vtor fortuna
 in, Felix & fortunatus sum in, Feliciter ago in. Aristid.
 πρὸς Ἀρτέμιον περὶ αὐτῶν ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες
 καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, quæ ali-
 quando se Græcis dedit utendam, ita ut in ea feliciter
 agerent & viverent. T E R T I V M, Καπυχήω. ut
 καπυχήω τὸν ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες apud Areth. in Apocal. pag.
 997, Mihi hæc res successit, Fortuna mihi hac in re fa-
 uet, ἀτυχῶντες τὸν ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες.

C. Κατατυχῶ, idem quod δυστυχῶ & ἀτυχῶ, id est Infe-
 lix, Infortunatus, Qui mala seu aduersa vititur fortuna.
 Ellipid. V N D E Κατατυχῶ, idem quod ἀτυχῶ,
 δυστυχῶ, κατὰ τὸν ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες. Aduersa fortu-
 na vtor, Infortunatus sum, Infelicitate ago. Thucyd.
 lib. 2, κατὰ τὸν ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες. ὁ δὲ ἀφύπναισιν
 καὶ οὐκ ἀτυχῶντες καὶ οὐκ ἀτυχῶντες. Vbi nota synonymia κατὰ τὸν
 ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, & his oppositum κατὰ τὸν ἀφύπναισιν
 καὶ οὐκ ἀτυχῶντες: rursus
 synonymia ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, & his contrarium
 ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες.

Τυχῶντες, idem, Fortuitus: ὁ ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες
 καὶ οὐκ ἀτυχῶντες. Vnde τὸ τυχῶντες, Fortuita, Quæ forte accidunt, Calus.
 Synes. epist. 4, ὅτι τυχῶντες καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, καὶ οὐκ ἀτυχῶντες
 καὶ οὐκ ἀτυχῶντες. Vbi nota synonymia κατὰ τὸν ἀφύπναισιν
 καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, & his oppositum κατὰ τὸν ἀφύπναισιν
 καὶ οὐκ ἀτυχῶντες: rursus
 synonymia ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, & his contrarium
 ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες.

Τυχῶντες, idem, Philo De mundo, ὁ ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες
 καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, seipsos dedentes fluxis & re-
 tinitisque rebus. Plutarch. De educ. lib. 2, καὶ οὐκ ἀτυχῶντες
 καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, in bonis fortuitis, seu fortunæ. Et in lib.
 De fortuna, τὸ τυχῶντες ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, bona fortunæ
 & extra corpus posita, ut sunt opes & diuitiæ, pecuniæ,
 agri, domus, & eiusmodi κτήματα. Et in Pand. ὁ τυχῶντες
 καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, Calus fortuitus, teste Bud. Vitur & Aristot.
 lib. 4 Polit. Significat etiam Fortunatus, Felix. vnde
 compar. τυχῶντες Suidæ ἀτυχῶντες. A D V E R B.
 Τυχῶντες, Fortuito: ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες. Item For-
 tunatē, Secunda fortuna, Feliciter: ὁ τυχῶντες, ut in lex.
 meo vet. & apud Erymolog. exponitur. vbi itidem
 τυχῶντες dicitur accipi pro ἀτυχῶντες. Afferunt
 τὸ τυχῶντες pro Fortuito, seu Fortuito. Quod si men-
 do caret, est δὲ M O M E T U C H A significante idem
 quod τυχῶντες & τυχῶντες.

T E Φ P A, cinis, (s i v T E P H, Ionice) Cinis.
 cui synonymia ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες. Homer.
 Iliad. 1. v. 15, ὅτι τὸν ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες. Plutarch.
 Symp. 6, de ligno ficulno, κατὰ τὸν ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες
 κατὰ τὸν ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, de quo Symp. 5 itidem, κατὰ τὸν ἀφύπναισιν
 καὶ οὐκ ἀτυχῶντες.

δὲ τὸν ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, καὶ οὐκ ἀτυχῶντες. Sicut & Plin. lib. 13, cap. 7, de ficu, Cinis non
 ex alia arbore aciem purgat acrior: mutuatus ea verba
 ex Dioscor. qui lib. 1, cap. 187, scribit γίνεσθαι κατὰ τὸν ἀφύπναισιν
 καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, & ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες. Et Athen.
 lib. 7 ex Comico, ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, quod dicitur etiam ἀφύπναισιν
 καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, & ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες. Item prouerbialiter,
 Μηδ' ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, & ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες.
 πρὸς, apud Suidam, apud quem & hæc paræmia, ὅτι τὸν ἀφύπναισιν
 καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, ut ὅτι τὸν ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, de inani opera. Omnium
 porro rerum vitarum cinis, πρὸς nominatur, non li-
 gnorum modò. (lapidum tamen vitarum cinis, teste
 Galeno, κατὰ τὸν ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες) Grammatici quidam
 deriuant hoc vocabulum à τυχῶντες significante Vro. re-
 uera enim πρὸς sunt lignorum aliarumue rerum com-
 bustarum reliquæ.

Τερρῶν, idem, Cinereus, Cineraceus. ut Plin. dicit Cinereus
 color, Terra cineracea. Aristot. Hist. anim. lib. 9, πρὸς
 καὶ τερρῶν μέσος, medium inter cinereum & rufum. Vi-
 de & Σπιδῶν. V N D E Τερρῶν, Paululum cinera-
 ceus, Cinereum colorē aliquatenus referens. Apollon.
 lib. 1 Argon. & Dioscor. lib. 5, cap. 166.

Τερρῶν, idem, idem Cinereus, Cineraceus.
 Τερρῶν καλλοῦσα dicuntur certi generis collyria, alio no-
 mine ἀφύπναισιν vocata: de quibus supra post Σπιδῶν.

Τερρῶν, idem, collyrium quoddam à cinereo colore appel-
 latum, alio nomine D I C T V M Κύσος, teste Corn.
 Celfo lib. 6, cap. 6, ubi eius descriptio habetur. Meminit
 & Aet. lib. 7, habetque eadem eius compositionem, sed
 multum ab illa Celfi diuersam.

Τερρῶν, Initor cinerem, Vergo in cinereum colorem,
 ut ἀφύπναισιν.

Τερρῶν, idem, In cinerem redigo. Vnde aor. i partic. πρὸς
 apud Suidam, quod exp. ἐμπερῶσαι, ἀφύπναισιν. Et pass. πρὸς
 ἀφύπναισιν, In cinerem redigi, Cinefieri: vel Cinefere. vnde
 particip. πρὸς ἀφύπναισιν, Qui in cinerem abiit, Cinefactus.
 ut Lucr. At nos horribilo cinefactum te propè busto
 Infatigabiliter deflebimus.

Τερρῶν, idem, Ipsa actio redigendi aliquid in cinerem,
 Concrematio seu combustio qua aliquid cinefit, seu in
 cinerem vertitur.

C. ΑΠΟΠΡΩ, idem, In cinerem redigo, Cine-
 factio. Et pass. ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, In cinerem re-
 digi, Cinefieri, Cinefescere. Alex. Aphrod.

T H K Ω, F ξ ω, Liquefacio, Liquo. Plur. Symp. 6,
 probl. 8, πρὸς ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, καὶ οὐκ ἀτυχῶντες.
 καὶ οὐκ ἀτυχῶντες. Pass. Τερρῶν, Liqueo, Liquefactio, Li-
 quefactio. Dioscor. lib. 1, cap. 105, de cera alba, τὸν ἀφύπναισιν
 καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, ne liquefact. Plin. de cera quæ cā-
 dida fit, & ob id ad solem siccat, Protegūt tenui lin-
 teo, ne liquefaciant. Et apud Galen. lib. 1 ad Clauic. πρὸς
 καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, liquata cera: à præt. M E D. Τερρῶν, habene-
 te significationem passiuam. Item κατὰ τὸν ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες
 dicitur qui totum veluti corpus in lacrymas resoluit ac
 veluti liquefacit. ut docet Homerus Odyss. 7, v. 104, vbi
 quum dixisset Τὸν ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, πρὸς καὶ οὐκ ἀτυχῶντες,
 subiungit ad explicandam verbi metaphoram, ὅτι δὲ
 κατὰ τὸν ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες. Hic δὲ κατὰ τὸν ἀφύπναισιν
 καὶ οὐκ ἀτυχῶντες κατὰ τὸν ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες. Corpus
 igitur humanum comparatur ibi moti, humor niui, la-
 crymæ fluuiio. Vnde non immerito ἡρµα δακρυῶν ab eo
 vocantur, quoniam calore quodam interius excitato
 liquantur & postea effunduntur. Sic Iliad. 7, Αἰὲς πρὸς
 καὶ οὐκ ἀτυχῶντες καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, quamobrem & lacry-
 mis liquefactio. Sunt tamen qui in hoc loquendi genere
 πρὸς masim accipere pro Macero, Cōsumo, Tabefacio:
 quæ expositio non incommodè adhiberi potest huic
 eiusdem Homeri loco, Odyss. 7, v. 165, Μῆνιν ἰὼν κατὰ τὸν ἀφύπναισιν
 καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, καὶ οὐκ ἀτυχῶντες. Certè πρὸς dicitur
 κατὰ τὸν ἀφύπναισιν καὶ οὐκ ἀτυχῶντες, ut supra post λῆξ docui.
 Vide & λῆξ.

ponit, Irrogat, Infligit. Thucyd. ἐπιτίθειν τιμὰς ζυμῶν, A
Capitis supplicium irrogarunt, Poenam morte sanxe-
runt. At φέβειν ἐπιτίθειν est potius Incutere metum. ut
apud Xenoph. Pæd. 4, καὶ φέβειν ἐπιτίθειν τὴν μὲν τιμὴν
τὴν ἐξουσίαν. Adhuc ut aliquis alicui homini vel
rei nomen ἐπιτίθειν dicitur, ita & ἐπιτίθειν: quod
Latini itidem dicunt Nomen imponere. Aristot. De
poet. συστήματα γὰρ τὸν μὲν δῖον τὴν οὐρανὸν, οὗτο τὸ ὀνόματι
ἐπιτίθειν. Ibidem, ὁ νόμος ἐπιτίθειν. | Ἐπιτίθειν, Im-
pono aliquid exequendum, id est Iniungo, Mando,
Præcipio, ἐπιτάσσειν seu ἐπιτάσσειν. Athen. lib. 11, ἐς καὶ
ἀποτίθειν οὐκ ἀποτίθειν ἐπιτίθειν τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν
τὴν μὲν τιμὴν. hoc est, οὐκ ἀποτίθειν ἐπιτίθειν τὴν
οὐρανὸν. | Significat etiam Imponere manum, In-
choare, Aggredi. Galen. ἐπιτίθειν τὴν ἐξουσίαν τὴν
ἐξουσίαν αὐτῶν. Synes. epist. 77, ἀρσενὸν ἐπιτίθειν, Fu-
gam aggressum, Fugam capessere ausum. Aeschin. ἐπι-
τίθειν τὴν δέμον κατὰ λυγρὸν, Aggredior popularem sta-
tum euertere. Thucyd. ἐπιτίθειν τὴν πόλιν ἐπιτίθειν, id est,
ἐπιτίθειν ἀποτίθειν. Quomodo & Xenoph. ἐπιτίθειν τὴν
ἐξουσίαν, Rē aggredi, Rei imponere seu admovere manum.
Alioquin ἐπιτίθειν τὴν οὐρανὸν, τὴν ἀρχὴν, τὴν οὐρανὸν
dicitur aliquis, partim pro Afficere, partim pro Per vim
inuadere. Plutarch. Amat. narr. τὴν Πελοποννησίαν ἐπι-
τίθειν ἀρχὴν, Principatum afficiens, Regno Pelopon-
nensi insidians. ut & Aristot. Polit. 5, ἐπιτίθειν τὴν οὐρανὸν
ιδίαν, Tyrannidem afficere, vel etiam Inuadere, utraque
enim interpretatio convenit loco, qui est cap. 8, ubi
ait, ἢ γὰρ οἱ μὲν οὐκ ἐπὶ τὴν ἐπιτίθειν τὴν οὐρανὸν, ἢ οἱ
τὴν μὲν ἀρχὴν ἀρχὴν, οὗτο κατὰ τὴν ἀρχὴν. Pro In-
uadere autem accipitur potius in his duobus Herodia-
ni locis. nimirum lib. 2, de Albino, μὴπως ἀρσενὸν
ἐπιτίθειν οὐρανὸν ἐπὶ βασιλείαν ἐπιτίθειν, ἢ ἀρχὴν ἢ οὐρανὸν
ἐπιτίθειν, διὰ τὴν πρῶτην, γὰρ οὐκ ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν
τὴν οὐρανὸν, Summam rerum sibi posceret & imperiū
inuaderet. Et lib. 6, οὐρανὸν γὰρ ἐπὶ λαμπερὴν τὴν Παρθυσίων ἀρχὴν
ἐπιτίθειν, Parthicū regnū inuadere, & per vim occupare.
Quibus in locis hostilis aggressionis significatiōe ha-
bet: sicut etiā quum homini alicui dicimur insidiari, Im-
minere: itē Aggredi, Adoriri, Inuadere, Impetū in eum
facere. Aristoph. Vesp. αἰθρῶν ἐπιτίθειν, Homines inua-
sisse. Philo De vita M. lib. 3, τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν τὴν
ἐξουσίαν, καὶ τὴν οὐρανὸν πρὸς τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν, ἐπιτίθειν
ἐπιτίθειν in sacerdotibus coortis. Et Xenoph. Pæd. 7, ἐπι-
τίθειν αἰθρῶν ἐπὶ οὐρανὸν ἐπιτίθειν τὴν οὐρανὸν, τὴν
ἐξουσίαν τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν. Vbi nota synonyma
ἐπιτίθειν & ἐπιτίθειν. Sic Diodor. ὅπως ἀποτίθειν
τὴν Μανδάναν ἐπιτίθειν, ut imparatos nec opinantes Ma-
redones adoratur. Thucyd. sine dativo, lib. 3, ἐπιτίθειν
ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν, οὐρανὸν ἐπὶ τὴν οὐρανὸν, οὐρανὸν
ἐπιτίθειν ἀρχὴν, Aggredi, Adorti. At ἐπιτίθειν τὴν οὐρανὸν
ἐπιτίθειν apud Isocr. Inuicem peccata insidiari. seu,
Inuicem peccata insidiosè observare, ac postea carpere.
| Ἐπιτίθειν est etiam ὁλως ἀποτίθειν, Toto peccore in-
cumbo, Magnopere intentus seu deditus sum. Synes.
epist. 77, οὐρανὸν ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν, nec theatricis spe-
ctaculis additus fui. Vel etiam, Nec theatra spectacu-
la sectatus sum. Et ex Herodoti lib. 1, ἐπιτίθειν τὴν οὐρανὸν
ἐπιτίθειν, navigationibus incubuisse. | Accipitur ἐπιτίθειν &
pro Cunari, & diem ex die ducere, apud Hippocr. De
arte 1, τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν, ἐπιτίθειν
ἐπιτίθειν ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν, id est
ἐπιτίθειν ἐπιτίθειν ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν.

Ἐπιτίθειν, id quod superimponitur rei alicui, seu ob-
ditur, Operculum. Pausan. in Achaicis, ἐπιτίθειν τὴν
ἐπιτίθειν ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν, super monumento positus
est vir armatus. Et rursum, ἐπιτίθειν τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν
ἐπιτίθειν ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν, usque ad
meam ætatem tumulo superposita columna stabat. Vi-
de & ἐπιτίθειν. | Accipitur etiam pro operculo seu
opertorio, quod πύμα quoque vocant: ut ἐπιτίθειν ἐπιτίθειν
ἐπιτίθειν, πύμα, λίβη. Sic Aristoph. Pace, τὴν οὐρανὸν
ἐπιτίθειν ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν. Et anteipsum Homer.
Πηδ. 1, καὶ ἐπιτίθειν ἐπιτίθειν ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν. Vbi
ἐπιτίθειν, Operculo. Bud. ex Athen. καὶ ἐπιτίθειν
ἐπιτίθειν ἐπιτίθειν ἐπιτίθειν.

Ἐπιτίθειν, idem quod ἀποτίθειν, ab ἐπιτίθειν significan-
te ἀποτίθειν. id est Additio, Adiectio seu Adiectus, Ad-
dicamentum, Accessio. Hesiod. Erg. Πλάσσειν μὲν πρὸς οὐρανὸν
μαλίαν, πλάσσειν δὲ ἐπιτίθειν. Aristoph. Vesp. — καὶ ἐπιτίθειν
ἐπιτίθειν ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν, & quatuor
pro additamēto. τὸ οὐρανὸν ἀποτίθειν ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν
Hesychius Hesiodicum illud hemistichium afferens,
μαλίαν δὲ ἐπιτίθειν, hoc ἐπιτίθειν exponit ἐπιτίθειν.

Ἐπιτίθειν, idem quod ἐπιτίθειν. Hesychio τὸ ἐπιτίθειν
ἐπιτίθειν, id quod imponitur, seu superimponitur. Dioscor.
lib. 7, c. 1, ἐπιτίθειν τὴν οὐρανὸν, Medicamenta quæ impo-
sita mordicāt & erodunt. Sic ἐπιτίθειν τὴν οὐρανὸν apud
Aët. lib. 3, Medicamenta quæ imposita purgant. Est au-
tem ἐπιτίθειν medicis medicamentum quod in mala-
gmatis formā compositum, mediis corporis partibus
aptatur ad varios vñus. ut & apud Paul. Ægin. lib. 3, ἐπι-
τίθειν τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν τὴν οὐρανὸν. Idem lib. 6
dicit, ἐπιτίθειν ἐπὶ τὴν βίαν, ὅ καὶ ἀποτίθειν ἐπὶ τὴν οὐρανὸν, de
arundine quæ arcui superimponitur eiacula. Itē
ἐπιτίθειν ut ἐπιτίθειν dicitur statua, columna, aut tale
quid quod defuncti tumulo superponitur, vel erectum
vel operculi loco. Pausan. Attic. pag. 1, ἐπὶ τὴν οὐρανὸν
ἐπιτίθειν, ἐπιτίθειν ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν. Cui
similes duos locos ex eodem habes in ἐπιτίθειν. Por-
to ut ἐπιτίθειν significat etiam Operculum quo aliquid
superintegitur, seu quod alicui superimponitur & ob-
ditur, ita & hoc ἐπιτίθειν. Philo De vita M. lib. 3, τὸ ἐπι-
τίθειν, καὶ τὸ ἀποτίθειν ἐπὶ τὴν οὐρανὸν, operculum quod
propitiatorium vocatur. Et paulo antē, ὅ καὶ ἐπιτίθειν καὶ
ἀποτίθειν, τὸ ἀποτίθειν ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν.

Ἐπιτίθειν, idem quod ἀποτίθειν. Alex. Aphrod. ἐπὶ τὴν οὐρανὸν
ἐπιτίθειν τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν. | Itē
ἐπιτίθειν dicitur Aggessio, (ut Cic. Quum animos pri-
ma aggressionē occupavit) Inuasio. Aristot. Polit. 5,
ἐπιτίθειν τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν, ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν, ἐπὶ
ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν. Idem Ethic. 5, Κίσι δὲ ἐπὶ τὴν οὐρανὸν
ἐπιτίθειν ἐπιτίθειν ἐπιτίθειν. Vbi ἐπιτίθειν ἐπὶ
Bud. exponitur nō solum Invasio, Aggessio, sed etiam
Rerum novarum molitio, Coniuratio. Et Plutarchus in
Amator. narrat. ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν
ἐπιτίθειν, ante insidiarum & inuasionis tempus. Sic ἐπιτίθειν
ἐπιτίθειν dicitur Affectatio & inuasio tyrannidis: ut su-
prā habuimus ἐπιτίθειν τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν, pro Tyrannidem
afficere & inuadere. Hermog. ἀποτίθειν ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν
ἐπιτίθειν ἐπιτίθειν, accusatus quidam erat affectatæ ty-
rannidis. Idem, ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν
ἐπιτίθειν, καὶ ἐπιτίθειν ἐπιτίθειν ἐπιτίθειν. Sic quā hostis hostē,
seu inimicus inimicum inuadit & adoritur, ἐπιτίθειν di-
citur. Plutarch. ἐπιτίθειν ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν, de ani-
mantibus quæ se mutuò inuadunt & sibi mutuò insi-
diantur. Diodor. Sicul. καὶ γὰρ ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν καὶ
ἐπιτίθειν ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν, ad
propulandos hostes qui imperum in nos faciūt & nos
adoriuntur. Synonymas enim ibi ἐπιτίθειν & ἐπιτίθειν ac-
cipiuntur, sicut ἐπιτίθειν & ἐπιτίθειν idem & ipsa si-
gnificant. Sunt tamen qui aliter ista verba interpretē-
tur, sic videlicet, Ad iduum coniectus & sustentatio-
nes, Ad percussiones inferendas & declinandas. Sed his
minimè assentiri possum: quum talem nec verbi ἐπιτί-
θειν nec verbalis ἐπιτίθειν vñum vllibi viderim.

Ἐπιτίθειν, Imponendum est. Item, Manus imponenda est:
id est, Inchoandum est & aggrediendum. Synes. De in-
somn. ἐπιτίθειν τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν, In primis huic
disciplinæ manus admouenda est, In primis hæc disci-
plina capeienda est.

Ἐπιτίθειν, idem quod ἀποτίθειν. Bud. ex Athen. καὶ ἐπιτίθειν
ἐπιτίθειν ἐπιτίθειν ἐπιτίθειν. seu Cui non deest
animus ad inuadendum & aggrediendum. Bud. ex Ag-
gressu promptus, Audax. qui apud Xenoph. de impe-
ratore dici ait, & de cane: ut Apomnem. 4, καὶ ἐπιτίθειν
ἐπιτίθειν ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν ἐπιτίθειν, καὶ ἐπιτίθειν
ἐπιτίθειν ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἐπιτίθειν, quum natura sua prompti audacēq;
sint ad aggrediē-
das & inuadendas bestias. Idem ἐπιτίθειν interpr. Ag-
gredi & suscipere facinus idoneus ac solers & audax. Ad
res nouandas proclinis. Aristot. Polit. 5, ἐπιτίθειν ἐπιτίθειν
ἐπιτίθειν ἐπιτίθειν ἐπιτίθειν.

Επιθήκας, Adiectus, seu Adiecticius, Adiectivus, Qui aduci solet. ut apud grammaticos ἐπιθήκας ἐνέματα, adiectiva nomina, quæ nimirum substantiuo per se subsistenti adiacuntur. Macrobi. Saturnal. lib. 1, cap. 4, Compitalia enim & Bacchanalia & Agonalia & Vinalia, & reliqua his similia, festorum dierum nomina sunt, nec singulariter nominantur: aut, si singulari numero dixeris, non idem significabis: nisi adieceris festum, ut, Bacchanale festum, Agonale festum, & reliqua: ut iam nō positiuum sit, sed adiectivum, quod Græci ἐπιθήκην vocant. Et paulo post, ita & Viridia, quum ἀπὲ ἐπιθήκην accipiuntur, genitiuum in τινος faciunt, ut, Viridia prata, Viridium pratorum: quum verò ipsi loci viriditatem significare volumus, Viridiorum dicimus: ut quum dicitur, Formosa facies viridiorum. Athen. lib. 1, πρὸς τὴν ἐν ἐνέματι δὲ τὴν μακρὰν ἀνδρῶν, τὴν δὲ ἐπιθήκην τὰς χεῖρας ὁρίζεται. nimirum Homerus, quum ait Odyss., — ἔνθεν δὲ δὴρα μακρὰ πρὸς τὴν, καὶ ἄρ' ἔστι, ἐλάττω τὴν οὐρανὸν ἔχουσα. Sic apud Eust. passim, nec non apud rhetores. Inter quos Quintil. lib. 8, cap. 6, Ornat etiam ἐπιθήκην, quod rectè dicimus Appositum: à nonnullis Sequens dicitur. Eo poetæ & frequentius & liberius utuntur. nanque illis satis est convenire verbo cui apponitur: & ita Dentes albi & Humida vina in eis non reprehenduntur. Apud oratorem, nisi aliquid efficitur, redundat. Tum autem efficitur, si sine illo, quod dicitur minus est: qualia sunt, O scelus abominandum, O deformem libidinem. Idem alibi vocat Ad nomen adiuncta. Idem pro Adiectivis seu Appositivis accipitur quum Hermog. dicit, ἐπιθήκην καλὸς, id est πρὸς καμμουπῶν, quod per καμμουπῶν appositum & superinductum est cui, quum sua natura nō adesset. Quò pertinet ἐπιθήκην, quod redditur Aliunde inuectus, Asciticius, seu Afficiticius: Budæo Falso adiectus, Commentiticius, quasi Historiæ additus, apud Theophr. Hist. plant. lib. 9, ἀλλὰ τὸν οὐκ ἐπιθήκην καὶ πρὸς τὸν, verum hæc ad veritatem adiecta & extrinsecus prodita. Idem, τὸν δὲ ἐπιθήκην τὴν τοῦ, ὡς ἐστὶν, commentiticius & ficticius, seu Afficiticius, Veræ historiæ affictis & falso adiectis. Gaza quoque Adiectivis vertit. Rursum pro Asciticiis, Aliunde inuectus, accipiunt apud Isocr. quum ἐπιθήκην ἐστὶν τὰς δεικ, quæ sunt esse festa peregrina & aliunde inuectæ, consensu tamen Areopagiti senatus approbata. apud Isocr. inquam in Areopag. οὐδὲ τὰς δὲ ἐπιθήκην ἐστὶν τὰς, αἷς ἐστὶν τὰς πρὸς τὴν, μακροχρόνως ἦσαν. Quo modo & ἐπιθήκην ἀρξίνοματα dicta sunt, ut apud Plutarch. Symp. 5, probl. 1, ἐν Πυθίαις ἐγένοντο λόγοι περὶ τῶν ἐπιθήκην ἀρξίνοματων, ὡς ἀναιρέτων. Aliquando significat etiam Impositicius, ut Vlpianus loquitur, seu Impositus, Qui imponi solet. Atque ut alicui dicimur ἐπιθήκην ἐπιταλῶν pro Perferendâ aliquò dare, veluti eam ei imponentes, sic & ἐπιθήκην ἐπιταλῶν Lyfias dixit τὰς δὲ ἐπιθήκην πρὸς τὴν δεικ, ceteri Harpocr. quoniam nimirum solebant dicere ἐπιθήκην ἐπιταλῶν pro παρὶ δεικ. Idem & ἐπιθήκην ἐστὶν τὰς ab Isocr. in Areopag. dicit testatur τὰς δὲ παρὶ δεικ, ἀλλὰ τὸ ἐπιθήκην ἐστὶν τὰς. solita enim fuisse ἐπιθήκην nominari alia etiam ὅπου καὶ τὰς ἐστὶν, ὡς ἂν ἔσται πρὸς τὴν ἐστὶν. Quæ & apud Suidam leguntur. Vnde A D Θ E B. Epithetæ, quod exponitur non solum Adiectivæ, siue Adiectivæ, sed etiam Fictæ.

c. 1. Αντιπρόθεσις, Vicissim impono. vel, Contrâ impeno. Item ἀντιπρόθεσις ἐπιταλῶν, Vicissim alicui trado seu committo epistolam. Thucyd. καὶ τὸν Πανσθενίαν εἰς Βυζάντιον ἐπιταλῶν ἀντιπρόθεσις αὐτῶν, ὡς τὰς δεικ. B. autem ἀντιπρόθεσις χαρμμάτων vult esse ἀντιπρόθεσις, ἀντιπρόθεσις τὴν κομῶν χαρμμάτων.

c. 2. Συνεπιθήκην, Simul impono. At συνεπιθήκην, Simul aggredior, Vnâ adior & inuado, Vnâ irruo. συνεπιθήκην τὴν χαρμῶν Bud. interpr. Arripere occasionem, Vti occasione oblata. ut apud Polyb. lib. 5, de Antiocho victo, ἐφ' ὅσον τὸν Ἀχαιο, μὴ συνεπιθήκην τὴν χαρμῶν, pro quo cum dicit paulo post dixisse ἐπιταλῶν τὴν ἀφορμῶν. Et rursum de Romanis secundo bello Punico implicatis, δεικνύει τὴν τὸ Φιλίππου πύλιν, καὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν ἀντιπρόθεσις τὴν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν ἀντιπρόθεσις χαρμῶν.

C. KATAθήκην, Depono. Xenoph. Pædæ, καταθήκην τὴν ἐστὶν

εἰς τὸ μέσον, depositis in medium armis. Idem ex Homero, δὲ καταθήκην, Bene deposuit. Et ex Aristoph. καταθήκην τὴν οὐρανὸν, similiter pro Depono in medium. Et ex Plutarchi Apophth. καταθήκην αὐτῶν, deponere eum. Item pecunias aut mulctam καταθήκην dicitur aliquis pro Depondere, seu Pendere, Persolvere, Numerare. Aristoph. Ranis, Εἰ μὴ καταθήκην δὲ οὐδ' ἀρχαί, μὴ δ' ἀρχαί. Demosth. in Mid. οὐδ' ὅταν αὐτῶν καταθήκην δεικνύει ἀποστάντων. Idem, ὅτι ὑπολαμβάνει πρὸς τὴν ἐλάττω τὴν οὐρανὸν καταθήκην πρὸς τὴν οὐρανὸν, nec item huic minoris à vobis æstimandam cenfeo quàm quanta pœna depensa, ab iniuria postea inferenda coerceatur. Et Synes. ἐπιστ. 52, τὴν δὲ, πρὸς τὴν πρὸς τὴν, παρ' ἐμοὶ σὺ πολλαπλάσιον κέρδιον, quod pro pretio solvetis. In qua signifi. dicitur interdum καταθήκην πρὸς, pro τὴν πρὸς vel ἐν τὰς πρὸς. ut apud Xen. Pædæ, ἀπ' αὐτῶν τὴν τὴν ἀρχαί καὶ τὴν τὴν ἀρχαί, μὴ δὲ αὐτῶν καταθήκην, Nullo pro eis numerato pretio, Nihil pro ipsis persolvens. Sic Demosth. in Nea tam dixit, δεικνύει αὐτῶν ἢ Νεαίρα, πρὸς τὴν τὴν οὐρανὸν οὐ πρὸς τὴν τὴν οὐρανὸν, καταθήκην αὐτῶν τὴν τὴν οὐρανὸν καὶ τὴν τὴν οὐρανὸν, ὡς τὴν ἐλάττω τὴν οὐρανὸν, oravit eum ut addito quod deerat ad viginti minas conficiendas, pro se dependeret Eucratii & Timanoridi quò manumitteretur. Quibus alia similia exempla habes apud Bud. p. 512. Sed ibi nota etiam dativum personæ eius cui pretium ipsum numeratur. Cum eodem dativo iunxit Aristoph. in Nub. quum dixit, μὴ δὲ ἐπὶ αὐτῶν Περσέην, ὁμοῦ μοι σὺ καταθήκην τὴν τὴν οὐρανὸν, iurabo deos tibi mercedem persoluturos quàm à me exiges. Vel etiam, iurabo deos me tibi persoluturum. Ludit enim in ambiguo poeta, ut sequentia ostendunt. Significat interdum Repono, Colloco. Xenoph. in Œcon. δεικνύει καὶ τὴν εἰς αὐτῶν ἀπολαύσας καὶ τὴν ἀρχαί, seorsum etiam quæ in annum usum depu. ata sunt, condidimus, & suo loco collocaimus. Idem, καὶ ἀπολαμβάνουσαι δὲ καταθήκην τὴν τὴν οὐρανὸν καὶ τὴν ἀρχαί. Similiter pro Colloco accipitur quum dicitur ἄρξην seu δεικ, γὰρ πρὸς καταθήκην, Beneficium collocare in aliquem, seu apud aliquem, seu Conferre beneficium in aliquem. (Plautus verò, Quid dona cessant mihi conferre omnes gratulâtes) Vtut autem in ea significatione Basilus hoc verbo. Sed frequentior usus vocis passivæ tam in passiva quàm in activa significatione. Passiva, ut apud Herodian. lib. 6, πρὸς τὴν οὐρανὸν ἀρχαί καὶ τὴν ἀρχαί, ἀπὸ τὴν οὐρανὸν ἀρχαί, quæcunque in illum beneficia contulisset. Et lib. 3, μακρὰν τὴν καὶ τὴν ἀρχαί εἰς αὐτῶν ἀρχαί, ac quum magna in eum à me collata sint beneficia. In activa autem signific. tam passivæ quàm mediæ vocis usum habebis in sequenti temere. Sed addi superioribus potest quod ex Plat. lib. 2 De rep. affertur, ἔστιν ἀπὸ τὴν καὶ τὴν ἀρχαί, exponiturque, Omnibus impartiri, Cū omnibus communicare. Pro Confero accipitur & in alia significatione, ea nimirum qua aliquis dicitur aliquid conferre in medium. Plato in Crat. εἰς τὴν καὶ τὴν ἀρχαί καὶ τὴν ἀρχαί, καὶ τὴν ἀρχαί, ὡς τὴν ἀρχαί, ὡς τὴν ἀρχαί. Καταθήκην αὐτῶν ex Euripide affertur pro Fœdus facere. Ex Gregorii autem epist. καταθήκην πρὸς τὴν ἀρχαί, pro Periculum faciens.

Ε. Α. S. S. Καταθήκην activam frequentius quàm passivâ significatione habet, præsertimq; in mediæ vocis temporibus. Ac primum est Depono, perinde ut activum καταθήκην. Herodian. lib. 8, καταθήκην τὴν οὐρανὸν, depositis armis. Ibidem, ὅπου καταθήκην τὴν οὐρανὸν. ut & Homerus Iliad. 7, τὴν δὲ καταθήκην τὴν ἀρχαί, deposuere in terra. Ac ut ὅπου aliquis καταθήκην dicitur, ita & πάλιν, qui illis ὅπου geritur. Demosth. καὶ τὴν τὴν οὐρανὸν, Bellum deposuerunt. Thucyd. lib. 1, pag. 38, καταθήκην αὐτῶν ἐν καὶ τὴν ἀρχαί, commodè deponemus & finemus bellum quod suscepimus. Item & eū quem veximus navi aut vehiculo, καταθήκην alicubi dicimur pro Deponere seu Exponere. ut apud eundem lib. 3, τὴν τὴν ἀρχαί ὡς τὴν ἀρχαί, ἐξυπακούοντες καταθήκην εἰς Ἀθήνας, In Aeginam tradutos, ibi deposuerunt ac legatis demandarunt. Superiorem etiam ὅπου καταθήκην affinis est quod apud Aristoph. legimus, καταθήκην τὴν οὐρανὸν, pro Depono vestem, Exue vestem. Rursum pro Depono accipitur

Xenoph. *συνήθη* ἡ δὲ ὁρὴ πρὸς τοὺς συμμάχους πόλεως πύπ-
 τωσαν, ἀλλὰ οὐδὲν ἔστιν ὡς ὁμοῖον ἢ ὅμοιον, de hoc prius cum
 foederatis sociisque civitatibus convenire atque trans-
 igite. Alex. Aphrod. locum de latronum societate vide
 apud Bud. pag. 510, ubi *συνήθη* interpr. Communi cō-
 sensu aliquid in commune statuere. ¶ Significat etiam
 Astipulator & assentior. Pausan. *ῥιπιδίῳ* οὐκ ἔστιν οὐδὲν
 κατὰ γὰρ πύπτον *συνήθη* σπασμα. Alia exempla affert Bud.
 ibidem. ¶ *Συνήθη*, Attendere, Animum advertere.
πρὸς τὸν ἢ *πρὸς* λαμβάνειν. Odyss. 9, & 11, — σὺ δὲ *συνήθη*,
καὶ μου ἀκούσον. Iliad. 7, — αὐτὰρ οἱ ἄλλοι *συνήθη* δ' Ἀργείοι,
μῶτον δ' ὅς γ' ἔστιν ἔκαστος, animum adverte. Et cum ac-
 cus. Odyss. 11, *φρὸν* *συνήθη* ἵκανον ἀνδρῶν. Et Iliad. 11, *συνήθη*
θυμῶν βουλῶν, animaduertit & intellexit.

Συνήθη, αὖτε, τὸ, Signum quod ex compositis datur. Hefy-
 chio *σημαῖον* ἀφορμῆς, *σημαῖον* : qui *συνήθη* quoque
 exp. *σημαῖον*. Eidem tamen est etiam *δραμα* τὸ ῥήμα.
 Exponitur verò non solum Signum, Tessera, sed etiam
 Pactum. Sed & quandam cōmmercii signif. videri possit
 habere in hoc loco quē Suid. sine expositione affert, τὸ
μητ' ἀδελφάκῃ *μητ' ἀλλο* *μηδὲν* τὸ *συνήθη* φιλοφρονεῖται.

Συνήθη, ὡς, ἢ, Compositio. Demetr. Phalar. καὶ τοῦτο γὰρ
 οὐδὲν ἢ *συνήθη* ἔστι τὸ *συνήθη* ποιεῖ. nam ex pluribus
 membris compositis efficitur periodus. Meminit idem
 & *ἑρμῆς* πρὸς *συνήθη* qualem esse dicit in his Hippocr.
 οἱ βίος. βρεχέει ἢ τὸ *συνήθη* μακρὰ ὁ χρόνος, ὅς τις, eamque itatuit
 ἐν τῇ *συνήθη* μικροῦ. Dicitur & de alia quavis cōposi-
 tione, coagmentatione, aut commissura: quum ab He-
 sych. quoq; exponitur *ἀρμυρία*, *καλλυπία*, cui Aristot. oppo-
 nit *διαίρεση*, alii *διγλυφή*: & ait *διγλυφῆ* *συνήθη* *πονη*, at-
 que *ἀρμυρία* *φαινομένη* *μακρῶν* καὶ *ἀπὸν*. copulat autē eū ea
μῆτι, Polit. 4, cap. 8. Dicunt esse & orationis quādam
συνήθη, aptam nimirum & cōcinnam modis omnibus
 verborum struaturam ac collocationem, per quam ita
 componantur & constuantur verba, ut non asper co-
 rum cōcursus sit nec hiūlus, sed quodammodo coag-
 mentatus & latus. eamque esse de qua Cicero multa
 differuit lib. 3 De orat. & Quintil. lib. 4, cap. 9. Est
 verò & *συνήθη* quādam *συνήθη*, id est compositio.
 de qua Bud. pag. 198 *ἀνάλογος* autem (inquit) vocatur
 quasi retextio complexionis, hoc est τὸ *συνήθη* *συνήθη*:
 estque contraria τῇ *συνήθη*, quæ à quibusdam confectis
 ordiens, definit in id quod quæstionis est, ut si cōposi-
 tum sit demonstrare quoniam pacto τὸ *συνήθη* *συνήθη*
 constituitur, id est *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη*. Analyticus
 verò id in quod definit *συνήθη*, ut cōfessum sumit, hoc
 est τὸ *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* & eamque τὸ *συνήθη* *συνήθη*
 retextit quoad inuenerit τὸ *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη*.
 Vbi etiam *συνήθη* *συνήθη*. Est & grammaticæ
 figuræ nomen, tradunt enim vocari *συνήθη* quum
 verbo pluralis numeri iungitur nomē singularis nume-
 ri, sed multitudinem significans. ut apud Virg. Pars in
 frustra secant. Et apud Liu. Turba circumfusa tremebat.
 Res etiam plures inter se cōpositæ *συνήθη* nominan-
 tur, ut *συνήθη* vasorum vocant multa eiusdem generis
 vasa ita composita ut alterum alteri includi queat, velut
 apud Stat. Sylv. lib. 4, Aut vnā dare *συνήθη* quid horres
 Alborum calicem atque caccaborum. Et apud Iure-
 cōsultos *συνήθη* dicitur tota vestis in vestuario cōposi-
 ta. Sczuola in l. Titia, De auro & arg. legato, Sempronix
 coopertoria tibiana, & tunicas tres cum palliis quæ
 elegerit, dari volo. Quæ ro an ex vniuersa veste, id est ex
 synthesi, tunicas singulas & palliola Sempronix elige-
 re possit. Brodæus quoque in suis Miscell. id restatur, &
 ante eum Bud. qui ex Pand. & hunc locum affert, Syn-
 thesin (id est omnem possessionem) prædiorum.

Alioqui *συνήθη* de certo etiam quodam vestis genere
 dicitur. Martial. Synthesibus dum gaudet eques, domi-
 nusque senatus. Suet. in Nerone, Ac plerunque synthe-
 sin indutus, ligato circum collum sudario prodierit in
 publicum, sine cinctu, & discalceatus.
Συνήθη, αὖτε, τὸ, Pactum, Fœdus: quod nimirum aliqui *συν-
 ἡθη* poetis idē quod *συνήθη* II. 13, *Πῶς δὲ συνήθη* *πῶς*
ὅρμα βίοντι ἡμῖν. A τ *συνήθη* Suidæ est *συνήθη*
συνήθη, Transgressio & violatio pactorum seu fœderis.
 Hefychio est præterea *συνήθη*, quæ vox mēdi suspecta

est) & *συνήθη*. Videtur certē *συνήθη* dici & de eo
 qui fœdus inire recusat, seu difficile in fœdere ineūdo se
 præbet. Alioqui & *συνήθη* significationem cum prio-
 re illa conuenientem habet.

Συνήθη, Componendum est, Componere oportet.

Συνήθη, ου, ὁ, Compositor, Autor, ex Plat. De leg.

Συνήθη, ου, ὁ, Qui componere & construere nouit. Luc.

De scrib. hist. καὶ τὸ *συνήθη* ἢ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη*
 τὸ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη*
 affinia facit *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη*
συνήθη. Loquitur autem de historico qui multa mul-
 tis modis narrari audit.

Συνήθη, ου, ὁ, καὶ ἢ, Compositus. Interdum etiam Concre-
 tus, Coagmentatus, ut *συνήθη* *συνήθη* apud grāmaticos,
 & apud Demetr. Phaler. atque Athen. Nomina cōpo-
 sita, ut *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη*
 Idem *συνήθη* vel *συνήθη* *συνήθη* dicitur. Herodian. lib. 3,
 de muro Byzantino, *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη*
συνήθη *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη*
 quadrato lapide
 cōstruendus adeo tenui iunctura fuit ut nemini compo-
 situm opus videretur. Greg. τὸ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη*
συνήθη de corpore humano, quod cōcretum, est & deor-
 sum vergit suo nutu. Inuenitur scriptū *συνήθη* *συνήθη*
συνήθη, ου, ὁ, cuius scem. *συνήθη*. Aristot. De arte poet.
 ἐπὶ δὲ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη*

Vnde comp. *συνήθη*, *συνήθη*, & *συνήθη*.

Quorum *συνήθη* *συνήθη*, *συνήθη*, significat Qui com-
 positus non est, nec concretus, sed simplex. Aristot.
 Polit. 1, τὸ *συνήθη* *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη*

¶ Suidæ *συνήθη* est non solum *συνήθη*, sed etiam *συνήθη*
συνήθη. Idem lexicogr. *συνήθη* exponit πρὸς τὸ *συνήθη*
συνήθη καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη*
 itidemque Hefych. exp. *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη*
 Sed ambiguum est an per πρὸς καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη*
 intelligat eos qui non *συνήθη* *συνήθη*. Qui nō *συνήθη* sunt, Qui
 fœdus nō inierunt: an eos qui compositi non sunt. Sed
 prior illa signif. mihi magis placet. Demosth. *συνήθη* *συνήθη*
συνήθη superl. *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη*
 gēs eo nomine vel τὸ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη*
 ἢ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη*
 vel *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη*
 intelligat eos qui non *συνήθη* *συνήθη*. Qui nō *συνήθη* sunt, Qui
 fœdus nō inierunt: an eos qui compositi non sunt. Sed
 prior illa signif. mihi magis placet. Demosth. *συνήθη* *συνήθη*
συνήθη superl. *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη*

ut Hom. dicit, σὺ δὲ *συνήθη*, καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη*
 ex eo Suid. *συνήθη* *συνήθη*, Sum *συνήθη*, Non sto
 pactis & inito fœdere, Pacta & fœdus inritum violo. Ex
 Efdæ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη*
 in Deum nostrū. Quo signif. suprà habuimus aditū.
συνήθη *συνήθη*, Bene compositus, vel Qui
 componi facillē potest, Aptus ad cōpositionem. Oppo-
 sitū præcedenti *συνήθη*. *συνήθη* *συνήθη*, Sum
συνήθη, id est Bene compositus sum. Item Fœderi &
 pactis ineundis facilem me præbeo. Vel. Fœdus & pacta
 seruo. Suidas *συνήθη* exponit *συνήθη* *συνήθη*, afferens
 hunc locum ex quodam quem non nominat, *συνήθη*
συνήθη *συνήθη* *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη*
συνήθη *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη*
συνήθη *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη*
 illa enim, composita
 sunt ex καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη* καὶ *συνήθη*
 ex *συνήθη* καὶ *συνήθη*.

Συνήθη, αὖτε, τὸ, idem quod τὸ *συνήθη*, id est Composi-
 tum, Constitutum, Conpactum: ea quidem in signifi-
 catione qua dicitur Ex composito, Ex constituto, Ex
 compacto seu De compacto: vel, aduerbialiter, Com-
 positò, Constitutò, Condidò. Dicuntur enim aliqui
 facere aliquid *συνήθη*, quum id ex composito &
 compacto faciunt, id est, postquam inter se constitue-
 runt & pacti sunt se stato momento id faciendū, quod
 Pausan. dicit *συνήθη* *συνήθη*. Greg. *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη*
συνήθη *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη* *συνήθη*
 Vbi *συνήθη* verci
 etiam potest Signum. nam *συνήθη* *συνήθη* dicuntur fa-
 cere etiam qui dato signo illud faciunt. velut in stadio
 aut bello, eruptionis signo dato excurritur. Virg. *συνήθη*,
 Intenti expectant signum. Et rursum, — signum cla-

C. **ΕΝΝΙΚΤΩ**, Pario in, seu Pario intus. Metaphoricè ple-
runque pro Ingeneto, præsertim apud Platonem, teste
Bud. qui ex eo affert, *οὐδὲν οὐκ ἐπὶ πύσσιν χαλκίαις*. Idem
Plato epist. 7, itidem metaphoricè, *μὲν δὲ ὁππότε μὲν ἐπι-
παι*. sicut & Plutarch. in Cæf. *αἱ πάλαι καταδοίσεις οὐ
ἐπὶ λαύρῳ αὐτῷ ἵστασιν, ἀλλ' ὑποκαυμά καὶ παρὰ
οὐκ ἐπὶ τῷ μέλει, μολύνει οὐκ ἐπὶ ὁππότες ἀποχρη-
στῶν*, Ingenerabant ei, In animo eius pariebant & ex-
citabant. Impropiè verò idem in Numa dixit, *ὡς γυ-
ναὶ μὲν οὐκ ἀδυνατοὶ πύσμα πλησάσθαι τοῦ, καὶ πᾶς ὁ-
ππὶν ἀρχαὶ ἡμῶν*, quædam principia sobolis ingi-
gnere. Propriè enim dicendum fuisset *ἐγείσθαι*, quum
ἐπὶ πύσσιν mulieribus regulariter tribuatur. Particip.
med. *ὁππότες* Aristophan. patitur etiam usurpauit pro
Ingenitus, Insitus, quum in Vespis dixit, *Γαστέρα γένον
ἀρχαίαν ὡς τῆς τοῦ ὁππότες, πῖορβου* pedis ex longo tem-
pore ingenitum. **ΥΠΕΡΠΑΡΙΟ**, Insuper pario in, Insuper ingeneto seu ingigno.

C. **ΕΠΙΠΑΡΙΟ**, Insuper pario. Ab aliis autem exponitur Par-
tum edo, ac si idem esset cum *ἐπιπαι* seu *ἐπὶ πύσσιν*. Bu-
dzus verò ex Pand. affert *ἐπιπαρίους αὐτῶν* pro Ag-
natus suis hæres.

Deriuata ex præ. medio *Τίπει*.

Τίπαι, *αἶδες*, *ἦ*, Quæ peperit & enixa est, Quæ factum seu
partum edidit. Euripides in Hecuba, *ὅσα δὲ πικρὰ δὲ
πῶν, ὁκαλῶνται, Τίπαι* ὡς *χρὸν ἐπαιον*, quæ autem
pepererant & matres erant, ut schol. quoque exponit.
Idem in Med. *πικρὰ δὲ δῖρα λαιήης*, lezæ quæ pepe-
rit, seu catulos habet. Solent enim toruū aspiciere
lezæ, præsertim si catulos habeant. Itidem Polyb.
ὡς τῶν μὲν πικρὰ δὲ χελίαις ἐκτρέφειν ἔσθαι matrem. **Τίπαι**
dicitur etiam Quæ paritura breui est, Partui
vicina, Grauda: quemadmodum Factum pecus Latini
quoque dicitur non solum quod peperit & enixum
est, sed etiam quod vterum gestat. Sic certè exponit
schol. Homeri initio Odyss. *ἔ, - ὡς δὲ ἐκείνῳ Παιπῶν
τα σὺν χαμῶνιδες ἱρκαπῶν* *Ὀππότες* *ἐκείνῳ*: nimi-
um *πικρὰς* accipiens pro *ὁππότες*. Nihil tamen vetat
exponere *πικρὰς*, *πικρὰς*, quanquam & Hesychio *ἐκεί-
ναι* sunt *ἐκείναι*.

Τομῆς, *ἰως*, *ἦ*, Parens, Genitor. Idem qui *τομῆς* & *ἡμῆς*
τῶν. Homerus, Iliad. φ. - *ὅρα δὲ φίλων ἐκείνων, ἀλόχων τῶν
καὶ ὧν*. Et Iliad. ς. ac ρ. - *ὡς δὲ ἐκείνῳ θρήνηται φίλοις ἀπὸ
δῶν*, caris parentibus. ut & Hesiodus Erg. *ὡς δὲ μὲν ἔργα
Γενεῖται ἐκείνῳ ἀπὸ θρήνηται δῶν*, *Χηροδῖται*. (ubi e-
tiam nota synonymiā poni *θρήνηται* & *θρήνηται*) Vtun-
tur profæ etiam scriptores. ut Xenoph. dicit, *ὡς τῶν
πικρῶν ἀγαθῶν*, fili bonis edite parētibus. De brutis quo-
que dici ab Aristot. in Polit. annotat. Ionice autē
poetæ **ΔΙΕΚΝΗ** *τομῆς* pro *τομῆς* seu *τομῆς*. Od. α & ε.
Τίς τῶν ἰὼν ἀδελφῶν; τῶν τῶν πόλιν ἡδὲ ἐκείνῳ. Et Odyss. β.
αὐτῶν οὐ μὲν αἶπος ἄλλος, ἀλλὰ ἐκείνῳ δῶν. Itidem *ἐκείνῳ* di-
cunt itidem poetæ & *ἐκείνῳ*, pro *τομῆς* & *τομῆς*. ut Iliad.
ω. *Τίς δὲ σὺ ἰσὶ, φίλοι; τῶν δὲ ἔσθαι πικρῶν*; Quibus na-
tus es parentibus? Qui te genuere parentes? Quibus es
genitoribus ortus? Iliad. υ. *Ὀδῶν δὲ ἀλλήλων ἡμῶν
οὐδὲ μὲν δὲ πικρῶν*. Sic Hesiodus Erg. - *γενεῖται τῶν
πικρῶν*.

Τομῆς, *οὐδ*, *ἦ*, Partus, Puerperium. Exponitur etiam Nati-
uitas. Poll. libro 1, *ἀπὸ τομῆς αὐτῶν μὲν ἔσθαι γένος*.

Τόκος, *οὐδ*, *ἦ*, itidem Partus. Homerus Iliad. τ. *Ἀλκμήνης
δὲ ἀπὸ τομῆς πικρῶν, καὶ δὲ ἡ ἰσθμῶν*. Et Iliad. ρ. *Πρωτόκοι
μῆτρ' οὐ φέρει εἰς ἡμέρας πικρῶν*, partum antè non experta. Et
Euripid. in Med. *Σπέρματι οὐ γὰρ οὐδὲ ὡς τῶν ἀλγῶν*. Ve-
hementissimi enim partus dolores, & primi præfer-
tim. ut & Aristoteles Polit. 7 dicit, *ὡς τῶν πικρῶν καὶ ἰσθμῶν
πικρῶν πικρῶν καὶ ἀλγῶν πικρῶν*. Lycurgus au-
tem Spartanas virgines cursu, palæstra, & aliis exer-
citiis roborabat, *ὡς μὲν ῥόμους τῶν πικρῶν ὑποδύονσαι, κα-
λῶς ἄμα καὶ ῥαδίως ἀρχαίονται* *ὡς τῶν ὠδῶν*, ut in vi-
ta ipsius refert Plutarch. Item Xenophon in Lacedæ-
moniorum republica dicit *ἀπὸ τομῶν*, A partu, seu Post
partum, Postquam enixæ matres essent. Rursus Hom-
erus Iliad. η. *Γαστὴν Ἀργείων ἱέων ἡμῶν τῶν πικρῶν*: ac-
cipiens *τομῶν* pro ortu. Idipsum etiam quod edidit
& enixa partu est mater, seu quod edit, *τομῶν* dicitur: ut

apud Latinos quoque Partus non ipsam solū parien-
di actionem significat, verū etiam ipsum factum par-
tu editum. Synesius epist. 141, *ὡς μὲν δὲ πικρῶν τῶν
πικρῶν, ἔστιν ἡ τῶν πικρῶν*, idem partus bis parien-
dus non est. Metaphoricè autem *τομῶν* dicitur fœ-
nus quod ex usura ad nos redit. id est, pecunia aut ali-
quid aliud quod debitor creditori pro mutuo datæ pe-
cuniæ usura persolvit singulis vel mensibus vel annis.

Id enim lucrum illæ pecuniæ veluti pariunt. Aristot.
Polit. 1, *ὡς δὲ τομῶν αὐτῶν* (nimirum *τὸ τόμισμα*) *πικρῶν
ἔστι καὶ τῶν πικρῶν*. *ὡς δὲ τῶν πικρῶν τῶν πικρῶν
αὐτῶν ἔστι*, videnturque *τομῶν* ibi restringere ad pecunias.
ut & Aristophanes in Nubibus dicit *τομῶν* esse quum *καὶ
μῆτρα καὶ κατ' ἡμέρας* *Πλῆθος πικρῶν αὐτῶν γένεται* *Τ-
πικρῶν τῶν πικρῶν*. Latius tamen extenditur in hoc lo-
co Deuteronomii, cap. 13, *ὡς ἐπὶ τῶν πικρῶν τῶν πικρῶν
ἀρχαίαν καὶ πικρῶν β. ωμῶν*, καὶ *τομῶν τῶν πικρῶν
ὡς ἐπὶ τῶν πικρῶν τῶν πικρῶν*, fratri tuo non da-
bis fœnori nec pecuniam, nec esculenta, nec aliud quip-
piam, sed alienigenæ. Vbi etiam nota *τομῶν ἀρχαίαν*,
ut Plautus dicit, Ab eo etiam argenti fœnus creditum
audio. Sicut verò Latini dicunt Reddere fœnus, ita
Græci *τομῶν ἀποδοῦναι*. Isocr. *τῶν ἀρχαίαν καὶ τῶν πικρῶν
τῶν πικρῶν ἀποδοῦναι*, quemadmodum & Demosthenes in
Dionysod. *ὡς οὐδὲν οὐτὶ τῶν πικρῶν τῶν πικρῶν ἀποδο-
ναι*, legitimum fœnus, seu Legitimas & licitas vsuras.
Itidemque *τομῶν φέρειν* dicitur *ὁ δανειστέος*, ut in quo-
dam Aschines loco quem supra in *Τῶν πικρῶν* attuli:
& in hoc apud Athenæum, libro 13. *Ὀῖσιν δὲ σὺ ἐνέα ὁ-
βολοὶ, τῶν μὲν πικρῶν*, novem obolos tibi fœnori red-
dam pro mina. Aristoteles verò (*Economicῶν* 1 dicit,
ὡς τῶν ἀποδοῦναι, Cum fœnore reddere, Reddere
fœnus usura. ut Cic. ait terram nunquam sine usura red-
dere quod accepit: sed aliis minore, plerumq; maio-
re cum fœnore. velut apud Xenoph. Pæd. 8, agellus
quidam, *πικρῶν λαβοὶ ἀπὸ τομῶν*, καλῶς καὶ δικαίως ἀποδοῦναι
αὐτῶν καὶ τῶν πικρῶν οὐδὲν πικρῶν. Cui *ἀποδοῦναι* *πικρῶν* op-
ponitur *πικρῶν ἀποδοῦναι*, unde apud Aristophanem in
Nubibus, *πικρῶν ἀποδοῦναι* *πικρῶν*. Rursus *ὁ δανειστέος*
dicitur interdum *ὅτι μὲν πικρῶν πικρῶν δανειστέος*, ut
apud Demosthenem, Olynth. 1, id est, Accipere seu mu-
tuari pecuniam magno reddendam fœnore. Plautus &
Plin. dicunt, Fœnore accipere pecuniam. At verò is cu-
ius est pecunia, dicitur eam *κομίζειν* *αὐτῶν πικρῶν*, Matth.
cap. 13: & *ἀποδοῦναι* *αὐτῶν πικρῶν*, Lucæ 19.

C. **Τοκογλύφος**, *οὐδ*, *ἦ*, Fœnerator, Qui fœnori dat, Qui
fœnus facit. Idem qui *τομῶν* seu *δανειστέος*, teste Poll. li-
bro 3, cap. 9. Plutarchus De aud. poem. *λόγος τοκογλύφου
ἀποδοῦναι* *ἀποδοῦναι*. quales sunt hi ibidem, *τομῶν
καὶ τῶν πικρῶν ἀποδοῦναι*, *τῶν πικρῶν τῶν πικρῶν* *ἰσθμῶν
καὶ τῶν πικρῶν*. Videntur autem *τοκογλύφους* propriè dici qui in
tabulas suas inscribunt pecunias fœnori datas. **ΥΠΕΡΠΑΡΙΟ**
τοκογλύφους, Tabulis insculpere nomina eorum
quibus pecunia fœnori credita est: item simpliciter
Fœnerari, Fœnori dare. Poll.

C. **Τοκοφορέω**, *οὐδ*, *ἦ*, idem quod *πικρῶν φέρω*. Suidæ tamen *πικρῶν
φορῶν* est *πικρῶν λαμβάνειν*.

C. **Αἰσίοπος**, *οὐδ*, *ἦ*, In propinquo natus. vulg. lex. Vi-
dendum tamen ne significet etiam Partui vicinus, ut
ὅτι πικρῶν.

C. **Αἰσίοπος**, Infelicitè natus seu genitus, Infelici fidere na-
tus. *ὅτι κακῶς γένεται*, Hel. A **Αἰσίοπος**, Quæ infeli-
citer peperit, & Qui infelicitè genuit, Qui in exitium
alicuius genuit. *ὅτι κακῶς πικρῶν*. Nonn. *Αἰσίοπος Σίμωνος
ὅτι κακῶς γένεται* *Ιουδαίου*. fuit enim Iudas reuera *αἰσίοπος*,
infelicitè & non sine exitio aliorum à Simone factus.
præterquam enim quod erat avarus, etiam prodidit do-
minum suum, & servatorem nostrum.

C. **Αλασπίος**, Cæcos aut cæcum pariens vel gignens, seu
Qui cæcos peperit, vel Quæ cæcus genuit.

C. **Αῤῥινοπῆρας**, Mares pariens. idem cum *ἀῤῥινοπῆρας*. Dio-
scorides libro 3, cap. 131, de cratzogono herba, *ἰσθμῶν
τῶν πικρῶν ἡ πικρῶν τῶν πικρῶν καὶ τῶν πικρῶν*,
efficit ut mulier virilis sexus partum edat. **ΥΠΕΡΠΑΡΙΟ**
Αῤῥινοπῆρας, Virilis sexus partum edo. Diosco-
rides libro 3, cap. 140, de phyllo, *ἀῤῥινοπῆρας* *τῶν πικρῶν*.
ZZZZii.

C. *Ωκυπνός*, idem quod *ἔκπνός*. Affertur & proparoxytonus *ωκυπνός* ex Herodoto pro Partus celer, Facilitas partus, Facile puerperium. **Ι Τ Ε Μ** *Ωκυπνός*, idem quod *ἔκπνός*, Ad partus celeritatem conferens. Diosc. lib. 5, cap. 173, de Sanno lapide, *δεν δὲ καὶ ὠκυπνός* (ἢ) καὶ φυλακτικὸς ἢ συντηρητικὸς, ἀφαιρῶν ὁρμῆς, adalligatus accelerare partum & custodire conceptum foeminarū traditur. Dicitur & *ωκυπνός* φάρμακον, vel simpliciter *ωκυπνός*, Medicamentum partum accelerans. ut in loco quodam Plutarchi supra in *Διεικνύω* alato, & apud Dioscoridem libro 4, cap. 24, de periclymeno, *ὅτι δὲ καὶ ὠκυπνός*, partum accelerat. Affertur vero & *ωκυπνός* pro Celeritas partus, ex GAZZ interpretatione. At *ωκυπνός* Τηλέφου teste Suida est βέλαιον ἄλκιον κτύπος, ὅθεν ἀποβίαι φερόμενος, καὶ ἰσχυρότερος.

C. *Ωμοπνός*, Cruum adhuc partum edens, Partum ante maturitatem edens, Crudipara. Epigramm. libro 1, in vicem, *ὡς δὲ πρὶν Κλήματος ὠμοπνός* βλαστὸν ἐλαὶ θύειν, ut germen crudipari palmitis totum radicitus excidas. *ὠμοπνός* autem vocat *κλήμα ἀμπελου ἀρχαῖος*, quoniam πρὶν ὁμοφασεῖν καὶ ἰσχυρῶς πρὶν ἀπὸ τοῦ ἔδους, ὡς κυρτὸν ἔχει τὸ σῆμα. **V N D E** *Ωμοπνός*, *ω*, Cruum parium edo, *φο*, Partum immaturum pario, *πνός*, Abortum facio. Constant. Cxf. Geopon. libro 5, cap. 46, *καὶ τὰς περὶ τὰς θυμὰς, καὶ ὠμοπνίας διεκτύπεις*. Vnde & ac. libro 16, cap. 46. Idemque sibi cap. 21 legitur *ὠμοπνίαν* pro Abortu, seu Abortu.

S E D E T. *Αλόκοτος* dictum putatur καὶ ὑπερβασμῶν pro *αλόκοτος*, & proprie esse Monstrosus, Prodigious: ut cuius partus alienus sit & longe diuersus à ceterorum animalium partibus. Seu, Monstroso partu editus & à natura alieno. veluti si quis biceps nascatur aut bicorpor. Sed plerunque accipitur latius pro Inuitatus, Inauditus, Absurdus, Rationi non consentaneus. ut *αλόκοτος* ἴδους, noua quadam & inuitata forma. Et apud Lucianum *αλόκοτος* σκυῖον. Idem Plato De leg. libro 5 dixit, *οἱ μὲν γὰρ τοῦ δῖου πρῶτα καὶ διελκυσ, αλόκοτοι πρὶν καὶ αἰετοί*. Et Plutarchus in Solone, *αλόκοτος καὶ ἀγροῖος*, id est, (ut opinor) Homo peregrinus moribus præditus & rusticus, Homo peregrinus. si ita dici Latine posset ut in veraculo sermone dicimus *un homme étrange*. Apud eundem in Coriol. *αἰετὸν τῆς πρῆρας τὸ αλόκοτον καὶ βαρὺ*. Eros. in Lex. Hippocr. *αλόκοτος* expro. *ἔκμαλινος*. Apud Etyimolog. scribitur *αλόκοτος* significare τὸν ἔκμαλινον καὶ ἴδον ἔχειν. Tunc autem aduerbialiter acciperetur. sed videtur pro *ἴδον* ἔχειν, una voce composita scribendum esse *ἴδον ἔχειν*.

Τοκαῖος, *ω*, Parturio. seu Partui vicina sum. vnde Cratin. *τοκάων* dixit quam alii *ὀπίπνοον*, seu *ὀπίφροον*, teste Poll. libro 2, cap. 1.

Τοκίζω, Fut. *ω*, Fœnori do, Fœneror. idem quod *δανίζω*, id est, Mutuum do, tum vsura & fœnore reddendum. Poll. libro 3, cap. 9, *ὅτι δὲ καὶ τοκίζω, τοκίζω ὅρος, τοκίζω*: de eo loquens quem & *δανιστὴν* vocant. Ibidem ex Hypenide affert *τοκίζω* αὐτῶν ἀργυρίων.

Τοκισμός, *ω*, Fœneratio, ut Cic. & Columella loquuntur. Aristot. Polit. 1, cap. 7, *τοκισμὸν* numerat inter species τῆς μεταβολῆς καὶ χρηματισμοῦ.

Τοκιστής, *ω*, Fœnerator. idem qui *τοκιστὴς* supra, & *δανιστής*, seu *ὁ πρὶν ἐκλίσθαι*, Polluci, libro 3, cap. 9.

C. *ΑΝΑΠΝΙΖΩ*, Vsuram renouo. **V N D E** *Αναπνέω*, *ω*, *ω*, Vsuræ renouatio annuaria. ut Bud. Annor. in Pand. Alteræ centesimæ (inquit) cum renouatione fœnoris annuaria ducebantur, quas vsuras vsurarum appellant, Cicero verbo Græco anatocismum vocat. ut ad Atticum epist. vltima libri 5, Centesimas cum anatocismo annuaria. Et mox, Nihil impudentius Scaptio, qui centesimis cum anatocismo contentus nō esset. Et paulo post, Senatusconsultum modò factum est in creditorum causa, ut centesimæ perpetuo fœnore ducerentur. Vbi Perpetuo fœnore dixit pro Vno & eodem, sine anatocismo. Anatocismus enim vsuræ est annuaria renouatio. ut idem docet in epist. quadam libri 6 ad eundem, Magnam ego pecuniam confeceram ut soluerent, centesimis sexenni ductis cum renouatione singulorum annorum. Pulchre hoc exprimit Ambrosius in librum Tobix, cap. 15, Vnde etiam *πνός* (inquit) Græci appellauerunt vsuras, eo quod dolores partus animæ debitoris excitare videantur. Veniunt calendæ, parit fors centesimam. Veniunt menses singuli, generantur vsuræ. Creuit centesima: petiitur, nec soluitur: applicatur ad sortem. Itaque non iam centesima incipit esse, sed summa, hoc est, non fœnoris centesima, sed fœnus centesimæ. Et hoc est quod Lilius dicit, Mergentibus semper sortem viuris, fœnore obrutum esse.

ram ut soluerent, centesimis sexenni ductis cum renouatione singulorum annorum. Pulchre hoc exprimit Ambrosius in librum Tobix, cap. 15, Vnde etiam *πνός* (inquit) Græci appellauerunt vsuras, eo quod dolores partus animæ debitoris excitare videantur. Veniunt calendæ, parit fors centesimam. Veniunt menses singuli, generantur vsuræ. Creuit centesima: petiitur, nec soluitur: applicatur ad sortem. Itaque non iam centesima incipit esse, sed summa, hoc est, non fœnoris centesima, sed fœnus centesimæ. Et hoc est quod Lilius dicit, Mergentibus semper sortem viuris, fœnore obrutum esse.

C. *ΕΚΠΝΙΖΩ*, Fœnero, Fœnori do. Vide in *Τέλος*.

Deriuata ex *αορ. 2*.

Τέλος, *ω*, *π*, idem quod *πνός*, quo significatur idipsum quod partu editū est, *Πρόν*, Fœtus, Proles. Tam de animalium catulis & pullis, quam de hominū natis dicitur. Iliad. 9, N. *ὅτι ἔχει τὸν ἄνθρωπον πνός ἐλάφοιο καὶ χίνας*, de aquila. Iliad. 7, de vespis propter viam tuos nidos habentibus, *Πρόντων πνός πίνται, καὶ ἀμύνει τὸν πνός*, iniuriam à prole sua propullat. Humanam e iam sobolem idem appellat *πνός*. ut Iliad. 6, *ὅτι Τρώες οὐκ ἔμελλαν πνός τῶν Τριών*. Et Iliad. 9, *Διὸς πνός Ἀφροδίτης*, Iouis filia. Sa pe apud eundem *εἰς τὸν πνός*, Care fili, Care nate: necnon *Cara filia*, *Cara gnata*, ut Iliad. 6.

Τέλος, *ω*, *π*, idem quod *πνός*, Partus, Fœtus, Proles, Soboles. idemque tam de brutorum pullis ac catulis quam de hominum liberis dicitur, inque tam paruulis quam adultis. Homerus Iliad. 9, *πρόντων τ' ἀλόχοι καὶ νηπια πνός*. Et Iliad. 1, *Τέλος δὲ τ' ἀλόχοι ἀγροῖος, βαθυχώρας καὶ γυναικας*. Et Heliodorus Erg. *Τέλος δὲ γυναικας εἰσὶν πνός καὶ γυναικας*. Cui similem locum habes in *Τέλος*. Et Demosthen. ad epist. Philippi, *καταπνέτης οἶκος πνός, γυναικας*. Et apud Plutarchum in Apophthegm. quidam *οὐδὲν ἔχει πνός ἔχει*. Idemque apud Homerum Odyss. 5, *οἱ κωκυλλοὶ τρεῖς ἀγροῖος πνός*. Idem *εἰς τὸν πνός* in vocandi casu *πνός* dicit. ut Iliad. 6, *Τέλος, πνός καὶ*. Et Iliad. 7, *Τέλος καὶ*. Necnon & *φίλος πνός* pro *φίλος πνός*, rei non nominis habita ratione. Odyss. 9, *Τέλος δὲ πνός πνός οὐ φρενὶ τῶν τῶν*. Et Odyss. 7, *ἢ γὰρ φίλος πνός ὡς*; quoniam uno care fili? Idem Odyss. 7, versu 417, *πνός φίλος*. Et Iliad. 6, *πνός πνός καὶ πνός*. De animalium etiam brutorum prole dicitur, tam in prosa quam apud poetas. Homerus Iliad. 6, de vespis, *Ἀφροδίτης πνός ἀμύνει τὸν πνός*. cui similem locum habes in *Τέλος* ex eodē de iisdem. Et Iliad. 9, *ἔστι δὲ τὸν πνός πνός πνός πνός*. Plus.

De sera num. vind. *ἀκτὴν ἢ πνός καὶ λυκὸν πνός καὶ πνός*. quomodo idem in Pericle, *καὶ πνός καὶ πνός* οὐ πνός καὶ πνός, canum & simularum catulos, *ἐκτὸς* hac ibidem vocat. Figuratè autem apud Athen. libro 3, *πνός καὶ πνός πνός πνός*. Apud eundem *Νήρηος πνός*, Nerei prolem, quidā appellat *πνός*: libro 8. *Μετὶ τῶν πνός πνός πνός πνός*. Ac libro 13 apud eundem Chæremon flores appellat *πνός πνός πνός πνός*: ibidem rosas nomenclans *πνός πνός πνός πνός*.

C. *Τεκνογνία*, *ω*, Liberos gigno, seu procreo, Prolem genero. Epigramm. **Ι Τ** *Τεκνογνία*, *ω*, Procreatio liberorum.

C. *Τεκνοκτῆς*, *ω*, *ω*, *ω*, Liberos interfector, seu interfector: ut Medea, quæ etiā *πνός*. Et **Σ V B S T**. *Τεκνοκτῆς*, *ω*, Liberos exdes seu occisio, Parricidium.

C. *Τεκνοποιός*, *ω*, Liberos procreans. Item Multos procreans liberos, Fœcundus. quo sensu affertur ex Herodo Terpsich. *πνός πνός*. **V N D E** *Τεκνοποιός*, *ω*, Liberos procreatio, Proles generatio. Aristot. Polit. 7, *ὅτι ὁ πνός πνός πνός πνός πνός πνός*. Xen. Apomnem. 1, *ὅτι πνός πνός πνός πνός πνός πνός*. Rursum apud Aristotelem, Rhetor. 2, quidam dicit *ὅτι πνός πνός πνός πνός πνός πνός*. **Ι Τ** *Τεκνοποιός*, *ω*, Liberos procreo, Prolem genero, Liberos gigno & suscipio. Idem quod *πνός πνός*. Xen. Apomnem. 3, *ὅτι πνός πνός πνός πνός πνός πνός*. Ibidē pass. voce vitur in significatione *αἰτίας*.

πρωτοὶ Νέρονος, Neronis vindices & vltiores. Et Xen. A. Pxd. 4. p. 66, ἵνα ὅς τε, ὃ ἰκέτης ὁδοῦ πείθω, καὶ πρὸς αὐτὸν αὐτὸν ἵνα ὅς τε, vltorem & vindicem. vt videlicet vltiscamur regem mihi inimicissimū, & filii mei interfectorem. Synes. verò πρῶτος δαίμωνος appellat qui hominibus infestus fuit, eisq; nonnisi poenas infligit. Idē rursus, πρῶτος ἀνθρώπων, τὰς κατὰς συμφορὰς ἐπιτίθεται, homo tyrannicus & natus ad cruciandos miseros mortales, velut exitialis aliqua furia. Idem epist. 57, αἱ δὲ τιμωροὶ φύσις, αἱ ποταμοὶ ἀπορροαὶ τῆς ἡσυχίας, Ingenia & naturæ illæ vindices. Homines qui furias & carnifices agunt in humano genere. Quibus in locis Synesii in malam partem accipitur: non itidē verò in superioribus, sicut nec in hoc apud Suid. ὅπου αὐτὸν τιμωροὶ ἀφ' ἑαυτῶν τῶν ἀνθρώπων, ad vltiscendam Aetii eadem. vbi ipse Suid. πρῶτος exp. ἐκδικητής. | Exponitur etiam Adiutor, Auxiliator, Defensor: vt Hesychium quoque πρῶτος dixi expōnere βονδῆς.

¶ Τίμωρος, αἱ, Vltio, Vindicta. Xen. in Cyneg. de Palamede, ἀποθνήσκον τὸ ἀδίκως, ποταμοὶς ἔνθα τιμωροὶ αἱ ὅς τε ὅς τε ἡδὲ ὅς τε ἡδὲ ὅς τε ἡδὲ ὅς τε. Quo in loco iniquē occisus δίκης τυχὼν ὅς τε δίκης δίκης dicitur, quā obinet à diis vt aduersarii suæ istius iniquæ cædis poenas luant. tunc enim vltionem & vindictam impetrasse creditur. Cuius rei multa exēpla habes apud Plut. in lib. quem scripsit περὶ τῆς ὑπὸ τῆς ἡσυχίας βροχίας τιμωρίας. Ipe enim vltionem differt numē. Rursus Xen. πρῶτος τυχὼν τῆς φιλίας πατρί. Alicubi tam redditur Pœna quāvis Vltio, Vindicta. cuius cupiditatem subministrat ὄργη & θυμὸς, vt docet Aristot. Rhet. 2. vbi etiam inter κλάσις & τιμωρία hoc discrimen statuit, quod ἡ κλάσις sit ἔνθα τῆς πείρας, ἡ τιμωρία αὐτῆς, τῆς ποινῆς, ἡ ἀποπληρωθῆ: ita vt τιμωρία dicatur respectu eius qui poenas sumit, κλάσις verò eius respectu qui ipsas poenas luit. Idemque Gell. quoq; distinguit inter hæc ipsa. nam lib. 6. c. 14, quum vltiscendi & puniendi peccati tres esse dixisset rationes, inter alia tradit, vnam esse quæ τὰς κατὰς συμφορὰς dicitur, quum pœna adhibetur castigandi atq; emendandi gratia, vt is qui fortuito deliquit, attentior fiat correctiorque: alterā τιμωρία appellari cāmque, causa animaduertendi esse, quum dignitas auctoritatq; eius in quem est peccatum, tueuda est: ne prætermissa animaduertitio contemptum eius pariat, & honorē leuet: idcircoque id ei vocabulum à conseruatione honoris factū putari. tertiam verò vindictā rationē esse ὅς τε ὅς τε ὅς τε. Sed non semper ita strictē accipitur, verum pro quauis punitione, vt ibidē docet. Porro τιμωρίας conuictem esse ὄργην, vel potius fomitem, patet ex hoc etia loco Demosth. in Mid. ἀδίκῃ περὶ ἐκείνῃ ὄργῃ καὶ τιμωρία παρ' αὐτῶν ἀδικημάτων περὶ αὐτῶν, συγγνώμῃ αὐτῶν τιμωρίας πύτω. nam ἀδίκως magistratus non solum irascitur, sed etia poenas infligit. vbi etia nota τῆς τιμωρίας, id est poenæ & supplicio, opponi συγγνώμην, i. veniā. Cæterum dicitur aliquis aliqui ὁππότε τιμωρία, item ab eo αὐτῶν ac λαμβάνειν τιμωρίας, necnō τιμωρία cum ματί-χασθαι seu κλάσθαι, quorum exempla subiūgam. Antiphon, ὅπου ὃ καὶ τὸ λόγον τιμωρίας ἡδὲ λαμβάνειν, ὅπου τὸ ὄργον ὅς τε τῶν πάλιν ὑπὸ χεῖρὸς τῶν πάλιν, οὐ μαλακίας ἀλλ' ἡμίας ἐκλάσθαι, qui autem dignū esse censuerant vt in eū animaduertetur qui verbo tantum peccauisset, annon eū qui reipsa vrbem in hostium potestatem tradiderat, idem ipsi grauibz poenis multarenti Demosth. Epitaph. ἀλλὰ ἡ τιμωρία ὑπὸ τῶν ἄλλων ἡδὲ λαμβάνει, ὅς τε τῶν, poenas imposuerunt, seu inflixerunt. (Pro quo ὁππότε τιμωρία Plut. dicit ὁππότε τιμωρία, & Xen. ὁππότε τιμωρία, synonyma enim sunt δίκης, ἡμίας, τιμωρία) Æsch. in Ctesiph. ἡ καὶ τιμωρία περὶ ἀνθρώπων μεταδίδω. Demosth. Philipp. 3, τιμωρία μαγίστη πύτω ἐκείνους, καὶ παραίτησις οὐδὲν ἔστιν ὅς τε συγγνώμη. Vbi nota τιμωρία μαγίστη καλᾶται, vt paulo antē ex Antiphōte habuimus μαγίστη καλᾶται, Grauibz multare poenis. Item περὶ τιμωρίας ἀποδίδω, Isocr. in Arcop. & μολιμαὶ ἀποδίδω τιμωρίας, in Bulir. encom. quod est ἀνθρώπων τιμωρίας, seu τιμωροῦ καὶ, & crudeliū, sicut vicissim iniquorum τὸ ἀφαιρῆναι πᾶσι τιμωρίας ὅς τε καὶ ἡμίας ὑπερβαίνει, apud Demosth. in Mid. Is autē qui potitur, dicitur ἀδικημάτων ἐκδικητής, seu

ὑπερβαίνει, vt Latine Subire, Dare, Luere. Herodian. lib. 3, ἀδικητής, ὁ ἡδὲ λαμβάνει, τῶν ἐκ τῶν ἀδικημάτων τιμωρίας ἀποδίδω, metuentes ne poena subeunda foret si vincerentur. Et lib. 4, ἀδικητής τιμωρίας, ὁ ἡδὲ λαμβάνει, τῶν ἐκ τῶν ἀδικημάτων τιμωρίας ἀποδίδω, satis dedisse supplicii violatōrē fœderis. Sic Chrysost. De sacerdot. τιμωρίας ἀποδίδω, ὁ ἡδὲ λαμβάνει, τῶν ἐκ τῶν ἀδικημάτων τιμωρίας ἀποδίδω, Et Isocr. τῶν ἐκ τῶν ἀδικημάτων τιμωρίας ἀποδίδω, huic reipsa poenas dederunt. Plato De leg. τιμωρίας ἀποδίδω, ὁ ἡδὲ λαμβάνει, Meritis ei dabis poenas. Æschin. τιμωρίας ἀποδίδω, ὁ ἡδὲ λαμβάνει, τῶν ἐκ τῶν ἀδικημάτων τιμωρίας ἀποδίδω, Item τιμωρίας ἀποδίδω, τῶν ἐκ τῶν ἀδικημάτων τιμωρίας ἀποδίδω, dicit Thuc. simpliciter pro δίκῃ, Delictorum poenas dare. Necnon & τιμωρίας τυχὼν idē dicitur qui poenas dat. vt apud Demosth. Pro cor. δίκῃ καλᾶς ἔχει, καὶ ἔχει τυχὼν τῶν ἐκ τῶν ἀδικημάτων τιμωρίας. Idemque apud Aristot. Rhet. 2, ὅς τε τιμωρίας καὶ μαγίστη, ὅς τε τιμωρίας, ὅς τε τιμωρίας, ὅς τε τιμωρίας, Quo sensu Æschines dixit τυχὼν τῶν ἐκ τῶν ἀδικημάτων τιμωρίας, & alii τυχὼν τῶν ἐκ τῶν ἀδικημάτων τιμωρίας. (Non semper tamen is qui poenas dat, seu in poenam incurrit, τιμωρίας τυχὼν dicitur, verum etiam cui affertur tempus vltiscendæ iniuriæ sibi factæ & supplicii de aduersario sumendi, vt suprā habuimus ex Xen. τιμωρίας τυχὼν τῶν ἐκ τῶν ἀδικημάτων τιμωρίας, Obtineo vt filio meo luatur poena, seu Impetro vltionē cædis filii. Sic etiam ex Thuc. affertur τιμωρίας τυχὼν pro Poenas sumere, vel potius Nancisci occasionem sumendi poenas. Quo sensu & δίκης τυχὼν idē apud Plutarch. in Rom. legitur, pro. Supplicabat vt sibi supplicium sumere liceret. Affertur verò & τιμωρίας παρ' αὐτοῦ ex Thuc. pro Sum vltor damni dati) Ipsa verò τιμωρία dicitur ἡμίας, & λαμβάνω, vel ἀδικημάτων. Plato in Apolog. Socr. ἐμὴ καὶ ἡμίας ἀδικημάτων, τιμωρίας ὑμῶν ἡδὲ λαμβάνω, ὅς τε ἡμίας ἀδικημάτων. Aristot. Rhet. 2, ἡ παρ' αὐτοῦ λαμβάνω τιμωρίας, poena quæ de alio sumpta est. Et Isocr. in Bulir. ἡμίας καὶ ἀδικημάτων, τῶν ἐκ τῶν ἀδικημάτων τιμωρίας. Cui ἀδικημάτων τῶν ἐκ τῶν ἀδικημάτων τιμωρίας est synonymum apud Athenzum libro 11, ἡμίας καὶ ἀδικημάτων τῶν ἐκ τῶν ἀδικημάτων τιμωρίας. Interdum verò cum genitiuo iungitur hoc vocabulum τιμωρία, eoque vel rei vel personæ. Rei, vt suprā, ὑπὸ τῶν τιμωρίας ἀδικημάτων. Personæ autem genitiuum habet vel agentis vel patientis. Agentis, id est poenā infligentis: vt apud Aristot. in Rhet. τιμωρία πύτω βροχίας, hic tardē puniūt. Patientis verò, poenā subeuntis, seu poenas dātis, vt apud Plut. De sera num. vind. ἡ ἀδικημάτων τιμωρία, Supplicium Aristocratis: qui nuntium tandem δίκῃ ἡδὲ λαμβάνω. Sic Æschin. περὶ τῶν ἀδικημάτων τιμωρίας, de sumendo ab Amphissenibus supplicio. Et Plato De leg. ὅς τε τιμωρίας ἀνθρώπων, ad poenas de hominibus sumendas, seu, Ad vltiscendos homines, vt & Paus. in Atticis dicit quædam ἡμίας ἐκ τιμωρίας ἀνθρώπων ἀδικημάτων. Item ὅς τε τιμωρίας dicuntur ὅς τιμωρίας & carnifices, quorum officium est poenas sumere de fontibus. Plutarch. Artor. ὅς τιμωρίας αὐτῶν τῶν ὅς τιμωρίας, ὅς τιμωρίας ἐκδικημάτων. | Τιμωρία significat etiam Auxilium, subsidium. In qua signif. frequens est apud Thuc. vt lib. 1, ἡδὲ λαμβάνω ὅς τιμωρίας, Postquam venimus subsidio, seu Posteaquam venimus vt subsidio essemus. Et libro 5, p. 196, ὅς τιμωρίας λαμβάνω, τιμωρία πύτω: quam paulo antē vocarat συμμαχίας. Rursus libro 1, ὅς τιμωρίας ἀδικημάτων ἀπὸ Κερκύρας τιμωρίας οὐκ ἔστιν, Quum cognouissent nihil auxilii sibi esse à Corcyra. Et lib. 3, ἀπὸ τῶν ἀδικημάτων οὐδὲν ἔστιν ἡμίας τιμωρίας. Vbi tamē schol. exp. ἐκδικημάτων. Ex eodem, τιμωρίας ποιεῖται αὐτῶν, pro Auxiliari eis, Opem eis ferre. At τιμωρίας παρ' αὐτοῦ ποιεῖται ex eodem affertur pro Ab ipsis præsidium exigere. Et rursus, τιμωρίας ἀποδίδω, auxilium promiserunt. Necnon τιμωρίας ἐπιμαρτυρίας, pro, Pæro auxilium, seu defensionem. Et, τῶν τιμωρίας ἔχει, Auxilium ferre superfederunt.

Inde & τῶν τιμωρίας, ὅς τιμωρίας, idem quod πᾶσι seu πᾶσι, id est, Punio, Poenas exigo & sumo, Vltiscor. Xen. in Repub. Laced. ἡδὲ λαμβάνω καὶ ὅς τιμωρίας, μαγίστη καλᾶται τιμωρίας, ὅς τιμωρίας, Et cum accus. in A. apost. cap. 26, τιμωρίας αὐτοῦ, puniunt eos. Pass. Τιμωροῦμαι, Punior, Poenas do, Supplicium luo. Iustin. martyr in orat. ad Græcos, τῶν τιμωρίας ὅς τιμωρίας, ὅς τιμωρίας, Simili poena affici, Simile supplicium pati. Ceb. Theb. μὲν τῶν τιμωρίας

C. Τειχορύκτης, s i v z Τειχορύκτης, ου, ο, Muri perfossor, A Qui murum perfodit & perforat, ut in xdes ingredi queat & furari: Effractor, Effractorius. Vide sequens.

C. Τειχορύχτης, ου, ο, itidem Qui murū perfodit, ut patefacto sibi ad xdes ingressu furari queat. Effractorem & Effractoriū Lat. vocant. Vlpianus, Effractorē equitem Rom. qui effractus perforatōque pariete pecuniam abstulerat. Seneca, Aperta effractorius praterit. Plato Polit. i, ηροσύλοι καὶ αὐθραγγοὶ καὶ τειχορύχται καὶ ἀποστρεφταὶ καὶ κλέπται. Et apud Suid. in manuscripto codice, Τειχορύχται κλέπται, τειχορύχται λατρεῖ. quibus subiungit, τειχορύχτης δὲ admonens de diuersa scriptura. Sed quum ibi per o in antepenultima scriptum sit τειχορύχτης, in vulgatis tamen editionibus per ω sicut τειχορύχτης. v n d e Τειχορύχτης, ου, ο, Parietis effractor. apud Xenoph. in Apol. Socr. z t v e x b. Τειχορύχτης, ου, ο, Parietem effringo & perforo. idem quod τείχει διόρυγόν, ut Thuc. loquitur, & Aristoph. in Pluto, Πάυλ γυναικὶ πλεὶν κάσμον ἔδωκε καὶ τείχει διόρυγόν. Item τειχορύχτην πύλον dicitur pro διόρυγόν τείχει. Aristot. sub finem libri 5 Ethic. μοι γὰρ οὐδὲν τίωται αὐτοῦ, οὐδὲ τειχορύχτην αὐτοῦ τείχει, οὐδὲ κλέπτην αὐτοῦ. v n d e Τειχορύχτης, ου, ο, τειχορύχτης γὰρ apud Suid. quod exp. τείχους ὅτι. i. Foramē parietis. seu Foramē à fele per parietē terebratū.

C. Τειχορρής, ου, ο, dicitur ο ἅπλως τείχους ἄρχων, ut Poll. tradit lib. i, Qui praeest naui parietibus. Apud Suidam legitur, Τειχορρής ὅτι πῶς, ο ἄρχων αὐτῆς. quibus verbis subiungit, τειχορρῆος δὲ ἀπορρῆος ἀπορρῆος δὲ, κυβερνήτης καὶ κυβερνήτης δὲ, ταυταῖσδε. Sed pro ο ἄρχων αὐτῆς non dubito quin reponendum sit ο ἄρχων τῆς πύλης αὐτῆς. si enim τειχορρής idem esset qui ο ἄρχων τῆς νῆως seu ο ταυταῖσδε, nō dixisset hunc subesse proratē, ut proratam gubernatōri, & gubernatōrem nauclero. Significat igitur τειχορρής eum qui praeest lateribus naui, seu remigibus qui sunt in latere naui.

C. Διὰ πύχας Hefychio sunt αἱ ἀπὸ πύχου ὅτι πύχας, A pariete ad parietem pertinentes.

C. Μεσσηπύχας, ου, ο, Paries interiectus & medius, Cicero: Paries intergenitus, Plinio & Festo: Paries medianus, ut Vitruv. dicit Columna mediana. id est, Paries qui conclauia aut cubicula aliqua à se inuicem discludit, utpote interiectus. Sed apud Athenzum lib. 7, masculino genere legitur μεσσηπύχας: ubi Eratosth. de quodam suo discipulo dicit, ἦ δὲ δὲ πύχας καὶ τείχους πρὸς ἑαυτὰς πύχας ἡδὲ πύχας καὶ ἀπὸ πύχας διόρυγόν. Neutro autē genere apud Paulum in ep. ad Ephes. c. i, ο πύχας τὰ ἀμφοτέρωθεν, καὶ τὰ μεσσηπύχας τὰ ἐν μέσῳ αὐτῶν, qui vitraque fecit vnum, & intergenini parietis septum soluit.

Το. γὰρ, ω, Murum facio. Et pass. τειχοῦμαι, Murum fieri, vel esse. Verbum fictum, ut patet ex his verbis Plut. aduersus Colotē, οὐκ αὐθραγγοὶ καὶ τειχοῦμαι οὐκ αὐθραγγοὶ, αὐθραγγοὶ καὶ τειχοῦμαι καὶ αὐθραγγοὶ. At particip. c o m p. ἐκτεταχθῆς, quod in v. l. exponitur Compessus, Corruptus, mendosum est, ac pro eo scribendū ἐκτεταχθῆς. sic enim apud Suid. legitur, exponentem ἐκτεταχθῆς, ἐκτεταχθῆς: itidemque apud Hefychium.

C. Ἀναπύχας z t ΔΙΑπύχας, ω, Modò in hoc modò in illud naui latus iacior, ut sic in tempestate. Ambo apud Pollucem leguntur lib. i, sed sine expositione. tantum monet in sermone vtendum esse posteriore ΔΙΑπύχας quoniam prius est ἰδιωματικόν: quod & Phrynichus annotauit. Apud Suid. verò tantum ΔΙΑπύχας, quod exp. πῶς μὲν ὅτι τὸ δὲ τείχος τῆς πύλης, πῶς δὲ ὅτι τὸ ἀπὸ τείχους γόνυ. Apud Hefych. legitur z t ΔΙΑπύχας, quod esse dicit ἐπὶ πύχας περιπατῶν, Circum parietem ambulare, Parietem obire.

T O Λ M A, κ, η, Audacia. Plerumque in malam partem accipitur, & in vitio ponitur: ut & oppositum huic vocabulū δολία, id est Timiditas: virtus autem inter utrumque media est, αὐθραγία seu μεγαλοψυχία, Fortitudo & magnanimitas. Ac πάμα quidem in excessu peccat, δολία autem in defectu. Thuc. lib. 3, p. 110, πάμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, αὐθραγία φιλία καὶ ἀνιδία μέλλουσιν ὅτι ἀπορρῆος, δολία ἀπορρῆος. Isoct. Trapezit. οὐκ ἔστι πάμα ἀφίκατο ὡς ἀφίκατο αὐτῶν, οὐκ ἔστι δολία ὡς δολία, eo deuenit audaciz, ut eū ipū veluti liberū eripuerit. Xen.

Πρὸς μακρόθεν γὰρ ὁκνῶν τῇ πάμῃ, furētē audacia. nā audaces quodā furoris instinctu agūtur. Est & in verbis πάμα. Plato Apol. αὐθραγία μὲν ἰσχυρὰ, οὐ μὲν πύχας, ἀλλὰ πάμα καὶ αὐθραγία, quod non audeam impudētē apud vos mētiri. Vbi nota ab eo copulari πάμας & αὐθραγίας, ut apud Demosth. copulatē legūtur αὐθραγία καὶ πάμα. Aesch. in Ctes. φέρει τὴν αὐθραγίαν πάμας θάνατον, imitē in verbis audaciz. Et in eadē orat. πάμα φέρει τὴν ψυχὴν, τοῖς ὁμοῖα πάμα καὶ πύχας, τὰς ἰσχυρὰς παύσας; Et Plato ep 7, ἰμπερὶ πάμας ἀμαθίας. audax enim est inscitia. Non semper tamen in malam partē capitur, sicut nec Latinū vocabulū Audacia. Isoct. in ep. ad Philipp. ὅτι γὰρ φωνὴν ἔχει ἰσχυρὰν, ὅτι πάμας δύναμιν ἔχει χροσάδου. Plut. ὁ μὲν γὰρ πάμα δαίμωνι παρὶς τῆς ἀμαθίας ὅτι γὰρ ἰσχυρὰν, audacia & fidētia. Vbi paulo plus significat quim πάμας & fidētia, quā Cicero: nō est firma animi cōfissio. Idem alibi dicit, fidētia est per quam magnis & honestis in rebus multū ipse animus in se fiduciz certa cum spe collocauit.

C. Ἀπόπαμος, ου, ο, καὶ ἡ, Inaudax, ut Horat. loquitur. Et superl. ἀποτολμώτερος, Minimē audax, vel potius, Omnium minimē audax, in hoc Luc. loco, οὐκ ἔστι ὅτι ἀποτολμώτερος ὅτι, καὶ τὴν φωνὴν ἰδιώτης καὶ βασιλεὺς: ut Isoct. quoque queritur se non habuisse πάμας δύναμιν ἔχει χροσάδου. Est autem ἀποτὸς hic στερητικόν, ut in multis aliis. Nisi forte ἀτολμώτερος Lucianū scripsisse existimemus.

C. Ἀπαμῶν, ου, ο, καὶ ἡ, itidē Inaudax, Timidus, Omnis prorsus audacia carens, Meticulosus. Plut. De educ. lib. αὐτὸ γὰρ ἀπαμῶν οὐτ' ἀπαμῶν καὶ ἀπαμῶν ἀπαμῶν ἡ, nec audacē nec etiā omni prorsus carentē audacia. Thuc. lib. i, μὴ ἀπαμῶν οὐτ' ἀπαμῶν καὶ ἀπαμῶν ἀπαμῶν, non minus audaces & strenuos quā ii sunt quos perpetuus exerceat labor. Et paulo post, μὴ δὲ ἀπαμῶν τὴν εἰς τὴν πάμας δαίμονι ἔχει, nihilo timidiorem habere in hostes animum. Et lib. 4, p. 139, ἀπαμῶν δὲ δὲ αὐτῶν εἰς τὰς μάχας ἦσαν, id est, Inaudaciores, Timidiores, Minus audaces & strenui. οὐκ ἔστι, ut schol. exp. Aristoph. ἀπαμῶν μὲν παρὶς τῆς οὐκ ἀπαμῶν. v n d e Ἀπαμῶν, ου, ο, Timiditas, Formido, Ignauia, oppositū superiori πάμα, synonymum nomini δολία. Vitur Xen. Hell. 5, necnon Philo De vita M. lib. i, vbi ait, τὸ δὲ ὁλόκληρον γὰρ ἀπαμῶν ὡς φανίσται ἀπαμῶν. vbi Turn. Paucitas autem fortium obruitur non audentium numero. z t Ἀπαμῶν, ου, ο, Inaudax sum, Nō audeo, Timeo, Formido. Thucyd. l. i, p. 39, ἔλαττον μὲν ἀπαμῶν δὲ ἀπαμῶν, nō audentes propulsare. Vbi tamen ἀπαμῶν τῆς scribitur, quasi à v e x b o Ἀπαμῶν.

C. Εὐπάμος, oppositum praeccedenti ἀπαμῶν, id est, Audax, Confidēs, Animōsus, Intrepidus. Atq; ut illud in vitio, ita hoc in virtute ponitur. Oppian. De venat. lib. 3, Σὺ καὶ εὐπάμος πύχας. ὅρα βάλλωνται, cum canibus audacibus. Herodian. lib. 7, καὶ αὐτοὶ φύσιν εὐπάμου, καὶ τὸ ὅμα οὐκ ἀβήνῃ. καὶ τὴν ἡλικίαν ἀκμαζόντα, ἀβήνῃ τῆς πύχας αὐτοῦ αὐθραγία, adolescentem audacem. Et lib. 8, de barbaris, ἀβήνῃ τῆς πύχας καὶ εὐπάμου καὶ ἀβήνῃ μάλιστα. Rursum lib. 7, εὐπάμου ἦσαν. Et aliquanto antē, εὐπάμου ἦσαν. v n d e Εὐπάμος, ου, ο, Audacia, Cōfidentia, Animōsitas, Fortitudo. Philo De vita M. lib. i, πύχας ἦσαν ἀβήνῃ τῆς πύχας εὐπάμου, qui iam imperatoris fortitudinis speciem ediderat. Et lib. 3, ἀβήνῃ τῆς πύχας εὐπάμου, audaciz & animi plenior. Idem Plut. De deo Socr. μὴ δὲ τὴν ἀβήνῃ τῆς πύχας εὐπάμου. nam laudatur εὐπάμος, ut virtus, vituperatur autem ἀβήνῃ, ut vitium, nimirum temeritas & inconsiderata audacia, quā πάμας ἀλόγιστον vocat Thucyd. Et in Alcib. ἀβήνῃ τῆς πύχας, αὐθραγία καὶ ἀβήνῃ τῆς πύχας εὐπάμου, εὐπάμος ἡ καὶ αὐθραγία καλοῦται. Inde & a d v e x b. Εὐπάμος, Audax, Animōsus, Intrepidus.

C. Μεγαπάμος, Magnopere audax, Immani audacia praxidus, seu Magna audens.

C. Πανπάμος s i v e Πανπάμος, Omnia audens, Omnibus in rebus audax, Audacissimus. Priore vitur Greg. in tragedia quā inscribitur Christus patiens: posteriore autē Eurip. Sic & Epigr. lib. i, δὸν πᾶντα μὲν ἀβήνῃ.

C. Παράπαμος, Audax: vel etiam Nimum audax, Temerarius. ut ἀβήνῃ vitium hic denotet, quatenusmodum ἀβήνῃ

de Scythia potante, παλλάκις ἐράπειται τὸ πῆξον, καὶ ὁ δὲ
ψάλλει τὴν ἰδὴ ῥαβδόν, ὁ αὐτὸς δὲ τῆς μῆτης ἀσπαλούμε-
νος τὸν θυμὸν. Apud Athenzum fit mentio πῆξον Σκυ-
θῶν: vt libro 7, ἐφόρει δὲ πῆξον Σκυθικά, καὶ ῥάπαλον ἐκράπει,
gestabat arcus Scythicos: quorū figuram refert litera
C, vt docet pastor quidam ἀρχάμματος apud eundem
libro 10, vbi describit figuram literarum quibus scribi-
tur nomen Θηέας. sic enim ille, Σκυθὰ δὲ πῆξον τὸ πείπειν
τὸν παρμενέειν, tertia autem eius nominis litera affinitas
erat arcui Scythico. ¶ Τόξον teste Hesychio, inter-
dū significat etiam τὴν πῆξιν ἢ ἐμπειρίαν, καὶ αὐτὸ τὸ βί-
α, id est, Artem sagittariam, & ipsam sagittam seu ia-
culum, quemadmodum Eustath. quoque pag. 1248, an-
notat Homerum πῆξον nomine συμπελαμαμένην καὶ τοῖς
οἰσὶν, καὶ ὅλως πῆξον πῆξιν σκευαίαν, & πῆξον vocare καὶ
τὴν βίαν καὶ πῆξον τὴν πῆξιν σκευαίαν: nec solum τὴν βίαν
sed etiam τὴν βιολογίαν. In qua significatione sciendū
est accipi pluralē πῆξον, potius quam singularē πῆξον.
vt Iliad. θ, Εἰ τὸ δὲ πῆξον δὲ δειγμάριον αὐτὰς σκείρειν, arcu
sagittis instructo, seu Arcu & sagittis. Iliad. η, Οὐδ' ἐκ
πῆξον μαχόμετο, δουεὶ τι μακρόν. Iliad. ε, ὅς πῆξον ἐκείνῳ
ἦτορ, iaculis & arcu infestabat deos. Idemque Iliad. σ,
versu 491, postquam Iuno Dianæ dextera manu ἀπ' ὤ-
μων αἶψα πῆξον, eamque αὐτοῖσι δίδωμι παρ' ὤμων, τὰ χεῖρας
ἐκτείνει οἰσίν, vnde satis patet, πῆξον nomine ibi intelligi
πῆξον τὴν πῆξιν σκευαίαν, id est pharetram cum iaculis &
arcu. Idemque mox v. 502, ipsa Diana δακρυόεσσα θυγ' ἴν,
λίπῃ δὲ αὐτῇ πῆξον, relicta ibi pharetra cum iaculis & ar-
cu. Non semper tamen σκευαίαν πῆξον totam denotat plu-
rale πῆξον, verum interdum arcum solum. vt Iliad. α, de

Apolline, Τόξ' ὤμοισι ἔχον, ἀμφοτέρωθεν τὴν φάρητράν. Ina-
nifeste enim ibi distinguit πῆξον & φάρητράν, lubiūgens
etiā, Ἐκλαγγεῖν δὲ πῆξον. Significat verò πῆξον ipsam
etiā πῆξιν seu πῆξιν πῆξον, vt supra quoque admo-
nuī. Homerus Iliad. β, Τὸν δὲ Φιλοκτήτης πῆξον, πῆξον δὲ
δίδωμι, id est, Peritus sagittariz artis, Peritus sagittator. O-
dyss. de Hercule & Euryto, Οἶρα καὶ ἀθάνατοι ἐλπί-
στον πῆξον, qui vel cum diis immortalibus certabāt
arte sagittaria. At ἀμπελίαν πῆξον quidam vocauit vi-
num, comicē, vt tradit Eustath. pag. 1367, afferens hanc
verba, αἰζόονται θρίνας ἀμπελίαν πῆξον δαδάρης. vbi ar-
cus & iacula affinguntur Baccho, sicut Amori, necnon
Apollini & Dianæ.

C. Τόξοβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, dicitur ὁ πῆξον βάλων, Qui iaculis
ex arcu emittis imperit, iaculator, seu Qui arcu petis, vt
Stat. loquitur Thebaidos lxx libro 5.

C. Τόξοδότης, ανης, ὁ, Qui arcu domat & sagittis. ὁ πῆξον
δαμνών. Sagittarius. πῆξον, ex AEschylo. A τ Τόξοδα-
μος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arcu iaculifve subactus. ex Tzerze.

C. Τόξονδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arcus figuram gerens, Arcui simi-
lis. Athen. libro 5, δὲ πῆξον δὲ πῆξον δὲ πῆξον πῆξον
τακτὸν δὲ πῆξον. Vbi etiam N O T A Διαστάσια.

C. Τόξοποιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui arcus & iacula conficit. V N D E
Τόξοποιός, ου, Arcus & iacula conficio. At πῆξον τὸν παρ' ὀ-
φρὸς per risum & iocum quidam dixit pro Contrahere
supercilia, in modum eorum qui arcus in sinuola cor-
nua contrahunt & curuant quum eos intendunt: apud
Suidam, Μὴ σκευάσας, ου, ὁ καὶ ἡ, πῆξον τὸν παρ' ὀφρὸς.

C. Τόξοφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, dicitur ὁ πῆξον φορῶν, Qui arcum ge-
stat & sagittas, Sagittifer. Homer. Il. φ, Τόξοφον φέρειν ἔσθῃ,
etiā cum arcum gestes & sagittas.

C. Τόξονος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. seu Arcitenens, Arcu & iacu-
lis instructus. Eurip. Alcest. & Rheto.

C. Ἀγυλάτης, ου, Qui curuo seu adunco arcu utitur, Sinua-
tum seu lunatum arcum gerens. Homer. Il. β, — ἀγυλά-
της ἀλκωτοπῆξος. id est, ὅτι καμυτὸν πῆξον ἔχοντες, ἀλκωλά seu
καμπύλα πῆξον φοροῦντες.

C. Ἀπῆξος, Arcu & iaculis carens.

C. Εὐπῆξος, Bonum arcum habens & bonas sagittas. seu
Pulchrum habens arcum & pulchra iacula. vt εὐπῆξος φα-
ρίστη. Vbi dialysis est diphthongi poetica. nam in pro-
sa diceretur Εὐπῆξος. V N D E Εὐπῆξια, ας, ὁ, quod ex-
ponitur iaculandi peritia & dexteritas.

C. Κλυπῆξος, Arcu & iaculis inclytus, Arte sagittandi ce-
lebris, Clarus scientia sagittaria. Homer. Od. φ, — Ἀπύ-
λων κλυπῆξος.

C. Ἐπιπῆξος, εος, ὁ, Cauus qui sagittam recipit, vt Turn. in-
terpr. lib. 2. Aduers. c. 4. seu Cautas in balista cui impo-
nitur sagitta, Crepsa & concauum illud cui imponitur
sagitta. Legitur apud Virruu. lib. 10, c. 15.

Τόξοσύνη, ης, ἡ, Ars sagittandi. πῆξον ὁπλίσματα. Homer. Il. γ,
— ἐς ἀριστερὰς Ἀχαιῶν Τόξοσύνη. Vtitur & Eurip.

Τόξονος, ου, ὁ, Sagittarius, Arcitenens. ὁ πῆξον χρώμενος, seu μα-
χόμενος, Qui arcu utitur seu pugnat. Thucyd. lib. 1, πολ-
λοὺς δὲ Τόξονος καὶ ἀσπασταί ἔχοντες, multos sagittarios &
iaculatores. Xenoph. Hellen. 4, Κρήτες δὲ Τόξονος ἠκολούθησαν,
Sagittarii Cretenses. nam ii valde commendabantur.

Herodian. lib. 3, πολλοὶ αὐτῶν Τόξονος ἀνμαίοντα, florens
ingenti sagittariorum numero. Aristot. Ethic. 1, cap. 2,
καὶ κατὰ τὸν Τόξονος, σκοπεῖν ἔχοντες, μάλλον αὐτοῖς χρονοῖς, si
more sagittariorū scopum aliquē nobis propositū ha-
beamus. Itidē apud Luc. ὁ Ὀμπεριώτης Τόξονος, de quo in Κα-
ταπέδω. Eiusmodi Τόξονος in bello erāt ψαλῖ & pedites:

at ἰπποπόδες τρεβῆται equis velocib⁹, ex quibus hostes
sagittis infestabat & subito refugiebāt, vt hodieq; fit à
quibusdā barbaris. Athenis Τόξονος dicebātur etiā qdā
δυναμίς: ὡς ποιεῖται, φυλάσας τὸν ἀσπίδα, τὸν ἀριθμὸν χρονοῖς, οἱ πῆξον
ποιοῦντες μὴ ὡς καὶ τὴν ἀσπίδα μάλιστα σκευαίαν ποιοῦντες, ὡς ποιεῖται
δὲ μαθησάμενος εἰς Ἀρετὴν πῆξον: alio N O M I N E Σκυθὰ
& τ. Πάσινοι appellati, Πάσινοι πῆξον τὸν πῆξον πολυπομέ-
νον σκευαίαν τὸν πῆξον. vt tradit schol. Aristoph. in
Acharn. vbi κερὶξ dicit εἰ Τόξονος, huc adeste vos sagitta-
rii, & encite Amphitheum. Idem schol. in eadem tabu-
la, vbi dicitur, ἰδὼν Ἀνδρὰ σκευαίαν τὴν ἀσπίδα Τόξονος καὶ
καὶ μόνον, illud Τόξονος itidē expr. ἰπποπόδες δυναμίς, sed lubiū-
git, ἰπποπόδες καλουμένων. vt suspicari liceat, illos Τόξονος ar-
cubus & sagittis instructos urbē circūfisse, vt inspecerent
ne qui ὕβρις vagarentur & in obuios grassarentur.

F O E M. Τόξονος, εος, ὁ, apud Luc. in Lexiph. Τόξον-
ος γὰρ καὶ ἐκείνος καὶ παλαιός ἡ Ἀρμυρ. Itidēque in
Epigr. Τόξονος Ἀρμυρ dicitur. Ita vocatur & Artemisia
herba apud Diosc.

Τόξονος, εος, ὁ, Sagittarius, Ad sagittas aptus, vt Τόξονος καὶ α-
μας, Arundo sagittaria, Arundo ad sagittas conficiendas
apta, Arundo ex qua sagittæ sunt. de qua Theophrast.
Hist. plant. lib. 4, cap. 12, & Plin. lib. 16, cap. 36. Item & Τό-
ξονος πῆξον, Sagittaria ars, Scientia vidē arcu & sagittis:

quæ sine adiectione substantiui frequentius d i c i-
t u r. Τόξονος. Plur. in lib. quo probat virtutem doceri
posse, λέγοντες τὸν Τόξονος καὶ ὁπλίστην καὶ τὸν σκευαίαν καὶ τὸν
πῆξον δίδωμι τὸν ὅτι. Idem in l. De fraterna char. δὲ δὲ καὶ τὸ
Τόξονος Ὀμπεριώτης πῆξον τὸν πῆξον ἀδελφικῶς, (ni-
mirum Iliad. γ, vbi dicit eum fuisse ἀπὸν Ἀχαιῶν Τόξονος-
ον) τὸν ἀδελφὸν ποιεῖν τὸν πῆξον ὁπλίστην. Et Herodianus
lib. 1, Παρθεναίον οἱ Τόξονος ἀκριβοῦς, καὶ Μαυροῦσι οἱ ἀ-
κρίβητοι. Sunt & τ. Τόξονος σκευαίαν, fenestellæ sa-
gittariz. de quibus Hieron. in Ezech. c. 40, Fenestras
absconditas (inquit) Symmachus Τόξονος transtulit: se-
ptuaginta σκευαίαν κρυπτάς. Quæ fenestraz obliquæ siue
Τόξονος, idcirco à sagittis vocabulum acceperunt, quod
instar sagittarum angustum in ædes lumen immittat,
& intrinsecus dilatentur. Sed & venenū quoddam

d i c i t u r. Τόξονος, quod Dioscor. lib. 6, cap. 20, scri-
bit ita nominatum videri ὅτι τὸ πῆξον τὸν πῆξον ἀσπίδα τὸν
αὐτὸν χρονοῖς, ex eo quod barbarorum sagittæ eo illine-
rentur. vt & Paulus Aegineta lib. 5, cap. 53, τὸ δὲ Τόξονος
(inquit) δυνάμις ὡς καὶ τὸ πῆξον καὶ τὸ πῆξον τὸν πῆξον ἀσπίδα
καρὸν ὡς αὐτὸν χρονοῖς. Itidēque Aetius Tetrab. 4, serm.
1, cap. 70. Apud quos vide huius veneni poti sympto-
mata simul cum remediis. Necnon apud Nicandrum
in Alexiph. v. 107, qui & ipse erymon his versibus ex-
primit, postquam symptomata & remedia descripsit,
Τὸ μὲν Γερραῖον Νομάδης χαλκήρεας αἰχμὰς, Οἱ τὸ παρ' Εὐ-
φροῖται ῥῶν πολλοῖς ἀρούρας, Χρυσίου. Scholiastes etiam
ita nominatum scribit quoniam Parthi & Scythæ Τό-
ξονος, ὡς καὶ τὸ πῆξον τὸν πῆξον ἀσπίδα. Sed idem
affert & alias huius nominis rationes, nimirum Τόξονος
nominatum esse φάρμακον illud, ὡς τὸ ὁμοῖον τὸν Τόξονος
αὐτὸν ἀσπίδα τὸν πῆξον ὡς καὶ τὸ πῆξον τὸν πῆξον ἀσπίδα. seu quoniam ὁμοῖος τὸν
ἔξου ἀσπίδα ἀσπίδα τὸν πῆξον ὡς καὶ τὸ πῆξον τὸν πῆξον ἀσπίδα. Alii verò (vt idem refert) propterea sic appellatū
volūt quia ὅτι τὸ αἶμα τὸν πῆξον ἀσπίδα, ὡς τὸ πῆξον ἀσπίδα ὡς
BBbbb. iiii.

Ηγεμῶν. Priori rationi aliquomodo subscribit Scribonius Largus, quum dicit eo potio cieri euectigio dolore omnium interaneorum infinitum, & velut re- lo traectorum. Nonnulli & Taxicum nuncupant, ut Plinius lib. 16, cap. 10, de taxo arbore loquens, Sunt qui & taxica hinc appellata dicant venena quæ nunc toxica dicimus, quibus sagittæ tinguntur. Gortæus incognitum esse hoc venenum existimat, apud quem vide & alia. Rursum Plin. lib. 16, cap. 8, scribit in Syria & Africa ladanum quoddam vocari ἑξέων, quoniam neruos in arcu circumdatos lanis trahunt per sylvas, adhæ- rescente rosida lanugine.

Τεξέωμαι. Fur. ἄστυμα, idem quod ἑξέω, sed poeticum. id est, Ex arcu sagittam emitto, iaculor. Homer. Od. γ, Τὸν ἑξέω, ὅτε ἀνὴρ νῦν ἔσται ἑξέω. Et Od. δ, ὅτε ἑξέω, ὅτε ἑξέω, quum nos Achæi sagittis certaremus ad scopum directi, seu ἀνὰ ἑξέω, ut schol. exponit. Idem poeta cum genituo etiam iunxit, pro κατὰ ἑξέω, Sagittis peto, seu impeto, Arcum dingo in. πῆρ' ἐπὶ χῶ, ut Pin- datus dicit, ἐπὶ χῶ σὺ πῶ πῆρ. Od. δ, in loco citato; v. 17, ἐπὶ χῶ μάλα πολλοὶ ἱπποὶ ἄλχι, ὡς ἔχουσιν, καὶ ἑξέω, ὡς ἔχουσιν, & in homines dingerent suos arcus & sagittas. seu Etiam si probè nō esset ἑξέω ἀμυγδαλὴ & ἀνδρῶν βαλάντι- οῦσιν, ut ibidem loquitur. Idem Od. γ, v. 27, ἔστι, καὶ ὡς ἀνδρῶν ἑξέω, vbi scholiastes exponit, ἑξέω, ὅτι τινος ἑξέω.

Vnde **COMPOS.** Ἐπὶ τεξέωμαι, idem quod ἑξέω, cum genituo constructum. id est, κατὰ ἑξέω. Homer. Iliados γ, Τὸν δ' ἐπὶ τεξέω, ὅτε ἀνὴρ νῦν ἔσται ἑξέω, Iliados π, ὡς ἔχουσιν, ὡς ἔχουσιν, id est, Eum arcibus petebant, Arcus & sagittas in eum dirigebant, Sagittas in eum mittebant. seu ἐπὶ αὐτῷ κατὰ ἑξέω, ut schol. exponit.

Τεξέω, Fur. ἄστυμα, idem quod ἑξέω, sed in prosa vsitatus. Sagittas emitto ex arcu. Thucyd. lib. 4, pag. 137, ἑξέω, ὡς ἔχουσιν, καὶ ἐπὶ ἑξέω, sagittas arcu mittebant. vbi de paulo post dicit οὗτος οὗς ἀφίστατο ἑξέω, synonymus accipiens ἑξέω, & οὗτος ἀφίστατο. Sicut & Plutarch. Apophthegm. πρὸς ἀριστὸν, πῆρ' ἐξέω, καὶ ἀνδρῶν δὲ ἀφίστατο, πρὸς ἀριστὸν. Xenoph. Pxd. 1, ἑξέω, καὶ ἀνδρῶν δὲ ἀφίστατο. Demosth. Philipp. 3, καὶ μὴν βαλὼν μὴ δὲ ἑξέω. Herodianus lib. 4, ἐπὶ ἑξέω, ὡς ἔχουσιν, ὡς ἔχουσιν. Et Lucianus in Nigr. οὐ μὴν παύσειτο ἑξέω, cui ὡς ἑξέω, apud Athenæum lib. 1, oppositur σὺ πρὸς ἑξέω. Item cum. ἑξέω vel ὅτι. Thuc. lib. 3, ἐπὶ ἑξέω, καὶ ὡς ἔχουσιν, ὡς ἔχουσιν, sagittis & iaculis petebat partes nudas. Xenoph. Pxd. 3, πῆρ' ἐξέω, ὡς ἔχουσιν, in eadem autem tela arcu dingere. Lu. De calumn. ἐπὶ ἑξέω, καὶ ἀνδρῶν δὲ ἀφίστατο. Herodianus l. 3, κατὰ ἑξέω, ὡς ἔχουσιν, ὡς ἔχουσιν, ὡς ἔχουσιν. Cum genituo etiam, subaudiendo ἑξέω, ut κατὰ ἑξέω, quoque. Homer. sub finem Il. γ, ὡς ἔχουσιν, κατὰ ἑξέω, in quam iube- bat sagittas ex arcu dingere. pro quo κατὰ ἑξέω, Lucianus dicit κατὰ ἑξέω. Interdum cum accusatiuo, & signi- ficat Arcu peto, Sagittis impeto vel ferio. Xenophon Pxd. 1, πῆρ' ἐξέω, κατὰ ἑξέω. Plutarch. De educ. lib. 6, κατὰ ἑξέω, πῆρ' ἐξέω, κατὰ ἑξέω, qui suas sagittas dirigunt ad crumenas. Idemque aliquis κατὰ ἑξέω dicitur. Plutarch. Symp. 9, κατὰ ἑξέω, κατὰ ἑξέω, κατὰ ἑξέω. Herodianus lib. 6, κατὰ ἑξέω, κατὰ ἑξέω, κατὰ ἑξέω, quæ sagittis impetebantur. Rursum cum accusatiuo rei significat Arcu emitto. Plutarchus De orac. Pyth. φρουρὸν οὐχ ἔχοντα τὸν ἑξέω, ὡς ἔχουσιν, οὐδὲ ὡς ἔχουσιν, ὡς ἔχουσιν, (ut Pindarus ait) κατὰ ἑξέω, κατὰ ἑξέω, κατὰ ἑξέω. Vbi etiam nota datiuum personæ. Constructum alioqui & cum datiuo instrumentali, & tunc sim- pliciter significat iaculor, ut apud eundem Plutarch. in lib. περὶ ἀπορίας conscripto, ὡς ἔχουσιν, κατὰ ἑξέω, κατὰ ἑξέω, κατὰ ἑξέω.

Τεξέωμαι, peto, dicitur αὐτὸ πῆρ' ἐξέω, quod arcu emi- sum est: ut αὐτὸ πῆρ' ἐξέω, βίβλος πῆρ' ἐξέω ἀφ' ἑξέω. i. Sagitta, iaculum. Quomodo Paulus Ægineta accepit, quum dixit πῆρ' ἐξέω, ex eo nominatum videri quoniam πῆρ' ἐξέω, κατὰ ἑξέω, κατὰ ἑξέω, id est, κατὰ ἑξέω, sagittæ, ut Dioscor. & Plin. loquuntur in illo ipso Τεξέω. Significat etiam iaculum seu iaculum sa-

gittæ seu telii. Plur. Alex. πῆρ' ἐξέω, ὡς ἔχουσιν, κατὰ ἑξέω, id est, ὡς ἔχουσιν, κατὰ ἑξέω, sagittæ iaculum in tibia. Hero- dian. lib. 8, κατὰ ἑξέω, ὡς ἔχουσιν, κατὰ ἑξέω, extra teli iaculum constructum. Idemque Thuc. dicit ὡς ἔχουσιν, κατὰ ἑξέω, extra teli iaculum esse: cui oppositum πῆρ' ἐξέω, κατὰ ἑξέω, apud Xen. Pxd. 1, qui alibi dicit ὡς ἔχουσιν, κατὰ ἑξέω, ad sagittæ iaculum venire.

Τεξέω, peto, dicitur αὐτὸ πῆρ' ἐξέω, quod arcu emi- sum est: ut αὐτὸ πῆρ' ἐξέω, βίβλος πῆρ' ἐξέω ἀφ' ἑξέω. i. Sagitta, iaculum. Quomodo Paulus Ægineta accepit, quum dixit πῆρ' ἐξέω, ex eo nominatum videri quoniam πῆρ' ἐξέω, κατὰ ἑξέω, κατὰ ἑξέω, id est, κατὰ ἑξέω, sagittæ, ut Dioscor. & Plin. loquuntur in illo ipso Τεξέω. Significat etiam iaculum seu iaculum sa-

Τεξέω, peto, dicitur αὐτὸ πῆρ' ἐξέω, quod arcu emi- sum est: ut αὐτὸ πῆρ' ἐξέω, βίβλος πῆρ' ἐξέω ἀφ' ἑξέω. i. Sagitta, iaculum. Quomodo Paulus Ægineta accepit, quum dixit πῆρ' ἐξέω, ex eo nominatum videri quoniam πῆρ' ἐξέω, κατὰ ἑξέω, κατὰ ἑξέω, id est, κατὰ ἑξέω, sagittæ, ut Dioscor. & Plin. loquuntur in illo ipso Τεξέω. Significat etiam iaculum seu iaculum sa-

Τεξέω, peto, dicitur αὐτὸ πῆρ' ἐξέω, quod arcu emi- sum est: ut αὐτὸ πῆρ' ἐξέω, βίβλος πῆρ' ἐξέω ἀφ' ἑξέω. i. Sagitta, iaculum. Quomodo Paulus Ægineta accepit, quum dixit πῆρ' ἐξέω, ex eo nominatum videri quoniam πῆρ' ἐξέω, κατὰ ἑξέω, κατὰ ἑξέω, id est, κατὰ ἑξέω, sagittæ, ut Dioscor. & Plin. loquuntur in illo ipso Τεξέω. Significat etiam iaculum seu iaculum sa-

Τεξέω, peto, dicitur αὐτὸ πῆρ' ἐξέω, quod arcu emi- sum est: ut αὐτὸ πῆρ' ἐξέω, βίβλος πῆρ' ἐξέω ἀφ' ἑξέω. i. Sagitta, iaculum. Quomodo Paulus Ægineta accepit, quum dixit πῆρ' ἐξέω, ex eo nominatum videri quoniam πῆρ' ἐξέω, κατὰ ἑξέω, κατὰ ἑξέω, id est, κατὰ ἑξέω, sagittæ, ut Dioscor. & Plin. loquuntur in illo ipso Τεξέω. Significat etiam iaculum seu iaculum sa-

Τεξέω, peto, dicitur αὐτὸ πῆρ' ἐξέω, quod arcu emi- sum est: ut αὐτὸ πῆρ' ἐξέω, βίβλος πῆρ' ἐξέω ἀφ' ἑξέω. i. Sagitta, iaculum. Quomodo Paulus Ægineta accepit, quum dixit πῆρ' ἐξέω, ex eo nominatum videri quoniam πῆρ' ἐξέω, κατὰ ἑξέω, κατὰ ἑξέω, id est, κατὰ ἑξέω, sagittæ, ut Dioscor. & Plin. loquuntur in illo ipso Τεξέω. Significat etiam iaculum seu iaculum sa-

Τεξέω, peto, dicitur αὐτὸ πῆρ' ἐξέω, quod arcu emi- sum est: ut αὐτὸ πῆρ' ἐξέω, βίβλος πῆρ' ἐξέω ἀφ' ἑξέω. i. Sagitta, iaculum. Quomodo Paulus Ægineta accepit, quum dixit πῆρ' ἐξέω, ex eo nominatum videri quoniam πῆρ' ἐξέω, κατὰ ἑξέω, κατὰ ἑξέω, id est, κατὰ ἑξέω, sagittæ, ut Dioscor. & Plin. loquuntur in illo ipso Τεξέω. Significat etiam iaculum seu iaculum sa-

Τεξέω, peto, dicitur αὐτὸ πῆρ' ἐξέω, quod arcu emi- sum est: ut αὐτὸ πῆρ' ἐξέω, βίβλος πῆρ' ἐξέω ἀφ' ἑξέω. i. Sagitta, iaculum. Quomodo Paulus Ægineta accepit, quum dixit πῆρ' ἐξέω, ex eo nominatum videri quoniam πῆρ' ἐξέω, κατὰ ἑξέω, κατὰ ἑξέω, id est, κατὰ ἑξέω, sagittæ, ut Dioscor. & Plin. loquuntur in illo ipso Τεξέω. Significat etiam iaculum seu iaculum sa-

Τεξέω, peto, dicitur αὐτὸ πῆρ' ἐξέω, quod arcu emi- sum est: ut αὐτὸ πῆρ' ἐξέω, βίβλος πῆρ' ἐξέω ἀφ' ἑξέω. i. Sagitta, iaculum. Quomodo Paulus Ægineta accepit, quum dixit πῆρ' ἐξέω, ex eo nominatum videri quoniam πῆρ' ἐξέω, κατὰ ἑξέω, κατὰ ἑξέω, id est, κατὰ ἑξέω, sagittæ, ut Dioscor. & Plin. loquuntur in illo ipso Τεξέω. Significat etiam iaculum seu iaculum sa-

Τεξέω, peto, dicitur αὐτὸ πῆρ' ἐξέω, quod arcu emi- sum est: ut αὐτὸ πῆρ' ἐξέω, βίβλος πῆρ' ἐξέω ἀφ' ἑξέω. i. Sagitta, iaculum. Quomodo Paulus Ægineta accepit, quum dixit πῆρ' ἐξέω, ex eo nominatum videri quoniam πῆρ' ἐξέω, κατὰ ἑξέω, κατὰ ἑξέω, id est, κατὰ ἑξέω, sagittæ, ut Dioscor. & Plin. loquuntur in illo ipso Τεξέω. Significat etiam iaculum seu iaculum sa-

Τεξέω, peto, dicitur αὐτὸ πῆρ' ἐξέω, quod arcu emi- sum est: ut αὐτὸ πῆρ' ἐξέω, βίβλος πῆρ' ἐξέω ἀφ' ἑξέω. i. Sagitta, iaculum. Quomodo Paulus Ægineta accepit, quum dixit πῆρ' ἐξέω, ex eo nominatum videri quoniam πῆρ' ἐξέω, κατὰ ἑξέω, κατὰ ἑξέω, id est, κατὰ ἑξέω, sagittæ, ut Dioscor. & Plin. loquuntur in illo ipso Τεξέω. Significat etiam iaculum seu iaculum sa-

- ces μακρόβιοι, ut Hesiod. etiam testatur.
- C. Τριλάγμος, Tres continens lagenas. Stesichorus apud Athen. lib. 11, σκυρίον δὲ λαβὼν δέπει ἑμμετρὺς ὡς τετραλάγμον, πῖον. Est autem λαγμός nomē μέτρου, id est mensura, ut ibidem docet Athen.
- C. Τριμαμία, Tritauia.
- C. Τριμέτρως, Tres habens seu continens mensuras. Metri-
cianibum τριμέτρως vocant senis constantem pedibus, ut διμέτρως quaternis, πέντε μέτρως octonis: μέτρου nomine hic duos significantes pedes. Aristoph. Nub. αὐτὸν ἑρμῶν δ' ὅ, π καλλιπὶ μέτρου Ἡραὶ πόπρον π τριμέτρως ἢ π πέντε μέτρως.
- C. Τριμήπις, Ternis licis textus, Trilix. Ut Trilices velites dicuntur quæ tribus licis verticulis constant. Metaphoricè autem Virgil. dixit Loricam contextam hamis auròque trilecem. Poll. libro 7, cap. 18, ὅπ' ἄρ' ἐκ καὶ τριμήπις ἐκχρῆται. Αἰγύλιος δὲ δέχεται, φήσας, Σὺ δὲ ἀπὸ τριμήπιος ὑφάσματος. (Vbi etiam ΝΟΤΑ Τριμήπιος idem esse cum τριμήπις: ut Hesych. quoque τριμήπις αὐφάσματος expon. τριμήπις) Et τριμήπις χιτῶν, Trilices tunicæ: apud eundem Poll. eodem lib. cap. 13, ex Cratini Omphale, ὅμοις δ' ἐκχρῆται τριμήπις χιτῶν. nam ibi subiungit, hæc quonque esse εἶδη χιτῶνισκων. ΑΤ Τριμήπις. Hes. Aspendius ait esse ἱμάτιον: apud quem legitur ΕΤ Τριμήπις, π' ἀσπιδὸς ἱμάτιον. Pro qua voce ἀσπιδὸς facit illud ἀσπιδὸς, quod modò habuisti ex Aristoph.
- C. Τριμήπις ΕΤ Τριμήπις, Qui trium est minarum. δ τριμήπις. Vtrumque apud Poll.
- C. Τριμακρία, sive Τριμακρία, Tres habens ἄκρας, Trina habens promontoria. Quo nomine dicta fuit Sicilia, quoniam tria habet promontoria, Lilybæum, Pachynum, Pelorum. ut Stephanus quoque tradit, eam dicentis Τριμακρία nominatam esse ὅθεν π' ἔστιν ἔχον ἄκρας. Sed & Strabo, libro 6, pag. 116, ἐστὶ δ' ἡ Σικελία (inquit) τριμακρία τῶν ἄκρων καὶ δὲ τῶν Τριμακρία μὲν ὄρεσιν, ὅρεσιν δ' ὄρεσιν πρὸς τὴν ἑσπέρην, μακρινὰ δ' ὄρεσιν πρὸς τὴν ἑσπέρην, πρὸς τὴν ἑσπέρην δ' ὄρεσιν πρὸς τὴν ἑσπέρην, πρὸς τὴν ἑσπέρην δ' ὄρεσιν πρὸς τὴν ἑσπέρην. Et Plin. lib. 3, cap. 8, Verum ante omnes claritate Sicilia, Sicania Thucydidi dicta, Trinacria pluribus, aut Triquetra, à triangula specie. Sibylla autem sic denominatam esse videtur innuere à Trinacro, filio Neptuni, quum ait, Τριμακρία νηυσὶν ἐκπλεῖται Τριμακρία: ἦν δ' ἡ Τριμακρία Περσέως αἰῶνος. Callim. dicit etiam Τριμακρία πῖον, ut Virgil. Litus Trinacrium: Ouid. Aqua Trinacria. Εὐκλὼν αὐτὴ huius insulæ nomē sive Τριμακρία: pro quo Latini Trinacrius dicunt. ut Virg. Trinacrii iuvenes, Trinacrii viri. Stephanus affert & aliud etymon, τριμακρία nominatam esse ex eo dici posse quoniam sit ἰσχυρὰ ὁμοία. Est autem sive Τριμακρία sive Τριμακρία. Instrumentum χαλκῶν, teste Suida, apud quem per τ' scribitur, afferentem ex Epigr. καὶ τριμακρία ξυλῖται χαλκῶν ἀφ' ὧν πῖον. Hesychio autem est τριμακρία, id est Tridens: necnon πῖον πῖον, ventilabrum quo frumentum ventilatur & purgatur. apud quem scriptum legitur per θ. Vtranque autem scripturam mendo carere, patet ex paulo antè citatis verbis Strabonis, dicentis Τριμακρία postea mutato nomine ἀφ' ὧν causa dictam fuisse ὀρεσιν δ' ὀρεσιν. Itidemque apud Hesychium in serie literæ Θ, legitur Θριμακία, quam ibidem dicit esse Siciliam, τρία ἄκρα ἔχουσαν, Αἰγύλιον, Πάχυνον, Πελωρίαν. Necnon schol. Nicandri in Ther. ο' scribit, θαρσὶν radicem à poeta nominari Θριμακίαν, δὲ π' ἐστὶν Σικελία γινώσκου: Siciliam verò, δὲ π' ἔστιν ἄκρα ἔχουσαν, vocari Τριμακρία & Τριμακία: in Theriacis inquam, v. 519, Θριμακίαν ὅθεν ρίζαν ἔλκευ χαλκῶν πῖον. Ibi igitur ΝΟΤΑ Θριμακία, ΕΤ Θριμακία.
- C. Τριόβολος, Tres oboli. Legitur apud Dioscor. lib. 5, cap. 107, ubi alii vertere Tres oboli, Hermol. autem Tres vincti denarii. V N D Ε Τριόβολος ΕΤ Τριόβολος, Triobolaris, Tres æquans obolos pondere, vel pretio. ut τριόβολος βήχσος apud medicos, Pastillus triobolaris, Orbiculus ponderis ternum obolorum. Posterius verò τριόβολος apud Suid. à quo exponitur τριόβολος ὁ βολῶν ὁ βολῶν. Vbi tamen ordo alphabeticus requiritur ut s c r i b a t v r Τριόβολος: atque adeo cōtinuò sequitur Τριόβολος, π' ὅθεν ὁ βολῶν ὁ βολῶν. quæ scriptura est frequentior, ut apud Aristophan. in Pluto,

- Δηδὶ γὰρ εἰ τριόβολον μὲν οὐκ ἔστιν ἐκαστὸν ὅ τ' ἡ κλησία. quæ verba iudicium sunt, mercedis loco ternos accipientium obolos. ut rursus in Equit. idem dicit, ὁ γὰρ τριόβολος ἡλιαστὴν ὁρεσιν τριόβολος. Ac ut hoc in loco s c r i b i t v r Τριόβολος, ΕΤ Διόβολος alibi.
- C. Τριόβουλος, Tres habens ungues. Ex Lycophr. τριόβουλον δὲν affertur pro Tridēs, Fulcra. ut idē sit quod τριόβουλος. Sed possit fortasse & τριόβουλος scribi per ω, sicut alia quædam ex ὀνυξ composita.
- C. Τριόπρις, ἰδὸς, η, Tria foramina habens seu ternos oculus. ut Poll. lib. 5, c. 16, βροπρία esse dicit ὅρμον εἰδὸς βροπρία ὅθεν ὁ βροπρία κρεμαστὴ ἔχουσα, genus monilis tres velut oculos penfiles (vel appensos) habentis: à quibus non multum fortasse differunt τριόβουλος ἱμάτια apud Hom.
- C. Τριόπριος, Qui trium est iugerum.
- C. Τριόπριος, Trilunus. ut ὁ τριόπριος in Epigr. Nox trilunus. id est, Nox quæ ternas videt lunas. Ibidem verò Hercules τριόπριος dicitur eo quod vna nocte ex tribus facta generatus fertur.
- C. Τριόπριος, Quod triplum appenditur, & triplicato pondere æstimatur. ut quum Arrianus dicit apud Indos esse π' μαργαρίτων τριόπριος καὶ π' ὀνυξ καὶ π' ἀπ' ὄνυξ, indicat margaritas apud Indos tāci æstimari ut ad aurum purum harum tripla sit indicatura. seu, Vnionum ad aurum obrizum triplam esse indicationem & æstimacionem: ita ut vnam unionum libram tribus auri puri libris rependere necesse sit. ΑΤ V E R Ο Τριόπριος, ου, ὁ, apud Græcos Bibliorum interpretes alicubi redditur Dux, alicubi Princeps, & Princeps principum. Est enim dignitatis cuiusdam nomē. ut lib. Reg. 4, cap. 7, τριόπριος ὁ ὁ βασιλεὺς ἐστὶν ὁ πῖον ὅθεν ἔχον αὐτὸν, dux in cuius manum rex incumberebat. Itidemque 9 cap. eiusdem libri. Hieron. exponens hæc verba Danielis cap. 5, τριόπριος ἐστὶν ὁ βασιλεὺς μου ἀφ' ὧν, Tertius (inquit) in regno meo erit. Vel, Tertius post me. Vel, Vnus e tribus principibus, quos alibi τριόπριος legimus. Idem in Ezech. cap. 13, Τριόπριος autem (inquit) est nomen apud Græcos secundi gradus post regiam dignitatem: de quibus scriptum est, Veruntamen ad tres primos non pervenit. qui principes equitum peditumque erant & tributorum: quos nos magistratus vtriusque militiæ & præfectos annonarii tituli nominamus. Sūt qui dicunt fuisse regios satellites, tria hastilia manu tenentes: Etymol. & Hesych. π' ἔχοντες λόγχας αἰῶν καὶ ἔχοντες αὐτὸν.
- C. Τριόπριος, Tribus constans versibus, seu ordinibus.
- C. Τριόπριος, Tribus constans syllabis. V N D Ε Τριόπριος, α, η, Tres syllabæ. seu Trisyllabum esse, Tres habere syllabas.
- C. Τριόπριος, Ter fructum fero, ut arbores quædam trifera: apud Theophr. De caus. plant. lib. 2.
- C. Τριόπριος, Qui triplici aspectu est, Triformis. Exponitur & Trioculus. ΑΤ V E R Ο Τριόπριος Etymologo est τριόπριος καὶ καὶ καὶ: qui dicit videndum esse necesse ita dicitur τριόπριος καὶ καὶ καὶ quasi ὅθεν ἔχοντες, id est ὅθεν καὶ scribi autem per ω sicut αὐτὸν ὁ βολῶν, quod & ipsum ab ὀνυξ derivatum est. Suprà τριόπριος habuimus ex Poll. idem pro eiusmodi monili.
- C. Τριόπριος, Tres habens contrignationes, Qui triplici laqueari vel culmine est, Triplex habens telum. Idem quod τριόπριος. ut Hesych. τριόπριος expon. τριόπριος. atque ita Genes. cap. 6, τριόπριος καὶ τριόπριος quidam interpret. Tri-
stega cœnacula. At substantivè potius accipitur libro Reg. 3, cap. 6, ἐλκετὶ ἀνὰ τὰς εἰς τὸ μέσον, καὶ ἐκ τῆς μεσότητος π' τριόπριος. vbi vulg. versio habet, Per cochleam ascendebat in medium cœnaculum, & à medio in tertium. ut τριόπριος hic sit Tertium cœnaculum. seu Tertium laquear, Tertium tabulatum. Solent enim altiores domus pluribus tabulatis distinguere. Affertur & ex Herodoto. Sed notandum, sicut τριόπριος scriptū legitur etiam per τ, ΕΤ ΕΤ Τριόπριος alicubi reperiri. Sequuntur alia derivata.
- Τριόπριος, Tridens, ut suprà βροπρία siue βροπρία, & τριόπριος. Est interdum piscatorium instrumentum quo maiores pisces figuntur, ut Tridens etiam & Fulcra apud Latinos. quamobrè Neptuno velut insigne tribuitur, quoniam piscatorū & maris præses deus est. ut apud Hom. CCccc. ii,

à leonibus mordere eos recusabant: de canibus quos ei
 τομῆς ἐστὶν οὐκ. Odyss. p. — μὲν δὲ τὸ πρῶτον Διὶ τὸν ἀντιπρόσωπον
 τανύς, nec diu auerlamini & deterreare arcus inten-
 tionem. Rursus actiua voce & signif. Iliad. v. ἄλλ' ἄρα δὴ
 ἡμῶς τῶν μὴ ἀντιπρόσωπον ὀπίσσω. Αὐτῶν, illinc cum auer-
 tamus & repellamus: nimirum Æneam qui ἔσθ' αὖτις
 Πηλεΐωνος. ¶ τὸ Παραπρόσωπον, Diuerto, Auerto. idem
 quod ἀντιπρόσωπον. vt Helych. quoque ἀντιπρόσωπον exp.
 ἀντιπρόσωπον, ἀντιπρόσωπον τῶν ἰσχυρῶν. Apud quem legitur
 & P A R T I C I P. Παραπρόσωπον, exponiturque ἀντι-
 πρῶτον, ἀντιπρόσωπον: delumptum ex Homer. Odyss.
 l. v. 465. Οἷον γάρ, ἡ μὲν αὖτις ἀντιπρόσωπον ἰσχυρῶν: vbi
 Euit. exp. ἀντιπρόσωπον καὶ οὐκ ἀντιπρόσωπον, velut à recta
 via abducens, & in errorem agens: vel ducens in errorem,
 vt loquitur Naf. Sicut autē eo in loco Παραπρόσωπον di-
 citur pro Παραπρόσωπον, τὰ τὰ τὸ Παραπρόσωπον pro Πα-
 ραπρόσωπον, Circumuerrens. Homer. Iliad. β. ἡμῶν δ' ἡττα-
 τὸς ἐστὶ ἀντιπρόσωπον αἰαντὸς. Εἰς αὐτὸ μὴ μνησθῆναι, nobis hic
 manentibus nonus iam circumuerrens annus: seu ἀντι-
 πρῶτον, vt alibi loquitur. Virgil. dicit Interea magnum
 sol circumuoluitur annum. id est, peragit annum ma-
 gnum, ad id signum se denuò vertens ex quo digreditur
 est: vnde annus vertēs vocatur, teste Macrobio, Saturn.
 lib. i. c. 14. à quo tamē & aliter accipitur Annus vertēs
 in comment. in Somn. Scip. lib. 3. c. 11. Scholiastes quoq;
 Homeri ibi ἀντιπρόσωπον exp. ἀντιπρόσωπον, ἀντιπρόσωπον
 καὶ μάλων παρῶν. Sic verò τὸ Παλιπρόσωπον dici
 pro παλιν πρῶτον, tradit Eustath. pluribus in locis,
 apud quem παλιπρόσωπον vna voce comp. scribitur, at
 diluendum παλιν πρῶτον. Est autem παλιπρόσωπον
 idem quod παλιν πρῶτον. Homero, id est Retro se cō-
 uertere, ἀντιπρόσωπον. Apud Helych. verò per ὠ scriptū le-
 gitur Παλιπρόσωπον, quod & ipse exp. οἱ δὲ τὸ πρῶτον
 δὴ. sed id in metro heroico ferri nequit nisi illa duo α in
 vnā syllabā cōcant. Simile illi παλιπρόσωπον est Ἀπο-
 πρῶτον, apud Phocyl. quum ait, ἔχ' ἀποπρῶτον ἀντιπρό-
 σωπον, id est ἀντιπρόσωπον, Auersari, Declinare: à v e x-
 o Ἀποπρῶτον. s u d e t Τροπῶν dicitur pro
 τροπῶν, itidem significans Verro. vnde in lex. meo vet.
 Τροπῶν, ἀντιπρόσωπον, ἀντιπρόσωπον. Pro quo τροπίουσι E-
 tymolog. habet τροπίουσι, à v e x o Τροπῶν. Vt
 enim τροπῶν & τροπῶν, scribitur, ita & τροπῶν ac τροπῶν
 scribi potest.

Τροπῶν quoque affertur pro Verto, In fugam verto & vin-
 co: itidemque Τροπῶν pro Fundo, Fugo. καπο τροπῶν
 ζομαι. Quæ ab Helychio petita sunt. is enim Τροπῶν
 exp. νικῶν, πλεῖον: & Τροπῶν, ὅς μιν χαλεπὸς νικῶν. Iti-
 demque Suidas Τροπῶν affert pro νικῶν, ὑποπλεῖν,
 admonens etiam Τροπῶν cum accus. construi. Passiue
 tamen potius accipitur id Τροπῶν, quemadmodum
 Helych. Τροπῶν exp. τρέπῶν, μεταβάλλῶν, nec non
 ἀντιπρόσωπον.

Τροπῶν autem cum suo comitatu, nec non & alia ex τρέπῶν
 deriuata, infra ponentur post verba cum præpositio-
 nibus composita.

C. ἈΝΑΤΡΕΠΩ, Subuerto, Euerto, Exturbo, Prosterne. Xe-
 noph. Pxd. 4. τὸ μὲν φέρει αἶψα, τὸ δὲ ὑπομένει ἀντιπρόσωπον.
 Plato, καὶ τὸ μὲν αἶψα τὸ πῶν, τὸ δὲ ἀντιπρόσωπον καὶ ἀντιπρόσωπον,
 perdit & pellundat. Sic Æschines, τὸ δὲ τὴν ἑλλάδα καὶ τὴν
 πᾶν ἀντιπρόσωπον. vbi ἀντιπρόσωπον ἀντιπρόσωπον signi-
 ficat Qui funditus euertit. At in vulg. lex. Græcol. ἀνα-
 τρέπω exponitur per se Funditus euerto. quasi solum
 ἀντιπρόσωπον idem possit ac ἀντιπρόσωπον ἀντιπρόσωπον. Demosth. Pro
 cor. ἡς ἀντιπρόσωπον αἶψα τὸ πῶν ἑλλάδων, pessum dedit.
 Apud Æschinem ἀντιπρόσωπον αἶψα, vt apud Cic. Euer-
 tere nauem. ¶ Xenophon ἀντιπρόσωπον τὸ φρόνημα dicit
 pro Elatos spiritus prosterne, siue deiicere. ¶ Ἀνα-
 τρέπω, Euertere quod alius dixit, id est Returare. Ari-
 stoph. in Nub. ἀντιπρόσωπον αἶψα ἀντιπρόσωπον.

Ἀντιπρόσωπον, Euertor, Exturbor, Prosterne. Plutarch. in
 Fabio, ἀντιπρόσωπον καὶ τὸ μὲν αἶψα ἀντιπρόσωπον. Athen. 13.
 ἀντιπρόσωπον (φρῶν) μὴ ἀντιπρόσωπον. ¶ Dicitur etiam mare ἀ-
 ντιπρόσωπον (inquit Bud.) quum id quod in imo est, e-
 mergit, & sursum fertur. Aristot. De histor. anim. 8. ὅτι
 κατὰ τὸ ἀντιπρόσωπον ἡ θαλάσσα. Ἀντιπρόσωπον pro ἀνα-
 τρέπω.

τρέπω. Xenoph. Pxd. 7. καὶ μὲν ἐφ' ὅς τὸ μὲν τὸ πῶν ἡ ἀντιπρόσωπον
 παρῶν ἀντιπρόσωπον.

Ἀντιπρόσωπον, οὐ, ὁ, Subuersorius, Euertorius, Ad euertend-
 dum valens, vel aptus, Euertendi vim habens. Sicut à
 ἀντιπρόσωπον sit ἀντιπρόσωπον.

Ἀντιπρόσωπον, ὁ, ὁ, Subuersio, Euertio, Exturbatio. ἀντιπρόσωπον
 τὸς πῶν, Gregor. ¶ Item Euertio, id est Refutatio. vt
 ἀντιπρόσωπον dixi pro Euertere, id est Refutare, accipi.

¶ Apud Dioscor. ἀντιπρόσωπον τὸμαχου exponitur Stomachi
 euertio, item Stomachi dissolutio, quum videlicet in
 vomitiones effunditur.

Ἀντιπρόσωπον, ὁ, Subuersor, Euertor. vt à ἀντιπρόσωπον sit ἀντι-
 πρῶτον. Plutarch. τὸ μὲν Ὀκταβίαν ἡμῶν αἶψα ἀντιπρόσωπον
 ἀντιπρόσωπον.

C. ἈΠΟΤΡΕΠΩ, Auerto: interdum Auoco, Reuoco, Re-
 traho, Deterreo, Dehortor. Isocr. Paneg. οὐκ ἀντιπρόσωπον
 ἀντιπρόσωπον τὸν τῶν στρατῶν, Nō auertere sed ad huc pro-
 perandum hortari, Non auertere, sed huc vocare. Idem
 in Helen. encom. ἐπιδὲ συμβουλεύων οὐχ οὐδὲ τὸν ἀντιπρόσωπον
 ἀντιπρόσωπον, auertere & detertere non poterat. Et Homerus
 Iliad. λ. — ὅτι αὖτις ἀντιπρόσωπον ἀντιπρόσωπον, auertit & auoca-
 uit populum, nimirum à persequendis hostibus. Idem
 Homerus addidit etiam datiuum instrumentale, Iliad v.
 — μὲν δὲ σὺ παμπάλαιος ἐπιδὲ ἀντιπρόσωπον καὶ ἀντιπρόσωπον.
 Et præter hunc datiuum, etiam genitiuum rei à qua a-
 uertimus & dehortamur aliquem: eodem libro, Ἀλλὰ
 δὲ οὐ μὲν ἐπιδὲ ἀντιπρόσωπον μῆμα. Idemque Isocr. in
 Paneg. ἀντιπρόσωπον τὸν ἀντιπρόσωπον, auertere & auocare à
 peccatis: nimirum τὸν ἐφ' ὅς ἀντιπρόσωπον τὸν ἀντιπρόσωπον
 ἀντιπρόσωπον. Et Thucyd. lib. 3. οὐκ ἐφ' ὅς ἀντιπρόσωπον ἀντιπρόσωπον,
 à quibus vos auocare nitēs. Et Plutarch. τὸν σὺν δὲ ἀντιπρόσωπον
 ἀντιπρόσωπον τὸν τὸν ἀντιπρόσωπον, qui familiares à rep. gerēda
 deterrent. Et Xenoph. ἀλλὰ οὐδὲ ἀντιπρόσωπον τὸν σὺν δὲ
 deterrens & dehortans. Ex Aristot. autem Rhet. ἀντιπρόσωπον
 ἀντιπρόσωπον.

P A S S. Ἀποτρέπω significaciones actiui sequitur,
 id est Auertor, seu Auerto me, Auerto pedem & retrō
 conuerto. In qua significatione accipitur quum abso-
 lutē ponitur. Xenoph. Hellen. 6. ἰκάνουσιν μὲν δὲ ἀντιπρόσωπον
 ἀντιπρόσωπον τὸν ἐμβαλόντες τὸν τῶν ἀντιπρόσωπον χαλκῶν. Et
 Pxd. 5. p. 80. de rege Assyrio, διότι αἶψα οὐκ ἀντιπρόσωπον
 ἀντιπρόσωπον, gradum reuocauit, vt Virgil. loquitur.
 Sic Thucyd. lib. 6. pag. 219. ἔξυμπατις ἰδὲ ἀντιπρόσωπον
 ἀντιπρόσωπον τὸν τῶν πᾶν. id est ὅτι ἀντιπρόσωπον ἀντιπρόσωπον, vt schol.
 exp. Retrō reuertit. Idemque lib. 4. ἀντιπρόσωπον τὸν πᾶν,
 καὶ οὐκ ἐφ' ὅς ἀντιπρόσωπον, redierunt retrō. Nonnunquam
 additur genitiuus rei à qua gradus reuocatur. Luc. ὅτι
 ἀντιπρόσωπον τὸν δὲ οὐκ ἀντιπρόσωπον, quum à via detlexissent,
 vel, via diuertissent. Idemque τὸν τῶν ἀντιπρόσωπον, ὅτι ἀντιπρόσωπον
 ἀντιπρόσωπον ab his auertatur & deterreatur, ad illa autē pro-
 perent. Cui loco similis hic Æschini in Ctesiph. ἀντιπρόσωπον
 τὸν ἀντιπρόσωπον ἀντιπρόσωπον, ὅτι τὸν τῶν ἀντιπρόσωπον ἀντιπρόσωπον. nam
 ἀντιπρόσωπον & ἀντιπρόσωπον synonyma sunt. Vbi etiam nota addi-
 tam præpositionem ἀντι: in hoc autem Thucyd. loco
 ὁ, lib. 2. καὶ δὲ ἀντιπρόσωπον ἀντιπρόσωπον ἀντιπρόσωπον. nec
 ob hæc à periculis se deterteri sinentes. Vltus est & cum
 genitiuo solo idem Thuc. lib. 1. τὸ μὲν πᾶν ἔχ' ἀντιπρόσωπον
 ἀντιπρόσωπον, Oblatam occasionem plus aliquid adipiscendi &
 sua commoda augēdi prætermisit. vel, Siuit se auerti &
 auocari à sua plus habendi cupiditate. Et Xenoph. in
 Econ. ἀλλὰ τὸ μὲν ἀντιπρόσωπον καλόν, καὶ οὐχ οὐδὲ ἀντιπρόσωπον
 ἀντιπρόσωπον τὸν ἐφ' ὅς ἀντιπρόσωπον. Interdum cum ἀντι. Pla-
 tarch. Fabio, ἀντιπρόσωπον ἀντιπρόσωπον ἰταλίας, Conuertisse
 gressum in Italiam. Idem in Rom. ἀντιπρόσωπον ἀντιπρόσωπον
 ἀντιπρόσωπον. Ad sacrificia conuerso animo. seu Sacrificiis in-
 tectus, vt alii interpr. Et ἀντιπρόσωπον ἀντιπρόσωπον, Ad præ-
 sum digredior: vt dicitur τρέπῶν ἀντιπρόσωπον, Præ-
 sum se conuertere. id est Relicto negotio quod agebas,
 pransum ire. Diuersa constructione & paulum diuerso
 sensu Thucyd. lib. 3. pag. 106. ἀντιπρόσωπον ἀντιπρόσωπον
 ἀντιπρόσωπον, pro ἀντιπρόσωπον ἀντιπρόσωπον ἀντιπρόσωπον, Platæ-
 ses auersati sunt, Animum suum à Platæntibus auer-
 terunt & alienarunt. Nonnunquam cum accusati-
 uo, itidē pro Auertor, Reicio, Repudio, Repello. Plu-
 in Fabio, ἀντιπρόσωπον ἀντιπρόσωπον τὸν ἀντιπρόσωπον, Hanc postula-
 tionem non admittit, sed repudiavit. His precibus obse-

Τῆς φύσεως, Mores: interdum etiam Ingenium, Indoles,
 Animus. In qua significatione modò singularis, modò
 pluralis numerus usurpatur. Aristophan. Vespr. *Καὶ τὸ
 αὐτὸ ἴδιον αὐτῶν, ἂν εἴη τὸ αὐτὸ τῆς φύσεως*, neque ex moribus meis.
 Demosth. Pro cor. *αὐτῶν αὐτῶν τῶν ἰσχυρῶν καὶ βασιλευσέων κα-
 τὰ φύσιν*, ad propria crimina mentis tuæ morumque
 tuorum, vt Bud. interpr. *Æschin. in Cresiph. οὐδὲ τῶν ἰσ-
 χυρῶν αὐτῶν τῶν ἰσχυρῶν κατὰ φύσιν*, quemadmodum apud
 Horat. Cælum non animum mutant qui trans mare cur-
 runt. Herodian. lib. 2, *τοὺς δὲ πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν κα-*

Ci Τραπέζισι. Mores & ingenium alicuius fero, seu tolero. Αἰ. apost. c. 13, ἡμεῖς οὐκ ἐπαύσαμεν τὴν ἰδίαν ἐκπαίδευσιν αὐτοῦ· ἐν τῇ ἰδίᾳ, circiter quadraginta annorum tempore mores eorum pertulit in deserto. Cuius quoque eo verbo usus est, in epist. ad Attic. Nihil est quod ego malui: in hoc ἡμεῖς ἴσμεν ὅτι οὐκ ἐπαύσαμεν. Vbi Βεζ. Trapezis interpret. Morem gero, Indulgeo, Accommodo patientiam: ea verba sic reddens, Indulge ambitioni meae infanti & insolenti, vel Elationi meae.

Virgil. properum famulum.

Τροχῶ s i v s **Τροχίζω**, idem quod **τρέχω**. Curro, Currito, Curriculo eo: seu Cirato gradu setor, Citor contentius, Propero, Festino. quoniam nimirum festinant qui currunt. unde & Hesychius **Τροχῶ** exponit non solum **δρομῶν**, sed etiam **αὐτῶν**: item & **Προλαβῶν**. Xenophon Hellen. 7, ὅτι τὸ μὲν πρὸ τοῦ παχὺς ἡρώδου, ἔπειτα δὲ ὁ **Τροχῶ**. Polyb. **τὸ μὲν πρὸ τοῦ ἡρώδου** ἐκείνου **Τροχῶ** ὅτι τοῦ οὗτος ὁπλοῦς. id est **δρομῶν**. Prius autem **Τροχῶ** poeticum est, ut & **Εὐπῶ** & **εὐροπῶ** iidem poetæ nonnunquam usurpant pro **τρέπω** & **εὐρίπω**. Unde **Ρ. Α. Α. Τ. Ι. C. Ι. Ρ.** **Τροχῶν** Ionice pro **Τροχῶν**, ut **ὀρίων** pro **ὀρεῶν**. Homer. **Ὀδύσσεια**, **Παῖδας** γὰρ ἀδρὶ ἐπὶ τοῖς **μυῖασι** ἀπὸ τοῦ **Κερδελίου** δὴ τοῦ **ἄμα** **Τροχῶν** **δρομῶν** id est, ὅτι **δρομῶν** **τρέχον** **ἔχον** seu **δρομῶν** **τρέχον** **ἔχον**, ut scholiastes exponit. Talem **παῖδα** **Æschylus** **Τροχῶ** appellat, alii **Τροχῶ** & **Τροχῶν**. Solent enim ditiores alere celeres pueros, qui equos etiam cursu assequi possint, & nuntios citò perferre siquò mittantur. Ex hoc verò **Τροχῶ** c o m p. **Ἀνατροχῶ**, idem significās poetis quod **ἀνατρέχω**, (ut **Τροχῶ** idem quod **τρέχω**) id est **Recurro** vel **Sursum curro**. s t **Περίτροχῶ**, **Circumcurro**. unde **Περίτροχῶν** ex Epigr. affertur pro **Circumcurrunt**. s t **Συντροχῶ**, **Concurro**, **Occurro**. Ex **Τροχῶ** autem c o m p. **Εκτροχῶ**, **Excurro**: nonnullis etiam **Percurro**. s t **Ἐπιτροχῶ**, **Percurro**. v m d s **Ἐπιτροχῶν**, **ἔδ**, **ἔ**, **Percursio**. Donatus **ἐπιτροχῶν** figuram esse dicit, ubi multa terribiliter interrogantur. velut apud Terent. in Eun. Quis tu homo est quid tibi vis? quid cum illa rei tibi est? Et apud Virgil. State viri. quæ causa viæ? qui ve estis in armis? Quove tenetis iter? Idem Donatus, Est autem (inquit) **ἐπιτροχῶν**, verborum super se invicem effusio, quæ sit aduersarii causa turbandi. ut Virg. — nec longè scilicet hostes Quærendi nobis: circumstant undique muros. Imus in aduersos: quid cessas? an tibi maiors Ven-tosa in lingua pedibusque fugacibus istis Semper erit s t **Καπτροχῶ**, **Decurro**, **Incurro**. Exponitur etiam **Roto**. s t m **Περίτροχῶ**, **Prætercurro**, **Cursu prætereo**. in Epigr. s t **Συντροχῶ**, **Concurro**, **Occurro**, **Obuius fio**. In lex meo vet. exponitur non solum **κατατρέχω**, sed etiam **παρατρέχω**: diciturque esse **ματὰ τοῦ ἑλπί** **τρέχω**. quæ apud Suid quoque leguntur, necnò apud Etym. Porro in Homericò illo loco quæ suprà citabimur, notandum est scribi etiam voce compos. **ἀματροχῶν**, quod Eust. exp. **ἀματροχῶν**, **δρομῶν** **ἀμα** **τρέχον**. Scribitur etiam **ἐμτροχῶν**, quod significat **ἐμ** **συμπεριτρέχον** **καὶ** **τρέχον** **τοῦ**. Quorum illud participium, est à v s a s o **Ἀματροχῶ**, Vnà cum alio **curro**, Alium comitor in cursu, seu currendo assequor: hoc verò à v s a s o **Ὀμτροχῶ**, idem significante in comitatu **curro**, seu **Comitans cursito**. Alioqui s t **Τροχῶ** dicitur poeticè, iidem pro **τρέχω**, ut **πρωπῶ** pro **τρέπω**, **εὐροπῶ** pro **εὐρίπω**, **νωμῶ** pro **νωμῶ**. Homer. **Ἰλ. χ.** **ἔ** **ὅτ** **ἀνδροφροῦ** **πρὸς** **τοῦ** **ματὰ** **μυῖασι** **τρέχον** **ἔχον**. Et **Ὀδ.** **ἔ** **de** **mulabus** **scuticæ** **incitatis**, **Αἰ** **δὲ** **μὲν** **τρέχον**, **δὲ** **δὲ** **παρατρέχον** **πρὸς** **ἑαυτοῖς**, currebant. Atque adeo hoc **τροχῶ** longè vltatius est quàm **superius** **Τροχῶ**, quemadmodum & **πρωπῶ** frequentiori in vsu est quàm **Εὐπῶ**.

C. ANA ΤΡΕΧΩ, **Recurro**, id est **Retrorsum curro**, vel **Re-deo** currens. Hom. **Ἰλ. π.** — **αὐτὸς ἀνδρομα**, **μικτὸν δ' ὀμίλῳ**, **Retrocelsit** quasi **recurrens**. id est **retro currens**. nam **αὐτὸς ἀνδρομα** Eustathius vult idē esse quod **ἀνδρομα** **τρέχον**, quod & alibi **ἀνδρομα** dixerit. Capitur & pro **Refluo**, siue **Retrorsum fluo**, ut ait Budzus, citans hunc locum, **μυῖασι** **ὁ** **ὄν** **τὸ** **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ**, **καὶ** **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ**. Item simpliciter pro **Redeo**. Strabo lib. 6, **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ**, **ὁ** **ὄν** **τὸ** **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ**. Polyb. in 3, **ἀνδρομα** **ὅτι** **τὸ** **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ**, **Reuersi** ad digressionem **digressionis**. Id est, ad eum locum in quo à narratione digredi cœpimus.

Ἀνατρέχω, sonat etiā q. d. **Sursum curro**, vel **sursum versus**. & capitur pro **Erigo** in altū, **Attollo**. ut **ἀνατρέχον** **ὄν** **τὸ** **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ**, apud Phil. **De mundo**, **Ad cælum attollit**. Basil.

Ἀνατρέχον **ὄν** **τὸ** **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ**, id est, **Erigitur**, **Attollitur**, ut ait Bud. Inde illud Homeri (inquit) **Ὀδ. π.** — **ἀνδρομα** **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ**, in altū erigitur. Quod de germinibus dicitur ē **gemma recēns** **existentibus**. Theophrast. **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ**, **ἀνδρομα** **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ**. Et **ἀνδρομα** **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ** à **Basilio** dicuntur. **Has** **tenus** **Bud.** Fortasse autem hanc verbi **ἀνδρομα** **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ** metaphoram, non male per verbum **Assurgere** expresseimus. Nam in verbis **Excurro** & **Procurro** (quæ & ipsa metaphoricè usurpantur) præpositiones **Ex** & **Pro** non respondent Græcæ **ἀνδρομα**. unde & male verbum **ἀνδρομα** **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ** illis reddiderunt quidam interpretes.

Ἀνατρέχον **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ** ait Bud. apud Polyb. esse **Rem** **altius** **reperere**. Existimo autē ad verbū **sonare** quasi quis dicat **Assurgere** vel **Sursum excurrere** in temporibus. Nam quum rei alicuius narrationem altius **reperire**, ad superiora tempora velut ascendentes recurrunt. Affert autem Bud. ex Polyb. duntaxat exempla huius loquutionis, quam tamen & apud Diodorum non semel obstruui.

Ἀνατρέχον, **Exilire**, **Scatere**, ut ait Bud. citans ex Theodorico Historiæ **Ecclesiæ**, **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ** **ἀνδρομα**.

Ἀναδρομῶν, **ἔ**, **ἔ**, **Recurfus**. Item **ἀναδρομῶν**, **Sublatio** in altum, de re quæ assurgit, & in altum erigitur. Hesychius **ἀναδρομῶν** apud Eurip. ait esse idem quod **ἀνδρομα**, siue **βλαστῶν**, id est **germinationes**. Apud Theophr. autē legitur **ἀναδρομῶν** **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ**, quasi **Assurrectio** ad germinationem. Alii exponunt, In germinationem impetus. Alii, In germinationem cōcurfus. Qui melius **procurfus** dicerent: quanquam ne hoc quidem satis recte, eadē ratione qua **Præcurrere** pro **ἀναδρομῶν** paulo antè respui. Cæterum huc pertinet quod ex Bud. paulo ante annotatū fuit, nimirum **ἀνατρέχον** ab eodem Theophrasto dici de germinibus ē **terra recēns** **existentibus**.

Ἀναδρομῶν à **Suida** exp. **ἀναδρομῶν**, id est **Ascensus**, siue **Ascensionis**. sic apud Gal. **ἀναδρομῶν** **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ** vulgò exp. **Vulua** in superiorem partem **ascensus**: Bud. autem esse dicit **ἀναδρομῶν** **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ**, Quum **vulua** **sursum** **retidit**, hūc eius locū ad **Glauc.** citans, **ἔ** **ὄν** **τὸ** **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ** **ἀνδρομα** **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ**.

C. ANΤΙΤΡΕΧΩ, **Curro** **contra**, In contrariā partem **curro**.

C. ΑΠΟΤΡΕΧΩ, **Currendo** **abeo**, **Cursum** **abscedo**. idē quod **ἀποτρέχω**. Pro **Exparior** affertur ex Aristoph. **Nub.** **ἔ** **ἀνδρομα** **κατὰ** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ**. Exponitur etiam **Reuertor** currens: quemadmodum & in aliis quibusdam verbis **ἀπο** iterationem indicat. Hesych. **ἀποτρέχον** exp. **ἀναδρομῶν**. Sic verò s t **Ἀποδρομῶν** idem exponit **παλινδρομῶν**, Qui **recurrat**, **Recurrēs**, **Cursu** **reuerfus**. Idem tamen **ἀποδρομῶν** aliter etiam accipit, nimirum pro **ἐλαττωδῶν** **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ**, **Cursu** **inferiorem**, **Cursu** **viā**: affert ex Soph. **Acristio**. Alioqui **ἀποδρομῶν** dicitur etiā Qui **desit** **arcē** **curforiam**, In **cursu** **cetamine** **emeritus**. ut Eust. p. 1591, **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ** (inquit) **ἔ** **ἀνδρομα** **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ**. Sic enim hoc **ἀποδρομῶν** à veteribus usurpari scribit ut **ἀπομαχῶν**. Ibidē tamē & aliū huius vocabuli vsum affert, eradens in **Creta** **ἀποδρομῶν** **vocari** **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ**, **ἔ** **ὄν** **τὸ** **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ**, ut & p. 1788. id est, quoniam nondum ad **publicos** **cursus** **admitterentur**. Ita ut **ἀποδρομῶν** significet **Recurrens**, A **cursu** **abstinens**, idque propter **ætatem** **eneruem** & **imbecilem**: qualis est vel **senum** vel **impuerum**.

C. ΔΙΑΤΡΕΧΩ, **Discurro**, **Percurro**. **Curriculo** **pertransseo**, **Cursu** **emeterior**. Herodiani lib. 4, **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ**, **Impediebantur** quominus **discurrere** possent. seu (ut **Politianus** **verrie**) **Liber** **pugnantibus** **cursus** **non** **erat**. Et libro 3, **μάλιστα** **δὲ** **καθ' ὅσον** **ἀνδρομα** **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ** **ἀνδρομα** **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ** **ἀνδρομα** **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ**. Fut. facit non solum **ἀνδρομα**, sed etiam **ἀνδρομα**, tanquam à v s a s o **Ἀναδρομῶν**. unde **2018**. **ἔ** **ἀνδρομα**, ut apud eundem libro 10, **ὅς** **δὲ** **ἀνδρομα** **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ**. Postquam fama **diuulgata** est de **Seueri** **victoria**, seu **Diuulgata** **percurrit** **omnes** **regiones**. Itidēque libro 1, & 2, & 4, **ἀνδρομα** **πρὸς** **τὸν** **αὐτὸν** **πρὸς** **ἑαυτοῦ**, **Didit** & **euulgata** **fama**. **EEccccc.**

verbis significat per lyncum minorū pellem rubeas esse
 sparlas maculas: per maiorum autē, croceo sulphuri si-
 miles flosculos. Nonnulli ὀπίδωρος ibi interpr. Ambit
 & operit. sed malo ego ῥιπὸς accipere de pellis maculis.
 Idem paulo antē, de Libycis leonibus dixerat, ὄχλος
 Οὐκὰν λαχόντες, ὅλγῃ δὲ ὀπίδωρος ἀγλῆ, parum fulgoris
 percurrit ipsorum oculos. seu Effulget ex ipsorum lu-
 minibus. Arabicis autem leonibus esse dixerat σῆμα λα-
 χόντων καὶ πυρὸς ἀστράπην αὐτῶν ὀφθαλμοῖν ἀντανα-
 τλάσσειν. ἢ Ἐπι-
 τρέχει significat etiam Incurrere, Incidere. vt Bud. in-
 terpr. afferens hunc locum ex Plutarchi Cimone, καὶ ἐκ
 παύσης ἡνὸς ὀπίτρεχοντα τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς ἀντανα-
 τλάσσειν. Idemque apud Chrysost. in 1 ad Corinth. cap. 13, vbi
 lumen ὀπίτρεχον τῆς ὀφθαλμοῦς dicitur, idem ὀπίτρεχον
 interpr. Incurrere, necnon Incumbere. Sic ὀπίτρεχοντα
 ῥιπὸς ab eo redditur Vrbinitas & lepos incurrens in
 scommate, apud Aristoph. schol. in Pluto, vbi discrimē
 facit inter τὸ ὀπίτρεχον τῆς ῥιπῆς & ipsum τὸ ῥιπὸν, quod
 ῥιπὸν est plena vrbinitas & facetia. (Possit tamen hic
 ὀπίτρεχοντα ῥιπὸς dici etiam ὁ ὀπίτρεχοντα καὶ ὀπίπλε-
 ζοντα πῆς σπουδῆς, quz nimirum in scommatis cernit-
 ur veluti superficialia. Et tunc ad præcedens ὀπίτρεχον
 pertineret. ad quod referendum est etiam ὀπίτρεχον ῥιπὸς,
 Ἐρugo quz in superficie est: vt apud Dioscor. lib. 5, cap.
 91, de ærugine rasili, λινθὺν τὸν ὀπίτρεχοντα ῥιπὸν. Vbi Ruell.
 vertit, Ἐρuginem insidentē: ὀπίτρεχον accipiens eodem
 significatu quo suprà habuimus ὀπίπλεζον. Rursum pro In-
 curro vsurpauit Apollon. Rhod. Ex quo affertur, ὀπίδω-
 ρος νυκτὶ, incurrit in noctem, lib. 1 Argon. Et cum ac-
 cusetur eiuldem libro 1, ψυχὴν ὀπίδωρος λήθη, in animā
 incurrit obliuio. Alioqui significat etiam Hostili
 animo incurro, Incurso, IncurSIONem facio. Herodian.
 lib. 7, ἀντιπρὸς ἀντιπρὸς καὶ πύλας, ἐπίδωρος τῆς δόξης.
 Et lib. 4, ἐπίδωρος τῆς Γωμῆος ἑξέλιξις τῆ καὶ καὶ κα-
 πλόντος. Et lib. 7, ὀπίτρεχοντα αὐτῶν καὶ οὐκ ἀντιπρὸς.
 Et lib. 6, ὅτι τὸ ἀντιπρὸς τῆς ὀπίτρεχοντα βαρβαρῶν
 πύλας. Sic lib. 3, ἐπίδωρος καὶ τῆς ἀντιπρὸς ἀντιπρὸς. vt
 & Herodot. lib. 1, ἐπίδωρος πύλας τῶν, omnem campum
 incurrauit. ἢ Ἐπιτρεχὼ nonnunquam est Accurro. vt
 apud Homerum accipi potest Iliad. ε, v. 537, Οἱ μὲν τῆ
 ἐπιδόρως ἐπίδωρος, ὡς αὖ ἐπὶ τῆς Τάμνις τῆς ἀμφὶ βοῶν
 ἀγῆας καὶ πύλας καλὰ Ἀργυρῶν ἐκόν, κτῆσι δὲ ὀπίδωρος
 τῶν. Nisi & hic velis accipere pro Incurfarē, Irruerēt,
 Impetum fecerunt. ἢ Quod verò Hermog. in oratione
 vocauit ὀπίτρεχον, quidam ex Trapez. interpr. Subcōti-
 nuationē. Sed hæc interpretatio ratione carere videtur.
 Ἐπιτρεχὼ, Velox, Volubilis. vt Hefych. ὀπίτρεχον & γρη-
 γὸν synonymos ponit. Luc. ὀπίτρεχον & καὶ ἀφαιρὸς ἐφῆλξεν.
 v n d Ἐπιτρεχὼ, Citò, Velociter, Modo nimirum
 eorum qui currunt. τῶν. Apud Suidam, κῆρυξ ὀπίτρε-
 χὼς φησὶ γρηγορῶς χιμῶνα σημαίνει. Cui simile hoc Theo-
 phrast. prognosticon, κῆρυξ πύλας φωνῆς μεταβάλλων, χι-
 μῶνα. Similius hoc eiusdem, κῆρυξ ἐκ τῆς πύλας
 καὶ τῆς πύλας, χιμῶνα.
 Ἐπιτρεχὼ, v, i, idem cum ὀπίτρεχων. Hefych. ὀπίτρεχων
 aduerbialiter exp. πύλας καὶ πύλας. Idem verò & ὀπί-
 τρεχον expoluerat γρηγορῶς: necnon ῥιπὸν, ἵππῃ.
 Ἐπιτρεχὼ idem exp. τῶν, Citò, Velociter. vt & apud
 Homerum Iliad. γ, ὀπίτρεχον ἀντιπρὸς accipiunt pro τῶν
 ῥιπὸς, ἵππῃ, ἵππῃ, ἵππῃ, ὡς ὅτι οἱ τρέχοντες, seu στω-
 πῶντες, κεραλαῶδες, cursim & breuiter.
 Ἐπίδωρος, n, i, Incurfus, seu Incurfus, seu Irruptio. Thuc.
 lib. 4, pag. 439, τὸ μὲν ὄχλον τῆς ψυχῆς ἐπιδόρως ἐφῆλξεν
 ὀπίδωρος, subita incurfione & impetu facto ex impro-
 uiso. schol. ibi exp. ὁ ὀπίδωρος, δὲ ἀντιπρὸς ἐφῆλξεν. Sunt
 enim ὀπίδωρος & ὀφῶδες affinis significationis, ideòque
 copulata ab Herodiano lib. 1, vbi ait, ὁ δὲ ὀπίδωρος καὶ
 ἐφῆλξεν τὸν χιμῶνα ὡς τὸν βίον πύλας, incurfibus po-
 pulationibusque viūm parant. Idem Herodian. lib. 6,
 de iaculatoribus & sagittariis Mauris, τῶν ὀπίδωρος καὶ
 πύλας καὶ πύλας πύλας. Id est, κῆρυξ ὀπίτρεχοντα
 τῶν ἀντιπρὸς πύλας. Solēt enim eiusmodi ἑξέται καὶ ἀντιπρὸς
 τῶν, quā expediti sūt, subitis incurfionibus hostes infe-
 stare, & post emissas in eos sagittas, celeriter regredi. nec
 enim οὐκ ἐπὶ πύλας αὐτῶν ἢ μάχῃ ἢ τῶν ἀντιπρὸς πύλας
 τῶν βίον, ἀλλὰ ὁ ὀπίδωρος ἢ φησὶ κεραλαῶδες σημαίνει, subti-

is excursionibus seu incurfionibus: vt & hodie quidam
 barbari. Rursum idē Herodian. l. 7, ὡς αὖ ἐπὶ τῶν πύλας
 ὁ ὀπίδωρος ἀντιπρὸς, rapinas & incurfiones. Sic l. 1, ἀντιπρὸς
 τῶν πύλας βαρβαρῶν ὀπίδωρος. Et lib. 6, ὡς ὅτι οἱ
 βαρβαρῶν ὀπίδωρος. Et Plutarch. De virt. mor. ὡς ὅτι οἱ
 τῶν πύλας ὀπίδωρος τὸ καὶ τῶν πύλας τὸ σπῆρτον ὀπίδωρος
 ὡς αὖ τῶν πύλας καὶ ἀντιπρὸς ὀπίδωρος. Idem in Camillo dicit
 etiam σπῆρτον ὀπίδωρος, dans irruendi signū. Et Philo
 De vita M. lib. 1, ὡς αὖ μὲν ὁ ὀπίδωρος δὲ τῶν πύλας, ex
 subita incurfione. Idem aliquāto antē, καὶ τῶν πύλας
 δὲ τῶν πύλας ὀπίδωρος, tamen si primo statim cla-
 more eos vno incurfu subigere armis poterat. Metapho-
 rice verò Demosth. in Mid. τὸ γὰρ ἐπὶ τῶν πύλας καὶ πύλας
 τῶν πύλας τῶν πύλας, τῶν πύλας τῶν πύλας τῶν πύλας
 ὀπίδωρος παρὶν. solent enim vrbes mœnibus se munire
 vtz sint ab hostium ὀπίδωρος. Ex Gregor. verò ὁ
 ὀπίδωρος affertur pro Primo impetu & facile. ex Plu-
 tarchi Anton. ὁ ὀπίδωρος αὖτῃ, pro Ex tempore dice-
 re. Quibus in locis itidem est metaphora. propriè enim
 significat subitā incurfionem qualem hostes in hostes
 faciunt: quz ὀφῶδες quoque nominatur & ὀπίδωρος: nec-
 non ὀπίδωρος & ὀφῶδες. Præterea ex Eurip. affertur
 Ἰάβου ὀπίδωρος, pro Cursus in Ilium, Aditus in Ilium. Vi-
 dendum tamen ne & hic significet Incurfus & irruptio
 hostilis in Ilium. Ex Aristot. autem De mundo, κεραλαῶδες
 ὀπίδωρος pro Vndarum excursiones.

Ἐπίδωρος, ou, o καὶ ὁ, Expositus τῶν ὀπίδωρος, Qui potest
 ὀπίτρεχον. vt apud Homerum Iliad. ζ, — εἴτε μάλιστῃ
 Ἀμβάπης δὲ πύλας καὶ ὀπίδωρος ἵππῃ τῶν. vbi Eustath.
 ex vet. exp. ἀλλοτῶν, ὅτι ὀπίδωρος καὶ ὀπίδωρος. ita
 vt ἀμβάπης & ὀπίδωρος ferè idem sint. vnde & Hefych.
 exp. κατὰ τῶν, κατὰ τῶν, κατὰ τῶν ὀπίδωρος, humilè
 & aliquatenus declinè, ita vt conscendi possit & inde
 in oppidanos irruī seu incurri. Idemque Suid. ὀπίδωρος
 κατὰ τῶν & ἀλλοτῶν. Sed & ὀπίδωρος ὀφῶδες in E-
 pigr. legitur pro Peruium Zephyris, Quod Zephyrī
 percurrere & perflare possunt. Ex eiusdem verò affertur
 & ὀπίδωρος ἀντιπρὸς τῶν, pro Murus in quo currus duo
 obuī transibant. Vbi ὀπίδωρος significat ὁ ὀπίδωρος
 ὀπίδωρος, Super quo potest curri. ἢ Ἐπίδωρος dicuntur retium
 etiam luncs quidam, qui nimirum per inferioris & su-
 perioris ora laqueos transiunt, vt ipse plagz iis &
 contrahi possint & dissolui, quum vsus postulat: qui &
 ὀπίδωρος nominantur, teste Poll. lib. 5, vbi ὀπίδωρος
 esse dicit τῶν ἀντιπρὸς κατὰ τῶν, ὡς αὖ τῶν καὶ κατὰ
 τῶν τῶν βρῶχων διερῶδες, ὡς αὖ τῶν τῶν τῶν τῶν
 πύλας ἀντιπρὸς. Vbi etiam ex Xenoph. annotat, oport-
 ere eiusmodi ὀπίδωρος esse ἀντιπρὸς, vt sint ὀπίδωρος
 ὀφῶδες αὐτῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
 quosdam, qui, quum duo sint eiusmodi funiculi, sum-
 qui in inferiore retis ora est, ὀπίδωρος appellant, ὀπί-
 δωρος autem, eum qui in superiore parte existit. Memi-
 nit & Plin. lib. 19, c. 1, Vidimusque iam tantz reuinitatis
 plagas vt annulum hominis cum epidromis transirent,
 vno portante multitudinem qua saltus cingerentur.
 Budæo sunt plagarum funiculi discurrentes, quibus
 retia panduntur contracta, & expansa contrahuntur.
 Sed ab eo appellantur ὀπίδωρος. Potest verò cum hoc
 ὀπίδωρος subaudiri ῥιπὸς, vt significet funiculum per-
 cursorum: qui nimirum imam & summam retis oram
 percurrrens, ipsi reti vel explicando, vel complicando
 contrahendōque inseruit. ἢ Ἐπίδωρος vocatur etiam
 posterior nauius malus, seu arbor. Sic etiam idem Poll.
 libro 1, καὶ ὁ μὲν μᾶλιστα καὶ γρηγορῶς ὀφῶδες ὁ δὲ κατὰ
 τῶν, ὀπίδωρος ὁ δὲ τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
 dici scribit τὸ ὀφῶδες τὸ τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
 in puppi suspenditur: idque nominari etiam φῶδες &
 ὀφῶδες. Cum quo facit Isidorus Etymolog. lib. 19, cap. 3,
 quinque velorum enumerans species. nam acatium esse
 ait velum maximum & in media naui constitutum: epi-
 dromon, secundæ esse magnitudinis, sed ad puppim
 dolonem, minimū & ad proram defixum: artemonem,
 dirigendæ potius naui commendatum quā celeritatis
 ὀφῶδες, vnum pedem habere, quo nauigia ituari
 solent in nauigatione, quoties vis venti languescit. As
 Cato De re rustica cap. 15, epidromum refert inter in-

συντρέχοντες ἴδωμεν, ὅτι καὶ τὸ πρῶτον, ἐστὶν ὁμοῦ ὁμοῦ
ἴσως. Idem in Cinn. οὐδ' αὖτε συντρέχοντες ποταμοὶ.
¶ Significat etiam Conuenio, Consentaneus sum, Con-
sentio ut Concurro quoque apud Latinos. Plutarch. in
Fabio, λέγοντες συντρέχοντες ἴσως τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον.
Philo De vita M. lib. 1, οὐδ' αὖτε συντρέχοντες ποταμοὶ.
consentientia rebus vocabula inueniunt. Cic. Siquid
tale accidisset ut non concurrerent nomina.

Συνδρομή, ἢ, Concurfus, Cursus plurium in vnum
eundemque locum. Aristot. Rhet. 3, ἀναβάντες μὲν πα-
λαί τε καὶ νεώτεροι συνδρομῇ δακρυόεντες. Quibus Cephisodoti
verbis (ex eo enim auct.) intelligit conciones turbu-
lentas propter concursum multitudinis. Et apud Galen.
ad Glauclib. 1, ἡ καλομένη συνδρομή, concursus
notarum indicantium plenitudine humorum. Nam
medici empirici symptomatum concursum συνδρομῇ
vocabant, teste eodem Galeno Methodi libro 1, οὐτοῦ γὰρ
(inquit) ὁ συνδρομῇ αὐτῶν τῶν συμπτωμάτων ἀντι-
στοιχεί. Gortius esse dicit multorum symptomatum siue
signorum cumulum qui aliquid faciendum praescribit
propriū empiricorū. Nā qui experientia sola (inquit) re
inuestigat, tales concursus respicit, & quae accidisse vi-
detur, in vnum colligit. quumque saepe eadem viderit
vno in morbo, omnia memoria commendat: atque
vbi ex hac obseruatione multos concursus fuerit ex-
pertus, tunc quae in multis concursibus, quae item in
vno tantum euenisse comperit, diligenter obseruat,
atque ita demum in communium & propriorum cog-
nitionem venit, quam consequitur signorum in vi
& efficacia diuersitatis animaduersione. Quod enim in
multis concursibus fuit obseruatum, maiorem vim
habet. Inde empiricorum συνδρομῇ πληθύνει, ὁμο-
πλοῦς, συνδρομῇ, ὁμοπλοῦς, & reliquae. Vide plura
apud eundem.

C. Συνδρομή, ἢ, Concurrere, In vnum idemque
currentes. Apollon. συνδρομή πετράων vocat petras quae
inter se concurrere feruntur fabulis: (quae in τὴν
συνδρομῇ dicuntur in τὴν Συμπληρωμῇ, ut supra docui
in Euboeis, Tomi 1, columna 478, lit. G) Argon. lib. 2,
ὡς ὁ γὰρ συνδρομῇ πετράων. vbi scholiastes συνδρομῇ
substantiuē exponit συνδρομή, concursum. ¶ Item
συνδρομή dicitur Qui vni cum aliquo currit, Cursus
socius, Comes. ut Euphr. lib. 3, Τὴν δὲ καὶ ὁ συνδρομῇ λαβὼν
συνδρομῇ.

C. ΥΠΕΡΤΡΕΧΩ, Supercurro, Plin. Exponitur etiam Trans-
curro: ne non Depopulo.

C. ΥΠΟΤΡΕΧΩ, Currens subeo. Futurum facit υποτρέξω,
regulariter irregulariter autem fut. υποδραμούμαι ab
inuicem τὸν ἢ τὴν. Υποδραμῶ: vnde & aor. υποδρά-
μαι. Homerus Iliad. φ, ἢ οὐδ' ὁδὸν μακρὴν ἀνίστατο
Ἀχαιοί, οὐδέ τις ἀνὰ μακρὸν ὁδὸν ὑποδράμει, καὶ λαβὼν
γυμνάσιον. Plutarchus in Apophth. de Themistocle, πῶς
ἀνταρῆς ἀντίπαλος αὐτοῦ, αὐτὸν ὑποτρέχειν χιμαζόμενον
ὑποδραμῇ ὁδὸν, πῶς αὖτε παρὰ τοῦ ὁδοῦ, solent enim qui in
agris sunt, si tempestas & imber ingruat, cursu platanos
aliasque arbores parulas subire, ut ne madeant.
seu cursu se proripere sub regmen platanorum.

¶ Significat etiam Cursu comprehendere, vel fugien-
tem reprehendere, ut annotauit Budaeus pagina 389,
auctens ex Xenophontis Pæd. 1, καὶ ὑποτρέχειν ἀντιπαλόν, ἢ
λαβὼν υποδραμῇ. Possis ibi interpretari etiam Cursu
subsequi & prehendere. ¶ Item Cursu suffugio: vel
simpliciter Suffugio. omnis enim ferē fuga cursu fit.
Galenus ad Glauclib. 1, υποτρέχει τὸ αἷμα ραδίως, ἢ ἀφαιρῶν,
Sanguis citō suffugit si tetigeris. ¶ Nonnunquam ac-
cipitur etiam simpliciter pro Subeo. Themistius in
Poster. lib. 1, ἢ σπλήν τὸν ἡπαρ υποτρέχει ὡς τὸ σπλήν.
vnde idem ἡπαρ esse dicit ὁ σπλήν τὸν ἡπαρ δι' υπο-
δραμῇ σπλήν. Gregorius Naz. υποτρέχειν σπέρμα
ζῆας αἰ πύλας, cauernas quasdam subeuntes. ¶ Signifi-
cat etiam Animum subeo. id est, In mentem venio.
Quod simpliciter etiam Subire dicitur & Succurrere.
Basiliius ὅτι τὸν ἡπαρ υποτρέχει τὸν πνεῦμα, καὶ κα-
τατρέχει τὸν πνεῦμα. Vide Bud. pagina 390. Est

etiā Latenter subeo, seu Subrepo, Insinuo me. ut apud
eundem Basilium, ἢ πὺν υποδραμῇ σου τὸν πνεῦμα, ὁ
λαβὼν σπλήνα, ἀπλάσσει τὸν πνεῦμα διὰ τὴν διάνοιαν, σπλήν τὸν
πνεῦμα. Bud. ibidem. ¶ Item pro Subrepo & Insinuo
me, alio etiam significato usurpatur, eo nimirum quo
vel assentando vel obsequendo, in aliquis amicitiam
nos insinuamus, etque obrepimus. quod & υποτρέχειν
dicitur, Aeschines in Ctesiphontē, πρὸς Ἀλέξανδρον υπο-
τρέχει, καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν. Quem locum afferens Bud.
pagina 389, interpretatur, Vendit se Alexandro: af-
ferens & quendam Platonis ex libro 4 De rep. Idem
Plato (inquit idem ibidem) pro Captare usus est, seu

ἡγεῖν τὸν λαόν, καὶ ἡγεῖν τὸν λαόν πρὸς ἀπείρα ὅτι ἡγεῖται
libro 11 De legibus, ὅτι ἡγεῖται τὸν λαόν πρὸς ἀπείρα
ἡγεῖται σπλήν τὸν λαόν. Cui Platonis loco similis hic Euripi-
dis in Oreste, Κ' οὐχ' υποτρέχει σπλήν τὸν λαόν λίγος. Et
hic Athenaei libro 5, υποδραμῇ τὸν βασιλέα, ὅτι γίγνεται
ἡγεῖται. Meminit & Poll. huius significationis. ¶ At
υποδραμῇ υποδραμῇ Ruellius interpretatur, Cursim
subiungam, apud Dioscor. lib. 7, cap. 4. Alii Cursim o-
stendam, Percurram.

Υποδραμῇ, ἢ, dicitur ipse subeundi actus. Themistius in
Poster. anal. lib. 1, ἡπαρ ὅτι ὁ σπλήν τὸν ἡπαρ δι' υπο-
δραμῇ σπλήν. nam ὁ σπλήν τὸν ἡπαρ υποτρέχει ὡς τὸ
λαβὼν, ut ibidem tradit. At υποδραμῇ αἵματος affertur
ex Dioscor. lib. 1, cap. 110, pro Suffusio sanguinis.

Sequuntur quaedam deriuata remotiorem
significationem habentia.

Τρέχει, ὁ, ὁ, Rota. Homerus Iliad 3, & Iliad. 4, ὁ δὲ
τρέχει τὸν ἡπαρ. Et rursus Iliad. 4, ὁ δὲ τρέχει
τὸν ἡπαρ. Sic Xenophon Pæd. 6, πλεμνία κα-
τατρέχει τὸν λαόν, τρέχει τὸν λαόν, ὡς καὶ κατὰ τὸν
σπλήν, ὁ δὲ τρέχει τὸν λαόν. Idem, τὸ τρέχει τὸν λαόν, pro
quo Plutarchus dicit τρέχει τὸν λαόν. Item de
rota figuli. Xenophon Sympol. αἰσχροῦ τρέχει τὸν
λαόν. Sic Athen. libro 1, & 11. Et Horat. De arte poet.
— amphora cepit institui, currente rota cur vireus
exit. Dicitur & de rota pœnalis, qua in quæstioni-
bus utebantur & torquendis sœnitibus. Aristophanes in
Pluto, ἐπὶ τὸ τρέχει τὸν λαόν ὁ δὲ τρέχει τὸν λαόν. Et in
Lysistratē, ὁ δὲ τρέχει τὸν λαόν, ὁ δὲ τρέχει τὸν λαόν.
Antiphon, ὁ δὲ τρέχει τὸν λαόν. Anacr. apud Athen.
libro 11, πλεμνία κατὰ τὸν λαόν, πλεμνία κατὰ τὸν λαόν.
Et Plut. De aud. pœni. τὸ τρέχει τὸν λαόν. Idem De
loquac. κατὰ τὸν λαόν τὸ τρέχει τὸν λαόν. Et Lucianus,
τὸ τρέχει τὸν λαόν. Puidar. verò τρέχει τὸν λαόν
fuisse dicit eam rotam qua Ixion apud inferos torque-
tur. Nam & Latini rotam appellant. Virgilius Aeneid.
6, de hoc ipso Ixione, — radique rotarum Districti
pendent. Sic Tibull. Illic Iunonem tentare Ixionis ausi
Versantur ceteri noxia membra rota. Claud. Non rota
suspensum præceps Ixionatorquet. Sed & Cicero dixit
beatam vitam in rotam non ascendere. Et Apuleius li-
bro 3 De asino aur. Nec mora, cum ritu Græciensi ignis
& rota, cum omne flagrorum genus inferuntur. Et li-
bro 10, Nec rota vel equuleus more Græcorum tor-
mentis eius apparata iam decant. Plautus verò lepidè
dixit Versor in amoris rota. Plura de hac pœnali rota,
si delideres, lege apud Plutarchum in Nicia, necnon a-
pud Iosephum, item Amm. Marcell. libro 21, Niceph.
Histor. eccles. libro 7, cap. 14. Item & de rotula qua
pueri ludunt, dicitur, quem Latini idem trochum ap-
pellat. (Taliſque apud eosdem est Turbo, apud Græcos
τρεβίς, seu τρεβίς, βρεβίς, βρεβίς.) vnde τρεβίς αἰ-
πύς Horatio Indoctus trochi. ¶ Τρέχει vocari aiunt
piscis etiam quosdam qui Latini rotæ nominantur. ut
apud Plinium libro 9, capite 4, Apparent & rotæ ap-
pellatæ à similitudine, quaternis distinctæ radiis, mo-
diolos earum oculis duobus verinque claudentibus.

¶ Item τρέχει dicuntur quæ orbiculari sunt rotunditate
in modum rotarum, Orbis, κύκλος. Homerus Odyss. μ,
— πρὸς τρέχει μῆλα. Et Poll. lib. 1, τρέχει in frænis dici
scribit τρέχει καὶ πρὸς τρέχει. quorum Xenophon me-
minit in suo de re equestri libello: vbi de duobus fræ-

Libet in astra tulit. Arati scholiastes ἀρκαδικὸν ἀστὲρ τὸν & τρυγητὸν pro eodem accipere videtur. quum enim dixisset, τὸν δὲ ἀστὲρ τὸν Ἀρκαδικόν καὶ Βοιωτικόν, attulissetque ex Homero, ad id probandum, καὶ ἐπὶ δὴν Βοιωτικόν, subiungit, ἀστὲρ καὶ τρυγητὸς. quum tamē Ovidius ibi manifestum statuat discriminē inter arctophylacem siue boeotem, & inter vindemito-rem. Plinius libro 18, cap. 31, x i Kal. Sept. Cæsari & A-lyrix stella quæ Vindemiator appellatur, exoriri ma-ñe incipit, vindemix maturitatem promittens. Hic verò Plinii vindemiator d i c i t u r Πρὸς τρυ-γῆν s i v e Πρὸς τρυγητὸν. Nam scholiastes Arati, ex-ponens hunc 137 versum Phænomenon, Τῆς (nimi-rum παρ' ἡμῶν) τῆς ἀμφοτέρου ὡμοῦ ἀλίαντος ἀστὸς Δεξι-τῆς τρυγῆς, ἀστὸς τρυγῆς ἢ αὐτὴ καλῆται, scribit stellam i-llam ἀστὸς τρυγῆς nominari quoniam ἀστὸς τῆς τρυ-γῆς ἀστὸς ἀστὸς ἀστὸς ἀστὸς, quoniam autē vindemix tempus aliquanto exoritur: ut & Plinius eam scribit x i Kal. Septembris exoriri incipere, & vindemix ma- turitatem promittere. Eiusdem meminit & Proclus in sua sphaera, ὅτι ἀστὸς τῆς δεξιῆς τῆς παρ' ἡμῶν τρυγῆς καὶ μα- τὸς ἀστὸς τρυγῆς, ἀστὸς τρυγῆς ἢ οὐμὰς τῆς. Meminit & Ptole- mæus in libro De inerrantium stellarum significatio- nibus. Necnon Vitruvius libro 9, capite 6, Ab eo (in-quit, nimirum septentrione) non longē conformata est virgo, cuius super dumerum dextrum lucidissima stella nuntur, quam nostri prouindemiam, maiores Græci ἀστὸς τρυγῆς vocant. Vbi etiam m o t a Πρὸ- τρυγῆς, de quo & infra. Bassus apud Germanicum di- citur anteuvindemiatorem nominare.

Τρυγητὸς, ὁ δὲ, Vindemia. Plutarchus sub finem libri quar- ti Sympotiac. loquens de festo ludæorum quod σιλω- πηρία nominatur, ἀμὰ τῆς τρυγῆς τρυγῆς πρὸς τρυ- γῆν παρ' ἡμῶν ἐπίρας, media vindemia. Solebat enim ce- lebrari mense Septembri. quo tempore Plinius quo- que testatur vindemiam esse maturam. Constantinus Cæsar Geopon. libro 15, καὶ ἄρτος τρυγῆς μέλι καὶ κα- εῖα ὅτι παρ' ἡμῶν ἀστὸς τρυγῆς, ἀστὸς τρυγῆς φθινοπω- ρῆς, secunda mellis vindemia, seu, Secunda mellatio. V- troque etiam modo loquitur Plin. lib. 11, cap. 14, & 15, ut & Columella. Vere transacto sequitur mellis vinde- mia. Idem verò & mellem hoc significatu dicit, ut & Fa- uos demetere: quod alibi dicitur Castrare fauos, & Palla- dius Castrare aluearia: Varro autem Eximere fauos, ut Aristoteles, ἀστὸς τρυγῆς. Constantinus id hoc loco vo- cat τρυγῆν μέλι καὶ καεῖα, vindemare mel & fauos. Idem verò apud Pollucem libro 1, capite 12, titulus est ἀστὸς ἀμπελομαίας καὶ τρυγητὸς διδύμων, de vitium cura- tione, & vindemia arborum. Dicuntur enim arbores e- tiam τρυγῆς, id est vindemiari: quamobrem ibidem ait τρυγῆς τῶν ἀμπελῶν. Et aliquanto post, τῶν δὲ οὐμῶν- τῶν (inquit) τῶν ἀμπελῶν ἀρτῶν, ἀρτῶν, ἀμπελῶν, ἀλφειῶν, φυνίαν, τρυγητὸς, καὶ τῶν τρυγῆν. Vbi etiam nota τρυ- γῆς & τρυγῆς dici τῶν καρπῶν σιλωγῶν, fructuum autu- mnalium collectionem, & præcipue τῶν ἀμπελῶν ἐπί- ρας. Verum notandū est, discriminē statui inter hoc oxy- tonon τρυγητὸς & inter τρυγῆς & οὐμῶν. Τρυγῆς. Nam τρυγῆς proparoxytonus, teste Suida, dicitur ὁ καμὸς ὅς ἐστι βύζαν: (s i c v t Ἀμπελῶν, ὁ καμὸς ὅς ἐστι βύζαν) Τρυγητὸς autē oxytonus, ὁ τρυγῆς ἀστὸς βύ- τῆς, v t Ἀμπελῶν, ὁ καμὸς ὅς ἐστι βύζαν. Idemq; Hesychio τρυγητὸς est ὁ καμὸς: τρυγητὸς autē, ὁ τρυγῆς. (Vbi etiā m o t a Τρυγῆς, pro quo Suid. habet ὁ τρυγῆς ἀστὸς βύτῆς, Vna quæ vindemiatur) Sed hoc discriminē nō sēpēt obseruari sciendū est. nam τρυγητὸς quoq; oxytonus scriptum, re- peritur vsurpatum pro vindemix tempore. atque a- deo sic accipi potest in illo Constantini loco quem pau- lo antē citavi, δὴν τρυγῆς: præsertim quum ibi præcedat ὁ καμὸς τρυγῆς pro eodem. Sic certē acci- piendum apud Theophrastum epist. 83, quam sic in- choat, ὁ τρυγητὸς ὅστις ἀστὸς τρυγῆς καὶ βύτῆς γὰρ ἀστὸς τρυγῆς, necnon in hoc Galeni loco apud Athenæum lib. 2, ὅστις τῶν τρυγῆν τῶν ἀμπελῶν, si circa vindemix tempus noti spirent. Pro ipso autē fructu vindemix tempore collecto vsurpatum τρυγητὸς, nusquam me le-

gère meminisse pro ipso actu vindemiandi vel tem- pore, frequenter occurrit, ut ex allatis exemplis patet. Quinetiam quum in ἀμπελῶν & ἀμπελῶν Eustathius con- trariam sequatur rationem ei quam Suidas paulo antē attulit, discrimini illi ex diuersitate accentus petito nō multum fidei fortasse tribuendum est. Illius autem ver- ba suprà citavi suo loco, in A nimirum. s i d e t Τρυγητὸς affertur pro τρυγῆς, Vindemia. Quæ scriptura si mendo caret, idē mendo caret v o x Πρὸς τρυγῆς, quā legi apud Vitruvium lib. 9, cap 6, & Laune reddi Anteuvindemia, suprà docui in Πρὸς τρυγῆς, pro quo mallem alioqui scribere ἀστὸς τρυγῆς.

C. Ατρυγητὸς, ὁ καὶ ὁ, Qui τρυγῆς & vindemiari nequit. ut ex Epigrammatis affertur ἀτρυγῆς ἀμπελῶν μέλι, pro, Mel quod alii vindemiare non poterant. Dicit autē μέλι τρυγῆς & vindemiari, in præcedente τρυγῆς proluxē ostendi. Apud Hesychium legitur α τ ρ γ ῆ τ ρ γ ῆς, quod regularius formatum est quā præcedens ἀτρυγῆς. Id tamen exponit non solum ἀτρυγῆς, verum e- tiam ἀκαρπῆς. Quorum expositionum, illa, respicit τρυγῆς significans καρπῶν, hæc autem, τρυγῆς seu τρυγῆς, quod denotat ἀκαρπῆς. Sed videndum ne pro illo ἀτρυγῆς debeat s c a i v t Ατρυγητὸς, quod Eusta- thius quoque ab eadem deriuat origine, nimirum ἀτρυγῆς, seu τρυγῆς. Scribit enim ab Homero mare vocari ἀτρυγῆν, quod sit ἀκαρπῆς, quamobrem ab Euripide γα- λακῶν nominari etiam ἀκαρπῆς πῆλα. Sic verò ατρυγῆς ἀκαρπῆς, quod est Committere semina poto, de opera dicitur quæ stultē circa quidpiam pauatur, ve- pote ex qua nullus percipi potest fructus. sterile e- nim mare est & ἀτρυγητὸς. Theognis ἀτρυγῆς τῶν ἀλῶν τοῖς id appellat. Affertur tamen & aliud etymō hu- ius ἀτρυγῆς, nimirum cuius τῶν τρυγῶν inuenire nemo queat, ut sit βαδύτης, ἀδύτης. Quibus addere & hoc queas, ἀτρυγητὸς mare nuncupari quoniam τρυγῆς ne- queat, id est exsiccari. Testatur enim Hesychius τρυγῆς pro ξηρότητι vsurpari. Minus probabilis est eorum opinio qui deriuant ἀτρυγῆς siue τρυγῆς significans ἀκαρπῆς, ut sit Infatigatum mare. Vnde autem hac vo- ce Homer. cum alibi, cum Il. v. 17, Πῆμας ἐπ' ἀτρυγῆτι πῆμα. Et alibi, ὅτι δὴ ἀλῶν ἀτρυγῆτι. Nec mari tantum hoc tribuit epithetō, verum etiam atri. ut Il. ad. 8, Χαλ- κῶν ἀτρυγῆτι πῆμα δὲ ἀτρυγῆτι. Est verò & ipse ἀτρυγῆς, nec τρυγῆς ἢ καρπῶν δύναμις. Quo fortan- modo accipi queat ἱερῶν etiam apud Pind. quum inti- tio suorum Olymp. dicit ἱερῶν δὲ ἀτρυγῆς.

C. Ατρυγητὸς, Denuo vindemio, Vindemio iterum. veluti quum post primam vindemiam colliguntur race- muli præcedente τρυγῆς prætermissi. Leuitici cap. 19, οὐ σιωπαλῶσι τῶν θεσμῶν τῶν ἀγῶν ὅς ἐστιν ἀτρυγῆς, καὶ τῶν ἀμπελῶν τῶν θεσμῶν σου ἢ συλλῆξαι καὶ τῶν ἀμπελῶν σου οὐκ ἐπαιατρυγῆς, οὐδὲ τῶν ῥῶν τῶν ἀμπελῶν σου συλλῆξαι. τῶν πτωχῶν καὶ τῶν ἀμπελῶν σου καὶ τῶν ἀμπελῶν σου. volebat e- nim Deus thessis & vindemix reliquias pauperibus car- pendas & fruendas relinqui. Sic Deuter. 24, εἰς τρυγῆς τῶν ἀμπελῶν σου, οὐκ ἐπαιατρυγῆς τῶν ὀπίσσω σου, Non col- liges iterata vindemia racemos prætermissos.

Venio nunc a d Τρυγῆς, de quo suprà in Τρυγῆ dictum a- liquid est: nimirum τρυγῆς & τρυγῆς Eustathium acci- pere τῶν ἀμπελῶν καρπῶν: sed me, quod ad τρυγῆ ἀτρυ- γῆς, pedibus in ipsius sententiam ire, dissentire cōtrā ab eo de nomine τρυγῆς, præsertim quum nec exēplo vi- lo nec autoritate nitatur. Hesych. quidem τρυγῆς & τρυγῆς deriuat, sed longē alio exponit modo: nimirum ὁ τρυγῆς ἀστὸς, & γὰρ ἀστὸς ἀστὸς τρυγῆς. id est Vinum recens, Mustum nondum percolatum. Idemque τρυγῆς esse dicit ὅστις ἀστὸς τρυγῆς ἀστὸς ἀστὸς, vinum nondum percolatum, quale ex ipso corculari defluxe quum premeretur. Quomodo accipiendum in hoc loco Anacreontis apud Athe- næum lib. 5, τρυγῆς τῶν ἀγῶν, καὶ τρυγῆς τῶν ἀμπελῶν. est enim mustum dulcius vino aliquandū inueterato. Per ἀμπελῶν verò & ἀμπελῶν ἀστὸς nominatur τρυγῆς, ut Theocr. schol. annotant: qui & ipso tradit proprie τρυγῆς appellari τῶν ἀγῶν. Sed plerūq; τρυγῆς dicitur Fax vini siue veteris siue noui, siue in doli siue in poculi sūdo.

etiam auis quædam quæ à cornice necatur, vñ est apud Aristor. Hist. anim. lib. 9, cap. 1: vbi tamen quædam exēplaria **Η Α Β Ε Ν Τ Τά τυνος**.

C. Τυμπανοειδής, **είς, ο, η, ή**, Tympano similis.

C. Τυμπανοφορέα, **ο, η, ή**, Tympanum fero seu porto. Athen. lib. 12, de Dionysio cicco ex Sicilia, πάλος μεταγυρτών και τυμπανοφορέα υδρος, οίκοι τῶν βίων κατ'εἰρηλή.

Τυμπανοίης, **ο, η, ή**, Τυμπανοίης, **ο, η, ή**, dicitur υδρος seu υδρῶν, quidam, quod eo venter ita tendatur vt tympanum, & ita tērus pulsatusque similem tympano sonum reddat. Idem **ε, τ** Τυμπανοίης dicitur. Vide Υδρῶν.

Τυμπαρίζω, **Ε, Ι, Ο, Π**, Fustibus cædo. τύμπαρον enim dici baculos & fustes, Suid. & Aristoph. schol. tradunt: quorum hic addit, esse ζύλα οἷς τυπύονται ἐν τῷ δικαστηρίῳ οἱ ἡμίονοι. Helychius quoque τυμπαρίζω exponit πάλαιται, ἰσχυρῶς τυπύεται, οὐκ ἔλατται: Suidas itidem ζύλα πάλαιται, οὐκ ἔλατται, necnon κρηναίται. Quo postremo verbo videtur innuere, τύμπαρον fuisse etiam crucis quoddam genus seu patibuli. vt Epigr. lib. 2, in astrologos, ἄξιοι εἶναι τυχεῖν παύσης ἐνὸς τυπαίου, quidam interpr. Digni sunt qui omnes eandem nanciscantur crucem. Quæ interpretatio locum habere queat & in hoc loco Maccab. lib. 2, cap. 6, ὁσούτοις ἦ ἰσχυρὸν, ὅτι τὸ τυμπαῖον ἄλως ἦλθι. Nisi forte τύμπαρον vtroque significet palum ad quæ adalligati fustibus concidebantur & contundebantur fontes. Præsertim quum sequatur, μέλλων τῆς πληγῆς παύσασθαι. item, οὐκ ἔλατται ὑποφύων καὶ σῶμα ἀλγυδύνα. Polybius hoc τυμπαρίζω vocat ζυλοποιεῖν: vnde ζυλοποιία dicitur Fustuarium. Idem in epist. ad Hebr. cap. 11, ἄλλοι ἢ τυμπαρίζωσιν, οὐ φοβούμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, quidam interpretantur, Fustuario mulctati sunt, Fustibus cæsi sunt. Nouissimus interpres cum veteri maluit reddere, Distenti sunt. | Τυμπαρίζω, Tympanum pulso seu tundo, Tympanizo. vt Sueton. in Augusto, De Gallo matris deum tympanizante. Reg. lib. 1, cap. 11, ἰτυμπαρίζει ὅτι τῆς θόρυβος τῆς πάλως. Apud Philostr. Polemonis quidam scædator Scopelianum in declamationibus dicebat τυμπαρίζω, quoniam ἐστὶν τοῦ μάλλον ἐν αὐτῆς οὐκ ἔχον βαλῶν. Is verò λαβὼν ὁμῶς τὸ σῶμα μακρὸν, respōdit se quidem τυμπαρίζω, sed τὴν τὴν Αἰετὸς ἀσπίδα. Quintil. itidem Eloquentiæ tympana dicit.

Τυμπανομαί, **ο, η, ή**, Tympani pulsatio. Plutarchus De fort. Alex. lib. 2.

Τυμπανοίρια, **αι, η, ή**, Quæ tympanum pulsat, Tympanistria itidem Latinis. Demosth. Pro cor. τῆς Γλαυκοθέας τῆς τυμπανοίριας, filio Glaucothææ tympanistrix. Erat enim vna ex sacerdotibus matris deum.

C. ΑΠΟΤΥΜΠΑΡΙΖΩ, Fustibus concido. apud Demosth. & Isoph. Sic Plutarch. καὶ συλλαβὴν ἀποτυμπαρίζω τὴν παύσιν. Et Athen. lib. 4, διχρήματα τῶν ἀποτυμπαρίζω. Sed sunt qui ἀποτυμπαρίζω exp. etiam Tympanis ac fiduculis extēdi, ex Cyrilli lib. 8. Varinus, τὴν κεφαλὴν ἀποκοπῆσαι, ex nescia quo.

C. ΠΕΡΙΤΥΜΠΑΡΙΖΩ, Tympanorum pulsatione circundo. Ρασ. Περιτυμπαρίζωμαι, Circundor tympanorum boatu. Plutarchus in suo περὶ διαδοικῆς libello, παρ' ἧς φασὶ περιτυμπαρίζωμαι ὁ μακρὸς καὶ τὰ ἐξ ἡδύων, καὶ πάλος αὐτῶν ἵσθαι, tympanis circa ipsas sonantibus. Eadē itidem propemodum verbis habet in Cōnub. præcept.

Τυπῶ, **ο, η, ή**, dicitur est suprà significare nō solum πάλαιον, verum etiam κροτῶν, φασίω, κτυπῶ. Quin hoc ipsum κτυπῶ inde esse deriuatum secundum grammaticos. Quibus facile assentior. **Μ Α Μ** Κτυπῶ proprie est Pulsu sonitum cicco, qualis est tympani. vnde τυμπαῖον κτύπος suprà. Et qui scuticæ verberet sonum excitat, ἀποκτοπῶν dicitur itidem paulo antē in Τύμπαρον. Et Lucianus De salt. ὅτι τῶν ἀδράκων ὑποδύματα κτυπώσιν. nam si ferreis calceis solum plaudas, seu tūdas, sonitus excitatur itidē, & κτύπος. Apud Homerum verò Iupiter multis in locis μεγάλ' ἔκτυπαι, pro Grande intonuit, vel insonuit cælo: vt & Iliad. 2, Σμυρδελία κτυπῶν. Idem magis proprie II. 4, de arboribus cæsis, — καὶ ἢ μέγα κτυπῶσιν αἰπὴν, magnō cum sonitu terram pulantes. Ρασ. Κτυπῶμαι eodem significatu dicitur quo κτυπῶ. Aristoph. Pluto, ἐκτοπῶν ἢ ἑμὲς γάρ τινι ἀνδρὶ μακρὸν ὄρεβμα. Strepebat, Resonabat, Plausum ciebat. | Rursum actiuum κτυπῶ

pro πάλαιον accipi potest, id est Verbero, Quatio, Percutio, Tundo, apud Hesiodum, quum in Clypeo Herculi dicit, χθονὶ δ' ἐκτυπώσας ἰσχυρῶς, Νύκτας χθονὶ: si modo distinguamus post ἰσχυρῶς. Si quis tamen malit χθονὶ cum νύκτας cōiungere, & ἐκτυπῶ interpretari Sonitum ciebat, non magnopere repugno. (Sic apud Virgil. Sonitu quatit ungula cāpum. Item — cauetque Tellurem; & solido grauiter sonat ungula cornu) Certē φάβαν κτυπῶν Eurip. dixit Metum incurere: in Rhefo, Παλλὰς σὺδ' αἰδῶσιν ἐκτύπαι φάβαν. Sonat autem q. d. Metum insonare, pro Incurere sonitu.

Κτύπημα, **αι, η, ή**, **ε, τ** Κτύπος, **ο, η, ή**, Sonitus, Strepitus: proprie qui pulsu cietur: interdum & Fragor. Homerus II. 7, — ὅτε ἢ κτύπος ὤρνυτο παρὶν Ἀνδρῶν. Itidemque Odyss. 7, πρὶν π' ἐκτύπος ἦλθι παρὶν. Et Luc. De salt. πρὶν κτύπου. Rursum Homerus II. 9 dicit κτύπον ἰσχυρῶν. Et Xenophon Pæd. 7, πάλαι ἢ κτύπος ὤρνυτο καὶ βλάβη παρὰ δακτύλῳ.

C. Ἀντικτύπος, Contra sonans, seu Ex aduerso sonans: vel Contrarium sonum edens. Vox eius qui responderet, dicitur ἀντικτύπος apud Nonnum, in hoc versu, ἴσους δ' ἀντικτύπος, χέων ἀντικτύπον ὁ μὲν.

C. Βαρυκτύπος, Grauiter resonans, Grauem edens sonum, Grauissonus: vt βαρυγδύνης. Iouis epitheton est apud poetas, à tonitruum graui horrendoque sonitu. vnde & βαρυκτύπος dicitur & βαρυβρόμος: necnon ἐμμεδελία κτυπῶν dicitur idem, & μεγάλη κτυπῶν.

C. Εὐκτύπος, idem qui μεγάλη κτυπῶν, Magnos & vehementes edens sonitus, vel etiam Graues, Hesiodus, βαρυκτύπων Εὐνοσάων.

C. ΑΠΟΚΤΥΠῶ, Sonitum edo, vel cicco. Vide in Τύμπαρον.

C. ΕΠΙΚΤΥΠῶ, **ο, η, ή**, Insono, Instrepto, Perstrepto: vel etiam simpliciter Strepitum excito, Sonitum cicco. Aristoph. περὶ πρὸν ὁπλῶν βαδίζω, pedum plausu sonitum ciens. Apollon. Rhod. παλαίαν ἐπικτυπῶν, strepitum ediderunt.

C. ΠΕΡΙΚΤΥΠῶ, **ο, η, ή**, Circumsono, Circumstrepto. Ρασ. Basil. Eustathio, ὁπλῶν ἀπὸ συνήχας καὶ ἡμῶν, πρὶν σὺν περικτυπῶσιν ἀκούω.

Α Τ Υ Ρ Ο ΕΚΤΥΠῶμαι, quod assertur pro κτυπῶμαι, exponiturque itidem Sono, Crepo, si mendo caret, erit comp. ex τυπῶ significante itidem φασίω & κροτῶ. At ἐκτυπῶ est aorist. 2, à themate κτυπῶ, vt apud Apollon. Argon. 1, ἐκτοπῶ δ' αἶθρῳ, Insonuit. Ex eodem verò τυπῶ compositum est **ε, τ** Εὐκτυπῶν, **ε, τ** Εὐκτυπῶν, quod exponitur in ore semper habeo & iactō seu prædico. Ad verbum possis etiam interpretari Lingua crepo. Aristoph. Equit. ἰκέσας, ἡμῖν μεγάλως ἐκτυπῶσιν παρὰ δακτύλῳ. Vbi schol. exp. ἢ γὰρ ὅτι ἐκτυπῶν τὰ κατὰ δακτύλῳ, σμυρολογεῖν τὸ δακτύλῳ καὶ αἰὶ ὅτι γὰρ ὅτι ἐκτυπῶν.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ, **ο, η, ή**, Rex, Princeps. Ρασ. αἰ. Aristophanes Nub.

ὕψιμα δὲ τὰ μὲν ἦσαν Ζῆνα τυράννοι, Iouem deorum regem: qui ab Homero dicitur βασιλεὺς ἀνδρῶν τῶν καὶ πρὶν, hominum atque deum rex. Sic apud Athen. lib. 13, Σὺ δ' αὖτε γὰρ ἦν τῶν κατὰ θῶπον ἔραξ, rex & imperator deum & hominum. Sed notandum est, apud recentiores plerumque in malam partem acceptum fuisse hoc vocabulum, pro rege seu principe malo & iniquo. veluti quum Plutarchus dicit De sera num. vindicta, loquens de Cecrope, οὗ χρεὼν βασιλεὺς ἀρχεῖν καὶ δραπετῶν δι' ἡμίονοι τυράννοι. Et Athen. lib. 11, ἀπαύτων ὅτι αὐτῶν τυράννοι ἀρετῆς καὶ ὁπλοκίαν διειπλεῖ. Et Isocrates De pace, τῆς δὲ τυράννης ἵσθαι καὶ ἡσυχίαν, τῆς δ' ἄλλων πόνους καὶ κακὰς αὐτῆς ἰδέσθαι ἀδελφῶν. Sic Aristot. Rhet. 2, περὶ αὐτῶν τυράννων κατὰ λυσιν. Plato Symp. κατὰ λυσιν ὅτι τυράννων τὴν ἀρχὴν: amor nimirum quo Harmodius & Aristogiton coniuncti erant. Et Xenophon Hellen. 6, τῆς τυράννης συνιστάσθαι Ἀθήνην. Itidem Aristot. Polit. 3, μὲν τὴν ὅτι τυράννων οὐ βελίω. Et Plutarchus, τυράννων κατὰ λυσιν. Et apud Athen. τυράννων αἰαίρεσις. Apud eundem itidem, libro 8, ἔργον τυράννων, οὐκ ἀρετῆς, ἀλλὰ λεία. Apud Latinos quoque Tyrannus initio fuit honestum vocabulum, sed postea principum malitia & crudelitate crescente, vituperari cœpit. Vnde Ouidio Ferus tyrannus, Virgilio Immitis tyrannus, Senecæ Szuus tyrannus, Silio Lethifer tyrannus, Lucano Infandus tyrannus, Cicero Intolerandus tyrannus: &

qui facit ut in caseum densetur: & ipsum lac τὸν-
 αἰ, quum in caseum densatur, quo vitio laborant
 puerperæ interdum ab ipso statim partu, interdum
 postea, ut Marcelles annotauit apud Dioscoridem. Ex
 Gregorio autem Naz. τὸν χύμα ἐλάμψαν, τὸν γάλα
 ἐρμηνεύεται pro, Lacte candidiores facti estis. ut
 τὸν δακτύλῳ γάλα sit Fieri candidiore lacte in caseū de-
 co. Est corpi & lactis & casei color candidus, nisi vetu-
 state mutetur. Budæus verò interpretatur, Congluti-
 nati estis. Turbida significat etiam Agito, Turbo, Com-
 misceō. solet enim lac rudicula agitari & κινᾶσθαι dum
 παρρητὴν δὲ γινώσκου. vnde Hesychius quoque τὸν γάλα
 exponit παρρητὴν, κινᾶσθαι. Archebi apud Athen. li-
 bro 7, ὅτι τὸν γάλα γινώσκου ἀνελκίζου ἰχθῆς, ἄλλα ἡ-
 φάλακα καὶ τὸν γάλα ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ. Vnde c o m r. Συνα-
 ρεῖται, idem in caseum cogo & condenseo, Coagulo.
 Aristophanes metaphorice & per iocum vsus est hoc
 verbo in Equitibus. γὰρ (inquit) ἀπὸ τοῦ γάλας
 αἰετὸς ἐστὶν, καὶ τοῦ γάλας παρρητὴν ἀπὸ τοῦ γάλας, καὶ
 παρρητὴν ἀπὸ τοῦ γάλας ἀπὸ τοῦ γάλας, καὶ παρρητὴν ἀπὸ
 τοῦ γάλας ἀπὸ τοῦ γάλας. Vbi scholiastes συναρρεῖται
 exponit συναρρεῖται: quoniam videlicet apud Boeotos multi
 fiebant casei. Budæus pro μαχάνωμαι accipi posse ait,
 (ut τὸν γάλας accipi deinceps dicam) interpretans Ex
 composito facta, Composita, Structa.

C. Αὐτορρεῖται, id est, Qui in caseum densatur & coagula-
 tus non est. Vel, Qui in caseum densari & coagulari ne-
 quit. Dioscor. lib. 3, cap. 41, de mentha, γάλα αὐτορρεῖται
 οὐ δύναται ἀπὸ τοῦ γάλας ἀπὸ τοῦ γάλας. Vbi Ruell. Coire
 lac densarique in caseum non patitur, si folia potioni-
 bus lactis immergantur.

Turbida, F. m. idem quod τὸν γάλας, In caseum cogo & denseo,
 Facio ut in caseum coaguletur. vnde τὸν γάλας γάλα,
 Lac coit & coagulat, apud Aristotelem Histor. ani-
 malium lib. 3. Significat τὸν γάλας etiam Agito, Tur-
 bo, Commisceo, ut τὸν γάλας, vnde & Hesychius τὸν γάλας
 exponit κινᾶσθαι & παρρητὴν. Eustathius verò τὸν γάλας
 scribit ὅτι τὸν γάλας καὶ τὸν γάλας, ut Suidas etiam
 τὸν γάλας exponit καὶ τὸν γάλας, præcedentis tamen
 etiam significationis mentionem faciens, & τὸν γάλας
 exponens παρρητὴν, παρρητὴν. Idemque Budæus τὸν
 γάλας ex quibusdam exp. μαχάνωμαι, Machinari, Strue-
 re, Fabricari: afferens ex Demosthene 181, καὶ ἡ γὰρ
 τὸν γάλας αὐτὸν ἀπὸ τοῦ γάλας, ὅτι ἡ γὰρ τὸν γάλας
 αὐτὸν ἀπὸ τοῦ γάλας, ὅτι ἡ γὰρ τὸν γάλας αὐτὸν ἀπὸ
 τοῦ γάλας. Quomodo Lucianū quoque vsurpasse testatur idem
 Bud. & Theodoritum in Histor. Ecclesiast. Necnon ex
 Chalcedon. concilii can. 18 afferitur τὸν γάλας καὶ τὸν γάλας,
 pro Fraudes struere. Sumpta autem metaphora est ab
 eis qui lac coagulant.

Y M D E Turbida, id est, Qui in caseum densatur & coagula-
 tus non est. Aliis, Confectio casei. Gaza apud Aristot. hic τὸν γάλας ἀπὸ τοῦ γάλας γάλας
 vertit, Lac vtile caseo emulgetur. idemque hic τὸν γάλας
 apud eundem, Ad conficiendum caseum.

ΤΥΦΛΟΣ, id est, Cæcus, Oculis captus, Orbis
 luminibus. Homerus Iliad. 3, καὶ
 μὴ τυφλὸν ἵκητι Κρόνου παῖς, Luminibus eum priuauit.
 Plutarchus De fortuna, ἡ τυφλὴ λαοκρατία, ὡς τυφλὸς
 ἀπὸ τοῦ τυφλῆς αὐτῆς. Apud eundem Symp. lib. 2, τὸν γάλας
 τυφλὸς. Quibus verbis Antigonus sese hic τὸν γάλας
 ἰσοκρίτης, nimirum λαβὼν ἀπὸ τοῦ γάλας γάλας γάλας
 γάλας. Prouerbia autem τυφλὸς ἀπὸ τοῦ γάλας
 τυφλὸς λαβὼν ἀπὸ τοῦ γάλας, vide apud Suidam & Eralmum.
 Metaphoricè etiam dicuntur corporis aliquæ partes
 esse τυφλὰς. Xenophon Pæd. 3, μὴδὲν γὰρ τὸ κρατὶ βουλο-
 μένης, τὸ τυφλὸν τὸ στήθος καὶ ἀπὸ τοῦ γάλας γάλας, αὐτὸς αὐ-
 τὸς τὸν γάλας τὸν γάλας γάλας. Vbi dorsum vocat
 τυφλὸν & ἀχρὸν, quoniam oculi & manus in anteriore
 corporis parte sunt. Apud iurisperitos autem & ar-
 chitectos τυφλὸν γάλας, Virgilio Cæci parietes in quibus
 non sunt fenestæ, id est fenestæ quæ lumen
 intromittant & inferant in conclaue vel domum. Et
 τυφλὸν γάλας anatomici in osse lapidoso vocantur fo-
 ramen quoddam, quoddam iniecto funiculo aut seta por-
 cina exitum non reperirent: anfractuofum enim est
 nec rectè perforatum. Idem verò τυφλὸν ἵππον, cæcum

intestinum, nominantur Intestinum à ventriculo or-
 dine quartum, sed primum crassiorum, desinens quæ
 τὸν γάλας incipit. Ex eo autem ita dixerunt, ut videtur,
 quoniam quum in modum ventriculi rotundius sit,
 non autem oblongum ut reliqua, vno foramine, can-
 quam oculo, sit præditum, ut inter alia tradit Gorr.
 Rursum homo esse τυφλὸς alicuius rei dicitur quam nō
 perspicit & videt. ut apud Plutarchum in Solone, το-
 φλὸς δὲ τὸ μέλλων ὁ ἀνθρώπος, Homo futura prospicere
 nequit, Homo futuri ignarus est. Vide & τυφλὸς.

Item τυφλὸς dicitur Quod non videtur, Minimè vel
 vix apprens, Obscurum. ut τυφλὸν αἶνιγμα idem in Gal-
 ba dixit Morum obscurum. Sic τυφλὸν κῆμα in Epigr.
 Rursum Plutarchus in Sylla, de Melane stinno, οὐκ ἀ-
 μάς τυφλὰς ἀφαιρίζεται, vñ ex Xenophonte quoque af-
 fertur τυφλὸν πίδαξ pro Fons non apprens. Et apud
 Suidam, ὁδὸς ὁδοῦ τυφλὸς καὶ αἰδοῦς. Idem
 Latini dicunt Cæcis fossas, Cæca vada, Cæca saxa, &
 alia quædā. Sed & τυφλὸν ὄνειρον Cæca somnia & incerta,
 ut Horatius dicit Cæca fors pro ea quæ certa non est:
 Serm. 2, sat. 3, — cæca fluitantia forte laboret Reddere
 certa. vocantur autem ita ὁδοὶ, quoniam sunt ἀπα-
 λῆ. Διὰ τὴν τυφλὴν φύσιν αὐτῶν οὐκ ὁρίζονται. Hesychio ὁ
 credimus, τυφλὸς accipitur nonnunquam etiam pro
 κωφοῖς, Surdus. Suidas certe affert ex Sophocle opinor,
 Τυφλὸς καὶ τὸ ὄρα, τὸν πνεῦμα, καὶ τὸ ὄρα καὶ τὸ ὄρα: pro eo quod
 Latine dicemus, Non oculis solūm captus es, sed
 auribus etiam & mente. Vnde potest οὐκ ἔστι
 τυφλὸς, quod Galenus apud Hippocratem
 exponit, ὁδὸς καὶ ὄρα, Qui murus sedet & velut at-
 tonitus.

C. Τυφλοποιῶ, id est, Cæcum fingo. vnde in lex. meo vet. &
 apud Suidam, Τυφλοποιῶμαι, τυφλὸς ποιῶμαι, seu αἰ-
 κλῶμαι, ut Suidas habet. apud quem subiungitur in
 manuscripto etiam codice, καὶ Τυφλοποιῶμαι, ὁμοίως. Ita
 ut hoc τυφλοποιῶμαι synonymum præce-
 denti τυφλοποιῶμαι esse putandum sit, si tamen mendo
 caret.

C. Τυφλόσκιμα, idem quod τυφλὸν σῆμα, Cæcum os seu ostiū.
 ut τυφλόσκιμα καὶ Νόλου apud Eustathium. Qua composi-
 tionis forma apud Ammianum Marcell. 18 6 1-
 τυφλὸν σῆμα, inter Danubii quædam ostia nume-
 ratum.

C. Τυφλὸν, Cæcus sum, Cæcutio, Sum τυφλὸς τὸ ὄρα, inde
 enim compositum fertur, ut & affinem significatio-
 nem habens ἀμβλυόων. secundum quam deducio-
 nem esset τυφλόων & ἀμβλυόων pro τυφλόων & ἀ-
 βλυόων. Metaphoricè plerumque vsurpatur, à corpo-
 re nimirum translaturum ad animum. Cicero in epi-
 stola ad Attic. libro 2, Ego fortassis τυφλόων, & nimi-
 rum τὸν γάλας ἀπὸ τοῦ γάλας. Interdum verò cum datiuo
 aut accusatiuo. Herodian. lib. 3, ὁ γὰρ Πλαυτιανὸς τυφλόων
 τὴν ὁδοῦ, ὁδὸν αὐτῶν τὸν γάλας, καὶ ἀπὸ τοῦ γάλας
 ὁδοῦ τὸν γάλας, Cæcutiens nimia cupiditate, Excæcatus &
 nihil cernens præ cupiditate. Gregorius Naz. De ba-
 ptismo, τὸν γάλας τὸν γάλας, Quibus ratio est
 obscureta.

C. Τυφλόων, Cuius oculi cæcutiunt. id est Cæcus. Apud
 Nicandrum τυφλόων sunt serpentes quidam, in The-
 riac. v. 492, καὶ ἵππου τυφλόων ἀπὸ τοῦ γάλας γάλας. Vbi
 scholiastæ τυφλόων sunt οἱ καλούμενοι τυφλόων οἱ καὶ πα-
 τὴν αὐτῶν. Apud Hesychium verò τυφλόων
 τυφλόων, ὁδὸς ὁδοῦ: haud scio an perpetuè pro
 τυφλόων. τυφλόων τυφλόων nominantur iidem,
 τυφλόων τυφλόων. ut apud Aristotelem Histor. ani-
 malium libro 8, τὸν γάλας τυφλόων, serpentibus qui
 τυφλόων dicuntur. Et libro 6, cap. 13, ὁδὸς οἱ τυφλόων ὄρα.
 Sed suspecta mihi hæc posterior scriptura est. Latini
 quidam Cæcilias appellant, ut Columella: Plinius au-
 tem Cæcos serpentes, lib. 9, cap. 31.

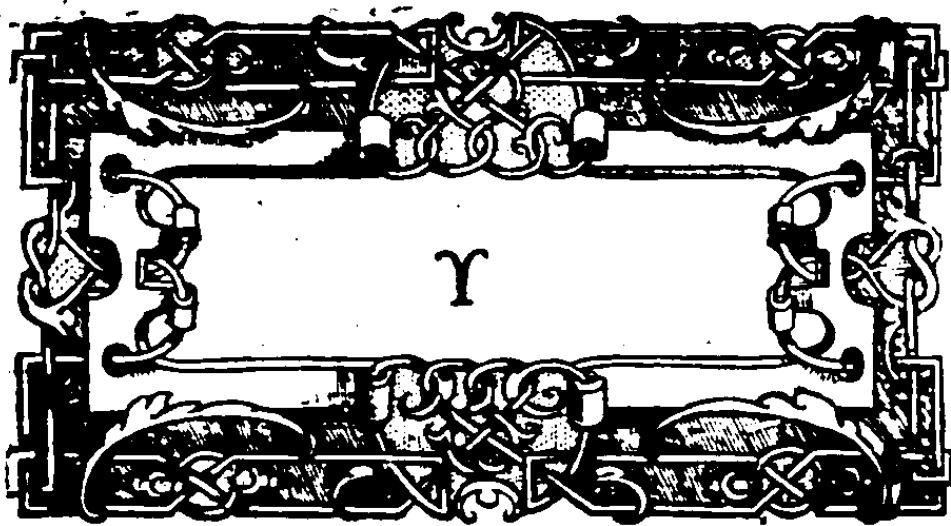
C. Τύφλος, Aliquantum cæcus, Lusciosus.
 Τυφλὸς, τυφλὸς, Cæcitas. Plutarchus, μὴ τυφλόων, μὴ
 ἀλλὰ τὸν γάλας ἀπὸ τοῦ γάλας. Opponitur ei ὁ γάλας apud A-
 ristotelem.

Τυφλόων, F. m. Excæco seu Obcæco, Luminibus orbo,
 Oculis priuo, seu visu. Plutarchus Sympo. 5, ἀπὸ τοῦ γάλας.

Υψιόν

Υ

Υυ

Α'ΚΙΝΘΟΣ, ου, ή, vel ή, Α

Hyacinthus: nomen pueri cuiusdam, quē Apol-
lo vsque adeo duxit ut quū inter luden-
dum disco eum imprudens occidisset,
herbam & florem quendam ex cruore

effuso in terram produceret, & eius nomine ornatet, in
perpetuam memoriam. vnde apud Ouid. Metamor-
phos. 10, vbi infortunatus ille casus describitur, Te
(Hyacinthe, inquit Apollo) lyra pulsa manu, te carmi-
na nostra sonabunt, Flōsq; nouus scripto gemitus imi-
tabere nostros. (ita enim in eo discurrent venæ ut Græ-
carum literarum ΑΙ figura legatur inscripta: quod α
est dolentis & gementis) Tempus & illud erit quo se
fortissimus heros (Ajax nimirum) Addat in hunc flo-
rem, foliōque legatur eodem. Talia dum vero memo-
rantur Apollinis ore. Ecce, cruor qui fusus humi signa-
uerat herbas, Desinit esse cruor: Tyriōque nitentior o-
stro Flos oritur, formāq; capit quam lilia, si nō Pur-
pureus color his, a genteus esset in illis. Nou satis hoc
Phæbo est, (is enim fuit autor honoris) Ipse suos ge-
mitus foliis inscribit, & ΑΙ ΑΙ Flos habet inscriptū, su-
neftāque litera dicta est. Sic & Plin. lib. 21, cap. 10, Hy-
acinthum comitatur fabula duplex, luctum præferens
eius quem Apollo dilexerat, aut ex Aiæis cruore editi,
ita discurrentibus venis ut Græcarum literarum figura
ΑΙ legatur inscripta. Vnde & χαπία υάκινθος à Theocr.
dicitur, cuius verba paulo post afferā. Euphorion quoq;
cecinit, Πορφύρεη υάκινθος, σὶ μὲν μαφάρις αἰοῖδ' ὦν Πορπίης α-
μαρτοῖν δὲ δὸν τῆς Αἰακίδης ἑταρὸς αἰπλοῦς οὐχ ὡς χαρμυλῖα
κακύνουσιν. Nicander eandem ob causam πολυδύων υά-
κινθος nominauit in Ther. 902, quoniam Apollo, quum
Υάκινθος Γάμψα λαβὼν ὥσπερ ροῖαν Ἀμυκλαίῃ ποταμῷ Πρω-
δῶν, αἰκνύσας ἐκτα, ἐκ τῆς σάλας ἐμπίπῃ κέρει Πέτρων ἀελλό-
μβρος, νῆαπ' εἰ ἤρεξ' ἐκάλυμμα, eum περικρὺς ὀρώσῃ, ut
ibidem canit idem poeta. Nota verò πορφύρεη υάκινθος in
Euphorionis loco, ut Maroni quoque dicitur Purpu-
reus hyacinthus, & Suauē rubens hyacinthus. Sic verò
& Dioscor. lib. 4, cap. 63, in hyacinthi herbæ descrip-
tione, inter alia dicit eam habere κόκκινον ὅππῃ κινδύλῳ κυρτῶ
αὐτοῖς πληρὴ πορφύρεα δίδει. Et ab Ouidio in præcedente lo-
co is flos esse dicitur purpureus Tyriōque nitentior o-
stro. vnde sunt qui hyacinthum esse dicant lilium pur-
pureū aut rufum. Rursus à Virgilio Ferrugineus vo-
catur hyacinth⁹, qui pro υάκινθος μελάων apud Theocr.
dixit Vaccinia nigra. Nam hoc distichon eius ex idyl-
lio 10, Καὶ τὴν μέλαι δὲν ἢ ἀχαπία υάκινθος, Ἀλλ' ἔμπαι ὅ-
πως στεφάνης τὴν ὥσπερ λίανται, sic vertit, (vel poti⁹ repræ-
sentauit, aut certe ad ipsum respexit) Ecgl. 10, — quid-
tum si fuscus Amyntas? Et nigra violæ sunt, & vaccinia
nigra. Et Ecgl. 2, O formose puer nimium ne crede colo-
ri, Alba ligultra cadūt, vaccinia nigra leguntur. Aiunt
esse hyacinthos etiam ex candido pallidos, quos dicen-
dos potius esse bulbos syluestres: atque adeo hyacin-
thum qui à quibusdam pingitur, frequentem in segeti-
bus & pratis, à nonnullis verum esse Dioscoridis bul-
bum existimari. Dioscor. delphinii etiam speciē quan-
dam scribit υάκινθος nominari, lib. 3, cap. 85. Notandū
verò, quā de herba & flore vsurpatur, non modò fami-
nino genere dici υάκινθος, ut in illo Euphorionis &

Theocriti loco, sed etiam masculino. quo modo Philo-
vsurpauit lib. 3 De vita Moſis, & Latini. Υάκινθος

est etiam gemmæ nomen apud Lucian. in epigramm.
quodam, & Ioann. Apocal. 21. A colore hyacinthi flori
simili id nomen inuenit. nam scribit Plinius lib. 37, cap.
10, huic gemmæ velut ex carbunculo refulgere quen-
dam in purpura leuiter roseum colorem, & fulgorem
violaceum dilutum. Υάκινθος dicitur præterea la-
na aut fila hyacinthino colore imbuta. ut Exodi 28,

ληφόντες τὸ χρῶμα καὶ τὴν υάκινθος καὶ τὴν πορφύρεν καὶ τὴν
κόκκινον καὶ τὴν βύσσινον. Ibidem υάκινθος καλωσεύνης.

Υάκινθος, ου, ή, ή, Hyacinthinus, id est Hyacintho si-
milis.

Υάκινθος, ου, ή, itidem Hyacinthinus, Purpureus vel sub-
niger in modum hyacinthi. ut υάκινθος χρῶμα. Et υά-
κινθος δέσματι Exodi 25, Pelles hyacinthini coloris. seu
Pelles hyacinthinæ. ut Pers. — cui circum humeros hya-
cynthia læna. V N D E Υάκινθος καὶ, ου, ή, ή, Hyacinthino tinctus colore, Imbutus colore qui hya-
cynthi in modum purpuræ & suauē rubet. Xenophon,
Pæd. 6, χρῶμα πορφύρεον ποδῶν, καλὸν τὸ κατὰ καὶ λε-
φοῖ υάκινθος βαφῇ.

Υάκινθος, ου, ή, Hyacinthis. Athen. libro 4, ἐν τῷ Λακωνικῷ
ὅτι τῆς οἰκῆς τῆς καλωσεύνης υάκινθος, quæ ab interem-
pro ibi Hyacintho dicta est Hyacinthis. nam in agro
Laconico perisse Hyacinthum, patet ex Ouid. Meta-
morph. 10, & ex verbis Nicandri in Υάκινθος allatis. Sed
& Erechthei filias vocatas fuisse υάκινθιδας testatur De-
mosth. in Epitaph.

Υάκινθος, ου, ή, festum Lacedæmone in Hyacinthi honorem
agitari solitum, quod ἡ Υάκινθος καὶ nominatum
fuisse Hesychius videtur innuere. Athen. lib. 4, ex Di-
dymo & Polycrate, τὴν τῆς υάκινθος θυῖας οἱ Λακωνεῖς
ὅτι τρεῖς ἡμέρας σιωποῦσι, καὶ εἰς τὸ πένθος τὸν ἡμέραν ὅτι
τὴν Υάκινθος, οὐτὶ σιωποῦνται ὅτι τῆς θυῖας, οὐτὶ ἀρτὴν εἰς-
φύρουν, ἀλλὰ τίμματα καὶ τὰ πύπια ἀπέλουθα δίδουσι, καὶ
τὴν εἰς τὴν θυῖαν παρὰ οὐκ ἀδύσιν, ἀλλὰ μὰτ' ἀπαξίας πολλῆς
δὲ πηνησάτης ἀπὸρροῦται. Meminit eiusdem festi Xenoph.
Hellen. 4, & Ouid. Metamorph. 10, vbi canit, nec genui-
sse pudet Sparten Hyacintho: honorque Durat in hoc
xui, celebrandæque more priorum Annua prælata re-
deunt Hyacinthia pompa.

Υάκινθος, ου, ή, Hyacinthum refero, Hyacinthum imitor, Hy-
acinthino sum colore. De gemma dictum apud Arethā,
ut & apud Plin. lib. 37, cap. 5, Quarto loco numerantur
υάκινθος οἶς.

ΥΑΛΟΣ, ου, ή, Vitrum. Lucian.

De scrib. historia, παμμεγέθη ἐκ τῆς μα-
ταύλας, τῆς καλλίστης υάλας, ex pulcherrimo vitro. Vbi e-
tiam subiungit, quendam καταξάντα τὴν μέγιστον τῆς πυ-
φῶν, ἐν τῇ θραυματικῇ χρῆσιν εἰς σπαργῶν, ἐπιμόντα τὸ
υάλα τὸν λαμψόν. Alex. Aphrod. ὡς ὅτι δὲ υάλου ἐμφάνει τὸ
ἄσπερον τὸ χρῶμα. Idem lib. 1, suorum problem. αἱ υάλοι
ὅτι τῆς χρυσοῦς θαλάσσης σφόδρα πρὸς ἐμβλεψήντας ἰσχυροῦται. Et
rursum, ὅτι τῆς χρυσοῦς τῆς υάλου σφύματι. Υάλος dici-
tur etiam Crytallus, idque ab antiquis, ut testatur scho-
liast. Aristoph. quum ait, υάλον ἡμεῖς μὲν ἀπὸ τῆς πρὸς
ταύτης πρὸς καταμύσιν καὶ εἰς τὸν πορὸς τῆς υάλου εἰς καταμύσιν
ἀγγίζον πρὸς λίαν (quibus verbis vitrum intelligit)
οἱ παλαιοὶ δὲ, τὸν εἰσφάτον λίαν, τὸν ἰδιωτικῶς λιγρόμενον πρὸς,

Xenoph. ὑβρίζει ἵππους vocat eos qui tales sunt. Magis proprie de hominibus: ut apud eundem Xenophontē Pz d. 8, ἐν πρῶτῳ ἀσπαραγμῶν ὑβρίζοντες καὶ πλεονέχοντες αὐτῶν. καὶ ὑβρίζοντες καὶ πλεονέχοντες αὐτῶν. Et Pz d. 3, δὴ καὶ μὴτοι μὴ τῷ αὐτῷ ἀσπαραγμῶν ὑβρίζοντες, καὶ πλεονέχοντες αὐτῶν. Cui loco similis hic Thucyd. lib. 1, μόνον γὰρ δὲ αὐτῷ ἀσπαραγμῶν πλεονέχοντες, καὶ ὑβρίζοντες αὐτῶν. Et idem testatur lib. 3, & ita ὑβρίζοντες id est quod ἐν ὑβρίσει τρέπονται. Nota verò in illo loco ἀσπαραγμῶν ὑβρίζοντες pro δὲ ἀσπαραγμῶν, seu ὑβρίσει: ut Xenoph. dicit ὑβρίζοντες καὶ πλεονέχοντες. Idem rursus Thucyd. libro 3 dicit, οὐκ αὖτε πλεονέχοντες, non ad istam insolentiam erupissent. Quod Athen. dicit, ἐν τῷ ἀσπαραγμῶν ὑβρίσει, & Demosth. ἐν τῷ ὑβρίσει. Apud Dionysium autem Areopag. ἐν τῷ ἀσπαραγμῶν οὐκ ὑβρίζοντες. Bud. vertit, Procul ab eo abtuit ut petulanter de diuinis copiis differeret. Item ὑβρίζοντες ἐν τῷ ἀσπαραγμῶν ex Luciano, pro Hoc insolenter & petulanter in vos committo. Flumina quoque ὑβρίζοντες dicuntur quum extra alueos erumpentia petulanter euagantur, teste Budzo: qui de plantis quoque ὑβρίζοντες dicit annotat quæ nimia soli vberitate lasciuunt & luxuriant: afferens ex Theophr. libro 3 De caus. plant. ὅ δὲ θύμος ἀκαρπὺς γίνεται, καὶ τὰ ὑβρίζοντα καὶ ὑβρίζοντα. Et rursus, ὅσα δὲ τῷ ἰσχυρῷ λαμψύνονται πλεονέχοντες, ὑβρίζοντες, καὶ τὰ ὑβρίζοντα. nam (ut idem docet) οὐκ αὖτε πλεονέχοντες οὐκ αὖτε πλεονέχοντες, ἀκαρπύοντες, nimia pabuli vberitate lasciuientes. Vide & τραγῶν. V N D E Ἐξυβρίζοντες, id est in legentibus dicitur eiusmodi lasciuia & luxuria: vel potius luxuriatio & lasciuio, si ita loqui liceat.

C. Ἐξυβρίζω, Contumelia afficio, Iniurius & petulans sum aduersum aliquem. Homer. Iliad. 1, — γέρας δὲ μοι ὤρετο ἰδού, Ἀχιλλεύς ἐξυβρίζων ἔλπετο κρείων Ἀγαμέμνων, per contumeliam & iniuriam mihi abstulit. Bud. quoque interpr. Contumelia afficio, afferens ex Gregor. οὐκ αὖτε ἐξυβρίζων Γαλιλαίῃς ἐκάλει. Necnon Sugillo, afferens ex Plutarcho, ἐξυβρίζων τὴν δῆμον. V N D E Ἐξυβρίζω, id est Qui in aliquem iniurius seu contumeliosus est, Qui iniuriis & contumeliis afficit. Vel simpliciter, Iniurius, Iniuriosus, Contumeliosus, Insolens, Petulans. Legitur autem illud ἐξυβρίζων in Epigrammā Inde & A D I C T. Ἐξυβρίζων, οὐ, ὅ ἐστι, Contumeliosus, (ut Bud. vertit) Probrosus. Herodian. libro 6, τὸ ὄνομα τῆς βασιλείας ὅτι τὸ ἐξυβρίζον ἐξυβρίζον ἐν τῇ βασιλείᾳ τὴν μακρὰν χρόνον, ex contumeliosissima tyrānide, Polit. interprete. Sic ὁμοίως καὶ ἐξυβρίζοντες τὸ ἐξυβρίζον idem dicit de Commodi principatu. Idem rursus lib. 2, βίβλιν πινυμένην τῷ πατρὶ καὶ ἔξω ὡς ἐξυβρίζοντες, Contumeliosa & indigna. Polit. quoque vertit, Ut ipsos à tantis contumeliis affereret. Vnde A D V E R B. Ἐξυβρίζω, Contumeliosus. Idem Herodian. libro 2, ἀνὰ ὅς καὶ ἐξυβρίζοντες ἐκαστὸς, turpiter contumeliosusque. Polit. vertit Ignominiosus: Alii, Turpiter & cum probrosa ignominia.

C. Καθυβρίζω, idem quod ἐξυβρίζω, ut schol. Homeri ἐξυβρίζων in loco supra citato expon. per καθυβρίζω, id est Iniuria & contumelia afficiens. Exponunt etiam Iniuria laceratio, ut apud Plutarchum in Camillo, πολλὰ τῷ γέρας καθυβρίζοντες, interpr. Multis iniuriis regionem lacerantes. Ex eiusdem tamen Romulo affertur, καθυβρίζοντες πολλὰ τῷ γέρας, pro, Multis cladibus agrum affecisse. Sic verò ὑβρίζοντες idem dicit Isocr. ut in oratione De pace, ἐπὶ τῷ γέρας τῷ πλεονέχοντι, ὑβρίζοντες δὲ τῷ πλεονέχοντι. Quibus in locis nisi ὑβρίζοντες & καθυβρίζοντες accipere velis pro Iniuriis petulanter & proteruè afficere, Insolenter & petulanter iniuriam facere, possis fortasse reddere Insultare. ut & apud Sophoclem in Aiace, sed cum alia construct. nimirum cum datiuo, τῷ γέρας καθυβρίζοντες, Doloribus tuis insultans. Alii tamen malunt, Conuictis insultans tuos dolores. [Significat etiam Contumelia afficio, id est Ignominia & dedecore afficio, Dedecus inuro, Dedecoro, Contu-

meliosum & probrosum reddo, Facio ut sit ἐξυβρίζων: ut apud Herodianum libro 1, de sorore Commodi, καὶ τὸ ἐξυβρίζον ἐξυβρίζοντες καὶ πλεονέχοντες. Vbi Polit. Ne aut Rom. imperium pollui pateretur. Et paulo antè, καθυβρίζοντες τὸ ἐξυβρίζοντες καὶ πλεονέχοντες. Vnde de principatum eius vocat ἐξυβρίζοντες τὸ ἐξυβρίζοντες. Budzus quoque ibi καθυβρίζω interpr. Dedecoro, Maiestatē minuo, κατὰ γένος. Sic accipitur & à Greg. in Maccab. encom. quū dicit, ὅτι τὸ ἐξυβρίζοντες καὶ πλεονέχοντες, quæ non prodemus, nec dedecorabimus. Solut certe ὑβρίζω, legislator quū lex eius violatur.

C. ΠΕΡΙΥΒΡΙΖΩ, Singulari iniuria & contumelia afficio, Iniuriolusimè & contumeliosissimè tracto, Iniuriolusimus & contumeliosissimus sum in. nam ὑβρί significat auctem in hoc verbo. Herodot. τὸ βασιλεὺς ὑβρίζοντες, omni contumeliarum genere affectus à domesticis famulis. Ad exprimendā autē præpositiōnis vim crediderim reddi posse, Circumquaque vel vndique contumelios affectus: minus tamē Latine loquendo. Plut. Ἀδελφός καὶ τὸ Περικλῆς ὑβρίζοντες, singulari iniuria affectus, ut B. interpr. Alioqui simpliciter accipitur etiā pro Iniuria & contumelia afficio. ut apud Aristoph. in Vesp. τοιαῦτα ὑβρίζοντες αὐτῶν καὶ τῶν ὑβρίζοντες, huiusmodi eos afficiebat contumeliis. Apud Plut. autem in Camillo, καθυβρίζοντες πολλὰ τῷ γέρας, interpr. Ludibrio habent res diuinas.

C. ΠΡΟΣΥΒΡΙΖΩ, Præterea iniuria afficio, Insuper contumelia afficio, Simul etiam iniurius sum & contumeliosus. Demosth. τῶν νόμων ὅτι τὸ πλεονέχοντες καὶ ὑβρίζοντες. Non modò hominem ipsum, sed etiam leges violat. B.

Υ Γ Ι Η Σ, ἰσός, ὁ ἐστὶν, Sævus, Bene valens, Inteculus, græ & incolumis valetudinis. ut in prouerbiis ὑγίαινας καὶ ὑγιάνους apud Suidam, quod dici scribit ὅτι τῷ πλεονέχοντι. Quo modo Epicharm. apud Athen. lib. 2, ὑγιάνους καὶ ὑγιάνους. Item apud Strob. ex Xen. μέγας γὰρ αὐτῷ πλεονέχοντι τὸ δῶμα ὑγιάνους ὑγιάνους, sanetur. Vbi alii legunt ὑγιάνους ὑγιάνους, saneris. In accusativo regulariter ὑγιάνους habet, pro quo Attici contractione tacta dicunt ὑγιάνους, ut ὑγιάνους pro ὑγιάνους. Aristot. Rhet. 1, οὐδὲ γὰρ ὑγιάνους τὸ ὑγιάνους, ἀλλὰ μέγας ὁ ἐστὶν ὑγιάνους, μέγας τὸ πλεονέχοντι. Sic Thuc. 1. 3, πολλὴ αὐτῶν κατὰ τὴν ἐκ τῶν ὑγιάνους καὶ ὑγιάνους. [Metaphoricè quoque usurpatur pro Non vitiosus seu Non vitiat, ut & ὁ ἐστὶν ὑγιάνους: id est, pro incorrupto, integro, probato, sincero. Quo ferè modo & Cic. dixit, Rhodii oratores saniores & Atticorum similiores. Dionys. Lōg. οὐκ αὖτε ὅτι τῷ ὑγιάνους καὶ καλῶν ἐλπίδων καὶ ὑγιάνους αὐτῶν ὑγιάνους. Id est, ὑγιάνους καὶ αὐτῶν καὶ αὐτῶν. Plato epist. 6, φίλος βίβλος τῷ ὑγιάνους ὑγιάνους ὑγιάνους, Probis moribus præditi. seu Bonus moribus, vel etiam Sanis & incorruptis ac minimè vitiosis moribus. ut idem ὑγιάνους πολλὰ dicit lib. 2 De republica: opponens ei τῷ φλογμαίνοντι. Sæpe occurrit ὑγιάνους, ubi ὑγιάνους itide significat Vitio carens, Probis, Sincerum, Integrum: nonnunquam & Rectum. Synesius μὲν ἀσκήν ὑγιάνους ἐν τῷ βίῳ, Simplex & candidum, Non fucatus, sed sincerus. Quæ verba procul dubio mutuatæ sunt ex hoc loco Aristoph. Pluto, τὸ μὲν ἀσκήν ὑγιάνους ἐν τῷ βίῳ, ubi μὲν ὑγιάνους ἀσκήν B. interpr. Improbos mores colere. Idem de foro loquens, αὐτῶν καὶ παρὰ τὸν αὐτῶν καὶ τὸν αὐτῶν, καὶ αὐτῶν ὑγιάνους, ἀλλὰ λείδω καὶ κακὰ φέρειν αὐτῶν. Et rursus, αὐτῶν αὐτῶν ὑγιάνους, ἀλλὰ οὐκ αὐτῶν αὐτῶν. Sic Plut. in Phædro, οὐδὲν αὐτῶν ὑγιάνους ὑγιάνους. Et rursus, ὅτι τῷ αὐτῶν αὐτῶν ὑγιάνους τὸ αὐτῶν, αὐτῶν βίβλος, ὅτι τῷ αὐτῶν. quibus verbis significat nulla cuiusquæ vel dicta vel facta carere vitio. Rursus Aristoph. Pluto, αὐτῶν αὐτῶν ὑγιάνους ὑγιάνους. ut & Demosth. Procor. αὐτῶν αὐτῶν ὑγιάνους ὑγιάνους. Et Thuc. lib. 3, ὡς αὐτῶν αὐτῶν ὑγιάνους ὑγιάνους τῷ πλεονέχοντι αὐτῶν, nihil sanum & quod conueniret ac æquum esset. ut & lib. 4, p. 129, ὡς αὐτῶν ὑγιάνους καὶ αὐτῶν ὑγιάνους pro eodē posuit. Apud Luc. autē in Demon. ἐπὶ αὐτῶν ὑγιάνους ὑγιάνους, reddideris potius, Quum non nisi futilia loqueretur. [Ita ὑγιάνους accipitur pro Verus, teste B. qui itidem apud De-

Υγιεινός, Sane, Salubriter. αἰσθητός, ἀντίστοιχος, ἐξομωμένος. A
Synonymon enim hanc ponit Pollux. Plato Polit. 9,
ὅταν δὲ ὑγιεινὸς τις ἔχῃ αὐτὸς αὐτῷ καὶ παρρησίαν, καὶ οἷος πῶς
ὑποτασσέσθαι, At qui salubri & moderato cultu atque vici
quieti se tradiderit, ut Cic. vertit. Aristot. Ethic. 3, c. 1,
ἀνθρώπου γὰρ ὑγιεινὸς βασιλεὺς ὅταν βασιλεὺς αὐτὸς ὁ ὑγιεινός.

Υγιεινός, Sanus sum, Sano sum corpore, Valeo. seu Re-
cte valeo, Bene valeo, Bonasum valetudine, Prospera
vitor valetudine. Athen. libro 7, σὺ μὲν ὑγιεινὸς τὰς διω-
σται, ὅταν βουληθῇς, ἀπολαύσαι· ἔγω δὲ πῶς ποσὺν τὰς σῶσαι.
Vbi nota sibi opponi ὑγιεινὸν & νοστήν, ut & in hoc ti-
tulo libri cuiusdam à Diphilo Siphinio conscripti, Περὶ
τῆς σωτηρίας τοῦ ὑγιεινοῦ καὶ τῆς νοστήσεως. At apud Luc.
ad imitationem Pindari illius, Ἄλκων μὲν ὕδωρ, legi-
mus, Υγιεινὸν μὲν, ἀλκων· τὸ δὲ ὑπὸ ποταμῶν ἔχουσιν· περὶ
δὲ, πλουτίζον. In salutationibus etiam usurpatur ὑγιει-
νός, Vale, Bene vale, quum nimirum alicui prosperam
optamus valetudinem, seu quum alicui salutem dici-
mus: idque vel in colloquio, vel in epistola. Alexis, ὦ
δὲ ἀπὸ τοῦ ὑγιεινοῦ, ὡς χροῖος ἐλάττωται; Salve here, seu Salve-
re iubeo, Plurimam tibi salutem precor. Achæus,
Ὡς πῶς ἔσθ' ἔστι δὲ τὰ σὺ ὑγιεινὸς μοι, tu verò mihi sal-
ue. Tale est apud Hom. Od. ω, circa finē, Ὀδυσσεύς τε καὶ μά-
λα χαίρει· τοὶ δὲ πῶς ὁδὸν δύνανται. nam hoc ὕλη· xquivalere illi
υγιεινός, teste etia Luciano. Sed postea usus obtinuit ut
amicum accedentes diceret potius χαίρει, ab eo autem
discedentes iuberent ὑγιεινόν. sicut & apud Latinos
salutationem & colloquium exordiebatur verbo Sal-
ve, claudabant autem verbo Vale. Sic apud Aristoph.
an Ranis, quum Hercules & Bacchus discedere à se in-
vitem vellent, dixissetque Baccho Hercules, Καὶ χαίρει
πολλὸν δὲ φέ, Vale frater, & plurimū latere, respondet
ille, — τὴν διαίτην καὶ σὺ ὑγιεινός, Vale & tu. Sic ex postre-
mis nonnulli discedentes ab aliquo dicunt, Ποτὶς ποτὶς
δὲν, commendantes ei suæ valetudinis curam. pgrinde
acti dicerent, Εἰστε, quæ ποτὶς ποτὶς ποτὶς δὲν. Huc perti-
net & quod in quibusdā Italia locis dicitur, State alle-
gra. Eade in epistolis ratio erat. eas enim à χαίρειν siue ἐ-
σθ' ἔστιν inchoabant: claudabant autē verbo ὑγιεινός seu
ἐσθ' ἔστιν. ut & Cicero epistolis suis pramittere solet S.
vel S. P. D. id est Salutē, & Salutem plurimā dicit. clau-
dere autem eas his à se vilitatis, Vale, Etiam atque etiā
vale, Cura ut valeas, Valetudinē tuam cura diligenter.
Hoc tamen sciendum est, ut Cic. in epist. cuiusdam fine
dicit. Vale & salve, necnon & Salve: ita χαίρειν & ἐ-
σθ' ἔστιν, non tantum exordis epistolarum servire,
sed etiam clausulis. ut in epist. quadam Aristotelis ad
ad Philip. τὴν δὲ ἀλλ' ἐσθ' ἔστιν. χαίρειν. Diogenes verò
sua ad Dionysium epist. hanc attexit clausulam, οὐκ ἔστι
οὐδὲν οὐδ' ὑπὸ χαίρειν οὐδ' ἐσθ' ἔστιν. Plato ut initio
solet uti verbo ἐσθ' ἔστιν, ita in fine nonnunquam ἐ-
σθ' ἔστιν. ut & Demosth. sic exordiens, Δημοσθένης τῶν βουλευ-
τῶν καὶ τῶν δημοκρατῶν, finē adiecit, ἐσθ' ἔστιν: idque non se-
mel. Certa autē de causa Ptolemæus Lagi in epistola
ad Seleucum in verso ordine, ἐσθ' ἔστιν καὶ τῶν ὁπλοῦν ὑ-
γιεινόν αὐτῶν ποτὶς ποτὶς, ὅτι πᾶσι αὐτῶν τῶν ἐσθ' ἔστιν καὶ
τῶν χαίρειν. ut & Hephaestion manē in tentorium Alexan-
dri ingressus, eum sic compellavit, Υγιεινὸς βασιλεὺς χαί-
ρεις τὸν ποταμὸν. forsan quoniam in nuntio tristi nō
quadrabat consueta salutatio χαίρειν. Eadē propemod-
um ratio est quum ὑγιεινόν usurpāt homonymus. ve-
luti quum Agefilæus Menecrati ad hoc exordium epi-
stolæ, Μενεκράτης Ζεὺς βασιλεὺς Ἀθηναίων χαίρειν, rescrip-
sit, Βασίλεῦς Ἀθηναίων Μενεκράτης ὑγιεινός: optās ei sa-
norem mentem, qui se louem cognominare non eru-
besceret. Quomodo & Caesar apud Plutarchum lib. De lo-
quacitate, quum Fulvius ei more solito in salutatione
matutina dixisset, Χαίρει Καῖσαρ, respondit, Υγιεινὸς Φούλ-
βιος etiam ipse sanorem mentem Fulvio optās, qui se-
creta quædam ex ipso audita, uxori loquacillime cō-
miserat. Procul dubio Lucianus quoq; in homonymia
ludere voluit. ὅς σ' ὁμοῦ ὡς ποτὶς πᾶσι, ὡς ποτὶς πᾶσι τὸ ἐσθ' ἔ-
στιν. δὲ τὸν πᾶσι πᾶσι τῶν πᾶσι ἀφ' ὧν καὶ χαίρειν καλεῖται,
ὑγιεινόν αὐτῶν ποτὶς πᾶσι. Quæ de re vide quæ
scribat in Apologia τὸν δὲ τῶν ποταμῶν καὶ τῶν ποταμῶν.

Vide etiam quæ suprà de ὑγιεινόν dixi, Tomi 3, col.
523 & 524. Sequitur nunc ut dicā de ὑγιεινόν ad ani-
mum seu mentem translato, cuius iam aliqua mentio
facta est. Sciendū itaque est, ut Latini dicunt Homo
sanæ mentis, & Homo sanæ mentis corpus, poetæ autē
& Sanus mētis, ita Græcos dicere ὑγιεινόν. Plut. in suo
πρὸς ἑλαιοφίαν libello, ὡς γὰρ οἱ ἄνθρωποι ἀδελφοὶ, τὸ
σῶμα τὸ πῶς καὶ ἀκρωτηριάζειν, μανικὸν οὐτως ποιεῖμα· σὺ
δὲ καὶ πᾶσι ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς καὶ μὲν καὶ γὰρ ὑγιεινός
ἐστὶ. Vbi μανικόν id esse dicitur quod sit ab eo qui nō ὑ-
γιεινός. Sic ληϊκὸν & ὑγιεινόν sibi opposita sunt in hoc lo-
co Demosth. Philipp. 3, c. 1, δὲ ληϊκὸν καὶ πετυρωμένον δοκῶ,
μὴ πῶς μὲν αὐτῶν ὡς ὑγιεινόν μοι ποτὶς ἔστιν. Aristoph.
quoque sic vius est, quū dixit, Ἐγὼν αὐτῶν, οὐχ ὑγιεινόν
μοι δοκῶ. Plut. verò De aud. poem. dixit etiam, αὐτῶν
τῶν ὑγιεινόν ποτὶς ἔστιν καὶ ἀληθῆς. id est, hunc
hominum ὑγιεινόντων, qui sanæ mentis sunt, seu sapiunt,
& recte sentiunt. Transfertur verò & ad alia verbū
ὑγιεινόν, & modò significat Salubris seu salutaris sum,
modò Recte habeo. Prioris significationis hoc exem-
plū legitur apud Synes. epist. 114, γὰρ ὑγιεινὸς γυνώσκω
terræ salubris succi. Et hoc apud Plut. De educ. lib. τὸ ὑ-
γιεινόν καὶ πᾶσι σὺν βίῳ κατὰ φύσιν, salutarem & mo-
destam vitam contemnere. Posterioris autē, hoc De-
mosthenicū, τὰ παρ' ὑμῶν ὑγιεινόν. Vbi ὑγιεινόν potest
accipi etiam pro Saluum & incolumē esse: ut accipiunt
apud Synesium quæque epist. 79, αλλ' οὐχ ὑγιεινὸς μέ-
λας Αἰθῆρας, οὐδὲ πᾶσι ποτὶς πᾶσι ὁ Παιονίων ὑπαρχὸς
αὐτῶν Μαξιμῶς καὶ Κλεῖας ἀποκρίνεται. Nili fortē ibi ac-
cipiendum pro Convalescet, Sanus evadet. præsertim
quum V E R B A L E Υγιεινός significet q. d. Con-
valescētia ut patet ex his Themistii verbis in lib. 2 Phy-
sic. ὑγιεινός, ὁδὸς ἐστὶν ὑγιεινός καὶ ὑγιεινός, ὁδὸς ἐστὶν ὑγιεινός.
Υγιεινός, E. s. t. sanum reddo, Sanitatem restituo, Curo ut
sanescat. Aristot. Polit. 3, ἀνίσταται τὸ μῆδον τῶν καμνόν-
των ὑγιαίνοντες, ægris sanatis & pristinæ valetudini re-
stituitis. Sic idem Ethic. 3, cap. 3, οὐ γὰρ ἰατρὸς βουλεύεται
ἐν ὑγιεινῷ, οὐκ ἐν νόσῳ. Pail. Υγιαίνωμαι, Sanor, Sa-
nitati restitutor: vel etiam Sanesco, Convalesco. ut ὑ-
γιαίνωμαι ἰατρὸς apud Alexandrum Aprod. Problem.
libro 1, Vlcera quæ sanantur, itidemque apud eundem
ὑγιαίνει μόνον. Neutraliter etiam accipitur ὑ-
γιαίνω, ut ὑγιαίνω, pro Sanus sum, Salubri sum corpore,
Bene valeo. ut apud Xenophontem in Œconom. ὡς
καὶ οἱ παῖδες οὐδὲν ποτε ἔστιν ὑγιεινός, ὅτι οἱ παῖδες
ἐστὶν καὶ οἱ παῖδες ἀλλήλων ἀλλήλων αὐτῶν τῶν παῖδων, ἀμφο-
τέρω καὶ νόσῳ καὶ ὑγιαίνοντες, quum æquales sint, am-
bōque valentes. Bud. pag. 147, in Παρὰ. V N D E
Υγιαίνει, ὁδὸς, Sanaui vim habens, Cui inest vis sanandi.
Υγιαίνει, ὁδὸς, E. s. t. idem significat Sano, Sanitati resti-
tutor: vel etiam Sanor, Convalesco, ut patet ex Hesy-
chio, ὑγιαίνει exponente ἡγεμονίαν, pro quo puto scri-
bendum ἡγεμονίαν. Exponit verò idem ὑγιαίνει etiam
παρὰ, quod est Verrere, Scopis purgare, seu munda-
re. Apud eundē L E G I T V R Υγιαίνει, quod ex-
ponit ὑγιαίνει. Sed id procul dubio mendosum est, ut ex al-
phabeticā etiam serie patet. positū est enim ante Υγιαίνει
& ὑγιαίνει. quare scribendum pro eo existimam ὑγιαίνει
ut derivatū sit ab ὑγιαίνει: vel Υγιαίνει. Apud Hippocr.
verò habetur E T I A M Υγιαίνει. ut ὑγιαίνει γὰρ. for-
san ut non solum σωματικὸς dicitur, sed etiam σωματικὸς.
Υ Γ Ρ Ο Σ, ὁδὸς, Humidus, seu Humectus, Madi-
dus: interdum & Liquidus, Fluidus.
cui opponitur ξηρός, Aridus, Siccus. Dicitur verò vel
de iis quæ nonnulli humore constant. (ut quæ Homerus
dicit ὑγρὸν ἔλαιον & ὑγρὸν δάκρυ: necnon ὑγρὸν ὕδωρ, &
ὑγρὸν γάλα. in quorum ultimis duobus ὑγρὸν potest dici
etiam ad differentiam τῶν πτηνῶν: ut ὑγρὸν γάλα νο-
cetur ad differentiam τῶν πτηνῶν καὶ ξηρὸν γάλα πρὸς
quod est calculus: ὑγρὸν ὕδωρ autem ad differentiam τῶν
πτηνῶν seu πάχυν, glaciæ. ea enim est humor frigore
concretus) Vel de iis quæ solida quidem sunt coma-
pactæque, & aliquatenus sicca, ita tamen ut humor in
iis dominetur. ut apud Xenophontem in libro De re
equi. τὰ ὑγρὰ καὶ λεῖα τῶν σταβλῶν, stabula quæ sunt humi-
diora. Et apud Hippocratem, vbi ait, τὰ πᾶσι γυναιξί, καὶ
HHhhhh.

ut Gell. loquitur. Herodian. lib. 7, κληρονομία ἀντιπατήρας
λαχών, proconsulatum sortitus. Est praeterea inde
c o m p. Συνοπατὴς, ou, o, Collega in consulari, Consu-
laris imperii particeps. v m o e Συνοπατῶν, Socius
sum & collega in gerendo consulari.
c o m p o s. Καθυπατὴς, ou, o, Summus, Supremus: item
Altissimus, Ediditimus. e t Παυπατὴς, ou, o, Omnium
supremus, Omnium excelsissimus seu eminentissimus.
ut Aristot. De mundo τὴν οὐρανὸν vocat παυπατῆν, O-
mnium supremum. nec enim quidquam eo est excel-
sius. Vbi Apuleius nimium generaliter interpretatus
est Immensum, pro Immenso sublimitatis. Nonnun-
quam ponitur pro Praestantissimus.
Υ παρῆ s i v e Υ παρῆ, (illud enim vsurpatur sequente
consonante, hoc verò vocali) Desuper, seu Supernè, In
superiore parte. Suprà. Homer. Iliad. v, Μαίμωσεν δὲ
ἐν ἡμῖν πόδες, καὶ χεῖρας ὑπαρῆ, infrà quidem, pedes, suprà
autem, manus. Et paulo antè, Γῆα δὲ ἔστηκεν ἐλαφρὰ πό-
δας, καὶ χεῖρας ὑπαρῆ. Et Iliad. e, — ὡς τὸ τ' Ἀχαιοὶ Ἀδύκῃ ὑ-
παρῆ ἐξ ὀφθαλμοῦ καὶ οὐρα. Euripides vero in Med. μόχθων δὲ
οὐκ ἄλλος ὑπαρῆν ἢ καὶ παρῆας σπείδων, sub. ὅτι, Nulla
exumna maior est quàm patrio orbatum esse solo.
Item παρῆ apud Xenophontem Superna, Superio-
res partes. ut & Aristoteles De mundo, τὸ ὑπαρῆν αὐτῆς
παρῆ.
C. Εὐπαρῆ s i v e Εὐπαρῆ, iridem Superne, In supe-
riore parte. Suprà: vel etiam Desuper, E superiore par-
te. ὑπαρῆ. Homer. Odyss. i, ἔγχε δὲ ὑπαρῆν ἀνδρὶς
Διὸς. Et alibi, — εὐπαρῆ τῶν οὐρανῶν, pro ὑπαρῆ. In Epigr.
εὐπαρῆ καραλῆς, pro Supra caput.
C. Καθυπαρῆ s i v e Καθυπαρῆ, idem cum precedente. D
Hom. Od. ii, ἦ κα δὲ ἔγχε καθυπαρῆ πόδας ὃ χεῖρα φέρονται.
Nican. cum genituo, in Ther. — ἀποσπασαὶ δὲ λαχῶν
Καρραλίου καθυπαρῆ πυρὸς σπλάνχνος αὐτῆς. id est ὑπαρῆ
αὐτῆς τῆς αὐτῆς τῆς πυρὸς. Idem cū genituo, sed in me-
taphorica significatione, in hoc loco quē Herodoti esse
puto, πολλὰ καθυπαρῆ ὡς ἦν ἀντιστοιχίαν. id est πολλὰ
ὑπαρῆς seu καθυπαρῆς ὡς ἦν ἀντιστοιχίαν, Multo
erat superior contrariæ factionis hominibus, Longè
superabat eos qui contrariæ factionis erant. Ex Home-
ri autem Odyss. o, Ορτυγίης καθυπαρῆν ἀφῆκε pro Trans
Ortygiam.
Υ παρῆ, siue Υ παρῆ, Superficiarium sulcum produ-
co, id est, Non altè impresso terræ vomere aro, sed su-
perficiem leuiter perstringo. ut accipiunt in hoc loco
Theophr. Histor. plant. lib. 3, cap. 4, ἐπὶ καὶ ἡ μῆξις αὐτῆς
τῆς Αἰγυπίας γῆς δεκτὴ ἡνὰ ἡμῶν ὕλην εἰσάχουσι αὐτῶν
ὑπαρῆται καὶ κινύσονται, αὐτῶν αἰσθλασάντων τὰ οὐκ αὐτῆς
γῆρας, ὡς ὅτε οὐ Κρήτην κατέλθῃ. quem sic interpr. Si tā-
lūm superficiarium sulcum produxerint terrāque
mouerint: confirmantes interpretationem illam suam
his verbis Plinii, lib. 8, cap. 18, Syria quoque tenui sul-
co arat, quum multifariam in Italia octoni boues ad
singulos vomeres anhelent. Quibus aliquāto post sub-
iicit, de triplici vomerum genere. Tertium in solo fa-
cili, nec toto porrectum dentali, sed exigua cuspide in
rostro. Gaza ὑπαρῆταῖς vertit eo in loco Subigere:
quod aliis non probatur. Ego autem vereor ne mien-
dosum sit id verbum: nec scio quid in mentem ve-
nerit iis qui ex ὑπαρῆ & παρῶ compositum esse opinan-
tur. id enim poetarum est tantum, & apud hos ipsos
rarissimum.
Υ Π Ε Ρ Α, α, η, Funis quo antennarum cornua transfe-
runtur, seu tenduntur & laxantur. Sunt enim Suidæ
ὑπαρῆ, αὐτῶν καὶ καὶ ματῶν τῶν καὶ, afferenti hoc
prouerbiale ex Hyperide dictum, ἀφῆς τῶν ὑπαρῆ, τὴν
ποδὶ δώκεν: quod dicitur ὅτι τῶν παρῆταιν μὴ τὰ συ-
δατόρεα, ὅτι τὰ φάλα δὲ τῶν παρῆταιν. Quæ ex Harpo-
ratione desumpta sunt. Rursum idem ὑπαρῆ esse dicit
itidem τὸ τὴν καρῶν τὴν ἰσθμὸν καὶ τὴν αἰετῶν τὴν καὶ δὲ τῶν
ταῖς: subiungens itidem hoc prouerbium, dicique anno-
tans ὅτι τῶν αἰετῶν καὶ αὐτῶν, αὐτῶν δὲ καὶ κρῆταιν,
seu ὅτι τῶν αἰετῶν καὶ αὐτῶν καὶ αὐτῶν, καὶ αὐτῶν δὲ
καὶ αὐτῶν, nimirum de iis qui omīssis feriis ludicra
& futilia tractant. Erasmus quoque meminit, sic inter-
pretans, Relicta hypera pedem cōsecratur. Volunt au-

tem denominari ὑπαρῆ τὸ ὑπαρῆ τῶν.
Υ Π Ν Ο Σ, ou, o, Somnus. Homer. Iliad. v, Παύ-
ται μὲν κῆρος ὅτι, καὶ ὑπνοῦ καὶ ἐλπίδος.
vnde Odyss. o dicit, — οὐδέ τί σε χρεὶ Περὶ ὥρη κατελήχθαι
αἰὴ καὶ πολὺ ὑπνος. molestiam enim fastidiumque parit
& nimius somnus. Dicitur porro aliquem ὑπνος ἀφῆναι,
αἰρῆναι, ὅτι λαμβάνειν, μολύνειν, πᾶν, item ἔχειν: ut & apud
Latinos Opprimere, Complecti, Habere. Homer. Iliad.
α, — ὅτι μὲν γλυκὺς ὑπνος καλῶν, quum eum inuadebat so-
mnus dulcis, seu Ei obrepebat. Sic enim etiam Latini
loquuntur. Odyss. i, — καὶ δὲ μὲν ὑπνος ἦρκεν παρῆματῶν,
corripiebat eum & opprimebat omnium dormitor so-
mnus. Iliad. ω, — οὐδέ μὲν ὑπνος ἦρκεν παρῆματῶν, αἰὴ ἔρ-
φει ἔγχε καὶ ἔγχε. Iliad. κ, — μὲν πὶν ὑπνος Αἰρήνῃ. (pro
quo Aristophanes in Nubibus dicit, ὅτι ὑπνος ἐλπίδος γλυ-
κὺς οὐκ ἔστιν) Iliad. χ, Αὐτῶν δὲ ὑπνος ἐλπίδος. Odyss. λ, γ
Ταῦτα μὲν ὁρμαίνουσιν ἐπὶ λαβῆναι ὑπνος. Iliad. ω, Εὐπ-
τῶν ὑπνος ἐλπίδος λυγρὸν μαλιδήματα θυμῶν, λιπῆματῶν. (ut &
Iliad. φ, Εὐπτῶν ὑπνος ἐλπίδος λυγρὸν μαλιδήματα θυμῶν Νή-
δυμος ἀμφιγυρῆς) Iliad. ω, Ἀλλ' οὐχ Ἐομαίῳ ἐλπίδος ὑπνος
ἐλπίδος. Iliad. κ, Ἀλλ' οὐχ Ἀτρεΐδῃ Ἀχαιῶν μαλιδῶν
ὑπνος ἔχει γλυκὺς. (ut & Odyss. o, Τηλεμάχῳ δὲ οὐχ ὑπνος
ἔχει γλυκὺς. Et apud Demolth. Pro cor. ὅτι ὑπνος καὶ
ἐλπίδος ἀπῆται ἔχειν) Odyss. φ, ὑπνος ὅς μ' ἐλπίδος φίλα
βλῆται ἀμφικαλύψαι. Idē ὑπνος alicui seu aliquē dicitur
ἐπῆ, χαλῶν, ἐπῆ, necnon alicui ὅτι βλῆται πῆται,
βλῆται ἐπῆται, necnon βλῆται ἀμφικαλύψαι. Ho-
merus Odyss. μ, Κλαίοντα δὲ ὅτι ἐπῆται ὑπνος ὑπνος.
Odyss. κ, Εἰδὲ μὲν γλυκὺς ὑπνος ἐπῆται καμῶντα, me
inuasit lassum. Iliad. φ, Κληθὲν καμῶντα ὅτι ὃ γλυκὺς ὑ-
πνος ὁρμαίνῃ. Odyss. γ, Καὶ τὸ ὑπνος ὑπνος ὅτι βλῆται
ἐπῆται. Iliad. κ, οὐδέ τί αὐτῶν ὑπνος ὅτι βλῆται ἐπῆται.
Odyss. σ, — ἐπῆ βλῆται ἀμφικαλύψαι ὑπνος. nimirum ἀμ-
φικαλύψαι, ut in quodam loco paulo antè habuimus.
I Contra verò aliquis ipsum ὑπνον dicitur αἰρῆν seu καμ-
βῶναι, item αὐτῶν & κοιμῶναι. Homer. Odyss. π & τ,
Δὴ τῶν κοιμῶνται, καὶ ὑπνοῦ δῶρον ἐλπίδος. Dicit enim ibi
ὑπνοῦ δῶρον periphrastice pro ὑπνοῦ. Plato Symp. αἰσῶν-
τας οὐκ αὐτῶν λαβῶν, καὶ καταδρατῆν πᾶν πολὺ. Rur-
sum Homer. Iliad. κ, Ἐχέτω Τυδείδης καὶ τὸ πᾶν ὑπνοῦ
αἰσῶντας, nam οὐ καὶ παρῆταιν δῶρον βουλήδων αἰσῶντας. Odyss.
κ, Μηκέτι γὰρ δῶρον αἰσῶντας γλυκὺς ὑπνος, dulcem carpi-
te somnum. Iliad. λ, — κοιμῶνται καὶ αἰσῶντας. Nec-
non ὑπνοῦ τῶν καὶ dicitur aliquis, & καταφῆται seu
ἐμπίπῃν εἰς ὑπνον: item ὑπνοῦ πῆται ac δὲ μῆται. Xen.
Pæd. 3, οὐδὲ ὑπνοῦ δῶρον τῶν αἰσῶντας ὅτι τὸ φῶς. (ut & Plu-
tarch. De aud. poëm. πῶς αἰσῶντας ὑπνοῦ αἰσῶντας, i. τὸ πᾶ-
ν) Herodian. lib. 2, εἰς ὑπνον κατέλθῃ, somno ob-
ructus seu comprehensus est. (Lucas autem Aθ. apo-
stol. cap. 10, καταφῆται ὑπνοῦ βαλῆναι δὲ καὶ τῶν τῶν Παύ-
λου, altiore oppressus somno differente Paulo) Athen.
libro 12, ὅτι εἰς ὑπνον βαλῆται τῶν ἐμπίπῃν. Homer.
Odyss. λ & φ, — ὅρεα καὶ ἡδὴ ὑπνοῦ ὑπνοῦ γλυκὺς παρῆ-
ματῶν κοιμῶνται. Iliad. ξ, de loue, ὅτι ὑπνοῦ καὶ φῶς.
Iliad. κ, Εὐδὸν παρῆταιν μαλιδῶν δὲ μῆται ὑπνος.
Odyss. γ, — οὐ καὶ δὲ μῆται ὑπνοῦ ἀνδρῶν. ut & Hesiod.
Erg. ὅτι καὶ δὲ ὑπνοῦ δὲ μῆται. Rursum Homer.
Iliad. κ, Μὴ πὶ μὲν καμῶντα αἰσῶντας δὲ καὶ ὑπνοῦ Κοιμῶ-
νται: accipiens αἰσῶντας pro δαμασῶντας, ut breuius
scholiorum autor exponit. I Ipse iterum ὑπνος ut
aliquem dicitur ὅτι λαμβάνειν & ἔχειν, ita vicissim αἰ-
εῖν, item ei ἐπῆται βλῆται, necnon ἀπῆται. Ho-
merus Iliad. β, — ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὑπνος αἰεῖν, me dulcis re-
liquit somnus. Odyss. τ, — αὐτῶν ἐμὲ μαλιδῶν ὑπνος αἰεῖν.
Iliad. β, ὅτι αἰεῖν μαλιδῶν ὑπνος αἰεῖν. Odyss. μ, Καὶ πᾶν
μὲν βλῆται καὶ αἰεῖν ὑπνοῦ ὑπνος. Iliad. κ, εἰς τῶν ὑπνοῦ
μὲν ὑπνος ἀπῆται βλῆται αἰεῖν Νύκτα φυλασσάμεναι κα-
κῆν. Eundem aliquis ὑπνον dicitur ἀπῆται: nec-
non ex eo ἐλπίδος, αἰεῖν, ὅτι καὶ. Luc. in Hermot.
ἐπὶ μῶντας τῶν ἐλπίδος αἰεῖν, καὶ τὸ ὑπνοῦ οὐ καλῶς
ἀπῆται. Homer. Iliad. β, ἔχῃ δὲ ὑπνοῦ. (cui adde hoc
Plat. Polit. 1, ὅτι ὑπνοῦ καὶ αἰεῖν τῶν καὶ ἐλπίδος)
Iliad. κ, — ὅτι ὑπνοῦ αἰεῖν. Eodem libro, — ὅτι ὑπνοῦ
μῶντας καὶ αἰεῖν. Rursum Luc. in Hermot. καὶ δὲ καὶ
ἐπὶ καλῶς καὶ αἰεῖν. Sic Plutarch. De sol. re. anim. ὡς καὶ
Iliad.

pro in Υδρωδὲς dicitur. Sic apud eundem libro: ad Glaucl. υδρωδὲς υδρὸς, Vnum aquosum seu aqueum, imbecillimum nimirum & minimam sustinens aquae mitionem, Hippocrati δὲ υδρωδὲς. Alii tamen interpretantur non solum Aquam sapiens, sed etiam Dilutus, Immodicè dilutus. (Sicut vulgò de vino nimum diluto dicimus, C. p. q. e. quod alioqui & de vino imbecillimo seu tenuissimo interdū dicitur.) Opponitur certè υδρωδὲς τῷ αἰματὶ, ut apud Xenoph. δὴν γὰρ υδρὸς αἰματὶ, ὡς υδρὸς χρομῶν. Et apud Athen. lib. 10, ubi de αἵματι disputatur, Alexis dicit, μὴ ποτὶ τοὺς αἵματι δὲ υδρὸς, sed ὡς ὡς, paribus portionibus aquae vini-que mixtum dari iubens, non nimis dilutum & aquosum. Ibidem Lyander Lacedaemonius, τὸ αἷμα υδρὸς παλαιότερον ἢ κατὰ τὸν αἵματι δὲ υδρὸς, αἰματὸς αἷματι παλαιότερον ἢ κατὰ τὸν αἵματι δὲ υδρὸς. Vbi quum addat κατὰ τὸν αἵματι, videtur αἵματι δὲ υδρὸς dicere eum qui natura sua talis est, tenuis nimirum & dilutus. Antiphanes eodem libro, aliquanto post, ὡς γὰρ καὶ κατὰ τὸν αἵματι, ὡς αἵματι. Idem Athenaeus rursus libro 2, de Cretensium conuiuio, ὡς κατὰ τὸν αἵματι, ὡς αἵματι. Necnon υδρωδὲς αἵματι ex Aristotele libro 7 Histor. animal. affertur pro Diluta sanies. Translatè verò υδρωδὲς φιλία eidem dicitur Fluxa amicitia, ut Eud. interpretatur, seu Non sincera, nec firma, & quasi diluta, ut alii: Politic. libro 2, ὡς δὲ τὸ πᾶσι τὴν φιλίαν ἀναγκαῖον υδρὸς γίνεσθαι, ὡς τὴν κακίαν τὴν ἀνιδίαν. Idem De arte poet. υδρὸς μὴ δὲ dicit.

Υδρωδὲς, idem. Helych. enim υδρωδὲς exponit per υδρὸς veluti notius.

Υδρωδὲς, Reddo υδρὸς, id est aquosum seu aqueum & dilutum. unde υδρωδὲς υδρὸς, Bud. ex Pand. Et τὸ μ. p. Εὐδρωδὲς, idem. In aquosum naturam conuerto. ut Bud. rursus υδρὸς αἵματι interpretatur in aquam verti, afferens ex Alexandro Aphrod. de hydropicis, τὸ γὰρ αἷμα τῆς υδρὸς αἵματι καὶ υδρὸς αἵματι. Et rursus ex eodem de ovium vitiat, τὸ γὰρ αἷμα τῆς υδρὸς αἵματι καὶ υδρὸς αἵματι, τὸ γὰρ αἷμα τῆς υδρὸς αἵματι καὶ υδρὸς αἵματι. Eo quod in aqua abierint seu conuersa sint. At τὸ υδρὸς αἵματι quod Hes. exp. υδρὸς αἵματι, forsitan scribendum est υδρὸς αἵματι.

Deriuata ab Υδρὸς.

Υδρὸς, ὡς, idem cum υδρὸς, Aqua intercus, Hydrops. Aristot. Ethic. 7, capite 2, ὡς υδρὸς καὶ υδρὸς. Lucianus in Lexiph. ὡς υδρὸς καὶ υδρὸς καὶ υδρὸς. τὸ πᾶσι τῆς υδρὸς αἵματι καὶ υδρὸς αἵματι, καὶ υδρὸς αἵματι καὶ υδρὸς αἵματι. Et Galenus ad Glaucl. libro 2, υδρὸς αἵματι. sunt enim plures υδρὸς species. Nam alia τομπαρίας υδρὸς nominatur: alia, αἰματὸς, alia, ἀλκαλική υδρὸς seu ὑπερσπαστική aut αἰματὸς υδρὸς. de quibus Paulus Aegineta libro 3, capite 48. De iisdem & supra in Υδρωδὲς ex Gorrzo. Vnde Υδρὸς, idem cum υδρὸς αἵματι, Hydropicus, supra in Υδρωδὲς. τὸ Υδρὸς αἵματι, ὡς, pro eodem. Dicitur enim homo υδρὸς αἵματι, Hydropicus, Qui hydropē laborat, Aqua intercus laborans. Et υδρὸς αἵματι αἵματι apud Galen. ad Glauconem, Affectiones hydropicæ. Necnon υδρὸς αἵματι, idem cum υδρὸς αἵματι significans, Hydropicus sum, Intercutibus vitis mado, (ut Gellius loquitur) apud Dioscor. lib. 5. Vnde Υδρὸς αἵματι, ὡς, dicitur πᾶσι illud, nimirum aquae intercus & hydropis: idem cum υδρὸς αἵματι & πᾶσι υδρὸς αἵματι, quæ vide.

At verò υδρὸς αἵματι, ut υδρὸς αἵματι, hydrops ad matellam, dicitur à quibusdam renum morbus quem ὑδρωδὲς appellant. Gorr.

Υδρὸς, ὡς, Eustathius cum Etymologo deri-
nat ab υδρὸς: quorum tamen hoc posterius ab υδρὸς po-
tius deriuandum videtur. significant autem Sudor, qui
est humidum tertiz concoctionis incrementum per
cutem in aquae speciem erumpens, à calore humido ex-
pulsus. qua de re Gorrzum consule, ex quo hæc inter
alia annotare libuit: nimirum, huic excremento nul-
lum certum à natura præscriptum esse meatum: expelli
tamen partim actum per ipsa molliora corpora, quæ

stentis eius violentiæ cedunt, potissimum quum à
spiritu maiore impetu aruente impellitur: partim
etiam per exiguos omnes corporeæ molis miras,
quos ὑδρὸς vocant: quorum non modò reliquum cor-
pus vniuersum, sed etiam tota cutis plena est. Ac quum
humidissimum quidem sit huiusmodi excrementum, fa-
cile sanè eici, partim in speciem halitus ab infuso calo-
re solarum, & per transpirationem vacuum: partim
violento motu confertim in aquae speciem erumpens.
Ac id quidem quod ita excreuitur, sudorem seu ὑδρὸς
appellari à medicis: quod aliter erumpit, non sudo-
rem, sed ὑδρὸς αἵματι & ὑδρὸς αἵματι, hoc est, madorem,
à plethoræ nuncupari. esse autem eiusmodi humoris
excretionem secundum naturam, non minus quàm vri-
nz aliorumque excrementorum. Homerus Iliad. 9, Τῶν
γὰρ ὑδρὸς αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Odys. 1, ὡς
ὑδρὸς αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 2, ὡς ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Rursus Iliad. 4, ὡς ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 7, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 8, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 9, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 10, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 11, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 12, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 13, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 14, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 15, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 16, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 17, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 18, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 19, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 20, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 21, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 22, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 23, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 24, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 25, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 26, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 27, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 28, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 29, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 30, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 31, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 32, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 33, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 34, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 35, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 36, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 37, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 38, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 39, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 40, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 41, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 42, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 43, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 44, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 45, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 46, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 47, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 48, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 49, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 50, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 51, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 52, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 53, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 54, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 55, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 56, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 57, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 58, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 59, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 60, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 61, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 62, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 63, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 64, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 65, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 66, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 67, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 68, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 69, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 70, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 71, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 72, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 73, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 74, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 75, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 76, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 77, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 78, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 79, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 80, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 81, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 82, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 83, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 84, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 85, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 86, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 87, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 88, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 89, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 90, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 91, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 92, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 93, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 94, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 95, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 96, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 97, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 98, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 99, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 100, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 101, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 102, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 103, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 104, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 105, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 106, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 107, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 108, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 109, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 110, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 111, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 112, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 113, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 114, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 115, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 116, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 117, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 118, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 119, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 120, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 121, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 122, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 123, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 124, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 125, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 126, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 127, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 128, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 129, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 130, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 131, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 132, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 133, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 134, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 135, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 136, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 137, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 138, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 139, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 140, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 141, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 142, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 143, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 144, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 145, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 146, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 147, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 148, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 149, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 150, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 151, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 152, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 153, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 154, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 155, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 156, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 157, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 158, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 159, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 160, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 161, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 162, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 163, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 164, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 165, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 166, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 167, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 168, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 169, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 170, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 171, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 172, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 173, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 174, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 175, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 176, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 177, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 178, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 179, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 180, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 181, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 182, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 183, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 184, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 185, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 186, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 187, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 188, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 189, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 190, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 191, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 192, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 193, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι. Et Iliad. 194, Αἰὶ δὲ ὑδρὸς
αἵματι καὶ ὑδρὸς αἵματι

